SECOLUL HIMERELOR
volumul IV
DOAMNA DIN TOSCANA
PHILIPPE CAVALIER
roman
DOAMNA DIN TOSCANA
PHILIPPE CAVALIER

PHILIPPE CAVALIER

Seria Secolul himerelor #4

Doamna din Toscana

Iunie 2008
Éditions Anne Carrière
Paris
2008

O donna in cui la mia speranza vige,
E che soffristi per la mia salute
In inferno lasciar the vestige kills...

O femeie sfântă în care înfloreşte speranța mea,
Tu care pentru mântuirea mea, înfruntând toate suferințele,
Nu te-ai temut să-ți laşi amprenta în ladul negru...

Dante,
Paradis, XXXI.

Prolog

— Mai este timp să renunți la această nebunie, Messing! Nu fi prost. Voi găsi o modalitate onorabilă de a-ți anunța defecțiunea în locuri înalte. Desigur, nu veți scăpa de unele sancțiuni, dar dacă dimpotrivă persistați, înşelăciunea voastră va ieşi la iveală şi nu voi putea face nimic pentru voi. *Nimeni* nu va mai putea face nimic pentru tine. Vei ajunge într-o tabără din Siberia sau, mai rău...

Pe bancheta din spate a marelui model Exotica 1937 proaspăt ieşită din fabricile gigantice din Gorki, comandantul Armatei Roşii Grusha Alantova nu a înțeles cum străinul care stătea lângă el a reuşit să-şi păstreze calmul în ciuda gravității extreme a situației.. Impasibil, relaxat, chiar zâmbitor, bărbatul nu părea să aprecieze natura pericolelor care îl amenințau.

Înfăşurându-şi casual mâna subțire în buzunarul interior al urâtului său costum în carouri, Wolf Messing a ridicat un pachet de țigări Belomorkanal, a lovit un chibrit şi şi-a făcut timp să ia două pufuri lungi înainte de a-şi desface buzele.

— Nu ai crezut niciodată în mine, nu-i aşa, tovarăşe comandant? Ai crezut de la început că sunt doar un povestitor mediocru. Un mitoman. Un jongler vulgar de la târg, abia priceput la manipularea sufletelor credule... Asta e părerea ta?

Alantova dădu din cap şi închise pleoapele o clipă pentru a scăpa de privirea aspră pe care i-o dădea Wolf. Două sulițe negre şi arzătoare, două ace întunecate extraordinar de ascuțite şi pătrunzătoare, aşa au fost ochii acestui om. Era singura sa particularitate, singura notabilă în figura sa banală, fără farmec, a unui evreu german de treizeci şi cinci de ani, cu chelie pronunțată, stomac proeminent şi dinți galbeni.

„Însuşi Stalin m-a provocat, comandante, ştii", a continuat Messing cu un puternic accent germanic. Şi tu, eşti desemnat să garantezi buna desfăşurare a operațiunii... Un depozit. Un simplu depozit... Nu depăşiți limitele rolului dvs. Sugerând o evadare jalnică în ultimul moment. Venind dintr-un soldat de rangul tău,

compasiunea ta mi se pare la fel de deplasată pe cât de militantă. Ştiu ce fac! Întotdeauna am stăpânit totul în viața mea, am planificat totul, fiecare detaliu! Nu mi-a scăpat nimic! Niciodată! Singurul serviciu pe care ți-l voi cere acum este să-mi dai ceva de scris. Poți să faci asta pentru mine, tovarăşă?

Resemnată, convinsă acum că niciun argument nu l-ar putea face pe Messing să se întoarcă în jos, Alantova a smuls cu meticulozitate o pagină albastră din caietul său personal, apoi a pus foaia şi un pix în palma pe care germana i-a dat-o într-o tavă.

— Trageți capacul, nu-i aşa? Spuse Messing, arătând spre oblonul culisant gros care le permitea pasagerilor să se izoleze de ordonanța care stătea la volan.

Alantova s-a conformat şi Wolf a luat jumătate de minut pentru a desena o scurtă serie de linii pe hârtie. De îndată ce a terminat, şi-a prezentat textul ofițerului spre aprobare.

— Nu înțeleg, a recunoscut Alantova, incapabilă să descifreze cuvintele scrise de Messing. Nici nu recunosc alfabetul pe care îl foloseşti... Nu este chirilic, mai mult decât latinesc... Ce este?

Wolf Lessing a deschis fereastra şi a scăpat cu grijă de capul de țigară.

— Nu-i nimic, comandante. Literal nimic... Nu poți citi această tâmpenie. Nimeni nu o poate înțelege. Nici eu, mai mult... Tocmai am inventat aceste semne. Nu au o semnificație specială, cu excepția spiritelor pe care le voi parazita. Aceste cuvinte batjocoritoare sunt doar un suport pentru numărul de hipnoză pe care urmează să-l dau. Dar să oprim discuțiile inutile! O demonstrație va fi mai bună decât toate teoriile. L-am asigurat pe Stalin că astăzi aveam să fur o sută de mii de ruble de la banca de stat din Moscova pe care ați desemnat-o, fără ajutor şi fără să recurg la nicio armă. Aceasta este dovada că aşteaptă să-mi ia în serios puterile asupra minții. Rămâi aici, comandante, mă întorc peste zece minute...

Messing a împăturit cu grijă foaia de hârtie şi a pus-o în portofel înainte de a coborî din Exotica. Pe trotuar, şi-a netezit pantalonii,

şi-a închis nasturii jachetei şi, cu mâinile înfierbântate în buzunare, a traversat bulevardul pentru a intra în pridvorul unei clădiri elegante a cărei faţadă era împodobită cu pilaştri, arhitecturi mulate şi fierărie cu volute şi răsuciri.

În maşină, în ciuda căldurii extreme din august la Moscova, Grusha Alantova a tremurat. Corpul ei, scăldat de transpiraţie rece, îl durea şi plămânii păreau paralizaţi, incapabili să înghită aerul pe care încerca să-l respire în înghiţituri mari prin gura larg deschisă. Timp de două zile de când Wolf Messing, care pretindea că este văzătoare şi hipnotizatoare, i-a fost încredinţată pe ordinul care purta semnăturile duble ale lui Stalin şi ale preşedintelui Academiei de Ştiinţe, Sobolev, nu dormise. Nu ciudăţenia acestei misiuni alături de germană a fost cea care a tulburat-o. De la promovarea la rangul de major cu trei ani mai devreme, ea a lucrat neobosit la cele mai ciudate cazuri examinate de NKVD, atotputernicul minister sovietic al afacerilor interne. Pregătirea ei ca fizician şi, mai presus de toate, sârguinţa, meticulozitatea, sentimentul secretului şi inteligenţa strălucită pe care le-a arătat din momentul în care a preluat funcţia a adus-o foarte repede în atenţia regizorului Nikholai Yezhov. Mai degrabă pragmatic decât politic şi mai realist decât bolşevicul, Yezhov o alesese, în preferinţa altora, mai în vârstă sau mai experimentată, pentru a face faţă afacerilor nestandardizate, inclasificabile, care ar putea ameninţa securitatea ţării.

Ceea ce a asistat de atunci a fost dincolo de orice ar putea conţine cele mai extravagante lucrări ale imaginaţiei. În Taşkent, observase icoane plângând de sânge. La Vladivostok, auzise o babushka incultă care a primit brusc darul glosolaliei şi a profeţit în treizeci şi patru de limbi, inclusiv în wolof, bască, grăsime şi aramaică. În Leningrad, întâlnise un copil care mişca lucrurile fără să le atingă. În deşertul Urali, a mers zile întregi pe piste impracticabile de orice vehicul motorizat pentru a ridica fragmente ale unui obiect de origine necunoscută care fusese pulverizat pe versanţii unui munte înalt sub nori. Ochii unei mână de păstori

nomazi... În ciuda caracterului lor excepțional, niciunul dintre fenomenele la care fusese martor direct nu l-a deranjat pe comandantul Alantova. Mintea ei echilibrată, rațională, puțin supusă variațiilor emoționale care corup atât de ușor judecata oamenilor obișnuiți, știau cum să o protejeze de orice derivă. Întâlnirea cu Wolf Messing schimbase brusc situația. Fără să îndrăznească să-l recunoască, comandantul simțise instinctiv că germanul avea să-și schimbe viața profund. Și această schimbare, oricât de nesigură era, l-a speriat.

Alantova a deschis ușa și a coborât și din mașină. Soarele de după-amiaza devreme a orbit-o. E lle a mers câțiva metri până la teii acoperiți care căptușeau bulevardul. Un autobuz etajat aproape gol trecu pe lângă ea. Apoi cărbunii, fără cămașă, stând pe o căruță trasă de doi catâri cu coaste proeminente. Doar două automobile private au alunecat pe lângă ea în timp ce aștepta. De câteva luni, întregul oraș fusese înghețat sub valul de arestări decretate de Stalin pentru a curăța reziduurile de opoziție față de potențialul său. Înfiorat în casele lor în timp ce așteptau să treacă furtuna, oamenii au ieșit doar să meargă la muncă, cu spatele aplecat, cu un pas rapid, apoi s-au întors la casele lor din districtele Arbat sau Kaliniski și „au fost închise acolo în trei moduri până a doua zi. Gravitând în jurul anturajului lui Ni kholai Yezhov, Alantova nu s-a simțit amenințată. Loialitatea ei față de Stalin nu era contestată, ea dăduse dovezi de acest lucru de nenumărate ori.

Messing fusese plecat de ceva vreme, dar silueta lui încă nu ieșea în evidență pe veranda cu coloane. Ca un bărbat, Alantova și-a șters fruntea cu manșeta mânecii și s-a uitat cu nerăbdare la ceas. Cu ochii ațintiți asupra acelor rotunde cumpărate de Poljot într-un magazin rezervat ofițerilor Armatei Roșii, oftă. Trecu un minut, apoi un al doilea și încă un altul înainte ca Wolf Messing să reapară și să se apropie de ea cu un pas pe îndelete, cu un zâmbet mulțumit pe buze. Ținea în mână un ghiozdan de piele plin. Un bărbat în costum civil de trottin are pe tocuri o hârtie albastră

mototolită care iese din pumnul strâns. Alantova simți că inima îi bate accelerându-se.

— O sută de mii de ruble, tovarăş! A anunțat Messing triumfător, punând prosopul pe acoperişul fierbinte al Exotica. După cum am promis. Şi totuşi aş fi putut să vă aduc de zece ori mai mult!

Cu o lovitură, Messing a scos clema metalică care a închis carcasa. Înăuntru, pete de bancnote cenuşii de o sută de ruble erau îngrămădite.

— Acest domn care mă însoțeşte este reprezentantul autorizat al băncii. Mi-a dat banii în persoană. Îi poți cere confirmarea din proprie voință.

Focul negru din ochii lui Messing a fost mai aprins ca niciodată. Alantova şi-a întors fața pentru a nu privi cititorul în față.

„Spune-ți identitatea şi funcțiile, tovarăş”, a ordonat scurt comandantul.

Înțepenit ca o marionetă, bărbatul a răspuns cu o voce ciudat lipsită de intonație.

— Chenko. Constantin, Tikhomir, Klement. Director adjunct al filialei 47 a Băncii de Stat a Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice. Membru al partidului.

— Îl cunoşti pe cel pe care îl însoțeşti?

— Nu.

— Ați fost cel care a autorizat retragerea a o sută de mii de ruble din casele unității dvs. În beneficiul său?

— Da.

— Poți justifica acest act în vreun fel?

Maxilarul lui Chenko se deschise şi atârnă o clipă. Un firicel de salivă i se prelingea din colțul buzelor.

— Pentru că..., s-a articulat în cele din urmă pe un ton monocorde. Pentru că... M-a întrebat.

Lup chicoti.

— Cred că acum eşti convins, tovarăş comandant?

Fără să răspundă, Alantova apucă brusc servieta şi se urcă în

maşină. Banii în genunchi, tâmplele încleştate dintr-o durere bruscă de cap, a aşteptat ca Wolf să se întoarcă de partea ei înainte de a trânti panoul care îi separă de şofer. Sedanul a plecat.

— Şi acum? Întrebă Messing, ridicând o țigară.

— Kremlinul, desigur... Camarade Stalin va dori să verifice personal rezultatul manevrei tale. Atunci, ce se va întâmpla cu tine nu mă mai preocupă...

„Astăzi începe o nouă viață pentru mine, comandante Alantova", a confirmat Messing. În seara asta iau cina singur cu Stalin... Voi deveni Rasputin al lui... Voi avea apartamentele mele private în Piața Roşie... Voi fi unul dintre regii secreți ai Moscovei, unul dintre cei mai influenți curteni...

— Da. Stalin se va îndrăgosti de micul fakir care eşti, cu siguranță. Mele felicitări, Alantova scuipat.

„Felicitări şi vouă", a răspuns Wolf fără să ridice vârful. Este într-adevăr formula consacrată în astfel de circumstanțe, nu-i aşa?

Fălcile lui Grusha Alantova s-au strâns.

— Ce vrei să spui, Messing?

— Nu te cunoşti încă, dar eşti însărcinată în trei săptămâni, comandante. Va fi o fată. De asemenea, transmiteți complimentele mele tatălui, tovarăşul Nikholai Yezhov... Ce păcat – da, ce păcat cu adevărat! – Stalin să vă condamne în curând pe amândoi la echipa de executare pentru înaltă trădare!

Al optulea mormânt de himere

Brighton Marine Parade

— David? Doamne, tu eşti tu, David?

Aşezat pe o bancă tăiată cu fața spre marea maro, David Tewp a sărit. De ani de zile, îşi pierduse obiceiul ca o femeie să-i vorbească. Nu fusese niciodată obişnuit cu asta? În măsura în care îşi poate întoarce amintirile; şi cu excepția notabilă a unei franțuzeşti excentrice, Tewp nu a reuşit să-şi amintească o

singură față feminină care s-a întors spontan spre el cu căldură şi simpatie. Chiar şi atunci când trăsăturile sale erau intacte. Chiar înainte de a-i fi tăiat nasul într-o luptă cu înjunghierile, făcându-l, cu trei ani înainte, un infirm, condamnat la purtarea unei proteze.

— David? Îți amintești de mine, nu-i aşa? Perry, Perry Maresfield! Facultate! Am trecut examenele împreună în 35!

Silueta era înaltă, zveltă, capturată elegant într-o haină de iarnă. O mână înmănuşată care se sprijinea pe pălărie pentru a împiedica vântul să o sufle, Perry Maresfield zâmbea larg, luminat de soarele scăzut din acea după-amiază limpede şi aurie de februarie. Tewp se ridică şi o privi în ochi. Stângaci, îi întinse mâna spre ea, bâlbâind câteva expresii înțepenite de politețe. Perry izbucni în râs.

— Întotdeauna atât de împrumutat, David Tewp! Hotărât, anii nu te-au schimbat.

Fără să-i dea timp să se strecoare, ea îl luă de mânecă şi îl conduse de-a lungul promenadei pustii.

— Vino să faci câțiva paşi cu mine, David. Mă bucur să te revăd, ştii... Haide, spune-mi despre tine! Ce faci în acest moment? Sunteți căsătorit? Aveți copii Vreau să ştiu totul!

În timp ce simțea umărul tinerei pe sutien, Tewp a fost copleşit de un potop de imagini vechi, aproape permanent uitate... Perry Maresfield. Sigur că şi-a amintit-o! A fost la Londra. Biet student de provincie, fără bani şi fără legături, venise să studieze dreptul datorită recompenselor unui bătrân profesor care îl remarcase. Acolo, timp de doi-trei ani, fusese un student studios, serios până la austeritate, preferând izolarea sălilor de studiu sau seninătatea bibliotecilor în fața companiei zgomotoase şi batjocoritoare a colegilor săi. Tewp pustnicul... Tewp lipsit de bani... Tewp călugărul... Aşa l-au chemat tovarăşii lui, care au cheltuit mai multă energie pentru a seduce fetele decât pentru supuşii lor.

Printre studenții aceleiaşi mişcări pro, Perry Maresfield, originar din Brighton ca el, a fost unul dintre cei mai curtați. O văzu din nou, seducător şi frivol, înconjurat de trei sau patru cocoşi mici

febrili, urgenți, gata să satisfacă cea mai mică cerere a ei. Totuşi, în acea perioadă, Perry nu-şi ridicase niciodată privirea spre el. Nici măcar nu-i adresase niciun cuvânt. Cum ar fi putut să-l recunoască astăzi şi să-i arate o astfel de simpatie, când trecuseră doisprezece ani de atunci? Doisprezece ani lungi în care un război a zguduit imperiul şi lumea.

— Eu..., a început Tewp, confuz. Am călătorit... În coloniile noastre, mai întâi. În Calcutta. Am stat acolo mult timp. Mi-a plăcut foarte mult acest oraş...

Iar Tewp, fără să-şi dea seama, şi cu siguranță mai mult decât şi-ar fi dorit, i-a dat puțin din povestea lui lui Perry. El i-a spus cum, imediat după absolvire, a intrat în MI6 din pură întâmplare. Cum primise un anumit grad de confort să lucreze câteva luni ca avocat meschin în birourile metropolei, apoi cum fusese repartizat în India.

— Am ajuns în Bengal fără să ştiu nimic despre tradițiile militare sau despre indigeni, politică sau duplicitate umană. Pe scurt, nu ştiam nimic despre viață... Acolo am învățat totul şi mi-am deschis ochii spre realități despre care habar n-aveam...

Perry strânse cu mâna antebraţul lui Tewp. Acest bărbat a intrigat-o, a atins-o. Mai mult decât cuvintele ei, timbrul vocii ei o tulbura. Ea a ghicit în ea o durere, o emoție, o sensibilitate foarte sensibilă şi, mai presus de toate, un secret. Un secret la fel de fascinant ca un lac întunecat...

Respectuos, fără să-l întrerupă o dată, ea l-a lăsat să vorbească. Tăcerile lungi întrerupeau povestea din când în când, lăsându-l cu impresia că anii îl transformaseră total pe David Tewp. Poate că era încă puțin sălbatic, puțin îndepărtat, dar mai ales câştigase o densitate formidabilă. O prezență pe care călătoriile în India, Uniunea Sovietică sau Palestina pe care a descris-o cu siguranță nu au putut să o explice singure... În jurul lor, farurile se aprindeau. Oprindu-se să se învârtă pe un cer întunecat, pescăruşii au aterizat pe vârfurile sparelor îmbujorate deasupra valurilor. Cuplul ajunsese la capătul debarcaderului de scândură.

Sprijinindu-se pe balustradă, cu ochii aţintiţi pe un orizont nedesluşit, Tewp lăsă vântul încărcat de iod să-i perie faţa.

— Am vorbit mult prea mult, Perry, spuse el în cele din urmă cu vocea unui băieţel prins în eroare. Şi nu m-ai învăţat încă nimic despre tine.

Perry se aplecă înainte, cu coatele pe balustrada de fier.

— M-am înşelat mai devreme, şopti ea. Războiul te-a transformat într-adevăr, David. Ne-a schimbat pe toţi. Dintre voi, păstrez amintirea unui tânăr timid şi plin de sine. Nu mai eşti chiar acela. Nu mă înşel, nu-i aşa?

Imperceptibil, Tewp dădu uşor din cap.

— Ei bine, şi eu m-am schimbat, ştii, a continuat Perry. Nu sunt tânăra fără griji când eram când m-ai întâlnit la facultate. M-am aşezat... Am un băieţel, Dennis. Astăzi are aproape şapte ani. M-am căsătorit cu tatăl său în 1938. Gordon era un avocat talentat, plin de promisiuni. A murit în 41 de ani în Africa de Nord. Nu şi-a cunoscut niciodată fiul. Mă întorsesem deja la Brighton în acel moment. Plecasem din Londra cu primele explozii de bombă, în momentul Blitz-ului. Am un birou notarial în oraş. Trăiesc bine... Dar trăiesc singur...

Vântul le-a dat mirosul de castane fierbinţi pe care un bătrân le prăjea pe un brazier de tablă. Timp de douăzeci de bănuţi, Tewp a cumpărat două conuri de castane arzătoare. Aşezându-se pe scaune din aluminiu cu faţa către apa neagră, au început să dezlipească corpurile groase.

— Dennis mă aşteaptă. E târziu, trebuie să mă duc acasă acum, a spus Perry într-un final trist.

Tewp a înţeles că, la fel ca el, a simţit o durere profundă la ideea de a-l părăsi.

„David”, a riscat ea în timp ce se salutau, „dacă nu ai o obligaţie specială în seara asta, poate ai accepta o invitaţie la cină? Din fericire, desigur, dar aş fi obişnuit să continuu să vorbesc cu tine...

Sosit cu o zi înainte în Brighton, Tewp era acolo în tranzit. Un tranzit nesigur, lipsit de angajamente; o escală personală şi

melancolică la locul copilăriei sale într-o călătorie care îl dusese de la Istanbul la Londra şi care îl va trimite foarte curând la Paris şi apoi înapoi la Istanbul.

David Tewp şi Perry Maresfield au părăsit pontoanele Marine Parade împreună. Mergând pe străzi liniştite, căptuşite cu conace opulente, cu faţade de pastă, s-au oprit la un magazin alimentar îngrijit şi îngrijit, precum o casă de păpuşi, condusă de un vechi cuplu irlandez cu şorţuri lungi. Perry a cheltuit câteva cupoane de raţie pe carne, stilton, conserve de pere şi o sticlă de vin claret din Franţa. Cu braţele pline, au mers până la conacul Maresfield, o vilă impresionantă cu două etaje. Lumina strălucea din aproape toate ferestrele.

„O bonă are grijă de Dennis când sunt plecată", a explicat Perry. Nu-l lasă până la întoarcerea mea.

Tânăra scoase din buzunar o grămadă de chei, deschise poarta şi urcă cele patru trepte ale verandei. În urma lui, Tewp a intrat într-o sală primitoare, cu console încărcate cu plante, pereţi albi decoraţi cu uleiuri strălucitoare. Pe un birou de mahon, fotografia unui bărbat tânăr, atrăgător, cu aspect serios a fost tăiată cu o creponă. Un copil, în pijamale şi un halat legat în jurul taliei cu un şnur cu pompe, galopă de la capătul holului pentru a sări în braţele mamei sale.

„Dennis, acesta este David", i-a spus Perry copilului. E colonel de armată. Un domn care studia drept în Londra în acelaşi timp cu mine.

Dennis avea o faţă serioasă, plină de energie în acelaşi timp. Părul ei blond şi strălucitor avea un stil de despărţire laterală, dar un vârf lung şi rebel o făcea să se simtă ca o antenă deasupra capului. Îi întinse mâna către Tewp cu un zâmbet încrezător. Dacă aceasta din urmă nu a trezit în mod natural interesul femeilor, el avea pe de altă parte un dar pentru a atrage rapid simpatia copiilor. Între el şi Dennis, complicitatea se stabileşte pe loc. De parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna, micul Maresfield a vrut să treacă de la braţele mamei sale la cele ale colonelului. Proaspăt

spălat de asistentă, mirosea a săpun şi apă de colonie.

Perry i-a lăsat pe amândoi o clipă în sufragerie în timp ce ea pregătea masa. Din bucătărie, îşi auzea fiul râzând şi râzând în hohote, în timp ce David îi spunea cum maharajahii vânează tigri, cocoţaţi pe spatele unor elefanţi uriaşi care picură de pietre preţioase, perle şi aurire. Pe jumătate ascunsă în prag, îi privi îndelung, se mişcă... Dennis stând lângă ea, Tewp a schiţat într-o linie frumoasă pe o foaie albă de hârtie un cavaler şi un balaur luptându-se pe vârful unui munte. Cu ochii mari, cel mic a ascultat povestea aventurilor inventate de Tewp în acelaşi timp cu colorarea schiţei. Perry ciocni cele două pahare de vin din mâna ei.

— Dennis, scumpo, îmi pare rău, dar e târziu, ştii...

Fără să arate vreo umor proastă, băiatul şi-a îndepărtat creioanele colorate, a luat desenul ca o comoară, s-a aruncat pe gâtul colonelului pentru a-l săruta, apoi a urcat în camera lui după mama sa. Ajuns sus, s-a întors pentru a saluta ultima oară cu un zâmbet larg.

„Fiul tău este adorabil", i-a spus Tewp lui Perry când cei doi erau singuri în sufragerie.

— Este foarte spontan. Nu reuşesc să-i insuflu o anumită rezervă. Este întotdeauna încântat să vadă pe altcineva decât mine sau bona lui interesându-se de el. Nu ştiu ce vor face anii cu el, dar deocamdată este un copil înţelept şi ascultător. Evident, simt că îi lipseşte o prezenţă masculină. Îi va fi din ce în ce mai dor de ea... Îmi fac griji pentru viitorul ei. Are nevoie de cineva care să-l înţeleagă mai bine decât mine când devine adolescent... Şi tu, David? Nu ai vrut niciodată să ai copii? De ce nu esti casatorit?

Tewp îi strânse gâtul. Mai devreme după-amiază, la Marine Parade, Perry încercase aceleaşi întrebări. Le sustrasese. Fusese uşor, dar aici, după câteva ore de conversaţie şi începutul intimităţii, cum se poate ocoli fără a părea grosolan sau rănitor? Şi cum putea să-i zărească această femeie tot întunericul, toată groaza cu care trebuia să se confrunte de când, cu unsprezece ani înainte, îl urmase pe Ostara Keller pentru prima dată pe străzile

noroioase din Calcutta? Cum să-l facem să înțeleagă că, dacă a fost posibil să uite mormintele comune ale războiului – pentru că războiul este un lucru al omului şi tot ceea ce este uman ar putea fi şters – viața lui, pe de altă parte, fusese întotdeauna răsturnată. A înțeles că există un Rău superior, evaziv pentru orice motiv, pentru orice logică. Cum să-i dezvăluie lui Perry, fără să o înspăimânte, fără să o învinovățească, despre natura unui astfel de Rău? Cum să-l facem să înțeleagă în cele din urmă că el, David Tewp, se lupta împotriva acestei puteri obscure şi că această misiune îi interzicea orice dar al său, orice angajament personal?

— Ce femeie şi-ar putea dori un tovarăş după imaginea mea? întrebă el stingher. Un om desfigurat trebuie să se hotărască să-şi petreacă viața singur. Regret, desigur, dar nu mă sperie...

Perry îşi puse paharul de vin pe şemineu şi se îndreptă spre Tewp. Încet, tandru, îşi aşeză palmele pe obraji şi se uită la el. Nu s-a sfiit.

— Vătămarea ta nu este nimic, David. Se ascunde în spatele unei măşti perfecte. Dacă nu aş fi stat atât de aproape de tine, pe plajă, nici nu aş fi observat-o... Cum poți crede că te-ar putea opri să trăieşti, să iubeşti şi să fii iubit? Moliciunea, bunătatea ta sunt cele mai bune balsamuri pe care le poți transmite cicatricii tale...

Tewp simți că răsuflarea lui Perry se apropie. Buzele lor se atingură, se despărțiră. Corpurile lor s-au căsătorit. Şi apoi, brusc traversat de un foc electric, Tewp se ridică. Îl împinse cu toată puterea pe Perry, care nu înțelegea. Disperat, mâinile femeii l-au căutat, vocea ei îl implora.

— Îmi pare rău, s-a apărat, înfăşurându-şi încheieturile. Ar fi o nebunie... Nu acum...

Eşalonând, Perry Maresfield se dădu înapoi pentru a se sprijini de perete. Coafura ei era anulată, plângea.

— Mai bine te duci, David, şopti ea. Iarta-ma. Totul este vina mea. Eram prost.

Tewp a rămas nedecis pentru o secundă, împărțit între dorința nebună de a o îmbrățişa pe tânăra femeie şi nevoia urgentă de a

continua fără întrerupere cruciada căreia i se dedicase. Dar, ştia el, pentru el nu exista decât o singură cale. Din păcate, şi-a desprins haina, a coborât treptele din faţă şi s-a îndepărtat cu paşi mari. Afară, vântul rece se tăia, încărcat de stropirea mareei.

*

În noaptea aceea, cu gulerul ascuns la ceafă, cu un pahar de tablă umplut cu ceai în mână, David Tewp a aşteptat mult timp la bufetul din staţia Brighton pentru primul tren spre Dover. Cu o oră înainte de ziuă, s-a aşezat într-un compartiment umed, înceţoşat de aburii călătorilor îmbarcaţi din Portsmouth sau Bognor Regis. Geanta de piele în mână, a trebuit să împingă câţiva pasageri adormiţi pentru a ajunge într-un loc înghesuit, între o doamnă destul de dolofană şi un funcţionar cu haine ridate, puturoase de nicotină. Disconfortul călătoriei, însă, nu l-a deranjat. Mintea lui era în altă parte. Pierdut între remuşcările sincere de a fi părăsit-o pe Perry Maresfield şi mândria de a fi ştiut să rămână fidel celor mai intime angajamente ale sale, a văzut zorile zbârnind un cer murdar ca lacul unui tablou vechi.

În port, aştepta un feribot ruginit. David Tewp s-a îmbarcat pentru scurta traversare spre continent. La Calais, în limita franceză pe care o cunoştea, a cerut un bilet la Paris şi o hartă a capitalei, pe care a studiat-o îndelung în timpul călătoriei. A sosit la Gare du Nord când se lăsase seara. A intrat în primul hotel care i s-a părut sincer, a luat o cameră pentru două nopţi. Unitatea era curată şi liniştită, dar oferea puţine facilităţi: fără duş sau cadă, baia era redusă la chiuvetă şi bideu. Gresia tocmai fusese frecată cu înălbitor. Mirosul era atât de puternic încât Tewp a trebuit să deschidă fereastra pătrată de sticlă a catedralei, suficient timp pentru a se rade şi a se răcori. Îmbrăcat în haine curate, a coborât apoi la plimbare. Deşi nu dormise o oră de somn de aproape două zile, nu se simţea obosit. Coborând la Operă, a ales o cină pe bulevardul Boulevard des Capucines pentru cină, dar a refuzat toate sfaturile hostelului şi s-a mulţumit cu o supă şi carne slabă, pe care el le-a preferat fiert, mai degrabă decât ars. De asemenea,

l-a disperat pe somelier refuzând orice alcool. Manierele sale străine, aerul îndepărtat, talia înaltă, ochii şi părul deschis îi stârneau curiozitatea femeilor. Dar Tewp nu a observat nimic. Pliată pe masa lui lângă tacâmurile sale, o copie a The *Times*, datată astăzi, a purtat adresa primului ministru Attlee către Commons, promiţându-i Indiei independenţa iminentă. La ora nouă seara, Tewp a mers de-a lungul Luvrului şi a traversat Sena lângă Pont-Neuf pentru a ajunge în cartierul Saint-Germain. Harta lui în mână, a urmat strada Bonaparte, apoi s-a întors la stânga cu puţin înainte de bulevard. Într-o adâncitură, în faţa unei clădiri lungi de cărămizi uşoare, se ascundea un loc mic şi liniştit. A căutat un număr de clădire şi a ridicat ochii la etajul al doilea. O rază de lumină s-a filtrat în spatele perdelelor groase purpurii. Tewp ezită. Când şi-a părăsit hotelul, obiectivul său a fost să cerceteze, în timp ce aştepta un program de vizită mai favorabil a doua zi. Dar la urma urmei, de ce nu? Da, de ce să nu încerci în seara asta?... Inspirând adânc, colonelul MI6 a împins poarta şi a intrat într-o curte pavată frumos întreţinută. În faţa lui se deschise o scară mare, luminată, din piatră. Doar o uşă înaltă, cu frunze duble lăcuite, se deschidea pe al doilea palier. Tewp îşi desprinse mâna şi bătu. Se auzi un sunet de tălpi care răsuna pe o podea sonoră înainte ca în prag să apară un valet fără vârstă într-o vestă neagră.

— Domnul vrea? întrebă bărbatul, examinându-l cu suspiciune pe Tewp în sus şi în jos.

Din buzunarul interior, englezul scoase un plic cu două rânduri scurte scrise cu cerneală albastră. Servitorul l-a apucat, l-a examinat şi a dispărut o clipă în adâncul apartamentului înainte de a se îndrepta repede spre englez.

— M eu din Réault vă aşteaptă, *domnule...*

Noapte la Les Halles

Prima dată când Garance de Réault îl privise pe David Tewp, descoperise un tânăr sublocotenent în armata colonială, subţire ca un bătăuş şi firav ca o goană. Şi totuşi şi-a amintit de el, atât

rezervat, cât şi hotărât, teribil de incomod şi cu adevărat generos. Dar astăzi era evident că bărbatul care stătea în faţa ei nu avea nimic în comun cu cel pe care îl cunoscuse la Calcutta. Cifra se îngroşase – oh! nu prin exces şi vulgaritate – tocmai densitatea omului se schimbase, de parcă ar fi ajuns în sfârşit la măsura sa adecvată.

„Tu şi cu mine ne-am schimbat foarte mult în ultimii ani, nu-i aşa, domnule Tewp?

Cum ar fi putut Tewp să nu fi dat din cap? Şi el a păstrat o imagine precisă a francezei. Fiica unei femei mici, deja vechi, dar energic şi hotărât, cu voce tare şi de mână pentru a strânge rapid patul său butoi Lepage vechi. O femeie de acţiune, elegantă, subtilă şi amuzantă, care refuzase întotdeauna dominaţia bărbaţilor, dusese o viaţă aventuroasă în cele patru colţuri ale lumii, care nu se temea nici de Dumnezeu, nici de Diavol şi pe care nimic nu părea să-l poată doborî.. Dar astăzi! Chiar a fost M eu din Réault, aşezată la pat, închisă în patul ei, la care a fost introdus patul?

— Apropie-te, apropie-te, Tewp... Arată-te în lumină...

Engleza bătrânei era fluentă şi stăpânită, fără niciun indiciu de accent francez. Colonelul păşi prin cercul galben format de o lampă înaltă.

— Ai luat nişte lovituri urâte de când ne-am întâlnit ultima dată, se pare. Şi nu porţi costumul civil. Nu sunteţi obişnuiţi cu asta. Presupun că încă mai lucrezi la MI6. Mă înşel?

— Nu, doamnă, recunoscu Tewp cu o voce blândă, respectuoasă. Eu sunt încă ataşat la acesta cu gradul de colonel. Deşi statutul meu este special...

— Îmi vei spune toate astea mai puţin în detaliu, colonele. Şi complimentele mele pentru promovarea dvs., deşi cred că nu este o noutate. la loc, băiete. Pune-te în largul tău. Sunt foarte fericit să te văd! Da! Foarte fericit!

Tewp ridică un scaun adânc lângă capul patului, se aşează, apoi, la rândul său, examină faţa din faţa lui. Trăsăturile francezei au

fost atrase de boală şi oboseală. Barbia ei îngustă şi mică părea a fi un vârf. Pe tâmple şi pe mâinile lui slăbite, băteau vene mari şi albastre care pompau în ritmul rapid al inimii sale. Pielea ei galbenă, ceară, era strălucitoare, cu o transpiraţie perpetuă.

— Este incurabil! Garance spuse de parcă ar fi citit mintea englezului dintr-o carte deschisă. Nimeni nu ştie cu adevărat ce este. Toate poţiunile care se îngrămădesc aici sunt doar paliative stupide şi inutile... Dar asta face parte din scenă. Şi atunci ştii ce este: îi linişteşte pe medici. Astfel, ei cred că sunt utili şi îşi justifică onorariile ca fraieri de sânge...

Bătrâna a arătat cu un aer rău colecţia de siropuri, pastile, balsamuri, preparate şi diverse unguente care a împrăştiat marmura noptierei sale. Un parfum dulce şi piperat, vag bolnav, plutea deasupra acestui morman de remedii colorate, derizorii.

— Apropo, doamnă, este timpul să vă luaţi ultimul medicament... Şi atunci va trebui să fiţi rezonabili şi să vă gândiţi la somn. Ai urmărit deja prea mult. Nu mai este o oră pentru vizite!

Dintr-un colţ întunecat al camerei vaste, o tânără asistentă medicală îmbrăcată în alb, cu părul prins sub o coafură, iese ca un spectru. Tewp sări. Toată atenţia lui s-a îndreptat spre M me din Réault, pe care nu se gândise nicio clipă că o a treia persoană este găsită cu ei în cameră.

— În seara asta, Simone, îmi dai puţin răgaz! Răspunse sec Garance. Îţi înghit vilele amestecuri de farmacist fără să tresări, dar apoi fugi şi mă laşi în pace cu acest domn. Se aude?

Tânăra a oftat, strângând din dinţi, a sortat nişte pastile pe care i le-a dat pacientului cu un pahar cu apă şi a părăsit locul fără să încerce să lupte.

— Nu o obosi, domnule, a spus ea la fel în franceză înainte de a închide uşa. Îl recomand de dragul său...

— Ce mi-a spus? Întrebă Tewp, punând din nou pernele pentru a-l face pe Garance mai confortabil.

— Că ţi se pare un băiat foarte atent şi că îţi dă binecuvântarea să-mi vorbeşti cât doreşti, prietene... Deci? Nu am uitat nimic,

ştii... Dalibor şi Laüme Galjero! Încă îi căutați, nu-i aşa? Aceşti demoni ți-au scăpat...

Tewp îşi trecu mâna pe ceafă, jenat.

— Din păcate, da, doamnă. Mi-au scăpat. Cu toate acestea, nu cred că mi-am scutit de probleme. Mulți din jurul meu au plătit cu viața lor pentru ajutorul pe care mi l-au dat. Cu toate acestea, lațul se strânge. Nu mai sunt singurul care le urmăreşte. Aliații s-au făcut cunoscuți...

O scânteie se aprinse în ochii lui Garance. Promisiunea misterelor conținute în povestea lui T ewp a adus-o pe bătrână la viață mult mai sigur decât ar avea orice chimie din lume.

— Nu mai e singur? Sunt alți semeni cu tine? Spune-mi despre ei... Cine sunt ei? Cum i-ai cunoscut?

Şi Tewp, până la a doua oră după miezul nopții, şi-a dat toată epopeea din ziua în care s-a confruntat cu Ostara Keller în zăpezile din Europa de Est până în momentul în care, cu câteva săptămâni înainte, l-a lăsat pe Dalibor Galjero să alunece în mâinile sovietice pe Podul Galata din Istanbul. Subjugată de ceea ce auzise, Garance nu-l întrerupse niciodată pe englez.

— Aştepta! a strigat cu voce tare imediat ce Tewp a tăcut în sfârşit. Povestea ta este extraordinar de complicată. Să parcurgem detaliile şi să păstrăm elementele esențiale, dar să vedem dacă am înțeles bine, nu-i aşa?

Cu gâtul uscat, ofițerul dădu din cap.

— După ce a petrecut cea mai mare parte a războiului la Berlin, Dalibor şi Laüme Galjero sunt acum separați.

— Asta este.

— Nu ştii unde este femeia, dar aproape ai apucat-o pe bărbat cu ajutorul unui norvegian, un italian-american şi un lord englez care sponsorizează, finanțează şi coordonează toate operațiunile tale.

— Da.

— Dalibor este acum beat spontan la Roşii.

— Exact.

— Din ce motiv?

— Se pare că este în căutarea unui bărbat, un prizonier deținut undeva în Uniunea Sovietică, la care nu ar avea alte mijloace de a ajunge decât să pretindă că colaborează cu stalinistii. El este un om care, crede el, are cheia pentru a-l scăpa de Laüme... Pentru că a scăpa definitiv de această creatură a devenit din nou singura sa obsesie.

— Te întorci? Se miră Garance. De ce? Ar fi încercat deja experimentul înainte?

Tewp se aşează pe scaun.

— De cateva ori. Da. Într-un mod indirect, am aflat multe despre el. O persoană ne-a spus o mulțime de detalii despre viața sa şi despre cea a lui Laüme. Aş putea să vă povestesc, dar aş mai avea nevoie de o noapte...

Ochii lui Garance sclipiră.

— Dar poate că vom avea şi alte nopți la dispoziție, colonel Tewp, spuse ea, punându-şi mâna pe încheietura vizitatorului. Da, vom avea mai multe dacă răspundeți la o întrebare...

— Care, mada mă?

— De ce ai venit să mă vizitezi în această seară, colonel Tewp? De ce exact acum, chiar dacă sunt la un pas de moarte?

De când a intrat în apartamentul lui Garance de Réault, David Tewp ştia că va trebui să răspundă la o astfel de întrebare. De ce insistase să o revadă pe franceză? Nu ştia chiar el însuşi. Cu câteva luni în urmă, l-a demontat pe Pacomus Xander, directorul agenției de detectivi pe care Lordul şi Lady Bentham îl chemaseră să-i ajute pe Tewp, Gärensen şi Monti în vânătoarea lor pentru Galjero.

— Domnule Xander, spusese cu o voce goală, ar fi prea mult să vă rog să întrebați despre persoana al cărei nume este aici şi ultimele coordonate?

Transmiterea unei cărți sigilate lui Xander, Tewp văzuse chipul interlocutorului său prelungindu-se.

— Colonele! a strigat el, jignit, dacă este o chestiune privată,

îndrăznesc să sper că nu te gândeşti să plasezi costurile pe caseta alocată de şunca Lord Bent!

Tewp zâmbise şi explicase situaţia, chiar dacă voia să plătească singur cheltuielile. Trecuseră câteva săptămâni fără să se întâmple nimic. Şi apoi, când Tewp s-a întors de la Istanbul pentru a raporta după capturarea eşuată a lui Dalibor, Xander îi înmânase un dosar subţire.

— Persoana pe care vrei să o găseşti locuieşte din nou în casa pariziană. În prezent stă acolo. Din păcate, s-ar părea că zilele lui M me de Réa ult sunt numărate. Vorbim despre o boală incurabilă...

Mulţumindu-i sobru lui Pacomus, Tewp notase adresa în caietul său, prefăcându-se că nu acordă importanţă inteligenţei, apoi relansase conversaţia într-un punct complet diferit. De fapt, dorinţa de a revedea Garance de Réault devenise din ce în ce mai puternică în fiecare zi. Şi totuşi, în practică, perspectiva unui interviu final nu avea sens.

„Sincer, doamnă, nu vă pot da un motiv sănătos", a mărturisit Tewp. Eu ar fi încercat să te găsească cu ani în urmă. Ideea – sau mai bine zis necesitatea – mi-a venit doar de curând. Din păcate, bucuria de a te revedea este...

Nu ştia cum să-şi termine sentinţa. S-a trezit stângace, aproape un os osos. Obrajii i se înroşiră. Buzele i se zvâcniră într-un chicotit nepotrivit, copilăresc.

„Răsfăţată de iminenţa sfârşitului meu, vrei să spui, colonel", a încheiat Garance fără să se supere. Dar acesta este, sunt sigur, că răspunsul la întrebarea mea se află.

Şi a dat un zâmbet carnivor, aşa cum Tewp nu o mai văzuse niciodată.

Agentul MI6 a ridicat sprâncenele pentru a indica faptul că nu a înţeles.

— Nu ai venit, Tewp. Te-am sunat! Totul mi se pare foarte clar acum. Te-am chemat să mă duci!

Tewp se ridică pe jumătate de pe scaun, cu ochii mari, cu

mâinile strângând cotierele întinse cu chintz. Reacția lui Garance nu ar fi trebuit să-l surprindă, totuşi: prima lor întâlnire a avut loc în incinta Societății pentru Studii Asiatice, o groapă de spiritişti, adepți ai viselor premonitorii, scrieri automate şi alte sesiuni de hipnoză. Réault îi mărturisise că ea însăşi făcuse astfel de experimente de mult timp în Europa, Rusia, Nepal...

— Nu te preface că nu înțelegi, colonele, a certat-o. Ca să-mi povesteşti despre ultimii ani ai vieții tale, mi-ai făcut gura apă! Eşti pe cale să pleci la Istanbul, nu-i aşa? Chiar acolo unde l-ai lăsat pe prietenul tău Gärensen şi pe celălalt, Cohen Havner, sau cum îi spui...

— Ruben Hezner, îl corectă Tewp. El este prizonierul nostru. În custodia lui Gärensen deocamdată.

— Da, da... Ei bine, o persoană suplimentară lângă tine nu va fi prea mult. Mai ales dacă treci granițele către URSS pentru a găsi acolo Dalibor. Încă vă vorbesc rusa destul de bine, vă imaginați, şi mai multe dialecte caucaziene, buriate, uzbece dacă este nevoie... Deci? Ce spui despre asta?

Tewp a fost tulburat. Nu prevăzuse o astfel de schimbare. Venise să se exprime şi să ceară sfatul unui vechi prieten pe moarte şi acum se confrunta cu o cerere bruscă de încorporare.

— Spun... Spun că nu este rezonabil, doamnă... Şi nici realist. Starea dumneavoastră nu vă va permite să coborâți singuri scările din blocul dvs. De apartamente... Vom începe cercetările noastre la Moscova. Nu l-ați putea face, chiar dacă ați fi transportat acolo cu o ambulanță cu trei medici alături. Deci, ca clandestin...

— Domnule Tewp! Réault se înroşi. A trecut mult timp de când nu am rupt orice contract cu rațiunea. Purtați cu voi singurul parfum, singurul remediu care oferă remisie bolii mele.

— Care, doamnă?

— Dar parfumul aventurii şi al pericolului, ofițer Tewp! Cunosc foarte bine zona în care mergi. Am călătorit în toată Asia Centrală de veacuri. Văd asta ca pe un semn convingător! Un semn care mă va lovi pe loc dacă nu sunt! Haide, s-a decis!

Înainte ca Tewp să o poată reține, Garance de Réault a aruncat cu violență învelișul și păturile și și-a pus picioarele pe pământ pentru a-și părăsi patul de durere la fel de ușor și de elegant ca o tânără de douăzeci de ani. Tewp închise ochii, apoi se întoarse pentru a nu-l vedea în cămașă. În timp ce se strecura în spatele unui paravan pentru a se îmbrăca, a rugat-o pe engleză să deschidă unul dintre sertarele biroului pentru a lua conținutul și a le așeza într-o pungă de duffel. Abia uimit, Tewp a descoperit un Colt calibru 45 automat, un model recent al Marinei Americane și vechiul Lepage care făcuse parte din trousseau-ul lui Garance de peste treizeci de ani.

— Doamne, trebuie să fiu la fel de nebun ca tine pentru a accepta această aberație! mormăi el ca să se formeze.

— Deci, nu te mai plânge! Réault îl mustră, încă ocupat în spatele ecranului. Eşti de acord pentru că ştii că sunt furios! Nu ştiu încă cum, dar îți voi fi de mare ajutor în călătoria ta. Şi tu, o să-mi dai o moarte frumoasă. Contractul nu este necinstit, mi se pare. O moarte demnă de mine... O moarte deschisă. În plin vânt. Undeva în unele sau pe un pod. Orice altceva decât să-mi trag ultima respirație aici!

Când a reapărut, Garance și-a îmbrăcat o rochie și o haină, și-a făcut repede părul. În ciorapi de lână, ținea în mână o pereche de botine. Tewp nu-și dădea seama dacă i-ar fi spălat pudră pe față sau dacă entuziasmul îi aruncase sângele, dar obrajii îi erau roz și fruntea părea mai puțin palidă.

— Îmi amintesc că, când ne vedeam, nu erai în stare să conduci un automobil. Ați remediat această imperfecțiune, ofițer?

Puțin ofensat de întrebare, Tewp dădu din cap.

— Bun! Deci, să mergem acum. Cu tracțiunea mea față. Nu l-am condus de la 43. Sperăm că a mai rămas puțin combustibil în gazificator. Scoate-ți pantofii, ofițer, vom urca scările din spate. Nu vreau să o alertez pe Simone!

Făcând picioruşe, ținându-și respirația așa cum o făcuseră cu ani în urmă pe holurile hotelului Harnett din Calcutta, au

alunecat pe un coridor îngust care părea nesfârşit. Ajuns în faţa unei uşi, Garance se opri.

— Biroul meu, îi şopti ea lui Tewp. Trebuie să mă mai ocup de ceva acolo. Haide!

Dep Loyant comori de aplicare, bătrâna cântărit încet pe mânerul uşii şi a reuşit să se rotească fără măcinare. În cameră, bâjbâi electricitatea. În mijlocul unei mizerie de note împrăştiate pe podea, cu nişte cărţi care se îndoiau sub greutatea volumelor, cele mai ciudate obiecte exotice, Garance se îndreptă de-a lungul anilor către o cufăr de oţel pe jumătate ascuns sub o molie de covoare orientale. Din dulapul blindat, scoase o cutie subţire din lemn pe care o aşează fără precauţie pe o masă unde hărţile Africii şi Asiei erau ţinute desfăşurate de greutăţile bucătăriei. Ochii lui alunecând asupra acestor detalii, englezul abia a văzut că sondajele din zonele din jurul Aralului erau supraîncărcate cu urme colorate şi săgeţi marcând cu atenţie migraţiile regulate ale triburilor nomade din regiune. Ar fi vrut să observe mai precis munca de scrib realizată de Garance decât ar fi putut să o facă pentru că, deja, franceza deschidea farfuria cu un zâmbet încărcat de insinuări.

— Cufărul meu de război, şopti ea. Nu ştiu dacă vom avea nevoie acolo unde mergem, dar intenţionez să-l folosesc pentru a-mi satisface ultimele mofturi.

Pe gestul lacom, M me of Réault a făcut primul în punga sa de cinci sau şase lingouri mici de aur jumătate de kilogram şi o pungă de treizeci de rubine, smaralde şi diamante tăiate.

— Acum sunt gata! Hai să plecăm dracului de aici!

Ca doi şcolari care se furişau în jurul lor pentru a-şi face zidul internatului, Tewp şi Réault au părăsit apartamentul printr-un pasaj ascuns fără ca valetul sau Simone să-şi observe zborul. Odată ajuns la primul etaj, s-au încălţat şi Tewp, pe indicaţiile lui Garance, a mers să ia maşina. Fără să se uite în urmă, fără ca privirea sau vocea ei să trădeze nici cea mai mică emoţie sau cel mai mic regret, franceza i-a luat locul în maşină şi şi-a frecat

mâinile.

— Treceți Sena, Tewp, vă voi arăta calea...

Fără a protesta, colonul a plecat. Un gazificator uriaş fusese instalat pe acoperişul vehiculului în timpul războiului şi nu fusese demontat. Maşina a funcționat în continuare cu acest sistem care a făcut ca motorul să urle fără a-i oferi multă putere. Pe străzile Parisului, la această oră a nopții, vechiul Citroën a stropit cât de bine a putut de-a lungul bulevardului Saint-Germain, a trecut pe lângă arhanghelul fântânii Saint-Michel, a trecut râul pe pont au Change şi a urcat înapoi în sus, scurt la nord, până la curajul îngust al cartierului Halles. Prin pereții lor din sticlă şi fontă străluceau luminile pavilionului Baltard. Garance opri maşina. O ploaie fină începuse să cadă, înnorând parbrizul cu o multitudine de picături rotunde care curgeau curând în cursuri fine.

— Pentru ce suntem aici, doamnă? Întrebă Tewp după un minut sau două de tăcere.

„O să ne facem cumpărăturile, dragă David," a răspuns Garance de Réault cu entuziasm, de parcă ar fi ieşit dintr-un vis. Haide!

Ei şi-au părăsit adăpostul pentru a se repezi pe străzi, în timp ce ora patru dimineața a lovit biserica Saint-Eustache. Bătrâna păşi vioi, fără să dea semne de slăbiciune sau oboseală. Te wp a fost uimit de ea, cel puțin la fel de mult ca şi de activitatea ciudată care a domnit în miez de noapte în acest district dezordonat şi dezastruos. Barurile şi restaurantele erau deschise. Animația a crescut pe măsură ce se apropiau de câmpiile acoperite, unde convergeau butoaie puternice, grefieri în bluze gri, cu creion în urechi şi jurnale care ieşeau din buzunare, angrosisti în pălării, restauratori într-o haină bine tăiată... Garance a vizitat trei din cele douăsprezece mari piețe în care, în inima Parisului, în fiecare seară, au fost vândute şi schimbate cărnuri, legume, vinuri, fructe şi alte produse alimentare din întreaga lume. La brânzeturi, avea felii mari de Comté, Cantal şi Beaufort tăiate şi înfăşurate în ziar nişte balegă de Chavignol pe care Tewp o găsea mirositoare şi uscată ca silexul. La o pasăre, ea a ales un enorm capon galben şi

a ezitat timp de zece minute în faţa a trei soiuri de foie gras pe care le-a luat în sfârşit pe toate. În cele din urmă, sub spalierul din carton pictat fals al unui negustor de vinuri, ea a cheltuit o mică avere pe trei sticle de burgundă sigilate cu ceară, acoperite încă cu un strat gros de praf.

— Doamnă, credeţi că este foarte necesar să ne împovăraţi cu toate aceste dispoziţii? Tewp era îngrijorat, simţind pachetele care îi greşeau pe braţe. Mă îndoiesc că de fapt trebuie să ne fie foame până la Istanbul.

Indiciul de nerăbdare din vocea lui l-a făcut pe Garance să râdă.

— În afară de poate una sau două sticle de vin, aceste bunuri nu sunt destinate călătoriei, colonele! Dacă norocul este de partea noastră, îl vom profita aici şi acum!

Fără să-i acorde englezului timp să protesteze, Garance a tăiat mulţimea până când au părăsit incinta. Ea şi-a găsit drumul, între căruţele de mână şi camionetele parcate fără ordine pe carosabil, către un fel de alee pietruită, abia luminată, de care atârna un singur semn de tablă în formă de melc. Fără să se întoarcă pentru a vedea dacă Tewp o urmărea, deschise uşa şi intră în camera fumurie şi zgomotoasă a unei taverne de modă veche. În spatele unei bare lungi, un bărbat cu un trunchi colosal protejat de un şorţ alb şi-a deschis ochii larg când şi-a văzut silueta mică pe pragul unităţii sale.

— Doamnă Garance! urlă cu glas de leu.

Şi a scăpat paharul pe care îl ştergea să se grăbească să o întâlnească pe bătrână.

„Bastien, acesta este un prieten foarte drag pentru tine”, a spus ea, arătând spre Tewp. Este un englez. Introduceţi-l în bucătăria noastră. Ştii ce îmi place, nu-i aşa? Ţi-am adus nişte materii prime!

Şi a îndesat toată mâncarea cumpărată în braţele bistroului. Cu o mie de semne de deferenţă amestecate cu entuziasm, şeful şi-a aşezat noii clienţi la prima masă gratuită şi le-a pus masa într-o clipită. Tewp oftă, neştiind ce să facă cu situaţia. Nici locul, nici

locul nu i se potriveau. Prea îngustă, camera l-a forțat să-şi frece umărul de cel al coechipierului său. Mirosurile de usturoi, țigări brune, vin, transpirație aproape că îi făceau greață. Si totusi! emana din această atmosferă o amabilitate, o căldură care îi era ciudat de plăcută. O voce intimă, adânc în el, îi şopti că ascunde un secret, o revelație care îi scăpase până atunci sau pe care o neglijase întotdeauna. Cu o gâfâială pe care o însemna doar pentru sine, şi-a amintit ceaşca de ceai luată singură la bufetul din stația Brighton acum douăzeci şi patru de ore... Într-o secundă, a simțit din nou imensa tristețe din acel moment şi îşi dorea ca Perry Maresfi eld şi Dennis să fie prezenți acum alături de el.

— Ceva nu este în regulă, ofițer Tewp? m – a întrebat M de Réault.

Dar Tewp clătină din cap fără să răspundă şi îşi îndreptă atenția spre băutorii care se sprijineau pe bară. Populația era mixtă aici. La muncitorii de la Les Halles – băieți măcelar încă poartă sângeroase urme ale sferturilor de carne efectuate pe umerii lor, vânzătorii de flori cu hote de răchită, brokerii în grabă doborând cafea puternică între două licitații – frământată o populație de n octambulists. Vagabonii care se agață de vinul lor rău se freacă cu cupluri de socialiți în spree, vin să se încălzească cu o supă de ceapă după o noapte petrecută dansând în cluburi la modă.

„Locul acesta nu s-a schimbat de la anii 20", a comentat Garance în timp ce îl privea pe Tewp urmărind o femeie drăguță într-o rochie de seară care mânca înfometată dintr-o farfurie plină de varză şi porc aburind. Bastien era doar un copil atunci. Tatăl său conducea locul. Fiul a luat torța cu demnitate. Găteşte divin. Îți va sufla mintea, îți garantez!

O femeie de serviciu a aşezat o farfurie cu melci în fața lor şi a desfăcut o sticlă de vin alb. Văzând cojile lucioase de grăsime, Tewp îşi strânse buzele.

— Cred că mă voi abține, a declarat el pe un ton care dorea să fie definitiv. De obicei mănânc foarte puțin. Şi cu siguranță nu atât de

copios la ora asta a nopții.

Dar Réault nu l-a ascultat. Aruncând în mod autorizat melcii pe farfurie, ea i-a turnat şi o porție bună de vin.

— Nu beau alcool, a obiectat din nou să reziste.

Garance îi zâmbeşte. Cât de bătrână era, încreștită, slăbită de ani şi de boli, ştia încă să fie seducătoare. Pentru o fracțiune de secundă, Tewp a mulțumit soartei pentru că nu i-a prezentat această femeie în tinerețe. Frumos, seducător, atrăgător, M me din Réault fusese, cu siguranță. De fapt, înnebunise mulți bărbați până atunci. Le-a distrus pe unele dintre ele, nu în mod deliberat, aşa cum ar fi făcut o caserolă, dar fără ca ea să ştie, cerând nimic, sperând la nimic. Bărbați puternici încercaseră să o lege cu lanțuri de aur sau diamante. Dar niciun metal, nicio piatră prețioasă nu fusese suficient de puternică pentru a reține acest monstru al independenței care era Garance de Réault.

Ochii ei cufundându-se înfricoşat în cei ai colonelului, îşi ridică paharul.

— Crezi că îți pierd timpul, nu-i aşa, David? Îți spui că comportamentul meu este acela al unei nebune şi deja regreti că ai cedat în capriciul meu?... Nu răspunde! Ei bine, te înşeli. Această oprire aici este importantă pentru căutarea noastră. Vital, chiar. Este ca emblema, justificarea supremă...

„Nu înțeleg", şi-a cerut scuze Tewp.

— Laüme şi Dalibor Galjero sunt monştri, colonel. Sunt barbarie şi cruzime. Suntem civilizație. Rafinament. Delicatetea rafinată din toate, începând cu plăcerea simțurilor. Să bei acest vin şi să mănânci melci, colonele, este ca şi cum ai semna pactul umanității noastre împotriva Diavolului. Nu o luați ca pe o blasfemie, dar această masă este un fel de comuniune între voi şi mine. Între Anglia şi Franța. Duşmani, dar atât de apropiați. Prieteni, dar atât de diferiți! Dă-i această mică plăcere bătrânei că sunt. Scufundați-vă buzele în această băutură rafinată şi gustați această carne preparată cu dragoste... Vă asigur că vă va oferi mai multă putere pentru a lupta împotriva răului!

Obosit, uimit de gălăgia înconjurătoare, depăşit de zâmbetul lui Garance, amuzat de vorbirea lui fără cap şi fără coadă, Tewp îşi goli paharul şi mâncă fără să se plângă. Împotriva tuturor aşteptărilor, melcii l-au vrăjit, iar foie gras l-a mulţumit. Pregătit de Ba stien, caponul a fost o încântare şi brânzeturile o revelaţie... Când au părăsit barul, puţin vacilant, se ivise ziua. Ploaia se oprise şi soarele răsărea deasupra acoperişurilor cenuşii. O armată de măturătoare invadase sălile, acum părăsite de comercianţii care se întorseseră la casele lor.

— Şi acum, ce facem? Întrebă Tewp, forţat pentru prima dată în viaţă să-şi slăbească centura.

— Ce întrebare! Dar mergem la vânătoare, colonele...

The odalisqu es

Nu ştiau nimic despre el. Nici numele său, nici de unde a venit, nici motivele prezenţei sale în oraş. Timp de douăzeci de zile, însă, în fiecare dimineaţă, în zori, în momentul în care clienţii obişnuiţi ieşeau din casă, el a îndepărtat vălul care le ascundea nişa pentru a se întinde lângă ei. Obrazul pe burtica goală, îşi închise pleoapele şi încet, fără niciun gest sau cuvânt, fără să le arate măcar o privire, se lăsă să se strecoare în adâncul somnului. Ochii i s-au închis ca un copil. Dar Özlem şi Rüya, două surori abia la un an distanţă, ştiau că bărbatul blond care se strecurase în canapea nu se epuizase în jocuri inocente. Tenul său palid era al unei persoane bolnave şi respiraţia prea rapidă vorbea despre remuşcări şi chinuri. Când era în vis, mişcările rapide ale globilor oculari sub pleoape îi speriau. Degetele necunoscutului s-au încleştat ca nişte unghii şi s-au zdrobit cu lucrurile grele aruncate pe pat. Cuvinte de neînţeles i-au ieşit din gură într-un ritm accidentat şi disonant... Ce urma să caute omul în vise? Ce vedea? Ce retăia el? În ce limbă interzisă a invocat spiritele morţilor? Özlem şi Rüya l-au ignorat. Erau curioşi, desigur, dar nu îndrăzneau să formuleze întrebările care îi chinuiau, deoarece roumi îi tratau bine. El nu i-a supus, spre deosebire de ceilalţi bărbaţi. Nu le-a impus ceea ce li se cerea de obicei. Le-a plătit,

totuşi, şi mult mai bine decât au fost plătiți vreodată: mână de note lungi turceşti cu hârtie fragilă, uneori amestecate cu dolari americani sau lire englezeşti. Au luat banii, timizi, respectuoşi, cu ochii arătând cicatricile mari care i-au striat coastele, pieptul, spatele şi i-au mulțumit cu câteva cuvinte.

Özlem şi Rüya nu au fost singurii intrigați de occidental. Belkiz, o şoricelă încrețită de aproape treizeci de ani, cea mai în vârstă rezidentă în seraglio, îşi lipea adesea ochiul de o gaură din perete pentru a spiona cu nerăbdare camera fetelor când străinul era acolo. Özlem şi Rüya l-au suspectat, dar nu au avut nici puterea, nici îndrăzneala de a se opune. C CÂŞTIGĂTOR – îşi leagănă urâtul prin stăpânirea ştiinței iubirii, lucra la Belkiz pufăind noi recruți. Mieluşe de oaie încăpățânate, sosiri murdare şi acre din mediul rural sau din suburbiile Istanbulului, în doar câteva lecții – şi câteva palme – odaliscuri suavite şi lăcuite, docile în satisfacerea celor mai frecvente dorințe. Özlem şi Rüya îi datorau talentele. Mai presus de toate, Belkiz ştia folosirea farmecelor, de la cele mai îmbătătoare la cele mai cumplite. Din zori până la amurg, lumânări negre ardeau în vizuina lui. Într-un dulap secret din camera lui, flacoanele conțineau poțiuni care prelungeau plăcerea şi altele, adesea foloseau distilări de şofran, care sufocau runturile din burtă. Belkiz era îngerul întunecat al casei. Chiar şi Tâhir Bey, proprietarul locului, se temea de ea.

Într-o seară, cu ochii înnegriți cu kohl şi cu fața albită cu unguent de plumb, şaricuta a zăbovit mult timp lângă cele două surori, ciupind ace de chihlimbar în păr, ceruindu-şi corpurile cu zahăr, ungându-şi pielea., Sporind arabescurile. Fugind peste membrele lor cu henna proaspătă. Vocea lui era blândă şi gesturile aproape tandre. Gesturi ale unui păianjen care îi convinge prada. Özlem şi Rüya erau îngroziți în secret de asta. Belkiz adusese o mică sobă de cărbune, înfăşurată într-o cârpă de catifea şi un *cezve de* aramă în care îi învăța pe fete să facă o cafea puternică, groasă, spumoasă, la fel de neagră ca cerneala în care sag-urile îşi scufundă calamele.

— Această băutură, frumusețile mele, o vei da omului care plăteşte să doarmă între voi, le-a spus ea. Acest lucru îi va trezi ardoarea şi te va face să meriti banii pe care ți-i dă. Când a băut-o, îmi vei aduce ceaşca atinsă de buzele lui. Îmi vei aduce repede. De îndată ce iese din casă. Vei face ce îți cer?

— Da, Belkiz, a promis Rüya.

— O vom face, şuieră Özlem.

*

Thörun Gärensen îşi verifică corectitudinea nodului cravatei în oglinda de cupru, apoi scoase din buzunar o mână de bancnote maro şi le întinse fără să le numere măcar. Era timpul lui *Al-'Açr*, rugăciunea de după-amiază. Afară, totul se înghețase. Din zvonurile vagi care se ridicau de obicei în cameră, nu se auzea nimic. Doar clătinatul moale al brățărilor celor două fete a tulburat calmul perfect al momentului. Thörun se întoarse spre ei şi zâmbi. Pentru prima dată în trei săptămâni pe care le-a închiriat, ei i-au oferit o mică grămadă mocnită. În timp ce bea băutura amară, el le-a privit trupurile goale fără să simtă nicio emoție. Burta lor catifelată, sânii ascuțiți, umerii strălucitori, părul parfumat şi coapsele rotunde nu-i atrăgeau nici mâinile, nici buzele. Apetitul lui a plecat în altă parte. Imposibil de satisfăcut prin simplul comerț al cărnii. Aşadar fetele l-au privit cu ochii mari, plini de întrebări, întrebându-se la ce speră, dacă le refuză mângâierile. Puteau să înțeleagă că el căuta doar prezența lor? Da, chiar prezența lor îl făcea ca un bastion împotriva fricii care îl invadase. Teama de singurătate, dar mai presus de toate frica de dorința interzisă care îl roşea şi pe care îl simțea umflându-se în interiorul lui puțin mai mult în fiecare zi.

Thörun Gärensen a pus ceaşca goală înapoi în palma întinsă a lui Rüya, a şoptit un *mersi* şi, când s-a *auzit* din nou bullbub-ul din stradă, a părăsit casa fără o privire în spate.

Odată ajunsă pe uşă, o rafală de vânt amestecată cu ploaie i-a biciuit fața. A fost sezonul prost din Istanbul. Zăpezile din decembrie şi ianuarie se topiseră şi se transformaseră într-un

noroi maro lipicios. Umiditatea era peste tot. Aleile din districtele muncitoreşti nu erau altceva decât imense bălți de noroi mirositor, unde copiii în zdrențe se băteau şi unde hamalii se scufundau în genunchi. Îmblânzit de căldura inteligent menținută care domnea în lupanar, Thörun se cutremură la contactul aerului clar care venea din marea Marmara. Ridicându-şi gulerul, şi-a îmbrăcat mănuşile şi a mers spre sud, părăsind vechile cartiere Tophane şi Karaköy pentru a traversa cealaltă parte a Cornului de Aur.

În timp ce păşea pe Podul Galata, unde, cu câteva săptămâni înainte, a tras alături de David Tewp împotriva acoliților lui Ruben Hezner, Belkiz a întors brusc ceaşca de *kahve* în care băuse. În partea de jos a recipientului, coagulând în bucăți sau întinzându-se în fire, tescovina atrăsese arabescuri. Aplecându-se peste recipient, Belkiz privi oracolul o clipă fără să spună nimic. Martori discreți ai scenei, franjurile unui şal abia acoperindu-şi sfarcurile, Özlem şi Rüya se cutremură împreună. Apoi au văzut ochii lui Belkiz îngustați. Sudoarea i-a fost mărunțită pe frunte şi şi-a şters palmele de fustă pentru a înlătura umezeala bruscă. Voia să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieşea din gât.

— Belkiz? Rüya îngrijorată. Ce vezi? Ce este acolo? Belkiz? Belkiz!

Dar Belkiz nu mai putea auzi, atât fascinată, cât şi îngrozită de ceea ce citea. Atenția sa se concentra asupra liniilor sumbre trasate de pigmenții negri. O linie de salivă curgea din colțurile buzelor sale. Elevii la fel de dilatați ca atunci când era amețită de *kif*, a simțit că un voal greu i-a căzut peste minte şi l-a închis ca pe un giulgiu. A căzut în genunchi, s-a prăbuşit şi a intrat în convulsii. În lacrimi, muşcându-şi pumnul mic, Rüya a început să țipe în timp ce sora ei mai mare se repezi spre femeia de pe pământ. Fata a încercat să țină membrele lui Belkiz laolaltă, dar epilepsia a mărit de zece ori puterea clarvăzătorului. Muşchii au bandajat, s-au cutremurat şi s-au răsucit violent. Cu fălcile înțepenite nebuneşte, îşi rupe limba fără ca Özlem să poată face nimic. Deodată, o crăpătură a unei ramuri moarte răsună brusc în

cameră. Belkiz căzu pe spate şi nu se mişcă, cu coloana vertebrală ruptă de întinderea spasmelor. Pe pragul camerei apărea silueta grasă a lui Tâhir Bey. Incredibil, ochii lui continuau să vină şi să plece din cadavrul lui Belkiz către contururile celor două surori îngrozite, toate pătate de sânge vărsat. Özlem întinse apoi mâna spre ceaşca de cafea din care băut străinul. Cu un gest rapid, fără apel, a aruncat-o în jarul sobei care încălzea alcova. O flacără verde intensă a biciuit obiectul şi a spulberat faianța cu sunetul unui cartuş lovit. O flacără de o culoare rea, la fel de rea precum secretele citite de Belkiz înainte de a se scufunda în nebunie şi moarte.

*

Gärensen puse piciorul pe marginea fântânii şi îşi înfipse batista în apa rece unde încă mai pluteau resturi de gheață. El era pe punctul de a intra sub acoperirea marii piețe şi era disprețuitor să intre în ea cu tălpile murdare de pământ şi deşeuri. Chiar dacă galeriile erau murdare şi prăfuite, i se părea un fel de profanare să meargă acolo fără să facă efortul unui spritz în prealabil. Cu siguranță, nu era un loc sfânt. Dedicat în mod unic comerțului, locul a reunit cele mai diverse tarabe unde ați putea achiziționa toate produsele imaginabile în schimbul oricărei monede. Încă din epoca otomană, arhitectura bazarului nu se schimbase. Am intrat aici ca într-o altă dimensiune, o altă eră. Aceasta a fost cea care l-a atras pe Gärensen. Fără maşini zgomotoase. Nici măcar – sau încă foarte puține – instalații electrice. Aprinse de o lumânare, o lampă cu ulei sau gaz, magazinele străluceau cu o lumină blândă, strălucirea incomparabilă a unei biserici, a unui templu sau a unei moschei. O atmosferă pe care niciun oraş din Europa nu ştia mai multe. Norvegianul a traversat încet perimetrul bijutierilor, cel al tapițerilor apoi cel al tâmplarilor, înainte de a părăsi clădirea principală pe aleea auritorilor şi a meşterilor din marchetă. Aşa cum mergea în fiecare zi în vizită la fiicele Özlem şi Rüya, mergea zilnic pe aceste alei, unde întâlnea aceleaşi fețe. Multă vreme, figura lui atletică, mult mai înaltă decât cea a turcilor, fusese

remarcată. Cu toate acestea, nimeni nu l-a deranjat. Cu greu, dacă anumiți meseriaşi, umerii aşezându-se pe rama standului şi degetele ocupate cu măcinarea mărgelelor unui rozariu, au schițat uneori un gest discret în direcția lui când trecea.

Gärensen a mers de-a lungul unei străzi largi, aglomerat de căruțe staționare, înainte de a trece prin labirintul pieței de carte. Încetinind şi mai mult, şi-a deschis nările, cu un fior de plăcere, mirosurile de cerneală, piele, fir gumat şi hârtii vechi care saturau aerul. Totul aici îi amintea de bibliotecile pe care le frecventase asiduu când studia limbi străvechi în Oslo sau preda filologia la Universitatea din München cu cincisprezece ani mai devreme. În ciuda aventurilor şi dramelor prin care trecuse de atunci, el era încă sensibil la marele mister al cărților, acele mici sicrie de hârtie care conțin cuvinte precum cadavre şi pe care ochiul le resuscită atunci când le citeşte. La cotul unei străduțe, se opri în fața unei mici tarabe încastrate între doi stâlpi care susțineau bolta pasajului. Tot ce a putut percepe de la pilaştri a fost, pierdut pe înălțimi, sclipirea minusculă a *auririi* numelor Profetului şi a *râshidunilor*, primii patru califi ai Islamului.

Pumnii săpați în buzunarele unei haine de păr de cămilă, un bărbat de vârstă mijlocie aşezat pe un scaun în mijlocul unor pachete de ziare, trunchiuri militare debordând de amprente vechi, legături nefăcute, gravuri rupte... În jurul lui, rafturi groase îndoite sub masa enciclopediilor, analele, cronicile, scrise în toate limbile şi care acoperă toate domeniile cunoaşterii, de la ornitologie la medicină şi mecanică, la teologie. Deasupra frunții librarului atârna un fes, o coafură interzisă de Atatürk, a cărei pâslă roşie era îmbibată cu grăsimea care uleia părul bărbatului. Obişnuit cu mirosul puternic al acestuia din urmă, Thörun a inspirat o mare gură de aer înainte de a se apropia.

„Salutări, Hakim”, a început el în engleză. Ai ceva pentru mine azi?

„Pace este cu tine, prietene,” a răspuns celălalt în aceeaşi limbă când s-a ridicat pentru a-şi întâmpina vizitatorul. Pentru a

răspunde la întrebarea ta: da! S-ar putea să fi fost adus ceva în această dimineață care să vă atragă atenția... Dă-mi o secundă, te rog.

Hakim întinse mâna pentru a desface bucla care ținea o perdea înfăşurată deasupra uşii sale. Conştiincios, folosind platul mâinii, a netezit pânza, care a căzut la pământ, izolând taraba de privitori. De obicei, Hakim îşi închidea magazinul doar când vândea o lucrare licențioasă, dar astăzi vânzarea era diferită. Occidentul nu era interesat de o versiune neredactată a celor *O mie şi o noapte* sau de o mulțime de ilustrații din *Kama Sutra*. Nu. Roumi doreau alimente mai puternice, texte care încălcau interdicții reale... Hakim a lovit un chibrit pentru a aprinde o lumânare grea de ceară pe care a ridicat-o în pumn. Scoțând o cheie din buzunar, se întoarse apoi în spatele tarabei şi descuie o uşă joasă pe care Thörun nu o putea trece fără să se dubleze.

— Calea spre împărăție ți se oferă! Intrați din proprie voință.

Dacă camera principală a magazinului era plină de volume, cea în care intrau cei doi bărbați era cu totul mai aerisită. Trei rafturi mici conțineau cu uşurință aproximativ patruzeci de cărți de diferite forme şi dimensiuni. Ochiul instruit al N orvegianului a recunoscut cutii de carton din Orient, legături clasice franceze şi chiar una sau două jachete contemporane.

„Nimic din toate acestea nu este ceea ce cauți", a spus Hakim când l-a văzut pe Thörun apropiindu-se de rafturi. Acestea sunt lucrări interesante, cu siguranță şi foarte rare în cea mai mare parte, dar nu există o piesă excepțională printre ele. Pe de altă parte, iată un tratat care mi se pare că defineşte mai bine spiritul cercetării tale.

Din sertarul care curgea sub lemnul vopsit al unei console, librarul a scos o broşură subțire şi a aruncat-o neglijent pe apartamentul dulapului.

— Contrar majorității textelor pe care le propun, a adăugat Hakim, acesta nu este scris nici în turcă, nici în arabă, ci în italiană...

Cu o mână tremurândă, Thörun îl apucă. A fost o colecție de aproximativ treizeci de pagini tipărite aproximativ pe hârtie subțire, aglomerată şi subțire. La lumina lumânărilor, el a descifrat titlul: *Despre un aspect al credințelor triburilor yezidi din Siria*, Paolo Barbieri, Torino, 1897.

„Yezidii au avut întotdeauna o reputație de închinători ai diavolilor", a clarificat Hakim. Dar este doar un lac, o năluci. Închinarea lor nu se adresează demonului sau, cel puțin, nu autentic... Pe de altă parte, ei ştiu foarte bine modalitățile de a crea ființele care te interesează...

Febră, cu tâmplele strânse de o migrenă care i-a crescut dureros tensiunea la globii oculari, Thörun a întors paginile broşurii pe rând.

— Vă cer trei sute de lire englezeşti, a declarat turcul cu un zâmbet artificial. Este un preț prieten.

— Nu suntem prieteni, Hakim, a corectat Thörun tăios. Şi nu cred că descoperirea ta merită acest preț exorbitant... Este doar o notă etnologică pur descriptivă. Nimic nou. Nimic practic, mai ales... Evident, autorul nu a înțeles ce a descris sau, mai rău, nu a crezut. Îmi pare rău, nu sunt o persoană care ia.

Thörun a ieşit dezamăgit şi aproape supărat din tarabă. Pe cât de enervat era librarul. Acest vânzător de cărți, care a trecut pentru cele mai bune din oraş, specializat în istoria mişcărilor eretice şi a magiei de tot felul, i-a oferit doar lucrări de rangul al doilea, cărți pe care le citise deja de o sută de ori pe parcursul carierei sale. Carieră la Ahnenerbe sau în timpul orele lungi pe care le-a petrecut citind, aici la Istanbul...

Gärensen a părăsit matricea fierbinte a pieței pentru a reveni la chei prin străzile zgomotoase. Lumina după-amiezii dispărea, anunțând amurgul. Într-un restaurant abia adăpostit de vânt de câteva scânduri cu cui în grabă, a mâncat fără plăcere o vinetă fierbinte înmuiată în ulei şi câteva chiftele prea sărate. Era singura lui masă zilnică. După ce şi-a clătit gura cu o gură de raki aspru, Gärensen şi-a reluat mersul. În spatele unui *cadru*, un bulevard

mărginit de bănci şi vile înalte care îşi întindeau grădinile paralel cu Bosforul, a intrat printr-o intrare laterală într-o clădire lungă cu ferestre închise. Acest vechi palat ar fi putut aparţine unui vizir influent sau unui bayadere excepţional. Dacă Thörun nu ştia despre istoria sa, ştia totuşi bine culoarele şi colţurile sale. De când colonelul David Tewp îl părăsise pentru a merge singur în Anglia, el a făcut din acest loc abandonat casa lui, vizuina lui. I-a plăcut frumuseţea, tăcerea, dar, mai presus de toate, a fost bântuit de umbrele a căror prezenţă a simţit-o peste tot... Gärensen şi-a aruncat haina dintr-o sufragerie înainte de a coborî treptele spre pivniţe. Marea era acolo, foarte aproape, făcându-şi auzit bâlbâitul împotriva unui ponton. În mână, norvegianul ţinea un pachet cald, maro, adus înapoi de la mlaş*tină, co*liba unde se oprise pentru cină. La capătul unui coridor, deschise cu două chei o uşă masivă întărită cu fitinguri complicate. În pivniţa cu pereţii groşi, un bărbat îl aştepta.

*

Înfăşurat în pături pentru a lupta împotriva umezelii care l-a răcit şi i-a ucis articulaţiile, R uben Hezner abia şi-a ridicat ochii spre Gärensen când acesta din urmă i-a întins fără niciun cuvânt puţinele provizii pe care le cumpărase pentru el. Obosit, a rupt punga de hârtie pentru a mânca fără pofta de mâncare legumele încă fierbinţi care s-au revărsat. Braţele nu erau înşiruite, dar un lanţ îi lega gleznele de pământul acoperit cu pietricele rotunde. Înclinat ca alergător la distanţă, Hezner era dur, dar nu avea muşchi buni. De asemenea, după ce a încercat, pentru formular, să-şi tragă cătuşele, renunţase repede. La mila lui Thörun, el nu era conştient de soarta căreia i-a fost destinat norvegianul. Fusese prizonier de câteva săptămâni şi nu văzuse lumina zilei de când Gärensen îl adusese aici într-o noapte de grindină. În această încercare, demnitatea naturală a lui Hezner a fost cel mai bun aliat al său. Nu ştia ce soartă i se rezervă. Şi mai mult, nu ştia dacă Thörun avea un scop specific pentru el. Dar îl cunoştea bine pe temnicerul său, după ce îl frecventase de mulţi ani la Berlin:

Thörun era o ființă impulsivă, născută sub dublul semn de inconstanță şi oportunism. Hezner o ştia şi plănuia să o joace. Cu câteva săptămâni mai devreme, sub constrângerea unei injecții de penthotal, îi dezvăluise nordicului şi colegului său englez tot ce ştia despre cuplul Galjero. Aceste cunoştințe, pe care le deținea chiar din confidențialitățile lui Dalibor, constituiau un secret atât de tulburător, atât de periculos, încât nu-l dezvăluise nimănui şi preferase să nu-l folosească niciodată. Văzându-l pe Thörun pregătindu-se să-şi părăsească chilia, Hezner îşi şterse vocea, care devenise răguşită din linişte.

— Am o propunere pentru tine, Gärensen. Ar fi bine pentru tine şi pentru mine dacă ai fi cel puțin de acord să o auzi.

Thörun se uită disprețuitor la omul căzut la picioarele lui. A fost tentat să închidă uşa temniței fără să răspundă. Singurătatea, întunericul, frigul şi murdăria, asta a meritat Hezner în ochii lui Thörun. A fost mica lui răzbunare pentru acea zi din toamna anului trecut, când, la Buenos Aires, Ruben îl forțase să-l execute pe prietenul său Sacha Hornung cu sânge rece.

„Nu face greşeala de a te purta cu mine după capriciul tău doar pentru că sunt în lanțuri", a spus Hezner. Indiferent dacă îți place sau nu, sunt încă o piesă pe tablă.

— Un pion! Doar un pion, Thörun scuipă cu răutate. Bine izolat pe câmpul de luptă, mi se pare... Haide, ce vrei?

— Vederea mea nu s-a stins să cercetez întunericul acestei pivnițe, Gärensen. Dimpotriva. Cred că s-a ascuțit...

Thörun oftă pentru a-şi arăta nerăbdarea. În acel moment, mai puțin ca niciodată, se simțea dispus să suporte introducerile complicate cu care ştia că Hezner era obişnuit.

— Te văd, spuse celălalt. În fiecare zi un pic mai palid. În fiecare zi ceva mai incert... Otrava îți trece prin vene, nu-i aşa? Ceea ce v-am învățat în ciuda mea din Galjero vă roade, vă putrezeşte până la miez... Faceți planuri... Şi fugiți din somn, pentru că visele voastre vă înspăimântă. Acesta este motivul pentru care stai treaz în fiecare seară. Oh, nu fi surprins! Chiar şi închis aici te pot auzi.

Paşii tăi răsună chiar şi în beci. Mânia şi greşelile tale pătrund în aceste ziduri, Gärensen. Prind amărăciunea imediat ce îmi pun fruntea pe aceste pietre de moloz.

Thörun simți că bătăile inimii i se accelerează în piept. Picioarele i-au cedat brusc. Hezner tocmai lovise cuiul în cap. Rezemându-se de perete, norvegianul înalt şi-a şters fruntea arzătoare brusc cu partea din spate a mânecii.

Ca un toreador care simte că fiara se aşteaptă neaşteptat sub banderile, Hezner şi-a redobândit ardoarea.

— Te pot ajuta să scapi de temerile tale. Mai presus de toate, te pot ajuta să găseşti un nou sens în viața ta... Lasă-mă să te ajut!

— Un sens pentru viața mea, zici? strigă Thörun, revoltat de pretențiile prizonierului. Ce poți să ştii despre sensul pe care îl dau existenței mele, Hezner?

Un rânjet a rupt fața fostului student chimist din Odessa.

— Eşti înconjurat de toate părțile, Gärensen. Bărbații pe care i-ați învins pe Podul Galata în noaptea în care Dalibor Galjero a plecat din propria voință cu ruşii nu au fost singurii mei tovarăşi. Ceilalți, cei pe care i-am lăsat în urmă pentru a urma pe urmele vechilor tăi prieteni naziști din Argentina, Peru sau Mexic, sunt încă ataşați de mine. Ştiau unde mă duc. De asemenea, au fost instruiți să mă caute dacă nu reapar. Unii au ajuns cu siguranță deja la Istanbul să mă găsească. Sunt detalii, Gärensen. Bine înarmat, hotărât. Vor afla ce s-a întâmplat pe podul Cornului de Aur. Vor întreba martorii, te vor găsi, mai devreme sau mai târziu... Mai ales aici, din moment ce ai avut ideea prostească de a te aşeza chiar în palatul ocupat de Galjero! De ce, Gärensen? De ce ai ales acest loc? Răspuns! Răspuns!

Cu gura uscată brusc, Thörun îşi strânse pumnii pentru a-şi albi încheieturile.

— Chiar dacă ai părăsi Turcia la timp, ei te-ar găsi. Nu vor renunța niciodată să te alunge pentru a te doborî. În ochii lor, eşti doar un câine. Şi în plus, Gärensen, unde ai putea merge? Tu aparții taberei celor învinşi. Nimeni nu te mai vrea nicăieri! Eşti un

om dintr-o lume trecută, un şmecher măturat de istorie. Nu mai aparţii nimănui şi nimănui şi ştii asta. Tocmai acest gând te distruge şi te face prada unei dorinţe prea uşoare...

Thörun şi-a aruncat gâtul înapoi şi s-a forţat să înghită un pescaj adânc. În câteva cuvinte, Hezner tocmai îl atinsese în inimă.

— Ce oferi? întrebă el cu răsuflarea.

— Capacităţile tale sunt grozave, Gärensen, şi cunoştinţele tale. Dar nu trebuie să fii singur. Inteligenţa dvs. Trebuie să servească un proiect grozav. Vă pot angaja într-o astfel de lucrare...

Sunându-şi lanţurile ca un spectru, Hezner se ridică şi îşi lăsă păturile pătate pe podea. Silueta lui era la fel de subţire ca cea a unui adolescent.

— În Palestina, este pe cale să se nască un stat, Gärensen. O stare fragilă cu un viitor incert. L-ai putea ajuta să reziste la furtunile prin care va trece... Ai putea să-ţi faci propria viaţă acolo, să o iei de la capăt... Am puterea de a şterge petele din trecutul tău. Te pot absolvi, Gärensen. Eliberează-mă... Împreună vom lucra pentru a construi Israelul! Tu şi cu mine, la fel ca înainte!

Inconsecvenţa acestei propuneri a provocat o chicotire din partea lui Thörun.

— Eşti grotesc, Hezner! Încercarea ta este jalnică. Eu, locuiesc printre evrei? Cum vă puteţi imagina o secundă că acest lucru este posibil?

— Noi, sionişţii, suntem oameni pragmatici... Americanii şi ruşii recrutează fără nicio vină inginerii şi oamenii de ştiinţă care au făcut apogeul Germaniei naziste. De ce nu ar trebui să facem la fel?

— Nu am nimic de oferit, Hezner. Fără cunoştinţe tehnice. Abia aş putea să cerşesc în afara sinagogilor tale... Să presupunem că a ta îmi dă pomană!

— Nu-ţi minimiza talentele. Ai lucrat la Ahn enerbe. Aproape că ai creat acest institut de la zero. Nu a fost doar un momeal conceput de Heydrich şi menit să-l compromită pe Himmler. Aţi

adus acolo şi cărturari de renume şi i-aţi completat arhivele cu documente excepţionale... De ce să nu începeţi din nou o astfel de lucrare, dar acum în beneficiul celor împotriva cărora aţi luptat cândva? Aderarea la rândurile noastre, vă garantez, este singura cale rezonabilă care vă este deschisă. Gärensen, te bâjbâie, dar ştii că am dreptate!

Thörun, cu ochii închişi, încuviinţă din cap.

— Nu eşti antisemit, Gärensen... Nu visceral. Soţia ta era evreică şi tu o iubeai. În amintirea ei, ia în considerare oferta mea. Nu este aceea a unui nebun sau a unui om disperat!

„Galjeros...” şopti Thörun ca un scut obraznic întins în faţa lui.

„Galjeros trebuie să iasă din viaţa ta”, a izbucnit Hezner profetic. Uită-ţi răzbunarea. Este doar o mască care ascunde golul existenţei tale. Galjero nu aparţin lumii oamenilor. Ştergeţi-le din memorie. Flacăra lor se va stinge în cele din urmă pe cont propriu. Urmărirea lor nu poate decât să vă sigileze nenorocirea. Eu, am înţeles-o multă vreme şi nu în asta mi-am pus credinţa!

Ochii lui strălucitori se fixau asupra lui Thörun, Ruben Hezner îngenunche la pământ şi se înfăşură din nou în pături. Cârligul era pus. Acum a durat puţin până când Gärensen a muşcat momeala. Bătrânul doctor ştia asta şi nu a insistat când norvegianul, fără a desface buzele, a închis uşa închisorii în spatele lui. Lăsat din nou în întuneric complet, Hezner a aşteptat câteva minute, apoi a început un lung cântec de rugăciune pentru sine...

Pasaj intunecat

— Ce veşti, senator Monti?

În biroul reşedinţei sale americane, lordul Bentham părea stăpânit de îngrozitoare îngrijorare. Niciodată Lewis Monti nu-l văzuse atât de încordat, atât de evident dornic să obţină în cele din urmă un rezultat tangibil. Chiar şi cu câteva săptămâni înainte, când îi spusese despre eşecul lui Tewp şi Gärensen la Istanbul, nu părea atât de nervos, atât de supărat.

„Avem mari dificultăţi în a înfiinţa operaţiunea, domnule”, a

spus Lewis. Încă nu ştim de ce Dalibor Galjero a trecut de bunăvoie în mâinile sovieticilor NKVD. Aceasta este singura informaţie pe care Ruben Hezner a reuşit să o păstreze pentru sine, în ciuda celor trei injecţii de pentotal pe care i le-au dat cei doi prieteni. După toate probabilităţile, Galjero se află în prezent la Moscova. Allen Dulles ne împrumută o ureche ascultătoare. A răspândit vestea onorabililor săi corespondenţi pe loc. La primul zvon despre cazul nostru, vom fi anunţaţi imediat.

— Şi între timp?

— Îmi pregătesc călătoria acolo. Asta nu este un lucru mic în zilele noastre. La rândul său, Tewp tocmai m-a avertizat că se întoarce la Istanbul. Se întoarce înapoi Gärensen responsabil treaz er D r Ruben Hezner... Asta este tot deocamdată.

„Iartă-mă că sunt brutal, dar asta nu mi se pare suficient, senator", mârâi Bentham. Timpul se termină, înţelegi? Timpul *se termină*... Astăzi mult mai mult decât în trecut.

Întrebarea pe care voia să o pună atârna pe buzele lui Lewis Monti. Bentham voia să vorbească, simţea asta. Se uită fix la faţa celuilalt, se gândi că este mai bine să-l lase să continue.

— Vârsta, Monti. Şi boala acum. Cei doi copii ai mei au fost ucişi de Galjeros acum aproape cincisprezece ani. Cincisprezece ani pe care îi trăiesc doar pentru a găsi aceşti asasini. Cincisprezece ani de urmărire în întreaga lume. Eu şi soţia mea am acumulat doar dezamăgiri şi speranţe false. Aceşti cincisprezece ani ne-au epuizat, ne-au golit. Am puţin timp de trăit, Monti, câteva luni, poate un an. Remediile şi vindecările nu vor face nimic. Vreau să găseşti Galjeros înainte să fie prea târziu. Vreau să plec cu această satisfacţie. Intelegi?

Monti înghiţi din greu.

— Îmi pare rău, Lord Bentham... Nu ştiam...

— Lasă asta, vrei? tăia gazda cu un zâmbet forţat. Ştiţi motivul care mă determină să vă grăbesc, să nu ne întoarcem şi să ne facem griji cu privire la detaliile practice. Cum intenţionaţi să intraţi în Uniunea Sovietică şi să vă conduceţi ancheta acolo?

— Dulles şi Donovan, de la OSS, mi-au dat ideea. Este riscant, dar este singurul pe care îl avem. În schimbul câtorva servicii pe care le angajez pentru a le oferi acolo, ele mă ajută să le configurez. Acesta este un truc care poate fi evitat în mod natural oricând, desigur.

— În ce constă?

— FBI s-a infiltrat de mult în CPUSA, Partidul Comunist American. Unele celule sunt chiar în întregime formate din oficiali guvernamentali.

— Aşadar?

— Se organizează un congres în Uniunea Sovietică în termen de trei luni, pentru a putea readuce Cominternul pe drumul cel bun. Ne propunem să profităm de ea. Vom ateriza la Moscova în acelaşi timp cu delegația americană a Partidului Comunist.

— Vrei să te laşi ca un militant comunist? Bentham râse.

— Eu şi câțiva alții, da... Nu crezi că pot?

Bentham se încruntă.

— Zei mari, nu! Eşti un leu, Monti, ştiu asta prea bine. Dar afacerea este riscantă. Teribil! Relația noastră cu ruşii se înrăutățeşte în fiecare zi. Stalin nu s-ar fi ferit de război. Mă întreb chiar dacă se teme cu adevărat de bomba noastră atomică!

„Are o profunzime strategică mult mai mare decât a noastră, asta este evident", a confirmat Monti. Iar Rusia ştie să ia loviturile, chiar şi cele mai violente. Ea a dovedit-o împotriva naziştilor. Dar asta nu este problema noastră. Un conflict deschis între URSS şi Statele Unite nu este pentru mâine. Dacă suntem prinşi, încă ştiu ce înseamnă pentru noi. SUA nu vor face nimic pentru a ne readuce înapoi. Dar o încerc! Fără umbră de ezitare!

— Admir hotărârea ta, Monti. Este dovada unei tăieturi pe care nu o am eu însumi.

— Sunt sigur că ai fi fost cu noi dacă starea ta ar fi permis-o.

— Poate, Monti... Dar povesteşte-mi despre aceşti oameni nesăbuți care te vor însoți...

*

Bubble Lemona nu a mai înțeles. Cu toate acestea, în primele minute totul părea uşor, aproape prea simplu. Dar cu cât întorcea mai mult paginile broşurii, cu atât mai multe lucruri deveneau complexe, contradictorii, ireale prin forță de comentarii, aluzii obscure şi cuvinte pe care nu le auzise niciodată rostite, chiar şi în adâncul cartierului negru de la Harlem. Susținut uşor de perne mari pe pat, o sticlă de bourbon la îndemână şi o scrumieră aşezată lângă el pentru a colecta cenuşa unui trabuc la fel de burtă ca el, Bubble s-a înfuriat pe subtilitățile filosofiei. Eforturile sale de a înțelege că Marx s-au dovedit nereuşite, el a optat pentru o abordare mai sistematică a problemei. Într-o librărie dintre Amsterdam şi Broadway şi la sfatul amuzat al unei vânzătoare drăguțe cu corset plin, cumpărase cu trei dolari o carte introductivă despre istoria gândirii.

„În filosofie, totul este amestecat", explicase fata. Referințele se intersectează. Nu puteți studia o bucată din ea izolat, aşa cum ați tăia o bucată de cârnați. Începeți prin a avea o imagine de ansamblu...

O imagine de ansamblu! Desigur, formula era plăcută şi părea potrivită. Dar, înainte de a ajunge în timpurile moderne, cuprinsul acestei nenorocite de cărți anunța că este necesar să parcurgem etapele pre-socratice, socrate, aristotelice, neoplatonice, stoice, augustiniene, calviniste, carteziene, spinoziste, kantiene, hegeliene, kierkegaardiene... Perspectiva unei astfel de călătorii a amețit-o pe Bubble. Conştiincios în rezoluția sa, a înțeles în primul rând suficient de bine că Parmenide a susținut exact opusul a ceea ce a mărturisit Heraclit, fără a înțelege totuşi adevăratul obiect al certurii lor. Pozițiile lui Socrate cu privire la natura esențial rezonabilă a omului l-au făcut să râdă la fel de mult ca atunci când a pus ochii pe banda *Popeye a zi*arelor populare. Cele ale lui Aristotel despre utilitatea a tot ce există în Univers i se păreau suspecte fără ca el să explice cu adevărat de ce. În capitolul Renaşterii, s-a indignat să găsească, odihnit de Marsilio Ficino şi Pico della Mirandola, probleme deja tratate de Platon sau Porfirie.

L-a trecut pe lângă Luther, al cărui sunet patronimic nu-i plăcea, şi a citit de două ori avizul dedicat lui Kant fără a dezlega nimic de german. Hegel i s-a părut că afirmă prea multe dovezi, nu a înţeles de ce acest tip merită titlul de filosof. În cele din urmă, când a ajuns la pagina unde se rezuma gândul lui Karl Marx, a sunat soneria! Bubble se uită la ceas şi sări. Speriat că şi-a petrecut toată după-amiaza citind, a aruncat cu furie conţinutul scrumierei în sertarul noptierei sale, a suflat cu respiraţie cenuşa vărsată pe cuvertură de pat, s-a urcat din nou. Pantalonii peste boxerii de mătase marcaţi cu iniţialele sale şi îşi strecurau picioarele mari în pantofi. Alergând pe hol, închizând ultimul buton al cămăşii sale monogramate, a deschis uşa când a sunat din nou soneria. Mulată într-un costum ajustat, o blondă înaltă cu pomeţi frumoşi se învălui în faţa lui.

— *Dobryï vetcher, gospodin Lemona*..., a spus fata, umflându-şi buzele roşii.

— *Daubri Blader*, îşi *batjocori Natacha*, răspunse *stângace* Bubble, aproape tremurând.

— Ca de obicei? a întrebat străinul în engleză tentaţi de un accent slav delicios. Să-ţi dau lecţia în camera ta?

— Bineînţeles, băiete, bineînţeles...

Şi, în timp ce a pus ochii lacomi pe corpul profesorului de limbă sculpturală pe care l-a găsit, Bubble Lemona şi-a spus că călătoria sa în Rusia alături de Monti, dacă ar necesita câteva mici sacrificii intelectuale, nu a fost încă anunţată, sub promisiuni promiţătoare...

*

În această seară târzie, poarta cimitirului Santa Cruz fusese închisă de mult timp. Lewis Monti a fost lăsat în faţa porţii, s-a îndreptat spre fereastra luminată a casei joase în care locuia gardianul şi a bătut geamurile cu vârful degetelor. Un bărbat a răspuns la apel. Mirosuri de ceapă prăjită şi supă de legume au scăpat prin fereastra deschisă. Cu un şervеţel în carouri legat la gât, groparul s-a închinat respectuos faţă de Monti, a luat fără

cerimonie bancnota de zece dolari pe care i-a dat-o senatorul şi, cu o lampă în mână, a ieşit să descuie uşa din grădina morţilor.

Singur, Monti a mers pe aleea chiparosului care ducea la camerele gemene ale soției şi fiului său. Ori de câte ori putea, venea să mediteze la morminte. Simțea în continuare aceeaşi emoție, aceeaşi furie. De parcă evenimentele ar fi avut loc cu o zi înainte, el şi-a văzut fiul sări peste el, cu mintea coruptă de o otravă rea, şi-şi rupe gâtul cu unghiile. Un câine nebun nu ar fi avut mai multă forță, hotărâre de a ucide... Cu aceeaşi precizie, aceeaşi groază, Monti a văzut fața descompusă a soției sale când a strâns trăgaciul revolverului ajustat la tâmpla ei. Arma pe care tocmai o folosise pentru a pune capăt zilelor copilului ei înnebunit. Gian şi Carla. Două prenume gravate acum una lângă alta în marmura unei bolți.

Monti ridică ochii spre cerul întunecat. Nicio stea nu a strălucit acolo. Numai focurile care dominau parcul, luminile clădirilor triste care depăşeau cimitirul nu aduceau niciun confort. Sicilianul a îngenuncheat pentru a face un semn rapid al crucii, a atins scurt piatra lustruită a mormântului cu palma lui fără mănuşi şi a părăsit locul cu umerii grei şi cu gâtul strâns. Curând urma să plece în Rusia. Unde spera să găsească Dalibor Galjero, satelit al adevăratei sale pradă: Laüme. Cel pe care l-a considerat responsabil pentru distrugerea familiei sale, adevăratul obiect al răzbunării sale. Călătoria a fost periculoasă, nerezonabilă, dar a fost singura cale deschisă pentru el. Imposibil să se ferească fără să renunțe la puținul respect pe care îl avea încă pentru el însuşi. A mers o clipă fără țintă. Ochii lui obosiți nu observau oamenii şi nici strada. La ghişeul Formica al unei farmacii din cartier, el a înghițit două căni de cafea fără aromă în timp ce radioul a redat *Old Lamp-Lighter*, prima piesă de succes a lui Sa mmy Kaye; apoi, aruncând o jumătate de dolar chelnerului fără să-l privească, s-a întors la rătăcirile sale. Paşii lui l-au condus pe un bulevard aglomerat unde s-au aliniat restaurante şi cinematografe. Pentru o clipă, s-a uitat la fotografiile cu vârfuri ale *Dark Passage*, ultimul

film cu Bogart şi Bacall, dar a renunţat la a-şi lua biletul când a luat în considerare dimensiunea cozii.

Căutând umbră, linişte, se îndreptă spre docurile din East River. Acolo, între doi uriaşi transportatori acostaţi, a discernut silueta joasă a unui ţinut în mijlocul apelor. Insula Blackwell. Insula în care petrecuse luni de zile izolate în rândul morţii unui penitenciar, înainte de a se urca pe scaunul electric şi de un miracol i-a salvat viaţa... De la copilăria sa siciliană până la ora foarte apropiată de bătrâneţe, Monti plecase prin multe episoade tragice, adesea inexplicabile. A fost moştenirea lui. O moştenire pe care nu a negat-o mai mult decât a căutat să înţeleagă. Poate că alţii decât el şi-ar fi văzut raţiunea răsturnându-se cu forţa încercării de a descifra sensul acestei existenţe. El, Monti, renunţase de mult la încercarea de a clarifica anumite mistere... Această rezistenţă era o înţelepciune. Îi permituse să treacă prin toate încercările: cea a morţii mamei sale şi a bunicii sale ucise de popor când era doar un copil. Acela al sosirii sale în America, singur, fără bani, abandonat de toţi. Cea a creşterii sale în mafie, de la începuturile sale de mic ucigaş contractual care bătea pe trotuarul Micii Italii până la consacrarea lui Don recu*nosc*ută de colegii săi. În această energie indomitabilă, el intenţiona să atragă încă o dată pentru a-i învinge pe Galjero, ultimii săi adversari, cei care îi luaseră pe Carla şi Gian.

Lewis Monti a bătut o piatră cu vârful pantofului său patent şi a trimis-o cufundându-se în apele negre. Ştia bine această parte a docurilor. Chiar la începutul anilor 1920, în fundaţiile unei clădiri aflate în construcţie, el îngropase trupurile a doi bărbaţi prea repezi pentru a-i tortura pe alţii. Clădirea era încă acolo, abia la două sute de metri depărtare, prinsă în ceaţa care se ridica încet... De pe pasarela uneia dintre cele două nave ancorate la debarcader, cu corpuri de coajă ruginite, marinarii au coborât. Au fost cinci, şase, poate. Siluete grele, mers lent, pantofi încălţaţi care fac ca metalul pontonului să rezoneze noaptea... Primii paşi au venit până la Monti fără să-l privească măcar, îndepărtându-se

repede spre districtul plăcerii care se învecina cu pontoanele. Ultimul apare tăcut în spatele lui Lewis. Cu o apăsare a umărului, îl împinse fără să-şi ceară scuze. Tipul era puternic, mai înalt decât Monti, şi el mai tânăr, iar sicilianul, dezechilibrat, aproape cădea în noroi. În timp ce se pregătea, furios, să-l ajungă din urmă pentru a-l trage la răspundere, bărbatul se întoarse. În lumina difuză a unui neon intermitent, trăsăturile sale apar la fel de brusc ca o cerneală neagră desenată pe hârtie albită cu clor. Un zâmbet larg îi traversă chipul bătut. Inima lui Monti a încetat să mai bată. Înghețat de parcă ar fi fost aruncat în piept cu o suliță, a pus instinctiv mâna pe toc, care nu l-a părăsit niciodată. Dar gestul lui s-a oprit... Cât de grea era o armă împotriva unei fantome? Pe cât de sigur ar fi arătat fața lui Gian într-o mulțime de un milion de tineri, Monti tocmai îl recunoscuse pe Maddox Green, omul cu care împărțise câteva zile de captivitate la condamnarea morții lui Blackwell. Verde, bătăuşul ticălos care a plăcut să descrie durerea pe care scaunul electric i-a promis-o şi care a fost împuşcat de gardieni.

Corpul lui Lewis sa relaxat brusc, iar muşchii lui şi-au recăpătat flexibilitatea. Fără să se gândească, picioarele îl purtau pe urmele marinarului... Dar silueta lui era deja înecată în întuneric. Alergând cu toată puterea, Monti şi-a ținut ochii pe forma neclară, dar Green a reuşit să-l țină pe senator la distanță. Înclinat spre dreapta, a părăsit asfaltul cheiurilor, a trecut, între două hangare, un lot vacant presărat cu containere şi porți de fier răsucite, apoi s-a îndreptat direct spre clădirea unde ucigaşii Monti omorâseră pentru torturarea inutilă a unui polițist. Green a urcat treptele către veranda din față şi a intrat în clădire. Încetinind viteza, Monti a planat un moment în jurul locului, încercând să înțeleagă. Instinctul său de luptă era în alertă. A simțit capcana. De asemenea, a ghicit că nu va primi un răspuns până când, la rândul său, nu va fi sincer în pragul acestei case vechi. O lumânare portocalie strălucea ca un semn pe fațadă. Pe fațetele sticlei felinarului, se putea citi cu litere libere: Cabaret

Flandra... Cu o inimă bătută, Monti îşi puse mâna pe mâner, deschise uşa şi intră încet. A mers pe un coridor lung, prăfuit, abia luminat până la capăt şi a auzit ecourile înăbuşite ale unei trâmbițe blocate şi ale unui pian acru în spatele unei alte uşi la capătul coridorului. O bucată bruscă de căldură se ridică pe fața sicilianului, iar axilele îi erau umede de transpirație. Întregul corp îi tremura ca o barcă prinsă de o furtună, în timp ce o voce necunoscută adânc în el țipa la el să se întoarcă înapoi... Maddox Green era totuşi acolo, în camera alăturată. Monti ştia asta. Trebuia să facă o alegere: să înfrunte frica albă care se născuse în el sau să bată o retragere, să fugă jalnic cu riscul de a nu şti niciodată... Monti a împins frunza celei de-a doua uşi şi a păşit într-o simplă cameră de bar.. Camera era mare, aglomerată, înăbuşită de umezeală. Pe o scenă, doi muzicieni negri au distilat muzică lascivă la care bărbații şi femeile dansau în mişcare lentă. Nu se vedea nimic din exterior, ferestrele fuseseră zidite. Grădina de jocuri de noroc i-a amintit lui Monti de unitățile subterane din anii 20 Roaring în t*impul Prohib*iției. El însuşi deținuse astfel de locuri; la fel ca ceilalți mafiosi, el îl făcuse baza averii sale. Cu toate acestea, timpul nu mai era pentru vânătoarea spiritelor. În 1947, îmbătarea nu era interzisă în America. Dar, a simțit Monti, oamenii adunați la Cabaret Flandra nu erau simpli bețivi. Altceva în afară de setea de alcool îi condusese aici. În mijlocul corpurilor în mişcare, Monti se îndreptă spre tejgheaua de cupru unde se aplecă între două figuri vagi. Fumul de țigară, transpirația expirată, ritmul bântuitor al muzicii, toate acestea au tulburat simțurile, au năucit gândul. Senatorul a căutat degeaba fețele după Green. A schimbat locurile pentru prima oară, apoi pentru a doua oară. Când ajunse la capătul barului, Maddox rămăsese invizibil. Fără să întrebe, chelnerul i-a pus în față un pahar umplut cu lichior violet. Sete, cu gâtul uscat, Monti şi-a înmuiat buzele în ea. Lichidul era neted; mirosul ei degaja arome care i-au amintit de copilăria ei, de peisajul sicilian zdrobit de soare, de mănunchiurile de ierburi şi flori pe care bunica ei Giuseppina şi

mama ei, Leonora, le-au uscat în coliba lor de mărgele, pe dealuri... Monti a băut până la ultima picătură. În timp ce-şi lăsă paharul, un bărbat se aşează lângă el, un gigant în jacheta de piele. Maddox Gree n!

— Surprins să mă găseşti, frăţior? Şuieră Maddox. Faci o fata amuzanta! Eu, mă bucur să te revăd... Îmi aminteşte de vremurile bune. Când ni s-a promis tuturor scaunului electric!

Monti se uită o clipă la bărbatul din faţa lui. Era Maddox Green. Niciun doppelganger, nici fiul său, nici fratele său... Green însuşi. Iar Monti nu a simţit nici angoasă, nici surpriză. Era dincolo de frică.

— Poţi să mă atingi, Monti, râse Green. Sunt viu şi bine. Nu o fantomă... Haide! Daţi-i drumul!

Laba mare a lui Maddox apucă încheietura siciliană şi îşi sprijini mâna pe piept cu autoritate. Sub puloverul tricotat, Lewis simţi căldura corpului şi bătăile lente ale inimii.

— Vezi, frăţiorule, gloanţele de la paznicii Blackwell nu m-au rănit atât de mult! Mi-au deschis drumul către ţara morţilor, da, dar nu au închis uşa în spatele lor... M-am întors, frăţior, ghidat de o lumină, de o lumină frumoasă... Şi sunt la viaţă nouă acum. Ca inainte! Mai bine ca inainte!

— Ce vrei cu mine, Green? A ţipat aspru Monti.

Întrebarea a adus un zâmbet batjocoritor pe buzele celuilalt. Monti se cutremură. În fiecare zi, în penitenciar şi în timpul plimbării obişnuite, văzuse acel zâmbet urât apărând pe faţa lui Green. Anunţase, ştia, amăgirile fostului prizonier al insulei Blackwell şi cuvintele sale otrăvitoare...

— Vreau să-ţi arăt lumina, frate mic... Vreau să o absorbi, astfel încât să devină o parte din tine şi tu o parte din ea! Şi nu sunt singurul care vrea asta pentru tine. Uită-te la cine vine să ni se alăture!

Green dădu din cap spre o siluetă care tăia mulţimea. Era un bărbat robust, cu o faţă de tip asiatic şi o plimbare lentă. Luând loc lângă Monti, închise ochii pentru a recita:

„O, omule, eşti în mine... Frică de un demon invizibil. El ne întinde oglinda care fascinează şi captivează... Ah! Simt că cedezi: eşti luat şi m-ai părăsit. Te uiți deja la mine: eşti tu şi mă recunosc...”

— Ştiu la ce vă gândiți, domnule Monti, spuse nou-venitul, deschizându-şi pleoapele. Îți spui: „Sunt umbrele morților care se întorc brusc pentru a profana solul celor vii sau mai bine zis eu care, fără să ştiu, am coborât la ei?” "

Preston Ware nu s-a înşelat. Monti îl ucisese personal pe acest om cu treizeci şi opt de ani înainte. Îl ucisese la mică distanță într-o seară în biroul pe care avocatul de afaceri îl ocupase atunci lângă Fifth Avenue. Ca şi Green, Monti văzuse cadavrul lui Ware sângerând din gloanțe.

„Rănile mele s-au închis, domnule Monti”, a spus Ware. O mână i-a vindecat. Vedeți, nu am fost un prost! Ştiam adevărul a ceea ce mi s-a promis dincolo de moartea pe care mi-ai dat-o. Şi Green ştia şi acest adevăr!

— Exact! Maddox a râs, plesnindu-se peste coapse şi golindu-şi paharul dintr-o înghițitură.

— Vedeți, domnule Monti, l-am adorat pe Diavol mult timp, în tinerețe. I-am dedicat o închinare sinceră, un devotament constant, naiv, dar puternic. Am fost un practicant încăpățânat. Am greşit, recunosc, fără remuşcări, cu plăcere, chiar...

— Aceasta este condiția! Zise Green, apucând o scobitoare întinsă pe tejghea.

— Green a făcut la fel, desigur, continuă Ware. În modul său puțin mai brutal, după cum vă puteți imagina...

„Nu am citit cărți şi nu mi-am pierdut timpul studiind limbile morbide timp de treizeci de secole, aşa cum ai făcut-o, Ware. Nu este nevoie să merg la sfârşitul lumii pentru a pune la îndoială pungile vechi de păduchi nebuni... Nu, experimentam din mers. Instinctiv! Calea de negru pentru negru. Groază în toate dimensiunile sale, fără fioruri...

„Este un drum dificil”, a recunoscut Ware cu un indiciu de admirație în voce. Că eu nu am trecut până la sfârşitul ei...

— Prea multe gânduri, Ware, se răsti Maddox. Gândul putrezeşte viaţa. Ştii bine...

„Acum, da, ştiu asta", a recunoscut Ware. Dar mi-a luat ceva timp să ajung la această concluzie. Din fericire, am ajuns să-l fac al meu, în ziua în care mi-am dat seama că m-am înşelat în a-mi pune credinţa în Satana!

— Nici Diavolul nu există, Monti! Green râse.

— Prietenul nostru are dreptate, Monti. Satana nu este nimic, întrucât a-l închina este încă a-i închina lui Dumnezeu...

— Nu trebuie să te intereseze Inamicul, Luigi, fratele meu. Dar Altfel!

— Maddox de partea lui, eu de a mea, am greşit amândoi. Adevărata răzvrătire împotriva lui Dumnezeu nu constă în aruncarea în braţele opusului său, ci în negarea lor împreună pentru a descoperi în cele din urmă adevărul...

— Care adevăr? Monti a riscat.

— *Acest* adevăr, fratele meu!

Iar Green şi-a rupt lâna puloverului cu unghiile pentru a dezvălui tatuajul care i s-a răspândit pe piept. Pe pielea albă, Monti a văzut desenul unei Fecioare păgâne înconjurate de şerpi ale căror colţi picurau lacrimi verzi, lacrimi de venin...

„Isis cel Negru", chicoti Preston Ware. Labartu, Astarté, Durga, Proserpine... Oricare ar fi fost numele ei de-a lungul veacurilor, ea este întotdeauna aceeaşi. Strălucitor şi feroce sub semilună. Este matricea tuturor, creuzetul poezibilelor! Îl recunoşti: a zăcut în adâncul inimii tale încă din copilărie! Ea şi-a făcut tâmpla în oasele tale! Ea este amanta ta, Monti! Ea îţi va oferi tot ce îţi doreşti dacă te vei face omul ei, cavalerul ei...

— Eşti tu pe care l-a ales, frate mai mic, a continuat Maddox. Tu, pe care l-a distins între toţi. Te cunoaşte de multă vreme. În trecut, fără să-ţi fi văzut măcar faţa, ea ţi-a simţit prezenţa în noaptea lumii. Te mirosea. Ea te căuta. Limba ei trecea uneori aleator peste tine fără ca tu să ştii asta sau chiar să-şi dea seama. Şi apoi, în cele din urmă, ţi-a traversat calea. Ea te-a recunoscut.

Astăzi este seara solemnă când ne-a numit să te conducem la ea.

Monti simți că mâinile lui Green cădeau pe umeri ca nişte greutăți din fontă. Voia să se scoată din îmbrățişare, dar muşchii din brațele sale se goliseră cu toată forța. Se părea că întregul său corp era doar un plic moale, incapabil să se angajeze în vreo aparență de rezistență. A căutat pistolul în toc, dar când palmele lui au găsit capul automatului, Green nu a avut probleme să-i smulgă arma şi să o facă să dispară în buzunarul hainei. Monti a încercat din nou să se zbată, să țipe. Un sunet puternic i-a ieşit din gură, dar nimeni nu l-a auzit şi nici nu s-a mişcat. Ultimul lucru pe care l-a observat a fost, lăsat pe tejghea, paharul gol în care băuse alcoolul roşu. Fundul şi marginile erau acoperite cu un voal de putregai gri şi trei muşte verzi zumzeau în jur. Ridicat de pe scaun de Green, Monti a fost dus ca o pisică luată de pielea gâtului. Greața îl apucase şi o migrenă teribilă i se ridică la tâmple. Ochii i s-au închis fără să vrea. A simțit că este condus printr-un ecluză, apoi că o perdea a fost împinsă deoparte pentru a intra într-o cameră nouă. Aici, fără muzică, fără zvonuri de mulțime. Mai degrabă tăcerea bisericii şi chiar o lumină uşoară pentru tămâie. Green l-a aruncat la pământ şi l-a lovit cu putere în coaste.

— Destul de dormit, frate mic... Treci peste tine!

Durerea ascuțită care îi trecea acum prin rinichi îi reaprinde energia sicilianului. Cu mare efort, a deschis ochii şi a reuşit să îngenuncheze. Camera era scăldată în vapori purpurii care ieşeau în suluri groase de cădelnițe aşezate pe podea. Nu departe, la doar câțiva metri distanță, Monti a crezut că vede umbre mişcându-se. Green se apropie de el din spate şi îl trase brusc. Cu mâna lui uriaşă, a strâns laringele lui Monti până la sufocare. Paralizat de durere, lipsa de oxigen, prizonierul îl văzu pe Ware apropiindu-se de el, brandind o lamă sclipitoare, o auzi pe bătrână tăindu-i țesătura hainelor. Cu grijă, luându-şi timp pentru a nu-l răni, Ware a deschis haina una câte una, în timp ce Green a râs în hohote. Decojit, dezgolit, Monti a fost dezlegat pe pământ în

mijlocul costumelor sale. Gâtul în flăcări, plămânii pe punctul de a izbucni, i s-a permis să-şi recapete răsuflarea înainte ca Maddox să-şi lege mâinile la spate şi să-şi pună un şnur de cânepă la gât. Ţinut cu o lesă, forţat să meargă înainte, Luigi Monti a fost împins spre dreapta unde vaporii se condensau din cele patru colţuri ale camerei şi unde aştepta o figură umană. Atât de erectă, încât părea înghețată, acoperită cu un voal opac care-şi îneca formele, stătea în picioare pe o piesă ciudată de mobilier din lemn negru: căci de îndată ce era un scaun, era un fel de bancă de lemn întunecată şi austeră. De o pereche de montanţi, al căror vârf se pierdea în întunericul tavanului. Ware stătea lângă această figură hieratică, în timp ce Green se asigura de Monti legându-şi trunchiul mare de spatele transpirat al sicilianului. Cu un gest derviş, Preston ridică vălul pentru a dezvălui trupul pe care îl ascundea. Încet, ca într-un coşmar, materialul a dezvăluit două picioare albe perfecte, un stomac neted, sânii grei şi în cele din urmă fața... Era fața atât de urâtă, atât de vărsată, a lui Laüme Galjero.

Fata şi-a zâmbit cel mai bun zâmbet şi şi-a întins brațele spre Monti înainte de a se întinde pe toată lungimea pe scândură, deschizându-şi fără ruşine coapsele. Green l-a aşezat pe Luigi, ca o marionetă, la intrarea fetei. Cu toată puterea, cu tot sufletul, sicilianul a încercat să reziste dorinței venerice care l-a apucat. A închis ochii şi s-a zbătut o clipă, gândindu-se la Carla şi Gian, în special la mama sa şi la buna Giuseppina... Dar asta nu a fost suficient. Pula lui moale, frecată de carnea caldă a lui Laüme, a început să se ridice. Pentru a grăbi evenimentul, Maddox Green a continuat să-l legene uşor pe Monti împotriva vulvei deschise. Curând, tribuna s-a umflat până la un punct scurt, dar gros, cu o ghindă largă şi strălucitoare. Cu o împingere, Green îl împinse pe Monti, care se scufundă adânc în prăpastia cărnii. Gemu Laüme. Luat de plăcere, Monti nu s-a putut abține să nu se mişte. Le-a deschis acolo. Spectacolul trupului sublim la care lucra a adus plăcere. Fără să se poată abține, sperma lui se revărsa în

măruntaiele fetei şi ţipă. I s-a părut că îi duc fierele fierbinţi în muşchii şi venele lui. Cu o tragere ascuţită pe şnur, Maddox l-a făcut să iasă din vaginul lui Laüme şi l-a lăsat să se prăbuşească la pământ, jalnic... Monti era rupt, bolnav de el. Când Green l-a lovit în faţă cu talpa, s-a lăsat să alunece în întuneric fără să reziste. Deja inconştient, nu văzu din nou forma învelită în negru ridicându-se deasupra lui, ca, pe o tablă de şah, o regină neagră deasupra regelui alb, învinsă, la picioarele lui.

C5 / D5

— C5 şi D5, a anunţat Wolf Messing pe un ton doctrinar. Acestea sunt cutiile centrale. Pierderea controlului va însemna cu siguranţă înfrângere. Ţine cont de asta, tovarăşă Alantova. Ca de obicei, nu i-ai protejat suficient şi tocmai din acest motiv în această seară suferi o înfrângere.

Grusha Alantova a tras nervos de o suvită cenuşie care i-a căzut pe frunte şi şi-a înfăşurat degetul arătător de câteva ori în jurul părului rebel. Nu-i plăcea să piardă la şah, asta o punea într-o dispoziţie proastă. Era o prostie, desigur, ea o ştia şi, mai presus de toate, un semn de mândrie greşită, dar a fost aşa, nu s-a putut abţine. Supărat, strângând din dinţi, generalul Alantova şi-a părăsit scaunul şi s-a dus să se răsfoiască în timp ce pregătea ceaiul în bucătărie.

Apartamentul său din Moscova, bulevardul Petrovsky, nu era nici spaţios, nici luxos. La etajul trei al unei clădiri noi, fără caracter, avea doar patruzeci de metri pătraţi. În fiecare seară, când ajungea acasă, Grusha Alantova îi auzea pe copiii vecinilor jucându-se şi ţipând şi cuplul care locuia peste palier ceartă şi înjura toată ziua. În ciuda acestor inconveniente, i-a plăcut să fie acasă după orele lungi de muncă petrecute în biroul său închis din Lubyanka, imensul sediu al serviciilor secrete sovietice. Casa ei era cuibul ei, acolo adunase tot ce îi păsa, puţinul pe care reuşise să-l adune în timpul unei vieţi petrecute fidel slujirii regimului sovietic. Ce câteva piese de mobilier disparate au cumpărat la piaţa de vechituri cu mult mai puţin decât în magazinele de stat.

Nişte bibelouri pe care le-a primit de la părinți. Şi apoi cărți, mai ales. O mulțime de cărți. Nu există sau puține romane, ci lucrări tehnice şi ştiințifice, broşuri despre fiecare subiect imaginabil. Şi o mulțime de dosare, dosare, rodul cercetărilor pe care le desfăşoară de douăzeci de ani asupra fenomenelor ciudate care, deşi suprimate de poliția secretă, au totuşi roit în cele patru colțuri ale țării.

Alantova se dăruise în întregime funcțiilor sale în cadrul NKVD. Astăzi, însă, a simțit că energia ei nu este aceeaşi. Abominabila perioadă a epurărilor o epuizase. Atmosfera de neîncredere permanentă pe care trebuise să o înfrunte îi cicatrizase nervii şi îi afectase adesea încrederea în sine. Acele lungi lungi şi dureroase îi rămăseseră gravate în memorie, iar memoria lor îi tulbura încă nopțile. S-a văzut atunci, tremurând de fiecare dată când o umbră pe care nu o ştie lângă ea, sărind de îndată ce s-a deschis o uşă, o maşină s-a oprit lângă ea... Temându-se în orice moment că va veni una. Un lemn, cu mâinile legate, ca să o execute cu un glonț în gât, fără nicio formă de proces, fără judecată... Se întâmplase sute de membri ai partidului. I se întâmplase iubitului ei, Nikholai Yezhov, şeful serviciului secret de atunci, prieten apropiat al lui Stalin, totuşi...

— Ai vrea ajutor, tovarăşe?

Dintr-odată luat din gândurile ei, Alantova a sărit. Aproape că uitase prezența lui Wolf Messing în sufrageria ei.

— Mi se pare distras azi, tovarăşe general, spuse Messing, apropiindu-se de ea. Te bat repede diseară. Eşti obosit. Lasa-ma pe mine sa o fac...

Fără ceremonie, Messing se ghemui în fața dulapului unde ştia cum să găsească vasele, a aranjat cupele pe marginea chiuvetei şi a aruncat câte o bucată de zahăr brun înainte de a deschide robinetul samovarului metalic tablați. Unde se preparau frunzele. De ceai.

„Sunt surprins că te apleci atât de uşor la aceste treburile casnice”, a spus Alantova oftând. Aş fi crezut că nedemn de tine.

Messing a început să zâmbească. Piroanele pe care Atlantova a persistat să le arunce chiar şi după toți aceşti ani nu l-au enervat de mult. Tachinările lor reciproce deveniseră chiar un joc, un ritual. Modul lor propriu de a exprima specificul relațiilor lor. Câine şi pisică, aşa au spus colegii lor de lucru despre ei la Lubyanka. Câine şi pisică, dar numai la suprafață, pentru galerie şi pentru amuzamentul lor personal. Într-adevăr, Messing şi Alantova se descoperiseră la fel de complementare pe cât pot fi insecta şi floarea, un cuplu imposibil şi totuşi neclintit împotriva oricărui risc.

— Este acest nou fişier care te îngrijorează atât de mult? A întrebat Messing, punând bucățile de şah într-o pungă mică de catifea pentru a curăța masa înainte de a pune setul de ceai.

Alantova s-a cufundat într-un scaun vechi, firesc şi a ridicat din umeri.

— Da... Acest caz mă îngrijorează. Nu înțeleg de ce o iei uşor. Acest om s-ar putea dovedi deosebit de periculos pentru tine. Stalin este versatil. Poate că ar vrea ca tu să te îndepărtezi în favoarea acestui nou venit.

„Dalibor Galjero nu este la fel de talentat ca mine", a spus calm Messing, cu genunchii încrucişați, în timp ce bătea o țigară engleză pe cutia sa de argint. Şi în ciuda a ceea ce încearcă să ne facă să credem, el nu este aici pentru a-l ajuta pe Stalin. El minte. Apropo, destul de bine, dar minte. Obiectivele sale sunt personale, tot ce este mai privat, te asigur! Oricât de puternic este, acest om nu este, aşadar, direct rivalul meu.

Alantova oftă. Oricât de mult o admirau, siguranța şi calitatea lui Messing o uimiseră întotdeauna.

— Ce anume crezi că vrea?

Incruntat de enervare, Me ssing şi-a netezit pantalonii pe care tocmai vărsase nişte cenuşă.

— Nu i-am vorbit suficient de mult pentru a-ți putea spune. Omul acesta este special. Nu-i pot rupe apărările cât mai uşor pentru majoritatea oamenilor. Practica sa de control al minții este

lungă şi, potrivit lui, a fost predat de un profesor excelent... Ştiu doar că nu ne spune adevărul când pretinde că ne-a câştigat rangurile din convingere politică. Este o fabulaţie care nu ţine. A venit la noi pentru că a căutat ceva sau pe cineva în interiorul graniţelor noastre, mi-am pus capul în iad. Dar ce sau cine? Imposibil de ştiut pentru moment. Cred totuşi că, în cele din urmă, îşi va mărturisi propriul scop real, de îndată ce va termina să ne cerceteze. Oh! Iartă-mă, dar nu ai putut...?

Grusha a zâmbit şi s-a ridicat pentru a întoarce butonul de bakelită de pe postul ei mare de radio. Notele obsedante ale lui *Gibet*, de Ravel, umpleau încăperea fără a acoperi totuşi strigătele stridente rostite de ticăloşii vecinilor.

— Încă nu înţeleg de ce persisteţi să locuiţi în acest loc sordid, tovarăşe, a comentat Messing, făcând o faţă. Într-adevăr, ce muştă te înţeapă pentru a-ţi impune acest test?

— În primul rând, soldul meu nu îmi permite să cheltuiesc mai mult. Şi apoi acest loc îmi este suficient. Ce aş face cu spaţiul suplimentar? În cele din urmă, îmi place discreţia...

— Spune mai degrabă că te complaci cu o formă de mortificare! Aţi fost general al Armatei Roşii de peste trei ani. Plata dvs. Este slabă, desigur, dar rangul dvs. Vă dă dreptul la privilegii şi beneficii de care nu revendicaţi nimic. Iartă-mă, dar cu tot respectul pentru tine, încăpăţânarea ta este ridicolă.

„Nu am nevoile tale, Messing", s-a apărat Alantova. Banii nu m-au interesat niciodată. Nici de lux. Nu am fost obişnuit să-mi aleg hainele de la cei mai buni designeri sau să iau masa cu caviar în companie galantă, aşa cum o faceţi atât de des...

Zâmbetele încurcate. Alantova nu a purtat nicio gelozie faţă de stilul ei de viaţă. Spunea doar fapte, fapte simple.

— M-am născut sărac, tovarăşe. Foarte sărac chiar. J uif în Germania pe vremea lui *Kaiser* Wilhelm... Nu era o poziţie foarte de invidiat, ştii. De aceea mă bucur de viaţă. Da, desigur, îmi place luxul, îmi plac femeile drăguţe, îmi place frumuseţea... Asta nu mă face un duşman al oamenilor până acum... Stalin apreciază, de

asemenea, un anumit confort..., Alantova?

— Cred că ştiu exact ce-o să-mi spui din nou, Messing, dar te las să o faci pentru că mi-ar părea îngrozitor să stric placerea evidentă pe care o găseşti acolo...

— Cred că ispăşeşti, tovarăşe. Acest vechi fundal religios este cel care stă în casa ta fără să-ți dai seama. Te ispăşeşti pentru ceea ce s-a întâmplat acum zece ani... În adâncul sufletului, mă învinovăţeşti că ți-am scutit echipa de executare în 37... Întoarce pagina, Grusha, te implor!

Alantova, cu buzele încleştate, se prăbuşi pe scaun fără să spună nimic. În fiecare zi, ea trăia cu amintirea dublei greşeli a abandonării lui Nikholai Yezhov la soarta sa şi a sacrificării copilului pe care îl purta pentru a-şi salva propria viață.

„Circumstanțele au fost groaznice, Grusha," îi aminti Messing de parcă ar fi fost necesar. Ai fost pe lista neagră, simplul fapt de a fi amanta lui Iezhov te-a plasat acolo automat. Ştiam eu. Am avut puterea să-ți şterg numele... Ştiu că ai plătit un preț mare, dar nu regret că ai scăpat de cel mai rău...

Alantova îşi întoarse privirea spre noaptea de afară. Ningea în fulgi fine, o zăpadă fină, la final, fără consistență, o zăpadă fără magie. După *Le Gibet*, celelalte două piese din *Gaspard de la nuit au fost* izbucnite, fiecare mai tristă şi mai melancolică decât cealaltă, în perfectă armonie cu stările sale. Corpul ei era înghețat şi ceaşca fierbinte de ceai nu a reuşit să o încălzească. Ochii lui se întoarseră la Wolf Messing. Cifra germanului fusese rafinată încă de la prima lor întâlnire, din ziua în care îşi dovedise toate talentele excepționale de hipnotizator şi medium, degradând angajații unei bănci din Moscova pentru a le fura o sută de mii de ruble.

Spre deosebire de ea, se părea că anii îl făcuseră mai tânăr. Îşi pierduse inesteticul plump şi buzunarul urât de grăsime de sub bărbie. Cu mâinile îngrijite, dinții albiți, acum era îmbrăcat în pânză occidentală cumpărată la prețul aurului de la cel mai bun croitor din oraş şi îşi schimbase țigările din Belomorkanal cu

Benson subțire şi Hedges de tutun blond. Niciodată lipsit de bani, întotdeauna în favoarea lui Stalin, Wolf Messing a fost unul dintre regii secreți ai Moscovei de după război. De neatins, chiar şi de Lavrenti Beria, şeful serviciului secret de la moartea lui Iezhov. Căruia i-a acordat prietenia şi protecția, Messing a asigurat impunitatea... În mod miraculos – inexplicabil – Grusha Alantova a fost unul dintre protejații săi.

— De ce îți pierzi timpul cu mine, Messing? a întrebat generalul, punând ceaşca jos. De ce ți-a păsat mereu situația mea, până când îți asumi uneori riscuri care te-ar fi putut costa scump?

Se făcu o tăcere lungă înainte ca bărbatul să decidă să răspundă.

— Nu ai fost niciodată prins de trucurile mele, tovarăş Alant ova! De aceea te respect. Eşti pur, în felul tău şi teribil de încăpățânat. Toate acestea compun un amestec rar care îmi place... Când hipnotizez oamenii, folosesc pârghia uşoară a slăbiciunilor lor, a dorințelor lor nea recunoscute. Tu, mă văd fără un fund dublu, fără lăcomie. Te face fascinant şi prețios pentru mine. Şi atunci eşti util Neamului. Doar tu poți studia fişierele încredințate ție fără a te scufunda în nebunie sau exces. Eşti o ființă remarcabil de echilibrată, Alantova. Sceptic suficient, dar niciodată închis. Cu excepția dvs., cine nu ar fi însângerat după ce a auzit mărturisirile lui Dalibor Galjero, de exemplu? În afară de mine, care sunt în mod natural în afara jocului, vă provoc să numiți un nume, doar unul!

Alantova a rămas tăcută. Zâmbetele încurcate înainte de a relua:

— Calitățile tale merită să fie recunoscute, nu crezi? Doar pentru subiectul rău că sunt... Haide, acum este târziu. Permite-mi să – mi iau concediu...

Messing şi-a recuperat haina şi a simțit şi a părăsit apartamentul de pe strada Petrovsky. Prin fereastră, Alantova l-a văzut traversând bulevardul pentru a se urca în maşină şi a plecat spre un restaurant din centru unde, fără îndoială, o fată atribuită

îl aştepta. Lăsat singur, ofițerul a luat câteva minute pentru a-şi pune casa în ordine, a spălat ceştile de ceai, a pus samovarul în apă fierbinte şi apoi a oprit radioul. Copiii de alături nu mai țipau. Bătrâna Poljot pe care o mai purta încă la încheietura mâinii indica ora 9. În cele din urmă, ar putea lucra până în zori, fără a fi deranjată. Acesta a fost timpul necesar pentru ca ea să asculte prima dintre cele trei casete pe care ea însăşi le înregistrase cu câteva zile mai devreme, în timpul conversațiilor sale cu omul ciudat care a spus că se numeşte Dalibor Galjero. Cu o pătură de lână peste umeri, şi-a tras scaunul lângă casetofonul mare AEG pe care îl descoperise, intact, în 1945, la Berlin, în ziua în care condusese percheziția clădirii în ruină ocupată cândva de Ahnenerbe. Prima bobină a făcut clic. A apărut o voce profundă, care povestea cea mai extraordinară poveste pe care generalul Alantova, şeful Departamentului de afaceri inexplicabile de la NKVD, o auzise vreodată...

Prima carte a lui Dalibor Galjero

Catedrala **ş**obolanilor

Eu, Dalibor Galjero... Cine sunt eu? Ce sunt eu? Doar un om. Şi totuşi cu atât mai mult... Dar chiar am câştigat-o? Evident că nu. Ar fi trebuit să mor, a dispărut cu mult timp în urmă. Locul meu, locul meu real, este în mormântul comun al unui cimitir din Bucureşti... Oasele mele ar fi trebuit să putrezească acolo de peste un secol. Şi totuşi sunt aici, în fața ta. Dar diferit... Atât de diferit... Atins, transformat de harul negru care mi-a fost acordat fără să-l pretind... Te văd zâmbind... Punctul meu este prea vag, îl ştiu... Lasă-mă să-mi reiau povestea până la cel mai simplu început....

M-am născut în cea de-a şaptesprezecea zi a anului 1811 în capitala țării numită Țara Românească, care era atunci doar una dintre cele trei provincii mizerabile care, într-o zi, promiteau să formeze statul modern al României. De credință catolică, la fel ca mulți dintre compatrioții mei, familia mea a purtat un no m pe care nu l-am negat şi pe care încă îl port: Galjero. Poate că arhivele orașului țin evidența naşterii mele, nu contează. Fără a fi cu

adevărat săraci, părinții mei erau fără avere. Nedumerit de toate viciile, tatăl meu a fost un notar puțin strâmb din mahalale, câştigând o viață proastă şi cheltuind puținul acumulat pe griete şi vin. O brută, ale cărei lovituri trebuiau să le înduri în fiecare zi înainte de a şterge voma. Un copil, Helena, cu trei ani mai mare decât mine, se născuse deja din lucrările ei când m-am născut. În tinerețe, mama noastră, Wanda, fusese o femeie foarte drăguță, cochetă, cu o talie subțire şi ochi de smalț uşor. Dar anii dureroşi petrecuți cu tatăl nostru i-au stricat tenul, i-au estompat trăsăturile, i-au deformat corpul. Cu excepția a două uleiuri stângace, pictate la vârsta de şaisprezece sau şaptesprezece ani, nu am cunoscut-o niciodată frumoasă. O creatură slabă şi lipsită de caracter, nu poseda nici puterea, nici voința de a se opune lui Isztvan Galjero, bărbatul pe care tatăl ei o forțase să se căsătorească pentru a plăti o datorie.

Pentru progenitorul meu, în vremurile sale tinere, când încă mai avea nişte bani şi mintea lui nu era tulburată toată ziua de alcool, se aplecase la lucrări de uzură. Căsătoria sa cu fiica unui negustor de blănuri din satul Târgosviste fusese cel mai important profit pe care l-a făcut vreodată în această zonă. Dezgolirea, umilitorul, aruncarea celor mai dezunecați pe străzi îl amuzaseră profund, cred. Dar, încă din copilăria mea, el nu mai era în stare să împrumute bani nimănui. El a fost cel care s-a văzut obligat să împrumute adeseori sume mari de la puținii cunoscuți care îi mai rămăseseră.

Am locuit într-un cartier îndepărtat, o casă destul de mare pe care lipsa de întreținere o strică puțin mai mult în fiecare an. Umflată de umiditate primăvara şi toamna, dilatată de căldură vara şi contractată de îngheț iarna, casa s-a năruit; podeaua de parchet a dormitoarelor şi a saloanelor ondulau ca nişte valuri pe suprafața unui lac, tencuiala s-a dezlipit, lemnul a fost despicat, lacurile au explodat. Nimic din toate acestea nu l-a alarmat pe tatăl meu. Nu putea vedea nimic din prăpădul care îl înconjura. Primindu-şi rarii clienți după-amiaza între orele 3 şi 6, ne-a lăsat

la căderea nopții pentru a bântui barurile şi cabaretele din oraşul vechi. În zori, s-a întors acasă ca un cal bătrân care găseşte grajdul. La insti nct. Uşa din față abia traversată, s-a prăbuşit pe un otoman cu arcuri sparte în intrare. Îl văd răcnind râpă şi carne proastă, întinzându-se fără ruşine în fața noastră. Cu ajutorul mamei noastre, sora mea şi cu mine a trebuit apoi să-l ducem într-o cameră amenajată în acest scop lângă biroul său de la parter. O operație incomodă, din care am ieşit acoperiți cu excrementele sale şi epuizați. Când s-a trezit, la cel mai mic pretext, loviturile au plouat asupra Helenei şi asupra mea. El ne – ar fi lovit cu centura lui sau cu o pisică cu nouă cozi, cu un mâner scurt, pe care el mereu ținut în buzunarul redingotă...

Când aveam şase ani, mama mea i-a născut pe Huna şi Saia, gemeni blondi cu ten destul. Foarte devreme, aceste fete sărace au fost tratate la fel ca noi. Odată cu trecerea anilor, tatăl meu s-a scufundat în viciile sale. Multă vreme, însă, mi s-a părut că Wanda şi fiicele ei l-au absolvit. Da, sunt sigur, toți patru i-au iertat greşelile... Religia a fost un refugiu uşor pentru aceste femei fără educație, fără nicio altă lectură decât cea a Bibliei, fără nicio altă referință în afară de predicile care înalță mortificarea şi umilința oferite. Preot în fiecare duminică la biserică.

Slab, cu ochii roşii din ziua precedentă şi disciplina pe care şi-a impus-o cu plăcerea pe care alții o găsesc în rontăit prăjituri, acest om venea deseori să o viziteze pe Wanda Galjero. Nu ştiu exact ce i-a spus atunci, dar cu siguranță cuvintele lui au confirmat doar acest biet suflet în postura sa supusă. Acestui om i-au dorit să mărturisesc. Dar, în întunericul confesional, nu am spus niciun cuvânt. Foarte tânăr şi într-un mod foarte instinctiv, am fost rezistent la religia creştină. Fusesem învățat un pic de catehism, la fel ca toți copiii vremii, dar, spre deosebire de ceilalți copii care au înghițit prostiile Vechiului şi Noului Testament fără să se ridice, nu am avut niciodată nicio simpatie pentru figura pentierului crucificat. Carul, nu mai mult decât pentru cel al lui Moise, acest fals prinț egiptean care şi-a rupt tunica de mătase pentru a

îmbrăca zorii zorilor profetului. Am crezut că aceste fantezii sunt stupide, abia bune pentru rabini. Tatăl meu mi-a aplicat toate pedepsele, am rămas încăpățânat, încăpățânat rezistent la învățăturile creştinătății: am scuipat gazda când preotul mi-a ciupit nasul ca să mă oblige să-l înghit, am țipat ca unul posedat din momentul în care mama mea a vrut să trec pragul unei biserici. Din fericire, această comedie nu a durat, energia mea a ajuns la sfârşitul oricărei răbdări. Înainte de a împlini zece ani, am rămas în pace cu această prostie şi nu mai eram obligată să particip la slujbă cu surorile mele. Această linişte sufletească a câştigat, comportamentul meu necredincios s-a afirmat doar de-a lungul anilor.

La acea vreme, Bucureştiul nu reprezenta nimic pe harta lumii. A fost doar cel mai mare oraş din provincia semi-autonomă Țara Românească. Din independența relativă față de vecinii noştri austrieci, ruşi şi otomani, am obținut mai multe dezavantaje decât avantaje. Noi, românii, nu am posedat niciodată puterea Poloniei şi nici nu ne-am bucurat de poziția centrală a Ungariei pentru protecție. Pe linia frontului de pe coasta Mării Negre, cu mulți ani înainte de căderea Bizanțului, am fost primii care suferim de incursiunile turceşti. Istoria noastră națională este cea a unui popor de țărani forțați permanent în război, să fugă din munți pentru a conduce războiul de gherilă împotriva invadatorului. Acesta din urmă era roman pe vremea dacilor; goth, atunci; hun, maghiar, polonez, austriac şi în cele din urmă otoman...

La începutul secolului al XIX – lea secol, Bucurestiul a fost centrul unui conflict între Ru ssie şi Poarta Sublime. Lupte furioase avuseseră loc între cazaci şi ieniceri şi, pentru prima dată, ruşii păreau în măsură să câştige. Perioada a fost mai tulburată ca niciodată. Bande de soldați rătăcitori au străbătut peisajul rural şi au pus satele pe foc şi sânge. Culturile au ars, rezervele au jefuit, populațiile au fost maltratate, fără ca nimic sau nimeni să se poată opune, a slăbit puterea în declin a fanariotilor, aceşti patricieni greci din Istanbul trimişi de turci să ne guverneze. Totul indica

spre sfârşitul apropiat al unei ere: cea în care ne predasem suzeranitatea sub constrângere sultanilor din Topkapi. În curând Bucureştiul va fi eliberat de loialitatea sa față de Semiluna Islamului. Dar ce viitor a însemnat acest lucru pentru vlahi? Am intra sub conducerea Țarului sau ne-am câştiga în sfârşit libertatea după secole de înrobire? Nu ştiam încă...

Dintre membrii familiei mele, am fost singurul care a fost cu adevărat interesat de aceste evenimente. Foarte devreme, dovedisem un mare interes pentru lectură, istorie şi ştiință. Mama m-a învățat alfabetul. În primii ani, ea a fost singura mea profesoară pentru că, banii abia suficienți pentru a ne asigura existența, nu aveam mijloacele necesare pentru a plăti un tutor. Acest lucru a durat suficient de mult pentru a epuiza cunoştințele slabe ale bietei femei. Foarte repede, am dat peste limitele cunoştințelor sale şi am încercat să mă învăț. Nu aveam cărți acasă. Volumele care alcătuiau biblioteca tatălui meu fuseseră vândute cu mult timp în urmă la un preț scăzut. În afară de câteva misale şi Biblii vechi cu coperte mâncate de şoareci, nicio carte nu era mai accesibilă printre Galjero. Această situație mi-a provocat mari inconveniente, durere, aproape. Cât de dureroase au fost consecințele deteriorării sănătății tatălui nostru. Când aveam paisprezece ani, tatăl meu a suferit primele atacuri de gută: picioarele i s-au umflat şi s-au înțepenit. Starea sa s-a înrăutățit curând până la punctul în care a fost obligat să-şi limiteze ieşirile în oraş şi apoi să renunțe în totalitate. Privat de doza sa obişnuită de alcool şi desfrânare, închis în camera lui sau instalat pe o canapea din biroul său, el a început prin exudarea tuturor otrăvurilor care stagnau în carnea lui. Aceste săptămâni de purjare au fost atroce. Am avut grijă de el fără ajutorul nimănui. Înalt şi deja bine decuplat, am fost într-adevăr singurul capabil să reziste loviturilor pe care le-a lansat orbeşte în jurul lui, când un atac de delir l-a apucat. În spatele uşii, mama şi surorile mele, tremurând, ne-au ascultat lupte. Am încercat să-l controlez cât de bine am putut, asigurându-mă că nu-şi va sufoca limba.

Intensitatea convulsiilor şi febrei sale a fost de aşa natură încât a trebuit să mă hotărăsc să-l leg de posturile patului său. Am rămas blocat în aceeaşi cameră timp de zece zile, ţipând ca un nebun, mi – l calmant, spalat – l, l scăldat... Când el nu a fost respins de spasme, a suspinat pentru un pahar cu apă. „Absint sau o înghiţitură de tsuika. Refuzul meu repetat m-a făcut să suport o inundaţie de blesteme şi blesteme care nu m-au cruţat mai mult decât mama sau surorile mele. Aceste cuvinte de dispreţ m-au făcut să-mi fie ruşine. De mai multe ori, roşu de furie, am fost pe punctul de a-l sufoca pe acest om murdar... Dar perioada de retragere a luat sfârşit. Crizele au devenit treptat mai scurte, mai puţin spectaculoase, înainte de a înceta cu totul. Subţire, epuizată, am părăsit apoi noptiera pacientului şi am petrecut câteva zile dormind.

Când eram puţin odihnit, tatăl meu a sunat după mine. L-am găsit transformat. Niciodată nu i-am văzut trăsăturile atât de clare, tenul atât de clar. Ochii lui îşi pierduseră voalul galben şi respiraţia nu mai putu. Vorbea cu o voce slabă, aproape moale. Am schimbat câteva cuvinte banale înainte ca el să mă ia de mână şi să o strângă mult timp, în tăcere. Cuvintele nu erau necesare pentru a-mi exprima recunoştinţa pe care o simţea evident pentru mine. Mi s-a strâns gâtul şi am ieşit din cameră, întorcându-mă pentru a ascunde o lacrimă care mi-a rostogolit pe obraz.

*

Prin postul pe care l-a forţat să treacă, boala tatălui meu i-a reparat comportamentul. Guta l-a făcut un bărbat diminuat, care s-a sprijinit pe un baston pentru a merge când nu putea să mă apuce de braţ sau de mama mea. Corpul lui suferea, dar mintea i se limpezise până la punctul în care îşi reluase munca cu o statornicie şi o fervoare pe care nu-l cunoscusem niciodată. Din păcate, reputaţia sa a fost făcută şi nu eforturile sale lăudabile au adus mai mulţi clienţi la studiu. Am rămas săraci, incapabili, se pare, să ieşim din sărăcie.

La ziua mea de cincisprezece ani, a profitat de un moment în

care eram singuri să ne întrebăm despre planurile mele pentru viitor. Deoarece nu i-a venit în minte nicio perspectivă anume, el a mâzgălit un nume şi o adresă pe o bucată de hârtie peste câteva linii trasate în grabă.

„Începând de mâine, vei merge să-l vezi pe acest om”, a spus el, întinzându-mi nota. Dacă te prezinți pentru mine, el ar putea avea ceva de lucru pentru tine. Păzeşte cu grijă banii pe care îi va câştiga, nu-i cheltui. Când împliniți optsprezece ani, puteți alege între a merge la universitate cu acest ou de cuib sau a continua să vă faceți drum în viață. Îmi pare rău, băiete, dar nu îți pot oferi mai multe. Mama ta şi cu mine trebuie să luăm în considerare viitorul surorilor tale. Helena împlineşte nouăsprezece ani, are vârsta căsătoriei. Are nevoie de zestre. Peste ceva timp, va fi rândul celor mici... Fără bani, nu este nevoie să vă gândiți să găsiți petreceri pentru ei. Ce puțin câştig le este rezervat. Nu mai este nimic pentru tine...

Am ieşit din casă a doua zi dimineață, cu mult înainte de lumina zilei. Înfăşurat într-o haină uşoară, cu un felinar în mână, m-am îndreptat spre adresa dată de tatăl meu de cealaltă parte a oraşului. Cunoscându-mi centrul Bucureştiului, m-am pierdut. De două-trei ori, am întrebat direcțiile femeilor bătrâne care călcau spre piețe cu roabele încărcate cu cuşti de iepuri sau cu pachete de aprindere. Cu un gest vag, mi-au indicat direcția unui cartier de grădinărit după periferie. Curând, galoşii mei împânziți au încetat să mai ciocnească pietrele şi s-au cufundat în cărări noroioase, făcute accidentate de jgheaburi, înghețate sub resturi grele de zăpadă. Casele erau rare. Am trecut pe lângă şoproane, hambare, şoproane şi grajduri, apoi, la capătul unei coturi, am descoperit o clădire lungă care semăna cu o fermă. Era înconjurat de un zid gros, dar poarta fusese lăsată deschisă. Zorile începeau să se spargă şi vântul sufla, rupând norii joşi pentru a lăsa să se filtreze razele reci ale unui soare palid. Cu spatele sprijinit de un zid de piatră, am aşteptat ca lumina să se întărească pentru a mă prezenta prietenului tatălui meu. Am auzit câini latrând în

apropiere, iar ruptura m-a mirosit – un miros nebun, violent, bolnav, ca zeci de câini grupați în cuşti. Dintr-o dată stomacul meu s-a întors şi am vărsat bilă. Tremurând, mi-am frecat fața şi gâtul cu o mână de zăpadă pentru a-mi reveni. Pesta, eram sigură, a venit de la fermă... Sfâşiată între dorința de a-mi întoarce călcâiele şi teama de a dezlănțui mânia tatălui meu dacă ar afla că l-am nesupus, m-am forțat să merg mai departe. Invizibil, fără îndoială limitat la o curte, câinii mă adulmecaseră. Strigătul lor mârâit s-a dublat la fiecare pas pe care l-am făcut. Alertat, în prag a apărut un bărbat nebărbierit. Era înalt, ciudat de construit şi tăiat până la pumn. Prea mult, brațele îi cădeau aproape în genunchi şi gâtul subțire, cu mărul lui Adam proeminent, semăna cu gâtul unui pui.

— Ce-ți tragi ghetre aici, puştiule? spuse el, scoțând nervos prosopul în carouri pe care-l purta ca platoşă. Scoate-mă dracului!

— Sunteți domnul Forasco? Îl caut. Sunt trimis de Maestrul Galjero. Eu sunt fiul lui...

Ochii omului s-au mărit în timp ce se uita fix la mine.

— Ah da..., a spus el în cele din urmă. Trebuie să fie adevărat... Arăți ca Isztvan... Mai rece, desigur. Apropo, a trecut mult timp de când nu l-am mai văzut. Ce se întâmplă cu el? Si ce doresti?

În două cuvinte i-am explicat lui Forasco situația familiei noastre. Eram complet ignorant cu privire la circumstanțele care l-au determinat să-l întâlnească pe tatăl meu, dar când am încercat să vorbesc despre el în termeni aleşi, el a râs în hohote, care i-a zguduit cadrele lungi.

— Nu mai lua mănuşi cu mine, puştiule. Ştiu cine este acest tâmpit Isztvan, îi ştiu toate viciile... Îi cunosc doar, de altfel. Din câte ştiu, tatăl tău nu are nicio calitate... În sfârşit! Poate că are şi el... La urma urmei, nimeni nu este perfect, nu-i aşa? Chiar şi în rău. Deci, aşa, te trimite să lucrezi pentru mine? Bine! Cazi al naibii de bine, doar imaginează-ți! Aceasta nu este sarcina care lipseşte aici... Tope acolo, afacerea este gata! Începi imediat!

Aşezându-şi mâna murdară pe umărul meu, m-a condus

imediat spre locul unde încă se ridicau lătratul şi lătratul.

— Ce anume ar trebui să fac, domnule? Am întrebat înainte de a-mi ține respirația, ca să nu leşin din cauza turbulenței fiarei.

— Cum? 'Sau' Ce? Vechiul tău ticălos necinstit nu ți-a spus nimic?

— Niciun cuvant.

Amuzat, Forasco şi-a încovoiat buzele pe dinți.

— Ei bine, băiete, cresc câini de luptă pentru pariuri ilegale. Şi tu, vei avea grijă de micii mei gladiatori!

*

Primele luni petrecute alături de Forasco sunt printre cele mai groaznice amintiri ale mele. Sub o abordare bună, tipul era ticălos, distorsionat, fundamental depravat. El a fost unul dintre acele exemple de umanitate care, prin ele însele, ne fac disprețuitoare rasa... Vorbesc cu bună ştiință acest lucru: el a fost primul care mi-a dezvăluit răul... Da, în multe privințe, Forasco a fost inițiatorul meu. Un țăran încăpățânat şi incult, al cărui viciu şi cruzime singur îi structurau inteligența, trăia singur în ferma moştenită de la părinți. Prea leneş pentru a cultiva pământul, el asistase odată la lupte de cocoşi într-o piață a satului care părea să-i fascineze pe turci. Țipetele, praful ridicat, mirosul metalic al sângelui şi, mai presus de toate, banii care treceau din mână în mână, îi stârneau dorințele... Avea câteva păsări de curte în curtea sa. Întorcându-se acasă, a încercat să-i entuziasmeze unul pe celălalt, apoi, duminica următoare, i-a aruncat pe cei mai agresivi în arenă. Noroc sau rod al pregătirii sale, cocoşii lui i-au adus în două ore mai mulți bani decât ar fi putut spera să câştige într-o lună de muncă pe câmp.

„Cocoşii sunt buni", mi-a explicat el. Am crescut ceva mult timp. Dar este foarte mic. Dacă nu vă aflați în primul rând al cercului, nu puteți vedea nimic. Şi apoi, moare prea repede, mai presus de toate, nu există suficientă carne de rupt, nu este suficient sânge... Parierii au impresia că sunt jefuiți, pleacă mereu dezamăgiți... Deci, ideea mi-a venit. Tocmai a continuat...

Celălalt lucru era câinii. Mai mare, mai rezistent, mai greu de luptat şi mai uşor de făcut agresiv. La momentul în care l-am cunoscut, Forasco avea aproximativ cincizeci dintre ei: fiare de război, monştri pe care i-a antrenat personal după metodele inventate de el.

— Nu vă voi arăta cum o fac, m-a avertizat el în prima zi. Nu încă. Poate mai târziu, dacă cred că eşti demn. Câinii, mai presus de toate, ascultă de un stăpân, nu de doi. Liderul pachetului sunt eu! Nu uita niciodata ca! Îi vei hrăni, le vei spăla excrementele şi mă vei ajuta să le îngrijesc după luptă. Asta este tot, dar este o muncă. Ah! Şi apoi sunt şi şobolanii... Veți începe cu ei să vă murdăriți mâinile.

Şobolani! Şobolanii m illiers! Crescute într-un hambar retras, astfel încât parfumul lor să nu înnebunească câinii. Au fost de mare folos în sistemul creat de Forasco. În primul rând, au fost o încălzire pentru câini, chiar înainte de a începe adevăratele dueluri. Apoi, stârnesc emoția publicului şi ridică pariurile, arătând de ce sunt capabili caninii. La fiecare sesiune, pierderile de şobolani au fost enorme – în serile mari, până la o mie cinci cinci cenți sau două mii... A trebuit să mă asigur că banda de rozătoare a fost întotdeauna capabilă să ofere o astfel de cantitate de sacrificii şi să aibă grijă de ea a fost de fapt cea mai mare parte a slujbei mele şi m-a ținut ocupat toată ziua.

Foarte înalte, atât de vaste încât Forasco a poreclit-o în glumă cu *catedrala*, hambarul lor a trebuit să fie păstrat foarte curat, cu riscul dezvoltării de epidemii. Contrar credinței populare, şobolanii sunt animale cărora nu le place junk-ul. La fel ca pisicile, petrec ore întregi curățându-se, dar promiscuitatea la care au fost forțați a fost evident propice bolilor de tot felul. Când Forasco m-a condus în mijlocul lor pentru prima dată, m-am gândit că mă dezamăgesc. Vederea acestor mii de rozătoare care roiau în cuştile lor de fier a fost suficientă pentru a face pe cei mai împietriți oameni să se retragă. Aruncându-mi o perie şi o găleată în mâini, Forasco mi-a explicat repede cum să le hrănesc, să le curăț

excrementele, să izolez mămicile care tocmai născuseră... Când a terminat, m-a stat acolo avertizându-mă că va face nu ezitați să-mi bronzați pielea dacă treaba a fost prost realizată, o ramură a lui Isztvan Galjero care eram. Resemnat, aproape plângând, mi-am scos mantia, mi-am suflecat mânecile şi am început prima zi de muncă. La căderea nopții, am fost spulberat de oboseală din cauza faptului că am scos zeci de litri de apă din fântână, am încărcat saci de cereale pe spate, am măturat de mai multe ori întreaga suprafață a hambarului... Timpul pentru a ajunge acasă şi când în cele din urmă m-am putut prăbuşi pe patul meu, trebuia să experimentez un somn nelinişt it de coşmaruri în timpul cărora mi-am văzut pielea acoperită cu fire de păr strălucitoare şi unde ochii mei au devenit roşii ca cei ai unei rozătoare...

*

Când am deschis uşa *catedralei* în dimineața celei de-a patra zile, am descoperit că una dintre cuşti era plină de cadavre... Toți ocupanții ei, fără excepție, muriseră în timpul nopții. Tremurând la ideea că acest lucru ar putea anunța un masacru, am îngropat rămăşițele pe furiş lângă o grămadă de gunoi de grajd şi mi-am redobândit eforturile de a curăța locul. Până seara am urmărit şobolanii, izolând indivizi al căror comportament credeam că ar putea prezenta semne de infecție. Aceste măsuri nu au avut niciun efect. A doua zi, am găsit nu una, ci trei cuşti pline de şobolani morți. O durere cumplită m-a asaltat. Ca şi cu o zi înainte, am făcut să dispară cadavrele, am periat cuştile cu vată de oțel şi apoi am distribuit rozătoarele în interior, astfel încât Forasco să nu observe pierderile. Speram din tot sufletul că animalele vor rezista bolii misterioase care le-a lovit. Dar nimic nu a ajutat. În fiecare zi, am descoperit noi gunoieri... Într-o dimineață, la ceva timp după începerea epidemiei şi când distribuția mea de şobolani era pe punctul de a nu fi suficientă pentru a ascunde sângerarea, un copil îmbrăcat în cârpe m-a chemat. La câțiva metri de fermă.

— Deci, tu eşti noul? a şuierat cu o îndrăzneală.

Copilul trebuie să fi fost unsprezece sau doisprezece, trei sau

patru ani mai mic decât mine. Trăsăturile sale, maronii ca toţi romii, erau încă întunecate de stratul impresionant de murdărie care îi acoperea chipul mic ascuţit.

— Ce nou? Am întrebat, ridicând din umeri fără să mă opresc.

— Noul valet de şobolan, desigur! Deci, sunt bine? Ştii cum să-i vindeci, cel puţin?

Uimit, m-am uitat mai bine la copil. Ieşind din pantalonii supradimensionaţi, picioarele goale îmbibate în bălţi şi părul cărbune, care se înfăşura într-o mizerie, îi căzură peste umeri.

— Sunt Raya, a spus el. Eu sunt că Forasco a plătit înainte să aibă grijă de şobolani...

— Înainte de ce?

Puştiul a zâmbit cu toţi dinţii şi şi-a ţinut braţul drept până la faţa mea. Din mânecă îi ieşea un ciot proaspăt, carnea încă roz.

— Câini! Mi-au mâncat mâna... Aveţi grijă şi când Forasco vă permite să vindecaţi mutaţii. Eu, mi-am eliberat atenţia abia o secundă... Ei bine, au profitat. Deci, şobolanii ăştia? Ei sunt bine?

Disperată de boala care se descurca, i-am mărturisit repede lui Raya problemele pe care le aveam cu rozătoarele.

— Am bănuit puţin. Am făcut bine să te aştept...

— Ai bănuit asta? Ce vrei sa spui? Ti s-a intamplat si tie?

— Nu pentru mine... Dar lucrurile stau altfel astăzi... Ascultă, nu este o boală cu care te confrunţi, este un test pe care ţi-l trimite.

— Un test? De ce? Şi trimis de cine?

— Regele şobolan, desigur! Când am început la Forasco, el nu se născuse încă. L-am gasit. L-am protejat şi am hrănit. Trebuie să-mi fie dor de el... Se răzbună sau încearcă să afle cine eşti cu adevărat...

— Regele şobolanilor? Am exclamat cu credul. Ce-mi cânţi?

— Nu mă crezi? Nu l-ai văzut încă, nu-i aşa? Sunt sigur că ai trecut de zece ori fără măcar să-ţi dai seama. Aceasta este forţa lui! Vino cu mine, ţi-o arăt...

Discret, pentru că nu voia ca Forasco să-l vadă rondind la

fermă, Raya a intrat cu mine în *catedrală*. De îndată ce am trecut pragul, şobolanii au început să se agite în cuştile lor în timp ce scoteau ţipete înalte, pe care nu le mai auzisem până atunci.

— Asculta! Mă recunosc... Sunt fericiţi... Mirosul meu îi excită...

Copilul se plimba prin culoare, aruncând priviri îngrijorate de mic-maestru în jurul său.

— Câţi spuneţi că au existat decese până acum?

— Aproape trei sute. Şi ritmul se accelerează în fiecare zi...

— Nu iti face griji. Vom opri acest lucru.

Am vrut să-l întreb despre metoda pe care intenţiona să o folosească, dar, cu un gest brusc, mi-a pus butonul pe buze pentru a mă tăcea. Mai întâi între dinţi, apoi din ce în ce mai asertiv, a emis un şuierat lung cu modulaţii ciudate care au avut ca efect calmarea şi chiar stingerea agitaţiei şobolanilor. Când tăcerea s-a terminat complet, Raya şi-a schimbat tonul cântecului. Mai blândă, mai vrăjitoare, melodia părea în curând să se dubleze... Da! Asta a fost, cineva sau ceva îi răspundea copilului! Îndreptându-se spre ureche, Raya păşi încet între golfuri şi se opri în faţa unei cutii de sârmă pe care nimic nu părea să o distingă de celelalte.

„Iată-l", a spus ţiganul, aplecându-se spre cei cincisprezece biberoşi care ne priveau prin gratii. Vă prezint regele şobolan! Trebuie să-i aduci un omagiu... Îngenunchează!

Apoi, în faţa ochilor mei, îngrozită de surprindere, Raya a eliberat zăvorul cuştii şi şi-a înfipt mâna stângă în mijlocul animalelor. Strângând pumnul, i-a scos şi i-a aşezat pe podea. Instinctiv, m-am dat înapoi. Reuniţi de cozile lor roz strâns legate, care unsprezece şobolani negri formau o rozetă în mişcare.

— I-am găsit aşa când tocmai au ieşit din pântecele mamei lor, a explicat copilul. Legaţi, sunt pentru viaţă. Nodul care le leagă este imposibil de dezlegat şi cred că, dacă am încerca să-l tăiem, toţi ar muri... Sunt spiritul întregii colonii. Trebuie să le arăţi că vei fi bun cu ei... Pentru că ei ştiu că vor muri sub colţii câinilor şi nu vor cruzime înainte de oră. Să mergem! Agen ouille-toi...

Fascinat de Coroana vie, m-am închinat în faţa ei. Raya mângâie capul regelui rând pe rând, în timp ce cincisprezece limbi ascuţite se întorceau să-şi lingă articulaţiile.

— Nu mi-ai spus numele tău... Este important. Trebuie să-i proclame cu smerenie. Să mergem! Nu vă fie teamă... Regele şobolan va putea face multe pentru dvs. Dacă vă acceptă...

„Sunt Dalibor”, am şoptit. Dalibor Galjero.

Mi-au răspuns scârţâituri. Şobolanul cel mai apropiat de mine s-a ridicat pe picioarele din spate şi şi-a scos botul.

— Şobolanii nu văd bine. Vor să te miros. Apropie-te de faţa ta... Haide, nu te comporta...

Copilul m-a împins. Cu faţa aproape de podea, am simţit mustăţile rozătoarelor gâdilându-mi uşor obrajii.

— E bine, a comentat Raya. Cred că îi place de tine... Acum întinde mâna. Trebuie să sigilăm pactul.

Tremurând, mi-am întins degetele. Acelaşi individ a sărit pe antebraţul meu şi şi-a înfipt ghearele în carnea mea în timp ce simţeam un jet de lichid fierbinte trecându-mi peste piele.

— El urinează asupra ta... Este botezul tău... Acum şi pentru tot restul vieţii tale, ai devenit subiect al Regelui Şobolan.

Virtutilor *Harlequin*

Din ziua în care micul ţigan m-a făcut să aduc un omagiu suveranului şobolanilor, nu au mai existat decese inexplicabile în *catedrală*. Mi-a fost greu să o cred, dar era clar că creatura cu cincisprezece capuri părea să posede o putere formidabilă asupra congenerilor săi. Raya căpătase obiceiul de a se întâlni cu mine în fiecare seară când ieşeam de la ferma Forasco. Împreună, am mers apoi până la capătul drumurilor de pământ, la începutul primelor străzi ale oraşului. Nu ştiu de ce copilul mi-a plăcut, când l-am înlocuit la crescător.

— Nu tu m-ai devorat mâna, mi-a răspuns el când am fost surprins în faţa lui. În plus, nu-mi place Forasco... Mă bucur că am plecat. Singurul lucru pe care îl regret este regele. Dar, din moment ce îmi permiteţi să-l vizitez cât de des vreau, totul este

bine...

La trei sau patru săptămâni de la sosirea mea în canis, Forasco m-a avertizat că va avea loc o luptă.

„Noi, crescătorii, lăsăm mereu să treacă sezonul prost, fără să facem pariuri”, mi-a explicat el. E frig, oamenilor nu le place să-şi lase focul. Şi pe drumurile accidentate, aglomerate de zăpadă, este greu să transporti câinii... Dar ajunge primăvara, se simte căldura. E timpul să aducem nişte bani... Deci, pregăteşte cinci sute de şobolani pentru sâmbătă seara...

În ziua setată, am legat două căruțe pe care le-am încărcat, una cu câinii, cealaltă cu şobolanii. În vremea vecerniei, am părăsit ferma pentru a merge, cu două leghe mai departe, în suburbii pe care nu le ştiam. În pivnița unei vechi poştale fusese instalată o arenă de scânduri. Venirea noastră era de aşteptat. Curioşii, căni în mână, s-au adunat în jurul căruțelor imediat ce ne-am debarcat câinii. Pregătirile s-au încheiat, Forasco a mers să bea cu pariorii şi cu ceilalți trei crescători împotriva câinilor de care aveau să lupte acuzațiile sale.

„Vino să iei un ulcior cu noi, g amin”, mi-a spus unul dintre ei, văzându-mă ştergând în jurul şobolanilor.

Vinul dur mi-a făcut capul să se învârtă şi mi-a dat începuturile de greață. În jurul nostru, mulțimea devenea tot mai mare şi mai puternică în fiecare minut. Cele mai multe dintre spectatori erau oameni mici, țărani sau meşteşugari din cartierele sărace, dar în curând am observat alte figuri printre ele. Bărbați mai bine îmbrăcați, domnilor purtând haine şi pălării de top, globurile lor de fildeş din trestie strâns în mâinile lor înmănuşate, cetățeni cu vicios ochii vin să caute fiorul sângelui şi al morții în adâncuri...

A apărut o femeie. Partea superioară a feței ei era ascunsă sub o mască de catifea, dar îi vedeai buzele pline, pictate în culoare închisă, despărțindu-se uşor de dinții mici albi. Niciodată în viața mea nu mai văzusem o figură atât de conturată. Sub pardesiu purta satinul uşor al rochiei, cu coşuri care străluceau încet. La intrarea ei, toți bărbații s-au descoperit şi s-au îndepărtat pentru a

o lăsa să se aşeze la marginea arenei. În cele din urmă, cineva a fluturat un clopot şi a chemat la tăcere în timp ce Forasco mă împingea în coaste...

— Du-te să iei şobolanii! Este timpul!

Am apucat prima dintre cuşti şi m-am dus, gata să dezlănțuiesc creaturile pe nisipul din incintă. În timp ce organizatorul a anunțat numele primului nostru câine, am aruncat o privire tristă la rozătoarele mele. Aveau să moară, ştiam asta şi în cel mai rău mod. Ei au fost doar şobolani, dar m – am simțit rău pentru ei. Amintirea regelui lor m-a apucat. Ce credea el despre sacrificiul supuşilor săi? Şi cum m-a judecat pe mine, complicele acestui masacru?

Forasco a făcut un pas înainte, ținându-l pe Mandru pe o lesă, animalul său preferat, campionul său, un animal greu, musculos, cu corpul barat cu cicatrici...

— Dă drumul şobolanilor, puştiule!

Resemnat, am deschis cuşca şi am scuturat-o la câțiva paşi peste câmp. Rozătoarele au căzut în pâlcuri pe pământ înainte de a se împrăştia, țipând. Mandru a fost eliberat imediat printre ei. În câteva secunde, a rupt tribul în bucăți, zburând firimituri de carne. Spectatorii au început să strige, excitând câinele la o viteză din ce în ce mai mare, tot mai crudă... Primele bilete s-au schimbat de mână. Forasco avea ochii ațintiți asupra banilor pe care îi vedea trecând.

„Vom câştiga mult în seara asta, îmi dau seama”, mi-a spus el, contemplând botul care îi picură sângele lui Mandru cu un zâmbet mulțumit.

Da, am câştigat multe în acea noapte... Din cei nouă câini pusi în competiție de prietenul tatălui meu, doar unul a murit în luptă. Ceilalți au fost victorioşi, iar Mandru s-a remarcat în special prin înfrângerea a trei adversari. Jocurile nu s-au oprit decât mult după miezul nopții. Bancnotele au umflat buzunarele lui Forasco... În timp ce pariorii au urcat scările pentru a merge la sărbătoare la han, acesta din urmă a aşezat un tampon eteric pe

nasul câinilor pentru a-i adormi şi pentru a-şi putea coase rănile. Mai uşor. La lumina felinarului, pe o masă de lemn pătată cu sânge uscat, operația a fost efectuată cu promptitudine, deoarece bărbatul îşi cunoştea lucrurile şi era priceput la serviciu. Obosite, drogate, animalele abia mârâiau când, tremurând de amintirea mâinii amputate a lui Raya, a trebuit apoi să le duc unul după altul în brațe pentru a le pune înapoi în cuşca lor şi a le instala în cărucior. Tocmai dărâmam prelatele când fundul de argint al unui baston l-a lovit brusc pe umărul lui Forasco.

— Mi-a plăcut performanța animalelor dumneavoastră, domnule. Evident, eşti un antrenor bun...

În umbra curții, femeia mascată ne-a înfruntat. Gluga i-a ascuns coafura şi i-a completat forma feței.

— Sunt cea mai bună, doamnă, răspunse Forasco, cu ochii strălucitori. Da, cel mai bun, nu te îndoi...

— Ați vrea să vă măsurați campionul cu al meu? Aş fi curios să-l văd pe Mandru al tău în fața elevului meu.

— Aveți o fermă, doamnă? râse Forasco.

„Ca o distragere a atenției, este un instrument", a răspuns străinul. Fii sigur, nu există nicio întrebare pentru mine să concurez cu tine. Şi apoi, nu cresc câini, ci lupi...

— Lupii? Vrei să-l faci pe câinele meu să lupte împotriva unui lup? Dar, doamnă, asta nu este posibil!

— Şi de ce, domnule? Mandru pare suficient de puternic pentru a face față liderului haitei mele. Este un lup de cinci ani şi cel mai înverşunat pe care ți-l poți imagina. Experiența ar fi distractivă...

Forasco îşi răsuci mâinile şi adulmecă puternic, neştiind cum să-şi ocolească refuzul fără să pară laş.

— Confruntat cu un lup, un câine nu are nicio şansă, doamnă. Miza este stabilită în avans... Nu aş vrea să sacrific o fiară ca Mandru pentru un capriciu. Este încă tânăr şi se îmbunătățeşte cu fiecare luptă. Încă îmi poate câştiga mulți bani. Îmi pare rău, dar nu pot să accept cererea dvs....

— Dacă este o chestiune cu un nivel redus de bani, vă pot

compensa pentru posibila pierdere a câinelui. Cât îl estimați?

„Nu, nu, nu", s-a apărat Forasco. Nu cred că vom putea conveni asupra unui preț...

Femeia coborî bărbia. Părea supărată. Gândindu-se o clipă, bătând pietrişul cu vârful bastonului, ridică brusc capul, îşi coborî gluga, îşi smulse masca violent şi îşi fixă privirea în ochii țăranului. Regulară şi frumoasă, fața ei arăta ca cea a unui înger şi părul ei negru strălucea ca o baltă de cerneală indiană.

— Ce zici de o altă formă de plată, domnule? Sunt al tău pentru o noapte întreagă dacă câinele tău îmi ucide lupul într-o singură luptă...

Se bâlbâi Forasco, fascinat de perspectiva neaşteptată din fața lui. Obişnuit cu fermele şi prostituatele fără dinți din cartierele inferioare, nu mângâia niciodată corpul spălat, parfumat şi mătăsos al unei doamne. Ştia, în viața sa, o astfel de oportunitate nu se va prezenta niciodată.

— Ce se întâmplă dacă Mandru este ucis? întrebă el cu precauție.

— Îți voi oferi o sumă mică ca despăgubire. Eu, nu cer nimic în schimb. Vreau doar lupta... Deci, domnule, dacă câinele dvs. Este învins, îl veți pierde doar.

Forasco îşi trecu limba peste buzele uscate şi întinse mâna.

— Deci avem o înțelegere, doamnă...?

— Ieloni... Flora Ielon i.

*

Ne-am întors în zori. Pe drum, Forasco rămăsese tăcut, gândindu-şi gândurile, întrebându-se dacă nu acceptase prea repede propunerea femeii Ieloni.

— Mandru împotriva unui lup..., mormăi el, invitându-mă să intru în fermă. Nu aveți o idee ca câinele să câştige, nu-i aşa?

Ochii mei roşii din cauza lipsei de somn, m-am îmbufnat pentru a semnifica că îmi lipseşte inspirația.

— Evident! Forasco a izbucnit, aruncându-mi o privire disprețuitoare. Ei bine, asta e problema mea, cred... Stai jos,

lasă-mă să-ți dau partea ta.

Din buzunare scoase biletele mototolite pe care le câştigase peste noapte şi le întinse pe masă. Le-a numărat de două ori, apoi, fără maniere, mi-a dat o mână bună.

— De fiecare dată când ies, îți dau zece la sută din încasări. Vedeți, sunt mulți bani... Din păcate, dacă lui Mandru i se taie gâtul de lupul lui Ieloni, nu va trebui să se bazeze la fel de mult. Ceilalți câini ai mei pot fi buni, dar mai puțin decât el...

Era într-adevăr o mulțime de bani – de trei ori salariul lunar al unui cleric sau al unui profesor. Şi toate acestea într-un timp atât de scurt! Am înțeles de ce tatăl meu mă trimisese la Forasco. Nicăieri altundeva n-aş fi putut aduna atât de repede o asemenea avere. Chiar dacă munca de făcut era dezgustătoare.

„Voi găsi o stradă pentru a-l salva pe Mandru", l-am asigurat pe Forasco în timp ce îl părăseam să plece acasă. Deoarece este campionul tău, trebuie salvat cu orice preț.

În următoarele câteva zile, mi-am continuat creierul pentru a rezolva această problemă. Forasco, la rândul său, a reluat antrenamentul lui Mandru, dar nu m-a lăsat să particip la sesiuni. Ca un artist care îşi păzeşte gelos secretele, nu a vrut să împărtăşească nimănui felul său de a face lucrurile. Prin uşa deschisă a *catedralei*, îl priveam de fiecare dată când se întorcea din canisa. Zi de zi părea mai enervat, mai resemnat.

„S-a pierdut dinainte", se plânse el într-o dimineață când, prăbuşit pe un fân, mă privea cum grăbeam curtea. Mandru va muri. Stiu. Nu-l pot face mai puternic decât este sau mai mare. Această femeie m-a vrăjit... Aş fi rezistat banilor, dar la propunerea ei, nu aş putea... A fost mai puternic decât mine. Acum ar trebui să am o modalitate de a renunța la această provocare stupidă, fără a-mi pierde fața. Dar care?

În aceeaşi seară, am găsit-o pe Raya pe calea care duce spre oraş. Desigur, nu puteam ține limba. Încă din prima zi îi povestisem totul despre misterioasa Flora le Ioni.

— Ştiu un secret, zâmbi copilul. Un secret care l-ar face pe

Mandru să câştige împotriva a trei sau poate a patru fiare...

— Un secret? Ce secret? L-am îndemnat, brusc febril.

Raya ridică o pietricică şi o sări în mână fără să spună nimic care să-mi excite nerăbdarea.

— Tu *gadjos cu* siguranță nu ştii cum să foloseşti capul. Nu câinele trebuie căutat pentru a face mai combativ, ci lupul care trebuie slăbit!

L-am privit cu ochi rotunzi.

— Nu mă gândisem la asta, am mărturisit. Cum se face?

Raya întinse brațele şi se învârtea de trei ori ca un vârf.

— Dar totul este acolo! În jurul nostru! În pădure! Tot ce trebuie să faceți este să alegeți plantele potrivite şi să faceți un ulei pe care să îl puteți răspândi pe corpul lui Mandru. Când lupul îl muşcă, va înghiți preparatul. Vă jur că se va lăsa devorat fără să reziste.

— Spui minciuni, Raya! Nu am auzit niciodată de aşa ceva... Chiar şi în coli*ndă.*

Micul țigan şi-a aruncat piatra şi a ridicat din umeri.

— După cum doriți, Dalibor...

Dezamăgirea lui mi-a stârnit îndoieli.

— Vorbesti serios? Ştiți cu adevărat plante care pot adormi un lup?

— Să nu-l adoarmă, l-a corectat puştiul, aproape să-l lovească pe loc... Noi numim arle*quin pent*ru că este făcut cu ierburi de toate culorile. Îl convinge pe Forasco să-şi testeze doi câini. Cel mai slab acoperit cu unguent împotriva celui mai puternic. Vei vedea dacă mint!

— Şi de ce ne-ați ajuta, deoarece nu vă place Forasco şi el v-a dat afară din canisa?

Raya şi-a zgâriat fruntea cu butucul.

— Dacă Mandru câştigă datorită mie, vreau bani, este simplu. Oricine poate înțelege asta. Dar am un alt motiv şi nu l-ai crede. Aşa că o păstrez pentru mine.

Oricât de mult am insistat pe tot parcursul drumului, Raya a rămas încăpățânat tăcut cu privire la motivațiile care l-au împins

să recâştige harurile bune ale lui Forasco. Dar, la urma urmei, mica sa temniță nu a contat prea mult pentru mine. Tot ce conta era să-şi verifice fabula. Dacă spunea adevărul... Dacă spunea adevărul...

*

— Deci asta este poțiunea ta? Te avertizez că dacă mă faci să-mi pierd timpul, îți dau cealaltă mână să mănânce câinii! Mă auzi?

Privirea ei întunecată se răsuci în cea a lui Forasco, Raya nu privi în jos. Liniştit, sigur de el însuşi, micul țigan nu a fost în niciun fel impresionat de amenințări.

— Încercați... Veți vedea.

Mormăind, Forasco luă sticla umplută cu lichid uleios pe care i-l întinse copilul. Îndepărtând dopul, îşi duse gâtul la nas şi făcu o grimasă. M-am uitat brusc pentru a scăpa duhoarea din amestec.

— Mirosul este astfel încât câinele să nu se lingă singur, exp liqua Raya. Dacă înghite preparatul, acesta va avea efect asupra lui. În ultimul moment, chiar înainte de luptă, va fi necesar să-i acoperiți părțile laterale şi gâtul. Unde lupul va încerca mai întâi să muşte.

Forasco ridică din umeri şi aduse doi câini. Unul a fost Zoltan, al treilea său campion, un animal cu sânge mixt, cu botul scurt, muşchii groşi, cu o maxilară puternică. Celălalt era un tânăr, subțire Borzoi, care nu purta nici măcar un nume. Ne – am plimbat pe la cercul de formare stabilit în apropierea C henil, şi Forasco aruncat *Harlequin* sticla la Raya.

— Arată cum să o faci!

Turnând un fir de ulei pe gâtul lui Borzoi, Raya a împrăştiat lichidul gras în fire de păr în timp ce țineam ferm animalul care mârâia.

— Asta e tot ce trebuie. Lupta poate începe!

Forasco a dat drumul fiarei sale în timp ce eu am deschis mâna pe rând. Cele două fiare s-au întâlnit în centrul arenei. Mai greu, mai feroce, mai experimentat, Zoltan a câştigat imediat stăpânirea. Cu o scoarță atât de întunecată, Borzoi a fost doborât

la pământ, gheara în stomac şi muşcat sălbatic. Un strop de sânge a ieşit dintr-o arteră tăiată. Am devenit alb. Era aproape terminată bătălia şi eram disperat: aşa de prost am crezut fabula *arlequinului* q ue eram aproape de lacrimi. În faţa noastră, Forasco şi-a încrucişat mâinile. Atunci Raya m-a tras de mânecă.

— Privit!

Inexplicabil, Zoltan tocmai îşi lăsase prada. Încă încordându-şi buzele şi arătându-şi dinţii, se dădu înapoi în timp ce adversarul său se ridica. Şi-a lăsat coada fără să ofere nicio rezistenţă când Borzoi, galvanizat de această întorsătură a evenimentelor, a sărit spre el pentru a-şi scufunda dinţii în gât. A apărut o aparenţă de luptă timp de o jumătate de minut, dar Zoltan, după cum aţi putut vedea, nu mai punea energie în apărarea sa. În jurul animalelor, pământul s-a înroşit. Într-un ultim strigăt de suferinţă, câinele nu se mişcă. Deasupra se naşte, triumfătoare, silueta suplă a câinelui fără nume. Raya a dat un urlet de bucurie şi a sărit în aer. Interzis, nemişcat la marginea arenei, Forasco nu ştia, la rândul său, dacă ar trebui să plângă pierderea lui Zoltan sau să se bucure de viitoarea victorie a lui Mandru... În seara aceea, Raya a insistat să-l lăsăm să se ocupe de rozătoare. Fără martori, a rămas mult timp în cate*drală. Câ*nd a ieşit noaptea, am găsit două bucăţi de lumânări pe pământ care tocmai ardeau în faţa cuştii regelui şobolan...

*

Dreptul ales de Flora Ieloni pentru duel a fost o simplă cabană de vânătoare în mijlocul uneia dintre pădure care alcătuiau domeniul ei. Cu o oră înainte de miezul nopţii, Forasco şi cu mine am fost întâmpinaţi personal de către gazdă. Nu mai purta masă. Care e ideea? Toţi cei pe care îi adunase o cunoşteau. Pentru că Ieloni dorea ca lupta de câini să fie punctul culminant al unei petreceri mici, o adunare de bărbaţi şi femei de calitate, aleşi manual, aleşi atât pentru discreţia lor cât şi pentru gustul lor pentru spectacolele violente. Erau puţini, poate douăzeci. Dar toţi erau curioşi şi dornici să vadă animalul care avea să înfrunte

lupul. În timp ce Forasco a fost prezentat oaspeților în interiorul pavilionului şi a toastat cu ei, am rămas lângă căruță. Mandru era nervos. Înghesuit în cuşcă, a adulmecat aerul, aruncând un mârâit în gât. Doi bărbați în cizme şi paltoane lungi s-au apropiat, cu balonul în mână. La început nu le-am înțeles primele cuvinte pentru că vorbeau în turcă şi nu înțelegeam foarte bine această limbă. Dar, după ce a început cu o izbucnire de râs, cel mai înalt mi s-a adresat:

— Eşti valetul câinelui, puştiule?

— Da domnule...

— Spune-mi... Tu care îl cunoşti bine, crezi că acest animal are şansa să iasă din luptă viu?

— Cred că da, domnule.

Cei doi bărbați au schimbat un zâmbet cunoscător.

— Ştii care este prețul acordat stăpânului tău dacă câinele său este suficient de puternic pentru a învinge lupul?

Jenat, m-am uitat în jos.

— Da domnule. Stiu.

— Deci, să sperăm că spui adevărul şi că poochul tău ştie să lupte. Mulți aici doar visează la această umilință pentru leloni...

Uitându-se spre cuşcă, s-a desprins şi a urmărit un semn misterios deasupra capului lui Mandru în timp ce murmura între dinți un fel de binecuvântare păgână. Apoi mi-a aruncat pe neaşteptate o monedă cu efigia lui Marie-Thérèse, un taler greu de argint.

— Aici, puştiule. Următorul va fi în aur dacă îmi va ajunge fericirea...

Umplând moneda în buzunar, i-am văzut pe cei doi bărbați oprindu-l pe Forasco când ieşea din lojă. Cei trei au rămas în conversație o clipă, apoi crescătorul, cu un zâmbet pe față, mi-a pătruns la trap, cu o mână pe pălăria lui de vârf.

— Deschide cuşca! Lupta va începe în curând! E timpul să iei *arlechinul*!

Inima mea a început să bată tare. Tremurând, am desfăcut

sticla pe care i-a dat-o Raya şi am întins părul scurt al lui Ma ndru cu balsam.

— Mai presus de toate, nu pune prea mult! Forasco mi-a ordonat. Nu ar trebui să ghicim înşelăciunea! Lupul nu trebuie să fie complet uimit!

M-am supus cu reticență şi am condus câinele în spatele clădirii, lângă o incintă nou construită. Flora Ieloni ne aştepta acolo, cocoțată ca un Amazon pe un cal cenuşiu, toate tremurând de muşchi şi nervi. Silueta ei subțire a fost surprinsă într-o rochie lungă, uşoară; pinteni fini de bronz străluceau pe tocurile cizmelor sale. Lângă el, doi ştiuci mari, cu mustața cerată, strângând şirul dublu trecut în gât, cel mai redutabil animal imaginabil. Nu era un lup, ci un munte de carne vibrantă, un monstru negru, enorm, smuls din fiare de călcat... Forasco m-a privit cu coada ochiului şi a devenit palid. În acel moment, sunt sigur, a regretat ferm că nu m-a lăsat să golesc până la ultima picătură de arle*quin pe c*orpul lui Mandru. Dar era prea târziu, nimic nu mai putea salva fiara noastră...

Sufocați de angoasă şi remuşcări, am stat la marginea arenei. După câteva cuvinte goale rostite de Ieloni pentru a-şi amuza oaspeții, cei doi campioni au rămas față în față. Contrar obişnuinței sale, Mandru nu s-a repezit asupra adversarului său. Tăcut, împachetat în el însuşi, îl măsură fără să încerce nimic. Surprins de comportamentul neaşteptat al fiarei sale, Forasco şi-a întins gâtul de wader pentru a arăta mai bine. Lupul s-a apropiat încet de câinele încă nemişcat... Atunci a fost primul atac. Creatura lui Ieloni a sărit la Mandru, dar s-a relaxat ca o coardă de arc şi a sărit cu pricepere deoparte. Câinele nostru nu a fost doar o maşină de război fără creier, superioritatea lui față de ceilalți câini nu l-a corupt. Inteligent, a înțeles natura pericolului care îl amenința şi şi-a adaptat strategia în consecință. Lupul şi-a închis fălcile pe gol cu o scoarță de surpriză şi, umflându-şi firele de păr, s-a pregătit pentru o altă trecere. Şi Mandru se mutase înapoi şi aşteptase acuzația. La fel ca primul, al doilea atac a eşuat.

Crescută în etrieri, Flora Ieloni a fost captivată de spectacol, dar nu s-a îndoit nicio clipă că protejata ei va reuşi să o apuce pe a noastră. La a patra încercare, lupul a prefăcut, a reuşit să-l înşele pe Mandru şi l-a apucat de părți.

Câinele s-a rostogolit în praf şi nu a putut să se ferească de masa care a căzut peste el. Corpul la corp a fost teribil. Rănit, Mandru s-a apărat cu energia disperării, dar nu s-a putut elibera de strânsoarea marelui lup. Muşcă, totuşi, dar nu suficient de greu pentru a-l slăbi pe cealaltă... Sângele a picurat mai întâi dintr-o rană, apoi alta... Forasco m-a apucat de braț şi m-a ciupit. Eram paralizat, incapabil să mă uit în altă parte de dansul morții care începuse. Dintre virtuțile secrete ale arlequin*ului, uitase*m deja totul...

Atunci s-a întâmplat minunea. De îndată ce Zoltan îl lăsase pe barz oï, lupul îşi slăbi mâna şi se întoarse, lăsându-l pe Mandru să-şi recapete suficient echilibru pentru a adopta o poziție de luptă. Strigătele de surpriză au apărut din partea publicului. Lupul a mârâit şi şi-a scuturat coloana vertebrală, pe care câinele a folosit-o imediat. M-am strecurat sub gâtul adversarului său şi i-am scufundat colții în traheea oferită. Cu cât lupul se lupta mai mult, cu atât Mandru îşi contracta muşchii. Agonia vechiului campion a fost lungă, îngrozitoare de văzut. Pe calul său, Ieloni se descompunea. Turcul care ne binecuvântase animalul râse fără să încerce să-şi ascundă satisfacția. Câinele nu şi-a dat drumul până când prada nu i-a fost sângerată. În cele din urmă, pătrunzând într-o melasă din sânge, carne şi nisip, am mers să-i punem botul. Duelul se terminase. Forasco radia. Linişte absolută căzu peste adunare, o şapă de plumb din care Flora Ieloni ocupa centrul exact. Scoțându-şi pălăria într-un gest stângaci de omagiu, Forasco se îndreptă spre ea, la fel de mândru ca un şcolar la prima întâlnire.

— Doamnă, a spus el bâlbâind, câinele meu tocmai ți-a ucis lupul...

Tremurând şi ea, dar cu umilință şi furie, Flora Ieloni îşi strânse

mâinile pe frâiele calului. Nările îi palpitau şi gura răsucită, arătând toată repugnarea pe care o simțea la gândul de a-şi deschide patul personajului dezgustător care, în fața parterului amuzat, îndrăznea să-şi revendice datoria.

„Jocul a fost dubios, domnule”, a spus ea la început în apărare. Lupta nu mi s-a părut simplă...

„Câinele a cucerit lupul”, a repetat Forasco doar când s-a ridicat un zvon din public. Avem un acord, doamnă...

— Păi să fie! a scuipat ea. Dacă trebuie să vă îndurați atacurile până în zori, lăsați să se înțeleagă că nu voi da înapoi. Deci, să vă plătim, domnule...

— Doamnă..., a continuat Forasco, ridicându-şi brațul ca şi când ar vrea să o țină înapoi. D-na! Văd că eşti supărat de asta. Aşa că am o ofertă pentru tine. O modificare a contractului nostru!

În timp ce Ieloni şi-a păstrat calul, Forasco a aruncat o privire auzită de taler turc în bani. Impasibil, cu brațele încrucişate peste piept, se purta de parcă țăranul nu-l privea.

— Bine? Această propunere? Flor a devenit nerăbdător.

Răsucindu-şi pălăria între degete, Forasco şi-a căutat cuvintele şi şi-a limpezit gâtul.

— Ei bine, iată-l... Poate că ai fi mai puțin... Dureros... Până la... În cele din urmă... Să spunem că te voi ține liber dacă continuăm o singură dată şi nu până dimineața... Dar chiar aici... Şi în fața tuturor!

Propunerea neaşteptată şi nebună a stârnit imediat comentarii şi chicoteli din întreaga arenă. Turcului părea că îi este greu să-şi ascundă satisfacția din ce în ce mai mare. Ieloni îl privi pe Forasco şi oftă. Ce era mai bine? Suferi în public, dar pe scurt, sau în secretul unei camere închise, dar până la lumina zilei? Îi plăceau caii şi lupii, curse şi lupte. Se temea de limbă şi de trecerea timpului. A ales ceea ce i se potrivea temperamentului.

— Este! Deci, îți vei face afacerea chiar aici, dintr-o dată. Apoi vei lua imediat drumul spre Bucureşti şi vei dispărea din ochii mei pentru totdeauna!

— Spre bunul plac al doamnei...

În timp ce pichetele curățați aveau cadavrul lupului, turcul a venit la mine şi mi-a dat, aşa cum promisese, un taler, făcându-mi cu ochiul. De la pavilion, o masă mare era deja adusă şi aşezată în centrul cercului de lupte. La lumina făcliilor plantate pe pământ, eloni am descălecat şi m-am apropiat, mândru, fără ruşine sau teamă, de Forasco care aştepta. O privi o clipă înainte de a-şi întinde mâinile cu unghiile galbene către ea. Mulțimea de bărbați privea în tăcere. Eu însumi, în acel moment, inima îmi bătea mai repede decât atunci când Mandru se confruntase cu lupul. În mod ciudat, Forasco a început să o dezbrace pe femeie, dar dantelarea rochiei a fost complicată, prea învățată pentru el. Degetele i s-au pierdut în panglici, falduri, cupe... Cel l-a făcut să râdă. Cu fața închisă, Ieloni nu făcu nicio mişcare pentru a o ajuta.

Forasco s-a enervat. Dintr-un buzunar, a scos un cuțit şi a tăiat țesătura pe toată lungimea ei. Veşmântul scârțâi cu sunetul pânzelor sfâşiate de vânt. Ieloni se cutremură. Sârmă de oțel a explodat ultima Tul unul câte unul şi Flora Ieloni, în cele din urmă, a apărut goală în fața tuturor. Corpul ei era frumos, umerii ei subțiri, pieptul mic, dar înalt şi bine definit. În tăcere totală, Forasco a făcut doi paşi înapoi, cu atât mai bine pentru a admira curbele feminine, apoi sa întors să se odihnească împotriva ei. Mâna lui se cufundă în lâna care înflorea între picioarele fetei ca o sublimă orhidee neagră. Simți ceva la vârful degetelor care îi plăcea şi buzele i se curbară peste dinții murdari. În mod involuntar, Ieloni şi-a deschis puțin coapsele şi l-a lăsat pe manipulatorul de câini să o facă fără să reziste. În ciuda – sau poate din cauza – ruşinii publice pe care o suferea, ticălosul îi dădea deja plăcere. Stomacul i se ridică, respirația i se accelera. O picătură de salivă a mărgele la colțul buzelor ei roşii şi i-a rostogolit bărbia. Forasco o mângâie din nou. Chicotind, apoi s-a jucat cu sânii ei pentru o clipă, apoi, neputând să se mai stăpânească, a aruncat brusc fata înapoi pe masă. Lăsându-şi pantalonii, el îi apucă gleznele, le puse pe umeri şi, căzând asupra

ei, o pătrunse brusc. Pentru o clipă, am văzut doar spectacolul trist al feselor sale păroase contractându-se din ce în ce mai repede deasupra victimei sale.

La rândul meu, am fost palid şi tremurând, pe punctul de a leşina. În viața mea nu contemplasem corpul dezvăluit al unei femei. Această viziune mă izbise. Am fost amândoi copleşiți de dezgust de copulația grotescă care avea loc înaintea mea şi transportată cu entuziasm de revelația misterelor arzătoare ale corpului feminin. Cu tâmple palpitante, pleoape pâlpâitoare şi respirație grea, am simțit că puiul meu se umflă atât de repede şi atât de tare încât a fost dureros. Imposibil să mă abat de la marginile arenei, am fost prea presat de mulțimea de voyeurs şi am dat în cot în zadar, nu m-am putut retrage. Pe masa luminată de făclii, Ieloni a scos un geamăt lung, aproape la fel de tare ca un urlet de lup... Şi Forasco a plâns. De atunci, femeia s-a eliberat cât de repede a putut de carcasa prăbuşită asupra ei. Unul dintre picioruşii ei a alergat să o acopere cu o mantie lungă, dar cu un gest larg şi provocator a aruncat mantia lungă la pământ şi a stat cu mândrie în picioare în băltoaca de lumină, acum mai expusă decât „nu fusese niciodată.

În ochii ei strălucea un foc ciudat, fascinant, un amestec de mândrie şi furie de neînțeles care proclama toată disprețul pe care îl avea pentru nenorociții care eram noi. Această ranchiună, această ură, o făceau şi mai frumoasă, mai de dorit. Ştia şi s-a jucat cu ea. Degradată public, îşi dorea răzbunarea. Bătut, învins, a necesitat în continuare o victorie. Încet, s-a îndreptat spre spectatori şi, ca un animal sălbatic eliberat pe o rotundă de târg, a început un lung tur al esplanadei. Abia la câțiva centimetri de bărbații interzişi de atâta îndrăzneală, cu pielea goală uneori spălând chiar şi țesătura halatelor, Ieloni se uita cu ochii ucigaşi la cei care încă îndrăzneau să o spurce cu privirea. Mulți şi-au plecat capul la apropierea lui. Alții, suficient de descurcați pentru a suporta provocarea goliciunii ei pentru o clipă mai lungă, au cedat, de asemenea, cu un aer contrit. Chiar şi marele turc şi

prietenul său, care încasaseră în Forasco pentru căderea proclamată a inamicului lor, au capitulat.

Stăteam chiar lângă ei, iar Ieloni tocmai îşi completase bucla în faţa noastră. Am fost ultima care am văzut-o, ultima către care şi-a îndreptat faţa furioasă. Dorind să mă aplece, ea ar fi avut un joc drăguţ pentru a-l atinge, fiindcă eram copleşit de jenă, dar entuziasmul erotic care mă invidiase el a câştigat. Împietrită de prezenţa ei, răsturnată de mirosul pielii, încă sclipind de sudoarea împerecherii, am pierdut orice control asupra mea. O explozie imensă a explodat în abdomenul meu inferior şi s-a răspândit prin piept şi membre. Am plâns în timp ce un val de plăcere a apărut prin mine şi, lovit de acest amestec de durere şi plăcere, am căzut la picioarele Florei Ieloni fără să înţeleg ce mi se întâmplă. Mi-am închis pleoapele şi mintea mi s-a înnorât atât de mult încât nu am putut auzi decât bătăile nebuneşti ale inimii mele. Atunci o mână fermă m-a ridicat de pe sol şi m-a ridicat în picioare. Turcul a fost cel care m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul. Am deschis din nou ochii. Toţi ochii erau aţintiţi asupra mea. Pe partea din faţă a pantalonilor şi pe coapse se afla acum un petic mare şi întunecat.

— Păi, puştiule, ţi-ai făcut nişte chiloţi, se pare! râse levantinul. Mi-e milă de fetele pe care le pixie dacă îţi pierzi uleiul mereu atât de repede!

O izbucnire uriaşă de râs a apărut din mulţime, făcându-mă fundul glumelor cele mai crude. Cu toate acestea, nu sarcasmul sângeros m-a rănit cel mai mult, ci râsul lui Ieloni, care m-a marcat cu un fier fierbinte. Încă stătea în faţa mea, goală, bucurându-se de rău atât de mult ca ceilalţi. Sânii ei mici şi ascuţiţi se zvâcneau în ritm. În viaţa mea nu simţisem niciodată atât de multă ruşine, atât de multă furie. Străduindu-mă să mă smulg de strânsoarea turcului, am fugit în noapte cât de repede mă puteau purta picioarele.

Muntele dansatorilor

Ştirile despre aventura noastră cu Ieloni s-au răspândit ca focul în toată regiunea şi nu numai. Nu numai că câinele nostru şi-a

cucerit lupul, dar Forasco îl forțase pe debitor la o sesiune publică de copulare, a cărei poveste raportată în mod repetat scandalizase sau amuzase nebuneşte toată societatea bună. Aproape în fiecare zi, vizitatorii veneau la fermă să-l vadă pe Mandru şi să-i ofere lui Forasco noi provocări, noi încercări. Toată vara ne-am luptat cu câinii. În acel sezon am câştigat mai mulți bani decât câştigase Forasco în întreaga sa viață.

— Cu siguranță, Ieloni ne-au servit dincolo de ceea ce mă aşteptam, mi-a mărturisit într-o seară. Nu numai că mi-a făcut plăcere să mă revars în ea, dar nebunia ei ne-a întărit reputația! Încă un an ca acesta şi voi fi bogat!

Dacă frumosul anotimp l-ar fi văzut pe Forasco dedicându-se în totalitate antrenamentului câinilor săi, începutul toamnei l-a făcut să-şi schimbe comportamentul. Mai leneş ca oricând, stătea zile întregi în pat cu fetele pe care le aducea înapoi din cluburile de noapte şi se îmbăta cu ele până la vărsături în cearşafuri.

„Forasco are mijloacele victimei sale", a spus Raya ironic. Acum, când sărăcia nu-l mai ține înapoi, el va aluneca până la fundul găurii...

Nu ar trebui să încercăm să-l urmărim înapoi la micul țigan. Copil aşa cum era, ştia viața şi mai bine decât mine. Profețiile sale se împlinesc prea bine. După ce a dobândit gustul pentru carnea matasoasă a doamnelor frumoase, Forasco şi-a schimbat obiceiurile de burlac. De la colibele joase unde, pentru o bucată de aramă, şi-ar putea permite o fată bătrână şi murdară, a mers la casele din suburbii pe jumătate păstrate, apoi la cele aproape luxoase din centrul oraşului... Timp de o săptămână întreagă în bordel, mi-a lăsat toată munca la fermă. Având grijă de câini pe lângă şobolani, zilele mele erau ca cele ale unui sclav. Din propria mea întâmplare, noaptea duelului dintre lup şi Mandru, nimeni nu o mai menționase. Uimit de propria sa bucurie, Forasco nici măcar nu asistase la asta şi cred că nimeni nu zăbovise în a-i raporta revărsarea jalnică a valetului său neînsemnat. Singur, am păstrat o amintire a evenimentului cu atât mai amară cu cât am

reînviat-o deseori în coşmaruri, la sfârşitul cărora mă trezeam înotând, cu inima bătându-mi puternic şi cu sexul umed.

Anul Nou se apropia când Wanda, mama mea, s-a îmbolnăvit grav. În doar câteva zile, totul s-a terminat şi banii pe care mi-i dăduse turcul îi finanţau sicriul, masa de înmormântare şi îi plăteau pe gropi. În acea perioadă, tatăl meu era complet sceptic în ceea ce priveşte munca. Atacurile sale de gută îl epuizează adesea până la leşin, îşi închise biroul. Din vară, familia mea a trăit doar din câştigurile mele. Din banii destinaţi intrării mele la universitate nu a mai rămas nimic...

Prezent la înmormântare, Forasco a profitat de ocazie pentru a se reconecta cu Isztvan. Cei doi hoţi se cunoscuseră o dată în băutură şi ducuseră de mult o viaţă proastă împreună. Hainele noi pe care le purta Forasco, gibusul de păr t aupe bine periat, ghetre puternice de serge, redingota l-au impresionat pe tatăl meu până la punctul în care l-a invitat la masa noastră. Era 1828. Aveam şaptesprezece ani, sora mea Helena douăzeci, gemenii Huna şi Saia aveau să ajungă în curând doisprezece. Ghemuită, cu bărbia acoperită cu un fel de puf, cel mai mare al meu nu se bucura de un fizic graţios, dar mama mea, presupunând că sfârşitul ei era aproape, se grăbise să o logodească cu un băiat de provincie. La trei săptămâni după înmormântarea Wandei, Helena ne-a părăsit să locuim cu socrii ei, lăsându-l pe tatăl nostru să aibă grijă de cei mici. Spre deosebire de Helena, cei doi copii cu chipuri armonioase şi corpuri bine întors au promis că vor fi frumoşi.

Când a revenit sezonul cald, Forasco a început să-i antreneze din nou pe câini. Din prima seară am văzut că facultăţile lui Mandru se diminuaseră. Era puternic, nemişcat, dar nu la fel de ascuţit ca anul anterior. Câţiva dintre muşchii lui rupţi îşi reveniseră prost, iar relaxarea lui era mai lentă, atacurile sale mai puţin puternice. Îndepărtaţi de succesele noastre din trecut, concurenţii noştri şi-au redobândit eforturile de a-şi selecta animalele şi de a le face să fie urâte. În acele luni, numai folosirea *arlequinului* ne-a salvat, dar la sfârşitul sezonului am ştiut că totul

s-a terminat pentru vechiul campion.

„Trebuie să găsim încă o brută", a spus Forasco. Acesta este cusut peste tot şi ar fi bătut de o pisică slabă...

Cu toate acestea, în loc să-şi dedice timpul pregătirii unui alt mastin, a reluat calea fetelor şi a cabaretelor. Într-o seară, când tatăl meu l-a invitat la cină, băutura s-a vărsat mai mult decât de obicei şi amândoi s-au îmbătat. Din acea zi, Isztvan a revenit la alcool. Forasco îl vizita din ce în ce mai des, aducându-i în secret vinul pe care şi-l dorea de la mine fără să renunţ. În timp ce eu aveam grijă de şobolani şi canisa, Isztvan se îmbătase în camera lui şi teroriza gemenii cu strigătele şi blestemele sale. Timid, Huna şi Saia nu au îndrăznit să-mi recunoască noile lor greşeli. Forasco, a avut o plăcere răutăcioasă încurajând viciile vechiului său prieten. Două sau trei zile pe săptămână, aşa cum am crezut în vreun bordel, venea la noi acasă să se îmbete în compania lui. Nu s-a mulţumit să fie prost cu tatăl meu în acest fel, Forasco i-a redat gustul pentru stupoare făcându-i pe fetele publice să treacă pragul casei noastre. Lunile de iarnă au trecut aşa, fără să-mi dau seama de faţa încreţită a bătrânului Isztvan şi de ipostazele ciudat înstrăinate ale binoclului.

Şi apoi, într-o seară, la începutul primăverii, pentru un motiv care nu-mi amintesc, am ajuns acasă mai devreme decât de obicei. Ceea ce am descoperit mi-a îngheţat sângele. În sufragerie s-au împletit trupurile goale ale lui Forasco, ale tatălui meu şi ale celor două surori ale mele. Uimiţi de otrăvurile pe care le băuseră sau inhalaseră atât de mult cât de plăcerile pe care şi le oferiseră, nimeni nu s-a trezit când m-am apropiat. Tremurând, cu stomacul pe marginea buzelor şi cu sufletul meu revoltat, am rămas îndelung uitându-mă la ele, de parcă mintea nu-mi venea să creadă ceea ce văd ochii mei. Pâlpâind, am părăsit locul pentru a rătăci pe străzi până la amurg. Paşii mei m-au adus înapoi la ferma lui Forasco. Raya mă aştepta pe marginea drumului, cu buzele răsucite într-un zâmbet.

— Le-ai văzut, nu-i aşa? el mi-a spus. Spune-mi! I-ai văzut?

— I-am văzut..., am mărturisit simplu, fără a încerca măcar să înțeleg cum poate şti țiganul.

— Stiu ce vrei. Da, ştiu ce arde în inima ta. Şi ştiu şi pedeapsa justă... Vino cu mine!

Lipsit de orice voință personală şi ca într-un coşmar, l-am urmat pe băiat până la *catedrală*. Împreună, am încărcat febril cele două vagoane cu câte cuşti au putut încap şi ne-am reluat în tăcere drumul în oraş, fiecare conducând o maşină. Raya pusese pe genunchi coroana scârțâitoare şi păroasă a Regelui şobolan. Niciun semn de viață nu era perceptibil în interiorul casei, nicio lumină nu apărea de la ferestre. Am înşirat cuştile din grădina necultivată şi am zăvorât zăvoarele unul după altul. Animalele s-au întins în iarbă şi şi-au îndreptat drumul spre casă ca o maree care se ridică împotriva unei stânci. Raya l-a luat pe regele în brațe şi mi l-a întins.

— Vrea să-l porți pentru că acum este timpul pentru răzbunarea lui la fel de mult ca a ta...

L-am luat în brațe şi am mers încet pe treptele din față. Când am deschis larg uşa din față, ca nişte piloți atraşi de magnet, şobolanii s-au repezit pe coridor în urma suveranului lor. În sufragerie, cei patru oameni goi dormeau încă. Abia s-au mişcat când primii rozători s-au urcat peste ei, dar la primele muşcături au deschis ochii şi au strigat îngroziți. Miriade de gândaci negri s-au lipit de carnea lor, şi-au deschis venele, şi-au lins sângele... Fără să simtă nici cea mai mică milă, Raya şi cu mine am rămas spectatori ai scenei până la capăt: miile de fălci mici au înghițit pielea şi muşchii, tendoanele şi viscere, până când mormane de oase decolorate s-au împrăştiat pe pământ. Când nu mai era nimic de mâncat, Raya l-a apucat pe Regele Şobolanului şi, fără să spună un cuvânt, a părăsit pătratul, urmat de nenumărata bandă. Am rămas singur, împietrit.

Toată noaptea a trecut fără ca viața să se întoarcă la membrele mele şi nici sufletul gândului din mintea mea întunecată. Acolo m-au găsit dimineața şi m-au apucat să mă arunce în fundul unei

închisori. Românii au iubit întotdeauna justiția expeditivă, iar detenția mea nu a durat: după câteva zile, am fost judecat şi condamnat la moarte prin spânzurare. Totuşi, anunțul privind existența mea nu mi-a provocat nici lacrimi, nici angoase; încă din seara sărbătorii şobolanilor, nu mai pronunțasem niciun cuvânt şi am văzut fără teamă zorii răsărind, hotărâți pentru moartea mea. La ora patru dimineața am fost trimis un preot, apoi un paznic mi-a tăiat gulerul cămaşei înainte să fiu dus pe un deal mic, în afara oraşului, unde fusese ridicată spânzurătoarea.

„Aici vei dansa, micuță", a spus călăul, ca să mă amuze, scoțându-mă din căruța condamnată. Dacă nu ştii cum să o faci, nu-ți face griji, maeştrii de balet sunt deja acolo, care vor şti să te învețe...

De spânzurătoare atârnau deja două corpuri putrezite. Scobite de corbi, prizele lor s-au deschis, cu gura căscată la contemplația celeilalte lumi. O mulțime mică venise pentru această ocazie şi, în lumina cenuşie a primelor ore, am văzut un Amazon călare pe un cal pătat. Atrasă de spectacolul suferinței mele, Flora Ieloni venise să mă vadă murind. Dar nu pe silueta lui mi-au zăbovit ochii când am simțit frânghia de cânepă strângându-mi gâtul. Nu, o altă față mi-a atras atenția. Chipul acela era al lui Raya... Țiganul îmi zâmbea. Era departe de mine şi totuşi, de parcă o lupă i-ar mări gura, am văzut cuvintele formându-se pe buzele lui:

— Nu-ți face griji, Dalibor. Regele m-a învățat că ai o moştenire frumoasă... Două existențe îți aparțin. Acesta este doar sfârşitul primului din această dimineață. În curând, te vei întoarce să calci acest pământ...

Nu am auzit niciodată acest cuvânt nebunesc când am simțit că pământul cedează sub picioarele mele. Repezit în gol, corpul meu a alunecat într-o cădere care mi s-a părut a fi nesfârşită. Mi-am auzit inima bătând pentru ultima oară, apoi o durere severă mi-a răsucit gâtul şi rinichii. Viziunea mea a încetat. Şi viața mea s-a încheiat...

*

Trei zile şi trei nopți, corpul meu dansa la spânzurătoare, cu capul sprijinit în unghi drept pe umăr. Mort, fără îndoială am fost. Nu mai simțeam vântul în păr, nici ploaia pe pielea mea... Conştiința mea dispăruse. Şi totuşi... Ca un fluture prins într-o cutie, un mic fragment din mine încă bătea, în adâncul ființei mele, refuzând să dispară.

Această forță necunoscută, miraculoasă, mai puternică decât moartea, care încă mă reținea în această lume, s-a manifestat mai întâi sub forma sunetului surfei, al mareei... Era o voce în mijlocul întunericului. Apoi o față, fața lui... N*u-l* mai văzusem până acum şi totuşi l-am recunoscut. Ea a fost în mine toată viața mea şi am avut niciodată văzut – o înainte, nici măcar în înălțimea viselor mele. Era o femeie. Tineri. Cu o față foarte frumoasă şi plină de mister, atractivă ca cea a unei zâne. Sub privirea lui, inima mea a început să bată din nou. Aerul introdus gâtul eliberat din coarda si a invadat plamanii mei, facandu – ma sa țipe de durere ca un copil nou – născut. Ochii cețoşi, membrele înțepenite, am crezut că sunt încă o clipă oaspete de spânzurătoare, dar nu! Nu mai stăteam agățat de schelă. Totuşi, neputând să mă mişc, am simțit o mână subțire şi moale, sprijinindu-se pe tâmpla mea. Din această palmă, o căldură a trecut în carnea mea înghețată şi din această căldură s-au născut imagini, viziuni ale peisajelor necunoscute, ale fețelor umane care s-au întors spre mine, lacom, pentru a-mi vorbi... Şi ştiam că aceşti oameni sunt eu: au fost strămoşii mei, descendența mea. Au fost amintirea mea necunoscută, uitate, şterse de furtuna secolelor. Moartea mea mi-a deschis calea şi le-a permis să-mi şoptească istoria lor comună... Pentru că eu, Dalibor Galjero, eram ultima verigă dintr-un lanț de vieți pe care îl inițiaseră. Am fost moştenitorul lor, speranța lor, ultimul custode al secretului lor interzis.

Deci, fiecare dintre ei apropiindu-se pe rând, m-au învățat cine sunt...

Gura **ş**arpelui

Primul nu avea nume. În el însă, flacăra a ales să se nască. Nu

ştia nimic despre copilărie şi tinerețe. Amintirile sale au început în momentul în care s-a trezit într-o groapă, unde carcasa îi putrezea. În mijlocul mormântului comun, viața îl apucase brusc... Dezgolit, sângeros, se târâse din grămada de victime sub care stăpânea. Era noapte. Câmpul de luptă era încă tot luminat de torțele jefuitorilor care jefuiau morții polonezi, maghiari, valahi, otomani amestecați... Avansase, ca un spectru, printre hoți şi smulgând o haină de pe un piept fără cap, apucând o sabie înfipt în burtica unui cal căzut, umblase fără să se uite înapoi până în zori. Carbunarii îl găsiseră întins într-o baltă. Fără să ceară nimic în schimb, îl alăptaseră şi îl hrăniseră. Rănile i s-au închis, bărbatul a întors la întâmplare spre nord. Numele lui nu-i revenise. Sau nimic din istoria sa. Dar nu-i păsa. Ştia muşchii săi de durată şi mâna obişnuită cu armele, asta îi era de ajuns. Oare scurtul său timp pe teritoriul umbrelor îi dăduse o nouă statură? Oare îşi scufundase trupul în Styx, râul Lumii interlope? Poate... Dar dacă a fost, a păstrat această revelație ca fiind cea mai prețioasă dintre secrete...

Într-un sat, s-a alăturat unui grup de rebeli din Panonia sub pretextul luptei împotriva turcilor. Mai mult brigand decât cavaler, liderul lor a fost numit Nándor, iar stema sa, un alion albastru, barat de la vert la sinistru, îşi arăta bastardia. I s-a dat un bol şi o lingură de lemn, un morion despicat şi o teacă uzată pentru lama sa. Lângă un râu umflat, grupul a surprins o mână de turci jefuitori. Confruntarea a fost violentă. Nándor, o săgeată înfiptă în gât, şi-a pierdut viața. Omul a câştigat reputația unui curajos şi lider. Deşi le vorbea slab limba, ungurii l-au făcut noul lor lider. Ajustând armura bătută a lui Nándor la corpul său, el şi-a montat armăsarul şi şi-a pus cârma, dar a aruncat scutul maghiarului în apa torentului, deoarece nu a vrut să fie considerat ca fiind fructul. Rezultat dintr-o casă obscură.. Erau unsprezece dintre ei atunci şi se îndreptau încă spre nord. Zile întregi, sub un cer plin de nori de zăpadă care nu-şi puteau face hotărârea să izbucnească, au călcat într-un peisaj trist, lipsit de viață. Țara era

un câmp al haosului, imaginea domeniului lui Satana... După ce au zdrobit zidurile Bizanțului abia un candelabru, turcii, tot mai numeroşi, au traversat marea şi s-au infiltrat în câmpii şi munții de la nord de Dunăre. Au vrut să preia Pest şi Viena. Au visat mai presus de toate să ia Roma... Împotriva invadatorilor, în Tracia şi Dacia, domnii au luptat urât. Izolați, sfâşiați, suspicioşi unul față de altul, voievozii Țării Româneşti, Moldovei şi Transilvaniei s-au luptat să încheie alianțe. Luptele zilnice erau sporadice şi inutile; marile bătălii, rare şi pierdute în avans, în ciuda întăririi gazdelor subțiri din Austria sau malurile Balatonului...

Pe cealaltă parte a unei păduri pe care au traversat-o în patru zile, trupa a găsit un sat în centrul căruia se afla o movilă de pământ. În vârful acestui deal artificial, o fermă mare era înconjurată de o palisadă de buşteni. Era castelul familiei Vasil, micii scutieri uitați. Locul pierdut se numea Galkin. Era atât de departe de drumurile principale, încât realitatea lumii exterioare a ajuns la el doar sub forma unei legende, un mit căruia i se spunea copiilor să-i amuze sau să-i sperie. Mulți au crezut că dincolo de pădure, pământul s-a oprit şi că a început apoi o prăpastie fără fund, unde timpul în sine a încetat să mai existe... În acest sat, niciun clopot, nicio cruce. Dacă ar fi atins-o într-o zi, religia celui răstignit fusese uitată acolo de mult timp. Bărbații şi femeile au trăit în continuare credința strămoşilor lor, oferind lapte şi flori divinităților izvoarelor şi tufişurilor, sânge şi făină celor din noapte şi moarte.

Vasil i-a primit pe străini în camera lungă, întunecată, fumurie, care îi servea drept sala de judecată. Şuncă şi împletituri de plante uscate atârnau de grinzi chiar deasupra scaunului său de fier. Era un om în vârstă înainte de a fi bătrân, cu părul rar şi părul cenuşiu care cădea în vârfuri despicate peste pieptul său gol. Vorbea într-un mod sacadat, adesea incoerent. Cu toate acestea, a reieşit că a vrut să angajeze călăreți pentru a-i arunca împotriva a doi rivali foarte apropiați, doi țărani pretenționi care şi-au dat ritmurile boierilor şi s-au certat cu el pentru autoritate. În

schimbul unui pumn de turcoane netede, omul nenumit şi ungurii au acceptat afacerea. Împrejmuind caii, au pornit mai întâi spre est pentru a găsi un cătun numit Jeçov. Afacerea a fost uşoară acolo. Terorizaţi, locuitorii au fugit în pădure imediat ce au auzit cătuşele fiarelor care răsunau pe drumul de pământ. Cei câţiva gardieni care persistau să-şi protejeze stăpânul nu aveau arme, ci mize cu vârfuri întărite în foc, tăiate pentru a vâna urşi şi lupi. La fel ca al stăpânului lor, capul le-a zburat de pe umeri. Al doilea sat, Rodka, era mai greu de luat. Postaţi în copaci, priveliştii au văzut atacatorii înaintând şi au înjunghiat doi unguri. Bătălia s-a încheiat odată cu moartea şefului satului. Străinul a aruncat geanta de piele care conţinea craniile adversarilor săi la picioarele lui Vasil. Refuzând oferta făcută lui de a rămâne, pentru a preveni orice răzbunare, el şi trupa sa s-au pregătit să părăsească locul. Dar, în seara dinaintea plecării, unul dintre tovarăşii săi a venit să-l întâlnească la grajduri. Ochii ei limpezi erau două oglinzi în care ardea o strălucire lacomă. În palma lui, a arătat o frumoasă pepită de aur.

— Sunt mine pe aici, îi şopti el şefului său. Lodes aleargă pe înălţimi... Aceşti oameni trăiesc la poalele unei averi şi nu o exploatează. Hai sa stam! Să-l dăm pe Vasil jos şi să-i facem pe iobagi să lucreze pentru noi! O astfel de şansă nu va reapărea!

Ideea îi plăcea războinicului. În aceeaşi noapte, a ucis micul voievod, soţia sa, fiii, fraţii şi nepoţii lui, apoi a împărţit cele trei cătune Galkin, Jeçov şi Rodka între spasini. Timp de doi ani întregi, brigandii au administrat satele, forţându-i pe ţărani să-şi părăsească plugurile pentru a săpa laturile munţilor. Niciun străin nu trece graniţa domeniului lor în acest timp. Până într-o dimineaţă de vară, când o armată a avansat sub semnul Semilunii a trecut marginea pădurii... Primul oraş care a căzut a fost Jeçov. Casele au fost distruse, bărbaţii executaţi, femeile capturate şi copiii bărbaţi înlănţuiţi pentru a deveni ieniceri. Rodka suferă aceeaşi soartă. Când armata sultanului s-a prezentat în faţa lui Galkin, cei doi maghiari supravieţuitori au sărit pe cai şi au

galopat, aruncările lor fiind pline de praf de aur. Străinul a rămas singur pe peretele din buşteni. Vechiul său cârm ascunzându-şi trăsăturile şi sabia în mână, el aştepta cu fermitate acuzaţia inamicului. Moartea nu l-a înspăimântat, doar laşitatea l-a speriat... Respectând apărarea deranjantă pe care a opus-o miilor de oameni cu care se confruntă, prinţul Hamza Paşa a ordonat să fie trimise împotriva lui o mână de paladini experimentaţi. Zece căpitani au montat asaltul. Unsheathing lor mare conic KILIÇ şi *care* trece un ornat rondache *la braţu*l lor, s-au angajat în luptă. Cu spatele la zid şi lovind ca un leu, omul i-a ucis pe toţi zece... Văzând acest lucru, domnul otoman şi-a dat pintenii calului şi a păşit înainte. Sabia lui curbată nu-şi părăsise teaca.

— Abandonaţi religia lui Hristos, îmbrăţişaţi-o pe cea a Profetului şi vă fac mare stăpân al pazei mele, a spus el, încercând să ghicească sub metal trăsăturile acestui om indomit.

„Nu este în puterea mea să neg un cult care nu este al meu", a răspuns străinul. Nu ştiu nimic despre acest Hristos despre care mi-aţi spus. Cât despre convertirea mea la superstiţiile tale, nu vreau! Lance mai degrabă slujitorii tăi împotriva mea. Îi aştept!

Ochii lui Hamza Paşa s-au mărit îngroziţi. Nimic nu l-a respins mai mult decât un om incapabil să prindă dovezile luminoase ale credinţei într-un singur Dumnezeu.

— Dacă eşti păgân, a scuipat el, este diferit. Te voi face să gusti o moarte demnă de tine...

Strângându-şi armăsarul, s-a întors la trupele sale şi a poruncit doi arcaşi să-şi planteze săgeţile în picioarele celor răi. Tragerii erau stăpâni. Nu l-au ucis, ci şi-au aruncat coapsele atât de bine încât s-a prăbuşit pe gard şi nu a mai avut puterea să reziste când au venit să-l aducă. Fizicienii cu mâini căprui i-au bandat rănile curate de in şi l-au făcut să bea un decoct întăritor de scorţişoară şi g irofle pentru că doreau ca el să reziste multă vreme torturii proiectate pentru el. Când tenul său a apărut mai luminos, buzele sale mai roşii, l-au dezbrăcat şi apoi i-au legat strâns braţele şi picioarele înainte de a-şi coase corpul în carcasa unui cal mort.

Numai că-i ieşea capul din roşu, chiar sub coadă... Folosind un palan, hidosul pachet a fost ridicat în ramurile unui copac lovit de fulgere. Şi apoi armata l-a incendiat pe Galkin şi a părăsit provincia, defilând în faţa solicitantului la sunetul tobei...

Când s-a instalat praful ridicat de trupa sultanului, cavalerul era singur în mijlocul unui peisaj de ruine mocnite. Închis în sarcofagul său de carne lipicioasă, a fost condamnat să putrezească încet, în acelaşi timp cu animalul. A trecut o primă zi. Apoi o secundă. Orice om şi-ar fi pierdut sănătatea, dar el, în ciuda nodurilor învăţate şi a firelor robuste care i-au apăsat nervii şi venele peste tot, în ciuda setei care i-a făcut să se umfle limba şi a parazitului care s-a târât pe faţa lui plină de soare, a refuzat a muri. În zorii celei de-a treia zile, respirând greu, cu pleoapele atât de uscate încât nu le-a putut deschide, a auzit un clic de oţel. Strigătele au răsunat curând într-o limbă pe care nu o ştia... Ramurile copacului au fost zguduite şi o nouă greutate s-a aşezat pe carcasa calului. O mână o prinse de păr şi-şi trase capul brusc înapoi. Legăturile s-au retras odată cu mişcarea, scârţâind din nou pielea. Acest nou val de durere l-a făcut să gemă.

— *Omul! L'uomo è vivo*! strigă, tresărit, cel care se ridicase în ramuri.

O cârpă umedă i-a fost trecută uşor peste frunte şi buze, apoi firul unei rapere a suflat cusăturile care au închis animalul mort. Încet, cu o mie de măsuri de precauţie, l-au scos din trapa urâtă. Trecând din braţ în braţ, a fost aşezat pe pământ. Duhoarea din intestinele cărnii era insuportabilă. În jurul lui izvorau stomacuri şi auzi înjurături. L-au tras departe de copac pentru a-l întinde pe o pătură. Cravatele îi erau tăiate, trupul spălat şi rănile acoperite cu miere. Timp de două zile întregi a fost supravegheat, dându-i să bea mult şi hrănindu-l cu un terci fin de orz sau fructe zdrobite. Din puţinul pe care-l putea percepe în jumătatea conştiinţei în care îl cufundase suferinţa, a înţeles că străinii îşi aşezaseră corturile şi făceau tabăra acolo. Auzi râsete şi sunete de mandoline. Câţi erau? Judecând după zgomotele pe care le-au

scos, poate cincisprezece sau douăzeci. Dar cine erau ei? Şi de ce se aventuraseră în această parte a lumii?

— Eu sunt Nicola da Modrussa, spuse brusc o voce adâncă şi moale lângă el. Călătoresc în aceste ţări în numele Papei, Sfântul nostru Părinte Pius II. Şi tu? Cum te numeşti?

Cuvintele erau rostite în limba lui, dar purtau lacul unui accent necunoscut, cântător şi dulce. Rănitul voia să vadă gura care pronunţa aceste cuvinte. S-a forţat să deschidă ochii. După ce o perdea de lacrimi i s-a rostogolit pe obraji, a văzut silueta unui bărbat înalt, matur, cu faţa conturată, părul întunecat şi ochii migdale. Nu ar fi putut spune de ce, dar nu îndrăznea să recunoască că nu avea un nume.

„Sunt Galjero”, a spus el simplu.

Galjero! Un nume de familie pe care îl inventase de multă vreme fără să-l fi pronunţat vreodată în faţa nimănui. Un nume inventat cu primele litere ale lui Galkin, Jeçov şi Rodka, ale căror sate, de câteva luni, a fost stăpân.

— Ei bine, *signor* Galjero, a continuat celălalt, trebuie să fi fost foarte enervant sa fie aplicata tortura ai îndurat... Tu eşti duşmanul turcilor, nu-i aşa?

Duşmanul otomanilor, da, Galjero era – dar, fiind adversarul tuturor celor, creştini, evrei sau păgâni, care i-au stat în cale.

— Sunt un câine de război. Ştiu doar sânge...

— Cum te învinovăţeşti? a plâns Nicola da Modrussa. Aceste provincii pierdute sunt gura şarpelui... Vizuina nebuniei... Nimic civilizat nu creşte aici... Ce intenţionaţi să faceţi acum că cetatea voastră este distrusă?

Galjero se îndreptă. Brocartul Co Ussins era sub gâtul lui. O pagină într-o tunică de piele se repezi pentru a le aranja confortabil în jurul lui.

— Nu mai am nimic, tu spui adevărul. Gata cu acoperişul. Gata cu sabia. Gata cu cadrele... Nu ştiu... Mă duc acolo unde picioarele mele vor să mă ducă.

— Acesta nu este un discurs al raţiunii, *signore*. În schimb, vino

cu noi. Încă trebuie să avem grijă de rănile tale, dar suntem obligați să ieşim din nou la drum şi cea mai elementară caritate nu-mi permite să te las singur aici.

— De ce faci asta pentru mine? a întrebat Galjero. De ce m-ai tras de pe calul mort?

Modrussa zâmbi ciudat.

— Poate pentru că sunt un bun creştin, *signor* Galjero. Dar, mai sigur, pentru că urăsc mântuirea...

*

Al treilea fiu al unei familii patriciene, Nicola da Modrussa s-a născut undeva între Siena şi Florența, într-o perioadă în care toate oraşele-state ale peninsulei italiene se ridicau unul împotriva celuilalt şi se rupeau reciproc. Un băiat sănătos şi puternic, el promitea el însuşi în profesia de arme, atunci când, anul de cei doisprezece ani, rămăşițele a doi copii mai vechi sale au fost aduse înapoi la casa tatălui său. Simțea tristețe pentru asta, dar nu frică. Cu toate acestea, au apărut în el întrebări pe care nu şi le-a pus niciodată înainte; temperamentul său s-a transformat în melancolie şi contemplație. Credinciosul gata să studieze, a fost trimis la Siena, unde a rămas cu un unchi învățat să învețe puțin latină, greacă şi geometrie. Copilul s-a dovedit a fi înzestrat pentru aceste discipline şi, întrucât a arătat dorința de a se perfecționa, a fost înscris la lecții private cu un profesor universitar. În fiecare zi, mergea la centru, la marginea marelui *camp* conceput ca un teatru antic şi participa împreună cu alți discipoli la lecțiile plictisitoare ale *maestrului* Francesco Filelfo. El l-a întâlnit pe băncile acestei şcoli pe Silvio Piccolomini, un băiat cu câțiva ani mai în vârstă, robust, dar dotat cu un spirit rapid şi mereu înclinat spre veselie. La fel ca Nicola, Piccolomini a venit dintr-un sat aflat la două sau trei zile distanță. Concentrat pe băut, iubind fetele şi scriind bine, băiatul cel mare şi-a petrecut orele de studiu pentru a scrie prostii în care coapsele *Fanciulle* s-au deschis sub mâinile agile ale goliardilor. Într-o zi, *maestrul* Filelfo a apucat o frunză în care, cu mintea încinsă, Piccolomini descria o scenă de căldură; profesorul

a reținut palma pe care urma să-i dea omului disipat. Dar textul lui Silvio a fost scris într-o limbă atât de pur greacă încât a citat-o pentru a comenta întrebări obscure de sintaxă şi acorduri...

Silvio Piccolomini a părăsit Siena la un an după sosirea lui Modrussa, care şi-a continuat studiile acolo mult timp înainte de a pleca la rândul său spre nordul ţării. De la Milano, unde a învăţat teologia, a ajuns la Veneţia, a traversat Alpii, a urcat pe valea Rodanului şi a plecat în Germania. El a primit titlul de doctor în Göttingen, unde a rămas un an să predea la rândul său. Cu toate acestea, îi era dor de Italia. La vârsta de douăzeci şi şase de ani, a vrut să regăsească Toscana. La întoarcere, el a fost informat că Cosimo de Medici, noul maestru al Florenţei, tocmai a convocat un gigantic consiliu cu scopul de a şterge schisma dezastruoasă pe care Bisericile din Est şi Vest o suferiseră de patru secole. Constantinopolul, la această dată, nu cedase încă armatelor lui Mehmet II; înconjurată, remunerându-şi prost mercenarii, capitala Imperiului de Răsărit şi-a văzut totuşi zilele numărate.

Micul meu pericol care o ameninţa, erau mulţi înţelepţi bizantini care răspunseseră favorabil invitaţiei lui Cosimo, iar împăratul Ioan VIII Paleologul însuşi anunţase cu o suită de şapte sute de curteni. Pentru a-şi primi cu demnitate vizitatorii de prestigiu, oraşul a fost decorat. Acoperite cu petale de trandafir, străzile sale erau curăţate zilnic, iar jucătorii de zaruri, cerşetorii, beţivii şi fetele închiriate fuseseră alungate de pe străzi. În mod extraordinar, dezbaterile dintre delegaţii Patriarhului Constantinopolului şi cei ai Papei nu erau toate limitate la interiorul palatelor şi sub spalierele de la *Villa* Careggi sau sub porticele unui simplu *camp*, înţelepţii uneori chiar a acceptat să răspundă la intervenţiile mulţimii.

Entuziasmat de ideea de a participa la reuniunea Bisericilor prea mult timp despărţită, Nicola da Modrussa a spart trei cai pentru a ajunge cât mai repede în faţa zidurilor oraşului. Dormind într-o curte, potolindu-şi setea de fântâni, mâncând mere căzute în grădini, se opri, uimit, în faţa unui grec, un bătrân frumos,

suplu şi suplu, care părea plictisit de moarte de ciocnituri de teologi. Apropiindu-se, îşi trase sincer mâneca pentru a-l duce deoparte. Amuzat de atâta impertinenţă sănătoasă, bătrânul a cedat. Din conversaţiile pe care le-au avut amândoi în acea zi şi din cele care au urmat, Modrussa a fost marcată pentru totdeauna. Omul pe care soarta îl pusese în calea lui era Gemistos Plêthôn, un filosof mai mult decât religios, care de multă vreme negase în secret orice credinţă în Hristos fără a deveni musulman sau evreu. Un învăţat imens, el a găsit adevăraţi maeştri în Platon, Porfir şi Hermes, după inima sa. El i-a vorbit pe larg lui Modrussa, chiar încredinţându-i manuscrise pe atunci necunoscute în Occident. Convertit la rândul său la frumuseţile veşnicei înţelepciuni, tânărul nu a părăsit Florenţa decât în momentul în care s-a încheiat sinodul, împiedicat de manevrele latinilor care intenţionau hotărât să nu cedeze nimic grecilor.

Întorcându-se o vreme la Siena, s-a întâlnit întâmplător cu Silvio Piccolomini. Cei doi hoţi s-au recunoscut şi nu s-au părăsit niciodată. La acea vreme, Piccolomini intrase în graţiile bune ale ducelui de Savoia şi el îndeplinea misiuni de diplomat şi spion. Timp de cincisprezece ani, cei doi prieteni şi-au făcut drum în lume împreună până când Silvio s-a prezentat Papei Nicola al V-lea şi l-a sedus până la punctul în care a primit preoţia. La moartea Sfântului Părinte, inelul pescarului a fost trecut pe degetul lui Alonso Borgia, iar Piccolomini a fost îmbrăcat în cardinalul purpuriu. Când, doi ani mai târziu, acest pontif a murit la rândul său, el, fostul student libertin, l-a succedat sub numele de Pius II. Modrussa, credincios al credincioşilor, a fost întotdeauna lângă el. Devenit Legat al Sfinţiei Sale, a fost trimis la Viena, Cracovia şi Budapesta pentru a-i aduna pe Domnii Imperiului la cruciada pe care Pius dorea să o conducă împotriva Porţii Sublime. Primirea călduţă care i-a fost acordată în aceste instanţe l-a enervat pe ambasador şi l-a îndemnat să caute în altă parte baroni care să poată lupta mai bine. Nu departe de Dunăre, a auzit povestea lui Tepes, un prinţ valah convertit la catolicism

care a luptat singur, la munte şi cu ferocitatea unui lup, împotriva turcilor. Intrigat, Modrussa a vrut să-l cunoască pe acest cavaler. Caravana lui se îndrepta spre voievod când a trecut pe lângă un sat ars recent. Spânzurat în crengile unui copac, un bărbat fusese cusut în interiorul unei carouri mari...

*

Rănile lui Galjero s-au vindecat repede. Era a doua oară când scăpa de moarte, dar nu punea la îndoială motivele ciudate pentru care întunericul persista în respingerea lui. Curând a reuşit să părăsească canapeaua care i se făcuse într-una din căruţele legatului. Urcându-se înapoi în şa, se simţi din nou în viaţă. Modrussa i-a admirat vigoarea şi forţa. Lu însuşi a respectat cunoştinţele şi amabilitatea italiană.

— Sunt toţi bărbaţii din ţara ta după imaginea ta? L-a întrebat Galjero pe Nicola.

— După imaginea mea? Ce vrei să spui, *signore*?

Plecând capul, Galjero şi-a căutat mult timp cuvintele.

— Voi italienii vi se par atât de diferiţi de oamenii din această ţară. Eşti mai fericit decât noi. Pare să iubeşti viaţa fără să încetezi totuşi să fii curajos... Nu este temperamentul oamenilor de aici şi nici al maghiarilor pe care îi cunosc puţin...

Modrussa se încruntă, neştiind dacă curiozitatea însoţitorului său era vicleană sau exprima o naivitate sinceră.

— Italia este cel mai frumos loc din lume... Soarele străluceşte acolo fără ars. Această ţară este blândă şi duce sufletul spre frumuseţe. Dar poate fi şi el feroce, iar copiii săi sunt luptători. Sunt sigur că ţi-ar plăcea pământurile...

Galjero s-a uitat în jur şi a văzut doar munţi arizi. Această evocare a unei ţări mai blânde l-a făcut să se gândească... El i-a cerut lui Modrussa să-i înveţe limba. În fiecare zi, în timp ce călăreau unul lângă altul, legatul îi dădea deci războinicului o lecţie. Când au ajuns la marşurile provinciei deţinute de voievodul Tepes, deveniseră prieteni şi nu conversau decât în străin. După ce au traversat o prăpastie printr-un pod îngust, trupele lor au

ajuns pe fundul unei cărări abia marcate. După o lungă şi grea urcare în care un cal şi călăreţul său s-au strecurat în gol, caravana a ajuns la o cetate de culoarea nopţii. Li s-a spus că Tepes se ocupase cu o parte din armata sa. Bărbatul era scund şi faţa lui urâtă, dar ochii lui întunecaţi străluceau de inteligenţă şi voinţă feroce. El l-a primit pe trimisul papal cu mari semne de deferenţă, mulţumind legatului că a venit la el şi i-a oferit ospitalitate atât timp cât şi-a dorit. Nicola a acceptat, pentru că era curios să-l cunoască pe acest catolic care-i răsfăţa pe preoţii aur-ortodocşi şi mai ales voia să ştie cum el singur îi ţinea pe turci sub control în această parte sălbatică a lumii. Luându-i pe Nicola şi Galjero în expediţiile sale, Tepes a arătat cum a purtat un război de pradă şi de ambuscadă împotriva otomanilor, evitând confruntarea cu inamicul în câmpie şi mişcându-se adesea pentru a nu fi luat înapoi. După bătălii, a avut mizele tăiate şi trupurile duşmanilor săi au fost înjunghiate cu ele. Aceasta nu a fost o cruzime gratuită, ci pragmatismul unui combatant. Lui Nicola, care a fost uimit de o astfel de practică, i-a explicat pe larg teoria:

— Armatele mele sunt slabe, oamenii mei puţini. Vecinii mei nu mă plac şi vor să preia feudele mele. Matthias Corvin, regele Ungariei, visează doar să mă vadă mort pentru a-mi face propriile provincii şi a le oferi saşilor din Germania pentru a le împăca harurile bune... Deci, trebuie să-mi dau imaginea unui nebun însetat de sânge, al unei fiare legat prin contract cu Satana. Când ştiu că sunt în faţa lor, genunchii duşmanilor mei tremură deja. Chiar dacă, pentru cinci dintre oamenii lor, am doar unul în rândurile mele...

Tepes era nemilos, crud. Dar soldaţii şi vasalii săi l-au admirat, mulţumindu-i pentru că s-au opus atât de înverşunat mahomedanilor şi nu s-au închinat în faţa saşilor. Galjero a început să-l iubească şi pe prinţ. El i-a oferit lama, pe care cealaltă a acceptat-o cu recunoştinţă după ce l-a văzut măcelărind un lancer anatolian, aruncându-şi sabia prin corp peste 30 de paşi.

Când a trebuit să părăsească anturajul lui Tepes înainte ca

sezonul prost să taie drumurile şi să înghețe râurile timp de patru luni lungi, Nicola da Modrussa a decis să se întoarcă la Roma şi să-l raporteze lui Pius II pe care îl văzuse în Balcani. El a vrut să-i propună Papei un nou mod de relansare a cruciadei împotriva lui Mehmet. Galjero hotărâse să rămână cu Tepes pentru că se simțea mai înclinat spre lupte decât pentru intrigile palatului.

— Deci, aici se separă drumurile noastre, prietene, îi spuse Nicola, apăsându-l în inima ei. Am învățat multe de la tine. Sper că şi voi ați extras unele cunoştințe din adâncul bătrânului că eu sunt... Dacă într-o bună zi munții acestei țări vă vor dezamăgi, luați-vă calul şi galopați spre sud... La Roma, la Siena sau la Florența, veți trebuie doar să-mi şopteşti numele oricărui preot, astfel încât să ştie cum să te conducă la mine.

Dacă a împiedicat călătoriile lungi şi manevrele militare importante, iarna a condus dimpotrivă la raiduri şi atacuri rapide. Nu mai părăsi voievodul, Galjero l-a urmărit pe otoman în timp ce cineva vânează un lup. Timp de câteva luni, au fost doar cavalcade în zăpadă, căutări în pădurile imense, bătălii cu toporul şi sabia mare în parade, care au răsunat atât la zgomotul armelor, cât şi la spargerea pietrelor sub efect. Şi peste tot, Tepes şi-a făcut prietenii să se prăbuşească, ca atâtea semne ale refuzului său de a se preda. La începutul primăverii, voievodul a decis să aducă în linie oraşele libere din Transilvania care se aliniaseră împotriva lui nu de partea musulmanilor, ci a regelui Ungariei. Întreaga armată a avansat spre sud şi a asediat un prim oraş protejat de o singură zidărie. Văzând cine îi atacă şi ştiind soarta care le va fi rezervată în cazul în care zidul cedează, burghezii au adunat un tribut de țesături prețioase, lucrări de aur, blănuri şi ceasuri şi l-au oferit prințului. Tepes i-a aruncat-o în față şi i-a pus să fie țepuiți la fața locului în fața porții principale a oraşului... Mai ales nu a vrut ca oamenii să creadă că luptă pentru pradă. Oraşul a fost luat şi locuitorii au fost torturați în cea mai oribilă manieră, dar niciuna dintre bogățiile din interiorul caselor nu a fost atinsă. Niciunul dintre cei patru mii de soldați victorioşi nu a îndrăznit să-şi

strecoare o coroană în buzunar... Galjero nu a găsit nimic de reproşat în masacru. Şi el l-a admirat pe Tepes şi şi-a înţeles politica. La fel cum în trecut umblase alături de Modrussa, învăţând limba italiană şi primind de la legat învăţăturile transmise de bătrânul Gemistos Plêthôn, tot aşa a profitat de orele lungi de călărie pentru a discuta cu voievodul cel mai bun mod de a guverna. Le sau da-le speranţă.

„Îmi place de tine pentru că nu suni ca unul dintre acei filosofi visători sau unul dintre acei baroni urâţi care cred că cărţile sunt bune pentru femei", i-a spus voievodul. Îmi place compania ta, Galjero.

„Când îi vom trimite pe otomani înapoi peste mare, îţi voi da o feudă pe meleagurile mele. Atunci nu vom mai avea nevoie să plantăm păduri de prieteni pentru a câştiga respect şi vom putea găsi modalităţi de a ne face iubiţi.

Cu toate acestea, visul lordului Tepes era destinat să nu prindă contur niciodată.

În ciuda eforturilor sale, în ciuda curajului şi a cruzimii în spatele cărora a ascuns slăbiciunea trupelor sale, averea şi-a schimbat părţile în anii următori. Corvin, regele Ungariei, le-a dezvăluit otomanilor locaţia cetăţii sale. Fugind prin pasajele subterane, Tepes şi unii dintre credincioşi au ajuns la Târgovişte, capitala provinciei, dar porţile oraşului abia se închiseră asupra lor când armata lansată în urmărirea lor a apărut Ho Rizon. Asediul a durat patru luni din octombrie până în ianuarie, fără ca atacatorii să poată cuceri oraşul. În ciuda unor cantităţi enorme de stocuri, rezervele munteneşti au fost epuizate. În grânele municipale erau doar cincizeci de pungi de cereale şi două butoaie de sare când Galjero a sugerat o manevră.

„Să acţionăm pe reversul bunului simţ", l-a sfătuit pe Tepes. În zori următoare, intră în şa şi încarcă duşmanii. Au campat de prea mult timp fără să fie grăbiţi. Oamenii lor sunt blocaţi în rutină. Până când vor reacţiona, îi vom face să fie tăiaţi şi dispersaţi în cele patru vânturi.

Tepes şi-a golit ceaşca de vin cu plante dintr-o singură înghiţitură şi a izbucnit în râs. Propunerea a fost o nebunie, dar prea bună pentru a nu fi urmată. Armura lor ascunsă sub o mantie de zibel şi conducând abia trei sute de călăreţi pe care greutatea şi efortul le slăbiseră, Tepes şi Galjero au galopat peste podul mobil Târgovişte în prima oră a zilei. Primul rând de asediatori s-a rupt ca un fir de bumbac prea strâns, dar în spatele ienicerilor îşi apucaseră deja ştiucile şi se aşezaseră în ordine de luptă. O capcană umană a strâns valahii. Lângă Tepes, Galjero a lovit din nou şi din nou, ţinând un topor de două fier, ale cărui lame imitau designul aripii unui liliac. Ridicat în şa, a văzut că avântul cavaleriei s-a rupt şi a fost stins cu viteza unui foc înecat în apă; turcii au fost pe punctul de închidere liniile lor pe tovarăşii săi. Apucând frâul calului voievodului, el şi-a înfipt pintenii în burta monturii sale şi a părăsit cercul inamic chiar când s-a sudat capcana. Fără să se uite înapoi, galopă spre perdeaua de zăpadă care cădea ca un zid peste câmpie. Forma sa dispare acolo, la fel ca cele ale prinţului şi ale celor treisprezece oameni care au reuşit să-i urmeze...

Zborul lor i-a condus în imensa pădure a Wlasiei, cu ramuri atât de strânse încât au împiedicat lumina să ajungă la pământ. În goluri rare, pe malurile iazurilor acoperite de gheaţă, au descoperit statui sculptate aproximativ în lemnul de stejari sau mesteacăn: erau figurile lui Zalmoxis, Bendis sau Derzelas, zeii antici ai dacilor. Tepes se opri în faţa lor şi, trăgându-şi pumnalul, îşi trânti încheietura pentru a-şi strânge câteva picături de sânge în gurile negre.

„Imită-mă”, l-a sfătuit prinţul pe Galjero. Ceea ce ne străbate venele este acum singura noastră bogăţie. Oferta noastră este cu atât mai preţioasă...

În seara aceleiaşi zile, au găsit o peşteră suficient de mare pentru a le adăposti pe ei şi caii lor. Dimineaţa, Galjero a plecat singur să vâneze un auroc, a cărui turnare o găsise în ajun. La întoarcere, calul său mirosea parfumul pericolului cu mult înainte

de a o face. El a rupt legăturile care i-au legat povara de crestina muntelui său şi s-a îndreptat spre tabără, dar era deja prea târziu: toți valahii erau morți. Corpul fără cap al lui Tepes zăcea în centrul unui cerc de ieniceri destrămați...

*

Până la sfârşitul iernii, Galjero a rămas ascuns adânc în pădurea Wlasiei. Locuia acolo fără să vadă o siluetă umană sau să scoată un singur cuvânt. Când frigul a devenit mai puțin intens şi cursul soarelui a fost mai lung deasupra orizontului, şi-a părăsit vizuina pentru a lua drumul spre est. Un pachet mic, înfăşurat în piele de căprioară zgâriată, a umflat una dintre carcase.

La primul sat pe care l-a traversat la ieşirea din pădure, i-a dat burgomasterului toate informațiile pentru a găsi în pădure tumulul sub care îngropase trupul voievodului Tepes, apoi, acceptând doar o pereche de cizme. Pătură pentru calul său, a pornit din nou în direcția est. Spre mijlocul primăverii, a înconjurat în nord mlaştinile care formează gura Dunării. Pe malul Mării Negre, într-un sat de pescari, a aruncat ultima sa monedă de aur către proprietarul unei bărci cu pânze pătrate, astfel încât să-l ducă la uscat pe care ştia că există în depărtare. Curând a debarcat, strângând conținutul pielii de cerb împotriva lui, pe cea mai mare dintr-un şir de cinci valuri bătute de insulițe. L-a lăsat pe pescar să-l aştepte în barca sa cu vâsle şi s-a plimbat prin tufişuri până la un cerc antic de pietre albe mărginite de coloane canelate, rupte de secole. Acolo, folosind fierul sabiei sale ca un târnăcop, a săpat o ascunzătoare în care a aşezat inima părăsită a lui Tepes.

— Există o insulă în Euxin, acesta din urmă i se încredințase cândva, pe care putem vedea încă rămăşițele unui templu dedicat odinioară lui Ahile, cel mai ilustru dintre războinici. Dacă mor înainte de tine şi poți, făgăduieşte-mi că mă duc acolo să îngrop puțin din mine...

Dacă otomanii ar fi trimis capul lui Tepes la Istanbul şi dacă valahii ar fi luat trupul prințului lor pentru a fi îngropat în cripta

mănăstirii Snagov, Galjero, el, ar fi extras inima voievodului pentru a-l introduce în mai adânc decât un loc secret unde niciodată nu putea fi profanat. Sarcina lui îndeplinită, Galjero s-a întins pe o fărâmă de marmură netedă care se revărsa prin iarbă. Lumina blondă, filtrată de nori înalți, era moale... A rămas aşa mult timp, ascultând tăcerea, lăsând vântul rece să-i mângâie fața. A suflat un inel de argint decorat cu o camee în palmă, pe care îl descoperise cu câteva clipe mai devreme, pe pământ, când a săpat gaura pentru a îngropa inima prietenului său.

— Inelul pe care l-ai găsit este frumos şi rar, cavaler. Arată iubirile zeului lumii interlope şi ale frumoasei Proserpina. Mă vei face prezent?

Galjero se îndreptă repede. O siluetă suplă stătea în fața lui, luminată de lumina păşunătoare. Era o fată tânără, de-abia cincisprezece ani şi atât de frumoasă... Purta o tunică de in cu nuanțe de violet închis. Florile îi erau înfipte în părul ei palid. Gleznele ei subțiri şi picioarele albe erau goale. Galjero deschise palma şi îi întinse bijuteria. Punându-şi inelul pe deget, fata râse ca un copil.

— Cine eşti tu? a întrebat cavalerul.

— Eu sunt Laüme, a răspuns necunoscutul gol. Şi dacă mă iubeşti aşa cum te iubesc deja, fiii noştri vor fi regi...

Comorile

Galjero părăsise insula ducându-l pe Laüme în brațe până la barca pescarului. Corpul lui era uşor şi cald, iar puținul pe care îl atinsese din piele îl făcuse fericit. Întotdeauna febril, întotdeauna posomorât, acum voia să râdă şi să cânte când se uita la această creatură care apărea de nicăieri, cu ochii adânci ca lacurile, cu gura roz, cu dinții puțin ascuțiți şi strălucitori. Aşezându-se față în față pe banca de înot, cu degetele împletite, nu vorbiseră în timp ce vântul umfla pânza şi îi aducea înapoi la țărm. Cuvintele, Galjero era sigur, vor veni mai târziu... Tot ce îi păsa acum era să admire fața pură a lui Laüme şi corpul suplu şi slab. La pământ, a înfăşurat-o pe fată în haina lui şi a pus-o pe cal. Ținând animalul

de căpăstru, îl ascultă fredonând încet o melodie languidă. Mergeau de-a lungul dunelor până la spalierele unde se uscau plasele. Galjero a făcut un foc de lemne mort şi au adormit acolo, înghesuiți în golul unei dune de nisip, simțind nici frig, nici foame, nici frică.

— Unde vrei sa mergi? L-a întrebat Galjero dimineața.

— Ştii, a răspuns Laüme. Spre sud. Aici vom fi fericiți.

Aşa că au pornit; ea a pozat în fața lui pe gâtul marelui cal de război. Au traversat estuarul Dunării pe un feribot şi au văzut că barjele lungi cu fund plat coborau curentul, alinindu-se pe pod coloane înalte de sare ridicate ca nişte butoaie tăiate. Evitând oraşele, înconjurând satele, au călcat cărări înguste, abia vizibile printre ferigi, care păreau uitate încă de pe vremea împăratului Traian şi a lui Decebal basarabean. Laüme, însă, le-a indicat fără să se înşele vreodată... Într-o zi, când au traversat o stejărie îmbibată de furtună, s-a lăsat brusc să alunece la pământ şi s-a scufundat într-o desiță care picura de apă limpede. Cu inima bătând, Galjero a urmărit-o şi a găsit-o la treizeci de paşi distanță, îngenunchind lângă un ciot care roia de furnici şi viermi.

— Sape aici, spuse ea. O comoară este îngropată...

Galjero scoase sabia şi ridică blocul de lemn putred. Sub insecte, vârful armei sale a lovit un sicriu de bronz.

— Deschidel! a poruncit femeia-copil febril, batând din palme.

În interior, au descoperit scuturi de argint şi un colier de ametist pe care şi le-a pus imediat la gât. Mai era şi o cruce cu un rubin în centru, pe care Laüme îl smulse din pumnul lui Galjero şi îl arunca în tufişuri.

— Nu avem nevoie de asta, explică ea zâmbind. Comori, voi găsi altele...

La marginea râurilor sau la răscruce de drumuri forestiere, Laüm e, aşa cum promisese ea, i-a indicat lui Galjero noi ascunzişuri. La granița Macedoniei, era o urnă de teracotă scufundată în noroiul unei mlaştini care conținea stalpi de aur datând din Alexandru. În Dalmația, mici diamante şi smaralde pe

platoul cu muşchi al unui dolmen şi perle, agate, topaze şi citrine care se odihneau lângă un schelet mare îndoit ca un făt într-o stâncă de cretă... Când au ajuns pe coasta de est a Adriaticii, Galjero i-a făcut să treacă pentru prima dată printr-o poartă a oraşului. A cumpărat un cal negru frumos de la un negustor de cai pe care l-a dat lui Laüme. La o şa, avea cusută o şa de piele roşie. A cumpărat cinci rochii pe măsură de la un croitor şi a făcut pantofi. În fiecare zi, Laüme i se părea mai frumoasă, mai strălucitoare. Cu toate acestea, nu îndrăznise să o sărute şi nici nu încercase să o forțeze. Corpul său a trezit în el o dorință înflăcărată, atât de puternică, atât de sublimă încât a preferat să-i amâne satisfacția. Mai mult decât orice în lume, Galjero se temea să strice această dorință, să-i strice flacăra albă, puritatea intensă... Refuzase chiar să se uite la Laüme gol. Privind în altă parte de fiecare dată când se scăldase în râurile reci şi în iazurile înghețate, el dorea să păstreze intact misterul acestei fete. Neştiind nimic despre trecutul lui. Să nu fiu surprinsă de darurile de clarviziune pe care le afişa ea... Laüme, simți el, nu era cu adevărat o femeie. Era o zână, poate, o creatură din cealaltă lume al cărei capriciu era să o însoțească... Dar indiferent dacă era o zeiță sau un muritor, lui Galjero nu-i păsa; tot ce conta pentru el era să o aibă lângă el, să respire mirosul de cometă lăsat de păr, să-i cunoască talia suplă acolo, la îndemână...

În portul Ragusa, s-au întâlnit cu un căpitan venețian care era dispus să-i îmbarce în *cremă* pentru a-i duce în Italia. În timp ce naviga de-a lungul coastei istriene, nava a fost aproape prinsă de o galeră grea din Barberia care arborează steagul sultanului din Alger, dar abilitatea venețienilor de a îndoi vânturile i-a salvat. Pe tot parcursul, Laüme a rămas pe punte urmărind manevrele, cu ochii strălucitori. Când a devenit evident că pirații nu reuşeau să urce la bordul navei comerciale, ea a făcut o hohote şi şi-a recunoscut supărarea.

— Mi-ar fi plăcut să văd o bătălie! îi spuse ea lui Galjero, înfăşurându-şi gura mică pentru a-i marca dezamăgirea.

Din Veneția, cuplul a luat drumul spre sud. Înainte de Ferrara, Laüme a indicat din nou locația a două pradă îngropată, dar a refuzat să păstreze una, constând doar din ciboriu vermeil şi crucifixuri nielate. La ieşirea din Ravenna, s-au oprit la un han, în fundul unei văi pietroase. Nu au mâncat bine acolo şi au preferat să doarmă pe paiul grajdurilor, mai degrabă decât pe paturile infestate cu parazite care le-au fost oferite. Când au r enamoured drumul lor în dimineața, trei piloti au urmat zdrențuite de la distanță. S-au alăturat lor şi i-au atacat în inima unei păduri, dar Galjero, mai înalt, mai puternic şi mai potrivit pentru luptă, i-a ucis înainte să-l atingă. Laüme, pe calul său, se aplecă peste cadavre. Respirând în sângele proaspăt, nările îi tremurau. Luând brusc foc, ea a descălecat şi a întins mâna după rămăşițe. Scufundându-şi degetele în răni, ea a frecat mai întâi timid pielea încheieturilor, apoi, îndrăznindu-se, a venit să-i ungă fruntea, obrajii, gâtul, toată țesătura rochiei... Galjero a lăsat-o să facă asta pentru că semnele mulțumirii pe care i-a dat-o acestei rochii roşii o amuza foarte mult. Fie ca Laüme să râdă, ca Laüme să fie fericit, asta a fost tot ce şi-a dorit de acum înainte şi, dacă lui Laüme îi plăcea să se îmbrace cu sânge cald, în timp ce copiii, pentru joacă, se bucură să se rostogolească în noroi, era gata să se despartă pentru ea toți banditii din Italia... Tăindu-şi mâinile, fata şi-a picurat o venă în palme şi şi-a înfipt vârful limbii în ea. Ea a scuipat imediat puținul pe care îl linsese cu o mufă de dezgust intens.

— O aparență de suflet! ea a plans. Acest om purta în el o aparență sufletească! M-aş fi poluat dacă l-aş fi înghițit! Aş fi murit, poate...

Sub masca ei purpurie, Galjero a văzut-o brusc palind. Ea şi-a zgâriat rochia murdară, rugându-l să o ajute să o scoată imediat. Crăpând cusăturile, Galjero a dezbrăcat-o şi apoi, cu inima bătută, a fugit să caute în carcasele sale o sticlă de apă de la Regina Ungariei. A frecat şi a spălat cu miros corpul sângeros al lui Laüme. Pentru prima dată, el a văzut şi atins umerii ei, sânii,

coapsele şi fanta cocoşului ei. Îngenuncheat în faţa ei, el nu se putea abţine să nu-i atingă cu un sărut stomacul ei suplu şi cald, mai fin decât piatra unui mormânt...

*

La Florenţa, cavalerul l-a revendicat mult timp pe legatul Nicola da Modrussa fără ca nimeni să-l poată învăţa din nou. În cele din urmă, un preot bătrân i-a spus că acesta din urmă stătea în provincia vecină Siena, la douăzeci de leghe distanţă... Galjero şi Laüme au galopat două zile în mijlocul unui peisaj de dealuri blânde şi plantaţii de măslini albăstrui. De când părăsiseră pădurile Dunării şi Dalmaţia sălbatică, nu s-au mai forţat să ia drumurile laterale. Italia era o ţară violentă, dar armatele turceşti nu au pus piciorul pe ea. Amintindu-şi de cel mai mare imperiu pe care l-a cunoscut vreodată lumea occidentală, drumurile sale drepte şi largi erau minunat potrivite pentru cursele lor de cai. Cu puţin înainte de Siena, erau direcţionaţi spre micul oraş Corsignano, ale cărui ziduri le traversau într-o seară de vară. Locul era într-o mare răsturnare. Au fost trimişi nenumăraţi muncitori acolo pentru a construi o nouă biserică, palate, vile... Nu o stradă care să nu fie aglomerată cu blocuri de beton, plăci de marmură, grinzi, cutii de glezne sculptate... Un ofiţer al gărzii urbane i-a condus prin această labirint la un corso, la po*alele* unei clădiri înalte albe despre care li se spune că sunt reşedinţa legatului. Când a ştiut cine întreabă, Nicola da Modrussa a fugit pe scara mare pentru a se arunca în braţele lui Galjero. Îmbătrânise şi silueta îi devenise mai groasă, dar privirea lui era încă atât de ascuţită şi vocea atât de cântătoare.

— Deci ai venit, prietene! a exclamat el, aproape la un pas de lacrimi. Am ştiut întotdeauna că trebuie să ne întâlnim din nou, chiar şi după toţi aceşti ani! Este o imensă fericire pe care mi-o faci trecând în cele din urmă pragul casei mele... Dar nu eşti singur! Cine este acest tânăr care te însoţeşte?

Aşezând ochii asupra tinerei fete, Nicola se îndreptă spre ea, cu faţa brusc gravă.

„Se numeşte Laüme”, şopti Galjero. Istoria noastră este lungă şi ciudată. O să vă povestesc mai târziu, dacă asta vă distrage atenţia...

Nicola întinse mâna ca să o ajute pe fată în jos şi se înclină respectuos în faţa ei.

— Nici Donatello, nici Mantegna au atras vreodată o faţă tulburătoare ca a ta, *Signorina* Laüme. Italienii iubesc şi respectă frumuseţea ca fiind cel mai ilustru semn al nobilimii. Aici mai bine ca oriunde altundeva, fii sigur, vei primi omagiile pe care le meriti.

Modrussa bătea din palme şi un nor de servitori îi înconjura, care să conducă caii la grajd, care să aducă călătorilor lenjerie şi căni de apă pentru a-şi reîmprospăta feţele sau pentru a bea vin proaspăt pentru a-şi potoli setea. O masă a fost aşezată pe o terasă mare cu vedere la vale, care s-a scufundat în noapte. Nicola a ascultat cu un amestec de pasiune şi melancolie povestea anilor de luptă conduşi de voievodul Tepes.

— Ştii, a spus el la rândul său, că germanii din Rutenia au împrăştiat până acum tăieturi de lemn care arătau lui Tepes sărbătorind în mijlocul unei păduri de trupuri împânzite? În continuare circulă broşuri despre el, reprezentându-l ca pe un monstru, un vârcolac însetat de sânge, o fiară însetată de sânge care îi chinuie pe creştini şi pe turci deopotrivă pentru plăcere.

Galjero oftă.

— Adevăraţii duşmani ai voievodului nu erau atât armatele Porţii Sublime, cât Regele Corvin, burghezia oraşelor libere de la graniţa germană şi clerul ortodox care nu l-a iertat niciodată pentru convertirea sa. A fost un prinţ dur şi sever, este adevărat. Dar cruzimea sa nu a vizat niciodată altele decât adversarii şi membrii poporului său care s-au dovedit a fi dăunători într-un fel.

„Un prinţ demn de acest nume nu mai este chiar un om”, interveni Laüme. În interesul tuturor, el trebuie să arunce slăbiciunea şi mila, aceste virtuţi prea obişnuite. Cum ar putea el să guverneze cea mai mare parte a oamenilor dacă el însuşi se aplecase la nivelul abject al moralei lor zilnice?

Modrussa rămase fără cuvinte. Însoțitorul lui Galjero nu numai că a fost una dintre cele mai frumoase creaturi pe care le-a văzut vreodată, dar acum s-a dezvăluit că este pasionată de întrebări de politică şi filosofie.

— Eşti cu siguranță o persoană uimitoare, *Signorina* Laüme, a declarat el, ridicând paharul de vin Hypocras. Mare este bucuria mea de a primi sub acoperişul meu o fetiță atât de frumoasă şi atât de mândră...

După ce au luat masa cu carne de lebădă şi fructe, lui Nicola i s-a adus un cadru înalt de lemn, pe care era fixat un plan arhitectural.

— Prietenii mei, nu v-am dezvăluit încă motivul acestei confuzii pe străzi, nici motivul prezenței mele în acest oraş, când ar trebui să petrec zile paşnice la Roma sau Florența. Vedeți, acest loc a fost oraşul natal al lui Silvio Piccolomini, regretatul nostru Papa Pius II. De la locul de naştere a planificat să facă oraşul ideal. Oraşul perfect... Sunt aici executorul testamentului său! Vedeți pe acest complot al mâinii sale: totul a fost calculat. Nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării. Clădirile trebuie să primească influențele benefice ale stelelor, pe care apoi le vor canaliza asupra locuitorilor, aşa cum o fac de obicei panta acoperişurilor şi a conductelor de teracotă care duc apa de ploaie către cisterne... Cazărmile gărzii şi camera armelor sunt plasate evident ca Marte pe cer. Academia de Arte se bazează pe Venus. Tribunalul este perpendicular pe Jupiter şi închisorile de sub cel al lui Saturn... Biserica, desigur, ocupă locul Soarelui, iar ospiciul public îl imită pe cel al Lunii, amantă a fluidelor umane... Proporțiile străzilor şi clădirilor reflectă raportul auriu şi alte măsuri sacre... Dacă voi reuşi să realizez acest proiect, la scara modestă a acestui oraş, noul Papa Sixt al IV-lea a promis să realizeze transformări similare la Roma. Celelalte oraşe, văzând că succesul nostru şi oamenii noştri devin brusc mai buni, cu siguranță ne vor imita fără întârziere...

Galjero îşi strânse ceaşca de vin şi se uită în lichidul întunecat.

Laüme, nu s-a ascuns de râs:

— Domnule Legat, sunteți bun şi sincer, cred. Dar cum se face că după atâția ani nu îi cunoşti pe bărbați atât de bine? Vă mai puteți imagina că au voința de a trăi împreună, de a se îmbunătăți, de a se îmbunătăți? Nu zidurile voastre ridicate după figurile planetelor de pe cer le vor schimba gusturile vulgare şi le vor transforma pe toate în estete şi înțelepți! Dacă un lucru poate face acest miracol, vă spun, este forța şi nimic altceva!

Nicola da Modrussa îşi strânse mai întâi buzele şi se încruntă, apoi se înmuie la fel de repede pe cât se întunecase.

— Unele vile sunt finalizate. Totuşi, unul este încă nelocuit. *Cantau în* cazul în care se află este dedicat în întregime lui Venus. Acceptați să fiți gazdele pentru câteva săptămâni sau câteva luni... Vom vedea atunci, frumoasă Laüme, dacă proporțiile care concentrează acolo polenii subtili ai planetei Iubire nu ți-ar fi temperat judecata atât de dură...

Doamna Toscanei

Nicola da Modrussa a deschis uşile Vilei Aurea, un conac patrician cu ferestre înalte, cu vedere spre un peisaj liniştit de pajişti şi livezi. Cu aurul adunat pe parcurs, Galjero a angajat servitori, miri, bucătari şi a trăit astfel cu Laüme până la începutul toamnei. Fata părea să se distreze o vreme alergând şi dansând în sălile întinse cu pereții decorați cu fresce care înfățişează Afrodita şi nimfele, dar bucuria ei nu a durat. Curând, ea a dispărut, a închis obloanele camerei şi s-a închis în tăcere. Nemişcată pe pat, nu se mai hrănea şi pielea ei albă devenea mai palidă. Galjero a fost singurul a cărui prezență a acceptat-o. Într-o zi, când i-a simțit mâna rece şi rece, a întrebat-o dacă va muri.

— Totul depinde de tine, cavaler, a răspuns ea. Ai ghicit cine sunt de mult acum. Ştii şi de ce mâncare am nevoie pentru a trăi şi a prospera. Existența mea este suspendată după voia ta. Dacă vrei, voi fi puternic, dar lasă curajul să te piardă şi voi dispărea. Deci nimic, niciodată, nu mă va putea face să mă întorc de partea ta, pentru că dacă mă refuzi, mă omori.

Galjero îşi strânse degetele şi se trase înapoi. Coborând la grajduri, şi-a înşelat armăsarul şi a plecat din oraş fără să se uite înapoi. Trebuie să fi fost prânz, dar lumina era plictisitoare. Prin vitraliile negre ale norilor, soarele părea la fel de dispărut ca în orele unei eclipse. Galjero şi-a săpat pintenii în părţile laterale ale muntelui său şi a pornit pe drumul principal către Siena, neştiind unde să găsească ceea ce căuta. Cu puţin înainte de seară, tunetul se rostogoli şi fulgerele au lovit pământul în jurul lui. Ploaia, care a început să cadă puternic, nu l-a oprit. Încă în galop, ghidat de un fel de febră care-l apucase, a luat o cale lungă mărginită de chiparoşi, care ducea la un castel izolat. Ca un far care avertiza navele noaptea, luminile străluceau în ferestre.

Galjero s-a prezentat administratorului pentru a cere acoperire pe timp şi a fost prezentat proprietarilor casei care au cerut să-l vadă pentru a-i oferi un adăpost mai bun decât pridvorul unde se refugiase. Erau un cuplu de tineri soţi sienezi care au moştenit o moşie în mijlocul câtorva câmpuri de grâu şi loturi de cherestea. Bărbatul trebuie să fi avut treizeci de ani, femeia poate zece sau doisprezece. Cu toate acestea, ea era deja mamă şi mândră de a-i arăta necunoscutului fiul ei de câteva luni. Când a pus ochii pe sugar, Galjero a ştiut că acesta era cadoul pe care Laüme îl dorea... Trăgându-şi pumnalul, a băgat lama mai întâi în inima mamei, apoi a tăiat gâtul tatălui neînarmat. Scufundând o bucată de pânză cambrică într-un pahar de vin, a băgat cârpa în gura copilului pentru a-l face să sorbă alcoolul şi să-l adoarmă. Scena a avut loc aproape în tăcere şi fără martori. Ascunzând copilul sub mantie, Galjero s-a întors în curte fără ştirea servitorilor. Sarcina i s-a strecurat în sacul din spatele şerifului său, a pornit din nou cu o viteză vertiginoasă în tornadele de frunze şi ploaie.

Când, bine după miezul nopţii, s-a întors la Vila Aurea, Laüme îl aştepta. Elevii fetei erau ca nişte uşi larg deschise spre iad.

*

În seara aceea, când consumase sucurile copilului, Laüme s-a dăruit pentru prima dată lui Galjero. A doua zi şi a doua zi încă au

rămas împletite pentru a se bucura unul de celălalt. Laüme îşi pierduse paloarea de ceară. Tenul ei era luminos şi gura ei era un coqueli tivit mărginit de dinţi de pisică. Pe pereţi, obrajii nimfelor erau pătate de lacrimi roşii... Când îşi satisfăcuseră dorinţa, au părăsit camera, interzicând cuiva să intre. Galjero a scos corpul bebeluşului şi a aruncat rămăşiţele câinilor vagabonzi. Apoi, foarte calm, îmbrăcat în mătase calde şi catifele fine, a venit să se aşeze cu amanta să bea vinul amestecat cu scorţişoară şi să privească de pe terasă apus de soare. Laüme s-a apropiat de el:

— Nu atât sângele copilului m-a hrănit, cât puterea şi hotărârea pe care ţi le-a luat pentru a-mi face această ofrandă... Această dovadă a dragostei, o voi impune fiecărei generaţii din descendenţii tăi. Dar o singură dată pentru fiecare dintre ele. Va fi tributul pe care linia ta mi-l va plăti pentru protecţia, prosperitatea şi măreţia sa...

— Eşti atunci etern? Întrebă Galjero pe gură.

— Începutul meu este în sufletele pe care lama ta le-a smuls din trupurile duşmanilor tăi. M-am născut şi din suferinţele şi din puterea ta. Voinţa ta este matricea mea. Atâta timp cât va continua în copiii copiilor tăi, fii sigur de asta, voi trăi.

— Fiii fiilor mei? el s-a intrebat. Tu eşti cel care îmi va da, nu?

— Acel miracol, nu voi putea să-l realizez, răspunse Laüme fără să se arate în vocea sa un regret. Nu m-am născut nici unei femei. În ceea ce priveşte o femeie, am doar frumuseţea şi aspectul. Burta mea poate da şi primi plăcere, se face doar pentru asta, nu pentru ca germenul unui om să crească acolo.

— De unde îmi voi lua apoi urmaşii?

Laüme închise ochii şi zâmbi, părând să caute o faţă, un semn în întunericul viitorului.

— Nu ştiu încă, spuse ea, deschizând pleoapele. Dar de la mine îţi vei ţine mireasa muritoare. O voi alege şi o voi aduce în patul tău. Cu toate acestea, trebuie să te fac un adevărat lord înainte să mă gândesc la asta. Între timp, toarnă-mi mai mult vin şi dezbracă-mă pentru că am o mare dorinţă de a-ţi face corpul să

tremure din nou...

*

Laüme şi Galjero au petrecut toamna în jocuri de vânătoare şi dragoste. În fiecare seară, zidurile de la Villa Aurea răsunau cu strigătele pe care le-au rostit îndrăgostiții în timp ce se împerecheau. Nicola da Modrussa venea deseori să-i viziteze; el ştia, fără să-i reprosandu, reputația de pofta pe care le – au dobândit în oraş.

„Poate că am fost prost în a vă încredința o casă sub semnul lui Venus", a spus el într-o zi ca o glumă. Zvonurile spun că eşti direct influențat de ea...

„Ne place această casă atâta timp cât o cumpărăm de la tine", a replicat Galjero, aruncând pe masă o poşetă umplută cu pietre prețioase. Laüme şi cu mine am părăsit definitiv Țara Românească şi blestemații ei turci. Stăm în Toscana. Am de gând să recrutez o bandă acolo şi să mă duc la luptă. La ce tabără mă sfătuiți să mă alătur? Gibelinii din Siena sau Guelfii din Florența?

Modrussa se gândi o clipă, mângâindu-şi barba.

— Este o alegere delicată, căpitane... Sie nnois au virtuți mari, cu siguranță, dar sunt prietenii împăratului. Acest lucru îi prezintă adesea drept duşmani ai Papei. În mod logic ar trebui să vă sfătuiesc să mergeți la florentini, care sunt aliații noştri.

„Sfatul tău lipseşte de fermitate, legat", a spus Laüme cu severitate.

— Acest lucru se datorează faptului că realitatea este complexă şi aliațele sunt atât de rapide pentru a se întoarce sau a fi corupte... Pentru că am avut imensul privilegiu de a fi alături de Preasfinția Sa Pius II timp de patruzeci de ani, vă pot spune cu încredere că a fost un om cu vederi largi. Un vizionar, chiar... El cunoştea limitele religiei creştine şi de multe ori a căutat în altă parte decât în Biblie referințele care au format majoritatea convingerilor sale intime... El a citit Pimandre şi *Picatrix.* A *citit pe* Hermes Trismegistus şi Platon... Viziunea sa nu a fost coruptă nici de interesele sale personale, nici de moştenirea predecesorilor săi.

La Imperiu, mai degrabă decât la Franța, s-a dus simpatia sa secretă... Dar ce-i cu succesul său de astăzi? Nu-l cunosc bine. Totuşi, mi se pare mai rigid, şi mai laş. În ceea ce priveşte personalitatea medicilor, cred...

„Destul de politică", a spus brusc Laüme, iritat de atâtea vorbe. Oferă-ți brațul către Florența, a spus ea, întorcându-se spre Galjero. Aici facem cele mai frumoase petreceri...

În văile din jurul Corsignano şi chiar în tavernele din suburbiile Florenței, Galjero a recrutat aproximativ cincizeci de bravaci pe care i-a echipat pe cheltuiala sa cu armuri noi şi monturi rapide. Încă trei luni i-a menținut în poşetă pentru a-i învăța ceea ce ştia despre război şi pentru a-i face o trupă disciplinată, dar acerbă. Când, în cele din urmă, i-a judecat gata, i-a pus în rânduri, i-a condus spre malul Ar no şi i-a făcut să imite lupte la umbra Ponte Vecchio, în timp ce croitorele fugeau țipând, uitând de adulții lor pe loc. Foi albe stropite cu cavalcade. În timp ce îşi lăsa calul să bea, Galjero a văzut un domn care se apropia, înconjurat de o mică companie. Cu pălăria cu trepte şi pantalonii cu culori vii, nou-născutul arăta la fel de mult ca o fată în privința ei ca în delicatețea feței fără păr şi a ochilor ei mari şi blânzi.

— Pot recunoaşte o trupă faimoasă când o văd, *signore*. Tu eşti căpitanul care comandă aceşti oameni, nu-i aşa?

— Sunt, răspunse Galjero, nu fără mândrie şi cu voce tare, subliniind accentul său străin.

— Deci, anunțați-vă prețul, domnule. Te cumpăr.

— Plata nu va fi foarte grea. Dar va trebui să ne lăsăm nişte pradă.

— Tot ce luați în Lucca, Pisa, Siena sau Arezzo vă va aparține, cu condiția să ne plantăm culorile acolo.

— Prin urmare, cazul este audiat. Pe cine ascult?

— Să ştii că Giuliano de Medici este acum stăpânul tău.

*

Tânărul Giuliano de Medici a fost strâns asociat cu fratele său, Lorenzo, în guvernul oraşului. Republică în formă, dar autocrație

în fapte, Florența a umplut-o pe Laüme imediat ce a intrat în ea. Fericită de a părăsi în cele din urmă austerul şi provincialul Corsignano, tânăra fată a risipit averea a cincisprezece mii de florini pentru a-şi achiziționa propria, la o aruncătură de băț de Piazza della Signoria, de la Palazzo della Specchi, o casă mai restrânsă, dar la fel de frumoasă ca Villa aurea. Galjero, care i-a făcut o remarcă cu privire la această cheltuială, i-a răspuns că peisajul rural toscan este plin de comori şi că trebuie doar să meargă acolo pentru a descoperi una nouă în fiecare zi. A doua zi, în timp ce călăreau la mai puțin de o ligă de metereze, ea ia spus valahului unde să găsească un cufăr umplut până la refuz cu monede grele de aur din vremea etruscilor şi a primilor romani. Puțin mai târziu, era o cutie de rubine uitate în apele unui şanț şi două zile mai târziu, trei pungi de ducați în carcasa unui vagon abandonat sub ramuri.

În oraş, prezența bogatului condotier străin şi a tânărului său tovarăş cu frumusețea veninoasă au cauzat multe discuții, dar Galjero nu a putut pătrunde în intimitatea prinților până când o primă luptă nu şi-a dovedit valoarea. Cu toate acestea, confruntarea nu a fost majoră. Înfruntându-i pe Lucquois împotriva florentinilor, a început cu focul aproape a trei bombarde inamice. Înțepeniți pe un deal, anihilaseră primele şiruri de pichete şi intraseră în panică caii cavaleriei obişnuite. Galjero a avut grijă să obişnuiască caii cu vuietul tunurilor, forțându-şi oamenii să rostogolească tobe şi să dea hourvari când era timpul să hrănească animalele. Ținându-şi trupele la coadă, vlahul a urcat pe deal, a decimat servitorii şi a pus mâna pe cele trei bombarde pe care le-a vărsat în aceeaşi seară în arsenalul Florenței. Sărbătorit pentru victoria sa, a fost prezentat lui Lorenzo de Medici o zi mai târziu, la Palatul Guvernului.

Spre deosebire de fratele său, fiul cel mare al lui Cosimo purta o față aspră plină de aroganță. Trăsăturile sale neregulate, fără grație, manifestau o dispoziție sombră. El a fost totuşi un prieten al artelor şi sub domnia sa Florența nu a numărat niciodată atât

de multe studiouri de pictori, sculptori sau arhitecți. Continuând munca lui Cosimo, bunicul său, el a mai tradus manuscrise greceşti, ebraice, arabe sau persane cu costuri mari, dobândite în întreaga lume cunoscută de către trimişii numiți special.

— Aşadar, iată-l pe cei îndrăzneți cărora le datorăm nişte instrumente noi în depozitele noastre! a exclamat stăpânul oraşului. Aud multe despre tine, *signor* Galjero. Oamenii se întreabă totuşi. Nu ştim nimic despre originile dvs. Sau despre motivul care v-a determinat să intrați sub bannerul nostru. Explicați-mi puțin toate acestea, nu-i aşa?

— Am luptat mult timp împotriva turcilor în țara mea, a început Galjero. Dar aceşti bătăuşi erau mai numeroşi decât noi. Mi-au distrus pământul şi au tăiat gâtul poporului meu. Aşa că am adunat puținul rămas şi am venit aici, pentru că un călător mă asigurase că soarele era dulce şi oțelul la fel de ascuțit ca în munții mei. Asta e povestea mea. Este simplu şi nu am altceva să-ți spun.

Medici îl privi din cap până în picioare. Instinctiv, nu-i plăcea acest bărbat înalt, prea bine făcut, cu trăsături mai nobile decât ale lui, dar cu o privire ucigaşă. Nu credea nici fabula pe care tocmai o auzise. Ar fi pariat că străinul nu era de origine aristocratică. Şi totuşi... Totul, în ipostaze şi în manierele sale, spunea aristocratul mândru şi rapid de purtat. În fața lui, Galjero îşi încrucişase insolent brațele peste piept şi sprijinise privirea prințului.

„Acest mercenar este un luptător bun şi un lider născut", a şoptit Giuliano la urechea fratelui său. Oamenii noştri de război îl iubesc deja. Şi se zvonesc despre farmecul inefabil al amantei sale...

La aceste cuvinte, Lorenzo şi-a pus imediat un chip mai amabil. Ignorându-i respingerile, l-a invitat pe vlah la masa lui, chiar instalându-l în stânga lui, dar vorbindu-i puțin şi abia uitându-se la el de-a lungul sărbătorilor. În timp ce Galjero părăsea Palazzo Vecchio, doi domni pe care îi observase la banchet s-au apropiat de el.

— Nu pareți să intrați în harurile bune ale prințului nostru moştenitor, *s-a ignorat* Galjero a spus primul fără să raporteze. Acest lucru este regretabil dacă doriți să vă faceți un nume în acest oraş.

— Nefericit... Sau fericit..., a corectat al doilea, în funcție de faptul dacă vântul va umfla pânza Medici sau va lăsa totul clapă în beneficiul altuia...

— Ce să înțeleg din aluziile voastre, domnilor străini?

— Iertati-ne. Dorința noastră de a vă vorbi ne face să ratăm prima dintre amabilități. Aparținem familiei Pazzi. Sunt Jacopo şi acesta este Francesco.

Cei doi frați erau tineri şi frumoşi, în ciuda ambiției care putea fi citită pe trăsăturile lor la fel de clar ca un amen în partea de jos a unei pagini de misale. Bancheri ai statului lor, aveau o avere aproape la fel de importantă ca cea a medicilor, dar strămoşii lor – ciuma mediocrității lor – nu reuşiseră să atingă treapta cea mai înaltă a puterii.

— Ce ai dori? a întrebat Galjero, mai grăbit să meargă să-l dezbrace pe Laüme decât să provoace intrigi.

— Nu vrem nimic de la tine, *signore*, se *temperă* Jacopo. Doar te avertizează. Nu păşi prea departe alături de o fracțiune care slăbeşte în fiecare moment şi pe care oamenii nu o plac... Dacă Florence se ridică vreodată împotriva stăpânilor ei actuali, gândeşte-te de două ori înainte de a-ți trage lama pentru a salva o familie care nu te va recompensa niciodată pentru serviciile tale.

— În timp ce altul ar putea face asta mult mai bine..., conchide Francesco, muşcând un măr verde cu dinți frumoşi.

*

Corpul lui Laüme era uns cu ulei parfumat şi părul ei lung periat cădea peste umerii goi ca un voal.

— Florența este un cuib de vipere, a spus ea cu cel mai dezarmant zâmbet. Pazzi împotriva medicilor? Acest lucru ne poate crea oportunități excelente. Puteți câştiga titluri şi puteți ateriza acolo, dacă ne alegem bine partea.

Mâinile ei băteau fără grijă un set de cărți ciudate cu figuri colorate pe care le aşeza pe rând în fața ei. Galjero simți că dorința i se ridică în groapa stomacului.

— Vremurile sunt bune pentru noi, nu-i aşa? spuse el, înfigându-şi degetele în părul fetei. Asta crezi tu?

— Bine, sigur că este. Acceptă primele progrese ale fraților Pazzi. Poate că sunt destinate să înlocuiască medicii. Trebuie sa stii.

— Nu poți ghici? Nu poți prevedea viitorul, deoarece ştii cum să găseşti monede de aur sub pietre?

Laüme îşi ridică ochii spre amantul ei. Pupilele sale se dilataseră disproporționat.

— Într-o zi voi avea această putere. Deocamdată, încă îmi lipseşte.

Supunându-se stăpânei sale şi în ciuda repugnării sale personale, Galjero a alunecat pentru o vreme în anturajul Pazzi. Frații păreau oameni buni şi aveau mulți prieteni sinceri. Când au mers pe străzi, oamenii mici i-au întâmpinat şi cetățenii s-au închinat în fața lor. Ei au răspuns fără aroganță invitațiilor şi zâmbetelor.

„Medici au cumpărat Florența”, i-a explicat Francesco valahului când încrederea acestuia din urmă a început să se afirme. Au corupt ofițerii municipali de trei generații pentru a dobândi şi a deține funcții. Vrem să punem capăt acesteia. Florența nu are nevoie de atâtea statui pe străzi sau picturi pe pereți. Florența are nevoie de stângăcie, de noi şcoli, cisterne şi mansarde... Noi, Pazzi, le vom da ei.

Cetățenii din Florența nu au fost singurii care i-au sprijinit pe cei doi frați. Motivat de motive politice obscure, Papa însuşi le promisese sprijin.

„Deci, cazul pare să fi fost auzit”, a judecat Laüme când Galjero i-a spus tot ce a învățat.

— Jacopo şi Francesco au planificat prea mult timp demiterea medicilor. Lovitura lor nu poate da greş. Peste o săptămână, cel

mult o lună, Florence îşi va fi schimbat faţa...

— Poate..., temperat Laüme. Ar fi totuşi necesar să fii sigur să joci cartea potrivită. Viitorul unui om, nu pot să ghicesc pentru că este prea subtil... Dar cel al unui oraş, al unui popor, cunosc o oglindă capabilă să-l reflecte.

Galjero a găsit un bebeluş nou-născut abandonat de mama sa, înghesuit într-o pătură săracă pe pragul unei biserici. Copilul abia respira. Nu a strigat când omul l-a apucat şi l-a strecurat în portofel. În vaporii sângelui vărsat de la mica creatură, Laüme a văzut forme mişcătoare, imagini... Ca o profetească din timpuri străvechi, şi-a şoptit oracolul către Galjero...

*

Sub imensa sa cupolă, Catedrala Santa Maria del Fiore era aglomerată. Apăsat de toate părţile, Gal jero nu a putut să avanseze suficient de departe pentru a ajunge la o bancă şi a se aşeza cu familiile patriciene care veniseră să se împărtăşească la slujba de Paşte. Împins înapoi într-un colţ, fără să ia în considerare, s-a supărat pe coafurile înalte care l-au împiedicat să urmărească ansamblul. Dintre fraţii Pazzi, nu-l zărise decât pe Francesco, care trecea pe lângă el abia observându-l. Faţa ei era mai închisă decât de obicei şi genele îi fluturau repede peste ochii ei înroşiţi din ziua precedentă. Medici au rămas invizibili. Galjero ştia că se aflau acolo, totuşi, ocupând primele locuri în faţa preotului care tocmai începuse slujba. Imitând credincioşii, valahul a luat o poştură de penitenţă pentru a asculta predica. În timp ce călugărul şi-a părăsit pieptul, sunetul unei sabii scoase din teacă a răsunat în naos, provocând strigăte şi o imprimare care s-au umflat ca un val. Făcându-şi drum, Galjero i-a văzut pe fraţii Pazzi angajându-i pe Medici. Colţuiţi lângă uşa sacristiei, ei s-au apărat pas cu pas, dar numărul mic al oamenilor lor i-a condamnat la moarte sigură în faţa celor aproximativ treizeci de slujitori care i-au hărţuit. Întorcându-se, Galjero a părăsit catedrala cât de repede a putut şi s-a repezit peste piaţă. La colţul pieţei, o aştepta armata sa de reitere. S-a urcat în şa şi a lansat

sarcina, conducându-şi trupa într-un galop complet prin întinderile locului sfânt. Violența contraatacului a crăpat menghina închisă în jurul Medici. În f racele de armură şi ciocănitul copitelor care loveau pavajul mozaic, altarul a fost răsturnat, stranele zdrobite, statuile înclinate... Calcând cadavrele, calul negru al lui Galjero a nechezat ca Bucefal sub furia lui Alexandru. Când s-a terminat totul, frații Pazzi au fost legați şi aruncați la picioarele lui Lorenzo. Conspiratorii tremurau de furie şi îşi blestemau duşmanul într-un dialect pe care Galjero nu-l înțelegea. Dar prințul nu le-a aruncat nici măcar o privire. Înclinat asupra unei forme din viața sa, plângea după fratele său Giuliano...

Aşa cum a văzut Laüme în viscerele copilului sacrificat, complotul avort al Pazzi a adus glorie şi avere muntenilor. Lorenzo a jurat doar pe salvatorul neaşteptat al dinastiei conducătoare. În ziua în care Francesco şi Jacopo, care au fost spânzurați pe fațada palatului della Signoria, au fost executați, maestrul din Florența a ridicat străinul la Ordinul Sfântului Ştefan creat de Cosimo şi i-a oferit o vastă moşie de plantații de măslini şi de păşune la trei leghe de oraş. Aşezată pe o creastă, o mică fortăreață de moloz roşu a dominat peisajul rural. Dar Laüme nu a vrut să părăsească palatul Specchi.

— Ai ajuns acolo unde am vrut să te plasez în cel mai scurt timp, îi spuse ea iubitei sale. Ai fost puternic, neînfricat, docil. Acum aveți de făcut o treabă chiar aici, în Florența, şi nu într-o zonă rurală izolată. Trebuie să te dedici din plin acestui lucru, pentru că anii trec şi zilele tale sunt acum numărate.

Inima lui Galjero s-a scufundat. A întins mâinile şi a observat că acestea erau încrețite şi presărate cu pete maronii. Când şi-a observat fața în apa unei fântâni sau reflectarea unui vas de cupru, a văzut ridurile adânci din jurul ochilor şi de pe frunte, părul alb de pe tâmple şi l-a speriat. Nu era moartea de care se temea războinicul. Nu. Ceea ce Galjero se temea mai mult decât orice era pierderea inevitabilă a lui Laüme. Odată ce a trecut prin

uşile marii nopţi, nu o va mai culca niciodată cu el, niciodată nu o va mai vedea râzând şi dansând ca o fetiţă în camerele de la Villa Aurea. El avea să dispară şi ea va continua să trăiască. Alţii ar putea să-l deţină, să-i placă

Galjero a oftat şi s-a forţat să zâmbească în ciuda durerii sale.

„Acum trebuie să ai un fiu", a spus Laüme cu atâta compasiune în voce, ca şi cum şi-ar fi citit sufletul dintr-o carte deschisă. Linia voastră trebuie să continue. Acesta este pactul nostru.

— Dragostea mea nu va merge la o altă femeie decât tine, Laü me. Pe degetul tău vreau să trec verigheta!

Ea îl privi sever.

— De bunăvoie sau cu forţa, vei face acest copil pe care ţi-l cer. O s-o faci!

Unghiile ei lungi şi dure au săpat atât de tare încât i-au tăiat pielea. Galjero se retrase, de parcă ar fi atacat o panteră. Imediat, Laüme îşi slăbi strânsoarea. Deodată mai dulce decât mierea, ea şi-a ridicat mâna pe faţa iubitului.

— Mi-ai dat deja inelul. Amintiţi-vă... Cameo-ul pe care l-aţi găsit în Insula Şerpilor... Mi l-aţi dat când v-am cerut. Nu m-a părăsit din acel moment. Ne sigilează uniunea, o uniune mai puternică decât moartea, mai puternică decât timpul însuşi...

Galjero a urmărit strălucirea pietrei sculptate pentru o clipă, dar inima lui grea nu a găsit nicio mângâiere. A cedat, totuşi.

— Cu cine intenţionaţi să mă faceţi să mă căsătoresc?

— Numele lui nu contează. Rangul şi conformitatea ei de a naşte sunt singurele puncte de luat în considerare. Căutăm doar o burtă.

— Dar cum să-l găsim?

— Lorenzo, l-a asigurat Laüme. Lorenzo o va găsi pentru tine...

*

Nunta primului din Galjero şi marchiza Nuzia d'Oglieri au fost cele mai unice care pot fi imaginate. Cu faţa ei îngustă, ascuţită, obrajii roz şi fruntea netedă, pe care aparatul de ras le dăduse încă pentru a face să pară mai înaltă după moda vremii, mireasa era

tânără şi prezenta forme frumoase. Singura fiică a unui tată lovit de un mare rău, deținea terenuri care îi făceau bogăție. De un caracter vesel, precum artele, curios şi plin de viață, a fost una dintre cele mai râvnite petreceri din Florența. Când Lorenzo de Medici, gardianul său, i-a dedicat-o lui Galjero, mai mult de un domn l-a înjurat pe valah pentru acest privilegiu insolent. Totuşi, cu o față cenuşie şi o privire goală, condotierul a aşezat sărutul de nuntă pe buzele fecioarei. Abia a răspuns când oamenii au venit să-l complimenteze şi să-i ureze o descendență rapidă şi numeroasă. La mijlocul zilei, chiar şi fără a da vălul de un pretext, el a părăsit ierboase *cantau,* unde corturi au fost tăbărât pentru banchet. Degeaba l-am chemat, l-am căutat, a rămas de neratat... Cumva, am ascuns de tânăra mireasă ceea ce mulți au ghicit.

„S-a întors la amanta sa", i-au şoptit la spate.

— E o vrăjitoare..., a argumentat una.

— O zana! a replicat altul.

— Nici zâna, nici vrăjitoarea, ci doar curva lui, au tăiat o treime.

La căderea nopții, Galjero a reapărut. Aproape fără un cuvânt, şi-a condus soția în camera miresei. Tot timpul când s-a culcat cu Nuzia, valahul a închis ochii pentru a se gândi doar la Laüme. În uterul soției sale, el a aruncat cu bucurie un spermă care la prima treabă a făcut-o fertilă. De îndată ce a aflat că a conceput un moştenitor, G aljero a încetat să mai facă afaceri cu el.

Toate nopțile, toate forțele, le-a dedicat lui Laüme. Fiecare fibră a ființei ei era întoarsă spre ea. Intrase în el ca o otravă iremediabilă, o băutură dulce şi mortală, un vin plin de răutate şi frumusețe.

Tot timpul naşterii, a mers în secret să se roage în catedrala Santa Croce pentru ca o fată să vină la el. Spre consternarea sa, s-a născut un băiat.

— Te vei da fiului meu aşa cum mi-ai dat mie? l-a întrebat pe Laüme la o oră de la naştere. Îi vei arăta corpul tău? Vei deschide drumul către coapse?

— Da, a răspuns ea simplu. El mă va deține aşa cum m-ai

posedat. Şi fiul său după el, şi fiul fiului său... Şi de fiecare dată voi fi un pic mai lasciv pentru că între timp voi învăța de la generațiile anterioare... Bietul meu Galjero, ea a continuat să râdă, eşti tu cine a deschis, dar nu eşti unul dintre cei care vor obține cele mai bune plăceri de la mine.

Înfuriat de aceste cuvinte, Galjero a părăsit oraşul în zori, în timp ce porțile incintei se deschideau spre o țară înecată în ceață. Toată ziua a rătăcit la întâmplare de-a lungul cărărilor şi apoi, noaptea, şi-a angajat corcelul obosit într-un labirint de mlaştini. Apoi, înclinând părțile calului cu lovituri mari de pinteni, a forțat fiara reticentă să se scufunde în adâncurile apelor verzi.

Dragoncino

Din ziua nenorocită a nunții sale, Nuzia Galjero se ofilise ca o frunză ruptă de primul vânt de toamnă. La abia douăzeci de ani, părul ei devenise alb şi fața ei frumoasă şi netedă se crăpase cu riduri unghiulare pe care artificiul machiajului nu le putea umple. Nimic, nici măcar vederea primului zâmbet al fiului ei sau a primilor paşi ai săi, sau emoția provocată de bâlbâiala copilului, nu ar fi putut să o distragă de la melancolie. Omorâtă în cel mai secret secret al ei, nu se vindecase niciodată de dragostea fără întoarcere pe care i-o consacrase lui Galjero.

Căci îşi iubise nebuneşte, cu pasiune, soțul, fără să-i mărturisească totuşi. Pentru ce ar fi fost folosit? Cu mult înainte să o conducă la altar, Galjero îşi viciatese mintea la contactul unei curtezane pe care o adusese cu el din țara sa de munți şi zăpadă. O fată al cărei nume nu putea să nu-l pronunțe în timpul nopții, se unise cu Nuzia pentru a-şi asigura descendenții. Galjero arătase doar dezgust pentru propria soție, Nuzia era sigură de asta. După ani de văduvă, ea a trăit încă sub greutatea acestei nenorociri, a acestei ruşini, a acestei umilințe. Pentru a scăpa de această amintire, ea a ales să se îndepărteze de Florența pentru a trăi, singură, într-un domeniu retras pe care îl avea de la tatăl ei. Pentru prietenii care încercaseră arra dragă izolării ei, răbdarea sfârşise prin a se epuiza. Încăpățânată, preferând tot deşertul din

mediul rural, Nuzia a primit doar vizite de la Isola Giorni, o rudă apropiată care suferă de artrită, dar întotdeauna gata să înfrunte praful verii, noroiul toamnei sau îngheţata de iarnă pentru a ajunge la ea şi a încerca să distreză-o. Aşa a aflat Nuzia de ultimele zvonuri care agitau oraşul şi provincia. Oricât de distragători ar fi fost, niciunul dintre ei nu reuşise să-i smulgă umbra unui zâmbet. Nuzia era interesată de menţionarea unui singur nume.

— Şi Laüme asta? ea a mai apăsat. Mai locuieşte în Florenţa? De ce nu se hotărăşte să se întoarcă de unde a venit? Dumnezeu ştie atât de mult dacă mă rog pentru asta...

Isola s-a încruntat apoi în dezaprobare acerbă. Ura insistenţa nesănătoasă a nepoatei sale de a o face să aducă un subiect care o respingea mai presus de orice. A fost nevoie de suspine şi rugăciuni pentru ca bătrâna să se hotărască să vorbească din nou.

— Fata aia este încă aici. Nu va pleca, cred...

— Şi ce face ea? Pe cine vede ea?

— Ştiu doar ce se răspândeşte zvonul... Şi vi l-am raportat deja de mai multe ori...

— Mai spune-mi odata...

— Nu a părăsit Palazzo degli Specchi. Ea dă petreceri acolo. Uită-te la bărbaţii care luptă pentru ea. Au existat deja decese... Francesco şi Paolo, cei doi fii ai aurarului Fazelli, s-au certat pentru favorurile sale. S-au ciocnit în duel şi s-au ucis reciproc. Olivio Valera a avut ochiul scos într-o altă luptă, în timp ce Pietro Safanese a fost trepanned şi a pierdut capacitatea de a vorbi.

— Şi nimeni nu se opune acestui scandal? Nicio voce nu se ridică pentru a cere exilul acestui străin?

— Lorenzo o protejează. Şi alţii cu el, multe altele. A intrat în Curte şi conduce acolo cu mare viteză. Chiar şi Marsilio Ficino şi Pico della Mirandola vorbesc despre ea cu cel mai mare respect. Se spune că e literată. Se mai spune că indică trimisilor lui Lorenzo unde să găsească texte rare la graniţele estice. Ea este noua muză a Academiei, Hipatia Florenţei...

Nuzia era disperată. În fiecare zi, fosta amantă a lui Galjero părea să seducă un nou pictor cu frumusețea ei, un nou cărturar prin erudiție...

Văduva a suferit în adâncul ei o mie de torturi.

— Şi Biserica? Ce spune Biserica?

— Suntem siguri că următorul papă va fi Rodrigo Borgia. E un depravat! Credeți că numai Biserica are voința de a se opune capriciilor lui Lorenzo, dacă Borgia este promisă la tronul Sfântului Petru? Aceste două sunt tăiate din aceeaşi țesătură. O înțelegere! Aceasta este ceea ce devine din provinciile noastre sub dominația acestor oameni. Şi eu mă rog Domnului să ne trimită răscumpărarea şi smerenia... Mă rog ca francezii să decidă să treacă granița pentru a-şi lua înapoi regatul Napoli. Regele lor, Carol al VIII-lea, nu tolerează dezordinea. El ar şti cum să ne aducă oraşele în linie şi să-i alunge pe tulburători ca această fată...

— Dacă nu?

— Deci, nu ştiu cum vom scăpa de creaturi ca ea... Cu excepția faptului de a ne încărca sufletele cu greutatea unui păcat foarte greu.

*

O pungă de zece florini de aur. Iată ce, în acea seară din iunie, au pozat în fața lui Bartolomeo, în spatele celor mai urâcioase taverne din Florența. Văzuse vreodată atât de multe piese de teatru în cariera sa ca repetare? Poate că îl smulsese din centura unui mort, dar nu-şi amintise. Cu lăcomie, a întins mâna şi a făcut ca banii să dispară în faldurile dubletului său uzat.

— Acelaşi lucru când se face cazul, nu-i aşa?

Cifra din fața lui doar a dat din cap. Bartolomeo mârâi şi apucă un balon de *vino santo* pentru a-şi umple ceaşca deja goală. De obicei, el a fost reticent în a se ocupa de străini, dar suma oferită era mult prea mare pentru a risca să strice afacerea punând întrebări nedorite. Abia conținând o eructare, el a încercat totuşi să ghicească identitatea omului care stătea în fața lui. A văzut

puțin mai mult decât o barbă cenuşie, pieptănată şi curată. Sub un capac de apă cu boruri largi, trăsăturile feței erau mâncate de umbre.

— Nu încercați să aflați cine sunt, avertizează străinul pe un ton sever. Eu, nu contează. Sunt doar un recrutor, un executor. Ca tine... Omoară oricine ți se spune.

Bartolomeo îşi scoase pumnalul din teacă şi se amuză o clipă zgâriind rogatoanele de lumânări care păteau masa.

„După cum doriți", a fost de acord în cele din urmă, pe neaşteptate. Să ne întâlnim aici în patru zile. Vei fi fericit cu mine...

Apoi şi-a petrecut seara cheltuind o parte din salariu pe pui.

Dimineața, a plecat să se plimbe prin oraş, nu departe de casa în care locuia viitoarea sa victimă. De-a lungul zilei şi celei următoare, a urmărit venirea şi venirea servitorilor pentru a-şi aminti fețele, distrăgându-se doar de la lovirea porcilor municipali pe care Lorenzo de Medici i-a slăbit pentru a curăța străzile ieftin. La scurt timp după a treia zori, a urmat două servitoare însărcinate cu aprovizionarea bucătăriilor către piață. Fusese însoțit de un ticălos căruia îi promisese o monedă dacă îl va ajuta să pună mâna pe servitori. Pe o alee întunecată, au uimit femeile şi le-au târât într-un atelier de fier dezafectat. L-au sacrificat imediat pe cel mai în vârstă, cu atât mai bine să-l înspăimânte pe celălalt. De la biata fată îngrozită, Bartolomeo a învățat tot ce voia să ştie. Când a terminat cu prizonierul, l-a lăsat pe tovarăşul său să fie mulțumit şi apoi a zdrobit capul nefericitei cu un ciocan înainte de a ascunde cadavrele în spatele unui morman de grinzi pe jumătate arse.

La mijlocul după-amiezii, s-a umplut cu piure de linte, prune încrețite şi cinci cepe mari roşii gătite în sucul lor pentru că avea nevoie de tărâțe. În cele din urmă, când a sosit noaptea, s-a întors în oraş şi s-a strecurat prin grădini până la o glicină care şerpuia în fața casei. Flexibil ca o pisică, se ridică la etaj. Noaptea era fierbinte. Toate ferestrele erau deschise. A păşit înăuntru fără să

fie văzut. Cu trei ore înainte de zori, locul era tăcut ca un cimitir. Bartolomeo zâmbeşte. Totul mergea bine. Fără să se grăbească, şi-a dezlegat pantofii, s-a ghemuit şi a făcut din el o panglică lungă, moale şi maro, foarte parfumată, a cărei expulzare îi dădea o uşurinţă mare. Odată îmbrăcat, şi-a trecut cu grijă lama prin untul negru al caca. În felul său, Bartolomeo era un profesionist conştiincios: ştia că, dacă, dintr-un anumit motiv, nu-şi poate termina victima, rănile pe care i le-ar fi provocat cu acea armă murdară ar duce cu siguranţă la gangrenă. Ţinând cuţitul ferm, se îndreptă în vârful picioarelor de-a lungul unui coridor care ducea la dormitorul unde dormea ţinta lui.

La început nu era nimic, deloc nimic. Sau o respiraţie atât de uşoară încât ar putea fi confundată cu briza din miezul nopţii. Apoi, foarte repede, nu mai era posibil să ne îndoim. Da! Acum era sigur că cineva din *palatul* cânta la o melodie de flaut! Bărbatul se strânse într-un colţ şi se contractă acolo, ca un arici atacat brusc. Nervii încordaţi, încercă o clipă să ghicească de unde provine melodia. Dar, în curând, creierul său nu se putea abţine să se deschidă încet la ritmul ascendent al instrumentului. Aerul era vesel şi foarte armonios, ciudat şi el. Bartolomeo nu auzise niciodată de aşa ceva. A fost un dans, o variantă de tresque sau estampie...

Fără să vrea, piciorul lui a început să bată timpul. Dar a fost o nebunie! Nu trebuia! Bartolomeo simţi că inima îi bate mai repede. Aerul era atât de plăcut, atât de plăcut... Voia să-l audă mai bine. Părăsindu-şi nişa, şi-a dat din nou paşii pentru că i se părea că sunetul provenea din grădini şi nu din interiorul casei. Se aplecă pe fereastră pentru a asculta. Nu, melodia venea de la etajele inferioare! Mergând în excrementele sale fără să observe, Bartolomeo coborî scările. Tâmplele îi erau dureroase şi sudoarea îi curgea pe frunte. Acest flaut? Unde era atunci? Apoi, dorinţa a fost prea puternică: un zâmbet întinzându-şi buzele groase, a râs şi a fluierat linia instrumentului. Întregul său corp se slăbeşte deodată, ca sfoara unui arc. Şi-a dat drumul cuţitului pentru a

bate din palme şi a început să danseze. Un salt! O volte! Un salt! Bartolomeo nu fusese atât de fericit de când şi-a ucis primul bărbat la unsprezece ani! Un salt! O volte! Un alt salt!... Şi acest flaut care a accelerat ritmul... Acum mergea repede, mereu mai repede. O întorsătură... O săritură... Prea repede! Prea repede! Un salt! Un alt salt! Imposibil de oprit! Cu inima izbucnită de încordare, Bartolomeo s-a prăbuşit fără viaţă la pământ. Chiar deasupra lui, cuibărit în soclul unei statui de marmură reprezentând muza Euterpe, spiritul păzitor al locului a adormit din nou, mulţumit că a lucrat pentru amanta şi întărit de moartea din care tocmai venise. Dă.

*

Multă vreme, Dragoncino Galjero a ignorat totul despre tatăl său. La rarele întrebări pe care îndrăznea să le pună când era copil, cei din jur îi răspundeau puţin sau rău, lăsându-şi curiozitatea nesatisfăcută şi tot mai înflăcărată. Vesel, iscusit şi niciodată odihnit, copilul se sufocă lângă o mamă plânsă şi înfricoşată care îşi reprima cea mai mică mişcare. Deşi era fascinat de cai, grajdurile îi erau interzise. Curios despre ceilalţi, nu cunoştea decât feţele adulţilor austeri şi reci. Când avea şase ani, nu mai suporta şi, după câteva încercări eşuate, a reuşit să scape. Strecurându-se printr-o breşă din incintă, a bătut ţara câteva ore înainte ca ţăranii să se întoarcă la el, dormind în fânul unui hambar. Această mică aventură i-a lăsat o amprentă profundă. Insectele pe care le ţinuse în degete, şopârlele pe care le lăsase să alerge pe picioare şi parfumul viu al florilor în care se rostogolise îl consolau în sentimentul că viaţa era o comoară de luat şi că era suficient pentru a ajunge afară să-l apuce. În ciuda mustrărilor lui Nuzia şi a obligaţiei de a repara imediat gaura din perete prin care scăpase, el şi-a repetat escapadele, găsind mereu o nouă modalitate de a înşela ceasul gelos al cărui obiect era.

Într-o zi, când trebuia să aibă zece ani, s-a îndepărtat şi s-a strecurat într-un fel de gropi care căscă perfid sub un covor de iarbă uscată. S-a prăbuşit lângă două vipere care l-au muşcat

sălbatic pe gât şi pe faţă. Învins de furie şi durere, băieţelul a apucat pe rând animalele pentru a le face să explodeze cu capul pe unghiul unei pietre şi a urcat prin propriile mijloace din groapa prăfuită unde căzuse. În ciuda eforturilor sale, veninul care îi străbătea corpul nu-i permitea să ajungă foarte departe în drum spre casă. În căldura prânzului, corpul ei era acoperit cu un voal îngheţat, iar moscul îi întărea ca o lut copt. Curând a dispărut într-un desiş departe de orice cale.

Soarele a început să coboare la orizont fără ca cineva să vină să-l ajute. Insectele îi alergau deja peste trup şi nevăstuicile veneau să-i lingă pielea rece când o umbră fină a venit spre el. Era Laüme. În palmă, ţinea un broască pe care o smulguse din golul unui iaz. Mângâind burtica fiarei, a scos un ac lung din păr, rostogolit într-un coc şi l-a plantat cu pricepere în carnea moale a amfibianului. Micuţa creatură nu a suferit. Labele i se zvâcniră o secundă, coloana vertebrală abia îi tremura, apoi mintea îi izbucni ca o bulă de săpun în eter. Apăsând cadavrul peste băiat, Laüme a strâns chiar şi ultima picătură de sânge înainte de a sparge craniul creaturii pe un silex. Apoi, cufundându-şi degetele în masa cenuşie şi roşie a creierului scânteiat, scoase ca o piatră netedă, o concreţie, abia mai mare decât un drajeu, pe care o aşeză sub limba copilului. O oră, poate două, a aşteptat. Fără să fie nerăbdător, fără să se roage, ochii lui se fixau doar asupra trăsăturilor îngheţate ale fiului lui Galjero.

Calul său negru stătea în apropiere, legat de un trunchi. El a fost cel care a atras atenţia servitorilor trimişi să găsească copilul. Zăpăciţi, servitorii cu greu îndrăzneau să se apropie de această fată în haine luxoase purpurii, cu o banderolă brodată în aur şi al cărei capelan plinute atârna lângă un pumnal ascuţit. Atunci Nuzia i-a aruncat asupra ei. Fără să se zbată, ochii ei se fixau asupra celor din Nuzia care ţipa de ură şi furie, crezând că copilul ei tocmai fusese ucis, Laüme şi-a permis să fie luată şi a chemat o vrăjitoare, un criminal, un diavol... Nu a luat zâmbetul lui.

În clipa în care o furcă s-a ridicat, arătându-i spre gât, un

zăngănit îl scuturã pe Dragoncino. Cu o respirație profundă şi zgomotoasă, puştiul a prins brusc viață. Scuipând instinctiv broasca, s-a ridicat pe jumătate şi a bătut din brațe, ca şi când ar fi încercat să străpungă suprafața apei întunecate. Membrele lui deveniseră din nou suple şi calde, respirația sa amplă şi regulată.

— Fiul tău, nu l-am ucis, a explicat Laüme. Două vipere l-au muşcat. Piatra care i-a intrat în gură a luat otrava ca un burete, iar sângele de animal revărsat asupra lui şi-a ținut spiritul aproape de corpul său în timpul purjării. Am simțit pericolul şi am venit la el. Dar tu, ce făceai? Ai gemut în camera ta? Sau intenționați să trimiteți un nou asasin împotriva mea pentru a vă răzbuna pentru că v-ați iubit atât de rău soțul?

Nuzia a început să tremure, pleoapele pâlpâind şi pielea de culoarea cenuşii. Laüme părea brusc mai serios, mai sălbatic. Cei doi bărbați care-i țineau brațele o lăsară, iar vârfurile cu fața spre ea coborâseră. Încet, a traversat mulțimea de țărani şi şi-a remontat calul fără ca nimeni să o împiedice.

Fascinat, Dragoncino a fugit spre ea şi şi-a închis mâna pe tivul rochiei. Laüme îi zâmbi.

— Ştii, copilule, că Heracles a sugrumat cu mâinile două şerpi care l-au atacat în timp ce el încă se bocea în leagăn? Doriți să cunoaşteți aceeaşi soartă ca acest erou?

— Nu ştiu acest Heracles despre care vorbiți, a recunoscut Dragoncino, cu ticăloşie.

Acest răspuns sincer l-a făcut pe călăreț să înceapă un râs grozav şi proaspăt.

— Atunci te învăț, copil. Da, îți promit, într-o zi te voi învăța...

Şi biciindu-şi coada calului cu un bici, şi-a galopat stâlpul de picioare în polenul purtat în şuvițe de vântul de seară.

*

Cu răbdare – ceea ce era contrar naturii sale – Dragoncino a aşteptat ca femeia de pe calul negru să se întoarcă, aşa cum promisese ea. Dar anii au trecut fără ca figura frumoasă să reapară. Încetul cu încetul, s-a săturat să aştepte şi s-a convins în

cele din urmă că episodul şerpilor fusese doar un vis din copilărie. Pe măsură ce îmbătrânea, a combinat în fiecare zi vechea frumusețe a mamei sale cu nobilimea trăsăturilor tatălui său. Fierbând cu un foc din ce în ce mai luminat, exaltat de izolația impusă de Nuzia în inima singurătății marelui domeniu, singurele momente de plăcere pe care a reuşit să le fure au fost, la miezul nopții, să se strecoare din casă. Bate în secret regiunea sub cerul toscan. Într-o noapte cu lună, în timp ce se plimba de-a lungul cărărilor, mestecând o tulpină mov, a văzut o lumină pe un deal de păşuni. Apropiindu-se, a intrat fără teamă în cercul unei mici trupe adunate în jurul unui foc de tabără. Toți ochii erau ațintiți asupra lui...

— Hei, copilule! De unde eşti? îi aruncă un coleg îmbrăcat în piele neagră şi oțel.

— Eşti pe cont propriu, răspunse Dragoncino, fără să pară impresionat de aspectul sălbatic al acestei trupe de soldați.

— Pe pământul tău, copilule? râse omul, apucându-l de guler. Dacă eşti un lord, atunci merită mult! Cât crezi că ne-ar da părinții tăi pentru a ne împiedica să jupuiască în viață tânărul iepure dulce care eşti?

— Nu un gulden! Nu am tată, iar mama nu mă iubeşte!

— Este păcat pentru tine. Aşa că vei muri fără ca cineva să te regrete!

— Lasă-l să plece, Mondo, interveni un bătrân care purta o pană galbenă cusută în dublet. E doar un copil. Puful abia îi împinge bărbia.

Bărbatul pe nume Mondo s-a întors la locul său, mormăind lângă foc, în timp ce bărbatul cu pixul l-a ajutat pe băiat să se ridice în picioare şi i-a întins un recipient mic acoperit cu răchită.

— Haide, bea! Şi iartă-ne pentru această primire proastă. Nu ai de ce să te temi de noi. Facem tabăra în zori şi nu ne veți mai vedea.

— Cine eşti tu? a întrebat Dragoncino, după ce a înghițit de bunăvoie o înghițitură de infamă ratafie.

— Numele meu este Kelus. Facem parte din veneţieni şi mergem la război împotriva francezilor care avansează spre Alpi şi vor trece în curând graniţa.

Ochii lui Dragoncino s-au mărit, iar inima lui a început să bată mai repede.

— Mă vei lua cu tine? întrebă el imediat. Vreau să fiu soldat!

Această declaraţie a stârnit râsete şi glume. Kelus îşi frecă barba blondă, pe care păduchii îi treceau.

— Câţi ani ai?

— Cincisprezece. În curând şaisprezece ani!

— Nu este o vârstă rea pentru a bate toba sau pentru a purta un standard. Sau să freci armuri sau săbii de ulei. Care e numele tău?

— Dragoncino. Dragoncino Galjero.

— Ce zici?

Vocea lui K electus se rupse brusc. Apucând un brand, se uită lung la tânăr la copil.

— Sfânta Maria, mamă a lui Dumnezeu! Este credinţa mea adevărată, arăţi ca el..., a spus el în cele din urmă. Eşti fiul lui! Fără îndoială că eşti fiul lui Galjero!

— Tatăl meu? strigă puştiul neîncrezător. L-ai cunoscut pe tatăl meu?

— Am fost unul dintre călăreţii săi în Catedrala Santa Maria del Fiore... Am scos medicii din ghearele fraţilor Pazzi în ziua aceea! A fost o mare bătălie. Ar fi trebuit să vezi cum tatăl tău dărâma inamicul în bucăţi! El a fost cel mai bun căpitan pe care l-am slujit vreodată, a fost unul fără egal!

Mintea lui Dragoncino a fugit.

— Mama nu mi-a spus asta niciodată. Ea a tăcut întotdeauna când i-am pus întrebări. Tu vorbesti cu mine! A fost tatăl meu crescut? Era puternic? De unde a venit?

În restul nopţii, Kelus i-a spus lui Dragoncino ce ştia despre Galjero. Cum a format o trupă din banii lui; cum încărcase bateriile Lucques ascunse pe vârful unui deal; cum s-a purtat în

cel mai ciudat mod în ziua nunții sale cu frumoasa Nuzia Oglieri.

— Toată lumea a spus că era îndrăgostit de o altă femeie decât mama ta. O femeie frumoasă ca soarele care răsare, misterioasă ca noaptea. O străină din țara ei. Nu știu de ce nu s-a căsătorit cu ea. Se mai spune că din cauza ei a murit, dar că, cred că este o fabulă...

În lumina zorilor, oamenii trupei mici s-au trezit și și-au înșelat caii. Kelus a încercat să-l convingă pe Dragoncino să plece acasă, nimic nu a ajutat. Întărit de o nouă mândrie, copilul a vrut să se dovedească demn de tatăl său.

— Războiul este un lucru urât, băiete, șopti Kelus pe un ton de predicare. Iar soldații nu sunt figuri în romanele de cavalerie. Dacă ne urmăriți, pregătiți-vă să suferiți, să experimentați foamea, frica și ură de sine, pentru că nu veți putea supraviețui arătându-vă milă. Cel mai adesea vei da moartea din spate și când vei vedea în ochii adversarului tău dispariția vieții, nu vei mai putea niciodată să ștergi această imagine din memoria ta... Fantomele îl însoțesc pe cel care i-a ucis, știi – el, îl chinuiesc și se răzbună într-o mie de moduri pe care nu le poți suspecta... Dacă vii cu noi, îți pui blestemul. Înțelegi cuvintele mele?

Dragoncino dădu din cap da, deși încă nu știa despre adevărurile pe care Kelus i le dădea în acel moment. I s-a dat un pumnal și mănuși prea mari pentru el, care îi alunecau pe vârfurile degetelor. Apoi bătrânul războinic l-a pus pe spate și, fără să se uite înapoi, fără să se gândească nici măcar la mama sa și la tot ce pleca, Dragoncino și-a pus brațele în jurul taliei lui Kelus. În cele din urmă, părea să trăiască...

Zile întregi, trupa și-a făcut drum spre Genova, unde cinci mii de mercenari aragonești cumpărați de venețieni tocmai aterizaseră în speranța de a bloca drumul regelui Franței. Dar bătălia a decurs prost și spaniolii au fost dispersați înainte ca trupa să li se alăture. Au aflat vestea proastă de la un cârciumar la intrarea în Liguria.

— Genova va cădea, a prezis omul. Colții lui sunt la fel de moi ca carnea unei pere. Se pare că francezii au cu ei șaptezeci de tunuri,

o cavalerie de 1.500 de lance şi 12.000 de oameni pe jos... Vor ajunge la Napoli fără ca nimeni să le poată opri! Toate oraşele vor ceda şi Florența!

În ciuda nerăbdării lui Dragoncino față de care tânjea cu desăvârşire, Kelus şi-a întors oamenii şi i-a condus la Bologna, unde auzise că se aduna o armată de coaliție. În prima dimineață a lunii octombrie, sub o ploaie care a acoperit țara la treizeci de paşi, s-au întâlnit cu cercetaşi ai armatei lui Gian Galeazzo Sforza, ducele de Milano aliat francezilor. Confruntarea a fost lansată fără pregătire şi condusă fără milă. De îndată ce au intrat în contact cu inamicul, Dragoncino a alunecat la pământ şi, alunecând sub calul războinicului pe care Kelus îl angajase, a tăiat cârligele fiarei cu o lovitură ascuțită. Într-un nechezat de durere şi surpriză, animalul s-a prăbuşit în iarba îmbibată, trimițând un spray de apă înghețată. Sărind pe călărețul tulburat, Dragoncino îşi înfipse lama într-un defect al armurii şi simți că sângele cald al omului i se scurge pe piele. Privind în sus, îl văzu pe Kelus râzând de el.

— Galjero, eşti la fel de curajos ca tatăl tău! Continuă, băiete! Bătălia nu este câştigată!

Galvanizat, plin de o frenezie de neextins, băiatul şi-a repetat manevra apoi, obosit de această perfidie prea uşoară, şi-a dezarmat cea de-a doua moarte, a cărei sabie a brandit-o pentru a înfrunta un milanez față în față. Căutându-şi prada ca un tânăr lup care se învârtea în jurul unei cirezi de cerbi, a observat un pieton urcat pe un buturug care învârtea un topor cu mâner lung. Mondo stătea întins la picioarele lui, cu capul pe jumătate rupt. Dragoncino a mers înainte fără a rezista niciunei frici. Dorința de a ucide l-a animat şi a experimentat o plăcere acerbă din aceasta, o plăcere brută care i-a sporit de zece ori puterea şi priceperea. Evitând lama mare a toporului cu o răsucire, el a aruncat o lovitură sub bărbia tâmplarului, care s-a strâmbat în spate, luându-l cu el, deoarece încă strângea mânerul armei sale. Când s-a ridicat pentru a alege o nouă victimă, Dragoncino a văzut că lupta s-a încheiat. Ultimul adversar tocmai expirase. Cu un scut

străpuns şi o sabie tăiată, Kelus a descălecat şi a apucat hamul unui cal fără stăpân. Apropiindu-se de fiul fostului său căpitan, i-a întins căpăstrul.

— Morții nu mai au nevoie de accesorii, copilule. Mergeți înaintea noastră şi luați de la ei ceea ce aveți nevoie...

Cu îngrijire estetică, Dragoncino a alcătuit un costum de cizme înalte, şireturi de pantofi şi un pieptar de oțel pătat de rugină, dar a cărui formă i se potrivea. Bucățile de armură fiind prea mari, a trebuit să-şi pufăiască cămaşa şi să se răsfoiască cu smocuri de paie. Mergând dincolo de ici şi colo, şuvițele galbene îi dădeau aerul unei sperietori şi stârneau batjocura însoțitorilor săi. Dar Kelus a redus la tăcere limbile rele, amintindu-şi că tânărul sire Galjero a dat dovadă de curaj excepțional pentru prima sa luptă şi că şi-a răzbunat tovarăşul Mondo, dându-l jos pe călăul milanez dintr-o lovitură.

Din acea zi, avansul trupei a fost încetinit de trei răniți grav care au întârziat ritmul. La jumătatea lunii octombrie, compania a ajuns în Romagna, unde armata franceză îi precedase. Într-o seară foarte vânt, au intrat în satul Mordano, din care au rămas doar pietre. Ceea ce au văzut acolo i-a făcut să-şi blesteme duşmanii pentru eternitate. Francezii au cruțat pe nimeni. Femeile zăceau goale în noroi. Cadavrele soldaților erau îngrămădite pe baricade şi serveau drept mese pentru şobolani şi câini fără stăpân. Aruncate una peste cealaltă, trupurile burghezilor plinuți au căptuşit o fântână adâncă în care fuseseră aruncate după ce au fost dezbrăcate şi torturate pentru a le face să mărturisească unde îşi ascunseseră aurul. În viața sa, Kelus nu văzuse niciodată o astfel de groază. Cu fața putrezită, le-a ordonat oamenilor să săpeze morminte pentru a îngropa sătenii, dar era o sarcină prea grea pentru mica lor trupă. Găsind înălțimea depozitată, au împrăştiat prada cu combustibil şi le-au dat foc între zidurile prăbuşite ale bisericii.

— Crezi că există un Dumnezeu? Îl întrebă Dragoncino pe Kelus în timp ce cei doi priveau fumul negru din arborele ascunse

strălucirea ultimei vitralii din clădire.

— Este o întrebare pe care nu mi-am pus-o niciodată, a mărturisit prima. Şi pentru binele tău, te sfătuiesc să îmi urmezi exemplul. Este mai bine să nu ne lăsăm stupefiaţi de aceste întrebări. Te face melancolic, temător şi inactiv...

Prin urmare, şi-au reluat călătoria şi au traversat alte oraşe devastate de francezi. Pierduţi în ţară, supravieţuitorii au rătăcit ca nişte umbre. Mulţi îşi pierduseră minţile şi se ascundeau în şanţuri ca nişte fiare moarte. În pădure erau acum vizuina de benzi de mizerabili săraci care au luat totul şi care, în câteva zile, a devenit mai sălbatic decât urşi, mai însetat de sânge decât captatori. Trupa a trebuit să respingă atacul unuia dintre aceste grupuri disperate, alcătuit din foşti notabili înfometaţi şi clerici rece-rece. Ceea ce s-a întâmplat atunci nu a fost o luptă. Era trist şi barbar, lipsit de orice milă. Soldaţii nu au deplâns nicio pierdere.

„Să ne refacem paşii", a spus Kelus în timp ce treceau pe lângă Carrara. Nici nu ştiu unde este armata noastră. Ca să spun adevărul, nici nu ştiu dacă mai avem unul. Nimic din tot ceea ce are sens... Francezii au cea mai bună parte şi nu micul nostru ansamblu de infirmi îi va opri. Prima rundă a acestui război este pierdută, trebuie să ne confruntăm cu faptele. Să mergem la Mantua. Marchizul este un vechi duşman al lui Carol al VIII-lea. Acolo, ne vom putea spune ce să facem...

Kelus şi oamenii săi au trecut prin porţile Mantovei chiar în ziua în care Florenţa, asediată de francezi, s-a predat fără luptă, predată cu ruşine invadatorului de Piero de Medici, fiul foarte mediocru al regretatului Lorenzo. Vremea a fost ciudat de blândă pentru sezon. Potecile s-au topit într-un noroi lipicios, în care caii s-au scufundat până la jgheaburi, iar vagoanele s-au blocat în bălţi slab, care au durat ore întregi să se degajeze. La cazarma lansquenetelor unde li s-a dat cartierul, Kelus a aflat că marchizul intenţiona să aştepte până în primăvară pentru a lansa armata împotriva francezilor.

— Arc! Dragoncino a intrat în panică. Dar de ce să ajungem?

— Francezii vor Napoli. Bine pentru ei! Odată ce şi-au instalat marioneta pe tron, vor fi obligați să lase forțe cu el pentru a-l proteja. Când regele se va întoarce la Paris, armata sa va fi mai slabă şi o vom distruge cu uşurință...

Lunile de cantonament din Mantua au fost pentru Dragoncino ocazia de a se antrena să se ocupe de sabie ca un adevărat reiter. Kelus şi oamenii săi l-au învățat tot ce ştiau despre artele războiului. Durante l-a învățat să călărească corect; el i-a explicat cum era necesar să stoarcă picioarele pentru a-şi face mişcarea să se mişte înapoi, să o facă să se întoarcă la locul său, să-i ceară să dea cu piciorul pentru a se elibera de duşmanii prea apăsători sau pentru a se ridica pentru a sparge pieptul unui suliţaş. Nicolo i-a întins o arbaletă şi l-a tras până când umărul lui a căzut pe ținte de răchită. Galmundo l-a învățat cum să țină un scut şi să-l folosească pentru a îndepărta loviturile la fel de mult ca să le dea. Când zilele au crescut mai mult decât nopțile, Dragoncino s-a îngrăşat şi şi-a construit muşchii, fălcile i s-au întărit. În cele din urmă trecuse linia care îl separă pe copil de bărbat.

„În fiecare zi semeni un pic mai mult cu tatăl tău”, îi spunea adesea Kelus. Ai aceleaşi calități ca şi el. Dar mi se pare un băiat mai fericit... Îți plac fetele, cel puțin?

Dragoncino l-a asigurat că nu ştie nimic despre asta şi că cel mai bun mod de a afla este să încerce încă. Cu câteva monede de cupru, a cumpărat o tânără fată într-un han timp de o oră. Curva nu era rece în ochi şi i-a arătat tot ceea ce fac de obicei un bărbat şi o femeie când sunt împreună. Dragoncino a ieşit din mansardă cu râsul pe buze, foarte fericit că a descoperit un apetit suplimentar, dar nu a fost foarte înțelept să nu fi frecat umerii cu aceste jocuri mai devreme. În fiecare zi se întorcea să o vadă pe fată, apoi se sătura de ea. A luat-o pe Luisa, o brunetă, să o înlocuiască. Urcându-se la mansarda unde avea salteaua ei de paie, domnişoara i-a spus că nu era din Mantua, ci tocmai sosise din Florența, unde fusese carder de lână.

— De la Florența? A întrebat imediat Dragoncino. Ai văzut francezii?

— Nu au stat mult. Abia zece zile. Şi nu s-a comportat prea rău. Dar, de îndată ce au plecat, medicii au fost demişi şi au fugit... Este un călugăr care guvernează acum. Şi este mai groaznic decât dacă oraşul ar fi fost distrus la pământ.

— De ce asta?

— Este un nebun care arde tablouri şi bogăție pe pirurile aşezate pe străzi. Toată lumea ar trebui să se îmbrace în negru şi să facă penitență. Nu mai poți juca zaruri, bea, cânta sau purta împletituri false în păr sau inele pe degete. Copiii sunt cei care se ocupă de poliție. Îşi denunță părinții dacă ascund bijuterii sau cărți seculare. Eu, am preferat să plec decât să locuiesc în acest oraş unde trebuie să compunem o mină din Post pentru a nu fi bătut pe străzi.

— Cum spui că se numeşte acest călugăr?

— Savonarola. Dar nu mai vreau să vorbesc despre asta. Esti frumoasa si vreau sa-ti simt mainile pe mine. Haide!

*

Dragoncin începea să se îndrăgostească de Luisa când marchizul de Mantua a adunat armata Ligii de la Veneția pentru a ataca francezii, întorcându-se de la Napoli.

— Vestea este bună, copilule, spuse Kelus zâmbind. Forțele inamice sunt reduse şi împiedicate. Se spune că regele lor suferă de variolă şi că cu greu poate sta pe calul său. Francezii vor face totul pentru a evita bătălia, dar îi vom forța să facă acest lucru blocându-i spre Parma, la ieşirea din Apenini. Ai grijă să lupți. Vom încerca să rămânem împreună, dar dacă o povară ne separă, fiecare om va fi pentru sine...

Armata Ligii s-a oprit la marginea unui torent, ale cărui ape erau suficient de scăzute pentru a putea fi traversate de oameni pe jos şi s-au aşezat uşor în sus pe un deal. Timp de două zile, aliații au aşteptat inamicul. În cele din urmă, în dimineața zilei a treia, emisarul francez Philippe de Commynes a făcut un pas înainte

pentru a negocia dreptul de a trece fără luptă, dar marchizul nu a cedat. Ordonând desfăşurarea trupelor sale, le-a împărţit în două puncte pentru a ataca simultan faţa şi spatele. Oamenii lui Kelus au traversat râul cu un mare grup de mercenari spanioli şi au avansat asupra inamicului fără a întâmpina nicio rezistenţă. În câteva minute, reiterele au zdrobit printr-o linie subţire de gardieni şi s-au aruncat asupra vagoanelor de aprovizionare pe care s-au grăbit să le pradă. Kelus a fost primul care a descărcat pentru a sări într-o dubă şi a face un bas pe cufere de veselă de aur ştampilate cu florile de lys. O astfel de inimă a fost neaşteptată. Cu toate acestea, lui Dragoncino nu-i păsa de spânzurătoarele grele şi mătăsile orientale de care râdeau tovarăşii lui. Întorcându-se în jurul vagoanelor, a încercat să adune trupele şi să continue asaltul. Prea tarziu. Comandaţi şi conduşi personal de suveranul lor, cavalerii francezi s-au aruncat asupra lor în plin galop. Şocul a fost îngrozitor. Surprinşi în plină euforie şi deja beţi pentru unii, puţini dintre ei au brandit sabia în apărare. Dragoncino la văzut pe Kelus sărind pe calul său şi alunecând ca un hoţ de pui obişnuit, pe prietenii săi Nicolo şi Galmundo în urma sa.

Sângele furios al lui Galjero care îi curgea în vene îi interzicea să-l cunoască pe tânăr să fugă. Furios, şi-a urmărit corcelul şi s-a îndreptat direct către un grup opus, care se apleca să taie în bucăţi un pătrat de pietoni adunaţi în jurul etalonului Aragonului. Conducându-şi montura cu coapsele, Dragoncino a dat drumul la frâu şi, în acest proces, a apucat o sabie înfiptă în pământ. Învârtindu-şi cele două lame în jurul capului ca aripile unei mori de vânt, şi-a făcut drum către călăreţul unui puternic corcel dappled, care ţinea un guisarme din fier forjat. Distribuind o serie de lovituri violente la cârma adversarului său, Dragoncino l-a forţat să se întoarcă spre el. Luptătorul, cu siguranţă, era un mare lord, pentru că armura sa, fabricată din cel mai bun oţel, era cizelată fin, cu împletituri complicate. Îşi pierduse scutul şi nu se opunea decât celor două lame ale lui Galjero cu mânerul de fier al

ştiucii sale lungi. Dragoncino s-a văzut deja învingător şi şi-a redobândit eforturile şi viteza când calul său a căzut brusc sub el. Neputincios să-l reţină, a căzut puternic şi a rămas prizonier al masei animalului. Înfăşurându-se cât de mult a putut în mijlocul unui corp de corp frenetic, orbit de praf şi pietriş, a simţit o copită lovindu-i violent templul şi nu ştia că regele Franţei tocmai a fost salvat de vasalii săi şi luat din luptă.

Dragoncino nu a fost mult timp inconştient. Când a deschis din nou ochii, bătălia s-a terminat. Un luptător viu nu mai era vizibil la orizont. În ciuda numărului lor redus, francezii reuşiseră să se scoată din capcana pusă de marchizul de Mantua. Armata Ligii de la Veneţia, în frâu, a căzut în dezordine înspre Parma, străinii galvanizaţi la călcâie. Cât a putut, tânărul şi-a simţit coastele şi craniul. Era puternic, nu avea os rupt. Împingând cadavrul calului, a reuşit să se elibereze cu o împingere violentă.

— Puternic ca Heracles! Ţi-am spus, odată... Dar îţi mai aminteşti, Dra Goncino?

Taurul roşu

Era acolo, în faţa lui, identică în toate privinţele cu amintirea pe care o păstrase despre ea. Stând cu mândrie pe un grajd întunecat cu o coamă lungă, călăreţul nu se schimbase din ziua în care a salvat Dragoncino de veninul de şarpe. Chipul şi silueta lui erau încă atât de tinere, atât de atrăgătoare.

— Eşti prieten sau duşman? spuse tânărul agresiv, încă fierbând din febra bătăliei.

— Numele meu este Laüme, a răspuns fata pe un ton amuzat. Şi cred că sunt prieten... Da. Un fel de prieten al familiei tale.

— Familia mea? Eşti trimis de mama mea, nu-i aşa? Îţi pierzi timpul! Îi poţi spune că nu mă voi întoarce niciodată la ea!

D ivertie prin imitaţia furioasă Dragoncino, Laume a lăsat un râs luminos.

— Te înşeli, a spus ea. Nu am primit mandat de la Nuzia. Sunt aici pentru tine, pentru a te ajuta, pentru a te învăţa lucruri şi pentru a te face bogat şi puternic... Mult mai puternic decât tatăl

tău... Dar puțin mai puțin decât va fi fiul tău. Acum este suficient! Urcă pe o montură şi urmăreşte-mă! Vom vorbi mai târziu.

Iar Laüme, fără să mai spună, şi-a încurajat fiara şi a pornit în galop.

Cu inima bătută, al doilea din Galjero a fugit după un cal rătăcit şi a intrat în şa. Pe crestele din jur, ieşind din păduri şi coborând pantele, siluetele francezilor înarmați au ieşit să-şi îngroape morții. Până la căderea nopții, Laüme şi-a condus tovarăşul spre sud. Au traversat peisaje de landuri prăfuite şi altele de pajişti groase, au înconjurat râurile şi au trecut prin poduri de cărămidă galbenă plasate sub protecția statuilor de sfinți înfăşurați în panglică. Seara, au tăbărât într-o pădure departe de orice sat. Dragoncino a adunat nişte lemne moarte şi a vrut să pună o cursă, dar Laüme a scos din butoaie un balon de vin şi un sfert de carne uscată pe care au mărunțit-o cu dinți grozavi.

Încă puțin uimit de formidabila lovitură a copitei primită în timpul bătăliei şi intoxicat de chiantiul pe care îl băuse, al doilea dintre Galjero credea că visează. I-a venit chiar ideea că era mort şi că sufletul său se îndreaptă acum spre un paradis necunoscut, îndrumat de un înger blond cu trup feminin. Avansarea mâna spre Laüme, el a înfăşurat taliei ei şi presat – o împotriva lui. Îi era foame pentru ea şi în schimb a simțit că îi este foame pentru el. Mâinile i-au crăpat cusăturile rochiei şi i-au dezvăluit sânii lăptoşi. Întinse pe frunzele uscate împrăştiate pe pământ, au urlat în seara aceea mult mai tare decât fiarele sălbatice care bântuiau pădurile.

— Unde mă conduci? A întrebat Dragoncino când s-au întors pe drum.

— Mergem la Roma. Bogății şi onoruri vă aşteaptă acolo la curtea Papei Borgia.

Când au ajuns la cinci leghe de Florența, Dragoncino şi-a oprit calul pe un deal şi şi-a ridicat mâna pentru a-şi proteja ochii de soare.

„De aici poți vedea casa mamei tale”, a comentat partenerul său.

Asta observi, nu-i aşa?

Puțin ruşinat, Galjero a confirmat-o cu un semn din cap.

— De la evadarea ta, Nuzia a pierdut. Încă un pas şi ea va trece. Vrei să schimb asta?

— Cum ai putut?

— Nu o pot face fără voia ta, pentru că o viață merită doar împotriva unei alte vieți...

— Ce vrei sa spui? Este existența mea pe care o revendici în schimbul respirației mamei mele?

Laüme zâmbeşte:

— Sunt ataşat de sângele tău. Dacă se termină, dispar. Nu v-ați dat seama încă?

— Şi ce dacă?

— Vă cer un sacrificiu pentru a o readuce pe Nuzia la cei vii şi a-i arăta din nou calea luminii. Este încă tânără. Frumusețea ei poate reveni chiar la ea... Ea te-a purtat şi te-a hrănit. Tu şi cu mine îi datorăm asta până la urmă, nu crezi?

— Mama şi cu mine nu ne iubim.

— Te-ai teme de calvar?

Dragoncino se încruntă.

— Vorbi! Ce vrei sa fac?

— Sângele poartă misterele şi impuritățile sufletului. Găsiți un sânge lipsit de mister... O rouă de sânge. Asta îți impun. Acum şi aici, aştept omagiul tău sau altfel te las pentru totdeauna.

— Nu!

Ochii bombați, inima bătând să se rupă, Dragoncino şi-a încurajat fiara şi a luat direcția unei cabane unde ştia locația, nu departe de acolo. Era cârcota unui ticălos care lucra în câmpurile aparținând Nuziei. Se ştia că bărbatul ar fi provocat un nou copil soției sale epuizate la fiecare nouă luni. Instinctiv, Galjero ştia că asta cerea Laüme. Aşa cum se aştepta, a găsit matrona care alăpta, înconjurat de o duzină de copii care zburau, fiecare mai murdar decât următorul. Văzând un cavaler cu cârma coborâtă sosind într-un galop complet, femeia s-a speriat şi a fugit să se

ascundă într-o pivniță cu accesul protejat de o uşă grea, dar Dragoncino a prins-o înainte să se strecoare şi să o sugrume. Ochii copiilor săi. Apucând bețe şi pietre, cei trei bătrâni s-au aruncat asupra agresorului, lovindu-l cât de tare au putut, dar Galjero şi-a tras arma şi i-a ucis cu atâta ferocitate, de parcă ar fi înfruntat bărbați mari. Intrând apoi în cabană, a tras două fetițe de sub un pat unde se refugiaseră. L-a judecat pe unul prea mare şi l-a strecurat, apoi a lovit capul celuilalt într-un colț al mesei pentru a-l bate, suficient de lung pentru a-i hexagona pe supraviețuitori. Dar restul fraților se risipiseră deja şi nu voia să piardă timpul urmărindu-i. Env înfăşurându-l pe copilul inconştient într-o pungă, l-a apucat pe bebeluşul plângând pe podea şi s-a dus înapoi la Laüme. Plămânii îi ardeau şi mintea îi era încântată de măcelul uşor de care fusese vinovat. De când Kelus îl sfătuise să nu se plictisească de întrebări metafizice, Dragoncino îi distrusese întregul catehism. Ce-i păsa de el că a ucis oameni nevinovați dacă acesta era prețul pe care trebuie să-l plătească pentru că îl ținea pe Laüme aproape de el? Oare femeile şi copiii nu mureau în fiecare zi sub loviturile soldaților? Ce zici de ciumă? Dar lepra? Nu au luat ei bătrâni şi copii, sfinți şi criminali indiferenți? Ce rost are atunci să faci penitență? Dragoncino şi-a aşezat prada la picioarele amantei sale, a cărei față s-a luminat...

— Ce cadouri frumoase îmi faci! Tatăl tău mi-a făcut astfel de ofrande în trecut, dar de atunci nu am mai primit...

— Tatăl meu...?

— Mai tarziu. Iți voi spune mai târziu!

Ca o ogresă intoxicată de carne proaspătă, Laüme s-a apropiat de copii... Nu le-a băut sângele, ci l-a frecat ca un unguent. Dragoncino a ajutat-o să se dezbrace şi, cu palmele sale, a întins lichidul lipicios peste corpul suplu al fetei. De asemenea, s-a dezbrăcat ca să se lipească de ea, strâmt. Furiosi de mirosul metalic care se ridica din bălțile roşii, caii au bătut la picioare şi au nechezat, trăgându-şi frânele pentru a fugi de acest loc de nebunie şi moarte.

După ce au terminat de oferit reciproc plăcere, Dragoncino şi Laüme au sărit în curentul rece al unui pârâu şi s-au spălat cu multă apă în timp ce îşi repetă sărutările şi mângâierile. Apoi, strânşi laolaltă, s-au întins pe o piatră plată pentru a lăsa soarele să-i usuce. Un fluture colorat a venit să se odihnească pe coapsele lui Laüme, o libelula pe umărul lui Dragoncino.

— Vezi tu, creaturile din pădure ne iubesc, a spus fata râzând. Ei ştiu că nu există păcat în ceea ce am făcut noi...

„Cu toate acestea, suntem asasini", a spus Dragoncino, fără un indiciu de remuşcare în voce.

— Nu. Suntem puternici şi luăm ceea ce ne face să ne dorim. Este singura lege care contează. Toate celelalte sunt doar momeli, bune pentru ignoranți şi temători.

S-au întors la monturi pentru a scoate haine noi din piesele turnate. Dragoncino l-a îmbrăcat pe Laüme de parcă ar fi fost pagina lui şi şi-a pieptănat părul într-un coc în lumina stinsă a serii. Apoi a îngropat rămăşițele copiilor lângă un furnicar plin de viață. Părăsind în cele din urmă pădurea la amurg, îndrăgostiții au mers ținându-se de mână şi îndrumându-şi caii de căpăstru către domeniul Nuziei. Laüme fredona o alba occitană, pe care tânărul Galjero a reluat-o stingherit, fără să o înțeleagă.

Bel dos companh, tan soi en rie sojorn Qu'eu no volgra but fos alba ni jorn Because the gensor that anc nasques de mayor

Tenc e abras, per queeu non prezi gaire

Lo fol gelos ni alba...

Când au ajuns lângă castel, au văzut doar o lumină slabă la fereastră. Dragoncino şi-a legat animalele în tarabele pustii ale grajdului şi a intrat în casă fără să se întâlnească cu nimeni. Laüme îl urmă tăcut pe coridoarele reci, incolore, slab luminate, până la uşa dormitorului Nuziei.

Era întinsă pe un pat îngust într-o cameră întunecată, aproape goală. Un preot o supraveghea, strângând o pieptă cu o Biblie strâmbă. Când i-a văzut, Nuzia s-a aşezat cu un geamăt, bătând din brațe pentru a semnifica că a refuzat să-i lase să se apropie.

Cura s-a ridicat la rândul său şi a mers în întâmpinarea lor. Dragoncino îl cunoştea bine: era părintele Mariani, mărturisitor şi director de conştiinţă al Nuziei, un bărbat care o împinsese întotdeauna să fie mai dură faţă de ea însăşi şi de ceilalţi. O curea ataşată la încheietura mâinii un bici scurt din piele cu plumb.

— Dragoncino, fiu nevrednic! a exclamat el, fluturând cartea în faţa lui ca un scut. Vii să profane ultimele momente ale tatălui tău! Cum îndrăzneşti? Mergi în schimb la Florenţa! Du-te în genunchi la picioarele Savonarolei şi roagă-l să-ţi ierte păcatele! Du-te şi fă pocăinţă! Du-te!

În loc să piardă o secundă de pală, Dragoncino şi-a scos pumnalul şi a străpuns inima bătrânului prost fără niciun indiciu de ezitare. Înspăimântată, Nuzia bătu din mâini în obraji şi scoase un strigăt strident. Laüme s-a aplecat spre ea pentru a-şi ţine încheieturile în timp ce începea să-şi zgârie propria faţă până când a suflat cu unghiile.

— Nuzia! Auzi cuvintele mele! ea spune. Am fost nedrept cu tine... Te-am lăsat singur prea mult timp. Simt că eşti o fată bună, Nuzia... Îţi voi da înapoi o parte din ceea ce te-am pierdut.

Apoi, cu o mie de precauţii, ca şi când ar avea grijă de o creatură fragilă, Laüme a desfăcut crucifixul care atârna de sânul osos al femeii şi l-a înlocuit cu un colier subţire pe care îl extrasese din pliurile mari ale mânecii. La capătul lanţului de argint atârna o piatră rotundă de culoare iarbă. Nuzia mi-a închis ochii şi s-a relaxat imediat, parcă liniştită de un drog puternic. Membrele i s-au lăsat şi nu mai ţipa. Laüme şi-a scos şapca de in şi a descoperit că Nuzia şi-a tuns părul: un puf rar, cu păr cenuşiu, i-a acoperit capul.

— Ce vom face cu ea? a întrebat Dragoncino. Ar fi mai înţelept să-i punem capăt suferinţei...

— Nu! Laüme a obiectat. Pot să-i aduc sănătatea înapoi... Am extras suficientă putere pentru asta din sângele copiilor.

Apoi Laüme s-a întins lângă Nuzia şi a adormit-o multă vreme, ca o mamă care îşi îmbrăţişează copilul care iese dintr-un coşmar

pentru a speria umbrele nopții. Nuzia părea să adoarmă la început. Buzele ei se deschiseră, gâtul i se înmuie şi degetele relaxate. Laüme îi şopti la ureche cuvinte dulci, dintre care Dragoncino nu înțelegea nimic. Poate că a fost un cântec, poate o predică sau o poezie. Poate că a fost doar un idiom fără coadă sau cap...

Încet, lumina zilei a coborât în cameră prin obloanele de lemn. Aşezat pe podea lângă cadavrul părintelui Mariani, Dragoncino la rândul său a adormit. Când s-a trezit, mama lui îl privea şi îi zâmbea tandru. Lacrimi mari de bucurie i-au coborât pe obraji şi ea i-a strâns strâns mâna lui Laüm e.

— M-am purtat atât de rău cu tine! spuse ea cu o voce răguşită. Te-ai purtat atât de rău... Eşti bărbat acum... Şi sunt mândru de asta... Foarte mândru...

Dragoncino nu ştia ce să facă, nici măcar să simtă.

„Am ucis bărbați, mamă", a început el. Şi copii...

— Ştiu asta, răspunse ea, întinzându-i brațele. Laüme m-a învățat asta. Dar asta nu este important! Vino langa mine!

Mai ezitant să-i îmbrățişeze mama decât să lupte cu inamicul pe un câmp de luptă, Dragoncino s-a forțat să facă cei trei paşi care l-au separat de ea. O rază de soare a căzut brusc pe chipul Nuziei şi el a crezut că visează... Niciodată nu o văzuse atât de proaspătă. Trăsăturile sale pierduseră orice expresie de duritate, de chin. Chiar şi ridurile ei par mai puțin adânci. Părul ei, mai plin decât în ziua precedentă, era şi el mai întunecat, mai luminos, mai puternic. I-a dat o îmbrățişare, cu inima tulburată şi fericită în acelaşi timp, ruşinată şi senină.

Încă două zile, îndrăgostiții au rămas în castel pentru a avea grijă de Nuzia. Laüme a hrănit-o şi a distrat-o inventând fabule sau cântând colinde. Dragoncino a aruncat trupul părintelui Mariani în gunoiul de gunoi de grajd şi a adunat pe slujitorii şi iobagii pe care Nuzia i-a dat afară când, după dispariția fiului ei, s-a dedicat în întregime mortificării.

„Munca se reia la moşia Galjero", a strigat el prin cătune şi

oraşele din jur. Mă veți raporta dacă lucrarea este prost realizată!

A treia dimineață după sosirea lor, îndrăgostiții au decis să ia drumul înapoi spre Roma. Nuzia putea merge deja. Pe trepte, o luă de braț pe Laüme.

— Ştiu cine eşti, a spus ea. Am ştiut-o mereu. Te-am urât mult timp, este adevărat, şi ți-am planificat moartea... Dar eram ignorant şi gelos atunci, închis în nenorocirea mea ca într-un sicriu de plumb. Tu, care poți face orice, mă vei ierta vreodată?

Laüme s-a mulțumit cu un zâmbet foarte blând ca răspuns. Odată ajunsă în şa, ea a promis că va avea grijă de Dragoncino şi îl va face să atingă cele mai înalte onoruri.

— Nu rupe piatra pe care ți-am aruncat-o la gât, spuse ea din nou. Ea îți va aduce un bărbat care te va iubi şi îți va oferi ceea ce ai vrut să primeşti de la Galjer o. Împreună, veți fi fericiți...

*

Înainte de a ajunge la Roma, călătorii s-au oprit în Florența, la palatul degli Specchi unde Laüme a vrut să ia bijuterii şi nişte bibelouri. Era pentru prima dată când Dragoncino se plimba pe străzile oraşului. Momentele rare în care evocaseră oraşul, mama sa, bătrâna mătuşă Isola Giorni sau preotul Mariani pictaseră un portret demn de Sodoma şi Gomora. Cu toate acestea, tânărul a judecat că locul guvernului Savonarola trebuia evitat: atmosfera era grea acolo şi puțini trecători îşi țineau ochii nituiți la pământ. Laüme arătă spre schelele de lemn carbonizate, de pânză vopsită învelită şi legături de cărți înnegrite ca cărbunele.

— De la plecarea Medici, Florența a căutat frumusețea. Tot ceea ce bucură ochii şi dă plăcere este blestemat şi rupt... Va avea doar un timp, dar prefer să plecăm la Roma. Respirând acelaşi aer ca şi călugării mă sufocă.

Pe o stradă de pe malul Arno, şi-au legat caii de inelul unui stâlp de piatră şi au intrat într-o casă patriciană.

— Aceasta este casa ta? a întrebat Dragoncino.

— Nu, dar a unui prieten...

Laüme nu trebuia anunțat pentru a fi primit cu respect.

Servitorii păreau să o cunoască şi o însoţeau imediat la stăpânul casei. Într-o vastă grădină cu vedere la râu, doi bătrâni vorbeau, aşezaţi pe o bancă. Văzându-l pe Laüme, au dat semne de cea mai vie mulţumire şi şi-au întrerupt imediat conversaţia. Chel şi înfăşurat un vair furat în jurul gâtului pentru a se proteja de vânt, cel mai în vârstă a fost Cristoforo Landino, fostul tutore al lui Lorenzo de Medici. Celălalt, abia mai tânăr, a fost Marsilio Ficino, traducătorul operelor lui Platon, Porfir, Synesius şi Hermes Trismegistus.

— Bucurie si fericire! a exclamat Ficino, ridicând braţele spre cer. Norii s-au deschis, iar din vaporii Olimpului a apărut frumoasa Laüme! Ce veşti despre sfere, înger al dulceului zefir?

Laüme se înclină adânc în faţa celor doi barboni şi izbucni într-un râs fericit în timp ce se învârtea, dezvăluind gleznele sale subţiri.

— Olympus declară că sunteţi doar doi bătrâni proşti care să rămână aici. Am venit să te duc la Roma! Mă duc acolo azi, însoţit de acest tânăr cavaler care nu îndrăzneşte să vină înainte.

Landino şi Ficino se uitară gelos la Dragoncino, care stătea nemişcat, cu sutienul încrucişat, la umbra unui smochin.

— În Roma? tuşi Ficino. Nu te gândeşti la asta! La vârsta noastră? Drumul este lung şi atunci cum să ne mişcăm manuscrisele, bibliotecile fără ca cărucioarele noastre să fie oprite la porţile oraşului? Vor arde totul, ştii asta.

— Distragerea atenţiei gardienilor este posibilă, răspunse Laüme în linişte, ridicând o grămadă de struguri negri pe care îi luase dintr-un bol de cositor.

— Da... Poate... Eu şi Cristoforo nu suntem conştienţi că eşti capabil de asta. Dar călătoria ne sperie, pe el şi pe mine... Nu, cu siguranţă, preferăm să rămânem.

— Viaţa noastră este în Florenţa, Laüme, adaugă Landino. Amintirile noastre dorm la adăpostul acestor metereze... Bătrânii au nevoie de amintiri, este mâncare de care nu se pot lipsi. Apreciem propunerea dvs. La adevărata sa valoare, dar o

respingem.

— Cât mai sperați să scăpați de nebunia distrugerii care se dezlănțuie aici? Cu cât timp înainte ca slujitorii Savonarolei să forțeze uşile caselor voastre şi să pună mâna pe prețioasele voastre texte de filosofie pentru a le distruge pe miza deşertăciunilor?

Ficino şi Landino şi-au răsucit mâinile încrețite fără să ştie ce să spună. Cei care erau printre cei mai învățați din timpul lor păreau la fel de vulnerabili ca şi copiii fără protecția medicilor.

— Nu vor îndrăzni..., a riscat timid Ficino.

— Savonarola a pervertit inima şi mintea lui Pico della Mirandola, care a murit cerându-i iertare! Întrucât îşi ascultă rimele tremurând după suflet, Botticelli nu mai îndrăzneşte să picteze corpul unei femei. A dat foc tuturor nudurilor din studioul său personal! Nu uita! Această viperă Savonarola poate face orice! În ziua în care numele tău îi revin în memorie, el aprinde o torță sub traducerile tale şi comentariile tale de la maeştrii păgâni, Marsilio!

Parcă sub efectul unei lovituri bruşte, bătrânul filosof s-a micşorat puțin mai mult şi a făcut un pas înapoi la banca unde s-a aşezat, pentru a murmura câteva cuvinte scurte acolo înainte de a se linişti.

„Pot să-l ucid pe călugărul acela urât", a spus Dragoncino, hotărând să ia parte la conversație. Pe cât de rău este, nu este nemuritor.

Laüme zâmbi şi strânse mâna iubitului ei.

— Nu poți ucide Savonarola. Acest lucru va pune în pericol planurile pe care le am pentru tine.

— Şi tu? Ştii cum să vindeci victimele otrăvirii. Cu siguranță ştii şi tu să compui. De ce să nu amesteci nişte venin cu bulionul lui?

Laüme oftă şi se îndepărtă pentru a se aşeza pe peretele jos cu vedere la Ar nr. Ochii lui se fixară pe cursul râului leneş.

— Ar deveni martir. Fantoma lui ar fi chiar mai periculoasă decât persoana sa.

— Laüme are dreptate, adaugă Landino. A ucide acest om ar

însemna să nască vocații şi să trezească o dorință de răzbunare. Acest lucru trebuie evitat cu orice preț.

— Deci ce să fac? Dragoncino s-a pus pe nervi.

— Să spere că excesele călugărilor se vor întoarce într-o bună zi împotriva lor, a susținut fata. Între timp, ca să te protejez, Marsilio şi tu, Cristoforo, pot să creez amulete care să descurajeze străinii să îți treacă pragul. Prețioasele tale cărți vor fi mai bine păstrate decât de bărbați.

Săpând pământul moale la picioarele sale cu mâinile goale, Laüme a modelat două figurine de lut. Cele două vieți, fascinate, nu au pierdut nimic din gesturile sale. Împreună au recitat:

— *Verba secretorum Hermetis – Verum, sine mendacio, certum et verissimum: quod est inferius est sicut quod est superius; and quod est superius est sicut quod est inferius, ad perpet randa miracula rei unius. And sicut omnes res fuerunt ab uno, mediatione unius, sic omnes res natae fuerunt ab hac una readaptatione. Pater ejus este Sol, mater ejus Luna; portavit illud Ventus in belly suo; nutrix ejus Terra este. Pater omnis telesmi toti us mundi is a catch. Vis ejus integra is si versa fuerit in terram. Separabis terram ab igne, subtil a spisso, suaviter, cum magno ingenio. Ascendit a terra in coelum, interumque coborât în terram şi receit vim superiorum şi inferiorum. Sic habebis glori am totius mundi. Ideo fugiet a te omnis obscuritas. Hic est totius fortitudine fortitudo fortis; quia vincet omnem rem subtilem, omnemque solidam penetrabit. Sic mundus creatus est. Hinc erunt adaptations mirabiles, quarum modus is hic. Itaque vocatus s um Hermes Trismegistus, habens tres partes philosophiœ totius mundi. Completarea este cea a dixi-ului operațiunii Solis...*

Solemnitatea cu care Ficino şi Landino scandaseră *Smaragdina Tabula* fi Laume chicotind.

— Nu credeți, ca evreii, că cuvintele sunt importante! le-a spus ea. Acestea sunt doar momeli pentru copii. Adevărata forță constă în voință, iar voința este tăcută... Cuvintele sunt frumoase, îi impresionează pe ignoranți, dar puterea alunecă peste ei fără a lăsa o urmă. Voința, pe de altă parte, este o chestiune mult mai

permeabilă...

Procedând astfel, ea şi-a dus succesiv cele două figurine la inimă. Închizând ochii, a rămas multă vreme nemişcată şi tăcută. Cei trei bărbaţi o priviră fără să îndrăznească să se mişte. În cele din urmă, când noaptea s-a întunecat în jurul lor, Laüme şi-a deschis pleoapele şi a aşezat păpuşile lângă ea.

— Paznicii sunt gata, anunţă ea. Te voi învăţa cum să-i menţii în viaţă şi să-i întăreşti. După ce le-ai ascuns lângă pragul conacelor tale, niciun inchizitor nu va putea intra în ele.

Obosit, puţin interesat de ştiinţa că fata îi transmitea grav celor doi geronti uimiţi, Dragonc ino s-a dus să se întindă în iarbă, lângă trunchiul unui lămâi. Înfăşurat în mantie, a încercat să numere stelele şi a adormit, privind în jos la Sirius.

Vârful umed al pantofului lui Laüme de pe obraz îl trezi în zori. Co roună răsturnată, tremurând dar fericită de a contempla faţa iubitei sale care aurea soarele răsărit, tânărul sări în sus. Scuturându-se ca un câine tânăr, a aruncat intenţionat picături de gheaţă asupra lui Laüme care a râs şi a fugit ca o fetiţă între copaci. El i-a urmat imediat paşii, a sărit spre ea ca un lup pe o căprioară şi a rostogolit-o printre flori. Înfăşuraţi în blănuri şi înghesuiţi unul pe altul pe bancă, Marsilio Ficino şi Cristoforo Landino au luat scurte înghiţituri dintr-un castron de miere fierbinte amestecat cu coacăz negru zdrobit în timp ce se împingeau unul pe celălalt.

— Vezi, Marsilio, a spus Landino, nu ne-am înşelat. Vechii noştri stăpâni aveau dreptate. Jamblique, Porphyre... Ştiau că trebuie să avem credinţă în existenţa nimfelor amabile... Ele există! Ei chiar există!

— Ah! dacă Gemistos Plêthôn şi Cosimo de Medici ar fi putut să-l cunoască pe Laüme! gemea Ficino. Dacă ar fi apărut ea în momentul Consiliului... Oglinda sfărâmată a Afroditei ar fi putut fi în cele din urmă recompusă şi marele Pan domnind din nou peste lume.

— Cine ţi-a spus că aceasta nu este adevărata intenţie a acestei

sublime creaturi?

Râzând, fiecare mai umed decât celălalt şi părul împânzit de fire de iarbă şi petale mototolite, Laüme şi Dragoncino s-au întors la gazdele lor. Servitorii aduceau ouă şi măsline, brânză şi slănină, gât de lebădă înăbuşit şi vin dulce.

Când toţi au fost mulţumiţi, Laüme şi Dragoncino şi-au luat rămas-bun, şi-au reluat monturile şi au traversat Ponte Vecchio fără ca un singur negustor să-i urce. Tarabele de scânduri de pe parapete erau aproape toate închise, iar puţini care mai ofereau vreo marfă ofereau ţesături aspre şi decolorate şi crucifixuri din lemn.

— Dacă acesta este oraşul lui Dumnezeu, mă iau fără regret cu Diavolul, murmură Dragoncino, aruncând o privire dezgustată în jurul lui.

La capătul podului, douăzeci sau treizeci de *urlători*, băieţi spioni comandaţi de Savonarola, erau aşezaţi lângă o fântână. Cârpele lor fuseseră frecate cu praf de cărbune pentru a le întuneca şi fiecare dintre ele purta o tijă de oţel pe centură. Când au observat cuplul, s-au îndreptat şi cel mai înalt, cu faţa contorsionată de cosuri şi urechi proeminente, a păşit înainte.

— Voi doi! Nu ştiaţi că este interzis să purtaţi haine colorate şi să călăriţi pe cal? Acestea sunt semne de mândrie care îi nemulţumesc foarte mult pe Dumnezeu! Coborâţi de la sol şi scoateţi-vă hainele! Ca o pocăinţă, vei merge gol cerându-i iertare în cea mai apropiată biserică, apoi vei fi legat de stâlp timp de două sau trei zile, expunându-ţi părţile ruşinoase pentru a-ţi cobori puţin morgu e.

Ceilalţi copii şi-au tras cluburile şi s-au apropiat, pe jumătate lăudăroşi, pe jumătate zgârciţi, toţi înroşiţi de emoţie la gândul celebrelor scene care se apropiau. Dragoncino strângea deja mâna sabiei când Laüme îşi ţinea braţul pe spate.

— Stai! îi şopti ea. Rămâneţi în şa şi lăsaţi-mă să mă ocup de aceste pui urâţi.

Când mâinile apucară fundul halatului lui Laüme ca să-l rupă

şi cizmele lui Dragoncino să-l tragă la pământ, coşul ordona brusc să se oprească totul. Pentru a fi gardieni şi răi, trăsăturile sale trebuiau să se transforme brusc pentru a exprima un fel de extaz mistic.

— Lasa-i! a ţipat la trupele sale. Această nobilă călare este o sfântă, iar scutierul ei un arhanghel! Ei vin din Rai şi sunt stăpânii noştri! Lasă-i, îţi spun! Ochii tăi sunt prea murdari ca să cadă peste ei, iar mâinile tale prea încărcate de păcate!

Copiii nu ştiau ce să facă. Depăşind porunca conducătorului lor, unul dintre ei a smuls haina lui Laü, astfel încât o cusătură să crape. Supărat de furie, coşul s-a aruncat asupra lui şi l-a bătut cu bagheta, strigând sacrilegiu. Rebelul, inconştient, s-a prăbuşit ca o cârpă. Ceilalţi copii au dat un pas înapoi, neînţelegând de ce stăpânul lor i-a lipsit brusc de o astfel de ocazie de a îngrozi şi de a simţi, poate, farmecele frumoasei doamne. Au existat murmururi dezaprobatoare, dar privirea întunecată pe care adolescentul a aruncat-o asupra trupei sale a calmat instantaneu orice indiciu suplimentar de revoltă. Alegerea unui trandafir înflorit pe marginea unui perete cu mâna plină, *urlătoare* căpitanul dat – o Laüme, care ia mulţumit, râzând la delicateţea. Băiatul se înclină, făcând o mie de graţii comice şi stângace.

— Oriunde te-ai duce, acum te vom însoţi, astfel încât nimeni să nu îndrăznească să-i jignească Domnia, a declarat el după ce a făcut nişte complimente foarte incomode.

Laüme şi Dragoncino au ajuns astfel, sub privirile nedumerite ale câtorva trecători, la palatul degli Specc hi. În camera lui, Laüme a pus câteva lucruri într-o geantă mare de piele în timp ce Dragoncino îl aştepta afară. Iubitorii au părăsit Florenţa lângă poarta San Giorgio când s-a lovit sextul, ora canonică a mijlocului zilei. Pe drum spre A rezzo şi Viterbo, au ajuns la Roma în cinci zile.

— Ce joc vom juca acum? Întrebă Dragoncino când au ajuns la vederea celor Şapte Dealuri.

— Este o surpriză, răspunse Laüme, măgulindu-i gâtul fiarei.

Dar sunt multe de făcut şi promit că ne vom distra ca niciodată!

*

Sau la taurul Gules pe o terasă Vert la marginea câmpului încărcat cu opt flăcări ale celei de-a treia. Aşa a fost lectura heraldică a stemei Casei Borgia. Născut Roderic din Borja, Spania, cu puțin peste şaizeci de ani mai devreme, papa Alexandru al VI-lea şi-a italianizat mult timp numele şi manierele. Luxos, iubind nimic mai mult decât banii şi plăcerile, el cheltuise o avere pentru a-şi monetiza alegerea pe tronul Sfântului Petru, dar a fost rambursat foarte avantajos acordându-şi indulgențele la cel mai mare preț. Un şiret politic, viclean, evident lipsit de scrupule, susținuse strălucit o revoltă în curia condusă de cardinalul De lla Rovere, un apropiat al lui Savonarola. De temperament sanguin, mai puțin literat decât Pius al II-lea, dar şi versat în literatura curtoasă, el a fost tatăl a patru nenorociți, inclusiv o fiică. Cei doi mai în vârstă erau nenorociți şi plini de sine, cei mai tineri erau foarte frumoşi şi voluptoşi.

„Îl cunosc puțin pe Cesare, fiul cel mai mic al Papei", a spus Laüme. Ne-am întâlnit de mai multe ori la Florența. El este abia mai în vârstă decât tine, dar a fost deja sfințit cardinal. Mai întâi ne vom pune pe urmele sale. A renunțat astăzi la sarcina sa, dar este unul viclean şi ambițios. Ai fost făcut să te înțelegi...

La douăzeci şi unu de ani, Cesare Borgia avea profilul unui vultur şi irisele unui negru insondabil. Statura lui înaltă, nasul drept şi barba scurtă, îngrijită ar fi făcut din el un bărbat remarcat de femei chiar dacă nu ar fi avut norocul să se nască Borgia. Când a aflat că Laüme tocmai intrase pe porțile oraşului, a dus-o la ea acasă, în cartierul Borgo, pe malul râului Ti bre, la o aruncătură de băț de Bazilica Sfântul Petru. În viața sa, Dragoncino nu văzuse niciodată un palat atât de vast, atât de fastos decorat cu statui de marmură şi fresce viu colorate. Vizitatorilor săi Cesare Borgia a oferit cazare şi cazare fără limită de timp.

„Inspirația ta a fost bună, doamnă Laüme", a spus el de la prima lor întâlnire. Florența nu mai este un loc pentru tine. Atâta timp

cât fanaticii domnesc acolo, protecția mea şi a tatălui meu sunt ale tale. Aici vei duce viața care îți cântă...

Laüme i-a mulțumit înainte de a se izola în compania gazdei sale în spatele unei perdele unde Galjero i-a auzit în curând râzând muți. În timp ce simțea că se înălță în el, o fată foarte tânără a apărut brusc în pieptul lui pentru a se agăța de brațul lui.

— Eu sunt Lucrezia, a spus ea răspicat, sora lui Cesare. Şi tu? Cum te cheamă?

— Dragoncino. Dragoncino Galjero.

— Este un nume ciudat, dar îmi place. Ai vrea un sărut?

Lucrezia era proaspătă, învăluită în parfumul florilor albe care-i întorcea capul. Părul ei blond se răsucea ca nişte brici uşoare în jurul feței ei râs pistruie. Dragoncino se aplecă peste frumoasele ei buze despărțite.

— Vino! spuse ea după ce îşi amestecaseră limba. Hai să vedem ce îi amuză pe fratele meu şi pe soția ta!

Lăsând deoparte vălul care ascundea alcova, Lucrezia îşi băgă capul în camera alăturată şi scoase o exclamație de bucurie. Dragoncino împinse perdeaua înapoi mai larg.

Cu razele coborâte, Cesare a intrat în Laüme, pe jumătate întins pe o bancă. Rochia i se trase pe burtă, ochii i se răsturnară, fata îşi muşcă pumnul pentru a-şi înăbuşi suspinele de plăcere. Dragoncino simți că inima îi izbucneşte în piept. Un amestec de j alousie şi fascinația cu scena a luat şi a rupt intestinele lui. Lucrezia a apărut în spatele lui şi a sărit în dormitor. Bâlbâind prostii, tânărul Borgia a desfăcut ultimele panglici ale bustierului lui Laüme, apoi, apucând frumoşii sâni goi, i-a răsucit foarte inteligent pentru a-i face roz şi încă întări vârfurile. Fortificat la vedere, mârâind şi bâzâind ca un mistreț, Cesare şi-a mărit ritmul loviturilor. Urcându-se pe coapsele lui Laüme mai sus, el se cufunda în ea mereu mai adânc şi mai repede... Dragoncino nu mai suporta. El s-a îndreptat spre Lucrezia care, la rândul său, îi desprinsese rochia, dezvăluind trupul unei liene, toate umflate de seva...

Toți patru au reînnoit adesea aceste distracții în următoarele luni. Alții, uneori, li s-au alăturat, bărbați şi femei aleşi pentru nobilimea şi înfățişarea lor bună, patricieni ai curții papei sau diplomați străini. Dragoncino a distribuit Laüme fără alte rezervări. Îi plăcea să o vadă dându-se ca o curvă altor bărbați. I-a plăcut şi nu s-a temut de ea, pentru că ea se întorcea mereu la el, chiar şi după ce a petrecut noaptea cu Cesare şi drăgălaşele sale, dacă nu ar fi fost el însuşi invitat la orgie. Se întindea apoi lângă el, încă lipită de sămânța străinilor, dar tandră şi învăluitoare. El a fost singurul căruia i-a spus cuvinte de dragoste când s-au îmbrățişat şi căruia, mai presus de toate, i-a şoptit promisiuni şi secrete...

„Voi face din tine un mare stăpân", i-a jurat ea. Mai puternic decât Borgia. Şi fiul tău... Pe fruntea lui voi aşeza mai întâi coroana de fier a vechilor regi lombardi; atunci îl voi face în acelaşi timp papă şi împărat. Mai bine de atât! Familia ta, Galjero, va mânui cele două săbii ale puterii spirituale şi ale puterii temporale, ca şi tine pe câmpul de luptă, când l-ai atacat pe regele Franței mânuind cele două săbii ale tale!

Apoi Laüme a strecurat în ea cocoşul rigid al iubitului ei şi ochii lui Dragonci nu străluceau mai strălucitori decât stelele...

*

La câteva luni după sosirea lor la Roma, Cesare i-a cerut lui Laüme o poțiune capabilă să pună capăt vieții lui Giovanni, fratele său mai mare, ale cărui onoare şi funcții le căuta. Odată îndeplinită această slujbă, La üme a pretins un tribut greu de pietre prețioase şi un mic palat, pe Aventin, din care îi plăcea arhitectura elegantă. Prea fericit că a găsit un otrăvitor talentat, Cesare i-a dat tot ce i-a cerut.

— Ai putea să treci atât de bine de soțul Lucreziei? a întrebat Papa la scurt timp după ce sora sa s-a căsătorit cu Alfonso d'Aragon. Nu-l place şi vrea să-şi recapete libertatea.

— Pot uşor, m-a asigurat Laüme. Sora ta să-mi aducă doar un fir de păr al acestui om. Nu am nevoie de nimic altceva pentru a

ucide.

— Ce compensație doriți de data aceasta? Alte bijuterii? Auriu?

— Vreau să-l iei pe Dragoncino ca căpitan al gărzii tale. În curând vei fi la comanda luptelor, nu-i aşa? Galjero este plictisit şi nu iubeşte altceva decât să călărească şi să taie capetele. E un soldat bun. Nu vei regreta.

Borgia zâmbi şi mângâie o clipă obrazul lui Laüme.

— Deci ştii că voi pleca în război în curând? Care ți-a spus? Este un secret care nu este cunoscut de mulți.

— Nimeni nu te-a trădat, Borgia. Îmi este uşor să-ți ghicesc intențiile. De multe ori te las să te răspândeşti în mine, ceea ce îmi permite să te cunosc bine... Ce nu ştiu încă, totuşi, este numele prăzii pe care ai ales-o pentru tine.

— Va fi mai întâi oraşul Forli, în Romagna. Este guvernat de un Sforza. Este o şiretlică, nu merită putere. În ceea ce priveşte Dragoncino, cazul este auzit. El va sta lângă mine când voi pleca.

La abia cinci zile după ce Lucrezia profitase de somnul lui Alfonso de Aragon pentru a-i tăia o bucată de păr abundent, un văl de putregai, pe care niciun farmacist nu-l putea depăşi, a venit să roască pielea nefericitului soț. O săptămână mai târziu, linc eul a fost cusut pe corpul său descompus. În schimb, şi aşa cum promisese, Cesare i-a conferit un rang lui Galjero şi l-a admis în personalul său. La începutul primăverii a intrat în Romagna în fruntea unei armate de mercenari. La solstițiul de vară, Forli, Ferrara, Modena şi Parma căzuseră, iar etalonul cu taurul roşu Borgia s-a trântit cu mândrie pe fațada primăriei. Odată cu primele ploi ale toamnei, Borgia a condus de fapt peste jumătate din provincie. Dragoncino Galjero îi asigurase victorii decisive de amândoi.

„Laüme ştia ce face când m-a recomandat”, i-a spus Cesare căpitanului ei într-o seară, când erau singuri în cort studiind hărțile desenate de Leonardo da Vinci. Eşti un tip faimos cu femei, asta e sigur, dar talentele tale reale sunt militare, fără îndoială. Rămâneți credincioşi cauzei mele şi vom merge să sculpăm

crupierele pentru regele Franței. Luvru va fi pensiunea noastră! Ce banchete vom da acolo!

„Înainte de asta, trebuie să ne asigurăm încă câteva feude", a spus Dragoncino. Cuceririle noastre ne-au costat o mare dușmănie. Micii domni complotează împotriva noastră...

— Vrabiile se pot lega bine de țâțe, au scuipat Cesare, ceea ce nu va împiedica vulturul să le jupuiască pe toate.

Gerul timpuriu de la sfârșitul lunii octombrie a pus capăt temporar manevrelor militare. Borgia și Dragoncino s-au întors la Roma, predând cetățile oamenilor de încredere. Avertizat de un mesager, Laüme a venit în întâmpinarea lor în câmpie, indiferent de zăpada care începuse să cadă la fel de groasă ca în munții Țării Românești. Cu un șoim în mână și înfășurată într-o mantie vastă, drapată vag peste dantura calului ei, ea a galopat până la cei doi bărbați și s-a întors în oraș cu ei, în stare de ebrietate cu poveștile lor de bătălii și sânge vărsat.

— L-am aruncat pe vechiul Sforza al lui Forli pe culmea propriei sale închisori, chicoti Borgia. Lasă-o să moară acolo!

„Și am trecut prin fier pe toți nobilii din Parma", a adăugat Dragoncino. Spațiul liber este creat pentru noua generație!

Laüme aplaudă aceste știri. În aceeași seară, a avut un banchet magnific dat pentru eroii ei, în compania lui Lucrezia și a câtorva domni aleși. Serviciul a fost oferit de o cohortă de servitoare care purtau un costum de lansquenet ale cărui fante largi așezate judicios au lăsat totul să aprecieze curba sânilor și curbele feselor. Până în zori, palatul lui Laüme a rezonat cu sunetul hanaps-urilor care s-au ciocnit și a corpurilor care s-au unit... Divertisment tot mai somptuos a fost organizat pe tot parcursul iernii.

Laüme se alăturase maestrului inginer Vinci, care de obicei servea ca arhitect militar și topograf în Cesare. În aceste luni întunecate în care nu putea călători prin provincii pentru a desena hărți utile războiului, Leonardo și-a imaginat cele mai complicate mecanisme pentru a depăși în îndrăzneală și rafinament creațiile rivalului său Brunelleschi. A început prin reproiectarea completă a

grădinilor palatului, unde a ridicat voliere imense şi nebuni şi corpuri de apă clocotitoare săpate cu fântâni cu jeturi colorate. Pentru mingea dată cu ocazia lunii pline a lunii decembrie, şi-a imaginat roți dințate animând şapte enorme bile goale care se învârteau una pe cealaltă, ca planetele de pe cer. Tronul pe care stătea gazda era axa maşinii. De fiecare dată când o sferă de linie în cea mai apropiată orbită, apărea o siluetă strâmbată, care o acoperea pe Laüme cu flori şi îi săruta gura drăguță.

În noaptea care sărbătorea naşterea lui Hristos, a existat o pantomimă gigantică în care toată lumea juca un zeu sau o zeiță a Olimpului. Deghizat în Ceres, Lucrezia se plimba prin holuri pe un car tras de cai caparisonați care semănau cu dragoni. Protejat de gardianul său, Dragoncino a îmbrăcat tunica lui Orfeu şi a fermecat adevărate fiare sălbatice, tigri şi lei capturați în India sau Africa. Nimfele în toga fină au fost atacate de o trupă de satiri cu coarne, înainte ca Cesare Borgia, deghizat în Hercule, să alunge monştrii şi să primească înflăcăratul omagiu al supraviețuitorilor. Învelite cu un fel de tencuială, figurile ocupau locul de obicei ocupat de statui în nişe. Nemişcați, au declamat în ordine versuri din Petrarca sau Virgil.

Festivalul de primăvară a fost cel mai frumos dintre toate. În grădinile labirintice, am redat legenda vânătorii infernale a cavalerului Nastagio degli Onesti aşa cum a fost pictată de Botticelli. Laüme la cap, douăzeci de tineri patricieni îmbrăcați doar în câteva bijuterii împrăştiate în paturi şi stâlpi. Doisprezece călăreți galopează în urmărire. Împreună, fugarii au fost trecuți de marginea unei anumite sabii apoi împodobite cu o panglică purtând blazoanele călăilor lor. Jocul nu s-a încheiat decât în zori, când fiecare urmăritor decorase corpul celor douăzeci de cerce cu stema sa...

În fiecare dimineață, Laüme ardea hainele pe care le purtase cu o zi înainte, chiar şi cele brodate cu metale prețioase sau presărate cu cioburi de cornalină sau lapis lazuli. Fiecare zi a săptămânii avea culoarea atribuită conform stăpânului său astrologic. Luni,

Laüme s-a împodobit în tonurile gri şi sidefate ale Lunii şi a purtat doar perle. Marți, în ziua de martie, nu-şi dorea decât roşu şi nu suporta decât rubine pe piele. Miercuri a fost condusă de Mercur, a cărui emblemă albastră şi safir este piatra. Galbenul era rezervat pentru joi, ziua lui Jupiter, şi verde pentru vineri, domeniul Venus. Rochiile negre au fost purtate sâmbătă în cinstea lui Saturn, iar albe duminică pentru a imita radiația soarelui.

— Crezi că tatăl tău ar fi de acord să îl facă pe Galjero episcop al unuia dintre oraşele pe care le-a cucerit pentru tine? Laüme l-a întrebat pe Cesare când au apărut primii muguri sub efectul mucegaiului.

— Dacă ştii să fii înțelegător față de nevoile particulare ale unei persoane de vârsta Sfinției Sale, nu am nicio îndoială despre un răspuns favorabil, zâmbeşte prințul. Dar ce este mai exact acest moft? Crezi că Dragoncino este cu adevărat făcut pentru rochie? Este o intenție surprinzătoare!

Laüme zâmbi în timp ce răspundea. Seara, cufundată în brațele iubitului ei, îi şopti ideea.

— Vreau un titlu ecleziastic pentru tine. Papa vă va numi episcop. Dar trebuie să acționăm rapid. Alexandru al VI-lea este un bătrân, poate că va muri curând. Vreau ca problema să fie soluționată cu el, pentru că ştiu că este maleabil ca ceara între degete. Dar mai întâi te rog să concepi un moştenitor. Prompt. Vom aranja o căsătorie de conveniență. Îți vei impregna soția şi vom găsi un pretext pentru a o repudia imediat ce a născut. Atunci Papa te va face Episcop de Parma sau Ferrara... Vom vedea mai târziu să te facem cardinal.

— Şi în cele din urmă Papa? entuziasmat Dragoncino.

— Tu? Nu, frumoasa mea iubire! Nu am încă puterea să vă asigur în acest fel. Dar fiului tău, poate! Următoarea generație a lui Galjero îmi va oferi puterea care încă îmi lipseşte. Deci, nu veți mai fi mercenari, ci stăpâni!

La sfârşitul audienței private foarte lungi pe care Alexandru VI Borgia i-a acordat-o la Vatican în intimitatea apartamentelor sale,

Laüme a obținut asigurarea jurământului său. De îndată ce şi-a exprimat dorința, Dragoncino va fi hirotonit preot şi, în zilele următoare, numit episcop de Parma.

„Trebuie doar să găsim o potrivire potrivită pentru tine”, i-a spus ea lui Dragoncino în seara în care s-a întors de la Sfântul Scaun. Am vorbit cu Lucrezia despre asta. Ea mă sfătuieşte pe Alessia, o nepoată a venețienei Caterina Cornaro, fosta regină a Ciprului. Este o linie bună.

— Are această fată amuzantă cel puțin o față frumoasă? a întrebat tânărul.

— Nu contează! Răspunse Laüme repede, cu un strop de gelozie.

Logodna şi apoi nupțialele lui Dragoncino Galjero şi Alessia Cornaro au fost sărbătorite la câteva săptămâni distanță. Cesare Borgia i-a îndemnat să se unească pentru că dorea ca cel mai bun căpitan al său să fie pregătit cât mai repede posibil pentru a relua cucerirea şi jefuirea.

Alessia era o tânără foarte nouă de nouăsprezece ani, înaltă, cu trăsături fine, un ten lăptos şi păr lung drept, negru precum cerneala unei sepie. Martorul ei a fost mătuşa ei, Caterina, o nonagenară încă viguroasă despre care se spune că ar fi fost una dintre cele mai frumoase femei din vremea ei. Încoronată Regină a Ciprului de soțul ei în vârstă de un Lusignan, ea a exercitat puterea singură de ceva timp după moartea soțului ei, înainte ca Republica Veneția, care plătise o zestre de şaizeci de mii de ducați pentru căsătoria ei, să o forțeze să abdice. Şi apucă insula. De atunci trăise în exil într-un palat izolat, nu departe de Treviso. De îndată ce ochii pătrunzători ai bătrânului suveran se aşezaseră asupra lui Laüme, ei nu au părăsit-o pe parcursul întregii ceremonii. Fără să se ascundă pentru a-i arăta nepoata creatura, ea se învecina direct cu Laüme pe curtea din Bazilica Lateranului, unde tocmai se celebrase unirea lui Alessia şi Dragoncino.

— Eşti ceea ce cred că eşti, fiica mea? strigă Caterina.

În timp ce Laüme a prefăcut indiferență, celălalt a insistat.

— Familia soţului meu Lusignan a suferit în trecut durerile furiei rasei tale. Se numea Mélusine. Bietul Raymondin a crezut că îl va face fericit... I-a adus doar nenorocire şi disperare. Şi tu? Ce nenorocire ai de gând să aduci pe capul acestor copii care tocmai s-au consacrat unii altora sub privirea Dumnezeului Atotputernic?

— Eşti doar un bătrân bătrân, draga mea, a replicat Laüme, râzând. Soarele nicosian vă va deranja mintea. În schimb, mergi la banchet şi umple-te cu trandafiri confiaţi. Dulciurile sunt cu siguranţă ultimele bucurii care ţi-au mai rămas.

— Ce a vrut mumia de la tine? Dragoncino şuieră când Laüme trecu pe lângă el.

— Nimic important. Nu vă faceţi griji. Du-te şi fă-ţi serviciul soţiei tale şi întoarce-te repede la mine. Te vreau...

Dar în acea seară, Galjero a avut o mare plăcere să mângâie carnea tandră a Alessiei. Laüme a simţit-o. Starea ei de spirit s-a înrăutăţit odată cu trecerea orelor nopţii, fără ca iubitul ei să se fi demis să părăsească camera miresei. Cu o oră înainte de răsărit, a mers prin porţile palatului ei şi a mers aleatoriu pe străzile ploioase. Focul malefic al unei femei înşelate care căuta să se răzbune îi ardea în abdomenul inferior. Pe o alee abruptă, îngustă şi întunecată, trei beţivi băteau la uşa unui cabaret, urlând blesteme. Laüme s-a apropiat de ei şi le-a lăsat mâinile aspre să-i simtă formele şi să-i frământe moale pielea sub brocarturi. În genunchi, i-a mulţumit mai întâi în gură şi apoi s-a întins pe platforma unei căruţe, astfel încât să se poată bucura de ea tot strângându-se unul pe altul între coapse. Simţurile ei încă vii, a rătăcit apoi o clipă de-a lungul Tibrului înainte de a se întoarce la palat, tristă, amară, ca niciodată înainte.

Dragoncino îl aştepta acolo. Privirea încântată pe care a purtat-o tânărul a făcut ca furia lui Laüme să fiarbă. Aruncându-se asupra lui, îl gheară şi îl împinse la pământ cu o forţă nebună. După ce şi-a trecut furia, rostogolindu-l cu picioare, s-a prăbuşit în lacrimi şi l-a rugat să o ierte. Galjero a consolat-o

cu mare greutate şi a trebuit să o legene ca un copil, astfel încât să se liniştească în cele din urmă.

„Du-mă să o văd”, a pledat ea. Du-mă la femeia care te-a mişcat atât de mult încât mă uiți.

Tonul era cajolant, dar Dragoncino se temea de un truc prost. A cedat, totuşi. Când stătea lângă Alessia adormită, Laüme ridică cearşaful care o acoperea. Vederea mameloanelor mari cu sfarcuri de cupru roz, picioarelor lungi şi abdomenului plat împodobit cu o deschidere în formă de scoică a făcut-o să tremure de invidie şi de ură în acelaşi timp. Mâna ei se întinse ca un talon spre crucifixul de aur pe care Cornaro îl păstrase doar pentru îmbrăcăminte, dar îşi suspendă gestul înainte de a atinge pielea rivalului ei.

— De ce o urăşti când te-ai distrat uitându-mă cum iau alte zeci de fete? şopti Galjero.

Laüme doar ridică din umeri şi îşi strânse buzele.

— Fata asta este deja însărcinată cu lucrările tale. Ştii? Tatăl tău, la fel, te-a conceput în noaptea nunții sale cu Nuzia. Este o tradiție de familie care îmi place. Dacă acest mic idiot nu îşi pierde copilul, nu va mai trebui să o atingi...

Dragoncino cu templa Alessia. Dezamăgit de ceea ce tocmai îl învățase Laüme, căuta deja o modalitate de a scăpa de acest nenorocit de făt care îl scutea de a mai gusta din mângâierile pe care le apreciase.

— Nu vă gândiți nici măcar o secundă la această groază! Laüme tremura. Dacă vei zdrobi copilul pe care îl poartă, voi dispărea la fel de brusc precum mi s-a părut tatălui tău, dar nu înainte de a mă răzbuna pe tine şi pe ea! Nu face această greşeală, Dragoncino!

Exploziile bruşte de voci au ridicat-o pe Alessia din somn. Fără să tragă înapoi cearşaful, mireasa proaspătă şi-a fixat ochii asupra celor ale străinului şi a găsit suficientă putere pentru a-şi ține privirea.

— Tu eşti cel despre care mi-a spus regina Caterina, nu-i aşa? Eşti Mélusine?

— Vă rog să mă sunați aşa, mare bine pentru voi, dar veți fi

singurul care mă cunoaşte cu acest nume. Eu sunt Laüme şi te învăţ că concepi un fiu. Fii o mamă bună pentru el. Voi supraveghea sănătatea, averea şi gloria lui la fel de mult şi chiar mai bine decât îţi protejez soţul astăzi.

— Eşti o creatură a lui Dumnezeu? a întrebat Alessia. Ai primit botezul? Poţi să te împărtăşeşti fără să te rostogoleşti pe sol şi să vomiţi sânge?

Ca răspuns, Laüme a izbucnit în râs.

Sau gies

Cu nouă luni până a doua zi după nunta ei, Alessia Galjero l-a născut pe Uglio, un bărbat viguros, năucitor şi foarte alert. În timp ce lupta cu Cesare Borgia pentru cucerirea de noi teritorii, Dragoncino a aflat vestea dintr-o oprire. Abia a descifrat scrisoarea pentru că nu cultivase niciodată gustul pentru lectură, apoi a aruncat scrisoarea în foc, şi-a frecat mâinile şi a plecat să-şi oprească calul fără să se gândească la noua sa familie. La Roma, Laüme s-a invitat deseori în apartamentele Alessiei, sub pretextul de a veghea asupra copilului. Cornaro ura aceste intruziuni, dar nu se putea opune. Protecţia directă a Borgiei a dublat – dacă este necesar din nou – ciudatele puteri ale lui Laüme: la Roma, ea era de neatins.

„Poate la Roma", i-a sugerat într-o zi fosta regină a Ciprului nepoatei sale. Dar când Roma nu mai este în Roma...

— Ce vrei să spui, mătuşă? a întrebat Alessia.

— Papa Alexandru al VI-lea nu mai este foarte tânăr. Poate chiar va muri înaintea mea. Fără îndoială, cardinalul Della Rovere, cel mai înverşunat inamic al Borgiei, îl va succeda. El este aliatul nostru. Putem conta pe el. I-am spus deja despre acest Laüme, poate că va şti ce să facă pentru a scăpa de acest demon...

Dragoncino şi Cesare nu s-au întors în Oraşul Etern până în decembrie, în acel an. Fericiţi că au dărâmat alte fortăreţe, se pregăteau să dea o lovitură pentru a-şi asigura definitiv dominaţia asupra provinciilor situate la nord de posesiunile papale. Înainte de a merge să-şi vadă fiul, Dragoncino a rămas mult timp la

Laüme.

„Stau doar câteva zile”, i-a spus el chiar înainte de a o săruta. Cesare are nevoie de otrăvurile tale. Puteți pregăti cantități mari înainte de a pleca?

— Deci, grânarele din oraşele tale sunt infestate cu şobolani? a exclamat ea, amuzată. Pot să scap de el mai bine decât otravă, ştii.

— Sunt şobolani! Spuse Dragoncino fără să prindă ironia. Nu! Vom reuni toți micii prinți care se deformează şi şoptesc la spate pentru a scăpa de ei dintr-o dată. În loc să le dăm goana unul câte unul, îi vom invita la negocieri şi vom turna moartea în cupele lor.

— Ideea este plăcută. Dar nu voi fi doar furnizorul tău. Vreau să particip şi eu la banchet!

Dragoncino a zâmbit şi a luat-o de talie.

— Ma Laüme, şopti el, sărutând-o. În fiecare zi, te găsesc mai feroce şi mai frumoasă.

— Pentru că în fiecare zi sunt mai feroce şi mai frumoasă...

*

Cetatea Senigallia nu fusese niciodată împodobită atât de frumos. În ajunul Anului Nou, clădirea puternică împodobită cu brațele lui Cesare Borgia a întâmpinat treizeci de domni şi curtea lor care au venit să sărbătorească naşterea Mântuitorului în acelaşi timp cu schimbul de promisiuni de pace. La miezul nopții, nobilii au primit gazda şi, toți confundați în devoțiune, au părăsit capela pentru a lua cina. Dragoncino şi Cesare, ca şi ei, au îngenuncheat în fața ciboriului ținut de preot. Spre deosebire de invitați, totuşi, o băutură le trecea prin vene, ceea ce îi făcea imuni la otrăvirea pe care Laüme o amestecase cu oştile sfinte. Activat de vinurile care curg şi de condimentele care ameliorează sosurile, veninul a început să acționeze la o oră chiar după terminarea rugăciunii. Primul care a vărsat a fost Leoni cu părul negru, un scuder din regiunea Modena. Apoi au venit Dastinegli, de la Bologna, şi Tersetto, de la Plaisance... În mijlocul râsului, al muzicii şi al conversațiilor zgomotoase, cu greu s-a observat. Ei credeau în amețeala beților, în atacurile de slăbiciune ale unor

constituții proaste. Dar ritmul disconforturilor s-a accelerat şi în cele din urmă am înțeles adevărata natură a răului care era rampant. Trăgând pumnalele ceremoniale care atârnau de centurile lor, supraviețuitorii doreau să se răzbune pe Cesare care râdea în hohote la vederea duşmanilor săi care mureau la picioarele lui. Dragoncino şi-a apucat sabia şi a poruncit gardienilor să cumpere fără milă ultimul condamnat. Aşezat lângă Borgia, Laüme privea, senin, teatrul sângeros jucat în fața ei. Cu brațele încrucişate, îi privi pe domni expirând fără să simtă nici plăcere, nici milă. Cu sabia roşie de sânge, Dragoncino s-a apropiat de ea pentru a goli o ceaşcă de vin înainte de a se întoarce la muncă la abator.

— Am crezut că sângele te-a îmbătat, Laüme. De ce nu esti mai fericit?

— Sângele oamenilor poartă amprenta mediocrității şi a josniciei lor. Cel al copiilor mici este, în general, mai puțin murdar. Vulgaritatea parfumurilor care se împrăştie aici mă îmbolnăveşte...

Dragoncino ridică din umeri şi se întoarse să-şi scufunde sabia în stomac. Cesare, uşurat de faptul că a scăpat de un număr mare de adversari, a regretat totuşi că această bătrână vulpe a cardinalului Della Rovere a parfumat capcana şi că în ultimul moment a refuzat invitația.

„Ne vom ocupa de el în curând", a promis Laüme. Dar înainte de asta, vreau ca tatăl tău să-şi respecte promisiunea. Dragoncino trebuie numit episcop cât mai curând posibil!

— Este căsătorit, îi reaminti Cesare cu un zâmbet angelic. Papa poate face multe, desigur, dar aceste două state sunt în prezent incompatibile. Ştiți un motiv bun pentru a-i invalida căsătoria cu micuța Alessia? Întrucât acum au descendenți, invocarea neefectuării uniunii este evident imposibilă...

„Poate adulter", se gândi Laüme o clipă. Dar nu! Nu vreau ca oamenii să răspândească bârfe despre Dragoncino.

— De ce te ții atât de strâns de acest om? a întrebat Cesare. Ai

putea fi regină dacă ai vrea. În curând o coroană îmi va împodobi fruntea – o coroană regală, nu doar un marchiz sau tiara ducelui. Aţi putea fi cel pe care îl duc la altar... Ce spuneţi?

— Spun că îl cunosc pe Galjero capabil să-mi ofere ceea ce tu însuţi nu ai îndrăzni să-mi oferi. Am un pact cu această filiaţie. Nu o voi nega.

— După comoditatea dumneavoastră. Dar Alessia? Ce ai de gand sa faci?

— Fără complicaţii, conchide Laüme. O să o omor.

Cu toate acestea, când a aflat de intenţiile amantei sale, Dragoncino a folosit toate mijloacele pentru a o determina să renunţe la proiectul ei. Nu putea să explice de ce, dar viaţa Alessiei îi era dragă. Poate mai mult decât existenţa fiului său Uglio.

„Spreună-o”, a pledat el. Este o inocentă. Să găsim o modalitate de a o repudia dacă vrei, dar ea trebuie să trăiască. Voi ceda tuturor cerinţelor tale dacă eşti îngăduitor faţă de ea.

— Ştii preţul pe care l-am stabilit pentru salvarea unei vieţi. Chiar şi astăzi, va trebui să plăteşti dacă vrei cu adevărat să-l salvezi pe acel mic idiot Cornaro.

Pentru câteva monede, Dragoncino a cumpărat un sugar furat de la o femeie care murise cu câteva ore mai devreme într-un lazaretto. Fără ezitare, a întors copilul la Laüme. În schimb, acesta din urmă a consimţit să nu atace zilele Alessiei.

— Nebunia asta mă obligă să găsesc un stratagem pentru a scăpa legal de soţia ta, Laüme s-a supărat totuşi. Crezi că avem timp de pierdut?

— Chiar trebuie să devin episcop? a răspuns Galjero. Sunteţi sigur că aceasta este modalitatea de asigurare a energiei?

— Sunt convins de asta. Lacrosul subjugă mai bine sufletele slabe decât armele. Un popor care nu abdică sub conducerea cuceritorului său uită totul de unul singur în umbra Crucii. Istoria ne învaţă prea bine. Şi asta ai şti, dacă ţi-ar plăcea cărţile.

Dragoncino mormăi puţin, dar Laüme aplică, aşa cum ştia doar ea, să-şi alunge proasta dispoziţie cu mângâieri şi sărutări.

*

Vestea a căzut în primăvară şi a făcut clic ca un tunet. Despărţit, Cesare însuşi a anunţat Laüme şi Galjero moartea tatălui său, Papa Alexandru al VI-lea.

— Moartea lui nu este firească, o simt. A trecut după o petrecere în care fusese vesel şi plin de vigoare. O otravă îl va fi luat cu siguranţă... Della Rovere stă în spatele acestei infamii, sunt convins de asta.

— Este într-adevăr posibil, a fost de acord Laüme. Dar ce contează? Pentru a fi în siguranţă, trebuie să părăsiţi Roma şi să vă blocaţi în cea mai sigură dintre cetăţile voastre. S-a pregătit tatăl tău pentru succesiunea lui?

— Desigur, am cumpărat deja alegerea succesorului său. Dar aceşti duhovnici sunt atât de nestatornici! Poate că se vor alinia în ultimul moment sub steagul lui Rovere? Tu, care eşti un pic ghicitor, de ce să nu consulti stelele?

— Există o oglindă mai rapidă pentru a reflecta viitorul. Dar ştiu că cu această ocazie va rămâne obscur.

— De ce?

— Cardinalii sunt vicleni care ştiu să-şi ascundă intenţiile chiar şi de profetele ca mine.

După sfatul lui Laüme, Cesare Borgia a părăsit Roma în câteva ore de la moartea tatălui său. Însoţit de Dragoncino şi de o mână de oameni, a închis în spatele său grapele grele ale cetăţii Senigallia în acelaşi timp în care uşile Vaticanului erau blocate pentru deschiderea conclavului.

Câteva zile mai târziu, cardinalii au părăsit Sixtina, după ce l-au adus la putere pe Francesco Todeschini Piccolomini, nepot al Papei Pius al II-lea şi prieten al Borgiei. Când a aflat că Della Rovere a pierdut jocul, Cesare s-a îmbătat trei zile şi trei nopţi înainte de a se întoarce la Roma pentru a defila pe străzi. Dar fericirea lui a fost de scurtă durată: Piccolomini a cedat în mod misterios, abia la câteva săptămâni după ce a primit tiara. De data aceasta, Della Rovere nu şi-a lăsat şansa să treacă. Reclusiv în

Capela Sixtină, Colegiul Sacru l-a numit papa după numai o oră, sub numele de Iulius al II-lea.

Om de acțiune cât şi de meditație, Della Rovere s-a angajat imediat să întărească statul papal prin chemarea lui Cesare Borgia să abandoneze oraşele cucerite din Emilia şi Romagna. Un joc de culoare roşie a început între cei doi bărbați. Tunurile au bombardat redutele oraşelor care nu aruncaseră spontan steagul Borgiei pentru a-l înlocui cu culorile Vaticanului. Vânat, deposedat, abandonat de armata sa de reitere pe care nu le mai putea plăti, Cesare a fost capturat în timp ce galopea spre granița de nord. La sfatul lui Laüme, Dragoncino părăsise şi el.

„O eră se apropie de sfârşit", i-a subliniat ea. A fost distractiv, dar acest sfârşit ne obligă să găsim noi căi, întrucât nu se mai pune problema de a vă face episcop pentru moment.

— Ar trebui să fugim astăzi de la Roma când am plecat odată din Florența?

— Nu cred. Della Rovere nu poate arunca în închisoare pe toți curtenii născuți anterior de mâna Borgiei. Este un papa războinic. Poate are nevoie de bărbați ca tine?

Prin o mie de manevre, Laüme a reuşit să-l aducă pe amantul ei în favoarea consilierilor militari ai lui Iulius al II-lea. Integrând armatele Vaticanului, Dragonc ino a participat la asediile din Perugia şi Bologna, două oraşe deținute de micii domni obstinați, în cele din urmă mai puțin uşor de îmblânzit decât fiul Borgia. Întorcându-se la Roma după victorie, Galjero, ca şi ceilalți căpitani, a fost felicitat de Preasfinția Sa.

— Nu eşti tu, soțul tinerei Alessia Cornaro, nepoata iubitei noastre regine a Ciprului Caterina? l-a întrebat pe Iulius al II-lea în timp ce Galjero îngenunchea să sărute inelul papal.

— Sunt într-adevăr eu, Preasfânt Părinte.

— Nu ai în anturaj o femeie despre care se spune că este de o frumusețe rară?

— Toate femeile care trăiesc în umbra zidurilor sfinte ale Romei îndeplinesc această descriere, cred...

— Cu siguranță, a recunoscut Papa, amuzat. Dar unii au active mai rare. Am un singur sfat pentru tine, fiul meu: cei mai periculoşi demoni sunt cei care arată ca nişte îngeri. Dacă într-o zi vrei să vorbeşti cu mine, voi fi acolo să te ascult şi să te ajut.

În aceeaşi seară, Dragoncino a mimat întreaga scenă pentru Laüme. Imitând la perfecțiune expresiile feței bătrânului Jules, şi-a făcut amanta să râdă în hohote.

— Ai fost avertizat, prietene, îi spuse ea când îşi recăpătă calmul. Sunt un diavol sub forma unei femei! Dacă acest bătrân nebun crede că mă poate trimite înapoi de unde am venit cu crucifixele şi paternosterii săi, se înşală.

— Deci nu există niciun defect în pieptar, Laüme?

— Da, poate, a recunoscut ea cu jumătate de gură. Dar dacă există un astfel de defect, este un secret pe care îl păstrez pentru mine!

*

În tot anul care a urmat şi cel care a urmat, Dragoncino a luptat în numele Papei împotriva francezilor, care şi-au păstrat toate pretențiile asupra regatului Napoli şi împotriva venețienilor, care au încercat să îşi extindă puterea în peninsulă. Protejat de soartele țesute în jurul lui de Laüme, Galjero s-a aruncat în luptă fără a ezita să conducă acuzația sau să înfrunte adversarii cu mult superiori în număr. De câteva ori a scăpat inexplicabil de o moarte sigură. La Seminara, a fost văzut trecând printr-o ploaie de buloane de arbaletă care i-a decimat pe bărbații din jurul său. La Cérignole, sabia i s-a rupt împotriva scutului unui călăreț, dar, în momentul în care acesta din urmă era pe punctul de a-i străpunge pieptul cu toporul de armă, armăsarul său a dat cu piciorul violent, l-a aruncat în jos şi l-a călcat la pământ. În Garigliano, cinci spadassini au încetat brusc lupta şi au fugit fără niciun motiv când au izolat şi angajat Dragoncino în avantajul lor într-o mlaştină.

În ciuda norocului insolent care l-a favorizat pe acesta din urmă şi i-a permis să treacă prin cele mai furioase lupte fără răni,

Alessia nu a încetat niciodată să tremure pentru viața soțului ei. Venise la ea o singură dată şi o singură dată, în noaptea nunții lor, dar tânăra păstrase o amintire flamboantă a acestei sărbători carnale, mărită încă de lunile lungi de abstinență şi aşteptare care avuseseră loc. Dragoncino a inițiat-o în senzații intense, care nu erau egale de mângâierile stângace şi calde pe care şi le administra nervos, în fiecare seară, înainte de a adormi. Pentru a-şi satisface nevoile, ar fi putut deschide uşa camerei sale oricărui domn roman sau, şi mai uşor, unui valet din propria lui casă. Dar un scrupule pe care nu-l putea explica a împiedicat-o să rezolve la un astfel de expedient.

— Ai fi gata să foloseşti toate mijloacele pentru a-ți aduce soțul înapoi la tine şi a ucide zâna roşie care s-a agățat de descendența sa? l-a întrebat odată fosta regină a Ciprului.

— Toate mijloacele, l-a asigurat ea în schimb.

„Atunci voi suna un om care ştie ce să facă", a spus bătrâna Caterina Cornaro. El a fost în curtea mea şi mi-a făcut o mulțime de servicii. Dar el este departe azi, locuieşte în Țara Sfântă. Sosirea lui va dura câteva luni. Până atunci, trebuie să faceți efortul de a reconcilia harurile bune ale acestui Laüme. Deseori vine în vizită la copilul Uglio, îmi spui...

„Îi aruncă priviri infame", a spus Alessia. Nu ştiu ce înseamnă, dar mă urăsc.

— Fii blând cu ea, fură-o, încearcă să-i cunoşti intențiile. Familiarizați-vă cu căile sale, chiar dacă nu vă place.

Din acea zi, aşa cum o sfătuise mătuşa ei, Alessia a avut grijă să o primească mai bine pe Laüme. La fiecare dintre vizitele ei, prin mici atingeri, era mai curtoasă, mai primitoare. La început, s-a mulțumit să conțină reproşurile tăcute de care se obişnuise de mult; apoi au venit zâmbete timide; în cele din urmă, au fost rostite câteva cuvinte în jurul leagănului celui de-al treilea Galjero.

— Poți să-l faci pe fiul meu puternic şi viguros, aşa cum ai promis?

— Uglio va fi şi mai îndrăzneț decât tatăl său. Şi viața lui va fi

mai plină. Da, îți promit.

— Îl vei face bogat? Îl vei dus cu onoruri?

— El va fi recunoscut de toți şi va comanda mai multe legiuni decât Cezarele.

— Ce preț îi vei pretinde de la el pentru asta?

— Foarte puțin... O viață... Două... Poate încă puțin.

— Viața oamenilor nevinovați?

Laüme se uită la Alessia.

— Nu mă învinui. Mă va face mai puternic să veghez pe fiul tău şi pe cei din sângele lui care vor veni după el.

— Nu te judec, a minţit încet Alessia. Dar asta aş vrea să înțeleg, vezi tu... Îl protejezi pe Dragoncino, îl ştiu şi el te iubeşte... Aş putea hrăni o gelozie feroce, să fiu duşmanul tău şi să te rogi în fiecare secundă pentru moartea ta. Cu toate acestea, nu vreau. Eşti o grație pentru Galjero, acum sunt conştient de asta. Crezi că tu şi cu mine putem deveni vreodată prieteni?

Fața lui Laüme s-a deschis şi ochii i s-au mărit. Întrebarea naivă a Alessiei a dezarmat-o. Confuzia neaşteptată care a apărut din ea a făcut-o să zâmbească.

— De ce nu? a răspuns ea, aruncând o privire proaspătă asupra tinerei mame. Încep să cunosc bine bărbații, dar femeile îmi sunt încă străine. Poate m-ai putea ajuta să-i apreciez mai bine...

Zicând aşa, îi întinse mâna lui Alessia. Degetele lor se împleteau. Buzele lor se uniră. Alessia s-a bucurat de ea şi s-a cutremurat. Mirosul gurii lui Laüme îl intoxica mai mult decât vinul greu. Uimită, tremurândă, se lăsă să se dezbrace încet. Limba lui Laüme i-a udat umerii, pieptul, coapsele... Palmele i-au mângâiat şoldurile, i-au periat fesele şi părțile laterale... Apoi zâna şi-a dezlegat rochia şi a ieşit cu grația unei insecte care i-a părăsit crizalida. Îşi apăsă trupul gol de cel al lui Cornaro. Sânii le-au frecat şi i-au strâns, gura le-a mai găsit. Febră, gâfâind, Alessia şi-a întins picioarele şi s-a lăsat condusă spre plăcere. Laüme era o amantă răbdătoare şi rafinată, dedicată exclusiv aşteptărilor însoțitorului ei. Dacă corpul feminin nu i-a fost necunoscut, ea l-a

vizitat doar superficial în timpul orgiilor orchestrate de Cesare Borgia. Pentru prima dată, a ales să se dedice unei femei cu o atenție echivalentă cu cea pe care o acorda de obicei iubitelor sale. Din acea zi, ea a luat obiceiul de a petrece ore lungi alături de Alessia.

Cu cât a cunoscut-o mai mult pe tânărul Cornaro, cu atât Laüme a descoperit în calitățile ei surprinzătoare. Corpul ei era frumos, căile ei îndrăgostite, atât modeste, cât şi poftitoare în mod natural. În curând, Laüme şi-a dorit alte jocuri. A gusta singur farmecele Alessiei nu i-a mai fost suficient. Ea a legat o mască de argint cu capul unui lup peste fața tinerei femei şi şi-a legat în jurul gleznelor botine roşii cu semințe înalte de lemn, aşa cum prostituatele din cartierele muncitoare încă purtau în vechile moduri ale oraşului. De Roma. Ea i-a adus doi frați plebei sub formă de efebi, care ziua se pozau sfinți pentru pictori şi se vindeau noaptea doamnelor romane. Data viitoare, Alessia nu a trebuit să-şi ascundă trăsăturile, pentru că Laüme a angajat, de la dealerul masculin Franco Drossoti, un sclav levantin scurt, cu fața părosă şi revers, foarte gras şi foarte urât, dar care a combinat cu grosimea extraor dinară membru o absență totală a privirii.

„Ochii acestui avar au fost aranjați cu un fier de călcat fierbinte, astfel încât să nu poată vedea cui serveşte", explicase Drossoti. Este cea mai bună garanție a discreției. Şi apoi, ca un privighetoare, îl face să cânte...

Alessia a gustat atât de mult abilitățile schilodului, încât pentru o vreme nu a vrut mai multă coloană decât a ei în vaza ei. Mărimea unui măr piper, ghinda maro, curățată cu grijă de cuțitul muftii, a produs din abundență un alb lichid ca laptele, uleios ca siropul, parfumat ca camforul bisericii. Când a emis afară, orbul şi-a scuturat toiagul cu solemnitatea unui preot care îşi flutura peria de sticlă asupra credincioşilor săi. Înfăşurând imprecări feroce în sabirul său Bitinian sau Trebizond, a plouat perle asupra blondei şi brunetei care se zbăteau de plăcere şi se sărutau râzând în duşul fierbinte.

Când sălbaticul s-a revărsat pentru prima dată în pântecele său, Alessia s-a temut că o sămânță proastă va germina acolo, dar Laüme a liniştit-o:

— A trecut mult timp de când nu te-am înnodat, micuța mea drăguță. Chiar în ziua nunții tale, ți-am ciupit unul din părul negru pe voal. Atâta timp cât nu este scos din statueta pe care am frământat-o în imaginea ta, nu vei putea concepe. Chiar dacă ai primi sămânța tuturor oamenilor din acest oraş, ai rămâne stearpă. Fii fericit: pântecul tău este acum un altar dedicat lui Venus. Hera nu mai are locul ei.

Un sezon întreg a fost petrecut în disipări similare. În ciuda calităților sale, orientalul cu ochii arşi ajunge rapid să o plictisească pe Alessia. Drossoti nu a avut probleme să-l găsească înlocuitori, deoarece armăsarul său a fost aprovizionat cu armăsari de diferite morfologii şi talente. Călărită în fiecare seară de noile Priapes, Alessia părea nesăbuită şi asta îl amuza foarte mult pe Laüme.

— Sub aerul tău virgin, eşti o furie, dragul meu. Este posibil să fii atât de dracului? Va trebui să te moderi în curând. În ciuda măştii pe care o porți, încep să se audă zvonuri despre tine şi nu vreau ca doggeriile tale să corupă numele Galjero. O vreme va trebui să vă mulțumiți cu mine.

— Atunci va trebui să mă țineți ocupat, a răspuns Alessia. Şi nu doar în tribadă.

— Ce vrei sa spui?

— Învață-mă, Laüme! Invata-ma stiinta ta! Am fost studentul tău în treburile cărnii, m-am arătat aplicat şi docil. Acum arată-mi calea de a-mi ridica spiritul. Pe cât de dificil este, sunt gata să te urmez...

Laüme zâmbeşte. Cele două femei erau aşezate, bând vin gros pe marginea unei ferestre arcuite. Mai jos, o livadă înconjurată de un zid de piatră uscată stătea în terase de-a lungul versanților blândi ai Aventinului. Era sfârşitul lunii aprilie. Parii erau înfloriți şi vântul deja cald a făcut să tremure carminele şi trandafirii

suflați de lumina serii. Nu departe de acolo, corbii fluturau, scârțâind în jurul unui clopotniță din cărămizi palide şi sticlă de culoare ocru. Fără să răspundă, cu ochii pierduți în azur, Laüme îşi desfăcu visul cămaşa şi turnă restul vinului pe sânii ei neacoperiți. Alessia şi-a întins mâinile, a strâns uşor sfarcurile înainte de a sugea vârfurile. Mâna lui Laüme îi mângâie ceafa în timp ce se apleca la toaletă.

„Nu sunt o profesoară bună", a spus ea în cele din urmă când s-a terminat alăptarea ciudată. Eu însumi am atât de multe de învățat... Şi ce vrei să foloseşti învățătura pe care o ceri? Ce ar putea fi pentru dvs., deoarece sunt aici pentru a vă oferi îngrijirea, protecția şi distracția de care aveți nevoie şi tu şi Uglio, Dragoncino?

— Eşti mai mult decât o soră pentru mine, Laüme, argumentă Alessia, îndreptându-se. În schimb, vreau să fiu pentru tine mai mult decât un tovarăş de orgie. Mai mult decât mama viitorului tău iubit. Sufletul meu arde de tainele lumii şi de când mi-ai descoperit mie, nu mai pot da credință religiei părinților mei. Am nevoie de alte consolare de acum înainte, de alte răspunsuri... Cu tine vreau să le caut...

Focul mocnit în privirea Alessiei a ars atât de aprig, încât Laüme a fost cuprins de el. Niciodată nu mai văzuse o asemenea febră animând un chip uman. Chiar şi atunci când bărbații au luat-o. Chiar şi atunci când copiii au văzut lama apropiindu-se, pe care a brandit-o pentru a tăia firul vieții lor.

— Dorința este cel mai puternic blestem, Alessia. Cel care hohoteşte înăuntrul tău, cu siguranță, este foarte rodnic... S oit! Accept. Ca să spun adevărul, asta mă mulțumeşte, chiar dacă aş fi sperat că Dragoncino va exprima într-o zi cererea pe care tocmai ați făcut-o. Dar e în regulă. Voi exersa să fiu un profesor bun cu tine. De îndată ce va fi suficient de mare, îi putem antrena pe micuțul Uglio. Greşeala pe care am făcut-o cu Nuzia, mama lui Dragoncino, nu se va mai repeta...

Apoi Laüme apucă crucifixul care nu părăsise niciodată gâtul

Alessiei şi îi rupse cravata subțire. Aruncând amuleta într-un castron în care miroseau mirodenii, privi micuța figură aurie a lui Hristos topindu-se în jar.

„A purta imaginea acestui zeu fals nu te va duce nicăieri”, a spus ea.

— Este Satana că acum îmi ceri să mă închin? Să mă întorc în Sabat şi să mă las violat de Beelzebub şi de legiunile lui?

Laüme izbucni în râs.

— Diavolul nu există decât Dumnezeul unic al evreilor, creştinilor sau mahomedanilor. Doar nebunii şi ignoranții împart astfel lumea în două părți rivale. Nu, realitatea este mai complexă, mai subtilă. Mai frumos, de asemenea...

— Niciun Dumnezeu? Niciun diavol? Nu mai mult Rai decât Iadul, atunci? Ce se întâmplă cu sufletele când corpurile dispar?

— Sufletele sunt rodul voinței, Aless ia. Sunt falsificate pe parcursul vieții. Încercările la fel de mult ca plăcerile sunt cele care le dau formă. Este suficient să spunem că foarte puțini oameni se pot lăuda că dețin cu adevărat unul.

— Deci moartea este un sfârşit? Nu este nimic dincolo?

— Pentru majoritatea bărbaților, este adevărat, moartea este sfârşitul zilei. Ireversibil. Viața lor nu însemna nimic. Pe de altă parte, pentru cei câțiva care şi-au folosit existența pentru a condensa în ei înşişi un fragment de spirit etern, moartea este un simplu prag. Multe căi se deschid dincolo.

— Si eu? Alessia a izbucnit în flăcări. Am suflet? Voi avea alte vieți?

Laüme luă fața lui Cornaro în mâinile lui şi îi sărută buzele încă sclipind de vin şi salivă.

— Plăcerile cărnii cărora le-ați adus au început să densifice un germen în voi. Dar asta nu este suficient. Va trebui să exprimați şi mai multă dorință, mai multă voință... Va trebui să faceți față provocărilor... Dar, o simt, în curând, da, ați putea avea şi un suflet...

În noaptea aceea, cele două femei au rămas singure să facă

dragoste multă vreme fără niciun alt martor al banalelor lor decât o mică maimuță domestică cumpărată cu o zi înainte de la un negustor care jură să se întoarcă din Cipango. Când s-a trezit la prima lumină a zorilor, Alessia a văzut că Laüme îşi servea buricul pe corpul gol. Parcă împietrită, coastele abia ridicate de o respirație imperceptibilă, zâna se uită fix la acest semn pe care ea însăşi nu-l poseda. Cornaro nu îndrăznea să se mişte. În cele din urmă, Laüme şi-a trecut mâna peste gaura mică.

— Dacă vrei într-o zi un alt copil al lui Dragoncino, voi dezlega aiguillette şi pântecul tău va deveni din nou fertil...

Vocea lui Laüme era atât de înăbuşită, atât de tristă, încât Alessia simți o durere profundă.

— Şi tu? ea a intrebat. Deci nu poți da viață?

— Nu. Este imposibil... Sau altfel nu ştiu drumul. Deoarece eu nu am nici tată, nici mamă, cred că nimic nu va ieşi vreodată din pântecele meu.

— Este o durere? Un regret?

Laüme nu a răspuns. Întorcându-şi fața în umbră, a părăsit patul dezordonat şi şi-a chemat cameristele să se îmbrace.

— Ieşim azi dimineață, îi spuse ea Alessiei. Pregateste-te!

Macacul distrându-se trecând alternativ pe umerii lor, cele două frumuseți se plimbau prin cartierele pieței până la prânz. La un comerciant de condimente, Laüme alege cârme şi chimen, piper şi cuişoare. De la un vânzător de tămâie, ea a luat chihlimbar, styrax şi moscuri baltice. La un draper, mătase şi damasc din est. Pe fiecare stradă, distribuia cu un zâmbet ducați parfumați; săracii care cerşeau au numit-o „doamnă bună" sau „sfântă", tremurând de emoție când au primit enormul tribut de la ea.

„Cheltuiți de trei ori mai mult pe pomană decât la negustori", a remarcat cu reproş Alessia. Deci banii nu au valoare pentru tine?

— Niciuna, dulcea mea corbă! Banii sunt cel mai vulgar şi mai murdar lucru din lume. Trece din mână în mână, din buzunar în buzunar... Te-ai gândit vreodată la asta? De unde vin monedele care se ciocnesc în poşetă? Ieri s-ar putea să fi aparținut unui

lepros; cu o zi înainte, către un burghez care purta boala franceză şi cu o zi înainte, către o curvă acoperită cu scabie. Mai bine scapă de pucurile urâte cât mai curând. Acesta este gândul meu.

— Ştii o modalitate de a face aur, Laüme? Alessia a luat imediat foc. Eşti alchimist? Cunoşti secretul Piatrei filosofale?

— Eşti atât de naiv, micuțul Cornaro! Găsirea aurului este mult mai uşoară decât obținerea acestuia. Ochii mei sunt mai deschişi decât ai tăi. Acolo unde percepi doar albul pe zăpadă, eu numără o sută de nuanțe de alb. În cazul în care elevii dvs. Disting zece sunete declinate de verde în ramurile unei păduri, lista mea este de o mie şi mai multe... Aşa văd pământul care a fost întors pentru a săpa o cache, că văd o bijuterie pierdută strălucind în muşchiul sau un inel strălucind în partea de jos a unui lac. Şi chiar dacă aş risipi toate comorile uitate ale Italiei, ar mai exista minele de aur ale primelor din Galjero care să ne umple caseta.

— Minele de aur, zici?

— În Țara Românească... Tatăl lui Dragoncino ştia locația. Am un card nepoliticos pentru soțul tău. Poate fi util...

Alessia îşi strânse buzele pentru a suprima întrebările care îi apăreau în minte. Găsiți comori precum Laüme ar putea, ea însăşi nu ar putea niciodată, dar să profite de o mină de aur... Da! Era uman, deci posibil! Cu creierul deja plin de planuri pentru a obține harta venei lui Dragoncino, Alessia a rămas visătoare pentru o clipă. Când mâna lui Laüme s-a sprijinit pe a ei, aproape că a sărit. Fără să-şi dea seama, marşul lor îi condusese către un campo *pust*iu, departe de districtele comerciale. A fost cea mai fierbinte oră. În jurul lor, casele erau cufundate în semi-întuneric cu obloanele trase, iar locuitorii, uimiți, beau fericiți.

— Acum te voi lăsa în pace, Alessia, a spus Laüme, pentru că aici te-am pus la încercare. Aşa cum i-am cerut odată lui Dragoncino şi tatălui său înaintea lui, ai de gând să-mi aduci un copil ca gaj de supunere. Va fi pactul care ne va lega pentru totdeauna. Dacă îți vei sparge reticența, vei fi demn de ceea ce te voi învăța. Sunteți gata?

Parcă inima Alessiei s-a oprit brusc din bătăi. Muşchii i s-au înţepenit şi creierul i-a îngheţat. Fără să poată pronunţa un cuvânt sau să facă cel mai mic gest, o văzu pe Laüme îndepărtându-se şi dispărând pe aleile întunecate.

A trecut un moment lung. Ce urma să decidă? A refuza calvarul însemna cu siguranţă a face din Laüme un duşman declarat împotriva căruia a fost o prostie să lupţi. Satisfacerea cererii ei, pe de altă parte, însemna să fii de acord să devii criminal. Toată viaţa ar trebui să suporte amintirea unei crime. Dar salvarea Dragoncino, salvarea lui Uglio, mai presus de toate, a fost la acest preţ! Ce-i păsa dacă se condamna pe el însuşi dacă era singura modalitate de a-şi cruţa fiul său de abominabilul contract pe care demonul Laüme l-a impus fiecărei generaţii de Galjero? Nu în acest scop se prostituase şi îşi făcuse deja trupul altarul celor mai rele infamii? Nu de aceea jucase comedia de dragoste şi fidelitate faţă de Laüme de atâtea săptămâni? De ce să ezităm acum să continuăm pe calea noastră?

Încetul cu încetul, Alessia a simţit că viaţa îi revine în vene. Curând decizia sa a fost luată. În Fălcile încleştaţi, dar rezolutia sa a stabilit, ea a traversat camera şi a intrat în biserică mică, care a stat în colţul *cantau*. Aşezată pe pavelele reci din faţa statuii Mântuitorului, a cerut iertare pentru toate tăgăduirile şi păcatele ei, cele pe care le-a săvârşit şi cele pe care urma să le comită. Figura plină de compasiune a marelui Hristos de lemn i-a adus lacrimi în ochi. Ar fi fost în lacrimi dacă maimuţa lui Laüme nu ar fi apărut scârţâind din spatele unui stâlp. Sărind pe rochie, a tras ţesătura ca şi când ar fi forţat-o pe Alessia să se ridice şi să părăsească clădirea. Trotând în faţa ei, el s-a urcat în bazinul cu apă sfinţită, a luat trei înghiţituri şi a fugit afară pentru a-l conduce pe Cornaro câteva străzi mai departe. E scaladant un zid perimetral înalt la o uşă veche mâncată de licheni, animalul a dispărut într-o grădină, fără să verifice că Alessia îşi observase jocul. Interzisă, simţind un eveniment, tânăra a aşteptat o clipă, lipindu-se de piatră. Sunetul unui zăvor trăgător o făcu să sară.

Întorcându-şi încet balamalele, uşa se cutremură şi se deschise pe jumătate, dezvăluind capul maimuței. Alessia a alunecat cu grijă prin deschidere şi a descoperit o vastă grădină de tufişuri de trandafiri, salvie şi mentă în floare. În mijlocul unui petic de iarbă, pe o cârpă albă de vafe, un băiețel urât, de doar câteva luni, dormea sub o copertină brodată legată de țăruşi. Alessia se ghemui în spatele primului t usturoi şi îşi ținea respirația în timp ce se uita în jur. Tăcerea era aproape perfectă, doar zborul albinelor şi al viespilor răsuceau aerul calm. Apoi a auzit gemete crescendo venind dintr-o dependență. Alessia zâmbeşte. Fără îndoială, asistenta copilului a preferat atingerea unui ticălos în locul monotoniei biroului ei. Inspirând o respirație profundă de aer, tânăra a traversat distanța care o despărțea de bebeluş în trei paşi şi a ridicat copilul fără să-l trezească. Când a ieşit din grădină, a auzit-o pe maimuțuşa închizând conştiincios uşa în urma ei.

*

Laüme a fost mulțumit. În cea mai adâncă pivniță a palatului ei, instalase copilul adus de Alessia pe o masă lungă din lemn. În pungile sale murdare de excrement, pachetul roz se zvârcolea grotesc. Țipetele sale au izbucnit prin timpane şi au răsunat sub bolțile joase ale camerei.

— Nu-i poți da mac ca să-l adoarmă? Cornaro a devenit nerăbdător, ai cărui nervi erau pe margine.

— Nu. Dacă este inconştient când moartea îl ia, fluidele sale nu vor avea aceeaşi calitate, vor fi doar ape fără gust şi neputincioase. Frica şi durerea sunt adjuvanți esențiali pentru a activa principiile conținute în sânge.

Alessia se uită la copil cu un amestec de milă şi dezgust. A ridicat din umeri şi a mormăit câteva cuvinte între dinți pentru a anunța că părăseşte camera şi o lasă pe Laüme să opereze în largul ei.

— Dar tu eşti călăul în această seară, drăguțul meu corb, răspunse zâna, ținându-l pe italian de mânecă.

— Am furat copilul, Laüme. Eu sunt complice. Asta ai vrut? Nu este suficient pentru tine?

— Nu, îngerul meu. Încrederea mea în tine va fi deplină când te voi vedea cufundând lama în carnea acestui copil. Nu inainte!

Tremurând, Alessia închise degetele pe mânerul pumnalului pe care Laüme îl întinse. Închizând ochii şi fără să se gândească, a înfipt orbeşte arma de două ori în pieptul bebeluşului. Manevrat prost, brandit fără nicio forță reală, stiletul a alunecat mai întâi pe cartilajul coastelor, apoi pe vârful sternului. Aceste răni superficiale l-au făcut pe băiat să încurce cu atât mai mult, ale cărui mişcări seamănă cu cele ale unei broaşte g înțepate pe o tabletă de anatomie. Sângele i-a pătat lenjeria. Laüme s-a amuzat. Pupilele i s-au mărit şi buzele pline s-au încovoiat peste dinții strălucitori.

— Lovit! a poruncit ea. Grevă, corbul meu! Loveste mai tare!

Aless ia simțit că bila se ridică din adâncul stomacului ei. A treia oară, ea l-a lovit cu pumnii pe mica victimă. Lama de data aceasta găsise laringele. Gâtul s-a tăiat, bebeluşul a scos un oftat mare şi spongios şi s-a zvâcnit într-o scurtă serie de convulsii care l-au făcut să alunece la marginea mesei. Alessia l-a ajuns din urmă înainte să cadă, l-a ținut ferm ca un pui tocat şi a mărunțit micul cadavru până la punctul de a-şi reduce carnea la scame. Transpirată, părul lung şi slăbit picurând de sângele proiectat, a lovit o ultimă lovitură care a desprins complet capul de trunchi, apoi a dat drumul instrumentului pentru a se sprijini de perete. Rochia, mâinile, fața îi erau acoperite cu materie umană. Laüme s-a apropiat de ea şi a inhalat mirosurile dulci, nările dilatate. Limba i-a ieşit ca o şopârlă şi a alunecat pe obrazul Alessiei pentru a linge o picătură de lichid roşu. Cornaro nu văzuse niciodată un asemenea extaz dezvăluind trăsăturile creaturii în acest fel.

— Le auzi, corbul meu? a întrebat zâna.

— Care? Alessia îngrijorată.

— Umbrele! Vin şi şoptesc... Sunt mulțumiți de sângele vărsat pentru că este curat şi îi încălzeşte. Le oferă un pic de gust pentru

viață. Se hrănesc cu el la fel de mult ca mine... Îmi şoptesc secrete ca recompensă... Nu le auzi?

Alessia şi-a ținut respirația pentru a se concentra mai bine. Credea că aude un foşnet lângă ea. A fost o voce, urmată în curând de o alta, apoi de o a treia... A sărit pentru că a crezut că oamenii care-i priveau veneau să-i oprească, dar în al doilea moment în care a vrut să fugă, ochii lui au văzut forme. Aplecându-se peste corpul sugarului. Erau volute cenuşii, figuri de fum care lăsau cursurile de sânge care picurau de pe masă, aşa cum făcea Laüme în acelaşi timp pe rochia lui Cornaro. Ieşi din pământ ca emanațiile unei mlaştini, au sosit şi alții...

— Le vezi acum, nu-i aşa? A da moarte copilului respectiv îți conferă pe scurt acea putere! Aceste fantome sunt suflete imperfecte, a explicat Laüme, frecându-se de Alessia. Ei nu ştiau cum să găsească calea care duce la viața veşnică, dar au practicat artele vrăjitorilor suficient pentru a nu muri cu totul... Ei trăiesc în limb şi doresc să rămână pe pământ. Unii cunosc mari mistere. Alții ştiu puțin despre viitor... Vrei să-i întrebăm?

Trăgând-o de mână pe Alessia, Laüme a făcut-o să facă paşi mici spre spectri. Unul dintre ei s-a întors imediat spre ei. Era chipul unui bătrân aflat sub capota unui călugăr. A articulat o frază lungă în latină pe care Alessia nu a înțeles-o niciun cuvânt, dar pe care Laüme părea să o guste.

— Ce spune? a întrebat Cornaro.

— Spune că de multe ori i-a făcut mare plăcere să te vadă cum te scufunzi sub gitoni. Spune că eşti o curvă renumită şi că ar fi apreciat foarte mult că ai fost de vremea lui să te facă scroafă. De asemenea, vrea să-şi răsplătească cățeaua lentă, spunându-ți în limba ta un secret foarte util.

— Ce secret?

— El vrea doar să-ți şoptească.

Alessia mai făcu doi paşi în direcția spiritului care îi curgea la ureche.

— Ştiu ce cauți, fiica mea... Ştiu intențiile tale. Nu-i condamn.

Ştiți doar că omul chemat de regina Ciprului pentru a vă ajuta este în tabără chiar în seara asta la două leghe de Roma. Mâine va fi acolo!

Omul cu braţele strâmbe

Potrivit Talmudului, nouăzeci şi nouă de soiuri de impurități pot aluneca sub unghiile unui bărbat. De foarte mult timp, Mose Tzadek din Famagusta nu se mai temea de asemenea murdărie. După ce l-a arestat în Cipru pe vremea când Serenissima a depus-o pe Caterina Cornaro de pe tron, inchiziția venețiană îl supusese chinului firului, astfel încât să mărturisească că fusese legat de Diavol şi de cohortele sale. Un pic de rabin, un pic de vindecător, un pic de astrolog, adesea un escroc şi un povestitor, Tzadek era tenace. Chiar şi sub durere, nu a făcut concesii. Din lipsă de mărturisire, lipsă de dovezi, a fost eliberat. Dar în brațele sale dislocate şi rupte, nervii şi muşchii nu şi-au găsit niciodată locul. Retras, răsucit, umflat, membrele îi erau aproape moarte şi, la capătul mâinilor deformate, degetele nu s-au închis decât cu prețul eforturilor care l-au făcut să țipe.

La patruzeci de zile după ce a fost eliberat, Mose Tzadek a părăsit Ciprul şi şi-a plătit trecerea la Ierusalim. Cu mica comoară pe care o adunase în timpul şederii sale la curtea reginei Caterina, a achiziționat câțiva sclavi şi o casă liniştită în oraşul vechi. Trăind din puțin, a trecut pentru un om înțelept şi asta l-a amuzat foarte mult pentru că în el au fiert dorințe întunecate de răzbunare. Supliciile i-au corupt sufletul şi numai dorința tot mai mare de a face rău i-a temperat amărăciunea. Cu toate acestea, a avut grijă să nu-şi îndeplinească dorințele. În fiecare seară, de pe terasa sa, el consulta stelele care se reflectau într-un bazin cu apă limpede. Şi, de fiecare dată, citea aceeaşi predicție: se apropia ziua când dorința sa de crimă putea fi în sfârşit satisfăcută.

Când a primit scrisoarea de la Caterina Cornaro, a ştiut că acesta era semnul pe care îl aştepta. Dacă nu era decât un infirm, inteligența lui era încă ascuțită şi creierul său era plin de cunoştințe ciudate. Picioarele lui îl puteau duce fără să slăbească.

L-a chemat pe scribul Houda, cel mai viguros dintre slujitorii săi, un abisin înalt cu muşchii încordaţi ca giulgi de felucă în ciuda subţirelii sale, cu pielea bulgărească şi ochii roşii, la fel de feroce în furie, pe cât era meticulos în caligrafie. De asemenea, el şi-a convocat pagina Yohav, o creatură întunecată cu faţă de înger, de şaisprezece sau şaptesprezece ani, dar atât de mică şi şubredă şi atât de subţire încât arăta abia opt. Cu ei a părăsit Ţara Sfântă şi a scuipat în mare de trei ori când nava a trecut pe lângă Nicosia. Călătorii au schimbat bărcile în Malta şi au ajuns în portul Napoli într-o seară ploioasă. Au cumpărat cai. Tzadek i-a făcut pe tovarăşii săi să se întoarcă la Treviso pentru că acolo îi aştepta regina Caterina. Bătrâna le-a primit în palatul ei, mulţumindu-le pentru că i-a răspuns cu amabilitate la apel.

„Nepoata mea Alessia este singura mea familie acum", s-a plâns ea. Un demon feminin este ataşat de urmele soţului ei. Este o zână neagră, o Mélusine precum cea pe care Raymondin de Lusignan se căsătorise cândva. Exorcismele preoţilor sunt neputincioşi împotriva acestor monştri. Avem nevoie de ştiinţe mai vechi, mai întortocheate. Eşti singura mea speranţă, Tzadek...

Bărbatul cu braţele strâmbe a ascultat cu atenţie această poveste înainte de a pleca la Roma să o audă pe Alessia şi să se pregătească împreună cu ea pentru pierderea demonului. O casă cu două etaje fusese închiriată pentru el nu departe de Tibru. S-a stabilit acolo cu Houda şi Yohav, apoi a aşteptat ca Alessia să vină la el.

La trei zile după ce a fost vinovat de pruncucidere, tânărul Cornaro trece în secret pragul casei bătrânului evreu. Chel, cu barba şi sprâncenele ras, Tzadek era lung şi zvelt ca un bătăuş pe malul Nilului, fără nicio greutate obişnuită din epoca sa. Chipul ei de voinţă puternică exprima o energie neobişnuită. Ochii lui erau duri şi limpezi ca opalii, dinţii albi. Niciunul nu lipsea în gura lui.

„Spune-mi tot ce ştii despre creatura pe care vrei să o distrugi", a întrebat el. Cum spui, deja, că este numită?

— Laüme, răsuflă Alessia, foarte impresionată de silueta

ciudată a schilodului.

— Laüme? Nu am auzit niciodată acest nume rostit... Poate că derivă din cel al spiritului numit Lamia de către greci... Un hoț de animale sălbatice de copii şi nenorocit de sânge. Dar in fine. Să mergem! Spune-mi despre ea. Spune-mi tot ce ai făcut la ordinele lui. Nu lăsați nimic deoparte. Nu sunt aici să mărturisesc, dar voi şti dacă încerci să mă înşeli sau dacă îmi ascunzi ceva.

Câteva ore, Alessia Galjero i-a povestit lui Mose Tzadek tot ce ştia despre Laüme – cum a corupt-o inițind-o în toate plăcerile cărnii, apoi cum a făcut-o criminală.

— Ai cunoscut plăcerea în timpul imoralității tale sexuale? a întrebat evreul.

Alessia privi în jos.

— Mărturisesc că bărbații mi-au dat bucurii mari. Corpul lor a dat naştere în uterul meu senzații pe care nu le ştiam. Mi-a plăcut că ochii lor zăboveau pe formele corpului meu. Mi-a plăcut să le simt cocoşii umflându-se şi plângând în mâinile mele. M-am bucurat sub mângâierile din Laüme şi m-a emoționat frumusețea ei ciudată. Nu pot să mint. Da, toate acestea m-au bucurat adesea.

— Care au fost sentimentele tale când ai respectat ordinele acestei fete şi ai ucis copilul?

— Dezgust şi ruşine, stăpâne. Şi apoi şi... Un mare fior pe care nu-l simțisem niciodată şi pe care nu-l puteam numi... Un fel de furie, o exaltare... Aproape de bucuria şi mândria de a fi găsit în mine puterea de a realiza această acțiune abominabilă. Dar, sunt sigur, nu există niciun cuvânt în nicio limbă care să-l descrie corect.

Tzadek aprobă din cap. Evident, a apreciat sinceritatea tinerei şi a vrut să-i arate că, fără să o judece, a înțeles întregul tenor al cuvintelor ei.

— Spui din nou că Laüme foloseşte fluidul vital ca ofrandă pentru fantome care, în schimb, îi învață lucruri. Asta e corect?

— Da domnule.

— Dar m-ai învățat şi că absoarbe materia umană şi că pare să

aibă mare plăcere în ea. Este, după părerea ta, o simplă perversiune sau un fel de necesitate?

— Nu trebuie, cred. Cu toate acestea, acest lucru pare să-i ofere o plăcere incomparabilă. De asemenea, am observat că fizionomia lui s-a schimbat uşor după ce a băut sângele.

— Explică-te mai bine, insistă Tzadek.

— Există uneori transparenţe curioase în ea... Pielea ei este atât de palidă încât pare diafană. Am crezut chiar că am văzut, într-o seară, vinul pe care îl bea curgându-i în gât. Cu toate acestea, sângele i-a dat o nouă densitate pentru o clipă...

— Cu siguranţă este un spirit tânăr, a comentat Tzadek, încă neîntruchipat pe deplin. Sângele este necesar pentru ca el să-şi întărească puterea în această lume. Sunt surprins nu numai că nu cere mai mult. Aşa îl vom ataca.

— Ce vrei sa spui?

— Îi vom da un miel rău de sacrificat. Acest lucru îl va slăbi şi îi vom da cu uşurinţă ultima lovitură.

„Dar a trezit gardieni care o protejează", a învăţat din nou Alessia. Atâta timp cât sunt acolo, nu vom putea face nimic.

Mose Tzadek ridică din umeri.

— Ştiinţa golemurilor pe care Laüme le foloseşte este greu de anulat. Cunosc modalităţi simple de a învinge aceste genii. Şi încă alţii să-i forţeze să se arate. Nu vă faceţi griji pentru asta, voi face din asta treaba mea. Acum spune-mi despre soţul tău. Nu ştie ce faci, nu-i aşa?

— Dragoncino este departe, luptând pentru Papa. Vreau să se termine totul la întoarcerea lui la Roma. Dacă ar şti la ce mă ocup, m-ar ucide în persoană.

— Din păcate, soţul tău este o parte esenţială a ritului... Laüme este ataşat în mod specific descendenţei sale, înţelegi? Atâta timp cât este în viaţă, creatura nu va putea dispărea complet.

— Asta înseamnă că şi el trebuie să moară?

— Este preţul de plătit pentru libertatea fiului tău, Uglio, şi pentru libertatea tuturor oamenilor din descendenţa sa care vor

veni după el.

Alessia se prăbuşi pe scaun. Cu tot sufletul, îşi dorise într-o zi să-şi ocupe locul de soție cu Dragoncino. Ceea ce i-a cerut Mose Tzadek a distrus pentru totdeauna acea speranță.

— Dacă poate salva copilul, atunci accept, a spus ea în cele din urmă după o lungă tăcere. Spune-mi ce să fac şi mă voi supune.

*

Mose Tzadek visa. A visat că trupul lui era intact şi că ținea o femeie în brațe. A visat că degetele lui se închideau pe legătura catifelată a unei cărți. Mâinile aveau blănuri moi şi draperii de mătase crocante cu palmele pline... Se trezi şi scoase un geamăt lung prin noapte. Mâinile umflate îi dureau.

Purtând o lumânare, Yohav se duse şi îl îndreptă pe bătrân pe canapea. De când îl dobândise, Tzadek nu a încredințat pe nimeni altul decât copilul să aibă grijă de el. Yohav l-a hrănit, l-a spălat şi l-a îmbrăcat. Din nou, Yohav a luat aurul din poşetă pentru a plăti servitorilor şi furnizorilor. Băiatul a amestecat miere cu lapte fierbinte într-un pahar de cupru şi a adus recipientul pe buzele uscate ale stăpânului său. După ce acesta din urmă a terminat de băut, a şters picăturile de lichid care erau mărgele la colțuri cu o cârpă de in, apoi a agitat focul şi a aşteptat cu răbdare ca bătrânul să se întoarcă la culcare înainte de a se culca la picioarele patului, curbându-se. Ca pe un câine mic.

Născut sclav, Yohav nu cunoscuse niciodată libertatea. Nu ştia despre semnificația acestui cuvânt şi ar fi fost greu să-şi ducă viața dacă, din întâmplare, lanțurile i-ar fi fost sparte brusc. Mose Tzadek a fost al patrulea proprietar al acestuia. Băiatul a iubit-o mai presus de orice. La prima vedere, aceşti doi se înțeleguseră. De îndată ce l-a văzut pe strada pieței sclavilor din Ierusalim, schilodul ghicise în băiat aptitudini rare pentru rău şi cruzime. Îi plăcuse. Obținuse titlul de proprietate pentru o sumă derizorie deoarece, oricât de frumos era, băiatul servise adesea ca fiică proprietarilor săi anteriori şi nu mai putea pretinde virginitate. Spulberându-şi şi mai mult valoarea, pielea de pe spate era plină

de cicatrici urâte lăsate de numeroase şedinţe de biciuire şi i s-a produs o mare arsură de fier plat pe stomac pentru a-l pedepsi pentru că a fost jefuit. Tzadek nu ordonase nicio pedeapsă împotriva lui Yohav. Dimpotrivă. Morfologia ciudat de tânără a adolescentului, acea încăpăţânare de neînţeles pe care natura a manifestat-o păstrându-i trăsături copilăreşti pure în ciuda anilor, era atât de puternic în contradicţie cu întunericul natural al sufletului său, încât Tzadek a considerat că această anomalie este egală cu un miracol.

În Cipru, când se făcuse atât de renumit pentru precizia horoscopului său, încât regina Caterina îl făcuse ghicitor oficial, începuse o colecţie de monştri naturali. În doi sau trei ani, studioul său a fost umplut cu cadavre de broaşte cu două capete, oi siameze, hermafrodite sau fetuşi umani fără gură. Disecase aceste anatomii neregulate, le desenase şi le măsurase şi tocmai avusese timp să-şi distrugă exemplarele şi comentariile pe care le făcuse asupra lor înainte de a fi arestat de Inchiziţie. De multă vreme îşi regretase practica teratologică, dar descoperirea lui Yohav îi compensase toate durerile. Copilul care încetase să crească singur valorează mai mult decât toate himerele care odinioară dormeau în borcane. Minciuna, furtul, spionajul erau o atitudine obişnuită pentru copil; dar tortura era arta în care îşi exprima cel mai bine abilităţile. De multe ori Tzadek îl văzuse bătând animale mici pentru distracţie – pisoi, pui, păsări. Talentul său a fost să menţină creaturile în viaţă cât mai mult timp posibil, în timp ce le-a provocat suferinţe nespuse cu un rafinament care i-ar fi lăsat pe cei mai răi călăi pe care Shinkoku se întreba. Spre deosebire de torţionarii autorizaţi, totuşi, el a încheiat întotdeauna aceste sesiuni devorând în viaţă sărmanele sale victime jupuite.

La fel ca stăpânul său, Yohav simţea adânc în el că era destinat unei lucrări grozave, o alchimie întunecată şi teribilă pe care dorea să o experimenteze. Când a aflat că urma să părăsească Ţara Sfântă în regiunile nordice, concepuse o bucurie şi o nerăbdare atât de nebune, încât a pierdut somnul peste ea de câteva zile; nu

reuşise să închidă ochii decât odată ce amărăturile au fost îndepărtate, când prova navei despărţise valurile spre nord. La Treviso, la regina Caterina, prima dată când i s-a spus numele Laüme în faţă, inima i-a sărit. În instanţă, el ştia că aceasta era victima lui intenţionată. Dacă ar fi trebuit să omoare o singură creatură, cu siguranţă ar fi aceasta.

— Nu te-ai înşelat, Yohav, i-a dezvăluit Mose Tzadek după plecarea Alessiei. Acest Laüme ne vom amuza distrugând. Eu, voi deschide uşa neantului pentru ea, tu o vei împinge acolo! Dar îi vom aduce multă suferinţă înainte ca să o forţăm să ne împărtăşească secretele...

Yohav nu răspunsese la nimic. Cu toate acestea, gura i se umpluse de salivă, de parcă i s-ar fi promis o sărbătoare fabuloasă şi fiecare muşchi din corpul său se încordase.

Într-o cameră din care i se îndepărtase toate mobilierele pentru ao transforma într-un oratoriu perfect, maestrul Tzadek a intrat în meditaţie. Treisprezece zile, a dormit pe podea şi a absorbit doar o ceaşcă de rouă colectată în fiecare dimineaţă în zori. Ultima grăsime de pe corpul lui s-a topit. La mijlocul celei de-a treisprezecea nopţi, a părăsit singurătatea celulei sale şi s-a aşezat lângă foc pentru a-şi încălzi carcasa răcită de trezire şi lipsă. Acolo, după ce a mestecat patru linguri de polen şi a băut o jumătate de pahar de vin fiert, i-a învăţat pe abisinianul Houda şi pe torţionarul Yohav ce se aştepta de la ei.

— Răspunsurile la întrebările mele finale le-am găsit în rugăciunile mele. Regina Caterina a fost bine inspirată să ne cheme pentru a scăpa de demonul Laüme. Preoţii creştini nu ar fi avut niciodată curajul să realizeze ceea ce vom face. Tu, Houda, acum îl vei sluji pe Yohav ca maestru, pentru că pe el se vor odihni murdăriile care îl vor otrăvi pe Laüme. Va fi nevoie de multă determinare de la tine, copilul meu, a continuat Tzadek, uitându-se la adolescent, dar ştiu că scopul pe care îl urmărim îţi este drag şi că forţe puternice se află în tine.

— Da, Mose Tzadek, a aprobat solemn pagina.

— Laüme se teme de impuritate. O să-l udăm iar şi iar. Sângele tău, Yohav, este deja o băutură urâtă; cu toate acestea, va trebui să fie îngroşat şi mai mult. Şi cu promptitudine. Nu veți mai practica distracțiile pe animale simple. De acum înainte, ființele umane pe care le vei chinui şi devora. Houda vă va însoți pe străzile cartierelor rele din Roma. Vei alege prăzile care ți se potrivesc. Alege-le bine depravate mai ales. Nobilii sau oamenii de rând, nu contează, dar alege-i vulgari. Luați criminali şi prostituate, împrumutători burghezi şi zgârciți, sau soldați crude şi curteni mărturisiți de ipocrizie. Houda îi va apuca şi îi va conduce aici. Vei compensa după tine. Dă-le groază. Fa-i sa sufere. Ingerează-le. Bea-le sângele. Mâncați-le creierul şi inima, apoi bucurați-vă de cadavrul lor. Dormi lângă eu x. Profane îi jefuieşte doar tu. Din acest moment aveți treisprezece zile şi treisprezece nopți pentru a îndeplini sarcina de a vă polua sufletul cât mai mult posibil.

Deci, ca un cavaler care îi aduce omagiu stăpânului său înainte de a se apuca de căutare, Yohav s-a îndreptat spre Tzadek şi a îngenuncheat în fața lui pentru a-şi pune fruntea pe coapsele subțiri pentru o scurtă clipă. Când s-a ridicat, ochii îi erau umezi şi tremura. A strâns o glugă în jurul umerilor şi a părăsit imediat casa pentru prima noapte de vânătoare.

Houda păşi în spatele lui. Sub învelişul ei din piele şi blană de iepure, mâna marelui negru era prinsă pe fierul unei sulițe, în timp ce oamenii din țara sa falsificau să urmărească leul sau hiena. Cablurile şi gagurile erau înfăşurate într-o pungă atârnată de centură. Prima lor victimă a fost un ticălos dezintegrat, pe care l-au găsit dormind pe o verandă. Houda a bătut-o, a aruncat-o peste umăr şi a închis-o într-una din beciurile casei de pe malul Tibru. Aici este opera Yohav, a cărei aparență ascunsă ascundea de fapt o mare forță musculară. La fel ca în cazul tuturor pacienților care au venit după ea, el a început prin a-i smulge limba şi a extrage corzile vocale cu cleşti lungi pentru a preveni țipetele ei de a deranja cartierul. El a deschis-o şi apoi a

străpuns-o în o mie de moduri înainte de a-i înghiți ochii, în timp ce ea expira complet. După ce ea a suflat ultima oară, el i-a zgâriat vertebrele şi i-a supt măduva. El şi-a aruncat rămăşițele într-un colț al camerei, astfel încât să fi înşelat şi au pornit în căutarea celei de-a doua pradă.

Uciderea beţivului îi oferise mai puțină plăcere decât credea. Era pentru prima dată de atât de mult timp încât luase viața unei ființe umane, dar urâțenia bârfelor îi stricase bucuria. Yohav era un estet. Erau piei moi pe care voia să le rupă, curbe proaspete pe care voia să le profaneze. A înțeles că Laüme era o tânără şi nobilă doamnă împodobită cu o mare frumusețe. Abia aştepta să o facă dezbrăcată să-i roască sânii şi să-i înfigă cătuşe ruginite în burtă. Nerăbdător să-şi radă părul lung şi să-şi rupă coloana vertebrală cu lovituri grozave. Dornic de a-şi curăța carnea pentru a vedea, pe cadrul alb al oaselor, muşchii lui fini şi viscerele sale mătăsoase se strâng din nou. Locuit de aceste imagini, Yohav i-a cerut lui Houda să apuce o adolescentă care părea să rătăcească fără țintă lângă un han. El a repetat asupra ei tot ce avea de gând să-l supună pe Laüme şi a găsit, în timpul acestei practici, multe idei noi pentru a-i mări chinurile.

În ciuda imensei plăceri pe care a conceput-o când a făcut-o să moară pe fată, el s-a aplicat zilele următoare pentru a se întoarce la ființe cu extracție scăzută pentru a se conforma ordinelor maestrului Tzadek. Era un proxenet şi doi dintre cerşetorii lui; un bancher; un avortist şi trei freze de hock; o nebună şi o lascivă; unul mândru şi lacom, şi altele încă... În cameră, cadavrele s-au îngrămădit şi au dat un miros pestilențial. Yohav dormea printre ei, frecându-se adesea de carnea lor rece, mângâindu-i şi bucurându-se din abundență în carcasele lor mutilate, care roiau de muşte şi viermi. Călăruş, scăpărător, necrofil, băiatul devenise un ghoul, o creatură abominabilă tăiată pentru totdeauna din Marea carte a oamenilor.

Când au fost consumate cele treisprezece zile şi treisprezece nopți acordate de Tzadek, Houda a adunat ceea ce a mai rămas din

rămăşiţe, le-a aruncat într-o groapă şi a turnat var viu peste ele. Yohav a fost limitat la oratoriu şi a primit ca hrană numai terci de porc înmuiat în urină de câine. La cererea stăpânului, trupul său fusese acoperit cu inscripţii nelegiuite trasate de Houda cu ajutorul unei cerneluri compuse din suc de rodie şi pulbere de plumb. Aceste semne aveau puterea de a păstra intactă toată urâtul acumulat în sângele criminalului cu faţa nevinovată. După cum spera Tzadek, o metamorfoză a rezultat din ciclul crimelor. Fără îndoială, Yohav se mutase acum într-o altă dimensiune. Chipul lui era acelaşi, cu siguranţă, încă copilăresc, dar mintea lui luase o cale pe care nici Tzadek nu-şi putea da seama încotro ducea.

Avertizată că vrea să o vadă cât mai curând posibil, Alessia s-a dus în grabă la casa cipriotului. L-a găsit slăbit şi s-a întrebat unde era micuţa pagină atât de frumoasă şi atât de plină de atenţie încât a văzut cum se ocupa cu mutulé în timpul primei sale vizite.

„În curând a sosit timpul să-l prindem pe Laüme”, a anunţat din nou Tzadek. L-ai chemat pe soţul tău la Roma, aşa cum ţi-am cerut?

— Dragoncino a sosit ieri. Dar miroase a o scuză proastă din partea mea. Voi avea mari dificultăţi să-l ţin lângă mine mai mult de câteva zile. El este pe cale să se întoarcă la luptă.

— Va merge repede acum şi el va fi primul care va muri... În ceea ce vă priveşte, aveţi o schemă finală de eclozat.

— Sunt gata.

— Nu în această seară, ci în următoarea, îi vei anunţa lui Laüme că vrei să-i aduci un omagiu cu un nou sacrificiu. Vei aduce pagina mea de Yohav la ea... Vei insista să manipulezi singur cuţitul. Vei inciza copilul pe încheietura mâinii stângi pe un semn pe care l-am lăsat acolo şi vei lăsa sângele să se scurgă într-o ceaşcă din care te vei preface că bei o înghiţitură înainte de a-l înmâna lui Laüme.

— Si dupa aceea?

— Atunci Yohav va şti ce să facă... Mă voi alătura în compania lui Houda. Vei merge imediat la Treviso pentru a o vizita pe regina Caterina împreună cu fiul tău Uglio. Ne vom întâlni acolo câteva zile mai târziu pentru a vă aduce capul tăiat al demonului.

— Ce s-ar fi întâmplat cu Dragoncino?

— Houda îl va ucide în momentul în care inamicul tău îşi înmoaie buzele în sângele lui Yohav. Regret că ți-am provocat văduvea, dar este condiția sine qua non, astfel încât fiul tău să fie eliberat din strânsoarea creaturii.

— Şi gardienii care îl protejează pe Laüme?

— Vor deveni inofensive de mine, nu se tem.

Alessia s-a întors acasă în acea seară cu tot atât de multă speranță cât şi teamă. De-a lungul orelor de noapte, ea a băut două flacoane de vin pentru a se forța să-i prezinte soțului o față bună, pentru a-i satisface în mod adecvat ardoarea şi cea a lui Laüme. De când îi cunoştea pe cele două femei îndrăgite unele de altele, Galjero avea o inimă mai uşoară. Fericit că se poate bucura încă o dată de farmecele soției sale fără a suporta reproşurile iubitului său, şi-a strecurat penisul într-unul şi în celălalt cu fericire fericită. Râzând să le vadă frumoasele trupuri goale îmbrățişându-se, el a umplut fără efort urnele blondei, precum şi ale brunetei.

A doua zi dimineață, viguros ca întotdeauna, a mers să-l ia pe Uglio în brațe şi a rămas mult timp jucându-se cu fiul său.

— Abia aştept să-l fac să mânuiască sabia şi să-i dau primul cal! îi spuse lui Laüme care se apropiase.

— Timpul zboară... În curând, Uglio vă va primi învățătura ca un condotier, în timp ce eu şi mama lui ne vom ocupa de a-l trezi la cunoştințe mai subtile. La cincisprezece ani, îți promit, va fi deja un erudit şi un luptător fără rival. Chiar şi tu nu îl vei mai putea învinge. La douăzeci de ani, va urca pe tronul Italiei. La treizeci de ani va fi împărat. La patruzeci de ani, el îl va răsturna pe Papă şi va pune capăt acestei ciume ticăloase care se dezlănțuie de prea mult timp. La cincizeci de ani, el l-a cucerit pe Marele Turc, a călcat

Semiluna şi a distrus Ierusalimul pentru totdeauna... Mulțumită celor trei, acest copil va schimba fața lumii.

— Noi trei, zici? Chiar o considerați pe Alessia o vrăjitoare? Se întrebă Dragoncino. Nu este interesul tău pentru ea doar un capriciu?

— O vrajitoare! A exclamat Laüme. Ce cuvânt mare! Nu-l folosiți fără să ştiți. Să spunem doar că Alessia are câteva talente pe care ar fi supărător să le irosească. În plus, este mai bine ca Uglio să fie crescut în armonia unei case. Inspirația ta a fost bună în ziua în care mi-ai cerut mila pentru ea.

— Deci noi patru suntem o familie? Glumea Galjero.

„O familie foarte ciudată", a spus Laüme. Dar tu spui adevărul, dragostea mea, fără îndoială, acum suntem o adevărată familie...

*

Un chist imens îmbibat în puroi, soarele a căzut purpuriu peste dealurile Romei. Nervos, de parcă ar fi fost pe punctul de a intra în vizuina unui animal sălbatic, Houda a luat zăvorul care închidea uşa oratoriei şi a intrat în camera înghețată. Apăsând o torță, a aprins alternativ nişele camerei întunecate. Răcit de frig, Yohav era acolo, ghemuit pe sine în încercarea de a păstra ceea ce mai rămăsese din căldura lui. Tremura, dar nu îl durea. Houda l-a luat în brațe şi l-a dus la bucătării unde o cadă mare de lemn fusese umplută cu apă foarte fierbinte. Abisinianul a băgat-o în cuptor şi şi-a frecat corpul mult timp pentru a şterge toate urmele inscripției. Maestrul Tzadek a fost prezent la fața locului. Buzele i s-au mişcat, dar nu i-a ieşit niciun sunet din gură, redus la o linie subțire.

Când toată cerneala de rodie s-a diluat în apă, Yohav a ieşit din baie, s-a uscat şi şi-a pus un dublet alb din piele de miel, căptuşit cu perle fine. Picioarele lui erau încălțate în cizme scurte tăiate de pe aceeaşi piele şi şi-a pieptănat părul cu un capac de catifea evazat. O oră de aşteptare tăcută a trecut înainte ca bătaia să sune sub mâna Alessiei. Palidă ca luna, ea i-a condus pe cei trei bărbați pe străzi până la *Palazzo* de Laüme unde i-a făcut să intre printr-o

uşă din spate. Era aproape timpul sărbătorii de seară şi sălile erau parfumate cu aroma de vânat marinat, ierburi înăbuşite şi condimente gătite. Alessia a evitat bucătăriile, trecând pe lângă magazinul de lenjerie în care se revărsa parfumul de lavandă şi lămâie.

— Si acum? a întrebat ea după ce s-a ascuns de ei în dulap.

— Participă la masă, şopti Tzadek. Când va fi terminat, îi veți anunța surpriza lui Laüme şi veți veni aici să-l căutați pe Yohav pentru a-l duce la pivnițe. Atunci vei urma instrucțiunile mele.

— Dar paznicii? Şi Dragoncino?

— H ouda şi eu suntem cei care returnează sarcina. Ne vom ocupa de asta imediat ce vă veți alătura banchetului. Ai încredere. Mergi acum...

Alessia a făcut semnul crucii şi a părăsit şopronul pentru a urca la etaj.

În timp ce ea afişa pe față semnul de curtoazie şi bucurie pentru a-l înşela pe Galjero şi pe amanta lui, Mose Tzadek s-a strecurat pe coridoare în compania marelui african. Umbre tăcute mergând de la nişă la nişă, cei doi bărbați au mers aleatoriu până când Mo a simțit o picătură de sudoare înghețată alunecându-i pe coloana vertebrală. A recunoscut semnul fricii. Imediat, fără să aştepte ca mintea lui să se retragă sub atacul subtilului tutore care lansase primul atac asupra lor, a ordonat lui Houda să le răspândească o barieră de bărbierit de fier la picioare. În grabă, abisinianul a trasat un cerc pe pământ cu piloți dintr-un ghiozdan. O clipă mai târziu, bătăile inimii lui Tzadek au încetat să mai alerge şi Houda, încordându-şi muşchii lungi, s-a simțit uşurat de o greutate mare.

— Scutul nostru nu va dura mult. Trebuie să forțăm geniul să se arate, a şoptit omul fără brațe. Descoperă arma noastră! Acum!

Din faldurile hainei, Houda a desenat o sferă de teracotă încoronată cu un dop de ceară, pe care o figură umană a fost urmărită aproximativ cu degetul. Cu toată puterea, africanul a aruncat obiectul pe dale pentru al sparge. Lichidul pe care îl conținea s-a revărsat într-o baltă groasă. Învârtindu-se ca un nor,

o formă înnorată a ieşit din el şi s-a repezit pe tavan pentru a înfăşura scântei scurte, plictisitoare, reci. În aceste lumini, s-a conturat o a doua figură vaporoasă: a fost spiritul păzitor conceput de Laüme pentru a insufla panică şi disperare tuturor celor care au îndrăznit să se aventureze în mod nejustificat în casa lui. A urmat o luptă tăcută între creaturi. Geniul proiectat de Mose Tzadek s-a confruntat cu un adversar mai înalt şi mai lat, cu o coadă uriaşă, foarte subțire, şerpuind în spatele lui. Alergând de-a lungul acestui punct de reper, Tzadek şi servitorul său au ajuns într-o cameră la capătul unui alt pasaj; era unul dintre dulapurile lui Laüme, a cărui uşă nu era încuiată. Houda a fost primul care a intrat în cameră şi a spulberat accesoriile unei secretare încrustate cu sidef din care a ieşit plasa trosnitoare. În spatele lui, Tzadek l-a îndemnat să-i continue şi i-a reamintit ce să facă:

— Rupeți sigiliile de pe statuete şi turnați rapid arsenicul!

Mai multe figuri s-au aliniat pe scenă. Toate au fost sculptate în mod complicat şi modelate după imaginea unor războinici puternic înarmați sau amazoane. Houda a străpuns sigiliul primului gardian cu degetele mari şi a sfărâmat ceva material în interiorul obiectului. În doar câteva secunde, membrana firoasă care a ieşit din ea s-a retras şi a dispărut. Scânteile au izbucnit ca bule de săpun şi au dispărut şi ele. Abisinianul a reluat operațiunea cu celelalte suporturi. Unul câte unul, spiritele care au protejat Laüme, Dragoncino şi Uglio au murit sub efectul arsenicului, *dragonul verde* al alchimiştilor.

„Prima parte a lucrării este terminată”, a spus Tzadek cu un oftat de uşurare. Acesta este cel de care mă temeam cel mai mult. Apărările esențiale ale zânei sunt defalcate fără ca ea să fie conştientă de ea. Totul va fi bine de acum înainte...

Cu materialul mânecii tăiate într-un triunghi, Houda şi-a şters fața stăpână a stăpânului şi cei doi au părăsit biroul. Printr-o scară mai înaltă descrisă de Alessia, au ajuns la aripa principală a palatului, unde Galjero, soția şi amanta lui încă mai luau masa la sunetul unei orchestre de laute şi clarine. Apărând pe neaşteptate,

un servitor i-a văzut pe cei doi necunoscuți. Interzisă de apariția de coşmar a schilodului şi a uriaşului negru, ea era pe punctul de a da alarma când sulița lui Houda şuieră prin aer şi îi căzu direct în gât. Abisinianul şi-a retras arma din cadavrul prăbuşit, a şters lama de pe rochia fetei şi a pus şablonul în tolva pe care o purta pe umăr. Nimeni nu observase incidentul. Houda a alunecat corpul după o perdea şi s-a alăturat lui Tzadek.

Împreună, s-au apropiat cât de mult au putut de sala de mese şi, ascunşi într-o adâncitură, au aşteptat ca notele muzicale să înceteze şi sărbătoarea să se încheie. Muzicienii au mers pe hol fără să le observe, apoi Alessia a fost cea care a trecut pe lângă ei fără să le observe prezența, cu umărul uşor ridicat pentru a merge mai repede. Eşalonându-se sub efectul vinului pe care îl distribuise cu generozitate, Dragoncino apăru la rândul său. Ca o panteră, Houda s-a strecurat în spatele lui în dormitorul în care Galjero s-a prăbuşit pe un pat nefăcut fără să se dezbrace sau să-şi scoată cizmele. Houda îşi scoase sulița din teacă, dar, în liniştea nopții, vârful de oțel țipă pe lemnul tocului. Oricât de beat ar fi putut fi, Dragoncino era încă un luptător. Reacționând mai repede decât se aştepta africanul, al doilea dintre Galjero s-a ridicat imediat în picioare şi a apucat o sabie care a fost aşezată din fericire pe o bancă din apropiere, pentru a-şi înfrunta atacatorul. Zâmbea. Această provocare părea să-l amuze. Pentru o clipă, cei doi bărbați s-au măsurat reciproc în tăcere, apoi s-au aruncat unul cu celălalt cu ferocitate bestială. Lupta a fost scurtă. Crezând că a beneficiat în continuare de protecția geniului pe care Laüme îl făcuse pentru el, Dragoncino s-a abținut de la orice manevră defensivă şi s-a mulțumit să îşi manevreze lama cu forță brută. Nu a observat răspunsul pe care Houda îl pregătea pentru el. L-a decapitat pe negru, al cărui cap a zburat peste cameră într-o mare stropire roşie. Dar sulița africanului fusese deja aruncată, iar Dragoncino nu putea face nimic pentru ao evita. Vârful suliței i se lipi în tâmplă, spulberând o bucată mare de os. Materialul colului uterin s-a revărsat pe podea, curgând din

craniu ca un carot străpuns. Dragoncino şi-a închis pleoapele, a lăsat arma şi a căzut în genunchi. Incredibil, şi-a dus mâna la cap şi pentru o clipă şi-a frecat jeleul umed amestecat cu cenuşă de sânge între degete. Apoi mintea i-a murit şi muşchii i-au încetat sprijinul. Cu ochii în continuare deschişi şi cu pupilele retractate, se înclină înapoi, cu gura scăpărată într-o spumă albă, corpul tremurând de zguduituri...

Maestrul Tzadek a intrat în cameră şi a văzut că motivul lui Galjero dispăruse. Uitându-se să-i dea o lovitură fatală, a părăsit locul şi s-a repezit la etajele inferioare. Pierderea servitorului său i-a zădărnicit planurile şi i-a încurcat gândurile. Trebuia să facă un efort mare de concentrare pentru a – şi *aminti* ceea ce îl învățase Alessia despre topografia imensei clădiri. În cele din urmă, a recunoscut frizele comandate de Laüme de la pictorul Sodoma pentru a lumina un patio. Am ajuns la subsoluri trecând sub bolta unui templu păgân proiectat în trompe l'oeil. Cu inima bătând puternic, Tzadek coborî pe o lungă scară şi se opri în pragul unei pivnițe lungi, luminată strălucitor cu lumânări liturgice. Ascuns în colț, observă figuri care se mişcau în spatele camerei. Nimic din cele întâmplate în continuare nu i-a scăpat. Pe altarul unei biserici vii zăcea Yohav, al cărui braț stâng întins sângera deasupra unei cupe verzi de aramă pe care Alessia o ținea cu o mână tremurândă. Uşor retras, atent la sacrificiul făcut de elevul ei, Laüme a legat copilul Uglio în brațe... – De ce a adus fiul? Se întrebă Tzadek.

În timp ce căuta în zadar un răspuns la această întrebare, zâna l-a aşezat pe băiat pe o pernă lângă ea şi a ridicat nebănuit paharul cu sânge învechit pe buze. Îndreptat pe coate, uitând de durerea rănii de la încheietura mâinii, Yohav se uită la Laüme cu o poftă obscenă care îi denatura fața şi o făcea ca cea a unui câine obraznic.

Într-o înghițitură, Laüme a înghițit otrava. Trecându-i prin fibrele sale, murdăriile concentrate în sângele lui Yohav i-au corupt imediat simțurile. Pentru prima dată în viața sa, creatura a

experimentat durere şi teamă. Într-o clipă, sufletul său a fost invadat de mirosurile urâte ale tuturor viciilor şi de toată josnicia de care fuseseră vinovate victimele lui Yohav în timpul vieţii lor dezgustătoare, dar, mai mult decât atât, a fost abjecţia. Tânărul călău care a copleşit-o. Un potop de durere şi orori i-a amestecat măruntaiele, i-a uimit mintea. Gerul nopţii îi curgea prin vene, la fel ca şi magma soarelui. Ochii i s-au umflat şi au sângerat sub imaginile atroce care defilau cu o viteză vertiginoasă pe retină. A scos un hohot lung de agonie, a răsturnat lumânările din jurul ei şi a căzut pe podea ţipând şi bătând la pământ. O piatră clocotită aruncată pe un zid de întuneric, mintea i-a izbucnit într-o sută de praf de nimic, trupul i-a îngheţat, membrele i s-au înţepenit. Yohav se ghemui lângă ea şi îi simţi gâtul, căutând un semn de viaţă. Pentru o clipă, a crezut că este moartă, ceea ce l-a făcut să dispere. Dar deodată simţi pulsul lent al unei artere sub degetul mare. Repede, scoase un bandaj din tunică şi îşi îmbrăţişă propria piele tăiată. Atunci Tzadek şi-a părăsit colţul şi s-a apropiat în mare grabă. Alessia îl apucase pe fiul ei şi îl îmbrăţişase, punându-i mâna peste ochi pentru a-i ascunde scena.

— Deci Houda nu este cu tine, maestră? Se întrebă Yohav.

— El şi Dragoncino s-au ucis reciproc. Nu o mai putem lua pe Laüme să o interogheze şi să o facă să scuipe secretele ei. Trebuie să o ucidem aici. Şi rapid. Dar mai întâi, ştii ce să faci.

Panicat de gândul de a-şi pierde prada, Yohav devine palid.

„Sunt puternic, stăpâne”, a strigat el. Pot să duc căţeaua aia afară. Las-o pe mine!

— Mai întâi finalizează-ţi sarcina! Vom vedea în continuare.

Deci, scoţând un pumnal subţire din centură, Yohav s-a întors spre Alessia şi, înainte ca ea să poată face ceva, l-a înjunghiat pe copil pe Uglio în frunte. Micuţul a alunecat ca o păpuşă moale în braţele mamei sale, prea surprins să plângă. O parte secretă a acordului dintre Caterina Cornaro şi magul a fost dezbrăcată din Ţara Sfântă, sentinţa care îl condamna pe al treilea din Galjero fusese ascunsă cu grijă de Alessia.

„Laüme nu poate muri până nu au fost scoase toate fraierele din această linie”, a încercat Mose să explice. Mătuşa ta îți va găsi o altă petrecere. Îți vei începe viața, vei avea alți copii mici. Asta a fost doar promisiunea unui monstru...

Alessia, prosternată, nu a răspuns. Ochii îi erau goi, puterea îi dispărea. Mose l-a abandonat pentru a se întoarce la Yohav, care încerca să-l încarce pe Laüme pe spate. Dar era prea mare pentru această adolescentă pitică. De trei ori nu a reuşit să o ridice.

— Destul, a ordonat Tzadek. Tăiați capul acestei gorgone şi să terminăm!

Surd la ordinele stăpânului său, Yohav s-a lovit din nou şi din nou. Pentru nimic în lume nu a vrut să renunțe la plăcerea de a-şi trece degetele dolofane peste corpul înlănțuit al lui Laüme, de a o goli în viață, ca un peşte, de a se distra amânându-şi moartea zile sau săptămâni... Tzadek nu vrea să împingă pitic deoparte, dar nu a putut să-şi mențină stăpânirea. Fără putere, el nu putea decât să brandească insulte şi amenințări împotriva paginii încăpățânate. Degeaba. Yohav nu voia să renunțe la prada lui. Blestemând orbirea sclavului său, blestemând mai ales soarta care îl făcuse neputincios, Tzadek a decis să renunțe la joc. Lăsându-l pe Alessia spre apatia sa şi pe Yohav către obsesia sa, a urcat la etaj pentru a găsi o cale de ieşire pentru a părăsi palatul cât mai repede posibil. Fără respirație, gânduri înceţoşate şi panică care îi înnodă stomacul, se trezi sărind dintr-un sac în altul. Tulburat, auzind în jurul lui chemările servitorilor care cercetau casa după descoperirea cadavrelor Dragoncino şi Houda, a căutat o ascunzătoare. Trei servitori l-au surprins şi l-au urmărit până la capătul unui pasaj unde l-au apucat fără efort.

Întrucât schilodul a fost aspru, Yohav a luat în cele din urmă măsura incapacității sale de a-l scoate pe Laüme din beciuri. Spumând de furie, îşi încleştă pumnii mici şi bătea cu fața zânei cu o violență crescută de zece ori de ciudă, apoi îşi căuta pumnalul uitat pe dale. Dacă torturarea fetei în largul său era imposibilă pentru el, el putea cel puțin să-şi rupă inima şi să-şi strângă dinții

în ea. În timp ce închidea degetele peste arma cu pete de sânge a lui Uglio, Alessia se aruncă asupra lui, gemând. Ambii s-au rostogolit într-o luptă nemiloasă. La Cornaro era locuit de răzbunare. Asasinul fiului său era pe cale să se sufoce sub prindere când, cu un ultim start, a găsit un unghi pentru a-şi planta lama. Străbătând favorurile petrecerii, vârful de oțel se făcu în sus şi în jos pe stomacul Alessiei, cu intestinele care picurau pe podea cu un bufnit moale. Nu a țipat. Însă, ca o barcă care ia apă în mijlocul unei mări calme, s-a întins pe o parte pentru a lăsa să moară. Yohav şi-a îndepărtat cadavrul şi s-a ridicat. Se întorcea înapoi la Laüme când oamenii au fugit pe scări să-l prindă. Suflet ca o pisică, iute ca o maimuță, Yohav a reuşit să evadeze spre exterior pe o fereastră îngustă de la subsol. Coborând pe Aventin cât de repede i-ar permite picioarele lui scurte, a dispărut plângând în noapte...

Benzi scufundate

O oră, o sută de ore sau poate o mie, spiritul lui Laüme nu mai exista. Acidul turnat în ea o mâncase şi o diluase ca o picătură de sânge care căzuse în oceanul infinit. Abisul s-a prăbuşit în abis. Prăpastia s-a prăbuşit în alte prăpastii. Lumile dispărute se învârteau în jurul altor lumi dispărute. Apoi, fără a exista vreun motiv şi tocmai pentru că părea imposibil, o lumină a lovit suprafața...

— *Verba secretorum Hermetis – Verum, sine mendacio, certum et verissimum: quod est infe rius est sicut quod est superius; and quod est superius est sicut quod est inferius, ad perpetranda miracula rei unius. And sicut omnes res fuerunt ab uno, mediatione unius, sic omnes res natae fuerunt ab hac una readaptatione. Pater ejus este Sol, mater eju s Luna; portavit illud Ventus in belly suo; nutrix ejus Terra este. Pater omnis telesmi totius mundi is a catch. Vis ejus integra is si versa fuerit in terram. Separabis terram ab igne, subtil a spisso, suaviter, cum magno ingenio. Ascendit a terra in coel um, interumque coborât în terram şi receit vim superiorum şi inferiorum. Sic habebis gloriam totius mundi. Ideo fugiet a te omnis obscuritas.*

Hic est totius fortitudine fortitudo fortis; quia vincet omnem rem subtilem, omnemque solidam penetrabit. Sic mundus creatus est. Hinc erunt adaptations mirabiles, quarum modus is hic. Itaque vocatus sum Hermes Trismegistus, habens tres partes philosophiœ totius mundi. Completarea este cea a dixiului operației Solis...

Laüme deschise ochii. Un tampon umed îi umezea uşor tâmplele şi îi alerga peste obraji. O gură de aer îi umfla plămânii goi. Pupilele sale s-au dilatat în lumina zilei. În ciuda soarelui care scălda camera în care zăcea, a avut impresia că se uită la o noapte fără stele. Ca sub filtrul de voaluri groase, culorile ajungeau doar la ea diminuată, înăbuşită, estompată... O față cu contururile înceţoşate se apleca spre ea. O față zâmbitoare şi amabilă, pe care o ştia, dar de care nu-şi amintea nimic. A încercat să se ridice, dar nu s-a mai întors nicio forță care să-i animeze membrele, doar dacă avea suficientă energie pentru a strânge mâinile.

— Odihneşte-te, stăpână, şopti fața. Sunt eu, Anna, cameramanul tău. Te păzesc... Nu te teme...

Vocea părea să răsune din tot universul. Era slabă în urechile lui Laüme, atât de slabă... Liniştitoare, totuşi... Zâna şi-a repetat aceste cuvinte. O singura data. Apoi o secundă. O treime. Calmată, a adormit din nou.

Un coşmar hidos a trezit-o cu un tresărit. Tocmai văzuse din nou silueta ticăloasă a lui Yohav. Călăul i-a şoptit toate chinurile pe care şi le imaginase pentru ea. A strigat noaptea ca o fantomă îngrozită. Anna a luat-o în brațe şi a legat-o, a mângâiat-o pe frunte şi şi-a şters sudoarea de pe corp. Laüme apucă brațele cameristei. Voia să vorbească, dar limba îi îngheța în gură şi un sunet fără formă îi gâlgâi în gât. Un mucus lung de salivă îi curgea pe bărbie. Tulburată, încercând cu disperare să-şi recapete controlul asupra simțurilor atrofiate, îşi dădu ochii albi peste cap şi muşchii se contractară în nesfârşite spasme. Simți că Anna îşi forțează dinții să muşte o bucată de lemn, apoi, din nou, mintea i se clătină.

Când şi-a recăpătat cunoştința, s-a simțit suficient de puternică

pentru a se ridica. Anna, însă, a făcut-o să se întindă. Cu săptămâni şi săptămâni în plus, camerista a hrănit-o pe amantă şi a avut grijă de ea. Laüme nu a stat niciodată treaz mult timp. De îndată ce un fir de lumină i-a atins sufletul tulburat, valurile negre ale neantului au luat-o din nou să o arunce într-un labirint de întuneric cu ziduri înalte şi solide ca turnurile de granit.

Într-o zi, însă, ochii lui Laüme nu s-au închis. Rămase nemişcată, ascultându-şi bătăile inimii, apoi se împinse pe braţe şi se aşeză pe marginea scutecului. Anna nu era acolo să-l ajute. Nimeni nu i-a stat lângă cap şi. Ochii lui vedeau urât, i se părea că evoluează într-o ceaţă. Totul în jurul ei era neclar şi gri. Îşi întinse picioarele şi se ridică complet. Parcă a ajuns în vârful unui munte, o ameţeală aproape că a dat-o peste cap, dar a rezistat şi a început să meargă. Ridicându-şi mâna de perete pentru îndrumare, se plimba încet prin cameră. A crezut că a recunoscut una dintre cele mai mici camere din palatul ei din Roma. A mers din nou înainte şi a ajuns pe un hol. Un curent de aer îngheţat a biciuit-o şi i-a periat părul slăbit. A tremurat. Abia acoperit într-o cămaşă uşoară, părea un spectru care se plimba prin aleile pustii ale propriei case. Multă vreme a rătăcit, singură, prin camere şi golfuri. Laüme a văzut că clădirea a fost jefuită, abandonată şobolanilor şi păianjenilor. Nu o piesă de mobilier care să nu fi fost spartă, nicio cameră care să nu fie murdară. Când nu fuseseră furate, tapiseriile şi picturile fuseseră rupte. Frunzele moarte aştern pământul şi ploaia a picurat prin trapele deschise ale coşurilor de fum. Cu linguri mici, ca un animal rănit, a bătut un firicel de apă care curgea de-a lungul unui perete. Lichidul i-a redat puterea şi încrederea. Bâjbâind, şi-a găsit drumul înapoi în vechea ei cameră. Rândunelele îşi făcuseră cuiburile în cele patru colţuri ale tavanului. Speriaţi de intrarea lui, au sărit şi au fugit în cer. Laüme a străbătut resturile de lemn despicat şi a zdrobit şmecherii. Cele mai rămâne de o oglindă mare cositorite au fost plasate pe un perete. Sclipind uşor în lumina slabă, obiectul l-a atras. Mult timp a rămas în picioare în faţă, observând silueta care

se reflecta acolo în pauze multiple. Ochii lui nu mai clipeau. Imaginea pe care a văzut-o a fascinat-o şi a făcut-o să râdă. S-a trezit frumoasă. Trupul lui se apleca într-un curtsy. A râs din nou şi a bătut din palme. Faţa lui umflată şi murdară i se părea strălucitoare; părul ei, încâlcit şi gros ca părul de cal, i se părea moale ca mătasea; biata ei cămaşă murdară era o rochie ceremonială. Voia să se pregătească şi mai bine. A căutat pe pământ borcanele cu machiaj şi unguente. Mâna ei a găsit un pieptene de corn cu dinţi rupţi, pe care şi-a trecut atât de tare prin păr, încât i-a smuls firele. Şi-a gâfâit părul şi şi-a înfipt nişte frunze crăpate în împletiturile libere. Degetele ei cu unghiile supradimensionate s-au scufundat în borcane pe jumătate uscate de machiaj şi au pete de culori crunte pe buze şi pe obraji. Dintr-un cufăr, ea a tras guipuri zdrenţuite pe care nu le mai putea lega corect. Picioarele ei au rămas goale. Aşa că s-a privit din nou în oglinda spartă şi a fost de acord că nu mai există fată frumoasă în lume... În urechile ei răsunau flauturi şi tamburine. Ea mimă un pas de dans şi îi dădu braţul unui călăreţ imaginar. A fost Cesare Borgia? A fost unul dintre Medici? Era bătrânul Papă Alexandru? Nu ştia şi nu conta.

Fantoma alături de ea, a decis să iasă în livezile ei. Picăturile de ploaie i-au înnorât carminul de pe pomeţi şi canalul de pe gură, care s-a topit în răsuciri uleioase. Dar nu a acordat nicio atenţie. Sub un copac, tocmai văzuse silueta unui bărbat roşind fructe. Fără teamă s-a apropiat de ea şi s-a aşezat lângă ea. Sub părul său dezordonat şi barba lui plină, chipul bărbatului era neclar, totuşi Laüme ştia că îl cunoaşte. Ea întinse mâna şi îi puse palma pe braţul lui. Omul mârâi puţin, dar nu se uită la ea. Craniul său purta semnul unei răni adânci pe lateral. Afundat, tâmpla lui a format o scobitură goală, întinsă cu carne roz pe care s-a mărgelit un pic de sânge.

Adăpostit sub ramuri, Laüme a rămas cu Dragoncino până când s-a oprit ploaia. Îşi uitase numele, dar simţea că trebuie să-i ofere toată dragostea. Refuzând să-l părăsească, ea l-a tras de

mânecă şi l-a făcut să o urmeze pentru că instinctul ei i-a spus că trebuie să înceapă. Împreună, strânşi laolaltă, au părăsit grădinile înmuiate şi s-au plimbat pe străzi. Oraşul era ca spiritul lor fragmentat. În văile dintre cele şapte dealuri, un foc, abia încetinit de ploaie, devora cartiere întregi. Cenuşa grasă a înnegrit cerul scăzut. Purtate de vânt, au zburat ca nişte mirii de muşte deasupra unui cadavru. Bourgeois şi-a mutat cele mai bune sesiuni de pos în grabă, în timp ce jefuitorii au profitat de panică pentru a intra în case şi a le jefui. În mijlocul haosului, nimeni nu a acordat atenție lui Laüme şi Dragoncino. Hainele lor rupte, privirile demențiale şi ochii holbați le-au păstrat de pofta păsărilor de pradă aruncate asupra oraşului şi au mers prin porțile oraşului când a căzut noaptea. Aceştia şi-au petrecut noaptea întinsă pe terasamentul unei cărări, între mărăcini. Atât de aproape încât vântul le-a adus căldură, flăcările au făcut cerul de deasupra capetelor lor să lumineze roşu. Dimineața, Laüme a decis să se îndrepte spre nord.

Zile şi zile, au urmat benzi scufundate fără să se întâlnească cu nimeni. A fost o nouă eră de război. Francezii şi spaniolii se întorseseră să lupte în Italia. Țara se golise şi țăranii se ascundeau în cetăți fără să îndrăznească să-şi reia munca în cătune şi la ferme. Laüme a dezgropat rădăcinile pe care le-au mâncat şi au băut apa de ploaie. Mut, Dragoncino se uită la față fără să o vadă. De fiecare dată când Laüme se îndepărta puțin de el ca să zgârie pământul sau să alerge o şopârlă care fugea în iarbă, el alerga după ea şi se lipea de ea, scâncind ca un copil speriat. Au intrat într-o cabană abandonată. Câteva carne rânce şi brânză au fost lăsate pe masă. Un fund de vin rău a stagnat într-un ulcior. Au făcut o sărbătoare. D ragoncino s-a prăbuşit pe o saltea şi a căzut într-un somn fără vise. Laüme s-a târât lângă şemineu, sperând să găsească ceva căldură acolo, dar şemineul fusese înghețat de mult timp. În cenuşa cenuşie, degetul său urmărea semne. Era numele lui.

— Laüme..., articula ea, cu ochii ațintiți pe linii.

De când sângele putred al lui Yohav o distrusese, era prima dată când gâtul ei reuşise să scoată altceva decât un râs grotesc sau un geamăt fără formă. Lacrimile i-au crescut în ochi şi bătăile inimii i s-au accelerat.

— Laüme! Laüme! Laüme! repetă din ce în ce mai tare şi din ce în ce mai tare şi de fiecare dată vocea ei era mai clară, mai încrezătoare.

Cu faţa îmbujorată, s-a întors spre Dragoncino pentru a-l duce să asiste la această minune, dar Galjero nu s-a trezit, în ciuda zguduiturilor pe care i le-a dat. Toată noaptea, Laüme a căutat febril alte cuvinte pentru a scrie în praf. Şi-a amintit câteva, dar le-a articulat corect. Era „zi" şi „noapte". A existat „moarte" şi a existat „dragoste". „Ştii" şi apoi „răzbunare"... În lumina zorilor, ea a căutat casa, căutând ţesături care să-şi încălzească corpul. A găsit o mantie lungă de lână grosieră, saboţi de lemn pentru picioarele goale, care fuseseră demult expuse de pietrele ascuţite ale cărărilor. De asemenea, a găsit un fel de pânză groasă pe care a pus-o Dragoncino.

Lăsând cabina în urma lor, cei doi rătăcitori au pornit din nou. La prânz, vântul s-a ridicat în rafale puternice. Norii s-au luptat o clipă într-un corp de corp confuz, apoi s-au despărţit înainte de a dispărea cu totul. Cerul se curăţase, dar vâjâitul încă şuiera în staţiunea de lângă şi în stejari. La răscrucea unei cărări înierbate şi a unei căi nisipoase, se ridica o mare cruce de fier ruginită, înălţată peste pietrele unui bazin cu suprafaţa presărată cu papură şi nuferi. O trupă sa oprit la rezervor, poate treizeci de oameni, nici soldaţi, nici jefuitori, nici pelerini sub escortă. Venind din ţările din Barberia, o companie de ţigani a udat mulii de la echipele lor. Mergând din sat în sat, au făcut trucuri pentru a uimi şi au jucat mistere de construit.

Când Laüme şi Dragoncino au venit printre ei să bea, şi-au lipit buzele şi i-au privit în tăcere. Liderul lor se numea Sartis. Era un bărbat scund şi rotund, cu pielea gălbuie şi ochii bombaţi. Şi-a dus prietenii în Franţa, unde s-a spus că războaiele erau mai puţin

frecvente decât în rândul italienilor. Pe cavaleri a jucat Sfântul Iosif. Nu era un tip rău, dar ura să rateze o ocazie. La prima vedere, a văzut că Laüme era frumoasă, în ciuda murdăriei şi a parazitelor care se târâiau în părul ei, în ciuda aparentei ei subțiri sub hainele ei necorespunzătoare. La un semn de la el, unul dintre ticăloşii lui şi-a adus bastonul greu pe gâtul lui Galjero, în timp ce alți doi s-au asigurat de fată şi i-au sfâşiat cârpele. Laüme urla şi dezgoli dinții ca un animal prins. Țipetele lui erau atât de puternice, cu fața atât de furioasă încât Sartis se trase înapoi, în ciuda umflăturii care deja îi umfla pantalonii.

— E nebună! Nu-l atingeți sau ne veți face pe toți nefericiți!

Se ridicase o voce feminină. Era cea a lui Calmine, o tânără fată cu ochi întunecați, care citea liniile mâinii, ştia să danseze pe o frânghie şi, ocazional, îşi conducea atelierul de căruțe, când termina de jucat Fecioara. Îndepărtându-l curajos pe Sartis, țiganul se ridică în fața lui Laüme.

— Dacă te eliberăm şi te lăsăm să pleci, tu şi însoțitorul tău, fără să te mai atingem, vei veni cu noi?

Laüme a ghicit sensul cuvintelor lui Calmine mai mult decât a înțeles. Dând din cap, dădu din cap să accepte.

— Dacă nu vrei să ne distram cu această *troia*, *bine*! pesta Sartis. Dar de ce să ne împovărăm cu el şi cu simplul care urmează în urma sa?

— Le iau cu mine în cărucior. Atâta timp cât îmi place, îmi împărtăşesc mâncarea cu ei. Este aşa şi nu mai am nimic de spus!

Sartis se temea de Calmine. Superstițios, se temea că ea îi va şopti numele demonilor. Luxurieu x, era speriat în mod special de ideea că ea îi va refuza patul dacă îi neglijează capriciile. Mormăind, a dat ordine ca Galjero să fie uşurat şi Laüme liber. Țigana i-a aşezat pe străini sub pânza amidonată a micii ei remorci. Le-a oferit pâine şi fructe suculente, puțină băutură tare şi nuci. Ea a spălat fața lui Laüme, a curățat noroiul de pe fața lui Dragoncino şi le-a vindecat rănile.

— Eşti frumoasă, a spus ea. Mâinile tale sunt albe şi moi. Nu

sunteți nici țărani, nici cerşetori... Cum vă chemați?

Zâna şi-a chemat propriul nume, dar nu a putut să o dezvăluie pe cea a lui Dragoncino.

— Băiatul ăsta este şi mai nebunesc decât tine, nu-i aşa? Cine e? fratele tau?

Laüme dădu din cap că nu.

— Nu este soțul tău, din moment ce poartă verighetă şi tu...

Calmine arătă spre cameo care înconjura degetul inelar al lui Laüme. Era inelul pe care îl găsise primul pe Galjero pe Insula Şerpilor în timp ce săpa o groapă pentru a îngropa inima cristalizată a prietenului său, voievodul Tepes. Din ziua în care a revendicat-o, bijuteria nu părăsise degetul zânei. Pentru o scurtă clipă, Calmine a vrut să apuce inelul, dar acelaşi instinct care îl făcuse să intervină în favoarea vagabonților i-a interzis să-l atingă.

— Atunci e iubitul tău? reluă fata. Da, asta trebuie să fie... Vă priviți unii pe alții cu prea multă afecțiune pentru a nu fi îndrăgostiți... Spune-mi povestea ta...

Laüme a încercat, dar niciun cuvânt nu i-a ieşit din gură. Neajutorarea lui îl irita. Şi-a strâns pumnii, a gemut şi şi-a legănat nervos pieptul înainte şi înapoi până când carul a tremurat. Întrebările lui Calmine tocmai îi stârniseră în minte imagini uitate, la fel de scurte ca fulgerul care străluceşte noaptea. A văzut calul negru pe care îl lansa într-un galop complet în mediul rural din jurul Corsignano. Lunile coridoare însorite ale Vila aurea. A văzut pe rând fețele lui Nicola da Modrussa, Marsilio Ficino, Cosimo de Medici şi multe altele... Dar niciun nume nu a apărut pe fețele lor. Nu s-a făcut nicio legătură între aceste momente ale vieții ei zdrobite... Abătută, epuizată, a izbucnit în lacrimi. A plâns mult timp, refugiindu-se în pieptul lui Dragoncino, apoi a închis ochii şi a adormit...

*

Încet, țiganii s-au mutat spre nord. Au mers cu precauție, trimitând cercetaşi pentru a asigura o călătorie lină de-a lungul drumurilor. Majoritatea bărbaților erau în grupul lor, dar nu erau

oameni de război. Puține săbii zgâlțâiau în ham şi nu puteau rezista mult timp la atacul unei trupe mai înverşunate. În fiecare după-amiază, când soarele era prea fierbinte şi țiganii se opreau sub acoperişul unei dumbrăvi, Sartis se consola cu Calmine pentru că nu reuşise să pună mâna pe Laüme.

— Cine este cățeaua asta pentru a mă refuza? îl întreba deseori pe ghicitor. Şi când o vei lăsa în cele din urmă mie?

— Învăț mai multe despre ea în fiecare zi, a răspuns fata, închizându-şi bluza şi netezindu-şi jupoanele. Şi cu cât învăț mai mult, cu atât vreau să vi-l ofer mai puțin...

Dacă Calmine era un bun acrobat, ea era doar o curvă plăcută. Când bărbații veneau la ea, ea le arăta pentru scurt timp trupul ei întunecat şi se întindea să aştepte, visând cu ochii deschişi, ca ei să-şi termine treaba. În ceea ce priveşte puterile ei de divinare, dacă au fost inventate în totalitate, acestea ar fi condiția supraviețuirii ei într-o lume care nu a scutit nici durerea, nici umilința femeilor slabe. Deci Calmine falsificase talentele unei vrăjitoare pentru a se proteja de prea multă poftă. În jurul gâtului ei purta un colier de cranii de rozătoare şi de pasăre; ea îi dădea feței un aer de mohorâtă conivință cu fantome şi spiriduşi; a trasat pentaculele în aer în direcția celor care au privit-o cu ochi buni şi a aruncat o mie de fantezii naivilor care i-au încredințat palmele. Cu toate acestea, oricât de fictiv ar fi fost, magia lui nu i-a stricat instinctul, ci dimpotrivă. De îndată ce a văzut-o pe Laüme, simțise că această fată nu era obişnuită şi că merită ajutor. În secretul vagonului său acoperit, Calmine l-a învățat cu răbdare să vorbească. În ziua în care caravana a ajuns la poalele Alpilor, Laüme aproape că şi-a recăpătat, datorită ei, toate darurile sale de vorbire. Cu aceste cuvinte, i se revenise şi memoria.

— Continuă să joci restul, l-a sfătuit totuşi Calmine. Mulți bărbați de aici se gândesc doar să te prindă. Simpla vedere a ta îi încălzeşte la fel de repede ca fierul într-un foc. Dacă ştiu că simțurile tale ți-au revenit, nu voi mai putea pretinde că violarea te va aduce ghinion. Toți te vor lua şi te vor ucide pe partenerul tău.

— Eşti bine cu noi, şopti Laüme. În trecut, aş fi avut puterea să te scot din starea ta, făcându-te bogat dincolo de aşteptările tale. Punctele mele forte nu mai sunt aceleaşi astăzi. Cu toate acestea, voi încerca să vă răsplătesc. Dar trebuie să-mi dai o ultimă şi foarte mare favoare...

— Vorbeşte, voi vedea dacă ceea ce îmi ceri îmi face plăcere.

— Numele însoţitorului meu nu-mi mai este necunoscut. Numele său este Dragoncino Galjero. Era un mare luptător şi un iubit înflăcărat. Ne-am iubit foarte mult. Dar capul ei este mort astăzi şi corpul ei este, de asemenea, pe cale de dispariţie. În ciuda pansamentelor tale, rana de pe frunte răsuflă în continuare cu tot atât de mult creier cât sânge. Înainte să moară, am nevoie ca tu să – i duci copilul...

Nu o dată Calmine l-a întrerupt pe Laüme când acesta din urmă i-a explicat cine era cu adevărat şi ce se aştepta de la ea. Cu cuvinte simple, zâna i-a spus cum a dezgropat comori pentru tatăl lui Dragoncino, cum şi-a dorit să facă averea descendenţilor valahului, dar şi cum a căzut într-o capcană pusă de o regină căzută şi de o tânără femeie. Trădător cu păr negru.

„Povestea ta este şi mai nebună decât cele pe care le spun când mă prefac că citesc rândurile cu mâna mea", a spus Calmine la sfârşitul povestirii. Dar minciuna îmi este prea familiară pentru ca tu să mă înşeli. Simt că spui adevărul... Dacă stomacul meu îţi face un nou Galjero, cum mă vei compensa?

— Ochii mei nu mai pot vedea cărări ascunse şi comori îngropate ca înainte. Cred că îmi va reveni cândva, dar va dura timp. Ştiu, totuşi, locaţia unei mine de aur în inima munţilor sălbatici. Vă pot desena harta...

— Aur la munte? Dar cum ajung acolo? Şi cum poţi trage singur metalul din piatră?

— Du-te cu Sartis. Convinge-l să te urmeze şi să te ajute... Poate vor veni şi alţii din bandă cu tine. Vena este suficient de generoasă pentru voi toţi. În Dacia te vei îmbogăţi. În Franţa, nu te aşteaptă nimic altceva decât viaţa ta ro-ro rea.

— Şi tu? De ce nu ne arăta calea?

— Nu pot. Veninul pe care duşmanii mei l-au turnat în vene nu s-a curăţat încă. Nu va fi până nu voi găsi piticul odios care m-a spurcat. Moartea lui este condiţia renaşterii mele. Am pierdut deja prea mult timp, trebuie să mă grăbesc cu riscul de a nu-i găsi niciodată picioarele... Ei bine, ce decideţi?

Ca răspuns, Calmine a trecut pe lângă Dragoncino şi i-a dat mai multe atenţii şi mângâieri decât le-a dat vreodată oricui...

Materia prima

Zăpada a coborât din vârfuri şi a blocat drumul de trecere. Nefericit că a ratat ultima ocazie de a trece spre nord înainte de primăvară, Sartis a trebuit să se hotărască să se oprească. Într-o vale ferită de vânturi proaste, ţiganii s-au pregătit cumva să aştepte sfârşitul iernii. Într-o ploaie de gheaţă, au tăiat buşteni pentru a întări părţile răsucite ale unei vechi *pise pe* jumătate prăbuşite. Cu zidurile sale sigilate şi acoperişul acoperit cu ramuri şi muşchi, ruina era suficient de mare pentru a le adăposti pe toate. Au înfiinţat o vatră şi au aprins un foc care nu ar trebui stins până în ziua plecării lor.

Până să fie sigură că Dragoncino a plantat o sămânţă în ea, Calmine a închis magazinul cu coapsele şi a refuzat să se vândă singur. Obişnuit cu schimbările sale bruste de dispoziţie, Sartis ridică din umeri şi era puţin supărat. Frigul i-a îngheţat organele genitale şi a tăiat invidia oricărei femei. În zăpezile din ianuarie, silueta lui Calmine era rotunjită.

— Munca vieţii a început în pântecele tău, îi spuse Laüme. Mulţumită ţie, linia Galjero continuă. Ai vorbit cu Sartis? Va veni cu tine în ţara dacilor?

— Nu am încredere în Sartis, şuieră fata. L-am ales pe Lobo. Este mai naiv, dar mai puternic şi mai frumos şi el. El îl joacă pe Hristos în piesele noastre. L-am făcut să creadă că copilul este al lui. El este de acord să-i lase pe ceilalţi şi să-şi încerce norocul cu mine.

„Aşa că acum ne separăm”, a anunţat Laüme. Îl conduc pe

Dragoncino... Tu, îndreaptă-te către est cât de repede poți. Nu ştiu cât îmi va dura să găsesc pe cine caut, dar fii sigur că ne vom întâlni din nou... La revedere, sora mea...

Laüme sărută gura lui Calmine şi profită de noapte pentru a aluneca din tabără. Cu ochii goi şi buza atârnată, Dragoncino o urmă. Câteva ore au mers repede, dar Sartis nu a lansat pe nimeni în urmărirea lor. Poate că Calmine îl descurajase de la asta, sau poate că țiganul hotărâse că cei doi nebuni nu meritau osteneala de a fi urmăriți. Epuizat de ritmul pe care Laüme l-a impus, Dragoncino s-a prăbuşit la scurt timp după zori. Oricât l-ar fi încurajat să se ridice, după o sută de paşi s-a prăbuşit din nou. T el gât legat, zână aplecat iubitul ei față de un copac şi l-au îmbrățişat să – l încălzească. Îi sărută fruntea învinețită şi obrajii lui osoşi şi, trecându-şi degetele peste pleoape, îi cântă foarte încet alba pe care o iubea atât de mult:

Bel dos comp anh, tan soi en rie sojorn Que had no volgra but fos alba ni jorn Because the gensor that anc nasques de mayor

Tenc e abras, per queeu non prezi gaire

Lo fol gelos ni alba...

În timp ce relua corul, ea apucă o piatră şi, cu toată puterea, îl lovi pe D ragoncino, care închisese ochii, în golul templului, unde sulița abisinianului Houda deschisese osul. Filmul subțire de piele şi cartilaj care acoperă deschiderea a izbucnit la primul şoc. Dragoncino nu a supraviețuit. Laüme a aruncat lou-ul roşu şi a fugit mult timp fără să se uite înapoi, plângând toate lacrimile din corpul său.

*

Lumea în care intrase Laüme de când băuse sângele lui Yohav nu mai avea de multă vreme mirosuri decât culori. După ce a părăsit Roma în flăcări, abia percepuse culoarea roşie a flăcării. Când trecuse prin păduri, nu distinguse strălucirea fructelor de pădure din desişuri sau petele luminoase ale florilor din tufişuri. Dacă ochii i s-ar fi deschis încet la adăpostul vagonului lui Calmine, nimic nu s-ar fi întors din simțul mirosului. La două-trei

zile după ce a pus capăt suferinței lui Dragoncino, un miros la fel de violent ca sărurile astringente a plutit totuşi până la ea. Era cadavrul unui lepros, care murise cu câteva ore în urmă. Laüme şi-a îmbrăcat mantia şi a apucat zornăitul care a căzut lângă el. Apoi şi-a pătat fața cu pământ negru pentru a imita ravagiile bolilor. Şi aşa a ajuns că, o siluetă subțire cu trăsături înecate în pliurile unei hote adânci, a ajuns la zidurile Treviso. Grupurile rare de țărani sau soldați pe care îi întâlnise pe drum nu o îngrijoraseră şi se mulțumiseră să arunce cu pietre înaintea ei înainte de a fi tresăriți de apropierea ei, ca nişte porumbei amenințați de un rapitor.

Înainte de a intra în oraş, ea şi-a curățat fața într-o băltoacă, şi-a dat jos capota şi a încetat să mai zăngănească. La piață, ea a întrebat câteva bârfe unde ar putea fi găsit palatul reginei Caterina a Ciprului. Urmând indicațiile lor, ea a urmat o cărare care a trecut sub ziduri şi s-a întors în mediul rural. La sfârşitul unei cărări umbrite de pini şi stejari tineri, Laüme a ajuns la casa duşmanului său. Acolo a aşteptat, ascunsă în iarba înaltă, ca noaptea să cadă. Când nu mai părea să strălucească lumină de la ferestrele de la Le Castellet, îşi scoase galoşele de lemn, păşi în față şi traversă uşor incinta joasă a casei. Regina nu avea apărători care să o păzească, ci doar cameristele plăcute, grădinarii nonşalanți şi bucătari placizi. Laüme a intrat în clădire şi a găsit cu uşurință apartamentele bătrânei. Stătea întinsă într-un pat închis de perdele groase pe care Laüme le-a tras uşor. Imediat, tulburată de mişcare, Caterina s-a trezit.

— Eşti zâna, nu-i aşa? scânci ea, îndreptându-se. Da... Eşti tu... Venirea ta nu mă surprinde. Ce aştepți să mă omori?

— Să te ucid nu este planul meu, răspunse Laüme cu o voce neutră. De ce mă chinuie să precipitez un eveniment care va avea loc spontan foarte curând? Nu. Decesul tău nu este ceea ce aştept de la tine.

— Ce atunci?

— Vreau să ştiu numele celui pe care mi l-ai trimis. Piticul cu

aspect de copil... Cine este? De unde îi vin cunoştinţele? Are complici? Se supune unui stăpân?

— Fii al naibii! De ce aş spune-o?

— Comploturile tale au eşuat. Nepoata ta Alessia a murit din cauza asta. Am fost doar slăbit. Fiecare oră care trece îmi dă puţin din puterea mea. În curând voi găsi ce mi-a fost luat. Poate voi fi chiar mai puternic. Ai pierdut, Caterina. Dar dacă îţi găsesc henchii, îţi ofer consola de a pedepsi moartea Alessiei... La fel de mult ca furia şi ura, am comori de milă şi iertare. Gândi...

Văduva lui Lusignan oftă, apoi cedă.

— Sunt doar o bătrână nebună, iar punctul tău este corect. Mă închin motivelor tale. Nu ştiu unde este piticul, dar stăpânul său a comis prostia de a vrea să se refugieze cu mine. L-am avut pe acest rău închis într-un depozit după ce a venit să-mi ceară bani pentru a mă întoarce în Ţara Sfântă. Nu-l pot preda Inchiziţiei fără să risc mult eu însumi, dar nici nu mă hotărăsc să-i comand moartea. Venirea ta aduce o soluţie la problema mea. Aruncaţi-l pe Mose Tzadek după cum doriţi...

Laüme apucă o făclie şi deschise chilia rabinului cu cheia mare pe care i-o dăduse nata Caterina. Lanţurile scurte trecute printr-un inel aşezat în piatră l-au împiedicat pe Tzadek să se întindă. Ghemuit de peretele umed, era dezgustător să vezi. Urina i-a înghiţit pământul şi fecalele se îngrămădeau sub el. Laüme a intrat în temniţă şi a dus torţa până la faţă.

— Maestră Tzadek, te complimentez pentru cunoştinţele tale, a spus zâna. Au ajuns aproape să mă coste viaţa. Ai vrea să-mi spui de unde le-ai luat?

— Oamenii din Est au puterea şi responsabilitatea de a ucide zânele din Occident. Este o binecuvântare dată de Dumnezeu. Este aşa şi nu vă puteţi abţine. Am eşuat astăzi. Un membru al poporului meu va reuşi într-o bună zi. Această lume nu aparţine spiritelor, ci copiilor lui Adam, al căror destin este să fie călăuzit de cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Aşa a vrut Domnul. Orice s-ar întâmpla, eşti doar o creatură fără viitor.

— Mai mult viitor decât tine... Am rezistat sângelui dezgustător al piticului tău. Al tău nu putea fi mai rău.

Apoi Laüme s-a aplecat peste Tzadek şi şi-a tăiat artera carotidă cu unghiile. Şi-a înmuiat în sânge o batistă luată de pe noptiera Caterinei şi a încuiat lenjeria îmbibată într-o cutie mică din sidef, furată şi ea de la regină.

— Problema ta privată este murdară, a spus ea. Ea trebuie să poarte miasme care ar fi fost suficiente pentru a mă ucide în trecut... Mulţumită ţie, totuşi, timpul slăbiciunilor mele va ajunge la sfârşit. Plătesc un preţ ridicat, dar ştiu, de asemenea, că linia Galjero nu este dispărută. În curând se va naşte un nou moştenitor şi încă un după el. Un împărat va ieşi din acest butuc şi voi fi acolo, lângă el, când va pune jugul pe umerii semenilor tăi...

Trăsăturile prizonierului răsucite de furie şi furie. Era pe punctul de a arunca un blestem când Laüme a aruncat cu torţa asupra lui. Prea jenat în mişcările sale pentru a evita marca, Mose Tzadek din Famagusta şi-a văzut hainele aprinse ca un remorcare. Ţipetele ei nu au răsunat mult timp sub bolta temniţei. În doar câteva minute, nu mai rămăsese decât o figură înconjurată de cărbune şi cenuşă.

Mulţumit, Laüme s-a dus la bătrâna Caterina pentru a lua un tribut din casele bătrânei regine. Dintr-un bahut a scos portmonee de florini şi ecu, dintr-o altă cambie valabilă cu băncile lombarde din Bruges, Paris şi Londra. Aşadar, trăgându-şi gluga peste faţă, a părăsit vila. Găsind restul ţinutei leproase în tufişuri, s-a îndreptat spre vest şi nu s-a oprit până nu s-a scufundat adânc în pădure. Acolo, întinsă pe pământ, a rostogolit batista rigidă cu sângele uscat al lui Tzadek într-o minge şi, deşi era foarte disprețuită, a pus-o pe limbă pentru a o mesteca. Diluat de salivă, sângele a emis imediat puţin din principiul său şi Laüme a lăsat amintirea intimă a lui Mose să se amestece cu a lui...

De parcă tragicii ar fi jucat viaţa bărbatului cu braţele strâmbe în faţa ochilor, ea a văzut mai întâi copilul născut într-o căprioară

din Famagusta. Tatăl său începuse odată să studieze Tora, dar a trebuit să-şi oprească ucenicia pentru a-şi câştiga existența ca meşter. Ştia unele latine şi majoritatea cuvintelor care erau scrise folosind primele cinci litere ale alfabetului grecesc, pentru că nu avusese ocazia să le învețe pe celelalte. Mose fiind singurul dintre fiii săi care a supraviețuit, a vrut să-l facă preotul pe care el însuşi nu a putut să-l facă niciodată. Mai înzestrat cu roți decât cu inteligență reală, băiatul îşi amintise totuşi cu uşurință ceea ce îi transmisese tatăl său despre Talmud. Când avea treisprezece sau paisprezece ani, o mică colonie de evrei s-a stabilit în Famagusta, fugind de armatele creştine care treptat au luat în stăpânire Spania. Conducând această comunitate, se spunea că rabinul Zaharia este un înțelept. Portul său măreț, părul lung şi barba albă şi creț l-au făcut să pară un patriarh al timpurilor străvechi. Impresionat de atâta prezență, tatăl lui Mose a strecurat de şapte ori şapte monede de cupru, de trei ori trei monede de argint şi o dată o monedă de aur în mâna spaniolului, astfel încât să fie de acord să plătească fiului său mierea cunoştințelor sale despre lucrurile divine. Dar, odată ajuns în intimitatea stăpânului, nu a durat mult până când Mose şi-a surprins profesorul într-o poziție incomodă în compania unei fete din clanul Goy. În loc să încerce să-şi scuze propria obraznicie, bătrânul a luat copilul deoparte şi a spus:

— Esti destept. Voi dezvălui cel mai mare secret din custodia mea. Nu va trebui niciodată să o dezvăluie celor simpli. Dacă vorbiți vreodată despre asta, va trebui să fie cineva care seamănă cu noi.

— Ce secret, Maestră Zaharia?

— Înțelepciunea este o fabulă, puştiule! Viața este scurtă şi viitorul foarte incert. Poate că există un Dumnezeu. Mulți spun că este o explicație convenabilă şi este probabilă. La rândul meu, însă, nu sunt pe deplin convins de acest lucru. Pe de altă parte, mă leag de blândețea pielii cățelelor şi de amețeala foarte plăcută a cărnii în sos şi a strugurilor fermentați. Sunt sceptic, copil, dar

asta nu mă împiedică să ştiu lucruri ciudate, pe care de multe ori nu le înțeleg, dar care sporesc şi mai mult minunile tangibile pe care vi le-am descris. Îți voi învăța dacă vei continua să spui în jurul tău că sunt foarte respectabil, foarte amabil şi foarte cunoscător în arta respectării voinței Domnului, binecuvântat să fie El...

În presă, el făcea o afacere bună, Mose Tzadek a acceptat piața. Şi în timp ce repeta peste tot că rabinul era demnul moştenitor al lui Moise şi Melchisedec, Zaharia a oprit în schimb băutul adolescentului cu comentarii fanteziste asupra Torei pentru a-i dezvălui rețete de magie zilnică.

„Primul lucru pe care trebuie să-l ştii să fii mag este că bărbații sunt creaturi slabe, îngâmfate şi credule", i-a spus el. Această observație nu suferă nicio excepție. Oferă-ți aerul unui erudit, joacă comedia cunoaşterii, umflă-ți vocea şi dă ochii peste cap ca şi cum ai vedea îngeri şi demoni plutind în aer peste tot. Astfel, vă vom respecta. Al doilea secret este că lumea este plină de energii brute care cer să fie direcționate, ca un flux care este deviat şi care îşi umflă cursul pentru a roti o roată de moară. Înțelegi cuvintele mele?

— Îi înțeleg, stăpâne.

— La ființele umane, cea mai mare energie comună este dorința pentru carne. Dacă îl provoci şi dacă ştii cum să-l exalți, vei putea realiza ceea ce nebunii vor lua pentru minuni. Veți putea să vă vindecați şi să vă vindecați, aşa cum veți putea provoca suferință şi moarte... Dar vorbiți destul! Iti voi arata...

De luni de zile, Zaharia l-a învățat pe Mose Tzadek cum să facă ceața să se ridice din fundul unei râpe sau să plouă un nor singuratic pe cer. El i-a arătat, de asemenea, modul foarte util de a face o femeie prea rece să ardă şi să crească pentru o vreme dimensiunea unei fecioare. De asemenea, i-a spus despre unele lucruri care fuseseră menționate în fața lui, dar pe care nu le-a experimentat niciodată singur.

— Se pare că anumite forme, anumite numere şi anumite

sunete au puterea de a se combina pentru a condensa forțele subtile mai bine decât pot. La rândul meu, v-am învățat tot ce știu. După cum puteți vedea, este mai presus de toate o problemă de amestecare în părți egale comedie, înșelăciune și bun simț. Acest lucru este suficient pentru a-mi face viața mai ușoară. Acum depinde de tine să știi dacă vrei să fii mulțumit de ea sau dacă mintea ta cere mai mult...

Mose Tzadek era tânăr și descoperise o foame imensă.

— Vreau mai mult! spuse el febril.

— Atunci du-te în Țara Sfântă. Acolo, găsește-i pe cei numiți *Mekoubalim*. Ei sunt adevărații vrăjitori ai oamenilor noștri. Cunoașterea lor este de așa natură încât nu mai simt nevoia să se amestece în treburile bărbaților. Nu știu ce te vor învăța dacă te acceptă ca pe al lor, dar nimeni mai bun decât ei nu îți poate potoli setea de absolut.

Mose Tzadek a împăturit cele patru colțuri ale unei pânze peste averile sale, a aruncat legătura peste umăr și a părăsit insula Cipru către vechile regate ale Iudeii și Samariei. Mult timp a trăit punând în practică, din sat în sat, puținele cunoștințe pe care le stăpânise. A reînviat ardoarea unor bătrâni, a îngrijit capre și măgari, a descoperit apă între dune unde nimeni nu o detectase înaintea lui, a făcut ca doi sau trei soți volubili să se întoarcă la șiretenii lor... A ajuns la Jaffa, a fost precedat de un mic reputația de om bun. O siluetă îmbrăcată în negru s-a apropiat de el pe stradă și l-a întrebat de unde are cunoștințele. Mose a trebuit să răspundă corect pentru că celălalt, dacă nu a mărturisit *nici*odată că e*ste* un Meko*ubal, i*-a prop*us să – și* îmbunătățească educația. Mai învățat decât Zaharia, mai puternic și în farmecele sale, necunoscutul nu era nici îngâmfat, nici luxuriant și trăia ca un ascet. Cu toate acestea, nu era un om înțelept, pentru că știa lucruri murdare și nu-i deranja să facă rău. L-a ținut mult timp pe Tzadek cu el fără să-i ceară vreodată nimic în schimb. El a învățat-o să privească stelele și să stabilească horoscoape ca vechii vrăjitori ai Babilonului. De asemenea, a dus-o în deșert

pentru a-i arăta cum să-i îmblânzească pe djinn şi pe diavoli acolo.

— Demonii sunt gândurile rele ale bărbaţilor care se strâng împreună. Sângele are puterea de a le cristaliza la fel de repede ca apa îngheaţă într-o îngheţare profundă. Sangele! Este cel mai periculos şi mai puternic *material primar de* alchimie, cel care poate crea viaţă de la zero şi poate chema sufletele din adâncurile întunericului... Sângele este clav*icula magna, ma*rea cheie a secretelor.

— Cum să ştii aceste secrete, maestru?

— Ştiu pentru mine, dar nu ştiu pentru tine, a răspuns celălalt, pentru că în acest fel nu există nici profesor, nici elev. Trebuie să-ţi creezi propria cale şi ceea ce înveţi va fi adevărat doar pentru tine. Nu veţi putea transmite niciodată experienţa voastră. Sau atât de puţin...

Şi, fără direcţie sau sfat, vrăjitorul l-a lăsat pe Mose Tzadek singur în munţi. Acolo, fără alt martor în afară de şacali şi vulturi, cipriotul a descoperit ce este disperarea, dar din adâncul singurătăţii sale a învăţat, de asemenea, să trezească misterele adormite adânc în el. Când s-a întors la Jaffa, nu şi-a găsit casa stăpânului. Chiar dacă a întrebat despre asta în jurul său, nimeni nu şi-a amintit de bărbatul fără nume.

Tzadek a mers până la Ierusalim. În loc de oraşul plin de viaţă şi prosper la care se aşteptase, el a văzut doar un oraş dezordonat şi aproape gol. A mers în jurul zidurilor pe jumătate prăbuşite, a mers până la zidul Templului, a eliberat un jet lung de urină împotriva pietrelor Sfântului Mormânt şi s-a întors în Cipru, unde aerul era mai puţin prăfuit şi viaţa mai prosperă. Instalat în Nicosia, a intrat în curtea din Lusignans şi a câştigat încrederea reginei Caterina scăpând-o discret de unele avorturi nedorite. Protejat şi pensionat de suveran, a petrecut doar câţiva ani în pace, perfecţionându-şi cunoştinţele până în ziua în care preoţii şi soldaţii care mărşăluiau sub stindardul Sfântului Marcu i-au spart uşa. Aruncat într-o închisoare, a fost torturat şi i s-au rupt braţele. Inchiziţia de la Veneţia a fost mai puţin severă decât cea

din Germania sau Franța. Sau poate a fost mai puțin răbdătoare. Oricare ar fi motivele lor, judecătorii săi au ajuns să-l elibereze pentru că nu mărturisise nimic din ceea ce doreau să spună. Membrele sale superioare devin insensibile şi improprii pentru orice birou, alungat din Cipru, Mose Tzadek s-a întors în Palestina, singura țară pe care a cunoscut-o. A cumpărat sclavi şi, printre aceştia, i-a plăcut în mod deosebit ciudatul Yohav, adolescentul care nu mai crescuse din cel de-al optulea an. Păzindu-l ca un animal prețios, ca un trandafir negru împins fără niciun motiv într-un câmp de flori comune, şi-a trecut toate capriciile şi a intervenit constant în numele său în numeroasele conflicte dintre el şi ceilalți servitori. La Yohav au înăbuşit aceleaşi miasme ca la Tzadek. A şti pe Mose era să ştii puțin despre pitic şi să sugi sângele stăpânului era deja să-l urmăreşti pe cel al sclavului.

Laüme şi-a părăsit adăpostul şi a început din nou să meargă. Acum ştia unde să-l găsească pe Yoha v...

Pădurea era vastă. Era regatul vulpilor, alunelor şi al lupilor. Cinci haite împărțeau dealurile. Niciunul nu l-a atacat pe Laüme în timp ce le traversa teritoriile unul după altul. În ciuda puterii sale care se întorc treptat, creatura trebuia deseori să se oprească pentru a nu se epuiza înainte de a înfrunta ultimul său duşman. Ar fi putut să-şi întărească muşchii bând sângele unui copil, dar degeaba s-a pus în pândă lângă cătune şi ferme izolate, nu a găsit nicio pradă pe placul ei şi nu a îndrăznit să meargă.. Pista ducea spre sud, mai jos decât Florența, mai jos decât Roma, spre Napoli şi zidurile sale albe. Laüme nu venise niciodată atât de sud. Cantitatea de spanioli şi germani care jefuiau bântuia provinciile. Ei au fost luptătorii împăratului Maximilian, primul dintre nume, care au căutat prada uşoară atunci când căpitanii lor nu i-au adunat în ordinea luptei pentru a-i înfrunta împotriva francezilor. Laüme îşi evita bandele ascunzându-se în timpul zilei şi mergând doar sub acoperire a nopții. În cele din urmă, a ajuns acolo unde aroma lui Yohav era concentrată...

Era, puțin în afara Napoli, ieşirea mlăştinoasă a vechii *cloaca ma xima*, imensa rețea de canalizare săpată cu treisprezece secole mai devreme ca cea a Romei. Corporația măcelarilor şi cea a pescarilor au lăsat acolo carcase nevandabile; cel al tăbăcitorilor, piei răsfățate; cea a medicilor veterinari, a animalelor care au murit de boli în grajduri şi grajduri... Oamenii locuiau acolo, în mijlocul gunoiului şi a apei putrezite de acidul fecalelor şi de urinare. Erau săraci printre săraci, ființe care nici nu aveau puterea de a cerşi şi trebuiau să se mulțumească cu rămăşițele învechite pe care oraşul le respingea. Un popor de fiare mai degrabă decât de oameni. Mulți erau nebuni; unii uitaseră limbajul şi se mulțumeau să geme pentru a-şi exprima furia, dorințele şi mai ales frica imensă care căzuse asupra lor de când Yohav le făcuse rezerva de carne...

Când a fugit de pe versanții Aventinului, în seara tristei sale ținute alături de Tzadek şi Houda, piticul a avut mai întâi ideea de a se întoarce în Țara Sfântă. Trecând prin Napoli, căutase o navă cu destinația Orient, dar înfățişarea lui a funcționat împotriva lui. Oricât de mult ar fi explicat că este mult mai în vârstă decât arăta, întrucât vorbea slabă italiană, nu reuşise să-şi facă cuvintele convingătoare. Am crezut că este un ticălos obraznic care încerca să-şi bată joc de el. Când a predat perlele smulse din haina pentru a dovedi că era suficient de bogat pentru a plăti trecerea, a fost acuzat de furt. L-au dezbrăcat de comoară, i-au dat un băț, apoi, când era amețit de durere, l-au aruncat pentru râs într-o căruță de gunoi de grajd pe care au mers să o arunce la ieşirea din fosa. Mâinile negre l-au apucat imediat, încercând să-i scoată hainele zdrențuite. S-a zbătut, a țipat şi a muşcat şi, în cele din urmă, s-a refugiat în tuneluri.

Rămăsese câteva zile închis în inima labirintului fără să mănânce sau să bea. În cele din urmă, cu inima plină de ură, se înarmase cu un cui lung încadrat care ieşea dintr-o grindă mâncată de viermi şi îşi părăsise vizuina în favoarea amurgului şi a ceații.

Îşi înfipse acul cu înverşunare în primul loc şi se aşezase pe carnea încă caldă a cadavrului, recâştigând puţin din intoxicaţia pe care o simţise când era călău în casa de pe malul Tibru. De atunci, aproape în fiecare seară, Yohav i-a vânat pe nenorociţii săraci care trăiau în apropiere. Le-a târât prin tuneluri şi şi-a făcut mesele cât a plăcut. Amplificate de bolţi, strigătele victimelor devorate vii au răsunat în ecouri infernale către câmpul murdar, provocând zborul pescăruşilor şi corbilor în nori mari furioşi...

Ajuns la marginea regatului piticului, Laüme nu s-a oprit. A intrat într-o conductă noroioasă şi a coborât pe o pantă care nu a fost luminată de niciun felinar sau torţă. Canalul a format o gură de pâlnie. Concentrată doar pe instinctul ei, interzicându-şi orice gând, a pătruns tot mai adânc în burtica pământului. Ochii ei nu mai prindeau nicio lumină, dar indiferent de ce ştia, fiecare coţ pe care îl lua o apropia inexorabil de Yohav. Ridicându-şi braţele şi genunchii târându-se prin nămolul tunelului prea jos pentru ca ea să poată sta în picioare, Laüme a simţit brusc un curent de aer rece pe faţă şi a ieşit într-o peşteră mare, în partea de jos a tunelului. Multe luminatoare gri. Era un rezervor dezafectat, cu pereţii căptuşiţi cu muşchi care se scurgea de umezeală, depăşit de şobolani şi pânze de păianjen la fel de largi ca tapiţeria castelului. Laüme s-a îndreptat şi a rămas nemişcat, timpul în care ochii lui s-au obişnuit cu lumina difuză a locului. Lui pounding inima adus la viaţă. Cu siguranţă, Yohav era acolo, foarte aproape, observându-l dintr-un colţ. Indiciile mefitice emanate de la mica creatură nu fuseseră niciodată atât de puternice.

Slăbit, neînarmat, Laüme a fost o pradă uşoară şi s-a prezentat în faţa duşmanului ei fără nicio protecţie. Cu toate acestea, în fragilitatea sa, a locuit toată puterea sa. Disperarea lui a fost mai formidabilă decât marginea unei sabii. A făcut un pas înainte. Copitele i-au zdrobit pietrişul, apoi a păşit peste rămăşiţele unui cadavru. Un os i-a crăpat sub călcâi. Se opri şi se aplecă peste corp, care avea urme de muşcături pe stomac. Incisivii lui Yohav

tăiaseră jeleul maro din ficat, panglica roşie din intestine... Laüme a scos burlele pe care le găsise pe lepros de pe umeri şi, unul câte unul, a vărsat bliaurile dezordonate care o serveau.. Când era goală, se îndreptă şi rămase nemişcată. Corpul său alb vibra cu flacără pură în amurg. Goliciunea ei era o chemare, o provocare. Yohav a cedat. A părăsit crăpătura în care se retrasese când a sosit fata şi a mers în faţa Laüme. Faţa ei era umflată, cu sărbătorile ei, şi pupilele ei mărite ca cele ale unei fiare din prăpastie. Una dintre mâini ţinea cuiul încadrat ascuţit aspru pe care îl transformase într-o armă mortală. Celălalt s-a închis pe o plasă de pescuit sfâşiată. Zâmbea.

Văzându-l din nou pe Laüme nu l-a surprins, ştia că fata era legată de el la fel de sigur cu cât un şoarece este destinat pisicii care o va devora. Cu un gest rapid şi suplu de retiarius, şi-a aruncat plasa. Ponderat de pietre, obiectul se învârte în aer o clipă înainte de a cădea pe Laüme. Blocată în plasă, nu a făcut greşeala de a se zbate. Lăsându-l pe piticul deja triumfător să se apropie, a aşteptat ca el să se arunce asupra ei şi să o răstoarne, să-şi înfige unghiile în prize şi să le spargă cu o singură apăsare. Strigând de durere şi de uimire, Yohav şi-a doborât în grabă unghia lungă pe corpul lui Laüme, dar punctul a străpuns doar defectul de pe umărul fetei. Cu o energie crescută de durere, ea şi-a scufundat degetele mari la nivelul extremităţii globilor oculari ai lui Yohav, rupând ţesutul, sfărâmând pasta elastică a creierului. Au fost convulsii şi lătrături de câine în agonie... Apoi nimic.

Laüme a împins rămăşiţele deoparte, s-a smuls din plasă care încă îi înconjura trupul gol şi, cu o lovitură ascuţită, şi-a retras vârful înfipt sub claviculă. Ea a măcelărit metodic piticul, l-a dezmembrat, l-a decapitat şi şi-a scos inima din piept. Aşa că, ca un strugure care i-a ieşit peste gură, a strâns muşchiul inimii drept de pe buze şi a băut lichiorul care picura din el. Sângele unui mort are alte virtuţi decât cel al celui viu. El răspunde la alte secrete. Din otravă, se poate transforma într-un remediu; acid, poate deveni balsam...

Laüme trecuse printr-un ocean de suferință, dar supraviețuise. Ceea ce îi luase veninul, veninul s-a întors. Mai bine încă... Încet, ochii lui distingură din nou culorile. Întunericul se deschise şi scânteia cu lumini noi. Mirosurile s-au dezvăluit, şi sunetele... Venele adânci din pământ au ridicat zgomotele făcute de aluniţe în timp ce îşi sapă galeriile. A auzit că larvele muştelor fructelor clocesc şi aripile fluturilor albini bătând în fundul abisurilor. Colții unui păianjen au spulberat chitina unui vultur, iar mandibule ale unei mantide au tuns coaja unui greier tânăr. Le-a perceput toate paraziții din secretul pământului. Scârțâitul şobolanilor care scotocesc prin gunoi şi alunecarea umedă a membranelor de pe corneele broaştelor. Contracția gruburilor albe şi apoi a tuburilor dure ale puricilor care străpung abdomenul păros al liliecilor... Gura sa scăldată în salivă, Laüme a ascultat cu încântare primele gaze care s-au acumulat în corpul lui Yohav şi necroza chimică delicată care deja s-a rigidizat muşchii săi împrăştiați. Teribil pentru toți ceilalți, aceste concerte dulci au făcut-o să râdă în hohote. Uitând de frigul peşterii şi de frica care o cuprinsese atât de mult timp, a rămas nemişcată mult timp pentru a gusta bucuria ns-urilor găsite. Aplecându-se peste o baltă, a văzut că însăşi silueta ei s-a schimbat. Talia ei era puțin mai înaltă şi sânii mai plini. Fața ei părea mai matură. Dorințele ei erau, de asemenea, mai puternice, dorința de plăcere şi cunoaştere... Fiori lungi şi delicioase au străbătut-o şi un zâmbet sălbatic îi întinse buzele pline. Trăgându-şi hainele, a aruncat pânza peste umeri şi a chemat la ea creaturile nopții. Primul, un şobolan şi-a îndreptat botul. Sărind, i-a arătat drumul de întoarcere la suprafață, fără a fi nevoie să se târască înapoi prin tuneluri. Pentru a-i mulțumi, ea a luat rozătoarea în mână şi i-a zgâriet mult timp capul. I-a lins obrazul. Mustățile lui tari care îi gâdilau pielea îl amuzau. Printr-un mister pe care nu-l putea explica, sângele piticului o făcuse o regină pentru rozătoare şi păianjeni, o zeiță pentru lupi şi râme...

În desişul unde le ascunsese, a găsit poşetele şi scrisorile

scrisorilor furate de la regina Caterina. În timp ce gardianul deschidea porțile oraşului, ea a intrat în Napoli în acelaşi timp cu fermierii cu coşurile încărcate cu ouă şi tăietorii pliați sub legături. Pe strada croitorului, a plătit să i se taie pe loc o rochie şi o pelerină de călătorie. În cartierul cizmarului, ea a cumpărat cizme şi o curea. În grajduri, s-a decis pentru un castan frumos cu un cufăr mare. Când a aflat că plănuia să călătorească singură într-o țară străină, comandantul grajdului i-a oferit să-i vândă un autocar cu un echipaj şi o escortă puternic înarmată, dar Laüme a răspuns că starea lui de spirit nu era actualizată. Disperată de omul bun, ea şi-a înşelat animalul şi a părăsit oraşul cât mai repede posibil. Voia să-l găsească pe Calmine înainte de sfârşitul sarcinii. Împingându-şi muntele pe versanți, a urcat înapoi la Veneția şi, după Trieste, a traversat munții care comandă intrarea în slavi. În mediul rural de lângă E mona, ea a sedus un tânăr cioban care îi păzea turma într-o vale îndepărtată.

— Ați vrea să contemplați şi să atingeți corpul meu? ea i-a cerut băiatului să-l momească şi să-l atragă într-o pădure din apropiere.

În sângele candidului, Laüme a citit că Calmine tocmai a născut ultima generație a lui Galjero. La fel ca Nuzia şi Alessia înaintea ei, țiganul concepuse un bărbat. Urcând înapoi în şa, Laüme a traversat Stiria şi a intrat în câmpia maghiară. Având degetele formate două statuete pentru a o proteja de vagabonzi şi de curioşi, nu mai avea nevoie să se ascundă sau să călătorească noaptea. Talismanele erau suficient de puternice încât să o facă să călărească în mijlocul unei armate de jefuitori, fără ca cineva să se uite la ea. Mai bună decât invizibilă, era prezentă în lume, dar lumea nu o vedea...

Într-un peisaj sterp de pustietate şi buturugi, fără cabană la zece leghe în jur, a văzut în cele din urmă figuri minuscule avansând cu mare dificultate în praf. Erau Calmine şi Lobo. Fata nu era drăguță. Naşterea îi răpise frumusețea tânără vulpe. Fața lui era slăbită, iar ochii săi profunți erau conturați cu cearcăne mari. Era ghemuită, înfăşurându-şi un şal în jurul umerilor.

Bărbatul care o însoțea a sprijinit-o cât de bine a putut, în timp ce purta în brațul încrucişat peste piept, nou-născutul a fost bine înfăşurat. Dacă nu era greu, povara îi împiedica mersul. Laüme îşi învârti calul în jurul lor o clipă înainte de a trage de căpăstru.

— Copilul! ea a comandat doar. Dă-mi copilul...

Calmine zâmbise inițial când o recunoscu pe Laüme, dar expresia i se închise când auzi tonul dur şi disprețuitor al cavalerului.

— Arată-i, îi spuse ea lui Lobo.

Ezitant, dar nerăbdător să nu-l nemulțumească pe Calmine, pe care îl iubea, bărbatul i-a înmânat copilul lui Laüme. Fără să descalece de pe montura ei, aceasta din urmă a desfăcut lenjeria care învelea copilul şi a scos un strigăt de dezgust, dezvăluind trăsăturile unei persoane întârziate pe fața sa.

— Un monstru! Burta ta a făcut un monstru! a țipat ea. Ce vrei să fac cu asta?

Ca şi cum ar fi scăpat de cele mai dezgustătoare junk, ea a aruncat copilul la pământ şi, cu o biciuire pe crestă, şi-a ridicat calul pentru a putea fi zdrobit. Dar Lobo s-a grăbit să ridice copilul şi să-l facă un bastion cu trupul său. Copitele au căzut puternic asupra țiganului, care a rezistat şocului, s-a eliberat în lateral cu cel mic şi a fugit. Calmine apucă căpăstruul pentru a-l împiedica pe Laüme să-l urmărească.

— Este Dragoncino! ea a plans. Era nebun! El este cel care mi-a pus această sămânță proastă în stomac! E vina lui, nu a mea! Milă! Nu ucide copilul! Nu ucide copilul!

Exasperată, umilită, trădată, Laüme îşi ridică biciul. O singura data. Apoi altul şi încă altul. Fata a țipat, dar nu a cedat. Cu cât rezistă mai mult, cu atât mai mult Lobo va reuşi să scape. Cu fața sângerând, s-a prăbuşit în cele din urmă la pământ. Laüme îşi strânse coapsele şi trase de frâu. Căzând cu toată greutatea pe Calmine, şaua şi-a deschis capul ca un ciocan care se sparge într-o coajă de nucă.

„Păstrează-l, monstru al tău, prietene”, a țipat ea către Lobo,

ascunsă în desişuri. Arată-l la târguri. El te va face să-ţi câştigi existenţa... Se numeşte Galjero şi ar fi putut fi regele lumii! Aminteşte-ţi numele! Galjero! Galjero!

Apoi, Laüme şi-a impulsionat montura cu pieptul acoperit cu spumă şi a aruncat-o ca o săgeată în cel mai îndepărtat punct al imensei câmpii.

Al nouălea mormânt al himerelor

Trei sau patru?

Cu buzele strânse şi braţele încrucişate, David Tewp îşi dădu ochii peste cap şi scoase un oftat profund. Timp de cel puţin o oră, Garance de Réault folosea o plimbare foxtrot şi un lambeth în compania unei dansatoare socialiste, alunecând înapoi, aşa cum era moda în anii treizeci. Cum naiba a avut această femeie, pe care o văzuse aproape murind cu câteva zile mai devreme, energie pentru a se răsfăţa cu astfel de distracţii?

— Mă găseşti ridicol, nu-i aşa, colonele?

Chipul ei drăguţ, roz încreţit de entuziasm, franceza se întorsese să se aşeze lângă engleză.

— Nu-mi voi permite niciodată o asemenea apreciere, doamnă.

— Nu te purta atât de bine, David. Ştiu că eşti jignit de comportamentul meu, dar aceasta este ultima mea croazieră, vezi tu. Tot timpul cât va dura trecerea noastră către Stamboul, vreau să joc fără griji. Vom avea destule probleme imediat ce vom pune piciorul pe pământ. Şi tu? De ce nu dansezi? Orchestra este destul de bună şi o duzină de doamne bine făcute te devorează cu ochii lor. Nu toate sunt caserole, ştii...

Tewp îşi miji ochii şi roşi uşor. Pentru a se îmbrăca, şi-a ridicat ceaşca de cafea pe buze, deşi fusese goală de mult timp, ceea ce l-a făcut să râdă pe Garance. Din momentul în care s-au îmbarcat pe această navă de lux în Marsilia, Tewp a fost mai mult împrumutat ca niciodată. Ezitant. Visător, chiar, uneori. Hotărât, acest bărbat era doar un băieţel. De aceea s-a înţeles atât de bine cu copiii şi a trăit atât de incomod în lumea adulţilor.

— Eşti o inimă curată, David Tewp. Când vei decide să creşti?

— Dacă a creşte înseamnă a accepta prea multe compromisuri, niciodată, doamnă de Réault. Niciodată, cred... La fel ca tine...

— Bine zis! Ce zici să te învăț tango?

*

Garance de Réault şi David Tewp au aterizat la Istanbul sub un cer slab. Era frig şi docurile erau pline. Tewp a căutat figura înaltă a lui Thörun Gärensen printre spectatorii care veniseră să urmărească manevrele de andocare, dar nicăieri nu l-a văzut pe norvegian.

— Este curios, a spus englezul. Gärensen a fost informat despre sosirea noastră. Ar fi trebuit să fie acolo să ne întâmpine. Nu înțeleg.

— Nimic serios, cu siguranță. Nu intra în panică. Să ne stabilim, apoi vă vom sfătui.

Un taxi strălucitor de la Lincoln i-a dus la Palatul Pera, unde era Garance. Chiar mai luxos decât Harnett din Calcutta, hotelul fusese cândva rezervat pentru utilizarea pasagerilor Orient Express de către Sleeping Car Company.

„Aveți camera dvs. Obişnuită, numărul 103, doamnă de Réault", a anunțat concierge într-o franceză impecabilă. După cum ați solicitat, Monsieur va avea camera 105.

— 103 este camera Gretei Garbo, iar 105, a lui Mata Hari, a lămurit Garance, făcând cu ochiul mai bine decât un titi parizian. Am crezut că ni se va potrivi...

Bătrânul său Webley se încolăcise în spatele lui, Tewp a aşteptat mult timp în barul Art Nouveau al hotelului pentru ca tovarăşul său să apară. El era pe punctul de a bate la uşa ei când ea a apărut în cele din urmă pe pragul sufrageriei mari, cu pereții emailați în albastru deschis şi auriu moale. Ochii îi erau obosiți şi mersul său lent.

„Îmi plătesc excesul, mi-e teamă", i-a mărturisit ea lui Tewp cu o voce de fetiță în căutarea iertării.

— Aşa că voi merge singur să mă întâlnesc cu Gärensen. Stai şi odihneşte-te. Cred că va fi mai bine.

— Nu vei scăpa de mine aşa, dragă colonel. Tocmai am luat o pastilă de pervitină care va intra în vigoare în câteva minute. Este un interesant remarcabil. Haide, arată-mi calea...

Trecând pe străzile din Istanbul prinse în ceaţa crepusculară, bătrâna şi bărbatul cu nasul tăiat au fost conduşi la periferia fostei reşedinţe a lui Dalibor Galjero. Clădirea era întunecată şi în ferestre nu strălucea nicio lumină. Uşa principală era uşor întredeschisă şi David Tewp a trebuit doar să o împingă pentru a intra. O lovitură bruscă care îi răsună în spate îl făcu să sară.

— Imi pare rau! Garance şi-a cerut scuze imediat, care tocmai trasese pe pantalonii unuia dintre Colts pentru a obţine un glonţ în butoi.

În mâinile sale încreţite, obiectul negru gras părea la fel de incongruent ca o porţelan săsesc între mănuşile unui boxer.

„Cred că faceţi un pic prea mult, doamnă..." şuieră Tewp în şoaptă.

— Dacă nu există pericol, despre ce şopteşti, băiete?

Exasperat, Tewp îşi încleştă fălcile înainte de a intra în palat. Rămânând acolo doar pentru o perioadă scurtă de timp, nu cunoştea prea puţin zona. Era palatul în care Galjero alesese să se refugieze singur, fără L aüme, după război. De asemenea, locul în care el şi Thörun îl conduseră pe Ruben Hezner după ce l-au capturat pe podul de peste Cornul de Aur.

— Gärensen! A sunat Tewp. Gärensen! Esti acolo?

Vocea englezului a răsunat de pe pereţi, fără a obţine un răspuns. Ezitant, mişcându-se prost în întuneric, colonelul a simţit nevoia de a-şi calma angoasa ţinându-l pe Webley în palmă. Fără tragere de inimă, scoase arma din centură fără să-i arunce o privire lui Réault.

— Este această bază mare conectată la reţeaua electrică, cel puţin? a întrebat bătrâna doamnă.

— Da...

Bâjbâind, Tewp strânse un bec de lumină. Un halou roşiatic ronţăia cu uşurinţă prin jumătate de lumină.

— Să aprindem totul, a sfătuit Réault. Dacă aici sunt războinici care ne aşteaptă, vreau să le pot viza corect.

Englezul aprinse luminile unul câte unul în timp ce înaintau. Mergeau încet dintr-o cameră în alta, încă chemând în zadar după Gärensen. La primul etaj au descoperit o vastă bibliotecă care a fost jefuită. Nenumărate lucrări au împrăştiat pământul. Alții, înveliți, erau deschişi pe o masă mare, lângă un birou îngrămădit cu foi de hârtie libere mâzgălite cu cerneală neagră. Réault a luat câteva persoane pentru a le observa.

— Notele lăsate de prietenul tău, se pare. Nu ştiu norvegiana, dar ştiu cum arată alfabetul scandinav. Stai!

David Tewp a luat pachetul şi l-a parcurs înainte să dea din cap.

— Evident. Este cel mai probabil scrisul lui Gärensen... Dar, din moment ce nu putem descifra aceste linii, nu ne spune de ce a dispărut.

— Sau unde este domnul tău Hezner. De ce să nu continui vizita? Evident, ne-am cam plimbat aici. Suntem singuri. Dacă cineva ar fi vrut să cadă asupra noastră, ostilitățile ar fi început cu mult timp în urmă.

M me din Réault şi-a pus Colt 45 în poşetă şi colonelul şi-a învelit Webley. Au continuat să meargă în camerele goale înainte de a găsi camera pe care şi-o atribuise Gärensen. Într-o scrumieră rămăseseră resturi de trabucuri, una dintre cămăşile norvegianului atârnând de un cuier atârnat de mânerul dulapului. Pe patul nefăcut, într-o tulburare comparabilă cu cea a bibliotecii, rochiile şi o întreagă panoplie de efecte feminine se întind sau se mototolesc. Tewp nu îndrăznea să atingă hainele, dar Garance le aduse la fața ei pentru a inhala parfumul. Toate, fără excepție.

— Un parfum. O singură mărime... Şi un stil suficient de rafinat încât să gândim la fel şi noi, nu?

— Aceste haine au fost purtate de Laüme Galjero. Asta îți vine în minte?

— Evident, da. De ce ajung pe patul lui Gärensen...

— Asta este o altă poveste, nu-i aşa?

— O poveste care nu-mi place. Dar să păstrăm asta pentru mai târziu şi să ne grăbim. Nu ai spus că ţi-ai păstrat domnul Hezner în podul acestei case?

— Nu la mansardă, corectă Tewp, la subsol. Aici l-am închis cu Gärensen după ce l-am interogat.

— Ei bine, hai să mergem să-l vizităm, sugeră Garance. Ei bine... Dacă este încă aici, desigur.

Tewp sări. Obsesionat de dispariţia inexplicabilă a lui Thörun, nu-i trecuse prin minte că Hezner ar fi putut părăsi şi scena.

— La prima vedere, ce crezi? dema nda Réault luptându-se să-l urmărească pe Tewp care păşea în pas.

— Părinţii lui Hezner trebuie să-l fi urmărit şi să-l ridice! Aceşti vânători nazişti sunt bine organizaţi, au contacte peste tot. Niciodată nu ar fi trebuit să-l las pe Gärensen singur. Era inconştienţă. Dacă i s-ar întâmpla ceva, nu mă voi ierta!

Coborând scările patru câteodată, Tewp a ajuns în grabă la nivelurile inferioare şi s-a repezit pe coridor, ducând la camera în care, cu câteva săptămâni mai devreme, el şi Thörun îl interogaseră pe Hezner la Pentothal. Când a intrat în cabină, Tewp nu a putut să nu blesteme. Pe pământ zăcea cadavrul gol al lui Ruben Hezner. Corpul nu era frumos, carnea cenuşie, obrajii goi, nasul ciupit. Gura era deschisă şi scotea o limbă imensă, umflată, purpurie, caracteristică morţii prin strangulare. Vânătăi mari de culoare maronie se strecurau pe gâtul doctorului Hezner.

— Conform descrierii pe care mi-aţi făcut-o, evident că nu este prietenul dvs. Gärensen, conchide Garance de Réault.

Tewp se sprijini de perete şi rămase nemişcat o clipă, cu ochii aţintiţi asupra mortului.

„Nu mai ştiu ce să cred”, a spus el în cele din urmă. Toate acestea devin de neînţeles pentru mine...

— Fiecare problemă are soluţia sa. Să rezonăm doar. I-ai lăsat pe Hezner şi Gärensen singuri în acest conac când ai plecat din Turcia spre Londra. Exact?

— Exact.

— Potrivit dvs., Gärensen şi Hezner erau într-o rivalitate constantă...

— Rivalitatea nu este termenul potrivit. Nu ştiu motivul care stă la baza conflictului lor, dar, în Argentina, Hezner l-a forţat pe Gärensen să omoare un vechi cunoscut din tinereţe.

— Deci, este logic că a căutat răzbunare. Este supărat prietenul tău?

— Nu am văzut-o niciodată aşa. Mi-a salvat viaţa împotriva lui Ostara Keller. Nu-mi vine să cred că natura sa este defectuoasă. Faptul că s-a aplecat să-l ucidă pe Ruben Hezner cu sânge rece mi se pare imposibil.

— Poate că a existat provocare? Ce ştim despre asta? Oricum ar fi, a rămâne aici certând este inutil. Ruben Hezner a murit. Gärensen a dispărut. Să luăm aceste două informaţii şi să trecem la pasul următor fără remuşcări. Există doar asta de făcut.

— La pasul următor? La ce te referi?

— Întoarceţi-vă la Palatul Pera pentru a deschide una dintre sticlele pe care le-am cumpărat în Franţa! Burgundia m-a ajutat întotdeauna să gândesc!

Tewp a închis beciul, lăsându-l pe Hezner neîngropat şi a insistat să se întoarcă la bibliotecă pentru a colecta notele pe care le luase Gärensen.

„Îi voi trimite la Londra pentru a le traduce", a spus el, strecurând paginile într-o geantă de piele. Sunt sigur că vom scoate ceva din asta.

— Speranţa dă viaţă, temperat Garance, cu dificultăţi în conţinerea unui căscat.

La hotel, franceza a insistat ca Tewp să fie de acord să ia un pahar de vin în camera ei, dar când a încercat să deschidă sticla de Nuits-Saint-Georges, încheietura i-a trădat-o şi sticla s-a spart pe podea. Confuză, bătrâna s-a prăbuşit asupra unei păstorite. Tenul ei devenise brusc foarte palid şi buzele strânse începură să tremure.

— Nu te simţi bine? T ewp îngrijorat. Vrei să sun un doctor?

— Cheamă doar băiatul din cameră pentru a-mi curăța stângacia. Nu am nevoie să văd un medic, am nevoie doar de puțină odihnă. Vrei să ne întâlnim mâine? Cred că voi avea lucruri să-ți spun...

Tewp a părăsit-o cu reticență pe bătrână şi s-a plimbat în jurul camerei sale înainte de a decide să se întoarcă în oraş pentru a-şi curăța mintea. Era deja foarte târziu noaptea, dar multe cafenele erau încă deschise. Tewp a intrat o clipă într-una dintre ele, dar locul era prea zgomotos pentru el şi a părăsit imediat stabilimentul. Timp de o oră, a mers fără rost. Cu toate acestea, fețele i-au defilat prin minte. Cel al lui Thörun Gärensen, căruia nu-i plăcea să-l imagineze ca un asasin, şi cel al lui Perry Maresfield, la care ar fi dorit să se alăture. Cea a lui Laüme Galjero... Această ultimă viziune i-a stârnit furie, furia pe care o simți în fața cuiva ireductibil, furia impotenței...

La sfârşitul durerosului interogatoriu pe care l-au supus lui Hezner, medicul i-a avertizat, pe el şi pe Gärensen:

— Chiar dacă îl ucizi pe Laüme Galjero – ceea ce va fi foarte dificil şi de care nu cred că eşti capabil pentru o clipă – nu vei elimina niciodată misterul care l-a dat naştere. Alte creaturi ca ea există... Şi vor veni... Atâta timp cât bărbații continuă să existe. Este un principiu pe care nu îl vei depăşi. Urmăriți himere, domnilor. Hydres cu capete mereu renaştere... Lupți împotriva imposibilului... Lupți împotriva visului... Eu, aş fi putut să-l omor pe Laüme Galjero luând cărări chiar mai rele decât cele luate de Mose Tzadek şi Yohav... Dar la ce bine, din moment ce ceea ce a conceput-o a fost nimeni altul decât imaginația oamenilor? Renunța! Uită de resentimentele tale. Întoarce-te la micile tale vieți. Eşti încă tânăr, lumea te cheamă. Dar cruciada ta este degeaba şi te implor să o înțelegi înainte să fie prea târziu!

A fost aceasta cheia ghicitorului? Poate. Tewp nu putea fi sigur. Una peste alta, că Gärensen s-a predat motivelor lui Hezner şi a decis să abandoneze vânătoarea fără avertisment părea probabil. Sumbru, englezul îşi băgă pumnii în buzunare şi se întoarse la

Palatul Pera. Probabila defecțiune a lui Thörun l-a dezamăgit dincolo de cuvinte, dar ar putea să-i țină ranchiună norvegianului când el însuşi a simțit tentația de a renunța la vânătoare tot mai mult? Aşezându-se pe pat fără să se dezbrace, nu a putut să doarmă. În zori, când a perceput primele semne de agitație matinală, s-a făcut duş, s-a îmbrăcat şi a bătut încet la uşa lui Garance de Réault. Nu a trezit-o. După câteva ore de odihnă, un pic de vioiciune revenise la trăsăturile bătrânei.

— Ei bine, colonele? Care este rezultatul reflecțiilor tale nocturne? Ne vom pierde timpul învățând ce a devenit Gärensen sau vom considera că el este cu siguranță pierdut de cauză?

— Evident că mai rămânem doar trei.

— Deci, să ne rugăm ca Lewis Monti al tău să nu arunce prosopul la rândul său.

Piaţa Lubyanka

Bubble Lemona l-a lăsat *acolo,* fără tragere de inimă, să-l consoleze pe Lockheed *Constellati* şi a rămas nemişcat pentru un al doilea vârf al porții învecinate către fuzelajul dispozitivului. Acoperindu-şi părul rar cu borsalino, a tremurat, şi-a ridicat gulerul hainei şi a murmurat un blestem. În viața lui, nu se simțise niciodată atât de rece. În timp ce viscolul canadian care transporta furtuni de zăpadă a trecut peste New England şi a țipat în New York. Chiar şi atunci când mama lui l-a pedepsit în copilărie pentru nenumăratele sale prostii, cufundându-l într-un bazin cu apă cu gheață. Nimic, hotărât, ar putea compara cu intens gerul din Moscova, care străpuns pardesiul, jacheta costumului fin cu dungi şi cămaşa de mătase subțire cumpărat două săptămâni mai devreme la Macy, mare *departament magazin de* lângă Empire. State Building. Din primul moment, Bubble a simțit că această țară nu a fost făcută pentru el.

„Chiar nu ştiu cum ai reuşit să mă convingi să te urmez, *don*", îi şopti el lui Monti, care l-a îndemnat să coboare. Am ideea că voi urî Rusia.

— Te rog, nu mă suna *don*. Spune *tovarăş*. Şi, de asemenea,

uitați de cuvântul *Rusia*. Este o denumire reacționară, aici este Uniunea Sovietică... Ia-o în cap odată pentru totdeauna, vechi catâr!

Dând din umeri, Bubble îşi drese glasul şi privi unde păşea. Pământul era alunecos ca un patinoar. La fel ca cei douăzeci de americani primiți în capitala Moscovei cu ocazia Congresului Comintern, Bubble şi Monti au trebuit să suporte discursul de întâmpinare ținut în aer liber, înainte ca o mică orchestră militară să cânte *The International*. Lemona a încercat să-şi arate bunăvoința fredonând cuvintele pe care profesoara ei rusă Natasha o învățase fonetic, dar el şi-a amintit doar imperfect corul.

Vstavay, proklyat 'yem zaklyeymyennyy,

Vyes' mir golodnykh i rabov!

Kipit nash razum vozmushchyennyy

I v smyertnyy boy vyesti gotov.

Vyes 'mir nasil'ya my razrushim Do osnovan' y, a zatyem

Această mică participare ia câştigat simpatia unui tip grozav, un american care spunea că se numea Trevor Flaw şi care nu-şi slăbise dinții de la începutul călătoriei. El şi Bubble au schimbat zâmbete din ce în ce mai îndrăgite pe parcursul formalităților de imigrație şi a călătoriei cu autocarul care a condus delegația CPUSA la un hotel frumos din centrul oraşului.

De îndată ce a fost instalat, Luigi Monti a bătut la uşa Lemonei. Ajungând la etajul superior, cei doi bărbați au urmărit cât mai discret posibil în camera lui Sebastian Deinthel, şeful agenților FBI infiltrat printre militanții comunişti foarte autentici care formau cea mai mare parte a trupei. Timp de şase ani, Deinthel fusese alunița principală plasată de administrația americană în cadrul modestului partid american. Cunoscându-şi *Capitalul ca* pe dos, jucându-şi rolul cu conştientizare şi hotărâre, considerat de „tovarăşii" săi ca un pur, un marxist-leninist de ascultare strictă, nu trezise niciodată nici cea mai mică suspiciune în rândul celor de care era. Monitorizarea. Avertizat de Allen Dulles şi William Donovan, el a fost omul care a făcut posibilă sosirea lui

Monti şi Lemona la Moscova.

— Ei bine, domnilor, iată-vă aici! Exclamă Sebastian întâmpinându-şi vizitatorii. Misiunea mea despre tine este aproape completă. Rămâne doar pentru mine să te conduc la contactul tău. Nu va fi complicat, deoarece este unul dintre interpreții desemnați să ne însoțească pe parcursul acestei săptămâni.

— Cum o vom face exact? Întrebă Monti.

— Programul oficial pentru următoarele zile este destul de strict. Mai multe ceremonii de bun venit sunt încă planificate aici şi acolo înainte de inevitabila vizită în oraş, desigur. Şi apoi, lucrările Congresului timp de aproximativ zece zile. Voi vorbi eu miercuri. Evident, şederea noastră are loc sub supraveghere atentă. Sovieticii nu sunt proşti, bănuiesc că unii membri ai grupului nostru sunt de fapt spioni. Vor fi cu ochii pe noi. Prin urmare, o vom juca fin. Mâine dimineață vom depune cu toții o coroană de flori la mormântul lui John Reed, unul dintre fondatorii CPUSA îngropat aici la Moscova, în Kremlinul însuşi. Contactul dvs. Va fi prezent. El te va însoți fără să se ascundă. Dacă vă prefaceți că purtați o conversație întâmplătoare cu el, nimeni nu vă va acorda atenție. Vorbeşte liber, ca şi când ai fi comentat arhitectura Pieței Roşii sau a mausoleului lui Lenin. Este la fel de simplu ca asta...

— Şi odată ce informațiile au fost colectate?

— Asta, domnilor, nu mă mai preocupă. Nu ştiu motivele prezenței tale aici. Dulles şi Donovan mi-au cerut să vă prezint locul şi să vă pun în legătură cu un informator. Acestea sunt limitele serviciilor mele care vă privesc. Îmi răspund eu însumi la agenda mea şi trebuie să mă țin de ea. Nu le oferi sovieticilor şansa să-mi ascundă lucrurile. Riscăm cu toții mult aici. Atenție este cuvântul nostru de ordine. Neîncredere, chiar! Totul şi toată lumea!

Prima seară la Moscova a trecut dureros pentru Monti şi Lemona. Lewis se plictisea rigid şi Bubble se simțea gol, fără

greutatea pistolului sub axilă sau presiunea unei benzi elastice care strângea un cuțit cu lamă în jurul gleznei. Cina a avut loc într-o cameră mare traversată de curenți de aer. Babushkas uriaşi în bluze gri au făcut slujba fără zâmbet, rostogolind căruțe zgomotoase de cantină militară de la masă la masă. Calitatea mâncării a fost atât de îndoielnică, încât chiar şi Lemona a făcut o palmă la borşul ei.

A doua zi dimineață, în fața mormântului lui John Reed, un omuleț bine îmbrăcat, purtând o capră gri în formă aproape geometrică, se îndreptă spre Monti şi întinse mâna. El s-a prezentat într-o engleză foarte pură:

— Sunt profesorul Bogdan Rodion. Mă bucur să te cunosc, tovarăşe. Tovarăşul Deinthel mi-a vorbit îndelung despre tine.

Trăgându-l pe Mon ti departe de grupul de americani care stăteau, confuzi în devoțiune, în fața plăcii comemorative care amintea de contribuția lui Reed la Revoluția din octombrie, Rodion şi-a prezentat fără îndoială raportul, ca în grabă să scape de o povară.

— Eu şi agenții noştri am lucrat pentru a vă rezolva problema, dle Monti. Ştim care departament al NKVD se ocupă de cazul Galjero. Avem chiar numele ofițerului superior care se ocupă de caz. Aceasta este generalul Alantova – o femeie. Avem puține informații fiabile despre ea, dar ştim adresa casei sale private de pe bulevardul Petrovsky, la câteva străzi de aici. Se duce la clădirea Lubyanka în fiecare dimineață pe jos, ca soldatul bun al armatei populare care este.

— Şi Galjero însuşi? Îl îndemnă Monti. E la Moscova?

— Nu direct. El se află la aproximativ şaizeci de mile de aici, într-o zonă rezervată, sub control strict al armatei. Alantova a vizitat-o de multe ori în ultimele săptămâni, dar pare să fi fost închisă la Moscova de câteva zile. Nicio şansă pentru moment să afle mai multe. Nicio şansă de a-l disloca pe Galjero pe cont propriu, ai avea nevoie de o armată. Şi din nou, nu sunt sigur de rezultatul operației...

Monti i-a mulțumit călduros lui Rodion şi s-a întors să se amestece cu compatrioții săi. Nu a găsit ocazia să vorbească în privat cu Lemona până la sfârşitul zilei.

„Nu eşti mai departe, *don*", a spus acesta din urmă când a fost informat despre situație. Sincer vorbind, mă întreb dacă era esențial să ajungi atât de departe pentru rezultate atât de mici. Ce putem face acum?

Monti a oftat şi a făcut un gest neajutorat. Inima ei era plină de amărăciune. J ultima dată ntil el a vrut să creadă că era încă posibil să acționeze. Dar în această seară, pe acest pământ străin şi cam ostil, orizontul părea să se închidă pentru totdeauna.

— Cred că am pierdut jocul, vechiul meu Bubble. Îmi pare rău că ți-am pierdut timpul. Trebuie să mă hotărăsc să-mi uit răzbunarea. Tewp şi Gärensen au ratat singura noastră şansă la Istanbul. Orice s-ar întâmpla acum, Galjero sunt de neatins...

Tristețea lui Monti răsună pe Bubble. Nu văzuse niciodată *darul* atât de devastat, cu excepția zilei în care îşi îngropase soția şi fiul. Bătrânul soldat de la Cosa Nostra a scos din geacă un balon de bourbon şi l-a oferit *donației* cu un zâmbet strâns.

— Ce zici să mergem să-l vizităm pe acest general sovietic? a sugerat brusc, prefăcând entuziasm. Ți-am dat adresa lui, nu?

Monti luă o înghițitură lungă de alcool, apoi se scufundă într-un fotoliu.

— Propunere nobilă şi nesăbuită, dar total lipsită de bun simț, prietene. Chiar crezi că generalul ne va deschide uşa cu un zâmbet, va discuta cu noi la o ceaşcă de ceai şi ne va conduce la Dalibor Galjero, astfel încât să-l putem livra ca pe un colet obişnuit?

Confruntat cu evidentul, Le Mona se înroşi şi îşi trânti pumnul în palma deschisă.

— La naiba, trebuie să fie ceva de făcut! a urlat ca un leu rănit. Curva care a provocat nenorocirea familiei tale nu va scăpa de ea! Bunul Domn nu o poate îngădui! Nu există niciodată un impas total pentru vendetta! Este contrar ordinii lumii, dreptății veşnice!

Monti a lăsat furtuna să treacă închizând ochii. Cu gâtul aruncat înapoi, se gândea la o soluție când, peste cuvintele mele atât de mult, voci se ridică brusc pe hol. Din tonul uscat al apelurilor, Monti a înțeles imediat că situația din hotel se deteriorase brusc. Îndreptându-se, se îndreptă spre prag pentru a asculta cum Lemona deschidea fereastra pentru a le examina posibilitățile de evadare.

— Nu este nevoie să te gândeşti să fugi, spuse Monti, mergând înapoi la bodyguard. Nu am merge departe. Şi apoi, escapada noastră ar constitui o dovadă împotriva noastră... Orice s-ar întâmpla acum, trebuie să rămânem calmi şi să nu ne mutăm din versiunea oficială: suntem militanți comunişti din New York şi aparținem celulei lui Sebastian Deinthel. Perioadă.

Bubble dădu din cap şi şterse transpirația care-i stătea deja pe frunte de pe mânecă. Dintr-o dată, uşa dormitorului se cutremură cu lovituri dublate.

— Deschide, Monti, spuse o voce tare. Adunare imediată în sală pentru toți membrii delegației americane. Repede!

Monti întoarse mânerul. În fața lui stătea Trevor Flaw.

— Ce se întâmplă? întrebă sicilianul.

— Nimic foarte rău, a răspuns celălalt pentru a-l linişti. Doar un cec general al prietenilor noştri sovietici. În aceste zile şi amenințările pe care le reprezintă această țară de către capitaliştii de toate categoriile, este normal să apară acest gen de mici inconveniente, nu crezi, tovarăşe?

„Cu siguranță, cu siguranță”, a fost de acord Monti, strângând dinții.

— Hai, ia-ți jacheta şi coboară ca toți ceilalți. Tovarăşul Lemona şi el. Poliția este bine făcută aici, nu va dura mult.

Încadrați de agenți NKVD în civil, americanii au fost însoțiți în sala de mese a hotelului. Locul era pustiu. Venind din bucătării, amestecurile de măcelărie şi untul rânced înțepau nările. Monti s-a aşezat cu ceilalți într-un colț şi a căutat în zadar pe Deinthel.

— Sebastian nu este aici, îi şopti el Lemonei. Nu-mi place...

Unul după altul, militanții au fost chemați la o masă îndepărtată unde erau așezați un comisar politic, doi ofițeri de informații și însuși Trevor Flaw. Evident, acesta din urmă conducea interogatoriul pe aceeași bază ca și sovieticii. Monti îl auzise vorbind fluent rusă. Au trecut astfel trei ore interminabile. Americanii au fost la rândul lor examinați și apoi evacuați din cameră. Au rămas doar Monti și Lemona.

„Pentru noi, tovarăși", le-a spus Flaw, înaintând spre ei. Având în vedere ora târzie, cred că putem trece la un examen comun. Va merge mai repede.

Monti și Lemona s-au ridicat să stea în fața ofițerilor. Trăiți de liniște, corpurile lor erau reticente în a se mișca.

— Amândoi aparțineți celulei lui Sebastian Deinthel, nu-i așa? Spuse Flaw cu un zâmbet larg.

— Așa este, răspunse Monti.

— Da, tovarăș, a fost de acord Lemona. Suntem newyorkezi. Vechi activiști din New York. New York, asta e...

— Pe tot parcursul călătoriei care ne-a adus aici, mi s-a părut că sunteți în relații foarte bune cu Deinthel. Ai vorbit cu el doar, sau aproape, dacă nu mă înșel. Am crezut că am observat că nu ești prea vorbăreț cu ceilalți membri ai delegației. Apropo, apropo... Nimeni nu te-a mai văzut până acum la vreun congres, comitet, vreodată. Este ciudat, nu-i așa?

— Suntem militanți foarte obișnuiți, a susținut Monti în apărare. Nu ne place să uzurpăm un loc care nu ne aparține...

— Și totuși sunteți aici ca reprezentanți. Nu este contradictoriu?

— Tovarășul Deinthel a vrut să ne răsplătească anii de serviciu bun și loial, cred.

Flaw zâmbește.

— Serviciu bun și loial, nu mă îndoiesc nicio secundă. Dar din ce cauză mai exact?

— Ce vrei sa spui?

— Deinthel este un trădător. Mai rău, este un spion! Poliția

sovietică şi-a făcut datoria arestându-l. Şi tu? Lucrezi ca el pentru OSS sau FBI?

M onti simți că i se usucă gura. Muşchii din gâtul lui s-au strâns, făcându-i greu să înghiți.

„Nu ştim nimic despre activitățile tovarăşului Deinthel", a explicat el. Puteți căuta camerele şi bunurile noastre, nu veți găsi nimic compromisor.

— Vă mulțumim pentru ofertă, dar este o formalitate care a fost îndeplinită încă din momentul în care ați intrat în această cameră. Într-adevăr, nu am descoperit nimic suspect în valizele tale. În afară de trabucuri scumpe, sticle de lichior şi, în portbagajele tovarăşului Lemona, haine foarte luxoase pentru un presupus proletar din Brooklyn.

Din colțul ochiului, Monti a împuşcat-o pe Bubble, care s-a scufundat în scaun şi s-a scufundat în contemplarea pantofilor.

— Am doar suspiciuni până acum. Prin urmare, vă vom separa de restul grupului. Unde vei fi dus, nu vei putea comunica cu nimeni. Veți rămâne acolo sub supraveghere până la plecarea celorlalți membri ai delegației. Vă vom readuce în avion în acel moment. Cu condiția, desigur, că nu a apărut niciun element nou care să ne oblige să vă prelungim în mod substanțial şederea în Uniunea Sovietică. Aveți indicii, desigur?

Monti a dat din cap în timp ce oamenii de securitate i-au luat de braț, l-au condus pe el şi pe Lemona afară din hotel şi în două maşini nemarcate. Americanii au ieşit să intre în clădirea din Piața Lubyanka care găzduia serviciile secrete staliniste. Zorile abia se ridicau. Cădea o ploaie de gheață. Monti a petrecut două zile acolo fără vizite sau ştiri, retras într-o celulă cu greu mai confortabilă decât cea pe care o frecventase cu treizeci de ani mai devreme în închisoarea de pe insula Blackwell. De două ori pe zi, la şase dimineața şi la şase seara, îi aduceau o masă constând dintr-un sfert de litru de apă, o supă de mazăre, o bucată de slănină cu mai multă grăsime decât carne şi jumătate ofilită. Măr. Ar fi putut crede că se află într-o mănăstire, atmosfera era atât de tăcută.

Pereții groşi înăbuşeau tot zgomotul. Între gratiile luminatorului, Monti nu vedea decât o bucată de cer în care nu zbura nicio pasăre. Petrecându-şi timpul în palmar, îmbrăcat complet în dor mir, spera din tot sufletul că Deinthel nu va dezvălui secretul identității sale sovieticilor. Dacă s-ar întâmpla asta, ştia că nu va mai vedea niciodată America. În aceste ore lungi de izolare totală, s-a văzut din nou, un copil, alergând pe dealurile Siciliei. A văzut chipul râs al bunicii sale, bunul Giuseppina, şi pe acela, frumos şi tandru, al mamei sale, Leonora. De parcă ar fi fost încă pe puntea bărcii, a simțit emoția care îl cuprinsese când a descoperit Ellis Island şi Statuia Libertății din portul New York.

— Care e numele tău? l-a întrebat vamesul.

— Luigi, domnule. Luigi Monti.

— Îl voi înregistra pe Lewis în loc de Luigi. Va face mai american, ce zici?

— Mi se pare bine, domnule...

Lewis Monti! Folosea acest nume de aproape cincizeci de ani. Cincizeci de ani de aventură şi dramă. Cincizeci de ani de glorie şi tragedie. O jumătate de secol pentru a scrie povestea unui copil fără bani, care stătea pe străzi, care, prin lovituri date sau primite, devenise una dintre cele mai importante figuri ale mafiei Coastei de Est, un rege al lumii interlope... Un rege incontestabil, până în ziua în care figura venețiană stătea în fața lui, folosindu-se de Laüme Galjero, o vrăjitoare ca el pe care nu o cunoscuse niciodată. Acest monstru care îşi luase fiul şi soția. Era o creatură infernală care ştia cum să aducă morții înapoi din adâncurile limbului în țara celor vii. Acest demon îl forțase la cea mai abjectă pereche, acolo, într-o colibă dărăpănată de pe port... De când se trezise gol, gâfâind, pe podeaua crudă a Cabaretului Flandra, Monti încercase prin toate mijloacele. De a scăpa de amintirea de coşmar din acea noapte când, agitat ca o marionetă de colosalul Maddox Green, a trebuit să se arunce împotriva voinței sale în măruntaiele Galjero. Încercase să creadă că nu fusese decât delir, o fantasmagorie a minții lui pierdută de durere şi neputință, dar ştia că se minte

singur. Scena se petrecuse, incontestabil... Acolo, afumat între zidurile închisorii sale din Moscova, nu mai putea scăpa de aceste dovezi şi gândul l-a torturat.

Când uşa s-a deschis şi au venit să-l caute fără răspundere, nu i-a fost frică. Era fericit că singurătatea lui s-a încheiat şi că realul s-a impus încă o dată împotriva fantomelor din trecut. Motivul, oricât de sordid era, a prevalat asupra imposibilului... Fără a rezista, Monti s-a lăsat condus printr-un labirint de coridoare până la etajele superioare ale clădirii. Nu fusese împiedicat. În reflexia unei uşi de sticlă, se văzu nebărbierit, cu ochii plictisitori, cu ridurile adânci. Silueta lui era aproape a unui bătrân şi simţea că o oboseală enormă îi cădea pe umeri. A fost pus să stea într-un birou spaţios şi confortabil, unde stătea un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, elegant, mai bine îmbrăcat decât orice rus pe care îl cunoscuse până acum. Mâna ei ţinea un pachet de Benson & Hedges. Zâmbind, necunoscutul i-a întins o ţigară.

— Numele meu este Wolf Messing, domnule Monti. Vorbesc engleza destul de bine, dar nu sunt perfect bilingv. Deci, mă veţi ierta pentru orice erori de sintaxă pe care le-aş putea face.

Monti a luat ţigara şi s-a aplecat să o aprindă peste flacăra brichetei lui Messing.

— Vă exprimaţi perfect, domnule Messing. Nu există nicio îndoială că vom putea ajunge la o înţelegere.

— Sper că da, domnule, răspunse Messing, accentuându-şi şi mai mult zâmbetul. Cred că este în interesul tuturor.

— Pune-ţi întrebările şi îţi voi răspunde cât de bine pot, poţi fi sigur.

— Oh! Nu cred că relaţia noastră este doar un joc de întrebări şi răspunsuri, a răspuns celălalt, trăgând un puf de tutun uşor. Sau cel puţin va trebui cu siguranţă să traversăm întrebarea şi răspunsul. Vedeţi, domnule Monti, cazul care ne priveşte este foarte specific. Nu vor fi prea mulţi dintre noi pentru a-l descurca.

— La ce vă referiţi, domnule Messing?

— Pentru Dalibor Galjero, desigur... Dar, înainte de a continua, permiteți-mi să răspund acestei cereri simple: să oprim negarea şi circumlocuirea de tot felul, nu-i aşa? Ştiu deja multe despre tine. Sebastian Deinthel a vorbit. La fel ca profesorul Bogan Rodion. Ştim ce ai venit să cauți la Moscova... Sau mai bine zis pe cine ai *venit* să vezi. Avem dovezi în acest sens. Deci, să economisim timp, nu-i aşa?

— Ai extras forțat mărturisiri de la bieții ăştia?

— Cu forta? Cu siguranță nu! Deinthel şi Rodion au vorbit de la sine. Vorbitor mare... Vezi, trebuie să ți-l explic. Aceasta este atingerea mea personală, micul meu talent, existența mea pe scurt. Nu forțez o mărturisire. Îi obțin prin convingere, prietenie, blândețe... Ies de la şarpe, nu de la gorilă sau leu. Da, da, văd, te face să zâmbeşti... Poate că în curând voi fi forțat să îmi practic arta asupra ta, dar necesită o cheltuială considerabilă de energie şi, fiind un om leneş din fire, aş fi foarte iubit tu. Obligat să-mi scutesti această oboseală. Deci, să vorbim în linişte şi cu inima deschisă. Deci, domnule Monti, căutați să-l cunoaşteți pe Dalibor Galjero. De ce?

Monti nu ştia dacă Messing era un fel de hipnotizator, deoarece părea să-l susțină şi dacă începea deja să-l opereze, deşi îl neagă, dar îşi simțea mintea deschisă inexplicabil, la fel de largă ca şi porțile inundabile ale barajului Hoover. Deodată relaxat, fără să mai simtă nici foame, nici sete şi lăsându-şi țigara să-i ardă la vârful degetelor, se auzi povestind în linii mari povestea sa personală, de parcă nu-şi mai controla limba. Mizeria nu l-a întrerupt. Când, în cele din urmă, Monti a simțit că se vindecă de el însuşi, a văzut că scrumiera era plină cu douăzeci de fâşii de țigară zdrobite... Messing se ridică să ia o carafă cu apă, îi întinse un pahar şi îl aşteptă pe sicilian. Setea lui de a-şi pronunța verdictul.

— Domnule Monti, sunt foarte fericit că v-am cunoscut. Să ştii, mai întâi, că povestea ta de viață este una dintre cele mai extraordinare pe care le ştiu – şi îmi vei acorda că sunt expert în

acest domeniu. Eu însumi am avut mai multe vieți. Cel pe care îl conduc în prezent poate să nu fie ultimul... Dar ignorați considerațiile personale! Să trecem la mai important. În ciuda aparențelor, nu sunt duşmanul dvs., domnule Monti. Şi cred că te pot ajuta în căutarea ta, aşa cum mă poți ajuta şi în a mea.

Uimit, Monti a vrut să-şi fixeze privirea asupra lui Messing, dar, în ultimul moment, instinctele l-au descurajat să se uite atent la ochii negri ai agentului NKVD.

„Învață-mă cum este posibil", a spus el doar, întorcându-şi fața.

— Am răspunsul la întrebarea pe care ți-o pui despre Dalibor Galjero. Ştiu de ce a vrut să se întoarcă în Rusia.

— Întoarcere?

— Dar da! Prietenii noştri comuni, Galjero, au trăit mult mai mult decât de obicei. Dalibor a călătorit mult... A făcut multe întâlniri interesante, inclusiv una aici, acum puțin peste treizeci de ani, sub țarul Nicolae al II-lea. Treizeci de ani! O picătură de apă pe scara de timp. Şi totuşi, era o lume cu totul diferită pe atunci. Ce făceai acum treizeci de ani, domnule Monti? Tocmai l-ai ucis pe Nalfo Giletti şi erai pe punctul de a fi consacrat de Don *Bals*amo ca şef al propriei tale familii, nu-i aşa?

Monti îşi îndreptă din nou privirea spre Wolf Messing, care răsfoia notele pe care le luase în timpul mărturisirii americanului.

— Da, a mărturisit Monti cu voce joasă. Sunt foarte ente... Acum 30 de ani... Este atât de departe...

„Cu siguranță, dar nu atunci când luați în considerare lucrurile pe scara de timp Galjero", a corectat Messing. Nu, dacă le cunoşti aventura aşa cum o ştiu eu...

— Ți-au mărturisit? Ambii?

— Nu. Doar Dalibo ni l-a livrat. Dar te pot face să o auzi. Vrei, domnule Monti?

Deci, aşa cum a făcut-o uneori generalul Alantova în singurătatea apartamentului ei de pe bulevardul Petrovsky, Wolf Messing şi-a băgat degetul mare în butonul de pornire al unui dispozitiv de înregistrare mare pentru a-l asculta din nou pe

Dalibor Galjero povestindu-i...

A doua carte a lui Dalibor Galjero

Quai d'Orléans

Eram doar o şoaptă de viaţă abia audibilă şi ea m-a auzit. Ea, Laüme...

Am fost spânzuraţi ridicat si scurt, corpul meu a fost predat la vânt şi furtună, după ce mi-a găsit vinovat de crime de care Bucureştiul nu a respectat niciodată un record în arhivele sale. Mai bun decât legendarul flautist, condusesem o hoardă de şobolani şi o lăsasem să facă lucrarea de înaltă justiţie: sub comanda mea, fiarele îl devoraseră pe tatăl meu şi pe surorile mele tinere în viaţă, toate trei fiind vinovate că şi-au permis să fie corupt de beţivul Forasco.

Tatăl meu, Isztvan Galjero, era un escroc, o epavă dezgustătoare... Ultimul descendent al unei descendenţe căzute iniţiat odată de un războinic, dar atât de curajos, încât un spirit asemănător unei femei se lipise de el pentru a-l îndruma şi proteja. Dar acest spirit i-a făcut dragostea să plătească la un preţ exorbitant – preţul sângelui inocenţilor... Războinicul îşi plătise datoria, iar fiul său după el, Dragoncino, condotier senzual şi brutal promis celor mai înalte destine, dar a înnebunit după aceea, un vârf de oţel îi străpunsese craniul. Nebun! Nebun să nu o mai văd vorbind. Nebun să arunc în burta unui ţigan o sămânţă coruptă, abia bună în a-şi transmite defectele generaţiilor din Galjero, din care am fost eu, Dalibor, punctul final...

— Încă trebuie să ştii din ce gazon provii pentru a înţelege cine eşti cu adevărat şi la ce mă aştept de la tine, mi-a spus Laüme, îmbrăţişându-mă. Nu l-am mai văzut pe al doilea fiu al lui Dragoncino. Cu toate acestea, ştiam că este în viaţă. Cum a crescut? Nu stiu. Trebuie să fi fost protejat de Lobo... Şi aş prefera să nu ştiu cum a continuat descendenţa. După acest copil, a mai fost un altul. Si altul. Şi apoi altul... Sângele lui Galjero ar putea fi pervertit, totuşi era viu. Chiar şi fără mine, familia ta s-a agăţat de viaţă. Nu ştiu câţi moştenitori a fost nevoie pentru a şterge treptat

semnul nebuniei din sângele tău, nu am cunoscut niciunul. Depinde de tine...

— Si eu? De ce ai venit la mine? De ce m-ai salvat? La ce speri?

Laüme era foarte aproape de mine în întuneric. Pentru a străpunge întunericul, nu aveam decât strălucirea portocalie a unui butur de lumânare într-un felinar de fier. Cu toate acestea, flacăra a fost suficientă pentru a-i lumina trăsăturile. Pentru o clipă, i-am observat gura delicată, ochii ei cenuşii strălucind ca luna, părul lung şi blond încadrându-i faţa subţire... Era în orice fel similară cu imaginea pe care Galjero şi Dragoncino o păstraseră despre ea: un aspect subtil, delicateţea unei statui de porţelan, uşurinţa unui porumbel şi totuşi puterea unui lanţ de oţel...

Mirosul de tuberoză plutea în jurul ei. Acest parfum neobişnuit, amestecat cu alte note necunoscute, mi-a umplut plămânii ca un balsam şi m-a readus la viaţă.

— De ce? L – am întrebat din nou. De ce te-ai întors la mine şi m-ai scos din nimic?

— Pentru că eşti ultimul, Dalibor. Dacă nu ţi-aş fi operat marele mister al învierii morţilor, Galjero ar fi dispărut pentru totdeauna. Nu aş putea lăsa să se întâmple aşa ceva. Vreau ca vechiul jurământ să trăiască din nou. M-am legat de sângele tău, Dalibor. De bunăvoie mi-am legat destinul de cel al descendenţei tale. Chiar şi în toate aceste secole, este un legământ pe care nu l-am uitat niciodată. Privit!

Intinzând mâna în faţa mea, mi-a arătat inelul pe care îl găsise strămoşul meu în Insula Şerpilor. Inelul nu-şi lăsase degetul din ziua în care a revendicat-o drept sigiliu al uniunii lor.

— Acest semn arată un angajament la care voi renunţa doar dacă mă dezamăgeşti sau dacă mă trădezi. Dar asta nu se va întâmpla, nu-i aşa, Dalibor? Promite-mi...

— Nu, am asigurat cu o şoaptă. Vă jur.

Cu un zâmbet blând, Laüme mi-a luat faţa în mâini şi m-a sărutat cu tandreţe. A fost prima dată când pielea mea a fost atinsă de o femeie şi am primit un sărut. Am conceput o ameţeală

şi o plăcere atât de puternică încât am tremurat.

— Hai, a spus Laüme, amuzat de confuzia mea, este timpul să revii la cei vii. Destinul tău este să-ți faci drum în lumea lor şi să-ți impui voința. Voința *noastră*... Vino!

M-a luat de mână şi m-a condus afară. Corpul meu nu mă durea, mintea era calmă şi mă simțeam mai fericit decât am fost vreodată. Minunea renaşterii mele nu m-a surprins şi nici nu m-a speriat; era evident. Toată angoasa mă părăsise.

Mergeam de-a lungul coridoarelor nesfârşite iluminate de câteva torțe trosnitoare. Unde eram? În cripta unei biserici? Într-o mănăstire sau un castel? Nu văzusem niciodată acest loc şi nu conta pentru mine. Numai Laüme număra acum. M-a salvat de la moarte şi m-a născut a doua oară. Era mama mea şi ştiam că va deveni amanta şi soția mea. În rochia ei lungă, întunecată şi crocantă, de mătase, părea că sufletul meu merge în fața mea pentru a mă scoate din Iad...

Am trecut sub arcade de piatră şi prin camere boltite cu podele purtate de-a lungul secolelor, apoi, după o scară cu trepte verzi de umezeală, Laüme a împins o uşă groasă de stejar. O lumină aurie de zori limpezi mi-a lovit fața fără să mă orbească. Pe drum, aştepta o sedan călătorie înhămată la patru cai nerăbdători.

— Plecăm din România, a anunțat Laüme când am fost instalați în interiorul vehiculului. Fața ta este prea cunoscută în Bucureşti. S-ar putea să revenim la asta mai târziu, peste douăzeci sau cincizeci de ani. Timpul nu mai contează...

— Sunt nemuritor? Am întrebat naiv. Voi trăi cu tine pentru totdeauna?

— Moartea rămâne o amenințare pentru tine, Dalibor. Dar vom lucra pentru a remedia această stare. Va necesita mult efort şi sacrificii din partea ta. Cu toate acestea, voi fi acolo pentru a vă ghida şi a vă răsplăti pentru necazurile voastre. Nemurirea, nu ți-o pot da, dar am învățat modul în care o poți câştiga.

— Cum? 'Sau' Ce?

— Foarte dulce, prietene. Vreau să îți trăieşti viața de bărbat

puțin înainte să te apuci de această cale. Eşti tânăr, aproape încă un copil. Şi nu ştii nimic despre lume. Nu eşti curios despre destinația noastră?

Înfuriat de frumusețea lui Laüme şi de perspectivele nebuneşti care mi s-au prezentat, nici nu mă gândisem să mă îngrijorez de sfârşitul călătoriei noastre.

— Unde mă conduci? Am cerut să-i fac plăcere.

— Dar în Franța, draga mea! Şi chiar mai bine de atât: la Paris!

Am auzit biciul postilionului trosnind afară şi maşina a început să se mişte. Am rămas mult timp tăcut. Laüme mă privea cu răbdare şi blândețe, dar nu îndrăzneam să-l observ. Mă invadase un fel de melancolie... Era frumoasă şi eram devorată de dorința de a o atinge, de a mă strânge împotriva ei şi de a-i simți grija pielii tremurând sub mâinile mele. Inima îmi curgea. Cu toate acestea, cu toată puterea voinței mele, am împins înapoi imaginile îmbrățişărilor care mi s-au format în minte şi le-am poluat cu dorințe violente. Amintirea a ceea ce mi se întâmplase la vederea Florei Ieloni goală în arenă mă bântuia încă. Mi-a fost frică să nu fiu trădat de corpul meu şi în niciun caz nu am vrut să experimentez din nou o astfel de umilință. Aşa că m-am forțat să privesc peisajul de pe fereastră. Această luptă împotriva mea, această tensiune pe care mi-am impus-o în timpul orelor lungi ale acestei prime călătorii cu Laüme a născut în curând o melancolie surdă în mine. Voiam să plâng şi trebuia să mă bazez pe ultimele resurse pentru a nu plânge în lacrimi în fața binefăcătoarei mele.

În cele din urmă, a căzut noaptea şi ne-am oprit la un han de bună calitate, unde ne-am făcut mare parte din prezența noastră. Laüme a primit cea mai bună cameră; pentru mine, o cameră mică, dar confortabilă, cu un foc răcnet. În oglinda care atârna deasupra şemineului, mi-am văzut reflexia, care m-a îngrozit. Hainele mele – cele pe care le purtam când călăul mă spânzura de spânzurătoare – erau murdare şi sfâşiate, părul meu dezgustător de murdărie şi un cerc întunecat îmi înconjura gâtul, unde frânghia îmi zdrobise traheea şi îmi rupsese vertebrele.

Apropiindu-mă de oglindă, mi-am scos hainele şi mi-am examinat cu atenție corpul. Eram slab şi aveam un ten ceros. Coaste au ieşit sub pielea mea. Pentru o clipă m-am îndoit că trăiesc. Nu am fost eu mai degrabă un spectru, un spirit? Am întins mâna spre flăcările şemineului şi am simțit căldura. M-a liniştit... Stropindu-mă cu apă, am încercat să mă fac prezentabilă, dar toate eforturile mele au fost în zadar. Laüme a intrat în dormitor când am frecat frenetic marca lațului.

— Această urmă va fi ştearsă în câteva zile. Între timp, lasă-mă să am grijă de tine.

Laüme a trimis după un valet. Dintr-un trunchi mic pe care-l adusese, bărbatul a scos ceva de bărbierit şi de pieptănat. Docil, m-am aşezat pe un scaun, astfel încât să-mi taie urechile şi să-mi pună barba prin lamă. Am îmbrăcat apoi chiloții, cămaşa, vesta şi jacheta pe care mi le-a prezentat. Nu purtasem niciodată haine atât de bine tăiate şi atât de sclipitoare. Totul mi se potrivea perfect. Purtând cizme de călătorie înalte, un ascot legat la întâmplare de gâtul meu, abia m-am recunoscut când m-am privit din nou în oglindă. Laüme însăşi părea mulțumită.

— Eşti frumoasă, Dalibor, a spus ea, reparându-mă cu atenție. Se pare că găsesc în tine tot ce mi-a plăcut la Galjero şi Dragoncino. În ciuda ramurilor rele care te despart, ai ştiut să ții promisiunea puterii lor.

Compliment ma flatat, dar m – am îndoit am meritat-o.

— Nu sunt un războinic. Aş fi în imposibilitatea de a-ți dovedi valoarea pe un câmp de luptă.

„Dacă nu găsim unul care să vi se potrivească, voi inventa războaie pentru voi”, m-a asigurat Laüme, amuzată. A făcut parte din joc...

— Şi ce altceva? Am întrebat.

— Ce altceva? Dar eu, desigur! Fac parte din joc! Sunt chiar atât ordonatorul de credite, cât şi lotul! Inspirația şi recompensa!

Alunecată în spatele meu, Laüme mi-a pus mâinile în jurul gâtului, şi-a lăsat palmele în pieptul meu şi şi-a apăsat pieptul pe

spatele meu. Târâind ca o pisică, mi-a enervat gâtul mult timp, plantându-şi dinţii mici în ea.

Vagonul a înţeles că trebuie să alunece. Laüme trase imediat zăvorul. O flacără de foc îi strălucea în ochi. Această flacără, o mai văzusem înainte: era strălucirea de lubrifiant pe care o au femeile atunci când renunţă la orice calm pentru a se răsfăţa cu desfrânarea. Instinctiv, am întors capul şi mi-am închis pleoapele, astfel încât nu am văzut nimic din ea când s-a dezbrăcat pentru a se oferi. Nimic din frumosul ei alb imaculat, nimic din sânii ei frumoşi cu vârfuri roz, nimic din coapsele ei lungi şi perfecte... Încet, m-a dezbrăcat, şoptindu-mi cuvinte de dragoste, cuvinte de tărie şi consolare. La scurt timp am fost dezbrăcat în faţa ei, dar tot am refuzat să o privesc. Palmele lui m-au masat, degetele m-au periat şi gura i s-a aşezat pe mine. I-am simţit limba venind şi plecându-se pe pieptul meu, apoi mi-am udat stomacul şi am coborât, mereu mai jos... Rezemându-mă de perete şi livrându-i-o, eram ca un prizonier nituit de peretele cetăţii. Plăcerea şi groaza împreună mi-au forjat lanţurile şi nu am putut face nimic pentru a rupe amorţeala care mă strică. Apoi, o nouă căldură s-a ridicat în jurul penisului meu. Pentru un moment foarte scurt, penisul meu s-a dilatat şi sângele s-a repezit atât de tare încât am suferit foarte mult. Am deschis din nou ochii. Laüme era în genunchi în faţa mea, frumoasă şi răbdătoare, activă şi iubitoare... Dar, în loc să mă revigoreze, această pictură a provocat în mine refluxul imediat al întregii energii, membrul meu s-a topit şi a mers la odihnă; în doar câteva secunde nu era altceva decât un vierme inert. Eu, care mă temeam atât de tare de explozia adolescenţei, necontrolată şi umilită plăcerea mea, acum eram victima dimpotrivă a unei neputinţe la fel de enervante. Încă o dată ruşinea m-a spălat. Trandafir roşu pe obraji şi perle de sudoare mi-au rostogolit pe tâmple. Laüme a încercat tot ce a putut pentru a-l remedia, dar nimic nu a ajutat. Nici mângâierile sale aplicate, nici expunerea celor mai intime secrete ale anatomiei sale nu mi-au putut stimula virilitatea. Mai rău, cu cât a insistat mai mult, cu atât mi-a venit

mai puțin impuls să o iau. Un fel de plictiseală chiar, o oboseală, un dezgust față de această carne răspândită, prea uşor de oferit. În cele din urmă, situația apărând fără speranță, nu m-am putut abține să nu-mi exprim clar dezinteresul. Tulburată de respingerea căreia, pentru prima dată în existența ei, a fost victima, Laüme m-a lăsat fără un cuvânt, fără reproş, dar această răceală extremă era mai rea decât o scenă reală.

Înapoi în camera ei, de cealaltă parte a palierului, am auzit că ea a spart oglinzi şi vase de faianță, a răsturnat mobilierul de pe podea, a țipat de furie într-un limbaj necunoscut mie. Din a trezit întreaga gospodărie. Vagonul a plătit cu prisosință hostelului pentru a-l compensa pe loc pentru supărările suferite, iar tăcerea a căzut în cele din urmă.

Ghemuit lângă vatră, am aşteptat zorii fără să pot dormi. Confuzia mea a fost absolută. Chiar ieri, în acelaşi timp, eram doar un cadavru destinat să servească drept sărbătoare pentru muşte şi viermi. Astăzi eram din nou în viață şi un fel de zână, o creatură imposibilă, se aştepta de la mine la o faptă eroică despre care ştiam că nu-mi stătea la îndemână. Laüme îmi dorea un leu, dar eram – în cel mai bun caz – un şobolan, unul dintre supuşii lipsiți de lumină ai regelui rozătorilor căruia Raya mi-a făcut-o cândva să-mi garanteze loialitate. Şi tocmai mi se dăduse un dar cu o soartă mult prea mare pentru mine...

*

Restul călătoriei noastre la Paris a suferit inevitabil de fiasco-ul primei nopți. A doua zi cu greu ne-am vorbit. Nu am fost mai vorbăreți în timpul celui de-al treilea. Stând față în față în trăsură, chiar am evitat să ne întâlnim cu ochii. Laüme, cred, începea să se îndoiască de capacitatea mea de a-şi îndeplini dorințele şi probabil că regretă că a muncit atât de mult pentru învierea mea. Nu ştiam ce să spun şi revelația neputinței mele cântărea ca topirea pe umerii şi inima mea. Gândul la descendența mea degenerată m-a bântuit şi nu mi-am putut imagina cum aş putea compune singură handicapul atâtor generații poluate de demența lui

Dragoncino.

Prin ferestrele sedanului, peisajul s-a schimbat. Am trecut pe lângă Ungaria şi am intrat în Austria. La fiecare oprire, luam cina în camerele noastre respective. Când s-a terminat masa, am stat mult timp într-un fotoliu fără să fac nimic, aşteptând ca Laüme să vină cu mine. A fost atât o speranță, cât şi o teamă, dar nu s-a întâmplat. Nopțile mele au rămas singure. În dimineața ne – am găsit doar urca în maşină şi chinul lung al zilei tăcut a început din nou până la etapa următoare. Laüme se ghemui într-o pătură de blană şi se prefăcea că doarme. Ştiam totuşi că mă urmărea prin pleoapele ei pe jumătate închise. Chiar şi în întunericul cabinei, îi simțeam privirea asupra mea. Cu cât zilele treceau, cu atât mai mult mi se părea că această privire s-a întărit. După Viena, suspinelor lungi s-au adăugat reproşurilor tăcute. Laüme părea din ce în ce mai nervos, febril, iar iritarea ei, palpabilă, a terminat de paralizat.

Într-o seară, când eram într-un releu la vreo patruzeci de leghe de München, nu mi-am atins masa şi am cerut oa doua sticlă de vin pentru a-mi îneca temerile şi resentimentele mele în alcool, dar băutura, departe de a mă ameți, sângele meu s-a încălzit. Venind furia, m-am crezut brusc suficient de puternic pentru a mă impune lui Laüme. Doar pasivitatea mea, eram convinsă acum, era sursa mâniei zânei. Primii Galjero erau bărbați puternici, îndrăzneți, întreprinzători; în mod evident, aştepta să mă dovedesc demn de ei... Aşa că, îngroşat îngrijit, excesiv de parfumat pentru a ascunde alcoolii care pluteau în jurul meu, am bătut la uşa ei. Nimeni nu a răspuns. Am bătut din nou. În umbrele coridorului, o voce joasă mârâi:

— Doamna nu este vizibilă. Du-te la culcare, domnule.

Vagonul nostru şchiop a fost cel care, la fel ca Cerber la porțile ladului, îşi luase poziția lângă apartamentele amantei sale. Pumnul îi strânse o coadă lungă, neagră, împletită cu cioburi de plumb. Ar fi trebuit să-i răspund, să încerc să mă răzvrătesc, dar silueta lui era atât de impresionantă, tonul lui atât de imperios,

încât umerii mi-au strâns şi toată energia mea frumoasă a renunțat brusc la mine. Bărbatul m-a luat de umăr şi m-a dus acasă în felul în care cineva însoțeşte repede un băiat în camera lui după o farsă. Simțindu-mă jalnic şi mizerabil, am izbucnit în lacrimi neîngrădite în fața lui. Murmurând o urâtă consolare în urechea mea, el a spus în cele din urmă:

— Dacă chiar ai nevoie să o vezi pe Madame, ştiu unde este...

— Spune-mi, te rog, am strigat imediat.

— Fă-mi un jurământ, totuşi, să nu-i şoptesc un cuvânt.

Am jurat marilor zei să-l păstrez secret.

— Haide..., m-a îndemnat el.

Am coborât în vârful picioarelor la etajul inferior. Duceam o lumânare. Şoferul a ciupit fitilul în momentul în care ne-am oprit în fața unei uşi foarte obişnuite.

— Doamna este aici, şopti el. Poate o puteți observa dacă aruncați o privire prin gaura cheii...

În cuvintele sale se găsea atât de mult fiere ascunse sub blândețe, atât de multă răutate în spatele unei aparențe de prietenie încât, naiv, nu aveam nicio idee despre capcana pe care mi-o pregătea. Prost, mi-am lipit ochiul de gaură. Unghiul de vedere era perfect. Chiar în fața mea era un pat luminat puternic de un şemineu mare. Şi în acest pat, Laüme şi-a predat trupul mângâierilor unui străin. Vederea a fost ca o arsură şi am făcut imediat un pas înapoi. Lacrimile mele au început din nou. Vagonul înăbuşi un râs.

— Doamna cere. Are nevoi. Nevoi mari. Urăşte să se lipsească. Aducându-te înapoi la locul în care ai fost, i-ai dus eforturile pentru care se aştepta la recompensă. Aşa că ia de la ceilalți ceea ce nu reuşeşti să-i oferi. Este atat de simplu! Cu asta vă doresc noapte bună, domnule...

Tipul m-a părăsit fără alte comentarii şi m-am întors în camera mea, cu gâtul legat şi cu inima la marginea buzelor, torturat de o gelozie incomensurabilă, terifiantă...

*

Restul călătoriei către Paris a fost un iad. La escală, în fiecare seară, o ştiam, Laüme s-a oferit întâlnirilor întâmplătoare, ceea ce mi-a fost odios. Nopţile mele au fost tragedii, dar o forţă – sau mai degrabă un viciu mai puternic decât voinţa şi durerea mea – m-au împins să rătăcesc în jurul locului în care Laüme s-a răsfăţat cu aceste depravări. Vagonul mă aştepta să mă ducă acolo. Era ca un ritual de coşmar repetat până la greaţă. Deşi nu am putut să zăbovesc mai mult de o clipă în aceste spectacole oribile şi fascinante, ceea ce am perceput a mărturisit de fiecare dată mai multă neruşinare şi licenţă. Perversitatea lui Laüme părea fără fund. Am văzut-o la lucru cu burghezi şi căpitanii, studenţii şi muncitorii, şi chiar un stareţ şi beadle-ul său întorcându-se de la o vizită la episcopul lor, toţi călători în mirare, prea fericiţi de râvna... Am rămas prosternat. Vagonul, la rândul său, s-a aruncat pe schiţe şi s-a amuzat oferindu-mi comentarii detaliate... În timpul zilei, în trăsură, am rămas tăcut şi absent. Am lăsat orele să treacă într-o indiferenţă care, la nevoie, devenise singurul meu refugiu. Viitorul meu nu mă mai interesa. Fiecare secundă a existenţei mele părea detaşată de cea anterioară şi hotărâtă de străină de următoarea, care era singura modalitate de a menţine o aparenţă de echilibru...

În cele din urmă, am trecut prin porţile Parisului. În dimineaţa zilei de duminică, în timp ce clopotele din Notre-Dame băteau pentru a sărbători sfârşitul masei înalte, am mers de – a lungul Senei până la Île Saint-Louis, unde vagonul l-a arestat pe şofer. Colţul din Quai d'Orléans şi rue de la Femme-Sans-Tête. Laüme deţinea acolo un conac mare, unde avea apartamente pregătite pentru mine, trei camere luminoase, decorate cu mobilier francez. De la ferestrele mele, vedeam cupola Panteonului şi apa râului, unde naviga o flotă de nave comerciale care aprovizionau capitala în convoiuri continue. Cu toate acestea, toate aceste frumuseţi mi s-au părut lipsite de farmec şi incolore. Am văzut acolo doar locul asigurat de noi umilinţe, noi suferinţe.

Când ambalajele lui au fost despachetate, Laüme a trimis după

mine. M-a primit aşa cum ar fi făcut cu un străin, nu în camera ei sau chiar în camera cu lumânări, ci într-un birou pe care l-a rezervat pentru chestiuni de administrare de zi cu zi.

„Te-am urmărit bine în timpul călătoriei noastre, Dalibor”, mi-a spus ea pe un ton doctrinar. Eşti încă un copil. Nu aveți experiență despre lume şi despre ființe. Reacționezi excesiv cu exces şi stângăcie atunci când mă aştept la măsură, control şi decizie de la tine. Dominat, sensibilitatea ta s-ar putea transforma într-o adevărată forță, sunt convins de asta. Deci va trebui să lucrezi la asta, băiete. Aceasta este sarcina pe care v-am încredințat-o.

Aceste cuvinte erau ca o ploaie de binefăcători care transformă brusc deşertul într-o grădină luxuriantă. Bucuria profundă a explodat în inima mea. Deci, Laüme avea planuri pentru mine! Nu mă ştersese din viața ei, aşa cum te temeam! Totul, da, totul era încă posibil!

— Voi învăța tot ce vrei să mă înveți, i-am promis cu fervoare, văzând-o să-şi arate respectul pe care am vrut să-i arăt.

— Înainte de a vă îngriji personal, vreau să vă încredințez doi tutori foarte stimați. Vă veți înțelege cu ei, apoi vom trece la cunoştințe mai interesante împreună. Dar câte un lucru la un moment dat. De mâine, domnul Syllas vă va da prima lecție.

Am vrut să protestez, să mă asigur că am tolerat-o doar ca instructor şi că am refuzat orice alt maestru, indiferent de abilitățile şi certificatele lor, dar revolta mea, din nou, a fost întreruptă. Demis, m-am întors în camera mea, neavând alt mijloc decât să-mi iau răbdarea cu răbdare.

A doua zi, cu mult înainte de zori, când dormeam profund, o mână fermă m-a strâns să mă trezească.

— Scoală-te, domnule Dalibor! Urăsc oamenii leneşi şi avem multe de făcut, sigur!

În haina sa neagră tăiată impecabil, domnul Syllas ar fi putut arăta ca un preot, dacă nu ar fi fost fulgerele de răutate dulce din ochii lui care nu luminează niciodată ochii oamenilor nefericiți care au trecut prin laminatorul intelectual al seminar mic.

Românul a ajuns la Paris în bagajul prusacilor după Sutele Zile, el a fost responsabil pentru a-mi insufla toate subtilitățile francezei, primul element esențial, potrivit lui Laüme, educației mele de domn. Era un ticălos bătrân fermecător, cu pielea pomadată şi părul vopsit cu cerneală. Gramatician şi lingvist remarcabil, a ştiut cum să-şi facă disciplina distractivă susținându-şi lecțiile cu exemple comice. Cu toate acestea, în ciuda tuturor voinței sale bune şi a orelor de muncă pe care mi le-a impus, m-am dovedit a fi un student mediocru, nu prea priceput la învățarea limbilor străine. Cu toate acestea, nu a fost din lipsă de încercări, pentru că nu am vrut să-l nemulțumesc pe Laüme, dar, în ciuda asemănărilor dintre română şi franceză, creierul meu a avut toate necazurile din lume de a asimila elementele de bază ale limbii. De Molière. Lecțiile mele au început în zori cu exerciții obositoare de conjugare şi sintaxă, apoi, în jurul orei unsprezece, am ieşit să-mi îmbogățesc vocabularul cu termeni exigenți, inspirați de întâlnirile noastre şi de spectacolul străzilor.

De la sosirea sa cu aproximativ cincisprezece ani mai devreme, domnul Syllas se îndrăgostise de Franța. Ştia Parisul de parcă s-ar fi născut acolo şi m-a făcut să descopăr oraşul cu atâta entuziasm cât seria cocas. Mi-a plăcut să merg cu el, iar oraşul mi s-a părut minunat. În fiecare zi, în jurul prânzului, am petrecut în grădinile din Palais-Royal sub ulmi şi tei plantați în rânduri eşalonate. În vârful unui gazon, ne-am oprit în fața unui tun mic, surmontat de o lentilă care concentra razele solare. Când steaua era la zenit, focalizarea opticii a aprins siguranța bombardei, care a tunat cu o explozie goală, foarte rotundă şi foarte sunet. Domnul Syllas îşi scotea apoi ceasul din buzunar şi le dădea mâinilor o ajustare microscopică. Am mers apoi să bem un pahar de vin la Café des Aveugles, sub arcadele galeriei Valois. În cele din urmă, ne-am distrat la teatrul de umbre al domnului Séraphin înainte de a ne întoarce linişit pe insulă, unde cursurile s-au reluat într-un mod mai academic.

La sfârşitul celor două luni ale acestui regim, M. Syllas,

constrâns şi forţat, a trebuit să mărturisească progresul meu mediocru către Laüme. Convocat din nou la biroul lui, mi-am plecat capul ca un subiect rău.

— Îl faci pe profesorul tău să dispere, Dalibor, ceea ce mă întristează. Nu pentru el, ci pentru că pierdem timpul. Aşa că am decis să te stimulez într-un mod cu totul special. Vezi asta?

Cu degetele ei lungi, zâna deschise o cutie din lemn lăcuit aşezată în faţa ei. Înăuntru am văzut o statuetă de ceară a cărei faţă seamănă în mod inconfundabil cu mine.

— Acesta este primul geniu familiar pe care l-am făcut pentru tine. Am început-o cu peste o lună în urmă, la începutul ultimului ciclu lunar finalizat. A fost destinat protecţiei dumneavoastră fizice, dar am decis să-i schimb utilizarea atunci când domnul Syllas mi-a raportat modestia progresului dumneavoastră. E gata acum. Vă va ajuta să vă exprimaţi în franceză, astfel încât să puteţi aborda rapid alte domenii.

— Cum ar trebui să fac asta? Cum funcţionează acest obiect?

— Nu este un mecanism, răspunse Laüme cu un strop de nerăbdare. Nu ai nimic de facut. Numai eu am făcut efortul să-l concep şi să-l aduc la viaţă. Co FELICAŢI-VĂ pentru a beneficia de avantajele sale...

Nedumerit, m-am retras de la birou şi m-am întors la Syllas. Au mai durat câteva zile înainte ca efectele geniului limbilor să se facă simţite, dar odată începute au fost rapide şi spectaculoase. În câteva zile, subtilităţile conjugării nu mai aveau secrete pentru mine, cuvintele, întoarcerile şi expresiile obişnuite mi-au venit spontan pe buze, fără niciun efort din partea mea. La zece zile după activarea statuetei, citeam şi comentam fluent poeziile lui Chamfort, lucrările lui Voltaire sau Rousseau... M. Syllas m-a complimentat, fără să înţeleg ce a declanşat această uşurinţă bruscă în mine.

„Accentul tău este suficient de bun, domnule Dalibor”, a spus el pentru a-mi complimenta, „iar sintaxa ta este cu mult peste ceea ce trebuie. Apreciez foarte mult grija pe care o acordaţi pentru a vă

varia lexicul. Cu toate acestea, aveți grijă să vă articulați propozițiile. Francezii au calități enorme, dar urechea lor nu este un muzician. Nu se vor deranja să încerce să-şi dea seama ce cuvânt se află în spatele terciului pe care îi serveşti.

— Mă voi supraveghea, maestre...

Când am fost suficient instruit în limbă, Syllas m-a prezentat celui de-al doilea tutor. M. Hubert era francez. Era un bărbat de vreo şaizeci de ani, fin şi elegant, rapid în mişcări şi foarte atrăgător. Fusese căpitan de cavalerie în armata lui Napoleon şi îi plăcea să împărtăşească amintirile sale despre campanie. Născut marchiz, primise educația perfectă a unui tânăr aristocrat dedicat aceleiaşi vieți de curte cu cea a strămoşilor săi. Dar Revoluția a supărat aceste perspective şi Hubert a lăsat să treacă furtuna Terorii şi extravaganțele din Director înainte de a sări în şa din spatele aventurierului Bonaparte imediat ce s-a format armata Italiei. Galopul de la Arcole la Austerlitz şi de la Wagram la Quatre-Bras îi oferise o experiență solidă de cai şi arme. Laüme îl alesese să mă învețe călărie, garduri, tir şi bune maniere în toate circumstanțele. Vechi morocănos, Hubert ura Bourbonii, dar nu era republican, pentru că visa să vadă într-o zi Imperiul renăscând din cenuşa sa la inițiativa unui nou Napoleon. Pentru a-i urma lecțiile, nu am avut nevoie de ajutor supranatural de data aceasta. Foarte familiarizat cu animalele, m-am bucurat de compania de cai şi gardurile m-au amuzat. Pe aleile din Bois de Boulogne sau din Tuileries, ne-am făcut monturile să meargă cu un vânt puternic de praf şi nisip, înainte de a traversa sabiile rue aux Ours – unde omul îşi avea obiceiurile –, într-o cameră deja frecventată de muschetarii din vremea lui Ludovic al XIII-lea şi Richelieu.

— Să nu ne pierdem timpul în folie, domnule, mi-a anunțat Hubert încă de la prima lecție. Te voi învăța cum să ucizi, nu cum să te arăți. În acest caz, sabia şi sabia de cavalerie sunt imbatabile. Să începem cu claymore-ul scoțian. Este un instrument formidabil care combină greutatea şi echilibrul. Dar va trebui să-ți întăreşti muşchii pentru a-i face față corect.

În pumn, arma era într-adevăr grea şi îmi era imposibil să o brandesc mai mult de câteva minute fără să fiu epuizată.

Văzând sărăcia mea constituţie, Hubert a început să mă facă să mănânc carne roşie dimineaţa devreme şi m-a forţat să fac exerciţii fizice dureroase. Pe atunci nu aveam douăzeci de ani, totul era profitabil pentru mine. În câteva luni, m-am descurcat şi m-am dezvoltat atât de bine, încât claymore a ajuns să nu cântărească mai mult decât o crenguţă în mâini.

Alături de garduri, Hubert m-a învăţat să trag. A durat aproape un minut să împodobească o armă în acel moment, ceea ce l-a înnebunit pe fostul ofiţer de nerăbdare.

— Puştile franceze sunt mai precise, dar mult mai lente de reîncărcat decât puştile englezeşti sau gafele prusace. Ne-a costat victoria la Waterloo! Nu pot sublinia suficient cât de repede trebuie să plasaţi grundul pe platou sau să introduceţi umplutura în butoi. Este o chestiune de viaţă sau moarte.

De zece ori pe zi, trebuia să fac exerciţii pentru a-mi îmbunătăţi performanţa. La fel ca Syllas în domeniul său, Hubert a fost un profesor excelent şi a ştiut să dea gust pentru materia sa. Sub domnia sa, am devenit rapid un scutier destul de bun, un shooter precis şi un swashbuckler acceptabil.

— Din punct de vedere tehnic, acum ştii la fel de mult ca mine, mi-a declarat el într-o seară, în timp ce ne întorceam de pe strada aux Ours de la Châtelet. Doar practica te eşuează. Nu există nicio îndoială că într-o zi vi se va oferi posibilitatea de a vă dovedi valoarea. Între timp, mi s-a ordonat să te pregătesc pentru alte fapte.

— Care?

— Băiete, acum că poţi să-ţi răzbuni onoarea fără să te temi de vreun adversar, trebuie să intri în lume. O vreme vom abandona grajdurile şi podelele sălilor de garduri pentru parchetul saloanelor şi catifeaua teatrelor. Îţi voi insufla manierele înaltei societăţi.

Nu confundaţi paharul cu vin şi paharul cu apă, ştiind că nu

sărutați niciodată mâna unei doamne, ci doar periați-o, dansați valsul fără a vă pierde echilibrul şi multe alte cunoştințe inutile constituite pentru mine, timp de câteva săptămâni, noi subiecte de studiu. Nu m-a emoționat la fel de mult ca exercițiile marțiale şi am fost puțin dispus să urmez sfatul stăpânului meu, care uneori i-a readus asprimea ca ofițer.

„Mă tem că vei fi întotdeauna puțin neîndemânatic", se plângea adesea. Poate că ar fi nevoie de câteva tanga bune pe coaste pentru a te forța să te aplici... Dar oricum, când te-ai făcut de râs o dată sau de două ori şi ai auzit râsul izbucnindu-te în spate, îți aminteşti – fie de sfatul meu. Nu este treaba mea. În ceea ce mă priveşte, cred că nu mai rămâne decât să te împietresc. Pentru prima dvs. Ieşire de mâine, vom merge la Cénacle!

— Ce este? de mandai I un aer prostesc.

— Cenaclul, domnule? A replicat Hubert cu o voce brusc supărată. Dar este locul în care este construit spiritul Parisului, salonul în care M. Hugo primeşte cele mai bune talente ale timpului nostru. Este o onoare să fiu primit acolo.

A doua zi, aşa cum îmi promisese, Hubert m-a dus pe strada Notre-Dame-des-Champs la casa unui tânăr poet care se mândrea cu o revoluție literară. Oamenii se învârteau în jurul lor de la pivniță la mansardă şi nu puteau face un pas fără să cadă pe o persoană entuziastă recitând versuri sau declarând replici teatrale. Hubert mi-a şoptit nume la ureche, dar nu mi-am putut aminti niciunul. Bătrânul ofițer avea un mare respect pentru cărți şi un respect şi mai îndrăzneț pentru scriitori. Am găsit o sensibilitate atât de curioasă şi amuzantă la acest bătrân care putea plânge ascultând o odă. Mi-a făcut cunoştință cu domnul Hugo, care, pentru că nu aveam ce să-l fac să citească şi nici să-i spun de când nu citisem nimic din operele sale, a pierdut interesul pentru mine în mai puțin timp decât el.. În timp ce l-am jignit pe Hubert, rugându-l să mă scoată din locul în care muream de plictiseală, un tânăr extravagant mi-a întins mâna fără cerimonie, cu un zâmbet larg. Ochii ei întunecați sclipesc de bună dispoziție

şi energie. Pielea lui era ciudat de întunecată, iar trăsăturile sale erau cele mai rotunde pe care le văzusem vreodată.

— Eu sunt Dumas, mi-a spus. Alexandre Dumas, dramaturg... Eşti...?

„Dalibor Galjero”, i-am răspuns, strângând mâna jumătății. Şi iată-l pe domnul Hubert...

„Excelent maestru de scrimă, ştiu”, a comentat Dumas, salutând fostul căpitan. Uneori am avut ocazia să măsoară întinderea talentelor sale în camera din rue aux Ours. Nu ştiam de pasiunea ta pentru beletre, monsie ur. Ea mă încântă...

Hubert şi Dumas au schimbat câteva amabilități.

Dumas şi-a chemat prietenii în jurul său şi ni i-a prezentat: era un anume Gautier, un pictor, Delacroix şi un domn de Nerval, cu un ochi febril şi un ştergător zdrobit.

— Nu găseşti locul furios irespirabil? l-a întrebat Dumas după câteva minute de palaver. Dacă am merge la cină?

Înrolați în trupă, eu şi Hubert i-am însoțit pe aceşti domni frumoşi la un restaurant de pe malurile Senei, unde am ocupat un salon mare. Ni s-a servit o mulțime de stridii şi vin alb, pui şi sosuri delicate. Ne-am ospătat printre bărbați până noaptea foarte târziu. Aceşti domni fierbinți se numeau „Jeune Franc e” sau „Romantiques”. Au spus că iubesc oamenii şi disprețuiesc burghezia şi au pretins că trăiesc ca aristocrați. Compania lor a fost plăcută şi veselă. La vârsta mea, asta a fost suficient pentru mine. La sfârşitul mesei, domnul Hubert ne-a povestit cum împărțise capul unui general austriac la Austerlitz şi cum apucase steagul unei escadrile de lanceri ruşi în timpul bătăliei de la Moskva. Am fumat țevi şi trabucuri, am băut absint şi coniac.

— Povesteşte-ne despre tine, domnul meu de Galjero, mi-a spus în cele din urmă Dumas. În afară de faptul că păreți un băiat bun şi un prieten foarte drag al domnului Hubert, nu ştim nimic despre dumneavoastră. Accentul tău este ciudat. Sub ce cer ați văzut lumina zilei şi care este plăcerea prezenței dumneavoastră la Paris pentru noi?

— Numele meu este Dalibor Galjero, am lămurit mai întâi. Nu port particula.

— Nu contează, draga mea! a exclamat Dumas. Deşi deține unul, deşi marchiz este, M. Hubert nu îl poartă. Absența sau prezența sa evident nu marchează valoarea unui om. Dar nu uita de muzica lucrului. Sună grozav la ureche în cazul tău! Haide, continuă, domnule de Galjero...

În câteva propoziții, mi-am inventat originile şi o poveste pentru a justifica venirea mea la Paris.

— Am crescut în Bucureşti. Am fost trimis în Germania şi Franța pentru a-mi finaliza studiile. Cred că aşa numesc englezii *Grand Tour*. Dar Parisul îmi face plăcere atâta timp cât mă gândesc să rămân acolo.

— Foarte bine... Scrii?

Întrebarea m-a amuzat.

— Desigur că nu. De ce mă întrebi asta?

— Pentru că există o aură ciudată despre tine, mi se pare. Un parfum... Sau mai degrabă o respirație misterioasă, precum cea întâlnită doar la oamenii obişnuiți să frecventeze imaginația.

— Te înşeli, Al Exandre, îl corectă imediat Nerval. M. De Galjero nu este autor. El este infinit mai bun de atât: este un personaj! Am simțit-o imediat când am fost prezentați. Da! Ar face un model magnific pentru un erou al unui roman. Are atât prezență, cât şi exotism.

„Un erou al unui roman sau o figură pentru picturile mele", a spus Delacroix, golindu-şi paharul. Chipul ei este superb. La o vârstă mai tânără, seamănă cu Sardanapalusul meu. Aş vrea să te pictez cândva, dacă îmi permiți. Trebuie să fiți foarte atrăgători pentru femei, domnule. Cred că eşti norocos cu ei.

Acesta a fost un subiect despre care, evident, nu mi-a plăcut să discut. Dintr-o dată foarte incomodă, m-am simțit roşind şi bâlbâind o frază fără coadă sau cap care îi făcea pe oaspeți să râdă.

— Oh, aia! Sunteți atunci fecioară, domnule? Dumas m-a

gâdilat cu blândețe.

„Este adevărat că nu am fost niciodată interesat de aceste lucruri”, am mărturisit, rugându-mă către cer ca subiectul conversației să devieze repede.

Din păcate, răspunsul meu a reaprins interesul pe care îl aveau noii tovarăşi tocmai în această zonă.

„Nu este permis, la vârsta ta şi cu aspectul tău, să fii ignorant în acest domeniu”, a continuat Delacroix. Ai vrea să-l remediem? Nu, noi avem intrările noastre în cele mai bune case pariziene şi vom găsi cu siguranță fata visurilor tale, indiferent de înclinația ta. Vă garantez că cazul poate fi auzit în decurs de o oră.

— Este foarte târziu, domnilor, şi cred că vă vom lăsa pe seama frivolităților voastre, a intervenit imediat Hubert. Vedeți, sunt un fel de şofer pentru tânărul domn Galjero. Misiunea mea este să veghez asupra moralității sale. Beți şi discutați în companie bună sunt posibile, dar frecventarea locurilor pe care intenționați să îi arătați nu este încă pentru el!

— Şi cine ține acest tânăr câine de rasă atât de scurt pe lesă? Se întreba Dumas. Tatăl său a dat aceste ordine îngrozitoare?

— Nu, domnilor. Este o doamnă foarte frumoasă. Şi dacă îl ține sub control, este evident pentru că o ține pentru ea...

Galeriile Palais-Royal

Următoarele săptămâni m-au găsit harnic cu romanticii. Delacroix mi-a împărtăşit dragostea mea pentru cai; urcam deseori la Luxemburg sau la Tuileries. Contradicțiile, impertinența şi imaginația vie a lui Dumas m-au amuzat. Nerval m-a intrigat şi conversația lui Gautier a fost adesea mistificatoare. Numai Hugo, căruia îi vizităm deseori, nu mi-a plăcut: aerurile sale mărețe mă plictiseau. Cu toate acestea, el a fost considerat un maestru de mulți. O aură nesănătoasă plutea în jurul lui şi mă enerva până la extrem. Prezența mea trebuie să-i fi provocat o nelinişte echivalentă pentru că şi el a evitat să-mi vorbească.

— Hugo este un fel de clarvăzător, mi-a spus Gautier când mă sfătuia asupra alegerii mănuşilor şi pălăriilor în magazinul unei

faimoase lopete din strada Saint-Honoré. Mai puțin strălucitor decât Nerval, care are flash-uri nebuneşti, dar mai ancorat în realitate. Ştie să-şi folosească darurile în timp ce Gérard rămâne poet în tot ceea ce face. Hugo este o vulpe. Scrierile sale nu sunt niciodată spontane. Fiecare dintre cuvintele sale este un calcul, fiecare dintre propozițiile sale o ecuație. Toate acestea măgulesc şi rutil, dar în cele din urmă rămân foarte reci şi sterile.

La acea vreme nu aveam nicio cultură literară şi mă găseam incapabil să judec lucrările unui astfel de autor. Am încercat să citesc textele noilor mei prieteni, dar mintea mea nu era încă suficient de pregătită pentru a înțelege complexitatea scrierii lor şi a gusta variațiile stilului lor.

Am făcut-o asiduu, totuşi, pentru că trebuie spus că zilele mele erau de acum înainte compuse din trândăvie mai mult decât din studiu. Cu greu i-am mai văzut pe M. Syllas şi M. Hubert. Mergeam adesea singur să traversez strada din rue aux Ours sau să mă plimb de-a lungul Senei până la Luvru. Cât despre Laüme, abia am mai văzut-o şi nu ştiam exact pe ce îşi petrecea orele. Hotel de pe Quai d'Orléans a fost atât de mare încât am putea trăi acolo fără a trece unul pe altul. Uneori, cu toate acestea, mă chema la biroul ei pentru a mă întreba cum stau şi dacă sunt bine cu lecțiile mele, dar îngrijorarea ei nu se extinde dincolo de aceste întrebări. În timp, gelozia mea se diminuase. Nu ştiam dacă Laüme repetă la Paris afacerile odioase pe care le ținuse aproape în fața mea în timpul călătoriei noastre din România în Franța şi, mai presus de toate, nu voiam să ştiu. Desigur, îl auzisem uneori pe antrenor marcându-şi prezența descentrată în fața uşii mele la miezul nopții, dar, din moment ce găsisem puterea de a rezista invitației sale tăcute, el nu insistase. Gândurile mele s-au îndreptat acum către noii mei tovarăşi romantici. Amuzat de strălucita lor companie, am luat obişnuința de a merge cu ei la teatru sau la operă în fiecare seară. Aceste ieşiri au fost distractive şi m-au distrat efectiv din obsesia mea pentru Laüme. El a continuat foarte târziu prin sărbătoare foarte veselă sau am găsit

tinere modele Delacroix ateliere şi actriţe ucenici recrutaţi de Dumas. Râzând, nu timizi, aceste domnişoare ajungeau de obicei foarte dezbrăcate în saloanele din Le Véfour sau Le Procope unde ţineam o masă deschisă pentru toţi poeţii din capitală. Trecând plăcut din braţ în braţ, sărutându-se plin pe gură şi lăsându-şi formele să se simtă, au râs de mine, care rămâneam rece în ochii lor.

— Domnul de Galjero nu este pentru voi, ticăloşii mei, se amuză Dumas. Acest mare lup care a ieşit din neguri este proprietatea altuia. O creatură misterioasă mult mai frumoasă decât tine, se pare! Nu-i aşa, Dalibor?

Stânjenit, nu i-am răspuns, preferând să părăsesc sediul când a sosit ceasul pentru cea mai crudă desfrânare.

Servind ca model pentru nimfele lui Delacroix, una dintre aceste griete a fost numită Sandrine. Faţa lui expresivă era o prospeţime atingătoare. Corpul ei zvelt şi neinstruit arăta ca al unui copil. Am citit în ochii ei că are o atracţie specială pentru mine. În fiecare seară, ea se apropia şi încerca să mă înmoaie. Zâmbetele ei erau triste când am alunecat fără să răspund şi am lăsat-o pe mâinile şi sărutările altora. Încetul cu încetul, însă, m-am lăsat emoţionat de această fată în care credeam că am redescoperit puţin din propria mea naivitate. Am împărtăşit o anumită vulnerabilitate şi, de o frumuseţe foarte simplă, fericită şi picantă, era ca inversul lui Laüme. Sandrine nu m-a impresionat. O femeie, era fără aroganţă, fără pretenţii şi fără acea perfecţiune care îl făcea pe Laüme atât de îngheţat, atât de îndepărtat, atât de imposibil de meritat.

Într-o seară, mi-a şoptit cuvinte de dragoste care ştiau cum să mă emoţioneze. De atunci nu am mai vrut să o părăsesc. M-a condus în camera ei, la periferia cartierului Grenelle, unde am început îmbrăţişări dulci care mi-au făcut mintea roşie. Dar, în ciuda dorinţei nebune pe care o aveam pentru ea, vege-ul meu nu s-a încordat. Fie că Sandrine îl freacă în mâini, îl înconjoară cu limba sau îl apasă între sâni, nimic nu a ajutat, virilitatea mea a rămas la jumătate de catarg şi nu a dat mai multe semne de

strălucire decât atunci când Laüme se aruncase asupra mea în camera românului Hostel. Ruşinat, am bâlbâit o scuză stângace şi mi-au venit lacrimile în ochi. Înţelegând, Sandrine m-a îmbrăţişat şi mi-a şoptit cuvinte dulci de consolare. Mult timp am rămas aşa, corpurile noastre goale strâns lipite unele de altele, dar forţate în castitate totală în ciuda dorinţei noastre dureroase.

Când s-a ivit zorii, a trebuit să mă întorc în Île Saint-Louis. Am părăsit-o pe Sandrine cu regret, promiţându-mă că o voi revedea cât mai curând posibil şi chu chu chot o mie de prostii ca să-i măgulească frumuseţea răutăcioasă şi să o pregătească pentru întoarcerea mea. În ciuda neputinţei mele, tocmai am petrecut cele mai strălucitoare ore din existenţa mea şi aş fi fost la un pas de fericire perfectă dacă aş fi fost un om obişnuit. Dar eu eram un Galjero, un om de o linie veche marcat de favoarea unei zâne puternice şi periculoase. Faptele mele nu au răspuns la aceleaşi legi ca cele ale oamenilor de rând, un judecător mi-a sancţionat abaterile. Un judecător care a câştigat toate drepturile asupra mea, pentru că într-o zi m-a înviat din morţi.

În timp ce mă îndreptam spre hotelul din Quai d'Orléans, frica mi-a crescut. Teama de a-l înfrunta pe Laüme. Mă tem că trebuie să răspund în faţa ei pentru slăbiciunile mele. De teamă că, prin lucrare de magie, ea a descoperit deja toate intenţiile mele înşelătoare... Palid şi tremurând, genunchii tremuri, transpiraţie acră străbătându-mi templele, m-am anunţat. Reglându-mi haina, îmbrăcându-mi lavalierul, eram pe punctul să suport o scenă cumplită. Dar Laüme nu mi-a pus nicio întrebare despre lunga mea escapadă.

„Am stabilit un nou program pentru tine, Dalibor", a anunţat ea pe un ton neutru. Voi fi tutorele dvs. De acum înainte. Vreau să fac un mag din tine. Este timpul să vă începeţi iniţierea. Vom începe prin a studia elementele de bază ale astrologiei...

Începând din acea zi şi fără alte preambuluri, majoritatea timpului meu a fost, prin urmare, dedicat ştiinţei austere a stelelor. Laüme mi-a explicat simbolurile şi mi-a descris cursul

planetelor. Ea mi-a arătat cum să construiesc o temă şi cum să o interpretez. Totul a fost foarte abstract pentru mine şi încă complex. Indiferent cât de mult am aplicat, noțiunile de precesiune a echinocțiilor sau retrogradare m-au respins; Am confundat deseori desenele Fecioarei şi Scorpionului, am memorat nuanța dintre planetele în opoziție şi am eşalonat, am dat peste atribuirea controlului celor douăsprezece case ale zodiacului. Laüme era exigent şi nu înțelegea lipsa mea de interes.

La fel ca toți studenții răi, mintea mea era în altă parte. Momentele petrecute mângâind-o pe Sandrine nu au încetat niciodată să mă bântuie. În fiecare minut, în fiecare secundă, imaginea lui apărea înaintea ochilor mei. Parfumul ei părea să plutească în jurul meu şi gura mea saliva la gândul de a se odihni din nou pe buzele ei. Mi-era foame după ea... A trebuit să aştept trei seri înainte să o găsesc în camera ei. Folosisem pretextul de a merge la teatru cu Dumas pentru a părăsi Ile Saint-Louis câteva ore. Puțin mai bine decât precedentul, performanța mea nu a fost suficient de strălucitoare încât să-mi permită să împlinim uniunea noastră. Tovarăşul meu nu mi-a împiedicat această nouă slăbiciune. Am râs de asta şi am găsit o sută de modalități de a uita acest eşec.

Cu Sandrine a dispărut greutatea care m-a zdrobit când eram în prezența lui Laüme. Datorită ei, parcă îmi recapăt o parte din libertatea pierdută. Am crezut că sunt îndrăgostit. Când am părăsit-o în noaptea aceea, am luat hotărârea: am vrut să vorbesc cu Laüme, să-i mărturisesc că nu sunt la înălțimea aşteptărilor ei, că ceea ce spera de la mine nu era la îndemâna mea şi m-am simțit suficient de puternic. Să rup pactul care mă lega de zână. Argumentele mele erau gata, decizia mea luată. M-am imaginat ca prinț pe cale să abdic de dragul unei păstorițe şi asta m-a înălțat. Am vrut să duc o viață obişnuită alături de o femeie blândă care ştia să mă iubească pentru cine eram şi nu pentru cine voia să fiu. Timp de trei secole, Laüme trăise fără niciun Galjero. De ce a avut nevoie de mine atât de disperată astăzi? Orice! Eram practic o

ființă mediocră incapabilă să-mi asum destinul prea mare căruia mi-a dedicat-o. Mi-a permis să ascult povestea lui Galjero şi Dragoncino pentru a mă întări şi a şterge ruşinea pe care am simțit-o când m-am gândit la copilărie. A vrut să-mi dea exemple de urmat, exemple de curaj şi vitejie, ferocitate şi libertate... Dar, în adâncul sufletului, ştiam că nu arăt ca strămoşii mei. Crimele pe care le comiseră în numele lui Laüme, nu m-am simțit capabil să le reproduc, nici măcar să-i păstrez iubirea sau să merite viața eternă pe care mi-o promisese! Nimic excepțional nu a trăit în mine. Fără putere. Fără curaj. Nicio voință de putere. Nu este nevoie de fast.

Convins că zâna se va preda argumentelor mele, am trecut pragul conacului cu certitudinea drepturilor mele şi m-am prezentat în ciuda orei târzii la uşa apartamentelor din Laüme. Câțiva slujitori încă aflați la serviciu mi-au spus că doamna ieşise fără să indice ora întoarcerii ei. O îngrijorare plictisitoare a venit peste mine. Am fugit la grajduri. După cum mă aşteptam, berlina nu mai era acolo... Am aşteptat degeaba până în zori. A trecut dimineața. Ceaşcile de cafea pe care le-am înghițit pentru a mă ține treaz în curând nu au fost suficiente pentru a-mi stăpâni indolența şi am adormit ca o masă într-un fotoliu când au trecut trei şi jumătate. M mintea ceață a fost un vis absurd atunci când tastarea destul de dur mi-a biciuit obrazul. Trezindu-mă cu un tresărit, l-am văzut pe Laüme în fața mea, cu mănuşi în mână, în picioare la jumătate de lumină, cu o haină mare peste umeri care îi acoperea rochia cu coşuri. Era întuneric şi camera era luminată doar de câteva lumânări.

— Iesim, a spus ea. Ia-ți haina şi pălăria.

Tonul vocii sale nu a suferit un răspuns. Mi-am căutat în grabă hainele, în timp ce ea îşi sună deja tocurile cizmelor pe podelele holului. Rezoluțiile mele referitoare la Sandrine au fost uitate. Zboruri. Răspândit ca cenuşa de un vânt puternic. Zâna a trebuit doar să apară, astfel încât am devenit imediat o cârpă moale. Conştient de laşitatea mea, dar incapabil să o feresc, am plecat

capul şi l-am urmat pe Laüme fără să ştiu destinaţia noastră.

Am mers de-a lungul Senei în aval. De la Ile Saint-Louis, am trecut pe Ile de la Cité, chiar în spatele Catedralei Notre-Dame şi a Palatului Episcopal. Acolo, direct lângă râu, o clădire alungită din cărămizi întunecate, joasă, străpunsă cu ferestre înguste cu bare, semăna cu o închisoare. Protejat de o poartă înaltă deschisă permanent, drenând o populaţie de burghezi bine îmbrăcaţi şi săraci săraci în zdrenţe, a fost mortuarul municipal.

— Parisul nu este doar oraşul artelor şi al plăcerilor, a anunţat Laüme când am trecut la rândul nostru de poartă. Este, de asemenea, un loc al morţii şi al mizeriei. Mulţi sunt oamenii nefericiţi care îşi pun capăt vieţii înecându-se în Sena sau aruncându-se sub un taxi. Luptele dintre legitimişti şi republicani, dueluri, răzbunări private şi ambuscade stabilite de subiecţi răi din mahalale sporesc şi mai mult numărul cadavrelor în fiecare zi. Aici îi aducem pe cei pe care îi găsim întinşi pe drum. Aici sunt expuşi, astfel încât spectatorii să poată veni şi să îi recunoască. Venim acolo ca la teatru. Toate sufletele fascinate de moarte se bucură de spectacolul trupurilor ucise. Iubesc şi acest loc şi trebuie să înveţi să-i gusti farmecele şi secretele. Fără vrăjitorie fără familiarizarea cu cadavrele...

Descompus, respins de cuvintele lui Laüme şi totuşi incapabil să scape de strânsoarea lui, l-am urmat în inima casei morţilor. Într-o sală mare, îngheţată, luminată puternic de gaz, ne-am amestecat cu mulţimea disparată care venise să-şi caute plinul de emoţii dezgustătoare. Un pasaj metalic echipat cu bariere separa două rânduri de mese de marmură neagră pe care se sprijineau corpurile, cu capetele ridicate de o pernă de granit. Sub paturile de piatră, sertarele metalice conţineau blocuri enorme de gheaţă pentru a întârzia putrezirea cărnii cât mai mult posibil. Ceea ce am văzut atunci a fost doar o succesiune de monstruozităţi care adesea mă obligau să cobor privirea. Laüme mi-a strâns braţul şi a părut că se entuziasmează la vederea acestor murdare carouri. În venele sale, mai este în sânge un pic de sânge de la ghoul Yohav...

Cum altfel să explic fiorii de extaz pe care i-am văzut ridicându-se pe pielea lui? Cum să înțelegeți plăcerea pe care a emis-o în timp ce contempla o față despărțită de roata unei trăsuri sau un tor care a fost scufundat de chila unei nave?

— Hai, mi-a spus ea la sfârşitul dureroasei noastre plimbări prin galerie. Cunosc un loc şi mai bun.

Aşadar, fără să înceteze să mă agațe de brațul meu, ea m-a condus pe un hol puțin frecventat. Bătând la o uşă de sticlă, a fost recunoscută de un bărbat într-o bluză care ne-a condus la aripa clădirii unde erau depozitate cadavrele nou colectate. A fost un privilegiu foarte dobândit să pot asista la despachetarea acestor corpuri. În mai puțin de o oră, am văzut sosirea a trei sau patru corpuri, rănile răsuflând încă, pielea caldă şi membrele care nu erau încă rigide cu rigor mortis.

— Văd ce suflet mic le-a mai rămas, spuse Laüme gâfâind. Ea vorbeşte cu mine, îmi spune despre aventura lor si mizeria lor... Uneori, ea dezvăluie, de asemenea, secrete pentru mine... Eu te voi învăța să le vadă şi să-i asculte...

A fost prea mult pentru mine. Capul meu se învârtea şi fluturi luminoşi mi-au fluturat peste retină. M-am fermentat din strânsoarea lui Laüme şi aproape că am fugit din acest loc sordid. Aveam nevoie de aer...

Frigul nopții mi-a făcut bine. Rezemându-mă pe parapet, cu stomacul încordat şi cu mintea încurcată, am simțit o mână rece rămânând uşor pe gât.

— Moartea te sperie, nu-i aşa, Dalibor?

Vocea lui Laüme era blândă ca a unei mame. Toată isteria morbidă părea să o fi părăsit. M-am întors spre ea. Fața lui îşi recăpătase calmul. Mi s-a părut că o privesc ca în prima zi a întâlnirii noastre, când încă nu-mi dezvăluisem neputința, când ea credea că sunt la fel de puternică ca Galjero, spera la mine la fel de curajos ca Dragoncino...

„Am trecut prin moarte”, am spus, aproape tremurând. Nu mă fascinează...

— Şi eu, aproape că ştiam moartea, şopti ea. Cu mult timp în urmă, duşmanii mei aproape că m-au ucis... Dar am găsit în umbră o bogăție nemaiauzită, pe care înainte nu o ştiam... Lumea morților este la fel de fascinantă ca cea a celor vii, Dalibor. El ne poate învăța atât de multe... Am supraviețuit datorită lui. Îi vei descoperi într-o zi frumusețile şi comorile... Îți promit...

Aşadar, pentru prima dată în luni, Laüme m-a sărutat. Nu a fost sărutul unei mame sau al unei prietene, ci un adevărat sărut al unui iubit, lung, profund, pasionat... Când s-a tras înapoi, am vrut să reluăm îmbrățişarea noastră şi i-am îmbrățişat talia, dar ea m-a împins cu la fel de sensibilitate ca fermitate.

— Hai să avem răbdare, nu? Nu vreau să mă grăbesc cu lucrurile. Va veni în timp util şi atunci totul va ieşi aşa cum ar trebui.

Ne-am întors încet acasă, mergând cot la cot. Laüme şi-a sprijinit mâna pe brațul meu şi acum eram mândru că sunt lângă el...

*

Timp de câteva săptămâni, m-am temut că vizitele noastre la morgă se vor repeta. Ştiam că Laüme mergea uneori singură acolo, dar ea nu mi-a mai impus niciodată acest exercițiu dureros şi am putut să mă dedic ocupațiilor pe care şi le imaginase pentru mine. După franceză, a trebuit să încep să studiez latina şi greaca în paralel cu temele mele de astrologie. Geniul familiar conceput să mă ajute în acest domeniu a funcționat minunat. În mai puțin de o lună, am putut, fără niciun profesor şi doar prin câteva lecturi personale, să stăpânesc aceste două limbi cu la fel de uşor ca un profesor vechi la Sorbona. Cu fervoare şi cu o preocupare constantă pentru a satisface cea mai mică dorință a lui Laüme, am citit Ptolemeu, Hipocrate şi Galen...

Hôtel du Quai d'Orléans avea câteva mii de lucrări. Toate erau prețioase, multe erau rare. Unii, unici în lume, necunoscuți pentru cei mai mari bibliofili, niciodată menționați, erau ca nişte vise de neatins ale cărturarilor. Laüme le obținuse goale în cele

patru colțuri ale Europei, de-a lungul secolelor sale de existență, fără ca un Galjero să stea alături de el, iar eu nu dobândisem încă dreptul de a consulta toate aceste volume sau chiar de a mă aventura singur în toate colecțiile. Conform apartenenței lor tematice, cărțile erau clasificate în camere diferite, toate încuiate şi greu accesibile. Pentru studiile mele de astrologie, baza tuturor ştiințelor vrăjitoare, Laüme mi-a deschis doar sufrageria albastră, o mică cameră plăcută la ultimul etaj al casei, special amenajată în pod, astfel încât să putem observa cerul... Un golf mare străpuns în acoperiş, conform planurilor proiectate de Laüme, şi un telescop au făcut posibilă, în serile de primăvară şi vară, privirea la stele. Dulapurile înalte cu sertare pentru a depozita hărți ceresti plate, astrolabele arabe, efemeridele deschise pe lutri şi numeroase tratate ştiințifice au făcut din acest loc o lume aparte, dedicată ştiinței stelelor.

Fără să le văd vreodată, ştiam că hotelul are alte camere de acest gen. Laüme mi-a povestit despre camera verde, dedicată puterilor plantelor; a sufrageriei gri, unde aş studia într-o zi magia pietrelor; din camera albă, dedicată magiei ceremoniale, şi în cele din urmă din celelalte premise, chiar mai bine protejate, celulele de studiu roşii şi negre unde, îmi jurase ea, vom opera într-o zi împreună marile mistere ale sângelui şi sângelui. Moarte...

Întrucât am arătat o bună voință evidentă şi că, încetul cu încetul, mă impregnam de câteva rudimente de astrologie, Laüme nu s-a opus să-mi văd prietenii romantici.

— A face pe placul minții pariziene frumoase este un fel de brevet, m-a asigurat ea. A-i seduce şi a-i vedea este un exercițiu salutar şi va începe să vă scadă.

Prin urmare, cu consimțământul deplin al mentorului meu, în afara lecțiilor sau studiilor mele solitare, am continuat să-mi văd prietenii artistului şi dramaturgului. Întâlnirile noastre de la Palais-Royal au fost numeroase şi până la urmă ar fi fost plăcute dacă Sandrine nu ar fi fost prost ataşată de a mă recâştiga. Neînțelegând de ce i-am arătat răceala bruscă după două nopți

petrecute împreună, şi-a jucat punctele forte pentru a-mi cuceri inima. La rândul meu, bântuit de cuvintele lui Laüme după vizita noastră la morgă şi stimulat de noua atenţie pe care mi-a acordat-o, am refuzat să acord o atenţie griettei. Cum ar fi putut concura această fată cu zâna care mă dorea pentru un partener? A fost imposibil. Am avut scene. A cerut explicaţii pe care eu nu am putut să le ofer. Dacă i-aş fi dezvăluit adevărul despre legăturile excepţionale care m-au unit cu Laüme, ea m-ar fi numit nebună şi nu ar fi vrut să mă creadă. Aşa că am fost forţat să mint şi laşitatea. Împingându-i fără îndoială avansurile, m-am făcut aspră şi răutăcioasă, ceea ce nu prea era ca mine. Am simţit o durere mare. Acest lucru a sfârşit cu descurajarea lui Sandrine. Micuţa s-a arătat din nou la mesele noastre, dar, după ce s-a purtat în faţa mea în modul cel mai licenţios cu prietenii mei pentru a-mi trezi gelozia, s-a închis, de următoarele ori, într-o atitudine languidă care nu a atras mai multi oameni. Slăbeşte, pierde. Obrajii i se scobiră şi ochii i se scufundară în orificii. S-a întâmplat să nu mai vină. Am fost amândoi uşurat şi îngrijorat. Au trecut săptămânile şi apoi, într-o zi de noiembrie, Delacroix m-a luat deoparte sub galerie.

— Ştii că Sandrine e la Hôtel-Dieu, băiete? Şi că este din cauza ta?

Vestea mi-a exprimat cele mai secrete temeri. Şocat, m-am simţit brusc palid şi a trebuit să mă sprijin de un stâlp.

— Din cauza mea? Dar cum? De ce? Nu vrei să spui...

— Lejeritatea ta a provocat în ea o disperare atât de profundă încât nu a putut să o suporte. A încercat stângaci să-şi pună capăt vieţii. Am învăţat-o azi. Femeia nefericită stă între viaţă şi moarte...

Refuzând să aud mai multe, am salutat imediat un taxi pentru a mă duce la patul nefericitei femei. Hôtel-Dieu era un loc teribil, chiar mai rău decât morgă. Bolnavii erau depozitaţi acolo mai mult decât îngrijiţi. Puţine erau medicamentele adevărate, iar săracii primeau îngrijiri derizorii care nu-şi permiteau să fie trataţi acasă

de un medic, aşa cum era obişnuit pentru burghezie şi alte persoane în stare bună. Am găsit-o pe Sandrine în agonie într-o cameră comună, printre patru duzini de paralitici, tuberculoză şi alte consumatoare pe punctul de a traversa apele înghețate ale Styxului. Pentru a pune capăt existenței sale, mica mea amantă înghițise nişte pulbere otrăvită vândută cu doi cenți la piață pentru a scăpa de şobolani. Chipul putred, carnea deshidratată, părea o mumie de mileniu cu pielea cenuşie şi ochii stinşi. Respirația lui era răguşită şi membrele deja aproape înțepenite de moarte. Teribil de mişcat, m-am aruncat la poalele patului ei şi am rugat-o să mă ierte. Un semn, am vrut doar un semn pentru a-mi curăța conştiința.

„Oricare ar fi vina ta față de ea, este foarte târziu să-i ceri iertare, băiete," mi-a spus o soră bună şifonată, apropiindu – se de mine cu paşi mici. Bietul lucru nu te mai aude. Acest copil cu siguranță nu va petrece noaptea...

— Asta au spus doctorii? Am întrebat în lacrimi. Nimeni care să aibă speranță?

— Toti? a exclamat călugărița. Ce vrei sa spui? Această fată nu a fost văzută de niciun medic. A fost adusă aici de un prieten care nu-şi putea plăti decât patul şi un tratament ineficient. Nimic altceva.

— Cum? 'Sau' Ce? Am plans. Niciun doctor nu a văzut-o încă?

— Niciun. Dar dacă ai bani, îi pot aduce imediat.

— Cel mai bun! Plătesc pentru cel mai bun doctor din mormântul tău comun. Cel mai bun din Paris, chiar, dar salvează-o pe această tânără fată, te rog!

Lăsând poşeta mea completă în mâinile surorii uluite, m-am aruncat pe patul lui Sandrine pentru a o ruga să se întoarcă printre cei vii. Încă îi scăldam fața în lacrimi când un bărbat cu bluză albă s-a aplecat în cele din urmă asupra ei...

Sandrine

— Charles X şi marele ministru Polignac acumulează gafe. Ele dau ceva de macinat nostalgic pentru Republica. Am sentimentul

că Franța este însărcinată cu o nouă revoluție. Pudra şi gloanțele vor ieşi în curând din cache. Planul va cădea înainte de un an, pun pariu că treizeci de Louis!

— Pariați, dragul meu Dumas, răspundeți-l pe Théophile Gautier. Şi tu, Dalibor, ce părere ai despre situație?

„Nu-mi pasă", am spus cu o mufa, ridicând din umeri. Fie ca diavolul să ia împreună republicanii şi regalii! Nu înțeleg nimic despre certurile lor şi mai presus de toate vreau să nu ştiu nimic despre asta...

Acest răspuns inconfundabil mi-a reflectat gândirea din acel moment. Nu numai că nu mă interesa politica, dar aveam în minte multe alte preocupări. Timp de zece zile, doar sănătatea lui Sandrine a contat pentru mine. Plătisem din propriul meu buzunar toate costurile recuperării sale, care mă costaseră scump. Mi-am reținut apoi banii de la Laüme. În fiecare lună, ea îmi aloca destule pentru a satisface nevoile mele pentru diverse bibelouri, dar largimea ei nu era exuberantă. Salvarea lui Sandrine nu numai că mi-a afectat rezervele financiare, dar mi-a aruncat mintea în noi dureri, pentru că remuşcările pentru faptul că i-au provocat atâtea nenorociri acestei fete l-au contestat cu regret că nu a scăpat definitiv de ea. Sandrine, de când venise în sinea ei, nu a încetat niciodată să-mi declare dragostea. De îndată ce a reuşit să meargă, am condus-o acasă şi am angajat serviciile unei asistente pentru a o ajuta în convalescența ei. Ori de câte ori a fost posibil, m-am dus la Grenelle să o vizitez şi să o încurajez să-şi recapete puterile, dar această solicitudine, această milă pe care am păstrat-o pentru ea au constituit şi capcane formidabile pentru mine. Alor s Laume care m-a făcut să am încredere şi am putut din nou să cred în destinul meu față de ea, deoarece nu am vrut să trăiesc pentru promisiunile zânei, că am fost nevoit să am grijă de o fată care nu-mi putea da nimic şi care a refuzat să înțeleagă că nu putem trăi împreună.

„Mă iubeşti, Dalibor, ştiu asta", a afirmat griseta, strângându-mi mâna strâns şi privindu-mă cu ochii umezi. Refuzi

să-l recunoşti, dar mă iubeşti de când m-ai salvat. Aceasta este dovada... Da, aceasta este dovada că am vrut...

Oricât de mult am protestat, am încercat să o îndepărtez de mine prin toate demonstraţiile raţiunii şi artificiile lipsei de spini, nimic nu a ajutat. Mi-am oprit vizitele şi chiar mi-am întrerupt prietenii o vreme, de teamă că Sandrine îşi va relua locul în cercul de gâşte mici cu care se înconjurau tovarăşii mei. Dar, într-o dimineaţă, când desenam perdeaua în dormitorul meu, am văzut silueta fetei care se plimba pe platformă. În haina ei subţire, tremura în ploaia de gheaţă care căzuse din ziua precedentă. Ochii noştri s-au întâlnit şi i-am văzut buzele mişcându-se în rugăciune tăcută. Mă temeam că s-ar putea aventura să sune la sonerie. Ce s-ar întâmpla dacă Laüme ar da peste ea? Pentru nimic în lume nu aş putea risca acest risc. Aruncându-i lui Sandrine să mă aştepte puţin mai departe, m-am îmbrăcat în grabă şi am plecat, împingându-l pe servitorul care îmi aducea gustarea de dimineaţă.

— Ce vrei de la mine? Am întrebat-o imediat pe biata fată. Nu pot trăi lângă tine, ştii, ţi-am spus deja de o sută de ori! De ce nu înţelegi

— Este din cauza ei, nu-i aşa? Este din cauza femeii care locuieşte aici? Delacroix mi-a spus că eşti jucăria unei doamne care te-a hrănit şi te-a ţinut lângă ea ca un căţel docil. Ce mai face? Spune-mi! Vreau să ştiu! E tânără? Mai frumoasă decât mine? Nu raspunzi? E mai mare atunci. Este o harpie care te ţine de banii ei, nu-i aşa? Spune-mi că am dreptate! Spune-mi!

Vocea lui Sandrine, exaltarea ei erau cele ale unui isteric. Trecătorii ne priveau pe stradă. M-am rusinat. Pentru ca să nu izbucnească un scandal atât de aproape de casa lui Laüme, am luat-o pe Sandrine de încheietura mâinii şi am tras-o la o oarecare distanţă, într-o alee întunecată, o curte neafectată, unde nimeni nu s-a aventurat. Acolo a izbucnit în lacrimi şi m-a îmbrăţişat, îmbrăţişându-mă cu toată puterea ei.

— Te iubesc, Dalibor, gemu ea din nou, având doar gura aceea cuvânt odios. Te iubesc şi îţi voi fi amantă dacă vrei! Rămâi cu

mama ta vitregă şi vino să mă vezi când poți... Voi fi fericit dacă mai pot să-ți mângâi pielea...

— Nu, zic eu. Chiar şi asta, nu pot...

— Deci aici! a țipat ea. Aici şi acum, pentru ultima oară! Că mă apăs pe pieptul tău, că îți aud inima bătând şi că te sărut... O ultimă dată! Nu te sfii!

Mi-a luat fața în mâini şi mi-a tras buzele spre ea. Sărutul lui furios mi-a inflamat simțurile. Fără ca voința mea să ştie cum să mă opun, mâinile mele au strâns-o pe umeri, i-au rupt țesătura pardesiului şi rochia, şi-au despărțit bustierul pentru a-şi scoate sânii şi pentru a-i oferi gura lacomă... Laturile fustei ei, apoi degetele lui mi-au găsit cocoşul. Era o coloană de sânge ridicată de dorința bruscă. Mi-a scufundat membrul în matricea ei şi a înflorit. Am plâns pe rând. Rinichii mei încep un dans furios. Ploaia se dublase şi mă lovi cu spatele cu ace înghețate. Corpul Sandrinei era, de asemenea, acoperit cu aceste nenumărate picături care reflectau textura delicată a pielii ei în atâtea oglinzi minuscule. Toate simțurile mele erau exagerate. Pentru prima dată, o femeie mi-a făcut plăcere şi mi-a luat-o. Ne-am prăbuşit unul peste altul, păşunând pietrele grosiere pe pământ, stropite cu noroi din bălți. Sandrine gemea încă. Eram tremurat şi febril. M-am ridicat şi m-am acomodat stingher, apoi am fugit spre râu, fără să mă uit nici măcar la fata asta cu jupoanele înfăşurate şi cufărul gol care mă făcuse bărbat...

*

Dumas a trebuit să-şi facă griji să-mi trimită un mesaj ca să accept să mă arăt din nou în oraş. „Puteți reveni la noi”, a spus nota. Delacroix ne asigură că Sandrine ta pozează acum pentru altcineva decât el şi că nu mai vrea să ne vadă. Copilul îndepărtează orice îi aminteşte de memoria ta. Calvarul tău s-a terminat şi drumul este clar, prietene...”

Parcă uşa închisorii mele ar fi fost deschisă: săptămâni la rând, trăisem temându-mă de întoarcerea lui Sandrine quai d'Orléans. În aceeaşi seară, m-am întors din nou la Véfour, unde am fost

întâmpinat cu o mulțime de cupe şi baloane... Noul an a sosit în acest fel. Laüme m-a învățat întotdeauna astrologia, m-am forțat să fiu un student bun. În februarie, ea m-a judecat suficient de înarmat pentru a afla secretele camerei verzi, cea dedicată studiului misterelor ierburilor şi plantelor. Atitudinea zânei față de mine rămăsese aceeaşi de la vizita noastră la morgă: era afectuoasă, da, dar rămânea îndepărtată. Dacă mi-ar trece ocazional mâna pe obrazul meu sau s-ar juca cu un fir de păr, nu m-ar mai săruta. Am văzut-o mereu, prea fericită că nu auzise de povestea mea sordidă cu Sandrine. Felul în care îşi petrecea zilele când nu mă învăța o anumită disciplină, ştiam aproape nimic. Apartamentele sale mi-au fost interzise şi nu am încercat să forțez granița să-mi delimiteze intrările şi ieşirile în hotel. Singura informație despre care eram aproape sigură era că ea încetase complet să admită bărbați în patul ei. Laüme trăia acum aproape la fel de retras ca o călugăriță şi la fel de înțelept.

„Căldura doamnei a trecut", mi-a spus vagonul şchiop într-o zi, când mă gândeam la el în curte. Nu mai trebuie să o conduc afară sau să caut armăsari care să o satisfacă. M-am plictisit...

Dacă verdeața cuvintelor şi lipsa de respect a subiectului m-ar fi jignit, informațiile m-au încântat. Aş putea fi sigur de acum înainte: eu, Dalibor, mă întorsesem în centrul preocupărilor lui Laüme, iar zâna nu avea alt proiect decât să mă antreneze până la ora sublimă când, în sfârşit, ea îmi va face iubitul ei unic şi etern...

Aşa era starea mea de spirit când, într-o seară din februarie, M. Hubert a apărut la uşa mea, însoțit de un necunoscut. Bărbatul era croitor şi trebuia, conform ordinelor stăpânului meu de scrimă, să-mi taie imediat o vestă roşie identică cu cea pe care o purta el însuşi.

— Asta nu se face, domnule! gemea meşterul. Te asigur, asta nu se face! Nu înțeleg cum puteți comite un gust atât de rău, domnule Hubert!

Omul ursuz a râs, dar nu l-a lăsat pe asta să-l păcălească. La rândul meu, nu am înțeles nimic despre manevră.

— Diseară este o noapte grozavă, mi-a explicat Hubert când veşmântul mi-a acoperit pieptul. Te voi duce la Comédie-Française. Joacă premiera lui M. Hugo. Încă nu a avut loc că această performanță vorbeşte deja despre ea în tot Parisul. Nu aş fi vrut să-ți fie dor de ea pentru ceva.

— De ce asta? Am întrebat, intrigată.

— Pentru că spectacolul va fi la fel de mult în sală ca pe scenă. Cred că ne vom distra bine!

Cu mult înainte de Luvru, drumurile care duceau spre teatru erau atât de aglomerate încât era imposibil să mergi înainte. În ciuda frigului intens din februarie, am mers prin strada Rue de la Boucherie şi Cour Saint-Guillaume până la Comédie-Française. O mulțime uriaşă aştepta să se deschidă uşile. Deja, era doar împingător, invectiv şi discordant între două facțiuni care păreau să se urască reciproc. Trăgându-mă de mânecă, Hubert m-a atras spre grupul prietenilor noştri. Gautier, Dumas şi ceilalți purtau aceleaşi haine ca şi noi.

— Puteți să-mi explicați în sfârşit regulile în vigoare aici, domnule? L-am întrebat pe Hubert. Nu ştiu nimic din ce se întâmplă!

— Hugo va susține în această seară o piesă care sparge canoanele clasice expuse de foştii noştri dramaturgi. De la Ludovic al XIV-lea, tragicii au respectat întotdeauna aceleaşi reguli pentru construirea operei lor. Astăzi începe o nouă eră. Dar vechea şcoală nu o aude aşa şi vine aici în forță pentru a perturba spectacolul, a huidui domnul Hugo şi a plânge scandal...

— Din fericire, suntem aici pentru a-l proteja pe autor şi a-i aclama geniul...

Când uşile teatrului au fost deschise în sfârşit, era o mulțime de nedescris. Spiritele se încălzeau când se apropia ora ridicării cortinei. Susținătorii lui M. Hugo au ocupat parterul, credincioşii tradiției îşi luaseră pozițiile pe balcon. În jurul meu uşile s-au trântit, vocile s-au ridicat, candelabrele îşi fredonau tripla coroană de gaz cu zgomote tunătoare. Mirosuri puternice de parfum

cântăreau aerul în timp ce femeile îşi băteau fanele şi scoteau pahare de cupru din poşetele de mătase. Decolteurile erau îndrăznețe, umerii adesea goi. Aplaudați la intrarea lor, cei mai frumoşi spectatori s-au prefăcut că se ascund în spatele buchetului în timp ce înroşesc de plăcere sub omagii şi priviri.

Orchestra a început un fel de marş, iar spectacolul a început în cele din urmă. Actorii nu declaraseră zece propoziții când primele insulte au venit de la balcon. Întru totul dedicat cauzei autorului, parterul a răspuns cu imprecații furioase. Hubert zâmbea ca un copil. Alterțiile dintre partizanii şi detractorii lui M. Hugo păreau să-l amuze mult mai mult decât aventurile răutăcioase care se jucau pe scenă. În al treilea act, tensiunea era la înălțimea sa. Răspunzând la o insultă, Dumas i-a cerut domnului Gautier să-i facă scara scurtă pentru a-i permite să urce în fața unei loji unde se refugiase nefericitul care îl apostrofase. Agățându-se de mulajele aurii, s-a aruncat asupra duşmanului şi l-a scuturat neceremonial. Loviturile au fost schimbate, dând naştere la începutul unei bătăi colective, în timp ce drăguța Miss Mars, actrița care joacă rolul principal, şi-a recitat ultimele rânduri fără să se îngrijoreze de hullabaloo. Am simțit că îmi era tras haina şi am primit o lovitură din baston pe ceafă, fără niciun motiv. Indignat, am lovit atacatorul şi l-am aruncat la pământ. Au fost fluierate de la bărbați şi s-a ştiut că poliția era pe punctul de a evacua camera. Revolta s-a răspândit. Din bibanul lui, Dumas ne-a făcut semn să ne alăturăm lui în aripi pentru a scăpa de neplăcerile pe care poliția era pe cale să ni le provoace. Iubitor pasionat al multor actrițe, ştia perfect locul, după ce a jucat el însuşi o piesă acolo cu câteva luni mai devreme.

— Hai să-l găsim pe Victor în cutii!

— Da! Victor cu noi! a strigat Gautie r.

— Şi şi domnişoara Marte! Adaugă Nerval.

Dumas a râs şi a sărutat actrițele şi dansatoarele pe care au trecut-o pe parcurs. Hugo, ca de obicei, mi s-a părut foarte urât şi foarte nepoliticos, în ciuda tuturor complimentelor pe care le-a

primit pentru munca sa. Din fericire, nu am zăbovit în compania lui şi am mers la cină la Le Procope, ale cărui saloane nu am părăsit-o până în zori.

Până în primăvară am trăit aşa, împărţindu-mi timpul între multe escapade romantice şi lecţiile austere date de Laüme. Apoi, în mai, un valet mi-a adus un bilet colorat, care nu avea sigiliu. Cele patru colţuri s-au pliat fără alte măsuri de precauţie, scrisoarea mi-a deschis un abis sub picioare. Sandrine mă implora să o ajut. Lucrările mele o îngraşaseră, a asigurat ea, iar gestaţia mergea prost. Nu avea nimic de susţinut, nu mai era niciun pictor sau sculptor din Place de Paris care să o dorească ca model. Printr-un servitor al lui Delacroix, am vrut să-l fac să poarte o sumă frumoasă de bani, dar operaţiunea s-a încheiat prost, deoarece curierul a fost doar un şmecher care a profitat de râsul pentru a dispărea cu poşeta. Confuz, Delacroix s-a oferit să o remedieze, dar nu am putut fi de acord să ascundă un incident care nu are nimic de-a face cu el. Afacerea, însă, m-a jenat. Am vrut să o ajut pe Sandrine, evident, şi mai ales să folosesc un creator de îngeri; era exclus ca eu să fiu tatăl oricărui copil. Laüme, eram convins, ar fi conceput o gelozie şi o ură nemăsurate. Vândând în secret unele dintre preţioasele bibelouri care mi-au decorat apartamentele, am reuşit să strâng fonduri suficiente pentru a plăti un avortist. Dumas mi-a povestit despre unul cu reputaţie pe care îl ştia pentru că îşi solicita frecvent serviciile. Ne-am dus împreună să o căutăm într-o seară în cartierul Saint-Paul, unde stătea, într-o urâtă sprijinire a bisericii. Am dus-o la Grenelle şi am dus-o la podeaua unde stătea Sandrine.

„Aşteaptă un minut aici”, i-am spus când am ajuns la palier. Mai bine să vorbesc singură cu fata înainte să vă arăt.

Mormăind, şoricelul s-a aşezat pe o treaptă şi şi-a pus geanta pe poală.

Când m-a văzut, grisette s-a aruncat pe gâtul meu şi a izbucnit în lacrimi. Era slabă, aproape la fel de devastată ca atunci când otravă îi trecea prin vene la Hôtel-Dieu. Mi-a mărturisit că nu

mâncase de câteva zile. Sub cămaşă, stomacul său arată uriaş. Strigându-mi cererea către Dumas, care a rămas la capătul treptelor, l-am trimis să aducă vin, brânză, terine şi fructe cât mai repede posibil. Am aşteptat până când Sandrine a mâncat pentru a o pregăti pentru operaţia pe care o proiectasem pentru ea. Nu fără dificultăţi am reuşit, cu o mulţime de promisiuni false şi false, să-l fac să accepte inevitabilul. Privarea, cred, mizeria şi disperarea i-au înmuiat apărarea. În lacrimi, înspăimântată de ceea ce urma să vină, dar şi plină de încredere în cuvintele de mângâiere pe care nu am încetat niciodată să i le ofer, a văzut-o pe avortist pregătindu-se, strângându-mi mâna cu o forţă care merita cu mult cea a doi bărbaţi. În cele din urmă, fabricantul de îngeri s-a apropiat de palet. Bătrâna fusese o mamă în zilele Grande Armée. În 1812 ea fusese din campania rusă, iar Moscova îi arsese în faţa ochilor. Însă, cursul războiului s-a transformat prost în anii lui Napoleon, din tancul de aprovizionare a devenit asistentă medicală, înainte de a termina operând sau amputând rănită ea însăşi după căderea dubei care transporta cei trei ofiţeri medicali ai regimentului ei. Apele îngheţate ale Bérézinei. Obişnuită cu intervenţii care sfidează orice bun simţ, bătrâna nu se temea să răzbune un copil de şapte luni de pe burta unei fete bolnave. Operaţia a fost îngrozitoare. Sandrine ţipa de durere şi frică. Lucrurile s-au complicat. Prima cale a eşuat şi a provocat sângerări. Ultima soluţie a trebuit rezolvată pentru a deschide stomacul pacientului pentru a extrage fătul. Pereţii erau acoperiţi de sânge. Dumas varsă şi leşină. Împotriva oricărui cote, am ţinut... Sandrine, la rândul său, şi-a pierdut cunoştinţa. Bătrâna a scos în cele din urmă creatura firavă din saltea. Îl puse dezinvolt pe masă şi începu să coasă enorma rană de pe griette. Lucrarea a terminat, ea s-a apropiat de copil. Era viu, i-am văzut corpul mic mişcându-se cu o respiraţie. Din geantă, femeia a scos un ciocan chirurgical uzat, a lovit cu un vultur de alamă bătrân şi a ridicat instrumentul deasupra sugarului. Lovitura fatală era aproape să cadă când i-am apucat violent încheietura şi i-am oprit execuţia.

— Este fiul meu, spun cu mândrie. El vrea să trăiască. Nimeni nu-l va ucide!

*

În viața mea nu mă simțisem niciodată atât de neajutorat... Din orice motiv, Sandrine şi copilul ei au supraviețuit. Vândând în pierdere unele obiecte achiziționate anterior de Laüme, am plătit onorariile unui medic pe care l-am delegat în fiecare zi în camera Grenelle, astfel încât acesta să poată oferi cele mai bune îngrijiri fiului meu şi mamei sale. De asemenea, am şters datoriile lui Sandrine şi i-am dat suficient cât să trăiască demn încă câteva săptămâni. Cu toate acestea, era nevoie urgentă de a găsi o soluție durabilă la această situație neaşteptată. Ideea mea a fost să cumpăr o casă mică în Touraine şi Anjou şi să o găzduiți pe tânăra femeie, astfel încât să crească copilul, departe de ochii curioşi, departe de Laume mai ales... Acest lucru a necesitat cheltuieli şi, în consecință, regulat. Dar cum să le suport când trăiam doar din subvenții? Este imposibil să mai risipesc bunurile prețioase care au decorat hotelul de pe Quai d'Orléans. A trebuit să găsesc o altă cale, dar care? În mod discret, am încercat să-l întreb pe R Laüme cu privire la modalitățile magice de a obține rapid avere.

— Există, a confirmat ea, şi sunt destul de simple. Dar nu sunteți încă gata să le implementați. Peste doi sau trei ani poate, dacă lucrezi bine...

Doi sau trei ani! Întârzierea a fost decisă prea lungă. Aveam nevoie de mulți bani şi rapid! Pierdut, nemaiavând unde să mă întorc, m-am dus să cer sfatul lui Dumas.

„Aş putea să vă prezint editorii dacă ați şti să scrieți", mi-a spus el, pe jumătate serios, pe jumătate agățat. Dar ai talentul? Crezi că îți poți imagina poveşti uimitoare ca mine?

Aproape că i-am spus că ştiu unele care merită de zece ori cele mai sălbatice descoperiri ale sale, dar m-am abținut.

„Nu am geniul tău, Alexandru", l-am flatat. Această soluție nu este cea potrivită.

— Zborul rămâne, băiete. Sau jocul... Care este aproape acelaşi

lucru.

— Jocul? Ce tip de joc?

— Whistul sau faraonul, nu contează, atâta timp cât miza este importantă. Cunosc câțiva ticăloşi care trăiesc doar prin acest mijloc. Unii sunt aproape bogați!

Nu a trebuit să insist prea mult pentru ca Dumas să mă introducă în cercurile de jocuri. Erau peste tot în Paris şi mai ales la Palais-Royal... Într-o casetă, foarte aproape de restaurantul fraților provensali, Alexandre m-a prezentat la doi dintre cunoscuții săi care m-au prezentat la noțiunile de bază ale hărților. Condus de necesitate, m-am dezvăluit rapid că sunt atât un student înzestrat, cât şi un norocos. Văzând acolo oportunitatea de a mă scoate din grijile mele financiare, am vândut un ultim bibelou aparținând lui Laüme pentru a-mi finanța jocurile la scară largă. Norocul începătorilor mi-a zâmbit, iar aceste turnee mi-au adus sume ordonate. Întotdeauna bine sfătuit de Gautier în materie de eleganță, m-am răsfățat cu nişte cheltuieli fine cu croitori şi cizmari renumiți. Am început jocuri noi şi am câştigat din nou, ceea ce mi-a dat asigurări dezastruoase. De atunci, casualitatea s-a invitat în jocul meu. Steaua mea norocoasă s-a estompat rapid şi am căzut în cercul vicios pe care îl cunosc toți jucătorii: cu cât pierdeam mai mult, cu atât jucam mai mult în speranța de a-mi achita toate datoriile dintr-o singură lovitură câştigătoare. Din păcate, în cele din urmă am pierdut dublu şi mai mult din ceea ce câştigasem inițial. Adăugate la îngrijorările cauzate de Sandrine şi de copilul ei, aceste pierderi m-au umplut de fiere. Am devenit iritabil, incapabil să mă concentrez. O vreme, am reuşit să ascund starea nervilor de Laüme, dar masca s-a crăpat în cele din urmă. Zâna mi-a adresat observații perfide despre obiceiurile mele nocturne şi chiar a amenințat că îmi interzice să-mi frecvent cercul de prieteni. O tensiune plictisitoare a apărut între noi, ca un vânt rău care se ridică înaintea unei furtuni. La rândul meu, eram atât de epuizat, atât de îngrijorat, încât nu mai aveam puterea de a evita

confruntarea care se profilează. Şi totuşi, nu a izbucnit aşa cum mă aşteptam, pentru că a izbucnit brusc o altă furtună...

Era sfârşitul lunii iulie 1830, iar străzile Parisului erau pline de baricade. Aprins de câțiva provocatori, oamenii s-au ridicat trei zile şi trei nopți. S-a crezut pentru o clipă că o a doua Republică va ieşi din haos. Voluntarii s – au ciocnit cu trupele în bătălii sângeroase. Însă toată această agitație nu m-a interesat. I-am blestemat doar pe acei oameni entuziasmați şi luptele lor sterile care mi-au zădărnicit dorința de a reveni pentru a bântu cercurile de joc ale Palais-Royal.

În ciuda riscurilor pe care le suportam şi în ciuda interdicției formale a lui Laüme, am alunecat afară. Pe străzi, am întâlnit doar insurgenți care-şi târau răniții şi regimentele de soldați gata să tragă asupra oricărui civil. Să te plimbi singur prin Paris era periculos. A trebuit să fac ocoluri imposibile pe malul drept, apoi pe Montagne Sainte-Geneviève, unde republicanii, luându-mă ca spion regalist, aproape că m-au ucis. În timp ce mă întorceam spre intersecția Odeonului, o patrulă a gărzii municipale s-a lansat fără motiv în urmărirea mea şi a trebuit să mă ascund în fânul unui grajd pentru a scăpa de ei. Ricochetând din nou între legitimişti şi revoluționari, am ajuns în cele din urmă în grădinile din Palais-Ro yal, unde toate unitățile de carduri erau închise. Un concierge m-a informat că a avut loc o petrecere pentru obişnuiții de lângă bariera Charenton. Mi-au luat aproape două ore să ajung acolo. În acest cartier, casele erau murdare şi dărăpănate, deşi acolo nu au avut loc lupte. Jaluzelele atârnau de ferestrele de pe fațadele leproase şi drumul nu mai era pietros. Era un labirint de alei fără lumină. Numai luna, care strălucea sus pe un cer fără nori, i-a dat lumină. Căldura nopții era puternică, înăbuşitoare.

Rătăcind la întâmplare, pierdusem de mult orice speranță de a găsi adresa care mi se dăduse. La capătul unei curți, am auzit stropirea unui abur tras de cai irigat de o fântână şi am vrut să-mi potolesc setea. În timp ce beau, am auzit brusc amenințări îngrozitoare mârâind. La etaj, o femeie a chemat în ajutor. Urcând

o scară proastă, am intrat în camera unică a unei locuințe mizerabile, unde un bărbat a lovit o tânără fată. Am uimit atacatorul cu un baston pe ceafă. Plângând atât de mult şi mai mult, fata mi-a luat haina şi m-a binecuvântat în numele tuturor sfinților. Era o fată săracă de vârsta lui Sandrine, poate optsprezece ani şi cu burta mare. Nu i-ar fi lipsit o anumită frumusețe dacă fața ei nu ar fi fost marmorată cu multe vânătăi. Mişcat de suferința ei, i-am dat fundul poşetei mele, sfătuind-o să părăsească cât mai repede bărbatul care o abuzează, dar ea nu va auzi nimic şi s-a prefăcut că ticălosul o va găsi oriunde se ascundea. Simțind că niciun argument nu-i poate învinge temerile, am aşteptat ca tipul să se trezească. Sufocarea în mod deliberat se pune piciorul lui pe gât, am amenințat – am rândul meu mai luminos represalii dacă el începea să lovească partenerul său.

„Mă întorc să te văd des", i-am promis. Dacă voi auzi vreodată plângeri împotriva ta, nu îți voi arunca un pistol în stomac. Mă auzi sfârşind?

— Te aud, domnule... Te aud...

Când ieşeam din casă, fata a fugit după mine.

— Numele meu este Lorette, şopti ea, sărutându-mi degetele. Lorette...

Primul cerc

Revoltele s-au calmat la fel de repede pe cât se aprinseseră. O lună mai târziu, jalnica revoluție din iulie l-a adus la putere pe regele burghez Louis-Philippe. Încă o dată, poporul fusese trădat chiar de oamenii care pretindeau că îi apără. Însă evenimentele politice mi-au fost indiferente. De la începutul verii, situația mea se schimbase cu greu. Datoriile mele erau imense şi creditorii m-au presat din toate părțile, Dumas ştia situația mea şi, fără să ştiu nimic, a decis să le spună prietenilor noştri despre asta. Şi-au adus obolul la un fond comun pe care mi l-au donat în timpul unei mari adunări în saloanele restaurantului Lapérouse.

„Nu solicităm nicio rambursare în numerar de la dvs.", a spus

Alexander, semnând un bilet la ordin în numele meu. În schimb, avem nevoie doar de promisiunea unei favori.

— Vorbeşte şi ți se va răspunde pe loc.

— Ce cerem?

— Orice ai cere.

— Suntem curioşi de cine aparții. M. Hubert ne asigură că nu a văzut niciodată un chip mai frumos şi o siluetă mai admirabilă în viața sa. Misterul din jurul prietenului tău ne stârneşte imaginația. Prezintă-ne ea, Galjero, şi te vom ține departe.

Această cerere m-a enervat, dar nu am avut nicio modalitate de a refuza. Prin urmare, la cont recœur le-am promis accesul la dorința lor. Cu toate acestea, aşa cum mă aşteptam, nu era uşor să convingi Laüme.

„Îmi deschid uşa către aceşti oameni doar la insistența ta, Dalibor, dar să ştii că nu aprob viața pe care o duci. A freca umerii cu prea mulți poeți şi artişti nu poate decât să înmoaie personajul. Nu te-am tras de la spânzurătoare pentru a te distra, orizontul spre care îți propun este mult mai vast. Nu uita niciodata ca.

— Şi ce e? Am întrebat, nu fără obraz.

„La vârsta ta, strămoşul tău Dragoncino a condus armate de bandiți să cucerească oraşe pentru Cesare Borgia", a scuipat Laüme. Mergi la teatru cu scriitori şi îți faci griji pentru cel mai bun mod de a-ți lega cravata! Am vrut să te protejez şi să te educ cu blândețe. Dar eşti un Galjero şi poate că a fost o greşeală. Educația ta ar fi trebuit să se facă în pasiune şi luptă. Ar fi trebuit să te grăbesc deja acolo!

„Europa este în pace", am spus zâmbind. Timpul războaielor a trecut.

— Se va întoarce! Şi dacă nu este aici, vor exista întotdeauna în altă parte. În China, în America, ce ştiu... Dar despre toate acestea vom vorbi în curând.

A doua zi, cu o dispoziție aproape urâtă şi bilă fierbinte, ca un şcolar certat, l – am vizitat pe Dumas. Delacroix era acasă. Anunțul invitației lor i-a transportat.

— În sfârşit, îl vom întâlni pe cel care te antrenează ca un armăsar!... Ce onoare!

La plecare, am oprit un taxi pentru a începe turul creditorilor mei. Situaţia mea s-a lămurit, am indicat destinaţia Grenelle. Am vrut să-l văd pe fiul meu şi să dau puţini bani pe care îi mai aveam lui Sandrine. Copilul era sănătos. Părea să nu fi suferit de condiţiile care i-au condus naşterea şi dormea liniştit în leagăn. Am crezut că era frumos şi i-am sărutat fruntea cu o duioşie infinită.

— Vreau să-l botez, a declarat Sandrine. Trebuie să decidem asupra unui prenume.

— Spune-i preotului tău să-l numească Isztvan, am spus pe scurt, pentru că îmi amintea neplăcut de tatăl meu şi am vrut să joc toate trucurile pentru a nu mă ataşa de acest nou-născut care deja nu mă mişca.

Fata a încuviinţat din cap, apoi a încercat să mă tragă în patul ei, dar nu am avut probleme să mă împotrivesc invitaţiei. De când fulgerul inexplicabil care mă apucase, la capătul unei curţi de pe Ile Saint-Louis, în ploaia îngheţată din noiembrie, am simţit un dezgust imens pentru corpul feminin. Chiar gândul la actul cărnii mi-a stârnit inima. Oricât de atractive erau, femeile obişnuite mă respingeau acum, iar Laüme mi se părea singurul orizont posibil pentru revărsările senzualităţii mele.

— Mă întorc curând să-ţi aduc o sumă mare, i-am promis lui Sandrine, părăsind-o. Vei părăsi Parisul şi te voi aşeza într-o casă frumoasă din provincii, cu un venit onorabil pentru tine şi copil...

Întorcându-mă pe Quai d'Orléans, am rătăcit ipocrit în diferitele camere pentru a identifica obiectele preţioase care urmează să fie vândute la licitaţie, dar deja furasem prea multe. A trebuit urgent să găsesc o nouă soluţie pentru a obţine sume mari de bani. Degeaba, am căutat în saloanele albastre şi verzi lucrări de magie care să indice cum să mă împrietenesc cu averea. Am dezgropat o mulţime de indicaţii puternice în diferite volume, dar cunoştinţele mele despre esoterism erau încă prea proaspete pentru ca eu să le

urmez, duc la concluzia lor. Evident, îmbogățirea nu era nicio chestiune de astrologie, nicio ramură a ştiinței secrete a plantelor. Cu toate acestea, am simțit-o, undeva în această casă ascundea cu siguranță un vechi manuscris care explica cum să faci un talisman propice jocurilor de noroc sau găsirii unei comori. Da, dar în ce bibliotecă? Pentru a afla, aş putea asigura o încercare de a actualiza orice. Prea mulți servitori au cutreierat coridoarele. Prin urmare, am făcut o explorare în prima noapte a etajelor susceptibile de a găzdui bibliotecile gri, alb, roşu sau negru despre care Laüme menționase că există. Furiş, m – am plimbat ore întregi prin colțurile casei în care locuiam de peste un an.

Pentru prima dată, am devenit conştient de dimensiunile reale ale clădirii. Hôtel du Quai d'Orléans a fost un veritabil castel, un labirint de coridoare, galerii, scări şi niveluri care variază constant. La final, nici nu ştiam unde mă aflu. Am vizitat beciuri, beciuri, rezerve umplute cu suficiente provizii pentru a hrăni o armată. Am trecut pe lângă o capelă subterană dezafectată, apoi o criptă unde, sub figuri culcate medievale, corpurile care căzuseră în praf timp de un mileniu aveau să se odihnească. Mai departe, am descoperit un pasaj interminabil cu uşile încuiate în siguranță. Revenind în seara următoare cu câteva instrumente, în speranța de a deschide zăvoarele, am petrecut ore întregi strângând stingherit un prim şurub, temându-mă de fiecare moment de a fi surprins. Când am intrat în sfârşit în cameră, am descoperit un salon neinteresant, un budoar în care chiar şi consolele şi comoda decorativă erau goale. Înfuriat, însă, nu am renunțat acolo.

A treia noapte, am fost atât de disperată încât am încercat să pătrund în apartamentele lui Laüme, temându-mă să-l văd pe marele vagon şchiop, sufletul blestemat al zânei, ieşind brusc din umbră să mă pedepsească. Cudgel. Nu s-a întâmplat, dar ceea ce s-a întâmplat a fost şi mai rău. Din anticameră m-am simțit neliniştit, o durere de cap cumplită şi aproape că mi-am pierdut echilibrul. Picioarele tremurând, fruntea acoperită de sudoare, a trebuit să stau pe podea pentru a-mi reveni. M-am forțat să respir

cu calm, dar niciun aer nu părea să intre în plămâni. Mă sufocam. Deodată, o panică inexplicabilă m-a cuprins. Am auzit voci răguşite pronunţând ameninţări împotriva mea, am crezut că văd forme întunecate pe cale să mă atace să mă antrenez cu ei în sufrageria spectrelor... Târâind, am părăsit acest loc blestemat şi m-am întors în camera mea unde nu puteam dormi... Erau, eram convins, geniile păzitoare făcute de Laüme pentru a preveni orice intruziune care tocmai mă făcuse să gust gustul lor teribil. Intervenţia lor mi-a spulberat speranţa că într-o zi va forţa uşile bibliotecilor interzise. În mod hotărât, nu mă potriveam pentru o astfel de putere şi în lumea obişnuită va trebui să găsesc soluţia la problema mea... Aşa că am ieşit în noaptea următoare să-mi încerc din nou norocul. Nu mai aveam mulţi bani, aşa că am jucat cu prudenţă şi metodic. Am câştigat puţin... Acest lucru mi-a dat încredere şi m-am prezentat o săptămână întreagă pentru a mă limita la jocuri scurte, cu miză modestă. În câteva zile, am adunat astfel un mic ou de cuib. Eram pe punctul de a distrage o porţiune pentru o miză mare când am observat că a sosit data stabilită de Laüme pentru a primi romantismii...

*

Când prietenii mei au intrat pe poarta hotelului de pe Quai d'Orléans, în ciuda ipostazelor pe care am încercat să le iau pentru a-mi oferi o faţă, abia am fost în largul meu. Aceşti romantici purtau frumos şi ştiam abilitatea lor de a măguli femeile. M-am cutremurat de ideea că Laüme s-ar putea îndrăgosti de unul dintre ei.

Hotărât să fie prietenos, acesta, evident, i-a subjugat. La început inofensiv, conversaţia s-a îndreptat curând spre istorie şi filosofie, artă şi religie, ştiinţă şi viitorul omenirii. Aceşti subiecţi, de obicei bătăi de cap, au luat o uşurare specială aici datorită punctelor de vedere originale şi profund îndrăzneţe ale fiecăruia. La rândul meu, lipsit de cultură şi incapabil de idei noi, sprijinindu-mă stingher pe şemineul de marmură, am încercat să-mi ascund amărăciunea în spatele buclelor micului meu

trabuc.

Fascinat de graţia gazdei sale, Delacroix şi-a trasat portretul pe cărbune pe caietul de schiţe care l-a urmărit peste tot. O imaginase într-o poză lascivă, împodobită cu coliere barbare şi îmbrăcată în stil antic, înconjurată de fiare sălbatice care şuieră la picioarele ei. Acest desen îndrăzneţ m-a nemulţumit, dar l-a amuzat foarte mult pe Laüme.

— Arta ta are o mare forţă, domnule Delacroix. Vă complimentez pentru asta. Îmi place faţa mea sub tine, dar formele corpului meu seamănă cu greu cu cele pe care mi le împrumuti. Doriţi să vă referiţi la modelul real?

— Doamnă, aştept doar acest moment, răspunse Eugene tremurând brusc. Atelierul meu despre Quai Voltaire vă este deschis oricând doriţi. Te văd în Salomé sau în Judith, în Diana sau în Proserpine! Am deja o mie de idei de compoziţii pentru tine...

— Ce zici de a începe chiar aici şi chiar acum? Laüme adaugă cu un zâmbet fermecător.

Am avut o durere în inimă şi o mare tăcere a căzut în sufragerie. Înainte ca oricare dintre noi să poată deschide gura, Laüme se ridică şi începu să-şi desfacă rochia.

— Eşti sigură, doamnă? bâlbâi Delacroix.

— Imaginează-ţi scena care îţi place şi voi fi a ta într-o clipă, a răspuns ea. Dalibor, mon a mi, ai fi amabil să mă ajuţi să-mi dezleg şireturile?

Invitaţia a fost o provocare grosolană, eram sigură. Comedia avea să înceteze foarte repede şi deznodământul se va termina inevitabil scurt... Strivindu-mi vârful trabucului pe marmura rece a şemineului, am luat cel mai amuzat aer din lume. Zâmbind, am tras o panglică, am tras o cravată. Prima parcelă de piele a fost astfel expusă la vedere. Un minut mai târziu, umerii erau limpezi şi întreaga rochie căzu pe podea. Laüme a apărut în lenjerie. Formele sale se dezvăluiau deja. Fălcile îmi erau încleştate ca să mă doară. Am făcut o pauză, sperând că în fiecare moment mi se

va ordona să mă opresc acolo.

— Continua sa mergi! Laüme a comandat în schimb. Grăbiți-vă!

În sudoare, mâini tremurânde, mi-am pus degetele pe rama corsetului şi m-am mortificat, ciupit unul câte unul cu cleme de perle. Carcasa de mătase s-a deschis şi a alunecat. Laüme era acum îmbrăcat doar într-o cămaşă uşoară şi o juponă din dantelă.

— Destul, am spus. Teatrul tău a devenit plictisitor. Nimeni nu se mai interesează de jocul tău!

— Continuă, Dalibor, insistă zâna cu o voce aspră. Vreau să țin promisiunea făcută domnului Delacroix. Ascultă!

Sfâşiat, dar prea laş ca să încerc orice rebeliune, a trebuit să transmit viziunea corpului perfect al lui Laüme prietenilor mei, înainte de a mă prăbuşi în cel mai apropiat fotoliu. Umilită, ruşinată, înnebunită de gelozie şi înăbuşită de furie, am lăsat-o singură să îndepărteze ştifturile care îi fixează cocul strâns. Coaja părului ei a ars în panglici grele. La fel de vulnerabilă ca Venusul lui Botticelli, totuşi era ca o corăbie de fier. Noi, bărbații, eram muți, nedumeriți, copleşiți de puterea de neegalat a frumuseții ei.

— Ei bine, maestru, aştept doar instrucțiunile tale!

Ezitant şi febril în acelaşi timp, Delacroix şi-a făcut modelul să se întindă pe un şezlong. El l-a desenat din toate unghiurile pentru a-i evidenția la rândul său bustul, gâtul, picătura spatelui sau umerii ei subțiri. La fel ca cea mai obraznică caserolă, Laüme a susținut puternic neruşinarea ipostazelor, apăsându-şi sânii şi admirând cu satisfacție floarea roz a sexului ei. Dumas şi-a băut vinul în mici înghițituri, bucurându-se de spectacol, dar Gautier şi Nerval s-au întors timid. Eu, înroşit şi simțurile în flăcări, am încercat să susțin privirile disprețuitoare şi grosolan seducătoare pe care mi le dădea Laüme. Treceam prin această şedință cu atâta durere, de parcă mi s-ar fi blocat nişte ace în stomac. Eram în agonie.

Această sesiune grotescă nu s-a încheiat până la căderea nopții. Delacroix desenase atât de multe schițe încât mâna nu-i mai putea ține creionul. Cu ajutorul unui cameraman, Laüme şi-a îmbrăcat

o neglijă lungă de damasc şi şi-a pus micile picioare în catâri de catifea. Cu o natură dezarmantă, ea le-a mulțumit vizitatorilor foarte curtenitor şi a dispărut în cele din urmă în adâncul casei.

— Este corect ce a spus Hubert în timpul primei noastre întâlniri? M-a întrebat Alexandru. Este adevărat că această femeie este îndrăgostită nebuneşte de tine?

Întrebarea a fost dureroasă. M-am supărat pe Dumas, aproape la fel de mult ca şi când am detaliat în mod descurcat corpul lui Laüme.

„Este o poveste lungă", am mormăit. O poveste imposibilă. Nu-ți venea să crezi o vorbă dacă ți-aş spune-o.

— Poate că într-o zi îți vei depăşi reticența. Îmi permiteți să distrez speranța?

— In niciun caz! Am replicat brusc.

Hotelul s-a golit odată de oaspeții săi, am bătut ca un nebun la uşa apartamentelor lui Laüme, implorând-o să mă deschidă. Când a consimțit, i-am provocat o scenă demnă de un adolescent trădat.

— De ce acest joc sinistru? Am țipat, aproape plângând. De ce să mă torturezi aşa?

Dar nu a existat niciun răspuns. Am insistat, cerând o explicație. Această afişare obscenă mă rănise adânc în mine şi am vrut să înțeleg ce l-a făcut pe Laüme să mă umilească aşa în fața prietenilor mei, dar nici țipetele mele, nici bietele mele amenințări nu i-au rupt tăcerea. Insensibilă la durerea mea, ea m-a privit în cea mai provocatoare ipostază care a fost vreodată. Farmecele ei dezvăluite îmi încălziseră sângele şi privirea mea nu putea fi desprinsă de pieptul ei strălucitor, al cărui grund l-am văzut umflându-se uşor sub haina ei pe jumătate deschisă. Pentru a o contempla astfel în jumătatea luminii, am simțit dorința mea crescând. Era acolo, carnal, violent, imperios ca cel care mă apucase când Sandrine apăruse pe Quai d'Orléans. Ciudat, am vrut s-o îmbrățişez. Brațul meu se înfăşura în jurul taliei ei, gura mi-a căutat buzele, dar zâna a alunecat ca o anghilă şi, cu o forță crescută de zece ori de furie, m-a aruncat la pământ fără efort.

Stând deasupra mea, cu piciorul sprijinit pe pieptul meu, arăta ca o Furie a timpurilor străvechi.

— Înainte de asta, trebuie să mă meriți, Dalibor! Va trebui să-mi demonstrați că sunteți vrednici de mine pentru că am doar îndoieli cu privire la voi!

Închizând de două ori uşa, m-a lăsat acolo, copleşită de amărăciune, fierbând de dorință nesatisfăcută, sufletul meu sfâşiat de chin... Gâfâind, mi-am luat haina şi am ieşit în noapte pentru a încerca să mă calmez. M-am îndreptat spre cercul de joacă Palais-Royal. Am crezut că am găsit în cărți o diversiune spre nenorocirea mea, dar, mintea distrasă de gânduri dezgustătoare, am înlănțuit jocurile pierdute. Strâmtorarea şi inconştiența mea au beneficiat de trei adversari cu care am contractat în câteva ore datorii enorme, mult mai mari decât cele care mă scufundaseră anterior în jenă. Furios cu mine însumi, am băut mai mult decât motive să-mi uit nenorocirea şi am înfrățit cu un alt ghinionist care, ca şi mine, şi-a căutat consolare în absint.

Creierul mi s-a înnorat de alcool, l-am lăsat pe noul meu prieten să mă conducă într-o casă proastă din spatele Saint-Eustache, unde creaturi grosolane se vindeau cu treizeci de sous. Ziua începea, cenuşie şi tristă, când m-am întins lângă o fată peşte care era grasă şi otrăvită ca o broască. Fata amuzantă miroase a alcool la fel de mult ca mine. Voia să se dedice sarcinii sale, dar penisul meu era doar un vierme incapabil să se înțepenească. Obosită, a adormit sforăind în timp ce eu mă afundam într-o torpă alcoolică din care m-am trezit abia la prima oră a după-amiezii. Dezgustat, am fugit imediat din această mahala. Nerval locuia nu departe, eu m-am dus să bat la uşa lui. M-a primit fără să pară surprins de această vizită improvizată.

— Este ea, nu-i aşa? m-a întrebat după ce mi-a servit un bol cu cafea aburind. Laüme-ul tău te face să suferi?

— Este un zar, am mărturisit fără să fiu atent la cuvintele mele. Un înger pervertit. Sunt prins în plasele sale şi nu mă voi putea elibera niciodată de ea. Simt că îmi va ucide sufletul şi mă va duce

prin cele şapte cercuri ale Iadului. Ştiu prin ce trec este doar începutul.

Nerval a aprins un trabuc şi a turnat un pic de coniac într-un pahar pe care mi l-a întins.

— Mă compătimesc sincer. Cu toată inima... Cuvintele tale nu sunt doar metafore, cred că prea bine. Şi tu, trăieşti sub influența unei forțe care te depăşeşte, nu-i aşa? Ştiu că... Da, ştiu prețul pe care creaturile cereşti îl percep pentru dragostea lor... Motivul este prețul...

Pentru o scurtă clipă, speranța mi-a revenit, deoarece cuvintele lui Gérard erau atât de corecte încât am crezut că vorbeşte din experiență şi nu ca poet.

— Chiar ştii la ce mă refer? Am plans.

— Laüme este o femeie chinuită. Prea inteligent. Prea frumos, mult prea frumos... Acestea sunt calități dificile şi exigente. Soluția este în compasiunea cu care trebuie să-l înconjurați. Nu tu ai nevoie de ajutor, Dalibor. Este ea!

Nu, cu siguranță Nerval nu a înțeles cine era Laüme cu adevărat. Intuiția sa ar fi putut să o prindă, dar logica lui a refuzat să o admită. Şi spunându-i povestea mea – povestindu-i despre primul lui Galjero, Dragoncino, Alessia Cornaro şi maestrul Tzadek – m-ar fi făcut să mă numesc doar o telenovelă sau o nebunie. Cu toate acestea, nu am vrut să mă întorc la Quai d'Orléans. Pentru a-mi linişti anxietățile, Gerard, fost student la medicină, mi-a dat o soluție de laudanum care m-a eliminat până seara. În timpul somnului, am văzut-o într-un vis pe Sandrine în sânge pe paleta ei şi pe copilul ei pe punctul de a fi zdrobită de ciocanul avortistului; Raya fluturând butucul spre mine şi râzând de eşecurile mele; Am văzut din nou fața maimuței lui Forasco şi tatăl meu s-a întins pe trupurile violate ale tinerelor mele surori; Am văzut-o din nou pe Flora Ieloni pe calul ei cenuşiu plimbându-se în fața spânzurătoarei mele, iar Laüme dându-se în bacan îndrăgostiților numărul ei...

În cele din urmă, pe la miezul nopții, Gérard m-a dus la Véfour

la cină. Dumas şi Gautier erau deja acolo.

— Nu te lăsa subminat, Dalibor, spuse Alexandru pentru a mă consola. Distragerea atenţiei este un balsam. Dacă Laüme-ul tău se joacă cu tine, este corect să joci cu spatele ei. Îi provoacă gelozia. Domina-o. Femeile sunt imposibile dacă renunţăm la pretenţia de a fi stăpânii lor.

Atent la sfaturile prietenului meu, m-am arătat în seara aceea cel mai agitat oaspete la lăbuşuri romantice. Uitându-mi reţinerea din trecut, am întâmpinat cu fervoare de novice pe toate fetele care erau dispuse să se arunce în braţele mele. M-am îmbătat cu parfumul pielii lor, am respirat ameţit şi le-am simţit inima bătând mai repede când am îndrăznit să-i sărut pe gură. Dar această entuziasm era falsă, forţată şi nu puteam să cedez acestor dulciuri fără gust. Dezgustul cărnii m-a apucat şi am respins în curând progresele drăguţelor mutine. În zori, m-am întors la cabana lui Ner val, unde am mai petrecut trei zile fumând ierburi africane pe canapeaua lui.

În cele din urmă, m-am hotărât să-i aduc aminte lui Laüme. Mă hotărâsem să urmez un ritm de viaţă după comoditatea lui de acum înainte. Excesele mele de tânăr căţeluş au trebuit să se oprească. Am fost chiar decis să părăsesc cercul prietenilor mei pentru a mă dedica studiului exclusiv al stelelor, plantelor sau al oricărei alte chestiuni pe care zâna ar vrea să mi-o indice. Pe scurt, am vrut să fiu înţelept pentru a-i recâştiga încrederea şi a-i uni dragostea şi corpul. În ceea ce priveşte problema pusă de Sandrine şi copilul ei, m-am rezolvat la cea mai proastă soluţie posibilă. Cu moartea în sufletul meu, am vrut să încredinţez unei escarpe din Palais-Royal misiunea de a sugruma griseta şi de a-l aşeza pe bastardul său pe curtea unei biserici, astfel încât să poată fi încredinţată caritării publice. Acest mod de a proceda a fost singurul care a adus o soluţie definitivă la paternitatea prematură care îmi stricase existenţa de prea mult timp. Întărit de decizia mea şi cu o inimă aproape uşoară, m-am întors în apartamentele mele. Trecând printr-un hol, am auzit murmurul unei conversaţii.

Lucrul m-a intrigat. Am intrat fără să fiu anunțat. Trei bărbați vorbeau grav cu Laüme. Inima mea a încetat să mai bată când i-am recunoscut. Cu câteva nopți mai devreme, îi întâlnisem la o masă de jocuri de noroc, eram debitorul lor şi au venit să-şi revendice datoria. Cu brațele încrucişate, fața lui întunecată de furie plictisitoare, Laüme mi-a arătat atât de rău încât umorul meu bun s-a spulberat ca un pahar fragil.

— Nu-ți voi plăti datoriile, Dalibor, anunță ea cu răceală. Nu că nu pot, pentru că judec cantitatea ridicolă, dar ele sunt semnul slăbiciunii tale şi că nu o susțin. Dacă eşti suficient de prost pentru a te purta ca un copil, trebuie să suporti consecințele pe cont propriu. Oriunde te-ar duce, nu voi interveni pentru a-ți şterge greşeala.

— Vă puteți îndeplini angajamentele, domnule? a întrebat imediat unul dintre jucători, lovindu-mă.

— Nu pot, am mărturisit.

— Întrucât doamna nu doreşte să vă ia locul pentru a vă acoperi cheltuielile, vă cerem o reparare la duel, a declarat altul. Iată hârțile noastre. Martorii noştri îl vor contacta pe ai dvs. Pentru a soluționa termenii cazului nostru. Îndrăznim să sperăm că nu vei avea laşitatea de a te îndepărta. Onoarea ta este în joc, Galjero. Presupunând că sunteți familiarizați cu această noțiune...

Degetele mele s-au închis în jurul a trei cartoane. Sparte, cu ochii umezi de lacrimi de furie şi amărăciune, nici măcar nu m-am interesat de identitatea adversarilor mei. Ca un băiețel umilit, am ieşit din cameră fără să spun un cuvânt, cu capul plecat, observând doar concupiscența care marca trăsăturile pufoase ale vizitatorului mai în vârstă când îl observa pe Laüme. Am petrecut o noapte nedormită, neştiind ce rezoluție să iau, cu stomacul înghesuit. Am vrut să părăsesc Parisul pentru a ajunge cât mai repede într-o provincie îndepărtată şi să mă ascund acolo pentru totdeauna. Dar, dimineața devreme, o înfățişare de mândrie a revenit pentru a mă însufleți. Hotărât să-mi înfrunt soarta, m-am dus în cele din urmă la Dumas să-l rog să-mi fie martor. Printr-o

fericită coincidență, Nerval a fost prezent la Alexandre.

— Trebuie să susțin un duel triplu împotriva celor nefericiți, le-am anunțat. M-am gândit la tine ca să mă ajuți. Îmi vei face această favoare?

— Bineînțeles, Dalibor, răspunse Alexandru, bătându-mă peste umăr, arătând mai amuzat decât rău. Un tânăr fără experiență, proaspăt sosit la Paris, care găseşte o modalitate de a combina trei dueluri într-o singură zi! Acesta este un început frumos pentru un roman! Cu cine trebuie să te confrunți?

— Sincer să fiu, nu ştiu. Am frecventat aceste persoane amuzante doar suficient de mult timp pentru a le oferi o sumă ordonată. Îi cunoşti pe aceşti oameni? L-am întrebat, arătându-i cartonaşul şi descriind pe scurt fețele adversarilor mei.

— Mi-e teamă, a recunoscut Dumas. Niciunul nu are o reputație bună. Primul pe care îl înfățişezi ca un vechi seraf dolofan pentru Cav them yellow, este Fabres-Dumaucourt Financial, o mahala de rechin împrumutat a crescut în umbra lui Talleyrand. A început de la nimic, dar astăzi are o avere mare. Bonapartist sub Napoleon, regalist sub monarhie, gata să devină republican imediat ce monarhia cade. La fel ca toți oamenii de argint, este un filistin, un oportunist şi un parvenit. Bună scrimă. Umbră. Încă obişnuit să-şi soluționeze diferențele cu papură, în ciuda vârstei sale mature. Este un sanguin, cu o cantitate colosală de energie, o capră întotdeauna pregătită pentru proiecție, se mai spune. Nu va defila cu tine. El te va tăia ca un măcelar. Nu vă lăsați păcăliți de ridurile şi de capul pe jumătate chel.

„Dacă vrei să-l învingi, va trebui să eviți primele sale atacuri”, a sfătuit Nerval. Lasă-l să fugă. Salveaza-te. Loveste-ti loviturile odata ce a trecut prima furtuna si oboseala si-a facut treaba.

— Al doilea este micul baron d’Andrésy, a continuat Dumas. Tatăl şi mama lui au fost decapitați în timpul Terorii. A fost crescut de un unchi care a emigrat la Londra. Modurile înşelătoare ale englezilor l-au lovit. E aproape de curte, dar este un ticălos în pantaloni de mătase. Furiş, prost şi rău. Fii atent să nu-l ucizi pe

acesta. Te-ar face să ai mari probleme.

— Cum luptă?

— Nu stiu. Dar ţinteşte-i picioarele. Paralizeaza-l. Nu ajungeţi la gât sau la piept. Dacă moare, eşti bun pentru eşafod.

Am zâmbit când mă gândeam la prima mea execuţie. Nici Dumas, nici Nerval nu au înţeles de ce.

— Al treilea este cel mai periculos. Este probabil unul dintre cei mai buni trăgători din Paris. Stangaci. Deseori se antrenează în holul din rue aux Ours. Domnul Hubert îl cunoaşte bine. El este la jumătate de plată, ca el, dar mai tânăr, mai nervos. Era ofiţer cuirassier. Opt cai ucişi sub el la Waterloo! Escadrila sa distrusă de pătratele scoţiene ale Ceasului Negru! Şi el, nu o zgârietură! Este o carne pe care moartea nu vrea să o ia.

— Cum se numeşte?

— Pierre de Sainte-Hermine. Treizeci şi ceva de duele în cinstea lui. Nu doare niciodată. El ucide. Acolo, sincer, nu ştiu ce remediu să vă sfătuiesc. Domnul Hubert ar putea să ne dezvăluie slăbiciunile sale, dar, în ciuda tuturor prieteniei pe care o are pentru tine, mă îndoiesc că îl va trăda pe unul dintre foştii lui tovarăşi de la Grande Armée. Cu siguranţă va prefera să rămână neutru în chestiunea dintre voi.

— Îmi voi lua partea, zic eu, încercând să-mi întăresc vocea. La fel merge şi pentru aceşti domni. Abia aştept să le tai coaja în largul meu!

— Foarte frumos, Dalibor, foarte frumos! Dumas s-a temperat. Nu vă răsfăţaţi cu prea multă ardoare. Să te joci cu prietenii în continuare este în regulă, dar afacerea va fi diferită atunci când vei fi în cămaşă cu aceşti semeni. Nu vreţi să vă reluaţi puţin antrenamentul? Câteva pase te-ar face cel mai bine.

În loc să ascult raţiunea şi să mă îndrept spre camera armelor, am preferat să mănânc şi să beau. După libări, Dumas m-a ţinut pentru noapte. Starea de exaltare pe care o ardeam toată ziua s-a estompat pe măsură ce mâinile ceasului mergeau înainte. Mă apucă angoasa. Acum eram sigur că duelurile care mă aşteptau

aveau ca moarte moartea. Fără experiență, am fost o pradă uşoară pentru adversarii experimentați.

— Eşti sigur că nu ştii vreo altă ieşire, Dalibor? M-a întrebat Dumas dimineața. Poate ne putem întreba prietenii. Cu contribuțiile lor, cred că este posibil să colectați suma necesară pentru a rambursa cel puțin o parte din ceea ce datorați. Călăii tăi ar putea avea răbdare pentru restul...

— M-ați salvat cu generozitate o dată. Şi este puțin. Reînnoirea lucrului nu este posibilă. Nu, trebuie să mă întorc la Laüme, am mormăit. O voi implora. Se face un contract între noi. Nepăsarea lui este doar o farsă. Va interveni pentru a-mi cruța aceste ciocniri. Sunt sigur!

A trebuit să aştept până seara să-mi înghit mândria şi să găsesc curajul să mă întorc în Île Saint-Louis. Un taxi care nu aparținea grajdurilor noastre era staționat în curtea hotelului. Şchiopul a încercuit în jurul maşinii şi a observat-o cu bună ştiință. De îndată ce m-a văzut, mi-a dat acel zâmbet îngrozitor pe care îl ştiam bine. M-a cuprins o îngrijorare plictisitoare. Am urcat scările marii scări patru câte patru, îndemnându-i pe servitori să-mi dezvăluie unde se află amanta lor. Vagonul m-a ajuns din urmă şi mi-a indicat în direcția unui coridor. Un murmur ciudat venea dintr-un budoar. Am deschis uşa. Laüme era acolo, cu degetele lipite de montajul unui otoman, cu rochia mototolită aruncată pe podea, cu corsetul şi cu lenjeria împrăştiată în depărtare pe o talpă. Cureaua ei goală a fost ridicată. Un bărbat cu corpul unui taur şi o coroană de păr prosopos i-a dat plăcere posedând-o nefirească. Era bătrânul bancher Fabres-Dumaucourt. Groaza scenei m-a făcut să leşin. Picioarele mele chiar tundute de un cârlig, m-am prăbuşit de perete, dar nici intruziunea mea, nici disconfortul meu nu mi-au întrerupt copulația ticăloasă. Îmbrăcat în singura lui cămaşă, ale cărei laturi le ținea între dinții căzuți", finanțatorul şi-a izbit burtica elatinoasă de coapsele înguste ale lui Laüme. Rotindu-şi ochii încântați către mine, a scos imediat tot cornul roşu lung al înțepăturii sale şi l-a expus pentru a mă face să apreciez diametrul

mare şi aglomeraţia dură. Apoi, înfăşurându-şi membrul în teacă căscând ca un abis, s-a amuzat repetând secvenţa înfricoşător. De trei ori a făcut acest lucru, fiecare nouă scufundare a arborelui său provocând obiectul căldurii sale să cadă mai greu. La a patra extracţie, Laüme s-a întors. Fără să-mi arunce o privire, şi-a deschis larg coapsele spre baltă. Vopsită cu suc de dragoste, vulva ei subţire saliva de spumă. În grabă, Dumaucourt a terminat să se dezbrace şi a ieşit în zână, botezând-o cu nume infame. „Curva diavolului", „drag", „fată publică", a spus el, şi alte o mie de blasfemii şi mai ticăloase, care păreau să se comporte ca un afrodiziac pe Laüme. Extaziată, gemând, mulţumită, era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Rupt, păpuşă fără putere şi mai mort decât fusesem încredinţat călăului din Bucureşti, am văzut îndrăgostiţii îmbătându-se cu plăcere până au ţipat. Fabres a dat lovituri puternice şi rapide care au răsunat în corpul lui Laüme şi i-au făcut sânii să se trântească într-o saltarelă hipnotică şi sălbatică. Când s-a săturat de această poziţie, bătrânul mistreţ i-a dat toiagul să-l înghită. Mâinile lui subţiri apăsând cu tandreţe poşetele purpurii şi gura supt pistolul îngrozitor, Laüme începu să suge încet. Fabres a scos un oftat îndelungat de mulţumire, apoi, cu un dictio intercalat uneori cu bocete înăbuşite, m-a avertizat:

— Mai presus de toate, nu mergeţi şi speraţi, domnule Galjero, că doamna vă va plăti suma datoriei în acest moment. Faptul că îl deţin nu şterge nimic din disputa dintre noi. Singura şansă a vrut să ne surprinzi legătura noastră privată. Nu pare să vă deranjeze acest lucru, dacă pot judeca după bunătatea pe care o arătaţi atunci când ne observaţi. Distracţiile noastre vă fac fericiţi, nu-i aşa? Te educă ei? Sunt sigur că nu aţi experimentat niciodată o astfel de bucurie pe cont propriu. Vedeţi că trebuie câştigat, vine cu o luptă grea. Dar nu aveţi suficientă fibră pentru a câştiga acest premiu... Femei, Galjero! Femeile! Vedeţi cum strălucesc ochii Laüme-ului dvs. Când sunt rugaţi să joace rolul de curtezană pentru care este făcut. Este o concubină născută, o prostituată regală pe care o ai acolo. Nu eşti demn de asta, Galjero...

Trăsăturile tale sunt cele ale unui Adonis, dar eşti doar o cârpă! Din păcate pentru tine, lama mea îți va tăia firul vieții în câteva zile. Această panteră nu-ți va oferi niciodată ceea ce primesc de la ea acum.

Am vrut să răspund, dar nu am putut. Spuma mi se prelingea din colțul buzelor şi muşchii îmi tremurau la apariția unei crize. Când Dumaucourt şi-a lovit toiagul de fața lui Laüme pentru a-i scuipa linii lungi de material seminal în față, am simțit o urinare fierbinte pe abdomenul meu inferior. Plăcerea şi durerea s-au amestecat de la mine, s-au gemut jalnice şi groteşti, care s-au contopit cu angoasa lui Fabres şi Laüme. Geanta i s-a golit, satirul şi-a uscat harponul în mătasea părului blond. Laüme a dat drumul. Îi picura panglici grele de cremă albă pe care le smulse cu gura degetelor pentru a o întinde ca un unguent pe piept şi stomac. Vărsând o nouă insultă, Fabres a plesnit față în față. În loc să-i provoace furia, acest gest a făcut-o pe Laüme şi mai tare. Ea a scos un mârâit de extaz şi a vrut imediat să reia cocoşul în declin al bătrânului cocos în gură, dar el se saturase. Se trase cu o bubuitură, îşi luă haina şi o lăsă să-şi găsească singură plăcerea pe care încă o tânjea. Trupul său sa ridicat pentru ultima dată, apoi a rămas înghețat, mizerabil şi fragil la picioarele argintarului. Fabres râse.

— Mă voi întoarce, doamnă, din moment ce tu iubeşti atât de mult încât te umplu. Şi chiar de mâine, cu câțiva tovarăşi. Poate patru sau cinci. Se spune că sunt egoist, dar sunteți decisiv prea arătos şi prea uşor pentru ca galanteria dvs. Să nu fie larg mediatizată. Am o mie de idei pentru noi distracții. Şi tânărul domn Galjero va putea să ne urmărească în continuare glumele, deoarece îşi găseşte bucuria acolo...

Dumaucourt a păşit peste corpul lui Laüme şi a alunecat şuierând ca un portar. Tensiunea care mi-a bandajat muşchii a fost eliberată atunci, respirația mea a devenit din nou regulată. La fel ca beatul, Laüme era acum scufundat într-o toropeală adâncă. M-am strecurat lângă ea şi mi-am sprijinit mâna pe umărul ei.

Carnea îi era înghețată. Mirosea după otrăvirea omului aruncată peste tot. Am acoperit-o cu o stolă. Naiv, disperat, am vrut totuşi să cred că a fost constrânsă de Dumaucourt, dar când am ridicat-o ca să o duc în patul ei, s-a trezit şi m-a îndepărtat de parcă aş fi fost un străin. Strălucirea malefică care strălucea în ochii lui a terminat de distrus bietele mele iluzii. Dezgustat, mi-am lăsat furia să fiarbă.

— O să-l omor! Îți promit. O să ucid acest Dumaucourt! Dacă cineva te atinge şi îmi va sta în cale! Şi acest lucru este valabil şi pentru dvs.!

— Iată, în sfârşit, cuvinte care îmi plac, micuțul meu, răspunse amuzat Laüme. Deci, ia un pumnal şi pune-l în inima mea, dacă poți şi dacă îndrăzneşti...

Flăcări de ură au izbucnit din ochii mei.

„Ar fi trebuit să mă laşi la spânzurătoarea din Bucureşti", am scuipat. Eşti mai rău decât un monstru! Nu vreau să te mai văd niciodată!

Întorcându-mi călcâiele, am fugit pe scara mare şi am fugit ca un nebun la întâmplare pe străzi, până mi-au izbucnit plămânii...

Castelul Brouillards

— E timpul, Dalibor! mârâi Alexandre Dumas. Haide, băiete, trezeşte-te!

Trecuseră trei zile de când Fabres-Dumaucourt descoperise deliciile trupului lui Laüme. Şaptezeci şi două de ore petrecute cu Dumas în chin, delir şi febră, anesteziat de doze de laudan şi opiu pe care mi le-a livrat Nerval. Şaptezeci şi două de ore de răgaz înainte de ora stabilită pentru duelurile mele.

— Dacă vrei să renunți şi să fugi, aceasta este ultima ta şansă, Dalibor. Când intrăm în cabină, va fi prea târziu. Deci ce decizi?

— Ştii asta, Alexandre. Chiar dacă trebuie să mor astăzi, vreau să lupt. Nu mă voi răzgândi.

D umas a oftat şi m-a îmbrățişat la inima lui. După el, Nerval mi-a dat o îmbrățişare.

„Ne place foarte mult de tine, Dalibor", mi-a spus acesta din

urmă. Dacă dispari astăzi, te vom imortaliza în lucrările noastre.

— Voi câştiga, i-am răspuns. Eu sunt sigur de asta. Dar nu lăsa asta să te împiedice să oferi trăsăturile mele unuia dintre eroii tăi. O sa fiu foarte fericit...

O maşină ne aştepta pe stradă.

— Unde mergem? Am întrebat.

— În Montmartre. Întâlnirea va avea loc la Château des Brouillards. Este un loc liniştit. Poliția nu va veni să ne întrerupă.

Călătoria la Butte s-a făcut în tăcere. Moartea a plutit deasupra capului meu, dar am fost poate cel mai puțin îngrijorat de asta. Viața nu mai avea gust pentru mine, abia aşteptam să o părăsesc cât mai curând posibil. Tot ce a contat pentru mine a fost lovitura fatală pe care am vrut să o lovesc pe Dumaucourt. Suflând, nechezând, animalele din echipă s-au străduit să urce panta vechiului Muntele Martirilor. Soarele răsărea când am ajuns la locul respectiv. Câmpul de luptă era o zonă înierbată care se întindea în spatele unei clădiri înalte, asemănătoare unui conac. Nu ştiu de ce fusese numit Château des Brouillards, dar Nerval părea să-l vadă ca pe un semn al unui secret.

Şase maşini erau deja staționate pe aleea care ducea spre grădină. Printre ei, am recunoscut-o pe Laüme. Nerval şi Dumas au mers să discute cu martorii părților opuse. Ultimele detalii s-au soluționat, au venit să mă ia. La câțiva paşi de mine, cei trei bărbați cu care am avut de înfruntat se țineau unul de altul în timp ce mă priveau. Din mimica obscenă a lui Fabres, am înțeles că bancherul descria prietenilor săi cum deținuse Galjero înaintea ochilor mei. Prietenii lui nu au încetat să râdă până în momentul în care Laüme a părăsit cabina pentru a merge în rouă până la pământul planificat pentru lupte. Toți bărbații şi-au ridicat pălăriile pentru a o saluta, dar Fabres a trebuit să se laude la spate, balansându-şi bazinul pentru a imita împerecherea. A fost prea mult pentru mine. Am vrut să mă arunc asupra lui. A fost începutul unei lupte, dar am fost încins şi Dumas m-a îmbrățişat puternic pentru a mă face să-mi revin.

— Un duel este o afacere serioasă, Dalibor! Stai aşa! Dacă te uiţi pe tine, îţi umileşti martorii. Respectaţi angajamentul nostru de partea voastră!

Strângându-mi fălcile, am reuşit să-mi stăpânesc nervii, în ciuda mâinilor care tremurau şi a transpiraţiei care îmi curgea deja de pe faţă. Mi-am scos haina şi vesta. Într-o cămaşă, fără gâtul meu, în cele din urmă mi-am luat locul.

— Întrucât trei reclamanţi vă cer motivele, mi-a anunţat un judecător, am considerat că este recomandabil să lăsăm ordinea trecerii lor la voia întâmplării. Operaţiunile s-au făcut. Domnului Baron d'Andrésy îi revine onoarea de a vă angaja.

Mi-a fost pusă o sabie în pumn. Mecanic, am tăiat aerul pentru a-i evalua echilibrul şi m-am simţit în dezavantaj. Arma era prea uşoară pentru mine, mai puţin puternică decât argila grea pe care am folosit-o la antrenament cu domnul Hubert. Adversarul meu a venit să mă înfrunte şi s-a forţat la un salut urât. Faţa ei era ascuţită, buzele ei subţiri se înfăşurau pe dinţi mici, pierduţi sub o linie mare de gingie. Părea foarte enervat şi foarte nerăbdător să-şi treacă fierul prin corpul meu.

— Mai presus de toate, nu-l ucide, acesta! Mi-a şoptit Dumas ca ultim sfat. Picioarele lui! Scopul pentru picioarele lui!

Am bâlbâit ceva, dar mintea mea nu asculta. Nu mai ştiam unde mă aflu şi ce să fac. Ochii mei i-au surprins pe cei de la Laüme, care şi-a întors imediat capul pentru a-i zâmbi ignominios bancherului gras Fabres-Dumaucourt. Rougeaud, transpirând poate mai mult decât mine, acesta conţinea rău dorinţa sa furioasă de a relua cât mai repede lucrarea desfrânării.

A fost un „Haide! Ceea ce nu am auzit. Imediat, prinzându-mă prin surprindere, lama micului Andrésy s-a înfăşurat în jurul meu şi încheietura lui a dat o lovitură ascuţită care aproape că m-a dezarmat. Râzând, baronul s-a eliberat şi a lansat o serie de atacuri ascuţite şi lungi care m-au făcut să cad înapoi la câţiva metri. Dumas şi Nerval aveau capul în mâini, iar chirurgul invitat de judecători îşi deschidea deja cazul pentru a scoate bandaje. Am

dezamăgit în dezastru pioasele violente ale lui Andrésy. Nu era nimic academic sau cavaleresc în asta. Mă luptam pentru viața mea. Dacă nu aș da tot ce am mai bun acum, da, aș muri! Acest gând a fost ultimul; motivul meu a tăcut apoi ca să cedeze locul instinctelor mele. Recâștigându-mi flexibilitatea și energia, am început prin a-mi șterge corpul pe lateral, ceea ce l-a surprins pe Andrésy care credea că mi-a epuizat capacitățile de apărare. Alungat de elanul său, a trecut în fața mea fără să se poată opri. Apoi coborând brațul, mi-am lăsat lama să alunece pe coapsa lui, apăsând fierul cât de tare am putut. Urlând de durere, a căzut în iarbă neputând să se ridice.

Primul duel s-a încheiat, fără niciun rău pentru mine. Scuipând saliva care se acumulase în gura mea și respira adânc, am rămas surd la apelurile de nume și la protestele care plouă asupra mea. Mișcarea mea a fost considerată controversată, nedemnă de un domn și, prin urmare, inadmisibilă. Nu mi-a pasat. Singurul lucru care m-a contat a fost că am scăpat de această lipitoare André, fără să o fi încurcat prea mult.

— Perfect, mi-a spus Dumas, aruncându-mi o haină peste umeri. Pacat de regulile artei. Ceea ce contează este supraviețuirea ta. Folosiți toate mijloacele, nu vă faceți griji cu privire la scrupule. Poți sări peste celelalte două, Dalibor! O să-i faci să fumeze mauvelii!

Răniții au fost pansați aproximativ, iar martorii săi l-au evacuat. Când țipetele sale de furie s-au stins, al doilea adversar al meu a câștigat linia. Era formidabilul cuirassier Pierre de Sainte-Hermine. Tachu moale, mândru, fruntea încrețită și umerii drepți, bărbatul era un războinic născut. Liniștit, sigur de el însuși, nu m-a provocat. Răceala și tăcerea lui erau mai groaznice decât aroganța baronului d'Andrésy. Sabia ușoară a fost înlocuită în pumnul meu de o sabie de cavalerie. Poate că Sainte-Hermine a crezut că mă va înspăimânta impunându-mi această armă impresionantă și grea, făcută să provoace răni teribile celor care nu au putut să o contracareze. Dar eram obișnuit cu acest tip de

lamă şi Hubert mă instruise bine în manevrarea ei. M-am opus cuirassierului cu o apărare sinceră, regulată, fără a încerca să prefac sau să risc o manevră vicleană prea uşor de stricat pentru luptătorul experimentat pe care îl avea. Pentru a-l învinge, trebuia să fii ireproşabil şi să lupți pe picior de egalitate. Acest om era un leu, puternic, dar cinstit în lovituri. Am optat pentru acelaşi stil de luptă. Angajamentul nostru a durat minute lungi fără ca niciunul dintre noi să reuşească să obțină avantajul. A avut experiența; Am avut rezervele pe care mi le-a dat tineretul. Calitățile noastre erau echilibrate. Cizmele pe care mi le-a impus, le ştiam din faptul că le-am studiat cu Hubert; la fel cum a anticipat-o pe a mea pentru că le-a practicat împreună cu maestrul meu în pregătire. În curând, însă, am gâfâit amândoi. Epuizați, ne-am rupt permisele pentru o clipă de comun acord.

— Domnule, mi-a spus Sainte-Hermine cu o voce agitată de înghițiturile de aer pe care le înghițea cu înghițituri mari, domnule, te lupți bine... Şi am văzut că suntem de o forță comparabilă. Am crezut că eşti un adversar nedemn când am văzut mişcarea ta proastă împotriva baronului d'Andrésy. În fața mea, pe de altă parte, arta ta este sinceră. La rândul meu, cred că este suficient. Îmi retrag plângerea împotriva ta. La urma urmei, banii sunt o considerație vulgară şi nu merită doi bărbați curajoşi care se ucid reciproc. Dacă acceptați perspectiva, să fim prieteni, domnule...

Mulțumit de această afirmație, am dat mâna cu Sainte-Hermine. Uimiți de această schimbare bruscă, Dumas şi Nerval s-au apropiat să mă felicite, dar vocea puternică a lui Fabres-Dumaucourt le-a acoperit cuvintele:

— Nu conta pe mine ca să mă arăt atât de cavaleresc, domnule whipper! De îndată ce am terminat cu tine, am planificat o cină bună cu domnişoara ta Laüme. O văd în fiecare seară, ştii? Şi îl prezint de fiecare dată noilor prieteni. Iubeşte ceea ce îi dăm noi. Este o iapă furioasă pe care o conducem cu biciul şi coada. Pacat ca nu ai vazut de cuviinta sa fii alaturi de noi sa ne vezi calarind-o

din nou si din nou...

Sărind fără să aştept ordinul judecătorilor, am vrut să-l fac să-şi înghită cuvintele. Înţepenit de rapid, am început o combinaţie slab articulată de tăiere şi împingere. Fabres era mai rapid decât a sugerat burtica lui mare. A parat loviturile şi mi-a aruncat una înapoi pe care nu o ştiam şi care mi-a tăiat urât umărul. Ferocitatea lui a crescut cu această descoperire, şi-a redobândit violenţa în atacurile sale.

Puterea mea consumată de confruntarea cu Sainte-Hermine, nu am putut rezista aşa cum am vrut. Copleşit în curând, nu am putut evita marginea lamei sale care mi-a alunecat de partea mea. Durerea mi-a străpuns stomacul şi sângele s-a aruncat pe şold. Ochii bancherului se îngustară, cu buzele încovoiate.

— Am făcut din Laüme curva mea! a fumegat. Ea este de acord cu orice comandă şi îi pun accesul la coapsă la licitaţie! Reputaţia sa este stabilită. Toţi nebunii din Paris ridică bilete pentru a le descărca în vaze! Curva este epuizată!

Mi-am ridicat sabia pentru a îndepărta ploaia de lovituri pe care omul bun m-a lovit la sfârşitul tiradei sale. Alunecând una împotriva celeilalte, săbiile noastre scânteiau şi răsunau în zori reci. Răsunând în braţul meu obosit, şocurile au provocat şi mai multă durere decât cele două răni ale mele. Am schimbat brusc mâinile rapid şi am profitat de efectul surprizei cauzat de această variaţie pentru a trece la rândul meu la apărarea lui Fabres. Lama mea a zburat chiar în mijlocul frunţii şi i-a tăiat faţa dezgustătoare ca un ou pe care l-aţi tăiat la micul dejun. Bancherul s-a prăbuşit în gaz grotesc din buretele care a dezgolit. Răsucit de durere şi aproape sângerat de alb, şi eu am căzut. Gâfâind, l-am lăsat pe chirurg să-mi croiască rănile cu cusături mari în timp ce, zâmbitoare şi superbă, zeiţă neagră a plăcerii şi durerii, am văzut-o pe Laüme apropiindu-se de mine...

Spong e vin

M-am trezit cu un tresărit. Îndreptându-mă, mi-am recunoscut camera, Quai d'Orléans. Era lumina zilei. Soarele cald din aprilie

scălda camera şi o briză caldă mi-a venit prin fereastra deschisă. Laüme era acolo, aşezat într-o ciobană care mă veghea. Timp de secunde lungi, ne-am observat reciproc fără să vorbim. Am vrut să-mi scuip ura în faţa acestei creaturi murdare, dar buzele mele au rămas închise şi mâinile mele nu au lovit-o.

— De ce? Am întrebat în cele din urmă. De ce te deranjezi să mă faci să sufăr şi să te dăruieşti altora ca cea mai rea curvă?

— Trebuie să ştii totul despre mine, Dalibor. Obscurităţile mele. Cererile mele. Cruzimile mele. Aceasta este condiţia ca tu să mă iubeşti complet. Nu sunt un sfânt. Nici măcar o zeiţă. Eu sunt viaţa, cu lumina şi întunericul ei, purităţile şi murdăriile sale... Este aşa. Va trebui să vă schimbaţi şi să vă întăriţi dacă doriţi să înduraţi acest adevăr şi să meritaţi minunile pe care vi le pot oferi.

— Dar de ce ai vrea să – mi dai ceea ce nu sunt sigur că vreau? De ce nu mă rogi să continui descendenţa Galjero aşa cum ai cerut strămoşilor mei? Pot să am un fiu şi să-l las pe seama ta. O vei alege pe mama după cum doreşti. O fată de stradă, dar sănătoasă şi puternică. O vom plăti pentru a o impregna şi a abandona toate pretenţiile asupra descendenţilor... Atunci voi pleca fără nicio speranţă de întoarcere. Dacă îl creşti, copilul te va asculta în toate...

— Nu! De la tine va veni un fiu, este adevărat, dar el nu va ieşi din pântecele unui străin. În mine va creşte. Eu, care îl voi aduce pe lume...

A fost ca un şoc fizic la nivelul pieptului. Fără suflare, nu am putut găsi cuvinte care să exprime toate întrebările care îmi treceau prin minte.

— Da, Dalibor, în curând voi putea să nasc şi eu, a continuat Laüme, apropiindu-se de mine. După ani, chiar secole de perfecţionare a ritualului, acum cunosc calea şi am voinţa. Vom merge împreună pe cărări dificile. Tu să-ţi extinzi viaţa şi eu să devenim definitiv apţi să concepem. Comedia de nuntă cu femei nevrednice s-a încheiat. Cu mine ai de gând să-ţi sărbătoreşti nunta... Nu eşti mulţumit de asta, iubire?

„Sunt îngrozită de asta”, am mărturisit în şoaptă. Nu voi avea puterea...

— Eşti demn de asta şi te vei arăta capabil de asta, sunt convins de asta. Stiu! Am văzut-o când te-ai luptat. Pentru că vorbesc cu tine pentru a opri timpul pentru tine, Dalibor, şi pentru a rămâne alături de mine pentru totdeauna. Vă vorbesc despre realizarea miracolului vieții voastre veşnice şi despre naşterea cu mine a celei mai formidabile creaturi care există... Un copil de zână, Dalibor... Vă gândiți la asta? Un rege şi o reînnoire pentru lume! Un rege care îl va regenera şi care ne va datora puterea şi înțelepciunea sa! Vom fi sursa unde va bea. El ne va urma sfaturile şi va fi instrumentul prin care visele noastre cele mai grandioase vor prinde în sfârşit viață...

— Este adevarat? Ştiți cu adevărat misterele unor astfel de lucrări?

— Nu am venit să te caut în tărâmul morților? Cum poți să te mai îndoieşti de mine?

— Ce va trebui să fac? Am întrebat, tremurând. Va trebui... Va trebui să asasinez aşa cum au făcut Galjero şi Dragoncino pentru tine?

— Oh, da, va fi! Desigur...” a răspuns Laüme, râzând şi luându-mi fața în mâinile lui reci. Crezi că prin rugăciunea Maicii Domnului vei declanşa metamorfozele noastre? Nu. Se va face în suferință. A ta, a mea şi a altora. Multe altele!

— Dar nu există alte modalități?

— Poate că există, a recunoscut ea cu jumătate de gură. Dar ştiu doar un singur mod valid de a o face. Şi acesta este un traseu roşu... Acesta este cel pe care îl vom lua. Privit!

Din sertarul noptierei mele, Laüme a scos apoi o teacă de shagreen. Un pumnal lung şi conic dormea acolo, ca un şarpe în cuib.

— Îți cer două sacrificii, Dalibor. Dacă sunteți de acord cu cererile mele, voi şterge pentru totdeauna orice îndoieli pe care le-am putut adăuga despre dvs. Îți voi jura iubire eternă şi tu vei fi

singurul meu soț. Toate secretele mele, ți le voi învăța...

— Nu va mai exista artificiu între noi? Îmi înjurezi?

Laüme dădu din cap, apoi, privindu-mă drept în ochi:

— Nici minciună, nici înşelăciune, dacă, în fața ochilor mei, îți ucizi Sandrine şi ticălosul tău dezgustător!

La aceste cuvinte, am încetat să mai respir şi un nod imens mi s-a umflat în gât. Deci Laüme mi-a cunoscut secretul! Revelația m-a copleşit până la punctul că am rămas tăcut. Interzis, am coborât doar bărbia. Mi s-a părut a fi un joc care a fost vânat prea mult timp şi care tocmai ajunsese într-un impas şi trebuia să se resemneze la soarta sa.

„Voi", am fost de acord în cele din urmă în şoaptă.

*

A fost lung şi complicat. Dramatic şi epuizant. A urmat o luptă morală în mine, care aproape că m-a costat micul motiv pentru care rămăsesem. Forța sau slăbiciunea, nu mai avea sens. Totul era amestecat, toate valorile erau pervertite. Nu mai exista nici Binele, nici Răul, ci un ocean de haos în care totul putea, în orice moment, să fie inversat... Nu se mai punea problema de a urma vreo moralitate, sau chiar de a-i face plăcere lui Laüme pentru a o seduce. Totul era despre propria mea supraviețuire şi, în acel moment precis, trecea prin moartea inevitabilă a doi oameni nevinovați. Si apoi, ce? M-am gândit să plătesc un cut-hock pentru a scăpa de grisette. Ce diferență ar putea face dacă aş mânui cuțitul? Şi pentru copil? De ce să-l lăsăm să trăiască? Nu era mai bine să-i ia viața decât să-l abandonez la orfelinat aşa cum intenționam să fac? Această descendență a fost rodul unei uniuni fortuite, rodul lipsit de gust al neexperienței mele, rodul putred al slăbiciunii mele... Laüme a vrut să-mi facă un asasin? Fusesem de mult. Fusesem chiar spânzurat pentru asta... Da, pentru mine, care îi predasem pe surorile mele şi pe tatăl meu neputincioşi unor cohorte de şobolani, ce a contat pentru mine o victimă în plus?

*

Era o seară ploioasă şi de la brâu atârnau cele două poşete pline

cu aur pe care mi le dăduse Laüme de îndată ce rănile mi se închiseră. Am avut mare grijă de aspectul meu înainte de a ieşi. Mi-am periat multă vreme părul şi m-am relaxat într-o cadă foarte fierbinte. Apoi alegând cu atenție culorile hainelor mele, îmi armonizasem vesta şi jacheta cu culoarea fusului şi a pielii cizmelor – un mod ciudat, dar eficient pentru mine, de a mă concentra, de a-mi aduna puterile. Pentru că în seara asta nu era o noapte obişnuită. În seara asta aveam de gând să-mi ucid amanta şi propriul meu fiu. Şi în această seară, promisese ea, Laüme se va dărui mie şi voi deveni moştenitorul demn al strămoşilor mei...

Vizitiul olog a fost de aşteptare pentru mine în curtea hotelului. I-am arătat drumul spre Grenelle. Laüme îi ordonase buggerului să urmeze instrucțiunile mele la scriere şi să mă asculte din toate punctele de vedere. Nu a fost o comandă la comoditatea maraudului, dar el nu a contestat ordinul. La un mic trap constant, am traversat jumătate din Paris. A trecut mult timp de când m-am întors să o văd pe Sandrine, cel puțin câteva săptămâni şi am văzut cu uşurință o rază de lumină care se filtra sub uşa ei. Cel mic a izbucnit imediat în lacrimi şi s-a repezit în brațele mele. Crezuse că o abandonasem şi că nu mă va mai vedea niciodată. I-am şters lacrimile, consolând-o cu o mie de cuvinte liniştitoare şi arătându-i monedele de aur.

— Eram ocupat să mă îmbogățesc, spun să-mi justific absența. Dar m-am întors azi pentru a te salva. Privit! Am destule să te duc departe de Paris şi să te scot din sărăcie.

— Asta e adevarat? a exclamat ea, brusc copleşită de noroc. Vom trăi noi trei? Împreună pentru totdeauna?

— Îți promit, Sandrine, am mințit. Iti jur...

Barbia lui conică în mâna mea, obrajii scăldați în lacrimi, ochii lui mari şi rătăcite m-au emoționat. Pentru prima dată de la cele două nopți de îmbrățişări nefolosite, am găsit-o frumoasă. Capriciile ei, demonstrația copilărească a sentimentelor ei pentru mine, posesivitatea ei m-au făcut să uit grația ei, farmecele ei,

atracțiile ei fragile... Zâmbetul ei mi-a amintit de vechea mea sesiune tandră şi corpul ei subțire m-a tulburat din nou. Mi-a fost ruşine brusc că am supus-o groazei unui avort dezastruos şi eşuat. Ruşine că ai lăsat-o în nevoie. Ruşine, şi mai mult, pentru că acum şi-a complotat moartea şi cea a copilului său.

M-am apropiat de leagănul în care dormea fiul meu. Era roz şi frumos. Robust, fermecător. Nu! În mod hotărât, am fost un nenorocit doar dacă am acceptat să le ofer pe aceşti nevinovați ca o oblărie pentru Laüme. A trebuit să găsesc o modalitate de a-i salva pe amândoi, dar cum? Văzându-mi fruntea, Sandrine s-a cufundat împotriva mea. Am îmbrățişat-o şi mi-am trecut mâinile prin părul ei. Ochii mei au căzut pe singura fereastră din dormitor. Afară, în spatele ferestrelor murdare, puteai ghici acoperişurile Parisului. Milioane de vieți anonime au bâlbâit acolo, care mi-au fost indiferente... Nu aş putea găsi o modalitate de a practica un fel de schimb? Şi dintr-o dată amintirea confuză a unei fețe mi-a revenit. Am văzut o alee, o mahala. Şi o siluetă de femeie cu burta rotundă! Lorette! Fata de la bariera Charenton! Am venit în ajutorul ei când a fost bătută de amuzantul ei... Părea aproape pe termen. S-ar putea să fi născut un bărbat mic? Ideea m-a înveselit şi am ştiut pe loc că trebuie să-mi încerc norocul. Am sărutat-o cu ardoare pe Sandrine şi am părăsit-o, lăsându-i punga plină cu aur şi jurând să revină cât mai curând posibil.

„Crede-mă", am implorat-o din nou. Vă am pe amândoi mai mult decât orice...

Am fost atât de ticălos încât poate am fost chiar sincer în a spune aceste cuvinte.

Am coborât treptele patru câte patru şi l-am găsit pe vagonul de jos. Fără explicații, i-am ordonat să-şi biciuiască caii în suburbia Charenton. Nu eram sigură că voi găsi din nou locul şi eram foarte îngrijorat că mă voi pierde în labirintul aleilor din cartier, dar un simț infailibil de prădător m-a călăuzit spre curtea mizerabilă în care îmi potolisem odată setea. D u pommel al bastonului meu, am bătut la uşă. Omul mi-a deschis uşa. M-a recunoscut imediat şi a

pus o expresie pufnitoare.

— Nu m-ai uitat, nu-i aşa? Am întrebat.

— Nu, domnule, spuse el din dinți.

— Promisem să mă întorc să văd dacă ți-ai tratat soția corect. E aici?

— Unde altundeva?

— Lasa-ma sa o vad!

Am intrat cu autoritate şi soțul a rămas deoparte, mormăind. La colțul unei sobe, Lorette îşi alăpta copilul. Fața i s-a luminat când m-a recunoscut.

— Micuțul tău, l-am întrebat, este un bărbat sau o cățea?

— Este bărbat, domnule, răspunse tânăra cu mândrie.

— Soțul tău şi-a schimbat comportamentul? M-am îngrijorat din nou.

Lorette ridică din umeri şi făcu o hoină.

— Soția mea tocmai a născut, am minți atunci. Caut o bona. Este un loc sigur pe care ți-l ofer. Salariile tale vor fi sincere. Vei fi hrănit, decolorat, cu o cameră pentru tine singur. Soțul tău te va putea vizita o dată pe săptămână. Ce zici?

Lorette m-a privit cu atâta surpriză cât şi interes. Am fost usurat. Capcana mea urma să funcționeze, asta era sigur.

— Cazul nu poate fi încheiat atât de repede, domnule, spuse bărbatul apropiindu-se. Este necesar să reflectăm. Şi apoi, Lorette nu este un sân de mamă. Nu va avea suficient pentru a hrăni doi copii. Întoarceți-vă peste câteva zile, vă voi găsi o lăptoasă mai bine dotată pentru cămară...

— Acum este propunerea mea. Ia-l sau pleaca.

Plasarea a cinci monede de aur în palma boorerului a câştigat decizia. Lorette şi-a adunat lucrurile într-o pungă veche de pânză şi, cu fiul scutec strâns în brațe, s-a aşezat lângă mine în cabină. Era trecut de miezul nopții. Am condus la Ile Saint-Louis.

Fata mi-a aruncat o privire plină de recunoştință şi fervoare. Sosirea mea bruscă pentru a-l smulge de la nenorocirea lui trebuie să fi părut un miracol.

„Eşti un sfânt, domnule”, mi-a spus ea când am intrat în curtea hotelului. Şi simt că acest loc va fi pentru mine un paradis este...

Vagonul a dus-o într-o cameră mică, departe de cartierele celorlalți servitori. Cât despre mine, cu capul strâns de o migrenă oribilă şi cu stomacul ridicat de trădare, m-am dus să-l avertizez pe Laüme.

— Am trimis după Sandrine, am spus cu o voce albă.

— Ai fost foarte lung. Este şi fiul tău acolo?

— Da.

Ochii zânei scânteiau şi gura i se deschise de parcă ar muşca. Fără o vorbă, s-a apropiat de un sertar şi mi-a întins solemn pumnalul lung pe care mi-l arătase deja.

— Ai condus mieii la locul unde au fost ucişi. Este bine. Dar depinde şi de voi să le luați viața acum.

Am luat pumnalul şi l-am strecurat sub palton. Laüme pe călcâie, m-am dus în camera în care aştepta falsa Sandrine, alăptând din nou copilul. Aprinsă de focul urlător, fața ei era frumoasă, iar deschizătura largă a corsajului ei dezvăluia un corp plăcut. Strângând mânerul pistolului la spate, am făcut un pas spre ea. Cu brațele încrucişate, Laüme stătea în prag şi îmi cântărea toate acțiunile. În momentul în care am încercat să o lovesc pe Lorette, testamentul meu a cedat.

— Nu pot face asta, spun, întorcându-mă la Laüme. Nici pentru tine nu voi ucide aceşti oameni nevinovați!

Aruncând pumnalul, am tras-o pe biata fată de mânecă şi, fără să ascult strigătele de surpriză rostite de Lorette, am vrut să o salvez făcând-o să iasă imediat din casă. Dar umbra vagonului şchiop bloca culoarul. Coborând asupra mea ca o fiară, slujitorul s-a trântit pe tâmpla mea înainte de a mă putea lupta.

Când mi-am revenit în fire, frânghiile erau înfăşurate în jurul încheieturilor şi gleznelor. Eram întins pe podea, în aceeaşi cameră îngustă în care îl condusem pe Lo rette, legat şi el şi un gag în gura ei. Ea mişca ochii nebuni.

„Tocmai ai încălcat pactul, Dalibor”, a decretat Laüme,

aplecându-se spre mine. M-am săturat de minciunile tale, laşitatea ta, furturile tale... Ai crezut că nu văd nimic, dar ştiu totul. Toate! Ştiu chiar că acest cerşetor pe care mi-l oferi nu este mama copilului tău şi nici acest prunc nu este rodul lucrărilor tale! Aş fi putut să te iert totul, dar nu această comedie supremă. Într-adevăr, eşti doar un pădure. Eu nu te mai vreau. Uite ce soartă rezerv pentru cei slabi!

Cu un gest sigur şi cumplit, Laüme îi tăie imediat gâtul lui Lorette. Fata şi-a lovit picioarele şi tot corpul ei a vibrat. A durat mult să gol. În timpul agoniei sale lente, a înțeles şi care ar fi soarta fiului ei, deoarece Laüme, fața ei luminată cu o privire demențială, deja desfăcea copilul pentru a-l pregăti pentru lama lui. Aşezând copilul pe masă, ea îi tăie oțelul peste gât, provocând o decapitare sinceră. Micul craniu s-a rostogolit şi a căzut pe podea cu o bubuitură moale, cu o clipire şi un zâmbet jalnic înainte de a îngheța complet. Din trunchiul tăiat, un şuvoi de sânge a țâşnit peste mine şi mi-a încrucişat hainele, i-am simțit căldura pe piept şi pe stomacul meu... Laüme a mărunțit minusculul cadavru de deasupra ei şi l-a lăsat să picure pe fața ei, frământând carnea flască sugar ca şi când ar goli o sticlă. Apoi a căzut în isterie şi spectacolul pe care l-a oferit a fost cel mai monstruos care poate fi imaginat. Spiritul lui Yohav trăia încă în ea, piticul o pângărise pentru totdeauna. Şi totuşi, în excesul şi paroxismul groazei la care a ajuns în acea seară, înfloreşte zenitul frumuseții sale. Nu o văzusem niciodată atât de sigură, atât de înspăimântător de dorită, chiar şi atunci când o surprinsesem plictisind sub tribuna bancherului Dumaucourt. Cu toate acestea, plăcerea spontană şi ruşinoasă care îmi venise atunci nu a fost repetată. Nu era nimic erotic în magia roşie şi neagră pe care a făcut-o. Dincolo de înțelegere, ceea ce practica ea pe corpurile lui Lorette şi a fiului ei mi-a rupt echilibrul, iar rațiunea mea a preferat să se estompeze mai degrabă decât să se spargă...

*

Cufundat în inconştiență, nu am înțeles ce vor ei pentru mine.

Mâinile treceau peste mine, mâinile lacome ale jefuitorilor de stradă... Mi-au luat haina, mi-au smuls poşeta de la brâu, chiar mi-au scos cizmele... Am ţipat. Am fost târât de-a lungul trotuarului umed şi bătut... Apoi totul sa oprit brusc. Pe cât de repede coborâseră asupra mea, săracii s-au împrăştiat, lăsându-mă pe jumătate dezgolit, învineţit şi acum mai sărac decât ei... M-am ridicat şi am frecat sângele care curgea din fruntea mea crăpată. Eram pe malul Senei, pe malul stâng, în zori. Vizavi, am văzut Ile Saint-Louis. Sub un pod din apropiere, vagabonţii dormeau, înfăşuraţi în zdrenţe. Vântul mi-a adus duhoarea. Laüme m-a aruncat acolo ca un gunoi. Mi-a fost frig, mi-a fost foame, rănile m-au rănit şi, mai presus de toate, m-am înjurat pentru că am provocat moartea lui Lorette şi a copilului ei...

Tremurând, am început să merg fără ţintă. Când a început să cadă o ploaie puternică, nu m-am oprit... Deodată, caii mi-au suflat în spate şi roţi încălţate scârţâiau pe pietriş. Întorcându-mă, am recunoscut cabina lui Laüme. Vagonul mi-a făcut semn să vin. Ma supun. Maşina era goală şi m-am întins pe scaunul de piele, uşurat, convins că zâna a vrut să – mi dea o lecţie şi acum îi trimitea dracului suflet să mă găsească. Dar departe de a se întoarce la hotelul din Quai d'Orléans, s-a oprit în faţa morgii.

„Ieşi afară", a spus el răspicat, deschizându-mi uşa.

Din nou ploaia mi-a înmuiat cămaşa şi picioarele goale mi-au călcat pe pietriş.

— Cineva te aşteaptă acolo, spuse bărbatul. Vă puteţi lua timp să plecaţi. Nicio grabă.

Ca un somnambul, am ajuns în camera în care erau expuşi morţii. În ciuda orei devreme, necrofilii mergeau deja pe culoare... Tremurând, palid precum rămăşiţele întinse pe marmură, am început o lungă examinare a corpurilor fără să recunosc pe nimeni. Apoi, un funcţionar în bluză a venit în faţă.

„S-a terminat aici", mi-a spus el de parcă m-ar cunoaşte.

L-am urmat până la o magazie unde depozitau surplus de

blocuri de gheață. Sandrine era acolo, întinsă pe o consolă din tablă, un giulgiu care crăpa cu îngheț care îi ascundea goliciunea. Lângă ea zăcea fiul meu... Am vărsat toate lacrimile corpului meu pe rămăşițele lor, am jurat să nu le uit niciodată, jurând mai presus de toate că voi face tot posibilul pentru a-l pedepsi pe ucigaş... Le-am supravegheat ore în şir.

În cele din urmă, am fost întrebat dacă îmi permit costurile înmormântării lor. Nu aveam nimic asupra mea, aşa că copilul a fost dus împreună cu mama sa la mormântul comun al marelui cimitir din nord. I-am urmărit pe jos, în ploaie. Grefierul de la morgă s-a milostivit de mine şi a dat o pereche de saboți negri şi o bluză veche scoasă unui mort. În casa săracă, am plâns până la căderea nopții...

*

De câte ori am încercat? Zece? de douăzeci de ori? Poate treizeci... Dar totuşi au apărut aceleaşi simptome. De îndată ce am încercat să traversez un pod care duce la Ile Saint-Louis, greața şi o panică de neoprit au venit peste mine. Mai bine protejat decât cu grape şi tunuri, acest cartier din Paris devenise inaccesibil pentru mine. Laüme locuia încă acolo, ştiam asta. Îşi proiectase noi gardieni care să mă împiedice să rătăcesc acolo. De pe mal, petreceam ore întregi uitându-mă la strălucirea luminii în ferestrele casei ei, întrebându-mă de ce nu mă omorâse şi ce planifică ea, acum că nu mai sunt acolo pentru ea. Asigură descendența pe care şi-o dorea... În ciuda morții lui Sandrine, în ciuda chiar morții fiului meu, am simțit totuşi acelaşi amestec de ură şi posesivitate, respingere şi fascinație absolută ca la prima vedere la zână. Am urât-o şi m-am gândit doar la cum să o ucid, dar încă o iubeam, iar aceste aspirații conflictuale m-au înnebunit...

Au trecut lunile aşa. Ani. Eram un nenorocit printre ceilalți, un om sărac, fără bani sau prieteni, fără casă sau serviciu. Trăiam din gunoiul adunat în curți, cerşeam sub pridvorile bisericilor şi uneori furam iepuri din colibele din Montmartre sau Chaumont.

Când aveam trei surse, mergeam la bistro pentru a mă îmbăta cu vin de burete, aceste resturi de vinasă colectate de bougnats de-a lungul decantorului curg sau pe bălțile de la tejghea, apoi stoarse într-o sticlă păstrată pentru nevoiaşi. Încă mai purtam saboții dați morții şi multă vreme nu îndrăzneam să frecventez frumoasele cartiere romantice. Învățasem să mă tem de polițist, care a aruncat cu forța vagabonzi şi bețivi ca mine în casă, mâncați de păduchi şi putând de murdărie. Nu ştiu cât a durat această nenorocire. Poate că a trebuit să o cunosc pentru a mă întări şi a mă schimba... Pentru că mă schimbam. Y es, în ciuda nenorocirilor mele şi mi chin, am devenit mai tenace, mai determinat. Simțeam vag că ora mea nu venise încă şi că un eveniment neaşteptat era pe cale să se petreacă pentru a-mi justifica toate necazurile. Acest gând mi-a dat curaj, singur m-a ținut în viață.

Într-o zi, o mână mi-a fost întinsă, cea a lui Gérard de Nerval... Prin ce miracol ne-au traversat cărările? Prietenul meu m-a recunoscut când eram întinsă de-a lungul unui zid, într-un cartier pe care nu-l frecventa niciodată, unde singura providență îl făcuse să-şi urmeze paşii. Îngrozit de înfățişarea mea, Gerard m-a dus la locul lui şi a avut grijă de mine. Mi-a dat mâncare, m-a spălat, m-a îmbrăcat şi, mai presus de toate, nu mi-a pus nicio întrebare. Timp de câteva săptămâni, timp pentru a-mi recâştiga forțele, am trăit aşa, fără să avem o conversație reală. Cu greu aş mai putea vorbi. Extrem de sensibil, Nerval a simțit că am devenit sălbatic şi conta pe timp să mă învețe din nou încredere şi cuvinte. Până atunci mi-a păstrat gelos şederea cu el şi realitatea căderii mele ca secret.

— Ce mai fac Dumas, Gautier şi Delacroix? Am întrebat în cele din urmă, într-o seară când terminam o masă modestă.

„Alexandre este în plină glorie", mi-a explicat Gérard. Théophile este gelos pe ea şi scrie ca un condamnat pentru a-l egala. Versurile sale sunt mai bune, dar publicul încă nu îl gustă la înălțimea rivalului său. Lucrurile se vor schimba într-o zi, cred.

Cât despre Eugene, el nu a fost niciodată atât de fericit. Toate cele trei îți evocă adesea memoria. Le este dor de tine şi să te revadă te-ar umple de bucurie...

Ochii mei sunt umezi.

— Mi-ar plăcea şi eu, am mărturisit. Peste câteva zile, probabil, voi avea suficient curaj să stau în fața lor.

— Ce vina ai făcut, prietene, să cazi în mizeria obscenă unde te-am găsit şi să nu încerci să te extragi din ea?

— O greşeală foarte gravă, într-adevăr, şi de care îți voi economisi contul. Dar poate că într-o zi va putea să se răscumpere... Ai...?

Mi s-a strâns gâtul şi vocea mi-a murit ca o ramură moartă care se rupe în mâinile unui copil.

— Am auzit de Laüme al tău? Asta a fost întrebarea ta?

Am dat din cap, privind în jos.

— Foarte puțin, de fapt. E lle nu vorbeşte despre ea. Această discreție este, de asemenea, unul dintre multele mistere cu care se înconjoară. Simplul fapt de a deține imensul ei conac de pe Île Saint-Louis ar trebui să o plaseze printre numele care se numără în capitală, unde nimeni nu pare să o cunoască – sau atât de puțin... Numele ei circula bine în momentul triplului tău duel. Şopti unul altuia ca o parolă între ticăloşi şi iubitori de ticăloşi. Fabres-Dumaucourt lansase moda, cred. Şi apoi, s-a terminat. Laüme Galjero pare să fi devenit din nou un străin complet...

— Casa lui este încă locuită, totuşi, am spus, sperând să mă fac înțeles într-un indiciu. Dar nu pot să mă duc singur...

Gerard oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Voi primi informațiile mele, dacă vrei cu adevărat. Dar sfatul meu este mai degrabă să uiți de această femeie care te-a rănit prea mult...

— Imposibil imposibil...

În seara următoare, Gérard s-a întors cu câteva veşti:

— Laüme este prezent. Am putut vorbi cu conciergeul unei clădiri alăturate care a observat-o mult timp. Dar ea iese puțin şi

primeşte şi mai puţin...

— Obiceiurile sale s-au schimbat cu greu. Ai putut să te plimbi liber pe insulă? Nu ai simţit acolo o greaţă ciudată, o panică bruscă şi iraţională?

— Nimic din toate astea, răspunse Nerval fără să înţeleagă. De ce intrebarea asta?

Am bâlbâit câteva cuvinte fără sens şi am evitat să răspund.

— Se organizează mâine o cină la domnul Nodier, continuă Nerval. Este un bun prieten al nostru şi toţi cei pe care îi iubeşti vor fi. De ce să nu profitaţi de ocazie pentru a vă arăta în cele din urmă? Nu poţi continua să trăieşti ca un pustnic, Dalibor...

Mâna lui Nerval mi-a strâns încheietura şi ochii lui sinceri au căutat să-mi oprească privirea mişcătoare.

— Oricum, am izbucnit. Mâine îi vom surprinde...

Secretele Arsenalului

Sosirea mea neaşteptată printre romantici a fost întâmpinată şi sărbătorită ca o înviere. În adevăr, aproape că a fost.

— Dalibor! Te-am verificat peste tot! A ţipat Dumas imediat ce m-a văzut. Ţi-am înecat Laüme sub bancnote fără să primim vreodată un răspuns! Mordios! Unde ai fost, băiete?

Îmbrăţişându-mă la inima lui sufocantă, Alexandre nu a vrut să mă lase.

— Renunţă la ceilalţi, Dumas, tună Gautier. Ne era dor şi de tânărul nostru prinţ român...

În saloanele lui M. Nodier, m-am plimbat în jurul meselor pentru a-mi saluta toţi prietenii. Şampania curgea liber şi toată lumea se împingea să vorbească cu mine şi să mă îmbrăţişeze din nou.

— Ei bine, dintr-o dată a rostogolit o voce profundă pe tonul glumei, eu primesc şi nici măcar nu sunt regele partidului! Cine este acest tânăr pe care sunt singurul care nu îl ştie?

Charles Nodier a străbătut mulţimea şi a mers spre mine. El era proprietarul, curatorul bibliotecii Arsenal, în ale cărui saloane am luat masa în acea seară. Mai puţin verbos decât Dumas, mai puţin

talentat decât Nerval, Nodier s-a lăudat totuşi să scrie. Era un omuleț plăcut, cu părul deschis, cu o structură subțire, cu ochi foarte mişcați. El ne-a citit câteva dintre paginile sale mai recente la sfârşitul mesei şi mi-a plăcut. În ciuda atmosferei lor sumbre, camerele sale emanau un farmec față de care eram sensibil.

„Îți plac poveştile cu fantome, domnule de Galjero", mi-a spus, încântat că am găsit în mine un ascultător captivat. Îți spun mai multe dacă vrei.

— Imaginația ta nu cunoaşte limite, spun puțin pentru a-l măguli.

— Nu credeți asta, domnule de Galjero! Eu inventez unele dintre ele, este adevărat, dar cele mai multe dintre ele sunt legende pe care le culeg de la oamenii de rând. Parisul este un oraş de spectri şi vampiri, necromanți şi vrăjitori. Nu ți-ar veni să crezi, dar şi astăzi fiecare stradă are un laborator de alchimie amenajat în pod. În aproape fiecare casă, un ghicitor, un ghicitor sau un astrolog vaticin. În cartierul Les Halles, foarte aproape de vechiul cimitir al Inocenților, ştiu de peşteri în care sunt încorporate dolmenele galice, pietre de sacrificiu încă pătate de sângele victimelor ucise în numele zeilor păgâni... Se spune că aceste pietre nu au trebuit udate niciodată... Există culte misterioase aici, domnule de Galjero, secretele ancestrale sunt încă transmise... Ați fi crezut?

Am suprimat un râs mic. Nodier îşi dădu ochii peste cap în timp ce vorbea despre aceste mistere. Era un intelectual, desigur, dar şi un entuziast impresionabil, uşor electrificat de propria sa fantasmagorie. Cu toate acestea, l-am găsit foarte simpatic.

„Prietenul nostru este prea modest pentru a vă învăța asta", mi-a explicat Nerval, „dar sub îndrumarea lui biblioteca creşte zilnic cu manuscrise valoroase. Uneori vin acolo pentru a consulta texte de alchimie sau grimoare magice pentru a-mi hrăni imaginația.

— Tomele magiei! Am exclamat. Este posibil să le vezi?

Prea încântat să-mi arate colecțiile sale, Nodier a deschis imediat uşa sălilor sale de lectură. A fost cam ca să mă găsesc în

salonul albastru sau în salonul verde de pe Quai d'Orléans. Lunile de studiu petrecute acolo mi-au permis să comentez prea prost pe câteva volume recente. Nodier era extaziat de erudiția mea.

— Dar sunteți un maestru în materie, domnule Dalibor! a exclamat el după ce am menționat referințe cunoscute doar de experți. Cunoştințele tale nu trebuie pierdute. De ce să nu scrieți o broşură pe acest subiect la care vă pricepeți? Vă ofer acces nelimitat la rafturi pentru a vă completa documentația, dacă doriți...

Am ridicat din umeri şi am fost foarte aproape să refuz această ofertă, dar oportunitatea de a răsfoi colecțiile cu uşurință mi s-a părut în cele din urmă cea mai interesantă. Aşa că am acceptat. Din acea zi, am fost găsit doar la Arsenal. Am petrecut zile întregi acolo şi uneori nopți. Laüme mă învățase puțin în lunile în care trăisem cu ea, dar era mai mult decât ar putea acumula un bibliotecar în întreaga sa viață, chiar la fel de pasionat ca Nodier.

Înumerând mai întâi colecțiile, mi-am dat seama rapid că majoritatea volumelor nu prezintă niciun interes practic. Toate aşa-numitele *grimoare* tipărite, de la *Picatrix* la *găina neagră* sau la *Magia sacră a lui Magram Abramelin*, au fost fantezii forjate de-a lungul secolelor la cererea Inchiziției pentru discreditarea vrăjitoriei autentice. Mai interesante, pe de altă parte, erau poveştile aparent inofensive care, sub pretextul ficțiunii, conțineau pepite ale înțelepciunii antice. Şi mai prețioase sunt manuscrisele subțiri scrise pe hârtie proastă, veritabile grimoare de vrăjitorie. Erau lucrările vrăjitorilor din țară, ale oaselor, ale magilor grosolani, fără studii, dar moştenitori scrupuloşi ai unor moduri străvechi care au ajuns la ei.

Într-una din aceste pagini sărace am descoperit într-o zi rânduri care îmi precipitau bătăile inimii. O scrisă de mână fină, maro, abia descifrabilă, a povestit în franceza veche cum să nască un geniu de vindecat. Ea a mai spus cum să scap de un geniu care a devenit greoi... Am făcut cât mai exactă o copie a documentului înainte de a arunca originalul în aragaz, astfel încât nimeni să nu

folosească niciodată aceste cunoştinţe. De luni de zile, am practicat în secret operaţia care a constat în uciderea gardianului din Ile Saint-Louis. Am trăit încă cu Nerval şi îmi câştig existenţa scriind texte bibliofile pentru Nodier. Venitul meu a fost modest, dar a fost suficient pentru a-mi asigura existenţa. În cele din urmă, folosind toate cunoştinţele mele şi aruncându-mi toată voinţa în lucrare, am finalizat ritualul indicat pentru a distruge tutorele. Am operat în podul Arsenalului unde făcusem un fel de ascunzătoare, acumulând treptat echipamentul necesar. Operaţia m-a lăsat epuizat, aproape incapabil să respir, şi mi-au trebuit câteva ore să reuşesc să fac cenuşă din nou pe holurile bibliotecii. Am reuşit? Imposibil de ştiut încă. În febră, aplecat de durerile fizice rezultate din ritual, m-am dus la podul Marie şi m-am angajat pe şorţ. Am mers zece metri, apoi douăzeci... Îngrijorător şi în sfârşit o sută... Am ajuns la colţul străzii Saint-Louis-en-l'Âle, cu mintea încinsă, dar fără panică. Am ajuns pe strada de la Femme-Sans-Tête şi m-am oprit în apropiere de Hôtel de Laüme. Porte-cochere era închis, dar toate ferestrele de pe podeaua lui erau luminate.

M-am întors la Nerval în acea seară, prea fericit cu enorma mea victorie ca să o stric cu nerăbdare. Nu ştiam ce voiam cu adevărat să fac. Poate să o răzbune pe Sandrine şi să o omoare pe Laüme. Poate, dimpotrivă, pentru a-i demonstra zânei că nu eram un mediocru şi că încă mai aveam voinţa de a mă ridica în faţa ei pentru a o obliga să-mi dea moştenirea strămoşilor mei... Săptămâni întregi am rămas nehotărât. Dar nu inactiv.

Pe baza primului meu succes personal în vrăjitorie, mi-am propus să fac un geniu care să îndepărteze de la mine toate grijile legate de bani. Realizarea creaturii a fost treaba unei luni lunare, la sfârşitul căreia am descoperit piese abundente între pietre. A fost mai întâi o mică schimbare care a căzut din buzunarele trecătorilor, apoi, foarte repede, bijuterii din aur sau bibelouri în cele mai incongruente locuri. Nu a trecut nicio oră într-o plimbare pe care nu m-am aplecat să ridic o perlă, un colier de argint sau o

brățară grea de vermeil. A devenit atât de frecvent, atât de banal, încât în curând mi-am oprit recoltele, deoarece aceste obiecte mi-au deformat buzunarele şi mi-au stricat linia hainelor pe care le tăiasem la un croitor cunoscut. Această reapariție a averii a fost oportună, deoarece Gerard, în acelaşi timp, a început să sufere de crize nervoase care necesită medicamente pe care nu şi le putea permite. Deoarece el a avut grijă de mine, am avut grijă de el. Am folosit această constrângere ca o scuză pentru a renunța la meseria de bibliotecar oferită de Nodier. Luasem copii ale textelor valoroase din Arsenal, apoi le distrusesem sau le făceam ilizibile. Vrăjitorii nu sunt umanişti, se dau puțin şi îşi păstrează de bună voie pentru uzul exclusiv adevărurile pe care ajung să le descopere... Mi-am pus în cap să creez un nou geniu care să-l vindece pe Nerval, dar, de data aceasta, am eşuat lamentabil.. Starea poetului nu s-a îmbunătățit. Familia sa a insistat să se odihnească în țară, aşa că m-am trezit la Paris.

Am închiriat un apartament pe malul stâng, strada de Buci. Era un al doilea etaj luminos şi liniştit, modest, dar confortabil. În seara instalării mele, am făcut un pelerinaj la cimitirul Père-Lachaise. Nu mai fusesem acolo de la înmormântarea lui Sandrine, cu ani mai devreme. Multă vreme, am meditat în fața gropii în care putrezeau cadavrele amantei şi ale fiului meu. Mai voiam să-i răzbun? Nimic nu era mai puțin sigur. Amintirea mea abia păstrase forma feței griettei, lumina zâmbetului ei. Cât despre copil, nu-l ținusem niciodată în brațe... Erau greşelile mele, fantome din trecut. Indiferent ce fac eu, ei nu ar putea reveni niciodată la viață. Ar trebui să-mi consum puterea pentru ei? râzi, vreau să fiu martorul meu viu al fidelității față de memoria lor? M-am îndoit. Ca nişte nave de război, nori stranii care mugeau cu focuri electrice se rostogoleau pe cer. O ploaie întunecată a început să cadă, alungându-mă din țara morților, de parcă nu aş fi fost binevenit acolo, de parcă n-aş mai avea nimic de făcut printre ei. Când am ajuns acasă, decizia mea a fost luată.

Odată cu regularitatea unui funcționar care mergea la serviciu,

aşa că am părăsit Buci în fiecare zi la căderea nopții. Plimbându-mă prin cele mai sărace cartiere din Paris, căutam o oportunitate... De mai multe ori, aş fi putut fura un copil lăsat nesupravegheat jucându-se în jgheab sau pe un teren liber, dar, în ultimul moment, a apărut întotdeauna un incident care a stricat ntativul meu. În cele din urmă, am ajuns să câştig încrederea unui arici de stradă oferindu-i câțiva cenți şi oferindu-i că nu ştiu ce bibelou am văzut într-o fereastră. A fost în Belleville, unde nimeni nu mă cunoştea. Mâna ei mică în a mea, am reuşit să o conduc spre râu şi am dus-o la Ile Saint-Louis. Nu suspectă, ea credea fabula pe care i-o spuneam.

— În casa pe care o vezi acolo, spun, indicând apartamentele din Laüme, găzduieşte o doamnă foarte frumoasă. Îi spui că Dalibor te-a trimis. Ea va înțelege. Apoi te va îmbrăca ca prințesă şi te va face un înger...

Şi, cu un zâmbet încurajator şi o palmă pe spate, am împins copilul spre intrare.

Fără să se uite în urmă, cel mic a intrat în curtea conacului în timp ce eu am rămas într-un colț pentru a observa strada. Minutele treceau. Apoi orele. Copilul nu se mai întorcea. Laüme îmi acceptase ofranda şi mă bucuram... De trei sau patru ori, mi-am reînnoit inima. Întotdeauna, copiii dispăreau la umbra verandei mari, dar niciun semn nu mi-a revenit... Laüme părea indiferent la eforturile mele, supărarea mea era imensă. Mi s-a părut că am epuizat toate mijloacele posibile de a mă răscumpăra în ochii lui. Aşa că mi-am înecat durerea şi plictiseala în alcool. Nu mai aveam niciun gust pentru nimic şi nu vedeam orizont în viața mea.

Gérard de Nerval, întors la Paris, a suferit şi el de melancolie. Am merge împreună să bem absint şi să ne absorbim haşiş sau eter... Gérard frecventa şi prostituate, spre deosebire de mine. Cu siguranță femeile nu mă mai interesau, corpul meu era mort de orice dorință.

Într-o zi, când vizitasem Delacroix cu Nerval, am început să

răsfoiesc o tablă de desen. Printre studii şi pocăinţe s-au numărat şi schiţele făcute de pictor în timpul sesiunii de poză obscenă de la Laüme. Inima mi s-a scufundat, sângele bătându-mi în tâmple. De parcă ar fi apărut cu adevărat în faţa ochilor mei în goliciunea ei divină, am simţit toată puterea zânei, senzualitatea ei barbară, erotismul ei negru, acest amestec infernal de lubrifiant şi inocenţă care a fascinat pe toţi oamenii... Am tremurat.

— Nu pot folosi aceste studii, a declarat Delacroi x. Niciun pigment, niciun ulei nu poate face dreptate frumuseţii domnişoarei Laüme. Din păcate, secolele vor avea doar aceste mărturii ridicole despre ea...

Aceste desene m-au înfuriat şi, amestecându-le brusc pe toate, le-am aruncat în foc, ţipând. Delacroix a ţipat scandalos şi m-a lovit. A fost o bătaie. Gérard a avut toate necazurile din lume să ne separe înainte ca pictorul să ne dea afară, interzicându-mi pentru totdeauna din uşa studioului său.

Dacă m-aş fi certat cu Eugene, l-am mai văzut pe M. Nodier. Uneori venea să mă viziteze pe strada de Buci şi ieşeam la plimbare la întâmplare, aşa cum făceam cu M. Syllas, profesorul meu de franceză. Parisul nu fusese încă curăţat de Haussmann. Orasul a fost, cum ar fi în timp Louis şi centrul a fost abia mai deschis decât în timpurile medievale. Era un oraş al muncitorilor şi al meşterilor, precum şi al bancherilor, caserolelor şi industriaşilor. Grădinile de legume au înflorit la o aruncătură de băţ de Luvru. Morile de vânt se învârteau pe butte şi auzeai găini scârţâind în curţile din Boulevard Saint-Germain.

„Oraşul acesta este plin de simboluri şi mistere", mi-a spus într-o zi Nodier. Frizele de pe palate sunt coduri. Statuile sunt apeluri şi multe clădiri aparent inofensive sunt temple construite conform regulilor arhitecturii sacre... Vreau să vă arăt un loc uimitor!

M-a dus pe strada de Flandres. În mijlocul drumului, s-a oprit în faţa unei case obişnuite pe care nimic nu părea să o distingă de celelalte, cu excepţia a două uşi mari de trăsură care se

deschideau către o vastă curte în care am intrat fără să ni se ceară nimic. La capătul unei curți, Nodier deschise o poartă de fier, pătată de rugină, care scârțâia pe balamale când o forțase cu o lovitură de umăr. Dincolo de el se afla o grădină necultivată, un colț de pădure virgină. Copaci uriaşi au crescut la întâmplare în mijlocul tufişurilor şi a ierbii înalte.

„Sunt restul ereticilor", mi-a explicat Nodier, ridicând o piatră funerară din vârful bastonului. Aici au fost îngropați vrăjitori şi apostați sub Ludovic al XIV-lea. Acest pământ nu este sfințit, este nelegiuit... Vă voi surprinde dacă vă voi dezvălui că astăzi adepții lui Satana vin să sărbătorească masele negre şi Sabatele?

— Domnule Nodier, glumeşti. Cine mai crede atunci serios în Diavol astăzi? Sărbătorile pe care mi le-ați descris pot exista, vă permit, dar sunt opera câtorva suflete pierdute, dornici de decor pentru a-şi enerva impulsurile scăzute. Nimic mai mult...

— Deci nu sunteți satanist, domnule de Galjero? E curios... Aş fi crezut totuşi.

— De ce această idee? Deci par atât de nebun?

— Trebuie să mă ierți, spuse Nodier, vizibil confuz. Este Nerval... El te ia, cred, pentru un fel de Faust. Ştiți că a tradus textul lui Goethe acum câțiva ani? El... El... Cu greu îndrăznesc să-ți spun atât de mult lucrul pare grotesc...

— Dar ce, domnule?

— Crede că un diavol a venit din Iad să te însoțească. El crede că eşti un teurg care a venit la Paris pentru a iniția oficiali aleşi în cultul lui Hecate sau Proserpine, dar că Satana şi-a luat răzbunarea față de tine, făcându-te sclavul unui sprit succub.

Transpirație mărunțită pe fruntea lui Charles Nodier, mâinile îi tremurau. Evident, bietul om se apropiase de mine cu singura speranță de a fi admis ca discipol al preotului demon, care trebuia să fiu. Izbucnind în râs, am fost nevoit să-l dezamăgesc.

— Gérard este un copil care aproape că i-a transmis febra, domnule Nodier. Nu sunt un bun creştin, îți dau asta, dar credința mea nu merge cu siguranță la Lucifer şi la curtea lui.

Nodier părea foarte enervat de această revelație. Atenția lui față de mine a scăzut vizibil. Vizitele sale la strada de Buci au devenit mai puțin frecvente înainte de a înceta cu totul. Acest lucru nu m-a lipsit mult. Nu aveam nimic de învățat de la el şi epuizasem de mult interesul pentru colecțiile sale. În amețeala cu alcool sau droguri, mi s-a întâmplat totuşi să mă visez vrăjitor. Dar unde pot găsi acum manuscrise demne de curiozitatea mea?

— Ce zici de o călătorie? I-am sugerat lui Nerval într-o zi. Beția noastră mă plictiseşte. Mintea şi corpul meu strigă după ardei noi...

— Unde vrei sa mergi? a întrebat Gerard.

„Mă gândesc la Anglia", spun cu jumătate de gură.

— Şi dacă am merge în Est? A sugerat Nerval.

Steaua regelui păun

În ultima lună a anului 1842, Nerval şi cu mine ne-am îmbarcat la Marsilia şi am pornit spre Alexandria, *prin* Malta. Ca un bun mistic, Gérard a considerat această călătorie ca un fel de răscumpărare după ani de alunecare încet în nebunie.

— Am trecut prin crize cumplite, mi-a jurat el, dar eu sunt singurul responsabil, cred. Acum vreau să-mi spăl corpul şi mintea în noul soare al Nilului şi al Eufratului. Aici a început lumea. Aici vreau să renăsc...

L-am lăsat să spună şi să viseze la un nou început, dar ştiam că pentru el această călătorie nu va schimba nimic. Anii îl îmbătrâniseră teribil şi mi-a invidiat tinerețea aproape intactă de când ne-am întâlnit. În Egipt, am urcat pe râu până la Cairo, unde ne-am ocupat cartierul în districtul copt. Am trăit în stil oriental, un turban pe cap şi corpul nostru înfăşurat într-o gandoura. În câteva zile, am ştiut să vorbesc arabă destul de bine. Familiarizarea pe care o dedicasem învățării limbilor străine mi-a permis acum să înțeleg aproape fără întârziere şi să practic cele mai barbare expresii. Acest talent pe care el nu mi-l cunoştea a făcut admirația lui Gérard şi l-a întărit în ideea că nu sunt chiar un om. Mă privea adesea cu o strălucire stranie în ochi şi simțeam

o mie de întrebări care îi treceau prin minte, chiar dacă nu îndrăznea să le formuleze. Într-o seară, când rămăsesem contemplând constelațiile de pe terasă în timp ce beau vin Shiraz, un fel de beție mi-a rupt reticența şi m – am răsfățat nu cu confidențe reale, ci cu un fel de monolog erotic care a făcut o impresie grozavă asupra prietenului meu poet.

„Ai un secret, îl ştiu", mi-a spus el. Nu ştiu conținutul exact, dar cred că se învârte în jurul Laüme. Nici ea, nici voi nu sunteți cu adevărat din lumea vie, nu-i aşa?

Atunci am fost cel mai aproape de a-i dezvălui lui Nerval toată povestea. Mărturisirea adevărului, mărturisirea crimelor mele, m-ar fi uşurat foarte mult. În schimb, am bâlbâit câteva fraze obscure care erau puțin mai bune decât tăcerea completă. Gerard s-a aruncat totuşi asupra conținutului lor slab ca un foame pe reliefurile unui sărbător fabulos. El şi-a însuşit materialul până a compus o poveste care umple dorințele minunatului, nevoia de nesat de mister şi măreție care l-au locuit şi i-au devorat încet rațiunea.

„Amândoi suntem în căutare", a exclamat el. Mi se pare că ai găsit deja ceea ce mai caut, dar nu eşti la capătul drumului tău. Mintea ta are mereu sete, nu-i aşa? Întrebările care îl frământă nu au primit încă răspuns. Ei bine, prietene, să căutăm împreună, deoarece vechile poveşti ne asigură că adevărul este vânat de mulți, chiar dacă este întotdeauna descoperit singur...

Aşa am făcut. În luna mai, obosiți de Egipt, am făcut trecerea către Beirut unde am locuit printre drusi, acei eretici care se numesc doar musulmani pentru a-şi acoperi practicile schismatice şi filosofia lor mult mai vechi decât cea a profetului. Adepți ai metempsihozei şi curioşi de lucruri ciudate, mi s-au părut mult mai interesanți decât tristele imamuri întâlnite în moscheile din Cairo. Ne rval a fost fascinat de doctrina lor şi a căzut în dragoste cu unul de-al lor, o femeie destul de tânără pe nume Suleima, plin de viață şi subtilă. O parte din familie locuia într-un sat din munții Anti-Liban. Eu şi Gerard ne-am bucurat de

cea mai generoasă şi spontană ospitalitate de acolo. Într-o noapte, în timp ce dormeam ca un copil într-o cameră răcoroasă, doi fraţi din Suleïma au venit să mă aducă să mă conducă pe poteci de capre la marginea deşertului. Fără să-mi explic nimic, am fost lăsat la intrarea într-o paradă de stânci roşii care s-a încheiat într-un perete neted străpuns de o peşteră. A trăit un înţelept. Anacoritul nu era un om în vârstă, ci un tânăr în vârstă de douăzeci de ani. S-a bucurat de un mare respect din partea druzilor care l-au onorat ca sfânt. Se numea Nasrân şi mi-a spus că mă văzuse într-un vis călcând pe vechiul ţinut al fenicienilor.

— Eşti un roumi foarte special, a spus el zâmbind. Stiu. Un djinn îţi merge pe urme... Se întâmplă uneori. Poate fi noroc. Poate fi un blestem. Şi tu, cum o trăieşti?

Întrebarea m-a uimit.

„Nu ştiu încă", am mărturisit. Se întâmplă să mă bucur de ea şi, de asemenea, să fiu mortificat de ea. Nu am făcut nimic pentru a merita ceea ce uneori mi se pare o graţie şi nici pentru a suferi ceea ce simt ca pedeapsă şi nedreptate...

„Sufletul tău este încă tulburat", a judecat Nasran. Înclinarea balanţelor între Bine şi Rău depinde doar de bunăvoinţa ta, chiar dacă oamenii vor veni la tine pentru a te înclina uneori spre alb, alteori spre negru. Fii răbdător cu ei. Asculta-i. Practicaţi sfaturile lor, indiferent dacă credeţi că este bun sau rău. Experimentaţi... Este singura modalitate de a vă clarifica mintea şi de a aduna în voi puterea de a vă opune demonului, dacă din întâmplare doriţi să rupeţi într-o zi lanţurile pe care le-a trecut în jurul vostru.

— Cine ţi-a spus povestea mea? Am întrebat.

Dar Nasran a râs doar. A arătat cu degetul arătător spre bolta cerului şi m-a sfătuit să urmez steaua regelui Peacock până când voi găsi copiii lui Ta'us.

— Care este vedeta regelui Peacock şi cine sunt copiii lui Ta'us? M-a întrebat Nerval când i-am spus episodul.

— Nu ştiu, prietene. În acest punct, pustnicul a rămas tăcut. Dar mă voi aplica la căutare!

Nu a durat mult să aflu ce este Peacock Star. Într-un vechi tratat astronomic, am descoperit că arabii au numit-o Venus dimineața aşa.

— Venus dimineața? Nerval râse. Dar este vestitorul soarelui, Purtătorul luminii, Luciferul Anticilor!

— Venus este steaua lui Satana?

— Satana nu este Lucifer, prietenul meu. Ar fi o mare greşeală să-i încurci. Nu, Venus a fost întotdeauna reprezentarea celor mai secrete, cele mai rafinate înțelepciuni... Rezervate înțelepților şi nu înțelepciunea vulgară numai bună pentru mulțime. Cred că Sfântul Ieronim îl asimilează îngerului rebel, dar nu ştiu de ce, exact... Satana, la rândul său, este Răul în forma sa cea mai pură, distrugerea grosolană. Simbolismul său este prea puternic, prea absolut pentru ca orice stea să o reprezinte.

— Deci, trebuie să plec urmând purtătorul de lumină, am spus pe un ton meditativ. În întregul est... Aici voi găsi copiii lui Ta'us. Vrei să vii cu mine, Gerard?

Dar Nerval a refuzat invitația. Îndrăgostit de Suleïma, el a fost reticent să o abandoneze pe tânăra fată şi s-a bucurat prea mult de compania druzilor pentru a-i părăsi atât de curând.

O pungă cu nişte monede este suficientă pentru a-mi asigura trecerea într-o rulotă care pleacă spre Damasc. Din această călătorie nerezonabilă în toate punctele, nu ştiam sfârşitul sau miza. Cu toate acestea, o intuiție m-a îndemnat să o iau în ciuda pericolelor pe care le presupunea. Călătoriile în Est, la vremea respectivă, erau încă incerte pentru un roumi. Pentru mine, însă, lucrurile stăteau altfel. Protejat de geniile mele, nu mă puteam teme de întâlniri prea rele. Am decis, totuşi, să-mi ascund silueta occidentală sub costumul unui călător levantin. A fost bine, cred, pentru că am ajuns astfel la porțile Damascului, mândra capitală a vechiului imperiu Umayyad, fără incidente. Pe aleile chioşcurilor, în piețele umbroase unde murmurau fântâni, în jurul moscheilor după ora rugăciunii, în curțile unde bărbații fumau narghile şi mestecau kif, pretutindeni l-am întrebat pe damasceni,

dar nimeni nu-mi putea spune cine Ta copiii „noi” erau. Eşecul meu a fost atât de evident încât mi-am pierdut orice speranță după câteva zile. Ajunsesem să cred că alerg după o himeră şi mă gândeam la întoarcerea mea rapidă la Beirut când, într-un cartier sărac, cu vedere la peisajul rural, printr-o gaură în zid, am observat un turn vechi slab întreținut, acoperit cu iederă. Între frunze, erau vizibile resturi de mozaicuri. Motivele erau despre o pasăre cu o coadă uriaşă, un păun repetat de o mie de ori în fiecare variantă imaginabilă de roşu şi galben. Am încercat să intru în clădire, dar uşa era îmbrăcată în feronerie groasă şi nouă, iar o broască mare, bine unsă, împiedica orice intruziune. Aşezat nu departe, pe podea, un bătrân mângâia pe o lesă o maimuță mică.

„Este Turnul Păunului”, mi-a spus el când l-am întrebat. Este refugiul vagabonților din valea Lalish. Doar ei au o cheie pentru a intra în această clădire. Nu ştiu ce fac acolo. Dacă doriți să aflați mai multe, va trebui să aşteptați să treacă unul dintre ele.

— Vin des?

— Doar unul câte unul, niciodată mai mult. Şi fără nicio regularitate. În câțiva ani, turnul este ocupat constant. Pentru alții, nimeni nu vine de luni de zile...

— Pentru moment?

— Personal, fiul meu. Nimeni de la sfârşitul iernii...

— Şi valea Lalish? Este departe?

Bătrânul izbucni în râs, dezvăluind o gură fără dinți.

— Este în țara Abbasidelor... Este nevoie de aproape o sută de zile pentru a merge spre est pentru o rulotă. Plecați acum dacă doriți să ajungeți la el înainte de sezonul rece. Dar atenție: acesta este un ținut al trădătorilor şi al fantomelor!

Am încercat să obțin nişte hărți pentru a localiza exact această vale a Lalish; în zadar, numele nu a fost purtat în niciun plan. Multă vreme am ezitat să iau direcția către Mesopotamia, deoarece singurul meu ghid era singura mea intuiție – prea puțin pentru a întreprinde o astfel de călătorie. Câteva zile, am venit să rătăcesc în fiecare dimineață în cartierul Peacock Tower, în speranța că un

vagabond va veni în cele din urmă pentru a-şi stabili reşedinţa acolo. Apoi, obosit să aştept, mi-am permis să fiu internat într-un convoi care a plecat a doua zi spre Bagdad. Trecerea a fost calmă, fără pericol. Jefuitorii nu erau interesaţi de noi şi mai multe femei dromedare sau oameni au dat naştere, trezind mândria stăpânilor lor, deoarece nou-născuţii erau toţi bărbaţi viguroşi şi bine pregătiţi.

Am ajuns pe malul Tigrului la sfârşitul lunii noiembrie. Aerul era moale şi limpede, căldura nu prea puternică. Instalat sub arcurile stucului unui caravanserai, la întrebarea mea, i-am răspuns că sunt dealer de manuscrise antice care lucrează pentru colecţionarii Roumis. Această minciună a avut meritul de a – mi acorda un statut respectabil fără a trezi invidie şi, mai presus de toate, de a-mi oferi un excelent pretext pentru a pune la îndoială populaţia cu privire la subiectele ciudate care mă interesau fără a mă face excesiv de suspicios.

„Caut texte despre copiii lui Ta'us", am întrebat, imediat ce am ajuns. Ştiţi dacă există?

La început tot ce au făcut a fost să ridice din umeri la întrebările mele, apoi un bărbat bine îmbrăcat, care stătea în spatele meu, m-a bătut pe umăr cu bâtul lui.

— Copiii lui Ta'us au două cărţi sfinte, a spus el fără să se prezinte. Primul text este *Meshef Resh* sau Black Book. Al doilea este *Kitâb al-Jalwâ* sau Cartea Revelaţiei. Dar acestea sunt lucrări rezervate doar adepţilor credinţei lor. Nu vi le vor vinde şi nici nu vă vor permite să le citiţi. De ce vrei să afli asta?

„Sunt Roumis din Londra", am minţit. Au auzit de copiii lui Ta'us şi vor să adune tot ce ţine de ei.

— Roumis, într-adevăr? străinul a exclamat cu ironie pentru a-mi arăta că nu a fost păcălit. Nu ar fi mai degrabă tu cel care îi urmăreşti pentru contul tău?

Omul era înalt, cu o faţă nobilă. Purta prin curea o cimitară cu lame largi. Doi slujitori l-au urmat la o distanţă respectuoasă, având grijă să nu-i calce umbra pe pământ. Am înţeles că nu are

rost să încerc să-l ascund.

„Am urmărit până acum steaua regelui Peacock”, am mărturisit. Şi o voi urmări din nou până la Lalish Valley... O voi urma indiferent de ce, până când îi voi găsi pe cei pe care îi caut.

— Deci, niciun cuvânt nu te va descuraja?

— Orice. Şi de ce ar trebui să fie?

— Pentru că copiii lui Ta’us sunt închinători ai diavolilor, prietenul meu mincinos!

— Demonul pe nume Lucifer? Steaua dimineții?

— Ta’us este numele pe care îl dau lui Venus, aşa este. De asemenea, îl reprezintă sub forma unui păun. Potrivit lor, el este primul dintre cei şapte îngeri care l-au ajutat pe Allah în Creația lumii. El este cel care i-a învățat pe bărbați să facă arme şi să inventeze bani. El le-a dat femeilor secretele pudrelor şi ale machiajului care înşeală simțurile, le sporesc şi le ascund. De asemenea, a învățat arcana otrăvurilor, farmecele pentru legarea inimilor şi cum să citească destinul, observând cursul planetelor de pe cer. Când Allah, lăudat să fie numele Lui, i-a cerut să se plece în fața omului, el a refuzat pentru că voia doar să se închine lui Dumnezeu. În ciuda acestei neascultări, Dumnezeu l-a iertat şi chiar l-a ridicat la rangul de arhanghel. El i-a oferit guvernarea acestei lumi şi de aceea copiii lui Ta’us îl numesc şi *malek*, regele.

Omul care îmi vorbise atât de liber se numea „Attar. A fost unul dintre cei mai bogați negustori din mătase şi muselină din Bagdad. De cinci ori pe an a închiriat caravane lungi cu destinația India şi China. În ciuda activității sale de comerciant, era o minte curioasă a tot, plin de viață şi plăcut, înclinat spre arte şi filosofie. Intrigat de mine, a vrut să ştie cine sunt cu adevărat.

— Şi dacă te invit la mine acasă pentru a te bucura de toate conforturile unei case adevărate, îmi vei spune ce te-a determinat să cauți închinători ai diavolilor?

Săptămânile lungi de mers prin deşert şi platourile aride mă epuizaseră. Perspectiva de a dormi într-un pat confortabil depăşeşte ultimele mele rezerve. Promițându-i că îi voi spune

totul, l-am urmat pe 'Attar până la el acasă, un palat demn de un sultan al celor *O mie şi o noapte*. Cu o fericire infinită, am scos hainele puturoase pe care le purtasem de când am plecat din Damasc. Spălat, ras, masat în baia de aburi de către slugile tăcute, am îmbrăcat apoi o tunică şi un pantalon brodat, înainte de a mă prezenta din nou stăpânului casei. Acum, că am scăpat de filmul de murdărie care mă acoperise ca un camuflaj şi, în ciuda soarelui care mi-a bronzat pielea, ați putut vedea că sunt un Frank şi nu un fenician, aşa cum susținusem.

Cu toate acestea, statutul meu necredincios nu l-a speriat pe Attar. Am luat masa somptuos, ghemuit față în față pe un covor moale în timp ce plăteam ospitalitatea gazdei mele spunându-i bucăți din povestea mea.

„Deci, numele tău este Dalibor şi ai întâlnit un pustnic într-o peşteră", a conchis el.

— Asta este.

„Şi dacă un om rău te profețeşte, atunci mergi neîncetat de pe coastă, încercând să găseşti o vale Lalish pe care nu o cunoşti chiar dacă ea există cu adevărat?" Ei bine, vezi, prietene, mi se pare la fel de extraordinar de curajos pe cât eşti prost! Nu pot decide ce adjectiv îl depăşeşte pe celălalt. Îți dai seama de pericolul extrem al călătoriei tale? Este un miracol că nu ai fost descoperit. Necredincioşii nu sunt bineveniți aici. Cei care se riscă singuri în regiunile noastre ajung adesea cu capul îndepărtat enervant de restul corpului. Ți-a trecut vreodată prin minte acest gând? Deci viața nu este importantă pentru tine?

— A muri în timp ce încerci să răspunzi la enigmele pe care le întâlneşti pe drum mi se pare o atitudine mai nobilă decât aceea de a rămâne acasă de frică să nu pierzi puținul pe care îl ai. Chiar şi tu, 'Attar, eşti cu adevărat fericit aici, în ciuda averii tale? Nu există o voce în tine care să te ducă în aventură şi să te facă să regreți că nu ți-ai auzit inima bătând brusc mai tare când creşte pericolul?

— Fără regrete! Fără regrete! Paradisul meu, l-am construit cu

mâinile mele! El este aici şi sufletul meu este fericit acolo. Nu mai sunt întrebări care o chinuiesc, nu mai există frică, nu mai trebuie... Vrei să vezi puțin din acest miracol?

— Aş fi curios, i-am răspuns, intrigat de noua fervoare a lui Bagdadi.

Furiş, ca un conspirator care se strecoară într-un loc interzis, „Atta r m-a condus printr-un labirint de holuri către o altă aripă a casei sale. Am urcat o scară în spirală care a zburat la etaj. Dând un deget la gură pentru a semnifica tăcerea, „Attar a fost primul care s-a angajat. La etaj, am ieşit pe un pasaj lung mărginit de o partiție din lemn ajurată, sculptată cu modele geometrice. Prin deschideri, am observat că galeria avea vedere la o încăpere vastă în care femeile se petreceau, decorate cu bazine, fântâni, munți de perne şi blănuri pe care se rostogoleau fetele, foarte tinere, cu contur foarte plăcut. Auriu şi muslin în culori vii. – Attar oftă cu plăcere la vederea acestui Eden.

— Fiecare dintre ei este un înger al plăcerii, prietene. Nu există niciunul pe care să nu-l fi legănat în brațe, care să nu-mi fi returnat mângâierile şi sărutările mele de o sută de ori. De ce mi-aş risca viața în jungla şi tundra atunci când aceste creaturi îmi satisfac simțurile la fel de mult ca mintea?

— Spui că îți satisfac mintea? Şi cum poate fi asta? Curvele tale sunt atunci filosofi?

— Cei mai mari filosofi din lume, prietene! Învățătura lor este una fără egal – după cea a lui Allah, desigur! Vino şi potoleşte-ți setea cu mierea conversației lor.

La capătul golfului, o nouă scară a făcut posibilă coborârea în paradis. – Attar m-a precedat. Imediat, porumbeii s-au adunat în jurul nostru. Mâinile lor s-au sprijinit asupra mea. Toate au fost frumoase şi de dorit, dar nu am vrut să-i răsfăț pe oaspeții tandri şi m-am extras cu puțină asprime din îmbrățişările lor.

— Eşti înțelept sau nebun să refuzi cadoul pe care ți-l fac, remarcă Attar. Cel puțin nu eşti neajutorat?

— Nu, dar ignor toate jocurile cărnii şi vreau să rezerv această

descoperire unei femei care îmi ocupă toată mintea...

— Iubitule? Eşti îndrăgostit? exclamă „Attar pe un ton de admirație şi batjocură amestecate.

„Poate că nu este chiar dragoste", am fost de acord. Dar o femeie stă în gândurile mele şi mă simt, incapabil să o trădez.

„Şi tu ai o boală teribilă, prietene", a spus grav Attar. O ciumă care îți întunecă sufletul şi te face să ratezi toate frumusețile vieții pentru că *o* femeie, o femeie singură, nu va merita niciodată să te priveşti de minunile oferite de ceilalți. Voi încerca să te vindec de această fantezie. Uită-te la mine, cu siguranță asta te va inspira...

Şi, în fața ochilor mei, 'Attar a întâlnit două dintre tâmpitele sale cubine. Dar scena nu mi-a trezit nicio dorință de imitație. Răceala mea a făcut ca gazda mea să dispere.

— Bine? spuse el gâfâind, după ce îi cinstise pe cele două cățele. Chiar crezi că există un paradis mai îmbătător decât acesta? Acum, că ți-am arătat cum să le muşti, nu eşti dornic să gusti aceste fructe frumoase?

„Spui adevărul, „Attar", am fost de acord. Toți bărbații şi-ar opri căutarea aici, pentru că ai adunat sub acoperişul tău cele mai perfecte descântece care pot fi visate...

— Atunci stai aici, Dalibor. Afacerea mea are nevoie de un roumi ca tine. Lucrează pentru mine, mai degrabă decât să persiste în căutarea copiilor demonului. Deveniți comerciant şi, în câțiva ani, veți fi la fel de bogați ca mine. Îți poți construi propriul palat şi îți poți dobândi proprii sclavi. Nu ar fi acesta o modalitate bună de a-ți linişti febra şi de a-ți reda bucuria care îți lipseşte?

Dar nu m-am predat motivelor lui Attar. În ciuda comorilor de convingere pe care le-a arătat, am decis să-mi continui călătoria spre valea Lalish. O dorință obscură m-a condus acolo, o sete intensă pe care nici măcar fericirea inefabilă trăită în harem nu a putut să o potolească.

„Aşa să fie", a încheiat Attar cu tristețe sinceră. Singurul lucru pe care îl pot face acum pentru tine este să te îndrept în direcția corectă.

Pe o hartă, el a subliniat, în regiunea antică Ninive, o adâncitură între două lanțuri montane.

— Aici veți găsi copiii lui Ta'us. Atenție. Sunt kurzi care trăiesc retraşi în ei înşişi. Nimeni nu îi frecventează şi nu se amestecă cu alte comunități. Te vei întâlni cu moartea ta, Dalibor. Dar nu mă poți învinui că nu am încercat să te descurajez de o asemenea nebunie.

— Nu pot decât să mă laud că m-am cunoscut pe tine, 'Attar. Nu te voi uita. Mă voi întoarce să vă văd şi să vă spun ce am văzut.

— Optimist şi pretențios! Roumi, îmi va fi dor de mine!

Din nou îmbrăcat în hainele vagabondului meu, am părăsit Bagdadul singur şi am mers spre nord, spre Mosul, de-a lungul malului Tigrului. Mergeam încet pentru că mă îndreptam fără busolă sau hartă pe un teren neuniform, cu relief chinuit, populat de jefuitori. Un trib de păstori m-au primit într-o seară într-o oază în care am fost în stare să stoc pe dispoziții, fără a se cere nimic în schimb, dar, în timp ce dormeam în încredere, chiar oamenii care au hrănit pe mine ma vrut. Cufunda un pumnal în inimă. Luptându-mă ca un diavol, am reuşit să iau un *khandjar* lung şi conic şi m-am întors spre ei. Sprijinindu-se de o piatră, ştiința mea despre garduri i-a ținut sub control înainte de a-i copleşi. Aceşti semeni nu erau obişnuiți să li se împotrivească şi, înlănțuind septimii, parierile şi ghişeele aşa cum făcusem de mult timp în sala de garduri, am reuşit să lovesc doi până la moarte. Ceilalți se reped. Exaltat de această nenorocire, am dispărut în noapte, strigând în partea de sus a plămânilor un cântec al marşului grenadierilor lui Napoleon pe care domnul Hubert mi-l învățase pe vremea când frecventam rue aux Ours.

Au fost patru sau cinci zile după acest eveniment când, ieşind dintr-o vale, am ieşit la capătul unui platou cu vedere la o vale largă modelată de câteva dealuri foarte blânde. Cerul era alb şi se reflecta pe solul de aceeaşi culoare. A fost un peisaj cu cretă, un deşert care a început acolo. Tărtăcuța mea era aproape goală, dar nu am vrut să mă întorc înapoi pentru a merge şi să o umplu la cea

mai apropiată fântână. Aşa că am mers mai departe, având încredere în Providenţa care mă va ajuta să descopăr un nou punct de apă. Cu toate acestea, speranţele mele au căzut pe auz. Odată cu trecerea orelor, setea a devenit mai intensă şi pietricele mici pe care le aşezasem sub limbă pentru a încetini deshidratarea nu au făcut nimic. Curând, delirul m-a apucat şi o imensă oboseală mi-a înnodat membrele. Am mers mai departe, până când creta şi sarea au dat loc nisipului. La amurg, am mers de-a lungul creastei unei dune imense. Sub greutatea paşilor mei, echilibrul fragil al cristalelor de stâncă s-a rupt şi linia de creastă s-a rupt încet, generând un sunet ciudat, la fel de adânc ca cel al unei mări care se aruncă în cele mai întunecate ape. Am vrut să fug să scap de prăbuşire, dar pământul a cedat sub picioarele mele şi m-a înghiţit întreg într-un vârtej de umbre de praf...

Stăpânul *frawarti*

O întâlnire topită sub limba mea şi miere amestecată cu anason mi-a curgut în gură. Un parfum piperat îmi reîmprospătează nările. Am deschis ochii.

— În cele din urmă eşti treaz. Ai dormit mult.

Aşezat cu picioarele încrucişate pe un covor, stătea un străin suplu şi chipeş. Cât de vechi ar putea avea? Patruzeci de ani? Mai mult? Greu de decis. Şuviţe lungi de păr gros îi încadrau tâmplele şi pometii înalţi. Profilul său era nobil, silueta lui viguroasă.

— Numele meu este Nhuwwas, a spus el. Eşti oaspetele casei mele. Fie ca tu să primeşti aici pacea la care aspiri.

Invitaţia a fost dulce şi sinceră. Tonul profund şi senin a inspirat încredere. Am încercat să mă ridic.

— Cum m-ai găsit? Am întrebat un pic prostesc.

„Malek Ta'us, zeul meu, m-a condus la tine", a răspuns N huwwas. Capul tău abia ieşea dintr-o foaie de nisip, erai consumat de febră şi doar un fir de respiraţie îţi ridica pieptul. Dar ştiam că viaţa nu era promisă să te părăsească.

— Malek Ta'us, zici? Eşti un închinat diavolului?

Nh uwwas a izbucnit în râs.

— Marele zeu Peacock este un diavol numai pentru ignoranți, prietene. Pentru oameni ca tine şi ca mine, el este un ghid şi un protector. El este stăpânul înțelepciunii ultime, ceea ce duce dincolo de bine şi de rău. Dacă îl slujeşti cu credință, el te va putea ajuta aşa cum m-a ajutat şi pe mine.

— Ajutați-mă? La ce?

— Pentru a te elibera de cel care a venit la tine, Dalibor Galjero. Să o domin şi să o fac să se supună, aşa cum m-a învățat cândva să îmblânzesc Ta'qkyrin. Pentru că acesta a fost scopul secret al călătoriei tale în Valea Lalish, nu-i aşa?

— Da, am recunoscut. Asta e corect.

— Deci, vino cu mine...

Nhuwwas m-au ajutat să mă ridic. Rezemându-mă pe umărul lui pentru că eram încă slab, am ieşit din cameră. Am intrat într-un coridor ai cărui pereți erau văruiți. Podeaua era acoperită cu covoare. Niciun zgomot nu a tulburat tăcerea. Nhuwwas m-a oprit în fața unei porți grele de plumb, încuiată cu un lacăt complicat. Gravate în metal, inscripții ciudate străluceau ceea ce părea o uşă a închisorii. O vizionară s-a deschis din exterior, astfel încât să putem observa celula. Nhuwwas mi-a făcut semn să-mi lipesc ochiul de gaură. Pentru o secundă, am crezut că Laüme însuşi îl capturase şi îl încuia acolo. Dacă nu ar fi fost părul ei negru şi ochii ei negri ca jetul, fata care stătea la jumătatea luminii arăta ca o soră. Tenul ei avea aceeaşi transparență şi fața avea o formă dublă. Frumusețea ei era mai liniştită, totuşi, mai maternă. Era înaltă – puțin mai înaltă decât Laüme. Un sac lung, plutitor, lipsit de culoare, ascundea formele bustului ei drept. Străinul părea surprins să fie observat. Nu putea ghici nimic despre mine, dar privirea ei fixată asupra mea a devenit brusc fierbinte, insuportabilă. Am dat un pas înapoi.

„Această creatură se numeşte Ta'qkyrin", şuieră Nhuwwas. Împărtăşeşte aceeaşi natură cu Laüme. Dar am învățat să-l îmblânzesc. Şi te voi instrui în această artă...

*

Iubirea este servilism. Dorința pentru carne este servilitatea. Niciunul nu este demn de un om liber orice mai mult decât celălalt. Aceasta a fost prima lecție pe care am primit-o de la Nhuwwas. Primul, am spus, pentru că erau mulți alții. Nimeni nu avea mai multă legitimitate decât el pentru a mă învăța. Nici măcar Laüme...

„Sunt aproape ca tine, Dalibor", mi-a spus Nhuwwas. Un fel de frate mai mare dornic să-ți împărtășească experiența. Ta'qkyrin este pentru mine ceea ce este Laüme pentru tine: un înger şi un demon împreună. O binecuvântare care mi-a venit odată fără să o cer şi o nenorocire pe care nu o meritam. Acest lucru s-a întâmplat cu mult timp în urmă... Secole... Eoni... Religia lui Hristos a fost doar un cult bâlbâit. Eram atunci cavaler partian. Oamenii mei se făcuseră stăpâni pe Est. Concuram cu Roma. Dar au fost trădări şi josnicie printre vasalii noştri. Într-o zi am văzut fum crescând pe cer. Oraşele ardeau la granițele noastre. Legiunile lui Traian înaintau spre noi – un zid de scuturi şi lame care ne vor răsturna pentru că nu mai aveam aliați. Ar fi trebuit să fugim sau să ne supunem, aceasta era vocea rațiunii şi, totuşi, mai degrabă decât să trăim ca sclavi sau rătăcitori, ne-am reglat armura şi ne-am acoperit caii cu un strat lung de poştă de oțel. Ar fi trebuit să ne vezi, Dalibor! Eram o mână cu fața spre marea invadatorilor noştri. Suveranul nostru ne-a aşezat ca un vârf de lance pe creasta unei dune de cenuşă albă. Eu, la cincisprezece ani, eram cel mai tânăr dintre combatanții de elită, ocupam pivotul exact al falangei. Ascunşi în pustii, am aşteptat până în ultimul moment să încărcăm, apoi ne-am scufundat ca o pană în rândurile inamicului, reuşind aproape să-l dispersăm, dar nu chiar să-l facem pliabil. Câți ar fi fost necesari pentru a câştiga bătălia? Încă sute? Cincizeci? Poate doar zece. Nu a fost aşa. Inamicul ne-a doborât unul după altul, ne-a ucis monturile şi ne-a masacrat. Căpitanii noştri au căzut, apoi prinții noştri, regele nostru, în cele din urmă... Aşa că am văzut că sunt singur. Axe şi sulițe erau pe punctul de a veni să se prăbuşească asupra mea când am simțit o

respirație pe ceafă. O mână subțire mi-a cuprins talia. Am crezut că un inamic s-a apucat să mă arunce şi m-am întors pentru a-mi arunca sabia în corpul lui. Dar un înger al luptelor care se alăturase mie, o femeie de o frumusețe strălucitoare, a fost închis pentru luptă şi înarmat cu un ciocan greu de război. Noi doi am străpuns o mulțime de duşmani. La fiecare lovitură a străinului, a izbucnit un cap; la fiecare dintre mine, un trunchi s-a deschis. Niciun campion advers nu a putut concura cu noi. Trecând coloanele ostile, am fugit în munți... „Eu sunt Ta'qk yrin", mi-a spus creatura. Eu sunt frawarti, tutorele şi *consil*ierul tău. Sunt sufletul războinicilor care au murit alături de tine în luptă, născut din căsătoria intimă a sacrificiului lor şi a curajului tău. Acesta este ceea ce m-a chemat în această lume şi voi veghea pe tine şi pe fiii tăi pentru totdeauna..."

„Eram tânăr atunci, credeam acele promisiuni. Timp de zece ani a făcut ceea ce a spus. Sub jugul străinului, ceea ce rămăsese din poporul meu se stingea încet, dar eram un om liber, galopând în stepe. Ta'qkyrin m-a protejat de pericole şi mi-a dat dragostea lui. Datorită brațului său care l-a susținut pe al meu, am fost victorios în toate bătăliile... În jurul meu s-au adunat oameni din vechiul regat, al cărui am devenit lider. Am fost mai întâi o bandă, apoi o trupă şi, în cele din urmă, aproape o armată... „Pot să te fac noul rege al acestor oameni", mi-a spus Ta'qkyrin. Am puterea să-ți dau victoria. Veți putea să vă reconstruiți oraşele şi să le construiți încă mai mari. Grânarele tale se vor revărsa cu cereale, pentru că voi face să cadă ploaie pe deşerturile tale. Veți fi salutat ca un zeu şi fiilor voştri le voi da viața veşnică. Această țară va fi a ta pentru totdeauna. Niciun invadator nu va mai îndrăzni să-l violeze din nou..."

„Dar toate aceste promisiuni au avut un preț, puteți ghici, Dalibor: Ta'qkyrin a cerut sângele oamenilor nevinovați ca salariu pentru miracolele sale. Şi, aşa cum ați făcut-o, am acordat mai întâi ceea ce a cerut ea. I-am imolat la picioare pe copiii oamenilor mei cu zecile, dar nu a fost niciodată suficient. Nevoile lui erau

imense. Dacă am intra în oraşele reconquerite ca eliberatori dimineaţa, trebuia să-i ofer darul fiilor şi fiicelor celor pe care i-am dat pe seara.

„Au trecut aşa două ori douăzeci de sezoane şi poate că ne-am fi putut reconstrui imperiul dacă nu aş fi fost atât de mândru. Pentru că nemurirea pe care Ta'qkyrin o făgăduise fiilor mei, am vrut să o obţin pentru mine. „Este un cadou pe care nu ţi-l pot oferi, Nhuwwas", m-a avertizat ea când i-am cerut să accepte acest lucru. Forţele mele sunt devotate recuceririi. Magia mea nu se poate dispersa..." Acest refuz, da, acest refuz, înţelegeţi, Dalibor, mi-a dat puterea să mă îndepărtez de Ta'qkyrin şi să caut singură ceea ce mi-a interzis.

„Într-o noapte fără lună, mi-am părăsit tabăra armatei. Am avut gorged *frawarti* cu sânge. Devenise în stare de ebrietate cu asta până la punctul în care se scufundase în inconştientul fericit. Singur, am luat apoi o cale ciudată, pe care chiar şi Ta'qkyrin a ignorat-o. De unde am învăţat geografie? Nu stiu. Mergeam la fel de inspirat. În mine a vorbit o voce care mi-a spus ce să fac... Şi apoi, în visele mele, a apărut o pasăre de foc, un păun gigantic cu corpul scos din stele. În fiecare seară, l-am visat, până dimineaţa când ceasul cu alarmă nu l-a alungat. Prezent lângă mine, el m-a ghidat dincolo de seceta unui deşert de pietre spre cuptorul unui deşert de sare. Calul meu s-a prăbuşit, dar eu încă avansam. În jurul meu nu era nimic, nici plante, nici animale, nici insecte. Praful pământului în sine nu mai exista. Picioarele mele formau un pământ neted, alb, fără înălţimi sau depresiuni. Deci, la prânz, soarele a fost acoperit şi apoi a dispărut. Dar nu a fost o eclipsă. O stea cu o claritate de o mie de ori mai intensă se ridicase brusc în firmament. Această stea a fost Venus, planeta zeului Peacock, care a strălucit mai puternic pentru mine decât Phebus. Sub razele sale, o altă lume s-a dezvăluit. O altă conştiinţă şi ea. Ta'us s-a născut în mine şi eu m-am născut în el. A existat revelaţia unui secret – un secret unic, şters imediat ce a fost învăţat, distrus imediat ce a fost aplicat. Din această odisee intimă, nu pot

reproduce traseul pentru dvs. Sau pentru alții. Astăzi mai am doar o succesiune de imagini imprecise. Văd din nou trupurile copiilor întinse în fața mea, cadavre sfâşiate, sfâşiate, în care am căutat secretele morții şi ale vieții. S-a sfârşit la fel de brusc cum începuse. Vântul mi-a trecut peste temple, cântecul păsărilor a răsunat clar în dimineața devreme; Am fost culcat lângă un izvor, gol. În reflexia apei, mi-am observat silueta. Subțire, mi-aş putea număra oasele. Părul nu mai fusese tuns de câteva luni, mi-a căzut în spate. O barbă murdară mi-a mâncat fața ticăloasă şi sub unghiile mele negre şi lungi putrezeau rămăşițele cărnii victimelor mele. Sângele lor uscat mi-a împrăştiat pielea ca vopseaua de război pe pieptul unui barbar... Totuşi, îmi revenisem. Inima îmi bătea calm şi creierul meu părea să raționeze mai bine şi mai repede ca niciodată. Ştiam, obiectivul meu fusese atins, dar nu tocmai la care aspiram. Nu! Dacă aş fi clocit în mine floarea extrem de rară a longevității, nectarul eternității încă mi-a scăpat! Peacock Dumnezeu nu – mi dea coroana de aur pe care am râvnit. Ştiam, totuşi, că aveam secole în față pentru a-l rupe. Timp de secole, Dalibor, cu condiția de a-mi menține corpul prin ritualuri frecvente şi ascetism scrupulos... Dar nu mi-a păsat prea mult de aceste constrângeri, deoarece zâna a venit la mine nu mai era sursa exclusivă a puterilor mele!

„Am vrut să mă întorc la oamenii mei pentru a-i conduce din nou la luptă, dar nicăieri n-am găsit o urmă a armatei mele. Ta'qkyrin, ca răzbunare pentru plecarea mea, mi-a condus rebelii sub fierul duşmanilor noştri. Nimic nu a rămas din eforturile noastre din trecut. *Frawarti a* furiei a fost atât de acerbă încât ea a rupt jurămintele ea a făcut pentru mine şi a căutat să mă omoare. Dar puterea lui T'a'us nu mă părăsise. Ne-am luptat şi am dominat îngerul războinic. Da, Dalibor! Am avut puterea! Când s-a încheiat confruntarea, eram stăpânul lui. I-am refuzat orice sacrificiu suplimentar şi această lipsă i-a înghețat puterile: dacă mai putea să mă protejeze şi să-mi acorde nişte privilegii, nu mai era suficient de puternică pentru a-mi pune coroana unui imperiu

pe frunte. Nu mi-a pasat. Am cucerit cel mai mare bine posibil: viața veşnică. Ce altceva aş putea dori?

„Au trecut ani, decenii, apoi secole. Ta'qkyrin a fost întotdeauna lângă mine. În ciuda frumuseții ei, nu am pus mâna pe ea niciodată. Adormitoare, perversă, manipulatoare şi provocatoare, ea a fost totuşi. Era, credea ea, o modalitate foarte sigură de a-şi recâştiga vechea stăpânire pe mine. Nu am cedat, în ciuda dorinței mele, ogresa ar fi fost prea fericită. Din ziua în care am ieşit din deşertul sărat, nu am mai mângâiat-o, nici nu am vrut să-i contempl goliciunea, care este poate cea mai redutabilă dintre armele ei. O fac să-şi ascundă curbele corpului sub o cârpă gri, îi interzic bijuteriile şi podoabele... Fraw*artis sunt* ființe periculoase, Dalibor, creaturi capricioase şi viclene, ştiind mai bine decât oricine cum să ne exploateze slăbiciunile. Nu ar trebui să le încredințăm cele mai mari speranțe. Nu le datorăm cele mai mari bucurii. Numai în acest fel ne putem face cu adevărat ascultați...

„Religia lui Hristos s-a răspândit şi a corupt Roma în inimă. Imperiul s-a prăbuşit sub decăderea acestei noi credințe. Apoi, vremea caravaneerului Muhammad a sosit la rândul său. Dar lui Ta'us, zeul meu, nu-i păsa. Era mai în vârstă decât Allah şi nu avea niciun cuvânt pentru mulțimi. Ta'us este un zeu pentru cei puternici, Dalibor, un zeu a cărui singură morală este puterea şi frumusețea. El nu aspiră să domine lumea sau să convertească oamenii. Numai sufletele excepționale îl interesează. El este zeul celor singuri, cei ale căror minți îmbrățişează lumina şi umbra cu aceeaşi pasiune şi el leagă groaza şi plăcerea. Uşor şi complex, obscur şi evident, filosofia sa contradictorie nu este făcută mai mult pentru vulgar decât pentru cei care se cred înțelepți şi învățați. Acesta este motivul pentru care toată lumea o numeşte lucrarea lui Satana, cunoaşterea proastă... Este adevărat că nu putem construi oraşe şi națiuni pe ea, deoarece nu este un ciment pentru popoare. Este un mod transmis nu din sânge în sânge, ci din suflet în suflet; nu de la tată la fiu, ci de la like to like... Şi deopotrivă, ştiu că suntem, Dalibor Galjero!

*

Nhuwwas atârna o tărtăcuță de lapte de cămilă la gâtul monturii sale şi sări în şa.

„Este pentru diseară”, a explicat el. La bivac, vom avea o bucată de unt zdrobit. Haide, urmăreşte-mă...

Mi-am tras părțile laterale ale gâtului peste gură şi mi-am împins călcâiele în părțile calului. Era zori, iar soarele strălucea chiar deasupra orizontului, dar aerul era rece şi din nările fiarelor noastre săreau linii de vapori densi. La un mic trap, am părăsit satul Nhuwwas. Cel care ar fi putut cunoaşte un destin mai ilustru decât cel al lui Alexandru sau al Cezarului trăise de secole într-un cătun de păstori şi meşteri, în fundul unei văi uitate din Mesopotamia. El nu era nici prinț, nici conducător al războiului, nici măcar căpetenie sau preot.

„Eu doar mă ocup de turme”, a spus Nhuwwas. Copiii pierduți îi găsesc când se îndepărtează de mama lor şi cad în râpe. Ajut persoanele în vârstă să moară atunci când corpul lor le provoacă prea multă durere. De asemenea, monitorizez sursele, astfel încât acestea să nu se usuce. Aş putea face mai multe, desigur, dar mă limitez la asta. Nu este bine să afişezi cunoştințe pe care omul de rând nu le stăpâneşte.

Am părăsit Valea Lalish şi ne-am îndreptat spre est. Nhuwwas a pretins că iese în întâmpinarea nomazilor platourilor pentru a-i ajuta să se pregătească pentru anotimpul rea, reactivând farmecele de protecție pentru animalele lor şi pentru ei înşişi. În realitate, acest turneu a fost un pretext pentru a rămâne fără martori la mine.

— Malek Ta’us mi-a dat cunoştință dinainte despre povestea ta, Dalibor. Dar sunt lucruri pe care trebuie să le aud de la tine. Spune-mi despre *frawarti*, mai ales. Descrie-mi sentimentele bune sau rele care te leagă de Laüme...

Descrierea lui Laüme în termeni corecți a fost o sarcină lungă şi dificilă care m-a ocupat câteva zile. În cât mai multe detalii posibil, mi-am raportat existența la Nhuwwas, fără a uita ceea ce îmi

spusese umbrele antice ale lui Galjero şi Dragoncino. Când am terminat această poveste, ajunsesem la marginea unui tufiş spinos, al cărui capăt nu-l putea vedea ochiul.

„Am vânat leul aici o dată”, a spus Nhuwwas. A fost o perioadă mai nobilă decât cea pe care lumea este pe cale să o cunoască...

Vocea lui era melancolică şi cuvintele sale erau pline de o nostalgie secretă. Cu toate acestea, el nu a întârziat să facă alte comentarii. Am intrat în stepă şi am bivacuit pentru noapte.

— O să vă învăţ magie uşoară şi utilă, mi-a spus maestrul meu. Acest land este locuit de jefuitori. Asiguraţi-vă că ne-au văzut focul înainte. Ne vom ascunde de ochii lor...

Nhuwwa a aruncat cu toate puterile patru pietricele de chihlimbar în punctele cardinale, apoi a aruncat o ultimă pietricică la picioare. Cu vârful unui foc de foc din vatră, el a trasat o întrepătrundere în jurul acestei a cincea piatră care a fost imediat acoperită de condens. O ceaţă deasă de nicăieri s-a format în jurul nostru. În câteva clipe am fost protejaţi de un inel de ceaţă atât de compact încât am fi putut crede că ne-am ridicat brusc printre nori. Noaptea aceea a fost petrecută cel mai calm din lume. A doua zi, când ne-am reluat călătoria, Nhuwwas mi-a dezvăluit cum a procedat şi cum să facă alte minuni ale acestui ordin.

— Trebuie să-ţi canalizezi şi să-ţi proiectezi voinţa, Dalibor. Acesta este secretul. Pietrele sunt suporturi simple, la fel ca semnele magice. Acestea sunt mărci care nu au altă putere decât ceea ce le oferiţi tu. Nici mai mult nici mai puţin...

Într-o vale, am practicat ridicarea unei foi de ceaţă şi apoi dizolvarea ei. A fost uşor. Apoi, Nhuwwas mi-a arătat cum să asamblu nori mici pe un cer limpede şi chiar cum să densific un nor până când scuipă un fulger.

„Este ştiinţa antică a tempestarilor”, mi-a explicat el. Pitagora greacă a stăpânit-o bine. Se spune că datorită ei a dat foc velelor armatei care se apropiau de Siracuza. Din moment ce pareţi să aveţi o dispoziţie bună, cred că veţi putea realiza o altă ispravă...

Într-un tufiş spinos, Nhuwwas a tăiat un baston pe care l-a tuns

pentru ao face drept şi, cu grijă, cu vârful unui cuțit cu lamă fină, a scobit tulpina pe care a umplut-o apoi cu cristale de chihlimbar zdrobit între două pietricele. Întărit în contact cu aerul, seva groasă a unui arbust a fost folosită pentru a sigila obiectul.

„Luați această baghetă şi folosiți-o pentru a vă direcționa energia către o ființă vie", mi-a ordonat Nhuwwas. Oricine, şopârla aceea mare care lenevea pe stânca aia, de exemplu.

— Ce se va intampla? Am întrebat, intrigată.

— Habar n-am, Dalibor. Poate nimic, nici pentru tine, nici pentru bestie. Poate ceva uimitor pentru amândoi. Încerca! Vom vedea...

Fără să cred, am întins bastonul cântărit cu chihlimbar spre animal. Aşa cum simțisem deja când am născut fulgerul, un fior mi-a străbătut muşchii şi s-a concentrat în mâini. Am crezut că un fulger urma să tragă în vârful baghetei, dar în schimb am văzut şopârla începând să se zvârcolească ciudat, apoi să se răsucească în loc, ca şi când ar fi fost lovită de o ciumă bruscă. Încă tensionat, m-am apropiat pentru a observa mai bine efectul vrajii mele. Fumul a ieşit din pielea reptilei, iar pielea ei s-a crăpat sub efectul arderii în gâturile sale. Fiara a murit astfel, arsă din interior în câteva secunde, fără ca eu să fi exprimat conştient dorința. Nhuwwas a tăiat şopârla şi am mâncat-o râzând.

„Am mai văzut asta o singură dată", mi-a spus stăpânul meu. Şi asta a fost cu mult timp în urmă. La fel ca tine, unul dintre primii mei ucenici a fost bun la canalizarea energiei sale, dar mândria lui a fost slăbiciunea lui. El a crezut că este suficient de puternic pentru a-şi stăpâni *frawarti – ul* şi m-a părăsit înainte de a-şi termina ucenicia. Zâna lui l-a ucis înainte de a dispărea. Aveți grijă să nu urmați acest exemplu, Dalibor. Rămâi cu mine până câştigi suficientă putere pentru a ieşi victorios din confruntarea cu Laüme.

— Câți bărbați au venit la tine, Nhuwwas? Câți bărbați ca noi sunt în întreaga lume?

Nhuwwas a făcut un hohot de întrebare.

— Cine poate afla, Dalibor? Fiecare secol care trece aduce mai puțin în deşert. Ai putea fi unul dintre ultimii. Vremurile se schimbă. Oamenii de astăzi nu mai cer curajul şi nobilimea de altădată, viața lor este mai uşoară şi mai mohorâtă. Au făcut din mediocritate tovarăşul lor şi nu mai suportă să fie deranjați de mica lor ignominie zilnică. Sufletul lor nu este din piatră tare, ci din noroi împuțit. Este corect ca *frawartis să* nu le mai apară...

— Dar câți? Am insistat.

— Zece poate în tot Estul. Mult mai puțin în Occident. În altă parte, nu ştiu.

„Zece în est şi doar o mână în Europa", am repetat gânditor.

— Nu le cunosc pe toate, temperate Nhuwwas. Poate sunt mai mulți decât cred. Dar nu încerca să afli, Dalibor, sau să-i cunoşti. Nu te-au putut ajuta şi în schimb nu ai putut face nimic pentru ei. Trebuie să te confrunți singur. E mai bine aşa...

Mi s-a părut că Nhuwwas lăsa o explicație deschisă; când eram pe punctul de a-l încuraja să-şi depăşească ezitarea, s-a ridicat şi s-a urcat înapoi în şa fără un cuvânt. Două zile am mers în tăcere, limitându-ne schimburile la ceea ce era strict necesar în aceşti munți de la granițele vechiului Drum al Mătăsii. La două ore după zori în a treia zi, am ajuns la o pădure pietrificată pe versantul unui munte de şist. Mult deasupra butoaielor goale stătea un turn a cărui formă o evoca pe cea pe care o văzusem în Damasc. Nhuwwas a pus mâna pe căprioarele calului meu.

„O comoară te aşteaptă în vârful acestui deal", mi-a spus el. Depinde de tine să mergi...

— Nu vii cu mine?

— Ştii că nu are rost. Te voi aştepta aici. Mergi acum...

Cu inima bătând, am urcat pe panta pietroasă, apucând buştenii pentru a urca panta abruptă. În cele din urmă, după ore de efort, am ajuns în vârf şi am privit monumentul. La fel ca sora sa din Siria, turnul a fost împodobit cu faianță uşoară, variații nesfârşite pe tema păunului. Construcția era în stare bună şi chiar părea că a suferit recent lucrări de reparații. Uşa s-a deschis

în tăcere când am împins-o. În contrast cu lumina strălucitoare de afară, întunericul părea de nepătruns. O poşetă în curea mea conținea o mică lampă cu ulei. Mi-am bătut bricheta, am aprins siguranța şi am mers înainte...

În primul rând, am văzut că pereții erau decorați cu aceleaşi modele ca la exterior: păuni multicolori, de la podea până la tavan. Am mai făcut câțiva paşi, aşteptându-mă în fiecare moment să găsesc o scară, deoarece, văzusem, diametrul construcției nu era foarte important. În schimb, singurul hol, de la intrare, nu părea să se termine niciodată. Am mers printr-o galerie lungă arcuită, pustie şi tăcută, al cărei tavan a fost coborât pe măsură ce modelele de pe pereți s-au schimbat. Au fost rafinate metru după metru, la fel cum culorile s-au topit până au devenit negru din ce în ce mai afirmativ. Păsările s-au decuplat în linii subțiri, împletite, şerpuind în vânturi hipnotice, spirale a căror dinamică s-a accelerat pe măsură ce pereții holului se îngustau şi tavanul cobora. În cele din urmă, a trebuit să mă ghemuiesc pentru a continua să progresez în acest intestin care devenise subțire ca o pâlnie. Un val de căldură m-a lovit brusc, învăluindu-mă complet şi subțierea aerului. Am simțit că sunt blocat într-un cuptor şi frica m-a cuprins. Am vrut să mă întorc înapoi, dar era prea târziu. Am fost atras de o cădere orizontală pe care niciun efort de voință nu l-ar putea împiedica. Tulburat, privirea mea năvălită pe pânzele şi împletirea care curgeau pe pereți, am gâfâit, căutând bântuit să înghit oxigenul din vârful plămânilor. Sufocarea m-a paralizat şi o durere intensă a izbucnit în creierul meu în momentul în care flacăra lămpii mele s-a stins. Suferința a fost atât de violentă încât, pentru o clipă, am crezut că mă afund în inconştiență. Totuşi, mi-am încordat muşchii şi mi-am lovit pumnii de zidurile care mă înconjurau ca o groapă de cimitir. În viața mea, în viața *mea*, nu mă temusem niciodată, chiar şi atunci când călăul din Bucureşti îmi strânsese nodul de cânepă de gât...

Un strigăt mi-a sfâşiat plămânii, un ultim apel, la care a răspuns un alt strigăt, apoi un al doilea şi din nou un al treilea!

Peste tot, în jurul meu, se ridicau voci! Strident, acru, discordant şi abominabil... M-au străpuns ca nişte ace, m-au tăiat ca nişte lame de ras... Vocile copiilor... Vocile tuturor copiilor pe care i-am adus la ogresa Laüme, quai d 'Orléans.

Aşa că i-am văzut venind spre mine: târându-se ca larvele palide, au ieşit din ziduri să mă acopere cu corpurile lor îngheţate şi să-mi şoptească plângerile în urechi... Greutatea lor imensă a căzut peste mine şi m-a învăluit ca un giulgiu. Feţele lor au îngheţat în clipa în care viaţa le părăsise, gurile le picurau de sânge şi ochii îmi dădeau înfăţişări de ură, pentru mine, complice criminalului lor. Mi-am închis pleoapele, dar asta nu a fost suficient, imaginea lor mi-a infiltrat în minte ca un şarpe, o multitudine de scorpioni au venit să-mi rupă sufletul în bucăţi cu aceeaşi ferocitate pe care am pus-o pe piele şi să le zdrobesc carnea... Împotriva acestui lucru grup demonic, ştiam că nu pot face nimic. Familiarizatul meu nu era suficient de puternic pentru a respinge atacul spectrilor. Zâna însăşi nu ar fi putut învinge aceste fantome care veniseră să-şi caute răzbunarea din limb. Totuşi, exact când am crezut că mă scufund, o formă sclipitoare a împins fantomele deoparte şi le-a dat drumul. A apărut o faţă, era a Lorettei, fiica lui Charenton, pe care dorisem să o ofer în locul lui Sandrine.

— Dalibor Galjero, mi-a spus ea cu o voce gingaşă, vin să aud pocăinţa ta şi să te iert... Îmi vei spune regretele tale? Îţi vei mărturisi durerea pentru că m-ai sacrificat pe mine şi pe fiul meu? Plângeţi cu sinceritate moartea şi suferinţele noastre, Dalibor Galjero. Plângeţi despre oamenii nevinovaţi trimişi la moarte pentru a vă plăti datoria faţă de Laüme. Încălzeşte-ne cu dragostea ta şi te vom întâmpina printre noi ca tată şi protector. Fii smerit, negă pentru totdeauna demonul Laüme, renunţă la credinţa ta în ea şi îţi vom şterge suferinţele pentru a te bea cu laptele blândeţii noastre infinite...

O ruşine abominabilă s-a ridicat din adâncul meu. Sufletul meu s-a aplecat în remuşcări. Am izbucnit în lacrimi şi mi-am

încrucişat mâinile rugând-o pe Lorette să mă ierte pentru crimele mele, dar în momentul exact în care eram pe punctul să-mi exprim contriciunea, inima mi-a căzut complet. O vigoare apărută dintr-un nucleu de mândrie m-a galvanizat brusc şi m-a făcut să explodez de furie. Scuipând mai degrabă în faţa spectrului decât umilitându-mă în faţa lui, am refuzat penitenţa pe care mi-a cerut-o. Aşa că parcă o minge fierbinte de gaz mi-a dat foc venelor şi nervilor. Lorette se ridică în faţa mea, cumplită şi răzbunătoare:

— Laüme a fost cel care te-a făcut monstrul pe care l-ai devenit, Dalibor Galjero. Durerea şi moartea te vor purifica de putrezirea cu care ţi-a acoperit sufletul...

Din obscuritate a apărut al doilea asalt al copiilor sacrificaţi. S-au aglomerat deasupra mea, când aruncasem odată şobolani asupra tatălui şi surorilor mele incestuoase. Pielea mea a izbucnit sub colţii lor de fum, oasele mi s-au rupt sub fălcile, muşchii mi-au fost dezlipiţi peste dinţii lor ascuţiţi... Nebun de durere, am chemat moartea cu toate dorinţele mele, dar mândria că nu m-am predat pocăinţei mi-a dat puterea de a înfrunta această moarte fără a slăbi. Şi apoi, când am atins firmamentul întunericului, a apărut o pasăre înflăcărată, un păun gigantic, de culoarea soarelui, care m-a apucat în guler şi m-a smuls de la răzbunători cu un strigăt suveran mare...

Uşa de plumb

Nimic nu a fost ca înainte. Totul la mine se schimbase. Răpit de Ta'us, pasărea roşie, traversasem oceanele de foc şi mă afundam în inima unor întinderi imense de bazalt şi abanos, teritorii fără lumină sau oxigen, unde nimic carnal nu putea exista. Sufletul meu a fost carbonizat acolo, distrus, recreat apoi redus la nimic pentru a fi din nou recompus şi bătut, ca o sabie pe o nicovală. Am strigat de durere, îmi amintesc, dar nimeni nu mi-a răspuns la apel. Era şi frică. Şi apoi nimic altceva decât tăcerea perfectă în mijlocul întunericului perfect. Un calm absolut, calmul reînnoirii şi metamorfozei...

Apoi, zeul Peacock s-a întors să planeze deasupra mea şi

cântecul său s-a amestecat cu râsul meu pentru a țese o cântare rapidă şi veselă. Un curent imens de energie m-a reînviat şi mi-a aruncat corpul înapoi pe țărmul lumii vii. Pleoapele mi s-au deschis deschis şi degetele mi-au săpat în nisip. Am lăsat pete de praf în pumni să curgă unul câte unul şi am urmărit acest spectacol, fascinat. Orice om obişnuit ar fi văzut în el însăşi simbolul consumului de timp care ne aruncă inexorabil către neant. Pe de altă parte, pentru mine, nu mai avea nicio semnificație, deoarece, la fel ca Nhuwwas, m-am extras pentru totdeauna din zborul timpului prin voința mea unică... Da! Am avut-o în adâncul conştiinței mele, şederea mea în întuneric forjase în jurul meu o armură perfectă pe care anii puteau aluneca acum fără a-şi lăsa amprenta. Atâta timp cât urmezi o cale care se potriveşte zeului meu, nu aş fi devenit nemuritor!

„Corpul tău nu se va mai schimba, Dalibor", mi-a explicat Nhuwwas când l-am găsit la poalele muntelui. Ta'us ți-a dat acest privilegiu de a-ți răsplăti mândria, pe care nici frica, nici caritatea nu au reuşit să o facă să se lege. Fața ta va rămâne aşa cum este astăzi, împreună cu puterea şi frumusețea ta. Nu veți cunoaşte niciodată groaza senilității... Dar există reguli de respectat...

— Ce reguli? Am întrebat.

— Fratele meu, acum trebuie să experimentezi ceea ce vechii greci numeau *hybris*, adică exces. Trebuie să-ți stabileşti propriile reguli, pentru că obişnuitul Binelui şi Răului nu mai are sens pentru tine. Referința lor nu mai este necesară pentru dvs. Uită-le pentru totdeauna, altfel nebunia te va apuca.

— Cum e asta?

— Te ajut eu. Este o sarcină pe care trebuie să o îndeplineşti pentru a-ți îmblânzi *frawarti*, acest Laüme asupra căruia trebuie să te impui pentru a-ți câştiga definitiv libertatea. Dar momentul nu este încă potrivit. Ai supraviețuit încercărilor turnului zeului Peacock. Trebuie să fii fericit de asta! Haide! Să sărbătorim acest eveniment!

Nhuwwas a sărit în şa şi s-a scufundat drept înainte, țipând ca

un sălbatic beat de libertate. Exemplul lui mi-a dat foc venelor. La rândul meu, am apucat căpăstrul calului şi am pornit în urmărire. Muntele meu era un cal arab plin de viaţă şi întotdeauna gata să curse. Fericit că a fost chemat brusc, s-a dăruit în întregime pentru a ajunge din urmă cu Nhuwwas. Am galopat fără suflare mai mult de o ligă, ţipând ca nişte copii, încercând să trecem pe lângă noi şi să ne croim drumul, învârtindu-ne sub ramurile joase, întinzându-ne pe gâturile animalelor noastre, sărind peste ele. Trunchiuri căzute şi pietre strălucitoare... Nu ne-am oprit cavalcada noastră până la marginea deşertului. Inima mea era gata să se spargă şi mintea mea era scăldată într-un veselie nemărginită. După tristele mele ani de copilărie, adolescenţa mea care se sfârşise cu oroarea mizeriei, umilinţei şi crimelor, am avut sentimentul unei eliberări, a unei împliniri. În cele din urmă, am simţit că trupul şi sufletul meu vibrează într-un ritm care mi-a fost unic. Şi această renaştere, am dat-o lui Nhuwwas...

În restul zilei, am călărit cot la cot, el, fericit şi mândru de rolul său de iniţiator, eu, exultând să mă descopăr brusc atât de îndrăgostit de viaţă şi atât de plin de noi dorinţe. Mă părăsise toată întunericul, toată incertitudinea. Voalul întunecat care întotdeauna luase locul orizontului pentru mine fusese în sfârşit sfâşiat. Seara, am ajuns la o oază amplasată în mijlocul nisipurilor. Un bazin adânc de apă limpede ocupa centrul, reflectând lumina blândă a soarelui apus. Acest refugiu secret găzduia o colonie de păsări şi ibisuri, familii de vulpi argintii şi veverițe dune, turme de antilopi şi gazele. Am galopat în apa rece şi ne-am dezbrăcat pentru a înota în iaz până când luna şi stelele s-au ridicat deasupra capului nostru. Eram pe punctul de a adormi lângă un incendiu, când animalele noastre au tras brusc legătura şi s-au cutremurat.

„Caii au mirosit mirosul apropierii dromedarelor”, mi-a spus Nhuwwas fără să pară îngrijorat.

Ascultând, am auzit sunetul unei trupe mici şi am văzut în curând sosirea a aproximativ cincisprezece nomazi care veniseră

să caute refugiu în oază până dimineața. Nhuwwas s-a îndreptat să vorbească o clipă cu patriarhul grupului.

„Nu este nimic de temut de la aceşti oameni”, mi-a explicat el. O familie de comercianți face o scurtă oprire aici. Lasă-i să se odihnească.

Tribul s-a aşezat la o distanță respectuoasă de poziția noastră. Femeile găteau clătite pe piatra brazierului lor şi un bărbat s-a oferit să împărtăşească sărbătoarea lor. Am acceptat cu recunoştință şi Nhuwwas a întrebat dacă vreunul dintre călători sau vreuna dintre fiarele din convoi au nevoie de îngrijire pentru că erau vindecători.

„Un copil are febră de trei zile”, a răspuns negustorul. El este al doilea fiu al fratelui meu. Dacă vrei să-l vezi, te duc la el.

Din carcasele sale, Nhuwwas a tras o geantă de piele şi mi-a făcut semn să-l însoțesc la pacient. Copilul trebuie să fi avut şapte sau opt ani. În ciuda căldurii, tremura şi mama lui îl înfăşurase în două pături în timp ce tremura. Pielea îi era oribil decolorată şi toate venele din ochi îi izbucniseră. Nhuwwas a scos o piatră albă din geantă şi a aşezat-o sub limba copilului, apoi, cu o bucată de cărbune luată din foc, a trasat semne misterioase pe obraji şi pe frunte băiatului. În câteva minute, a încetat să se agite. Ochii ei şi-au recăpătat strălucirea şi pielea i-a revenit la un aspect mai cinstit. Când febra s-a potolit, băiatul a scuipat piatra cu o gâfâială de dezgust: cola lou devenise la fel de neagră ca penajul unui corb. Cu vârful cizmei, Nhuwwas l-a împins în foc şi i-a cerut numele celui mic.

„Numele meu este Za’hran”, a răspuns acesta din urmă cu o voce clară.

Întreaga familie de comercianți a sărbătorit Nhuwwas pentru această vindecare spectaculoasă. I s-a oferit o bucată de mătase şi un pachet de sare, frunze de tutun şi piele de capră proaspăt tăbăcită. Mie, care nu a avut niciun merit în istorie, mi-au donat un cuțit frumos de damasc şi o bucată de corn pentru a-l ascuți.

— Aceşti călători sunt generoşi, i-am spus lui Nhuwwas când

ne-am întors la caii noştri.

— Sunt. Sunt oameni buni...

Dormeam profund când stăpânul meu m-a zguduit cu puțin înainte de zori.

— Mai presus de toate, nu face zgomot şi urmăreşte-mă în tăcere, şopti el.

Ne-am apropiat de iaz şi ne-am aşezat pe o piatră plată de pe mal. Nhuwwas şi-a scufundat degetele în pământul umed, şi-a trasat urme de noroi pe palme şi a petrecut un moment lung observând atent proiectele înainte de a-şi scufunda mâinile în apă. În lumina în creştere, am văzut distinct un nor de cernealã difuz în bazin, estompând valul şi murdărindu-i puritatea. A durat doar o clipă, în curând pata s-a diluat şi a dispărut cu totul, în timp ce vaduțele care vadeau pe mal au zburat, rostind mari strigături înspăimântate. Pe palmele lui Nhuwwas, glifele dispăruseră.

„Să ne întoarcem la locurile noastre", a şoptit stăpânul meu, „şi să aşteptăm.

Nu a durat mult până când am înțeles ce tocmai făcuse. Când s-au trezit, rulotele s-au dus unul după altul să-şi potolească setea în iaz. Prea fericit să fie eliberat de febrile sale, puştiul Za'hran a sărit cu ambele picioare în apă, trăgându-i în trezire doi sau trei copii de vârsta lui care s-au jucat mult timp stropindu-se. Dar, în curând, toți cei care băuseră sau se îmbibaseră în lac au simțit dureri care au crescut cu minutul, iar oaza a răsunat cu plângerile sau urletele lor. Nhuwwas urmărea, fără teamă, un zâmbet uşor pe buze.

Că a otrăvit iazul cu glifele sale nu mi-a provocat nicio revoltă. Eram calm, detaşat. La câțiva metri distanță, oamenii se zvârcoleau de durere şi se goleau în fața ochilor mei fără să trezească în mine nicio emoție caritabilă. Moartea lor m-a amuzat, dimpotrivă. Un râs urât s-a ridicat din fundul stomacului şi m-a zguduit întreg. Nhuwwas a râs şi el din suflet. Pentru a aprecia mai bine spectacolul, am pornit printre cei pe moarte. Câteva victime muribunde aveau încă puterea de a ne privi, neînțelegerea

şi frica erau pe feţele lor. Nhuwwas a tras o lamă şi a procedat la sacrificarea metodică a membrilor tribului, începând cu patriarhul.

„Vă voi lăsa femeile şi copiii, Dalibor”, mi-a spus el. Aceasta este cea mai bună parte...

Cu chiar cuţitul pe care mi-l dăduseră rulotele cu câteva ore mai devreme, am tăiat gâtul femeilor din trupă fără nicio îndoială. A fost o chestiune de moment pentru că mirosul de sânge, care m-a îmbătat ca niciodată, mi-a dat braţului vigoarea unei persoane posedate. Această furie criminală nu seamănă cu nimic din ceea ce am experimentat până acum. Crimele lui Laüme, la care asistasem, mă respinseseră, dar aici, în acest deşert, în compania stăpânului meu, uciderea acestor oameni nevinovaţi a fost un joc, revelaţia unei plăceri fără precedent, exercitarea unui „nou şi putere exaltantă... Acest răpire şi-a atins înălţimea când am tăiat artera carotidă a micului Za’hran. Apucând puştiul de picioare, îl ţin în sus, cu capul în jos, astfel încât să se golească mai repede. Sângele său s-a răspândit pe nisip într-un loc întunecat pe care roiuri mari de muşte au venit să le adune...

Eram ocupaţi să dezbrăcăm cadavrele când am descoperit, în mijlocul legăturilor adunate lângă cămile, un supravieţuitor. Trebuie să fi avut cincisprezece ani. Spre deosebire de celelalte, ea nu fusese contaminată de apa otrăvită în timp ce se lupta din greu când am apucat-o, m-a zgâriat şi mi-a scuipat în faţă ţipând ca o striga. În loc să o înjunghiez prin inimă, am bătut-o cu o piatră şi am prins-o de pământ, cu mâinile şi picioarele legate.

„Nu o viola”, m-a sfătuit Nhuwwas. Aceste animale sunt pline de paraziţi...

„Vreau doar să ştiu dacă ceea ce s-a întâmplat cu şopârla se poate repeta cu un om”, i-am răspuns.

Găsirea chihlimbar meu printre copii afacerea mea, m – am concentrat dorinţa mea de proiect pe fata, ca Nhuwwas mi ava – l învăţat. Rezultatul a fost rapid şi spectaculos. Durerea pe care o provocam în pântecele ei a scos-o imediat pe fată din inconştienţă.

Neînțelegerea torturii pe care i-o aplicam a sporit şi mai mult intensitatea terorii sale. Ell s-a luptat ca un demenţial şi mi-a implorat mila în fiecare limbă pe care o cunoştea, ceea ce nu i-a schimbat soarta. Curând pielea i s-a întunecat şi s-a crăpat, cu ochii în orificiile lor şi limba i s-a umflat şi apoi a izbucnit. Părul ei s-a topit ca paiul şi hainele i-au luat brusc foc, transformând-o într-o torță. Dar fata era deja moartă. Corpul lui a ars multă vreme, scârțâind ca o înghițitură de răşină. Am privit-o arzând până la capăt în tăcere înainte ca Nhuwwas să mă ia de umăr şi să mă ducă înapoi la marginea apei.

„Anulează vraja pe care am aruncat-o", mi-a ordonat el.

Mi-a luat o oră să practic fără greş tehnica pe care ma învățat-o atunci maestrul meu. Ca întotdeauna, a fost vorba de o densitate suficientă pentru a o face reală, concentrându-se într-o marcă, un design, un simbol. La rândul meu, am trasat linii noroioase pe palme şi mi-am scufundat antebrațele în apă. După două încercări nereuşite, în jurul degetelor mi s-au format bucle negre şi mi-au înfăşurat încheieturile. Operația a durat un minut sau două şi s-a încheiat brusc. Imediat, o primă macara a venit să se odihnească pe margine, apoi alta. Turmele de limuzine au aterizat în urma lor pe apă. Chiar în fața noastră, trei vulpi aurii au ieşit din ierburi pentru a veni şi a-şi potoli setea.

„Cu siguranță eşti supradotat, Dalibor", m-a felicitat Nhuwwas. Dar dacă nu i-ai fi ucis pe aceste femei şi copii chiar înainte, această operațiune ar fi pretins zile, poate săptămâni de efort. Şi ai fi suferit să simți otravă pătrunzând în corpul tău. Vigoarea luată din morți te-a cruțat de toate acestea.

— Deci va trebui întotdeauna să omor înainte de a opera?

— Nu este o necesitate. Dar moartea este una dintre cele mai importante două surse de energie pentru lucrările de magie. Cei care vor să se descurce fără ea pierd mult.

— Care este cealaltă sursă?

— Dorința trupească. Exacerbarea sau, dimpotrivă, reținerea sa absolută. Libertinul şi asul sunt egali în acest fel.

— Unde este preferința ta, Nhuwwas?

— În această zonă, am ales sobrietatea, Dalibor. Nu am atins o femeie de secole. Şi aceasta nu este o imagine!

— Aceasta este şi calea pe care ar trebui să o iau?

Nhuwwas a izbucnit în râs.

— Doar tu poți răspunde la această întrebare, Dalibor, nu am niciun sfat pentru tine. Depinde de înclinația dvs. Personală. Am optat pentru castitate ca reacție la comportamentul lui Ta'qkyrin. Natura *frawartis* este luxuriantă, prietene. Sunt ființe umbre care au nevoie de jocurile cărnii pentru a-şi densifica întruparea. Aceştia, care nu provin dintr-o cuplare, sunt uimiți de uniunea trupească. Acesta este motivul pentru care îl abuzează şi îl repetă des, chiar şi cu ființe grosolane. Ta'qkyrin nu m-a cruțat de ceea ce ți-a făcut Laüme. Ea s-a dăruit deseori altora. Ca o pedeapsă, am decis să o înțărc pentru totdeauna de orice i-a dat plăcere. Îi interzic accesul la patul meu, aşa cum îi interzic orice contact cu oricine. În această intransigență găsesc suficientă putere pentru a o domina.

„Nu ştiu dacă voința mea va fi suficient de puternică", am spus.

— Apoi, poți încerca altfel, cel care ar trebui să te ducă să-ți bati *f rawarti* pe propriul teren.

— Nu înțeleg.

— Stăpâneşte artele erotice. Consumă fără reținere toate femeile care îți trec în cale. Aflați secretele corpului. Familiarizați-vă cu extaziile şi umpleți-vă Laüme cu plăcere, aşa cum nu ar putea face alt om. Acest lucru o va face loială şi docilă.

— Şi unde să înveți astfel de minuni?

— Sincer, nu ştiu. Poate în India, poate în Cipango... Va trebui să călătoriți în jurul lumii de o sută de ori pentru a găsi un erudit în această artă. Dar timpul nu mai contează, nu-i aşa?

*

Nhuwwas ne-a făcut să rămânem în deşert încă douăzeci de zile lungi. El mi-a arătat alte secrete, m-a învățat dogma zeului Peacock şi mi-a povestit despre lupta nesfârşită pe care copiii din

Ta'us au purtat-o împotriva fiilor singurului Dumnezeu.

— Cei care sunt numiți astăzi yezidi sunt descendenții credincioşilor din Zoroastru şi Mithra. Toate religiile antice s-au reunit pentru a rezista mai bine valului infecțios al închinătorilor lui Iehova. De secole am rezistat împotriva valorilor acestui zeu fals, dar amurgul nostru se apropie de sfârşit, îl simt. Într-o zi curând, sub constrângerea unei teribile amenințări, oamenii vor arunca întunericul milelor universale şi jugul fricii. Atunci vom şti că nu am aşteptat în zadar şi inimile noastre vor fi umplute de o bucurie necunoscută. Vei vedea, Dalibor, acest moment, îți promit, îl vom trăi împreună...

Revenind în valea Lalish, am întâlnit un pelerin pe care Nhuwwas îl cunoştea. Era un preot yezidi subțire şi murdar care se întorcea din est, unde se dusese să mediteze într-unul dintre turnurile zeului Peacock.

— Are şi acest om un *frawarti*? L-am întrebat pe Nhuwwas când am părăsit călătorul.

— Nu, cu siguranță nu el, răspunse stăpânul meu cu un indiciu de dispreț în voce. El este doar un mic ierofant fără importanță, ca majoritatea celor care se izolează în turnuri. Sunt meditativi, contemplativi. Credința lor este dreaptă şi sinceră, dar nu se pot compara cu oameni ca noi şi nu au o sutime din puterile noastre...

Odată ajuns în satul Nhuwwas, am stat câteva săptămâni în compania lui. Fiecare zi care trecea ne făcea mai aproape şi în fiecare noapte îmi intra în visele mele pentru a mă inița în somn. Ideea a încolțit în mine de a nu mai părăsi Lalish Valley, pentru că m-am simțit în siguranță acolo, cu singura ființă care m-a înțeles vreodată.

— Nu trebuie să te închizi aici, Dalibor, totuşi m-a sfătuit Nhuwwas. Ar fi o greşeală. Nu înainte să-ți îmblânzeşti Laüme-ul oricum... Trebuie să promiți că nu te vei întoarce înainte de a-ți transmite diavolul.

Am promis, desigur, şi am decis să mă pregătesc pentru călătoria mea de întoarcere în Europa.

— Ce cale vei urma? M-a întrebat Nhuwwas. La vest şi la Poartă sau la sud şi mlaştini între cele două râuri?

— Voi coborî Tigrul, am spus. M-am gândit cum să fac faţă exceselor lui Laüme şi vreau să o iau în propria ei capcană. Există un bărbat în Bagdad care este expert în jocurile de dragoste, am spus, gândindu-mă la „Attar". Mă duc să-i cer sfaturi...

*

Cu o zi înainte de plecarea mea, am luat cina singur cu Nhuwwas dintr-o masă frugală formată din brânză, curmale şi pesmet. Apoi, cu inima tristă, m-am dus în camera mea, o cameră goală fără alt lux decât covoare îngrămădite care îmi serveau drept pat. Am adormit profund când, în toiul nopţii, am auzit o şoaptă la ureche. Nu era vocea unui bărbat sau a unei femei. Era vocea zeului Peacock.

— Ridică-te, fiule. Am deschis închisoarea Ta'qkyrin pentru tine. Glifele secrete sunt şterse şi o mare fericire te aşteaptă în braţele lui...

Chiar mi-a vorbit Ta'us sau dorinţa mea care a căutat o mască pentru a fi mai bine ascultată? Nu ştiam. Totuşi, tras ca un fir către locul interzis, am găsit lacătul deschis şi uşa de plumb întredeschisă. În liniştea nopţii, m-am strecurat în închisoarea care adăpostise zâna de secole. Eram pe cale să-i trădez pe Nhuwwas în cel mai ignominios mod, îl ştiam, dar trădarea nu a fost învăţată de zeul nostru? Oare Malek Ta'us nu susţinea respingerea oricărei morale? Înşelând încrederea lui Nhuwwas, nu puteam decât să-i fac pe plac zeului Peacock...

Printr-o mică gaură din partiţie a filtrat o rază de lună. În acea băltoacă de argint stătea Ta'qkyrin, care mă aştepta. Înainte să o ating, ea şi-a lăsat pânza de sac la picioare. Imediat, senzualitatea lui mi-a inflamat simţurile. Vederea umerilor ei rotunzi, a sânilor ei voluptoşi, a burţii ei tari, la fel de netede ca a lui Laüme, mi-a făcut să se înţepenească imediat. Faţa ei s-a aplecat peste a mea şi gura ei mi-a atins gura, limba noastră s-a amestecat, degetele noastre s-au împletit. Cu ardoare, cu lăcomie, am sărutat-o pe

Ta'qkyrin şi i-am frământat curbele. Ne-am rostogolit pe pământ. Straddling me, ea mi-a luat penisul rigid şi l-a băgat în ea. Mult timp am rămas uniți, alternând lentoarea şi viteza cu beatitudinea crescândă. Ta'qkyrin a gemut la fel de mult ca şi mine, care am experimentat pentru prima dată extazul adevăratei împerecheri, languid, senzual şi dulce. Am simțit o bucurie imensă care a culminat în curând cu un spasm devastator, răsucindu-mi muşchii, comprimându-mi inima şi împărțindu-mi mintea ca o lovitură de sabie... Ta'qkyrin se învârte cu mine şi şi-a scufundat dinții în pielea mea pentru a nu țipa.

Am început din nou şi din nou. Foamea noastră de plăcere era de nestins, corpurile noastre neobosite. Ea şi cu mine am fost lipsiți de extaz de prea mult timp pentru a nu mai mângâia. Gata la început, au devenit din ce în ce mai sălbatici. Am luat în sfârşit Ta'qkyrin aşa cum îl văzusem pe Fabres-Dumaucourt tratându-l pe Laüme. Dominația pe care i-am impus-o mi-a uşurat astfel vertijul. Mă înghesuiam în sărutările lui docile când Nhuwwas a izbucnit brusc în celulă, cu ochii fulgerători, cu colțurile buzelor o spumă distilată de furie. Cu un gest violent, şi-a smuls partenerul din îmbrățişarea noastră şi a târât-o de păr într-un colț al camerei, unde a lovit-o cu pumnii şi cu picioarele bocanci în timp ce urla într-un limbaj necunoscut mie. Înainte de a interveni, el a scos o bici din centura ei şi a plouat lovituri groaznice asupra ei. Ghemuit, protejându-şi fața cu brațele încrucişate, Ta'qkyrin a primit volea țipând.

— Nhuwwas! Oprit! Totul este vina mea! Am izbucnit să pun capăt răzbunării stăpânului meu.

— Du-te, Dalibor! a comandat. Pleacă imediat! Ia-ți lucrurile şi pleacă!

Am vrut să intervin din nou, am încercat să-i smulg arma. Degeaba; yezidi m-a împins şi m-a dat afară din casa lui. Revenind la acuzație, am lovit pumnul cu uşa închisă, dar zgomotul altercației noastre a stârnit deja unii săteni. Am fost insultat. Au aruncat cu pietre asupra mea. Am fost repezit la pământ şi apoi

târât de la cătun. Pe jumătate uimit, cu gura plină de sânge şi de pleoape umflate de bătaie, nu am avut de ales decât să părăsesc Valea Lalish aşa cum venisem acolo. Mintea mea s-a zgâlțâit, muşchii înțepenit, m-am îndreptat spre calcul şi am ajuns să găsesc o potecă spre sud pe care am urmat-o câteva zile, singură, înainte de a înconjura malurile Tigrului. Acoperit de praf şi beat de oboseală, am ajuns într-o după-amiază lângă un incendiu în care doi sau trei pescari îşi prăjeau captura de dimineață. I-am implorat ceva mâncare, dar ei au refuzat şi au vrut să mă alunge dându-mi bățul. Acest lucru m-a supărat şi am revărsat asupra acelor bieți bătăuşi toată furia care se acumulase în timpul tristei mele călătorii. Asasinarea lor m-a calmat şi mi-a redat suficientă energie pentru a-mi continua calma călătoria către Bagdad. În antica capitală a Abbasidelor, m-am întâlnit cu prietenul meu 'Attar, care şi-a deschis ochii larg când am stat în fața lui.

— Imposibil! Te-ai întors în viață din Lalish Valley? Dalibor, trebuie să fii primul roumi care realizează această ispravă în secole. Spune-mi! Ai găsit acolo tot ce căutai?

— Şi altele. Am găsit eu drumul către altul...

— Încă tu? reluă Baghdadi, netezindu-şi vârful bărbii cu gânduri. Care este sensul real al cuvintelor tale?

— Dacă îmi permiteți să intru din nou în paradisul soțiilor, vă voi arăta...

Acest lucru a durat în timp ce i-am făcut pe fiecare dintre sclavii lui Attar. Pentru că am vrut să le ştiu pe toate şi chiar în mai multe ocazii chiar... Din aceste zile petrecute în haremul negustorului, păstrez un bănuț încântat. Văd din nou, de parcă aş fi mângâiat-o ieri, o femeie orientală înaltă, o rasă mixtă de alb şi asiatic, cu picioare lungi, sâni mici, mâini zvelte şi unghii lăcuite, tăiate la un punct. Cu ea, am învățat câteva modalități de a mă uda între coapsele unei fete. Un circasian cu ochi albaştri mi-a dat lecții frumoase cu gura ei şi două tinere surori de origine egipteană m-au făcut un pedicant foarte blând şi foarte învățat... Natura m-a înzestrat cu un membru generos şi un program abundent, dar

niciun om obişnuit nu ar fi putut umple toate fetele din harem ca şi mine atunci. Asasinarea pescarilor efectuată cu câteva zile mai devreme mă galvanizase.

„În moartea altora se află secretele longevității şi vitalității noastre", mi-a dezvăluit Nhuwwas. În haremul lui Attar din Bagdad am experimentat prima dată forța acestei maxime. De îndată ce m-am bucurat, am vrut să încep din nou. De îndată ce am satisfăcut o fată, m-am apropiat de alta... Uimită, admirând, gazda mea nu-şi putea crede ochilor.

— Deci viața ta nu plăteşte niciodată, băiete? Dacă un diavol din Valea Lalish a fost cel care v-a aruncat o vrajă, spuneți-mi repede cum să mă condamn şi pe mine, vă rog!

Desigur, nu i-am dezvăluit niciunei dintre adevăratele mele aventuri lui 'Attar. Pentru el, am inventat o fabulă pe care a crezut-o cu uşurință.

„Călătoriile m-au negat", i-am spus. Am întâlnit pe drum nişte cățele frumoase care mi-au luat toate prostiile pe care le aveam în minte. Şi apoi, cuvintele tale înțelepte mă pregătiseră deja să reconsider rezoluția de fidelitate pe care o luasem. Aceste evenimente combinate au produs rezultatul pe care îl vedeți...

Umorul meu bun şi abilitatea mea de a bâjbâi l-au încântat pe Attar. A repetat oferta pe care mi-o făcuse cu ceva timp înainte.

— Ajută-mă în afacerea mea, Dalibor. Francezii tocmai au pus mâna pe țara din jurul Algerului. Acest lucru ne plasează într-o poziție mai bună de a tranzacționa cu Poarta. Îmi place să te trimit acolo ca emisar. Ce zici?

În cele din urmă, am ştiut că vreau să mă întorc în Franța pentru a câştiga asupra Laüme, dar perspectiva deschisă de „Attar m-a atras.

— Vor oamenii de acolo un roumi?

— Vor trăi cu ea, răspunse negustorul ridicând din umeri. Dar totul ar fi mai bine dacă te-ai face musulman, sufletul tău s-ar alătura adevăratei Lumini şi afacerea noastră ar fi doar mai fructuoasă!

Refuzul meu de a converti nu l-a descurajat pe Attar.

— Nu contează! a declarat el. Mergeți la Istanbul şi deschideți-ne un ghişeu frumos. Dacă aveți cunoştințe de afaceri, cred că vom prospera foarte mult şi chiar vom trata în curând cu Londra şi Paris...

Speranțele nebuneşti ale lui Attar nu s-au împlinit exact aşa cum intenționase el. Stabilit la Constantinopol timp de doi ani întregi, am efectuat nişte tranzacții destul de bune şi am trăit făcându-mă să-i accept pe turci.

Pe malurile Bosforului, am cumpărat un mic palat dărăpănat, pe care a trebuit să-l reabilitez de către o trupă de muncitori pe care i-am plătit prost şi pe care i-am tiranizat în timp liber. Am închis acolo o colecție de volume de magie arabă şi alte tratate rare, uneori achiziționate la un preț ridicat de la anticarii din Cornul de Aur. Pentru că acum eram un soi de mag: trebuia să-mi sporesc cunoştințele altfel aş experimenta un declin rapid şi nu aş putea să mențin tineretul pe care îl rupsem de spectrele Turnului Peacock. „Puterile vrăjitorilor sunt ca focul, cerând mereu să strălucească mai mult combustibil", m-a avertizat Nhuwwas. Întotdeauna aveam nevoie de mai mult efort, de mai mult exces, de mai multă nebunie pentru a face să strălucească flacăra pe care zeul Ta'us o aprinsese în mine...

Când locuința mea a fost aşa cum mi – am dorit, am cumpărat o duzină de fiice dintre care mi-am făcut concubinele şi cu care am continuat învățăturile începute de la 'Attar. Din păcate pentru mine, din moment ce trupele franceze au luat cetatea de la pirații din Alger şi rebelii din Grecia şi-au câştigat independența – într-un cuvânt cu sfârşitul barbarescului şi al coloniilor peloponeziene – piețele de sclavi din Est au suferit de o severă lipsa femeilor albe. Produsele din Tripolitania, Iudeea sau Capadocia pe care le-am procurat mi-au oferit doar o jumătate de satisfacție.

În această perioadă, o scrisoare m-a informat despre moartea lui Attar. Prietenul meu moştenindu-mi toate bunurile sale, era timpul să mă stabilesc la Bagdad. Cu toate acestea, într-o seară,

după o ultimă orgie, am preferat să-mi măcelaresc sclavii, să-mi îngrop trupurile în beciuri şi să merg într-o nouă călătorie...

Hybris

De la Istanbul, am ajuns în Italia. De mult timp, eram curios despre ţara în care Laüme trăise alături de Galjero şi Dragon cino. Luni de zile, am călătorit întreaga peninsulă, de la Milano la Napoli. Locuitor de mult în Florenţa, am găsit unul câte unul locurile în care se oprise zâna. În inima Toscanei, am vizitat Corsignano şi am văzut cu ochii mei rămăşiţele Vila au rea cumpărate de la legatul Nicola da Modrussa. Am coborât apoi la Roma, unde am călcat ruinele palatului pe care le primise de la Cesare Borgia drept recompensă pentru talentele sale de otrăvitoare şi unde aproape murise, otrăvită de maestrul Tzadek e t Yohav, piticul din copilărie. Aspect. Mai târziu, întorcându-mă la Veneţia pentru singura plăcere de a descoperi oraşul, am încasat proprietatea unei case frumoase lângă La Salute şi am locuit acolo foarte cast. Zilele mele au început cu o oră plăcută petrecută bând cafea la Florian sau Quadri. Am plecat apoi să lucrez în diferitele biblioteci publice, sperând să găsesc acolo manuscrise interesante. Nodier îmi lăudase adesea caracterul excepţional al colecţiilor veneţiene şi puteam vedea rapid cât de adevărat era el. Pe rafturile antice, am descoperit comori acoperite de praf, manuscrise la fel de preţioase ca cele păstrate de Laüme quai d'Orléans. Galvanizat de lecturile mele, am reluat cu un nou serios studiul ştiinţelor oculte: mi-am completat cunoştinţele în astrologie şi palingeneză, m-am angajat să mă iniţiez în alchimie şi magie ceremonială.

Din moment ce eşecul geniului vindecător intenţiona să-l vindece pe Nerval, nu am frământat niciunul cunoscut. Mi-a venit ideea să încerc din nou experimentul. Cu noile mele cunoştinţe, am realizat un fel de ou de cuib, o statuetă formată în mod chinezesc. Faţa era aceea a unui luptător cu trăsături agresive, o gură înarmată cu colţi, care mânuia o sabie şi un cestus. I-am oferit protecţia mea fizică. Pentru a-l activa şi a-i verifica

eficacitatea, m-am răsucit strigând câteva invective împotriva Vienei şi a Habsburgilor la Quadri, vizuina ofițerilor garnizoanei Trichienne. Dar aceşti semeni nu au tolerat nicio provocare. Totuşi nu mi s-a întâmplat nimic. Oricât de mult am făcut un scandal şi am rostit cele mai grave insulte în fața acestor domni, nimeni nu şi-a dus mâna la sabie şi nici nu şi-a ridicat pumnul împotriva mea. Parcă nu auzeau decât miaunele unei pisici. Mulțumit, am traversat totuşi Piața San Marco pentru a merge la adversarii lor de la Florian.

— Jos Republica! Am strigat. Moarte Carbonarilor! Trăiască Austria-Ungaria! Slavă lui Mettern ich!

Dar nu eram mai îngrijorat în această academie a revoltei republicane decât fusesem insultat de partizanii Imperiului... Încântat de beneficiile fetişului meu, mi-am aruncat toate puterile în studiu pentru a-mi îmbunătăți în continuare abilitățile. Producții. Aveam în minte o mie de idei. Am vrut să fac aur şi apoi să dau moarte prin vrăjire. Seducerea femeilor şi fertilitatea deşerturilor... Poate că acest entuziasm copilăresc a atras un domn italian la mine. Era un om a cărui figură o observasem deseori, fără să-i acord atenție. Ştiam că frecventează bibliotecile ca mine, dar nu ştiam ce caută şi nu-mi pasă. El, pe de altă parte, îmi remarcase de multă vreme centrele de interes. S-a apropiat de mine într-o dimineață de vară într-un coridor unde am trecut unul lângă altul. Căldura a fost atât de copleşitoare încât a fluturat în fața lui un mare ventilator de carton.

— Sunt contele Agabio Caetano, spuse el cu un zâmbet plin de afecțiune. Am observat că sunteți foarte interesat de artele ptolemeice. Asta mă intrigă, domnule...

Abia mai în vârstă decât mine, ştia cum să-şi seducă lumea şi mi-a plăcut imediat. Cu el, am redescoperit puțin din ceea ce îmi plăcea la prietenii mei francezi: vioiciunea lui Alexandre Dumas, profunzimea lui Théophile Gautier, misterul lui Gérard de Nerval... Am conversat mult timp de această dată şi am plecat în promițătoare să ne revedem curând. Caetano, dintr-o familie

venețiană foarte veche, deținea un palat auster în cartierul Dorsoduro şi era interesat încă de mic de mesmerism, magie, vrăjitorie...

— Un interes pur intelectual şi recreativ, a precizat el. Nu credeți că sunt unul dintre acei oameni superstițioşi care cred în poveştile fantomelor şi mandragorilor. Nu. Toate aceste legende mă amuză, totuşi, şi de multe ori găsesc în ele o profunzime şi un adevăr care depăşeşte cu mult ceea ce inculcă Biblia şi doctorii în teologie.

Caetano deținea o colecție de câteva mii de volume dedicate celor mai incongruente subiecte. A trecut de la necromanță la spagirie prin teurgie, magie ceremonială, mandele, astrologie, desigur, dar şi criptografie, steganografie, plante medicinale... El m-a invitat la el şi mi-a arătat câteva manuscrise originale de Agrippa de Nettesheim, Maestrul Eckhardt, Raymond Lulle şi John Dee. Conversația noastră a stârnit apoi tot felul de subiecte, cum ar fi, dincolo de simplul ezoterism, o serie de fapte religioase sau filosofice.

— Pe lângă curiozitatea pe care o stârneşte în vulgar, magia nu se reduce la un fapt grosolan, a început Caetano. O viziune asupra lumii stă la baza şi o explică. O viziune asupra lumii care duce la o metafizică şi o politică...

Contele a apărat o viziune profund aristocratică asupra istoriei. Mai presus de toate, îi disprețuia pe iacobini şi considera revoluția franceză ca fiind unul dintre cele mai deplorabile episoade din aventura umană.

— Continentul nostru a început un marş descendent inexorabil, a spus el. Peste tot, ideile republicane câştigă susținători. Dacă lăsăm oamenii să se conducă singuri, cele mai fundamentale principii vor triumfa şi civilizația noastră va fi condamnată la scurt timp. Ar fi bine să scriem cronica acestei decadențe pe care am suferit-o prea mult timp din vina creştinismului şi a copiilor săi denaturați, care sunt aşa-numiții iluminism şi republicanism... Din păcate, aceste orori au încă un viitor strălucit. Cu toate

acestea, decretul pronunțat împotriva noastră nu este inexorabil. Poate că va exista o modalitate, într-o zi, de a contracara...

Pe atunci eram atât de puțin educat în aceste lucruri încât nu-mi puteam imagina că religia lui Hristos şi Iluminismul erau de acelaşi principiu.

— Voltairienii nu au luptat acerb cu obscurantismul? Am întrebat. De ce asociați Enciclopediştii şi oamenii Bisericii?

„Pentru că unul vine de la altul, draga mea", mi-a explicat Caetano. În fața scenei, ei se prefac că se luptă, dar principiile care îi conduc sunt identici. Creştinismul cu caritatea sa şi iacobinismul cu ale sale sunt ambele nenaturale. Ei slăvesc pe cei slabi şi îi denigrează pe cei puternici. Acestea sunt aberații pe care trebuie să le luptăm cu tot sufletul...

— Cum vezi himere acolo?

Caetano se uită la mine de parcă aş fi scos o aberație.

— Dar în sfârşit! Pentru că libertatea pe care ne laudă democrații este doar o iluzie, un ideal separat de realitatea lumii. Bărbații nu pot fi liberi, popoarele şi mai puțin. Fără stăpâni, sunt doar animale pe care nimic nu le uneşte, cu excepția celor mai joase instincte, a celei mai abjecte mediocrități. Este aşa şi nicio Constituție din lume nu o va putea schimba. Toți acei micuți domni care complotează în ridicolele lor societăți secrete cred că merită mai mult decât prinții cu care se luptă. În realitate, morala lor nu este mai mare. Urăsc dreptul pe care cred că îl întruchipează.

— Ce crezi atunci?

— La putere, care ne ține de mic, şi la frumusețe, care exaltă. Acestea sunt singurele mele faruri...

Mi-aş fi dorit să continui conversația, dar ne-am lăsat considerentele acolo.

Multă vreme l-am văzut pe contele Agabio Caetano. Din contactul său, am aflat despre probleme politice, pe care le neglijasem complet până acum. El a avut puține dificultăți în a mă converti la opiniile sale, deoarece acestea coincideau cu

moralitatea zeului Ta'us. Aşa că am devenit un oponent foarte conştient al democraţilor moderni şi un reacţionar aprins... În cele din urmă, m-am săturat de Veneţia. Chiar m-am săturat de toată Europa. Inima mea, care se deschidea spre existenţă, făcuse un nou continent. M-am dus la Genova, de unde mi-am cumpărat pasajul pentru America. Eram în 1854 şi plecasem de la Paris cu Nerval de doisprezece ani deja...

Singura particularitate a acestei traversări a fost lentoarea excepţională. În acel sezon, aproape nicio briză nu a fost suflată peste Atlantic. Pânzele ei s-au întins pentru a prinde cea mai mică respiraţie, nava noastră arăta ca un fluture fixat pe o scândură de plută. În cele din urmă, după câteva săptămâni exasperante, am ajuns în New England.

De la Boston, am coborât pe coasta Filadelfiei, trecând rapid prin New York, care la acea vreme era doar un mare cartier provincial lipsit de interes. Oraşul lui Benjamin Franklin m-a plictisit repede şi pe mine. Alcătuită în principal din protestanţi de origine săsească, tudescă sau batavă, populaţia sa era burgheză, fanatică şi suspicioasă. Nu m-am simţit în largul meu acolo şi am refuzat să prosper în rândul acestor oameni rânzi şi umili. Am auzit de Atlanta şi New Orleans: mai aristocratic şi mai sălbatic, sudul care mi-a fost descris părea să se potrivească mai bine aşteptărilor mele.

La sfatul francezilor care se stabiliseră în Indiile de Vest de la sfârşitul domniei lui Ludovic al XV-lea, am achiziţionat o plantaţie de bumbac la graniţa dintre Georgia şi Florida. Am stat acolo aproape trei ani, conducând viaţa unui mare proprietar, cumpărând opt sute de buşteni de abanos de la comercianţii de sclavi din Atlanta pentru a scurge mlaştinile şi a-mi extinde terenurile agricole. Mangrova din apropiere găzduia triburi seminole împotriva cărora am intrat rapid în conflict. Aceste jumătăţi de negri şi indieni, ei înşişi fiii sclavilor fugari, au încercat de mai multe ori să-mi ardă reşedinţa şi să-mi elibereze negrii. M-am luptat cu ei alături de vecinii mei francezi care şi-au suferit

atacurile. Protejat de diferitele genii familiare pe care le făcusem, am pornit singur, cercetând, pe căile navigabile infestate de aligatori şi şerpi. Niciunul dintre Blani nu a îndrăznit să se aventureze acolo, iar ghizii nativi au refuzat să mă urmărească. Cu toate acestea, în ciuda pericolelor naturii şi a ambuscadelor stabilite de seminole, am devenit un alergător cu experienţă în junglă, ştiind să mă extrag din situaţii imposibile, supravieţuind parcă prin aventuri miraculoase care ar fi luat viaţa oricărui altul.

În scurt timp, am căpătat o reputaţie de vrăjitor, chiar de diavol, ceea ce l-ar fi făcut pe M. Nodier şi curtea sa de satanişti parizieni să tremure de invidie. Într-o noapte întunecată, cu felinarul său şi fără un plan, am condus coloane de mercenari prin pădurile impenetrabile de stuf care creşteau în aceste ape calde. Având grijă să nu înspăimânte pelicanii sau flamingo-urile care ardeau în iarbă, mi-am condus pasasinii în mai multe tabere de sălbatici reperate în timpul expediţiilor mele solo. Le-am sacrificat fără milă, inclusiv femei, copii, bătrâni. Pentru a teroriza aceste triburi, m-am aplicat la zdrobirea cadavrelor în cea mai oribilă manieră, le-am aruncat rămăşiţele în pungi de piele pe care le-am acoperit cu simboluri fanteziste desenate în litere de sânge, înainte de a le atârna pe ramurile plantelor lemnoase înalte. Palisade strânse. Morbid şi teatral, aceste înscenări i-au înspăimântat chiar şi pe cei mai duri dintre tovarăşii mei. Mulţumită lor, totuşi, ne-am supus adversarii în câteva săptămâni şi nu am mai trebuit să ne temem de jefuirea lor.

Acest succes mi-a adus o nouă notorietate în regiune. Au vrut să mă căsătoresc cu fete din familii bune şi chiar mi-au prezentat unele foarte apetisante. Alegerea mea a căzut pe Blanche de Sauves, fiica cea mare a unui fermier de tutun din Pensacola. Înaltă, proaspătă şi sănătoasă, Blanche a fost una dintre cele mai frumoase femei pe care ţi le poţi imagina. Ochii ei erau de un verde pal uimitor şi pielea ei, încă sub acoperirea unei umbrele, o transparenţă admirabilă. Timp de câteva zile, am fost puţin îndrăgostit de asta, cred. L-am învăţat jocurile cărnii şi l-am făcut

să iubească plăcerea. Conversația lui mi-a fost indiferentă, dar corpul lui a fost superb şi am avut o mare satisfacție contemplând-o şi obținându-mi plăcerea din ea. Avea o soră, Constance, cu doi ani mai tânără decât ea şi aproape la fel de atrăgătoare. Cel mai tânăr a fost la fel de naiv ca cel mai mare şi am reuşit să o conving să se predea mie fără dificultate. Blanche ne-a surprins capriciile, dar mai degrabă decât să izbucnească în lacrimi sau să explodeze de furie, a fost convinsă să tolereze această aventură. Timp de câteva luni, noi trei am adăpostit în cel mai mare secret. Am dormit între ei în fiecare seară, începând cu unul şi terminând cu celălalt fără ca vreunul dintre ei să se plângă. Atunci s-a întâmplat ceea ce încercasem să evit: Blanche a rămas însărcinată. Acest lucru a aruncat-o în transporturi de bucurie şi nu a vrut să audă nimic când i-am sugerat să pună capăt rapid acestui nefericit incident. Nu voiam un copil. Mi-a amintit prea mult de sinistra mea aventură cu Sandrine.

Din momentul în care a ştiut că va fi mamă, Blanche a refuzat să fie atinsă şi nu mi-a mai tolerat afacerea cu sora ei. Tipul său a devenit acru şi nu am mai găsit satisfacție în compania lui. Peisajele din Florida m-au întristat şi mi – am pierdut interesul pentru munca de la plantație. Am vrut alte orizonturi, alte chipuri şi alte aventuri... Aş fi putut să plec, să dispar să nu mai revin, dar nu aş putea să fac asta fără să şterg mai întâi urmele dragostei mele cu Blanche. În mine a germinat o idee ne distrugere şi nenorocire pe care nu am încercat să o înăbuş, pentru că simțeam o plăcere tulbure. Scufundându-mă din nou singur în inima mlaştinilor, m-am dus în secret să fac un pact cu vechii mei duşmani seminoli. Am păşit înainte fără să cred că m-au luat pentru demon şi nu au îndrăznit să încerce nimic împotriva mea când am intrat pe teritoriul lor. Pentru un căpeteniu, mi-am anunțat plecarea la următoarea lună nouă şi chiar i-am dat cheile celulelor în care erau închişi negrii mei la sfârşitul zilei lor de lucru.

— Eliberează-i, zic eu. Distrugeți plantația dacă doriți, ucideți

maistrii şi toți cei care locuiesc acolo. Răzbună-te! Nu voi mai fi acolo să mă opun jefuirii.

De neînțeles pentru ei, această venerare mi-a dat un prestigiu de neegalat printre sălbatici. Respectând voința mea ca un ordin, mi-au ars proprietatea chiar în seara zborului meu. Am auzit ştirea pe un vapor care cobora în Mississippi: ştirea era pe primele pagini ale ziarelor. Deşi corpul meu nu fusese găsit, articole lungi mi-au deplâns moartea şi au legat cu groază cea a lui Blanche. Niciun european nu a supraviețuit nebuniei distructive a negrilor şi a indienilor. Corpul soției mele a fost găsit bătut în cuie la un trunchi de copac de pe marginea mangrove, picioarele şi pieptul ei roase de captatori. Fructul burticii ei fusese devorat de fiare. Am imaginat cu bucurie sfârşitul ei şi martiriul pe care trebuie să-l fi îndurat înainte de a muri. Râzând, mi-am aruncat imediat verigheta în apele râului. Asasinarea lui Blanche m-a înălțat la fel ca şi masacrul fetelor din haremul meu din Istanbul.

Am vrut să ştiu alte momente care ar putea distila această aromă unică, incomparabilă, pe care o gustă doar după ce a comis cele mai abjecte răutăți. Aşa că am ales un nume nou pentru mine şi m-am mutat în New Orleans, unde am prosperat în curând ca comerciant de sclavi. Mi-a plăcut treaba şi am făcut-o destul de bine. Cu cunoştințele pe care le dobândisem alături de Nhuwwas, în biblioteca Arsenal sau în cele din Veneția, am făcut fetişuri pentru a-mi proteja turma de boli şi epidemii. Am închiriat mai multe golete pentru a face comerț cu Africa şi Indiile de Vest, iar navele mele au fost în curând cunoscute ca fiind cele mai sigure şi mai norocoase din orice stat din sud. Niciodată un negru nu a murit de febră sau dizenterie în cală, iar negrele mele au născut mai des decât pe cont propriu, astfel încât la sosire marfa era întotdeauna mai numeroasă decât la plecare.

Din fericire, într-o zi, un membru al familiei Sauves m-a întâlnit în Vieux Carré. La început, neîncrezător, buggerul a țipat că mă cunoaşte – diavolul prevalează dacă aş fi o fantomă! Doar o lovitură de surină în gât a reuşit să-l calmeze. Din fericire, am avut

timp să trag asta încântat deoparte şi nimeni nu m-a văzut să-i rezolv contul. Tragând cadavrul către un ponton din apropiere, l-am adunat în noroiul din Mississippi, unde trebuie să se fi descompus în doar câteva zile.

În toți anii în care am trăit în New Orleans, nu am făcut niciodată greşeala de a mă compromite oficial cu o femeie. Cu toate acestea, am avut multe amante, cu favoruri prețioase sau grațioase, dar nu m-am ataşat de niciunul, chiar dacă mulți simțeau o pasiune violentă pentru mine. Trebuie spus că anii mă făcuseră un maestru în arta iubirii, atât încât Ovidiu însuşi ar fi putut lua lecții de la mine. Multă vreme am păstrat şi am hrănit un fetiş însărcinat cu obținerea unei victorii uşoare asupra oricărei femei şi îi datorez nişte cuceriri demne de Casanova sau de unul dintre micii marchizi inventați de Laclos. Experiența pe care am dobândit-o în acest fel a generat în curând noi succese, întrucât este adevărat că femeile sunt animale cu un fler infailibil pentru detectarea cocoşului capabil să le ofere cea mai mare plăcere. Constituția mea de armăsar, cunoştințele mele neobişnuite, înclinația mea naturală spre plăcere au făcut ca mamele să-şi aducă fiicele la mine pentru a le dezvălui, adepții şi-au încălcat jurământul de abstinență pentru mine şi s-a creat o societate de libertini în jurul mamei mele. La cincisprezece sau douăzeci la număr, tinerele afiliate aveau acces la rândul lor la patul meu; singurul lor drept de taxare era să-mi aducă mai multe damici. O dată pe lună, îi adunam împreună pentru a-i amuza pe toți împreună şi nu am omis niciodată să-l umplu.

Această viață dulce şi amuzantă a trebuit să se termine într-o zi, totuşi, pentru că mintea îndurerată din Washington a considerat nepotrivite căile colonişti lor din sud. Îl recunosc, exprim aici cu uşurință un adevăr mult mai serios şi mai trist. În realitate, războiul care a opus cele treisprezece state sudice cu cele din nord a fost un adevărat ciocnire a civilizațiilor. Două viziuni ireconciliabile asupra lumii s-au ciocnit. Pe de o parte, şi sub masca sentimentelor bune, o modernitate industrială dominată de

bani a vrut să pună mâna pe noi piețe. Pe de altă parte, o societate aristocratică şi agricolă care practica sclavia a încercat să reziste. Pentru prima dată, am fost aruncat în inima unui conflict de anvergură. Dorind să iau o parte activă în el, m-am asigurat, datorită conexiunilor mele şi a banilor mei, un loc ales în armata confederată. Din fondurile mele personale, am strâns o trupă de voluntari formată dintr-o sută de călăreți pe care i-am echipat din cap până în picioare. Episodul m-a făcut să mă gândesc la Galjero, înarmând *condottieri* în numele lui Lorenzo de Medici sau la Dragoncino, care devenise căpitan de război sub stindardul Casei Borgia.

Primele luni de război ne-au fost extrem de favorabile. În afară de trupele noastre regulate conduse strălucit de generali competenți şi cinstiți, am condus acțiuni de gherilă pe flancurile inamicului pentru a-l hărțui şi a-i exaspera răbdarea. Gaşca mea nu a fost singura care a practicat această formă de luptă. Alți căpitani au ales acest mod de luptă împotriva invadatorului, iar bătăliile întinse combinate cu efectele mâinilor noastre de ajutor au produs rezultate devastatoare asupra nordicilor. Această procedură a durat ceva timp şi a fost pe punctul de a-şi asigura victoria, când norocul a decis brusc să schimbe părțile. Mai întâi am suferit câteva bătăi fără importanță, apoi bătălia de la Saratoga a marcat începutul coborârii noastre în iad. Mai bine organizați decât înainte, mai bine conduşi şi mai presus de toate mai numeroşi şi acum mai bine înarmați, oamenii Uniunii ne-au împins şi ne-au rupt liniile în mai multe puncte. Armatele lor au pătruns în oraşele noastre şi i-au jefuit. Când i-au eliberat pe negri, i-au recrutat imediat cu forța în rândurile lor şi i-au trimis să fie ucişi pe prima linie. Protejați de această perdea de nutreț de tun, cei mai buni oameni ai lor nu au avut probleme să ajungă proaspeți şi gata să ne măcelărească, când ne-am epuizat toată muniția pentru a decima negrii. Nu ne-am dus să luptăm în Carolina şi Georgia, unde trupa mea a suferit pierderi mari. După ani de război, linia frontului s-a diluat pe sute de mile şi era

adesea imposibil să ştim dacă călătorim pe teritoriul prietenos sau inamic. Un sat ar putea să ne aparţină dimineaţa, să vadă steagul plin de stele plutind pe acoperişurile sale la prânz şi să se întoarcă sub controlul nostru înainte de căderea nopţii. Inamicul a practicat politica pământului ars. Ne distrugea câmpurile şi dădea foc pădurilor noastre. Foametea s-a instalat şi a aruncat pe drumuri hoarde de civili care deveniseră la fel de periculoşi ca fiarele prinse. De la copil până la bătrân, toţi erau înarmaţi şi au început izbucniri cu cel mai mic pretext. Pentru a supravieţui, trebuia să fii atent la orice şi la toţi.

Într-o seară foarte rece, când făceam camping într-un pădure, un ofiţer de rang înalt a trimis după mine. În compania unei mici trupe, am fost dus la o fermă izolată unde se adunase un întreg personal. Mi s-a prezentat un civil în haina subţire. El a fost un trimis secret trimis de Franţa pentru a ne evalua situaţia şi a lua în considerare oportunitatea de a veni în ajutorul nostru. Ştiind că vorbesc bine limba lui, mi s-a dat sarcina delicată de a-l convinge că ţara lui urma să intre în război de partea noastră. Omul nu era neplăcut, nu-i lipsea nici cultura, nici priceputul. Curând a înţeles avantajele de a ajuta statele din sud să reziste nordului.

— Regele Ludovic al XV-lea a greşit foarte mult să nu ia în serios coloniile noastre din Canada şi Indii. Englezii ni le-au dat în ciuda vitejiei oamenilor noştri. Napoleon a făcut şi greşeala de a vinde Louisiana. Louis-Philippe, în cele din urmă, a considerat potrivit să-şi fixeze viziunea asupra Barbariei. Este o prostie monstruoasă: nu ne aşteaptă nimic rodnic acolo, bănuiesc, dimpotrivă! Franţa ar trebui să vă sprijine mai degrabă în eforturile de secesiune. Acest lucru ne-ar permite să batem pionul acelor englezi care ne deranjează de prea mult timp. Voi face tot posibilul pentru a-ţi înălţa meritele împăratului. Interesul său faţă de continentul tău este puternic, iar politica sa în Mexic mai puţin prostească decât pare. Aveţi dreptul să speraţi puţin mai mult decât simpatia noastră, domnule...

Inima bucurat aceste cuvinte bune, m – am aventurat să-şi

exprime o cerere personală.

— Am cunoscut la Paris, cu mult timp în urmă, o femeie pe nume Laüme. Ea deținea un hotel pe Quai d'Orléans. Ai putea să o cunoşti?

Diplomatul m-a privit cu surprindere, dar nu mi-a putut spune nimic despre Laüme, pentru că nu auzise niciodată numele ei.

„Sunt bine prezentat în instanță, domnule", a răspuns el. Împărăteasa Eugenie îmi face chiar onoarea de a-mi acorda prietenia ei. Fii sigur că dacă persoana pe care o menționezi ar fi o figură, aş fi sigur că voi fi informat.

Acest răspuns m-a lăsat cu un gust ciudat. Nu ştiam dacă ar trebui să mă felicit pentru asta sau să-mi fac griji. În toți aceşti ani petrecuți departe de ea, Laüme nu mi-a părăsit niciodată mintea. Ea a fost justificarea intimă a celor mai mici acte ale mele, a celui mai puțin gândit. Scopul meu a fost întotdeauna să o domin şi am ştiut că într-o bună zi voi putea. Cu toate acestea, a trebuit totuşi să acumulez experiențe, pentru a nu risca un alt eşec, înfruntându-l prematur.

Pentru a mă întări şi mai mult, am refuzat să mă predez când a sosit ora înfrângerii sudice. Generalul nostru şef, Lee, a fost forțat să se predea de Grant, nordicul. Armata noastră regulată a fost dizolvată, iar statele noastre odată libere au intrat sub tutela oamenilor de afaceri din nord. În ciuda interesului lor de a face acest lucru, francezii nu veniseră să lupte alături de noi. Ar fi schimbat istoria mult timp şi ar fi amestecat devastator cărțile, dar orice ar fi. Miza înalților politicieni nu era atunci la îndemâna mea şi a celor douăzeci de supraviețuitori ai escadronului meu.

Când s-a semnat tratatul de pace între confederați şi unionişti, am ținut un consiliu cu oamenii mei. Doar o mână a decis să se aventureze spre vest şi să-şi reconstruiască viața în țări virgine. Ceilalți au preferat să rămână cu mine pentru a lupta din nou cu Blues-ul. Timp de multe luni am fost ambuscadați în jurul Richmondului şi Atlanta, dar acestea au fost zgârieturi ridicole pe corpul mare al armatei inamice. Pentru fiecare soldat ucis, nordicii

au trimis cinci ca întăriri. Lupta, absurdă, nesfârşită, s-a pierdut din timp. Obosiţi de această existenţă, mai mulţi bărbaţi ne-au părăsit. Reduse la zece şi în curând la cinci, trupele noastre nu au putut face nimic împotriva soldaţilor Washingtonului. Flămând de foame, subţiri ca lupii şi vânaţi peste tot, ne-am aruncat pe prada uşoară, mai întâi fermieri, apoi plantatori care s-au supus fără prea mult graţie noii autorităţi. Nu a trecut mult timp până am abandonat orice pretext patriotic pentru a jefui şi a ucide pe cei care au trecut la îndemâna noastră. Nu mai eram soldaţi, nici mercenari, ci vulgari oameni de şosea care profitau de confuzia generală pentru a-şi satisface dorinţele în violenţă. De când domnul Hubert m-a învăţat cum să manipulez armele de foc, progresul tehnic a îmbunătăţit considerabil aceste dispozitive. Pe centură am purtat două revolveri Remington care au tras câte şase runde şi, în carcase, am dormit o puşcă Scofield care şi-a doborât omul la 1.500 de metri. În câteva luni, aceste instrumente au ucis mai mulţi civili nevinovaţi decât nordicii în toţi anii de război. Într-o seară, când jefuiam noi pradă, am văzut focuri care se mişcau rapid în umbră. Am mers în tăcere până la intersecţia celor două piste principale. Călăreţii se adunaseră acolo, îmbrăcaţi în rochii lungi albe şi cu faţa ascunsă sub hote înalte. Au avut loc torţe şi încercuite în jurul valorii de cinci sau şase negri, tremurând de frică, care au tras la gama de martor, după punctul de degroşare ei.

„Dacă aceşti oameni buni îi execută pe negri, este pentru că nu sunt duşmanii noştri”, le-am spus semenilor mei. Să ne arătăm.

Am ieşit din ascunzătoarea noastră şi am înfrăţit cu stranii cavaleri. Liderul lor şi-a scos coafura şi mi-a întins mâna.

— Numele meu este Absalon Cassard, mi-a spus el, şi sunt guvernatorul Ku Klux Klan pentru această regiune. Dacă doriţi să vă afiliaţi la compania noastră, sunteţi binevenit.

Cassard nu mi-a fost străin. Înainte de război, am vândut deseori sclavi acestui mare fermier de bumbac din nordul New Orleansului. M-am făcut recunoscut şi am băut în norocul care a

condus reuniunea noastră, după atâta aventură şi nenorocire. Absalon m-a condus într-o cabană pe care o ţinuse pe pământul său. Când au sosit nordicii, el se prefăcuse că acceptă cu bun har eliberarea tuturor negurilor şi acum îi plătea pe cei care rămâneau să lucreze la el acasă.

— La fel ca mulţi de aici, m-am prefăcut că mă înclin faţă de schimbarea care ne era forţată. Dar dacă ziua sunt un miel respectuos cu negrii mei, noaptea scot judeţele învecinate să mă sacrific fără avertiza tot ceea ce nu are pielea albă. Aceste resturi de oameni trebuie să ştie că nu vor fi niciodată stăpânii aici, nu vor fi niciodată în siguranţă pe pământurile noastre.

Împărtăşind pe deplin părerea lui Cassard, i-am dat o mână de ajutor mult timp în expediţiile sale nocturne. Am făcut o treabă destul de bună timp de câteva luni şi am ucis fără ruşine aproape o sută de negri, inclusiv femei şi copii. Pentru a ne înfricoşa, am închiriat cadavrele pe cruci înalte acoperite cu pitch înainte de a arunca un chibrit pentru a da foc la schele. Clare şi strălucitoare în noapte, aceste semne de foc ne-au redat puţin din mândria noastră pierdută...

În cele din urmă, s-a întâmplat că m-am săturat de această viaţă ţesută cu amărăciune şi resentimente. Cassard, de asemenea, a pierdut gustul pentru expediţiile noastre.

— Voi reconstrui ceea ce am pierdut, mi-a spus el într-o zi. Este timpul să iau o soţie şi să întemeiez o familie. Vreau o descendenţă, un fiu... Voi preda comanda Klanului altcuiva. Eşti gata să mă înlocuieşti?

Dar nu am vrut această ofertă. După ani petrecuţi în aceeaşi regiune a lumii, eram nerăbdător să descopăr alte peisaje. M-am stabilit la Cuba, apoi în sesiunea spaniolă, unde am petrecut zile paşnice până am aflat de deschiderea de noi ostilităţi între Franţa şi Prusia. Operaţiunea arăta rău pentru Napoleon al III-lea, iar germanii au zburat de la victorie la victorie. Fără să mă gândesc, m-am îmbarcat pe primul velier îndreptat spre Europa în zilele următoare căderii lui Sedan şi capturării împăratului de către

Bismarck. Datorită vântului favorabil, ne-a trebuit puțin peste trei săptămâni pentru a ajunge la Bordeaux.

— Şi în P aris? Am întrebat. Care este situația din Paris?

— *Pruscos* avansează direct spre capitală. Nimic nu-i va opri. Vor distruge oraşul, asta e sigur. Se spune că taie mâinile femeilor şi mănâncă copii!

Am avut toate problemele din lume pentru a obține un cal din cauza regimente de militari în termen lăsat la fiecare oră pentru Nord, în scopul de a stopa înaintarea atacatorilor, iar animalele au fost rechiziționate pentru luptători de transport sau vagoane trage. De muniție sau provizii. Ştiind că trebuie să am grijă de montură, am avut grijă să nu o împing prea tare.

Mi-a luat mult timp să traversez Poitou şi Pointe du Berry. Pe dealurile de sub Loire, am trecut pe lângă soldați în retragere care mi-au spus că Parisul este acum un oraş asediat. Contrastul a fost izbitor între aceste coloane de infirmi sparte, sângeroşi şi negri, şi liniile voluntarilor încă proaspeți pe care îi văzusem formându-se în Gironde. La marginea unui sat de la granița cu Sologne, calul meu s-a ridicat, s-a enervat şi a refuzat să avanseze. A trebuit să-l trag de căpăstru şi să-i bronzez cureaua cu lovituri mari de curea, astfel încât să fie de acord să continue până la primele case. Soldații francezi erau acolo, pregătindu-se pentru luptă, sub conducerea domnului de Saunis, un tânăr ofițer frumos, dar cu capul plin de dorința de sacrificiu.

„Prusacii sunt drepți, domnule”, m-a avertizat. Adevărat, sunt peste tot. Nu cred că puteți găsi un decalaj în linia lor care să vă permită să treceți. Ne-au zdrobit de la început până la sfârşit şi mărturisesc că nu înțeleg cum au putut să o facă, atât de uşor ne-au răsturnat. Poate că eram prea siguri de noi...

Poate, într-adevăr. Poate că francezii nu au reuşit să înțeleagă că lumea se schimbă şi că pragmatismul şi eficiența brută vor prevala acum în mod sistematic față de panache şi de ridicol. Cu pantalonii roşii ai infanteriei de linie şi pantalonii lor Zouave, francezii erau semafore, pe care puteam atinge cu uşurință

semnul la cinci sute de metri, în timp ce prusii, transformați mult timp în mignonette, s-au înecat în peisaj şi s-au mutat acolo, aproape invizibil.

— Ce rost are să reziști din nou? L-am sfătuit pe domnul de Saunis. Acest război este pierdut. Negociază, recâştigă puterea şi declară altul cu scopul de a reconquista teritoriile pe care ți le-a făcut să pierzi. Este vocea înțelepciunii...

— Spuneți adevărul, domnule. Cuvintele tale sunt pline de bun simț. Dar este un discurs care acordă puțină importanță onoarei şi demnității. Cât despre mine, m-am săturat să fug. Îmi voi aştepta oamenii aici. Când vom trage ultimul nostru cartuş şi vom rupe ultima noastră baionetă, atunci, da, va fi timpul să ascultăm vocea rațiunii triste.

— Regimentul dumneavoastră va fi distrus cu mult înainte, domnule. Nici măcar nu ai artilerie...

— Domnului, domnule...

Ploaia a început să cadă şi vântul să sufle puternic. Am profitat de învelişul pe care mi l-a dat vremea rea pentru a-mi încerca norocul şi a trece de armata germană. Fetişurile mele de protecție au funcționat bine în acea zi, deoarece a fost foarte aproape că nu am aterizat chiar pe corpul principal al unui corp de armată prusac format din trei sau patru escadrile grele, cel puțin şapte regimente de marş şi un bun cincisprezece obuziere de câmp. Când ploaia s-a oprit, am ajuns în vârful unui deal împădurit de unde mai vedeam satul. Germanii au aruncat focul diavolului asupra francezilor, care au distrus cătunul într-o oră. Am văzut prin binoclu ultimii apărători care s-au adunat în spatele lui M. De Saunis şi au lansat o acuzație disperată pe liniile opuse. A fost o execuție mai mult decât o luptă, nu un francez ajuns la mai puțin de o sută de metri de prusaci... Împărtăşind soarta oamenilor săi, ofițerul care nu a supraviețuit afacerii. Poate că a fost mai bine pentru el. Cum altfel ar fi susținut înfrângerea țării sale şi schimbarea de epocă pe care a anunțat-o această umilință?

Inima mea tristă că am asistat la acest sacrificiu inutil, mi-am

reluat călătoria cu mai multă hotărâre ca niciodată, pentru că măsurasem eficiența teribilă a armatei germane şi nu aveam nicio îndoială că, dacă Bismarck va reuşi să rupă rezistența parizienilor înconjurați, el ar preda capitala. Nu că m-aş fi îngrijorat Laüme, ştiam că nu se teme de nimic, la fel ca mine fiind protejată de cele mai rele de vrăjile țesute în jurul ei. Cu toate acestea, am vrut să stau lângă el chiar acum. Poate că speram o reconciliere după toți aceşti ani de separare... Poate că am vrut altceva pe care mintea mea să nu-l poată formula cu precizie... Acest sentiment difuz care m-a împins să acționez în ciuda bunului simț m-a făcut să mă gândesc la sauni. Şi el îşi modelase comportamentul, nu pe interes, ci pe sentiment şi impuls. Curajul lui mă impresionase. Mult mai mult decât mine, merita să fie ales de un frawarti. *Poate,* chiar în acest moment, o creatură se apleca peste cadavrul său pentru a-l reînvia şi a-i oferi viața eternă în schimbul iubirii sale? Poate că eu căpitanul era deja departe, descoperind, uimit, bucuria unei a doua vieți? Dar, dacă se putea, acum era o poveste care nu era a mea...

Mi-am rupt gâtul unei sticle de vin pe trunchiul unui copac, am înghițit stropi mari de alcool pentru a mă încălzi, apoi mi-am reluat călătoria la un trap lent. Paris era încă la cincizeci de leghe distanță şi corcelul meu era epuizat. Fiara s-a prăbuşit în mijlocul unei landuri de erică care nu oferea niciun adăpost. Mormăind, eram ocupat să-mi desfac fonturile şi să le arunc pe spate când a apărut la marginea unei păduri din apropiere o patrulă formată din trei ulani. Îndreptându-mi direct sulițele lungi şi subțiri spre mine, au galopat încărcătura pentru a mă frământa. Liniştit, mi – am scos bătrânul Scofield din toc, am îngenuncheat calm şi, sprijinindu-mă pe stomacul calului meu mort, i-am suflat înainte şi înapoi în câteva secunde. M-am temut pentru o clipă că detonațiile vor da un semnal de alarmă, dar doar dansul corbilor de deasupra cadavrelor a animat peisajul. Acest incident a fost şansa mea: am reuşit să recuperez cele trei monturi şi să-mi reiau călătoria în condiții mai bune. Am străbătut Loira pe partea

Saint-Benoât şi am traversat Beauce, folosind golful meu de chihlimbar pentru a ridica o ceaţă în jurul meu care mă ascundea de ochii multor companii prusace care îşi instalaseră tabăra acolo.

În cele din urmă, am ajuns sub zidurile Parisului. Germanii au blocat toate porţile şi au lansat atacuri regulate în suburbii. Coloanele de fum au întunecat cerul şi rularea tunurilor înăbuşite a terminat de a da decorului un aspect de sfârşit de lume. De la întâlnirea mea cu uhlanii, păstrasem uniforma unui lancer. Deghizat în acest fel, am traversat în siguranţă centura atacatorului şi m-am strecurat printre umbre până la linia din faţă. Toată dificultatea a fost să recunoaştem locul şi momentul favorabil schimbării înfăţişării. Într-o curte pustie, mi-am scos hainele de soldat şi m-am strecurat în direcţia baricadelor franceze. Mi s-a cerut o parolă, dar am inventat o poveste pe care santinelele au crezut-o cu uşurinţă: accentul meu era perfect, iar gardienii au crezut că este de neconceput ca un spion german să poată vorbi limba lor fără să se trădeze. Am fugit imediat la Ile Saint-Louis. Nu mai văzusem Parisul de peste treizeci de ani şi nu am recunoscut nimic! Cu siguranţă, haosul provocat de război transformase oraşul, dar nu doar vagoanele răsturnate pe străzi, feţele chinuite ale câtorva trecători, şobolanii care alergau în benzi pe carosabil mi-au creat surpriza. Văzusem Atlanta arzând, prădând Richmond, ştiam ce este un oraş asediat. Nu, Parisul se schimbase complet, de sus în jos. Clădiri elegante stăteau acolo unde odinioară stăteau alei întunecate, pline de pleburi. Peste tot au fost străpunse căi largi şi drepte. Oraşul era uimitor de frumos.

Când am ajuns în spatele Notre-Dame, am observat că mortuarul fusese nivelat; cu toate acestea, la Quai d'Orléans, nimic nu se schimbase. În spatele obloanelor închise ale Hotelului de Laüme, străluceau lumini. Am ezitat să urc. Am ajuns să mă retrag pentru că nu voiam să apar în faţa zânei într-o astfel de stare de irezolvare. Epuizat, neştiind unde să mă duc, am ajuns blocat la Palais-Royal, unde am petrecut odată astfel de momente fericite alături de prietenii mei Nerval şi Dumas şi am suferit

nenorociri atât de mari cu micuța Sandrine. Între galerii, parcul fusese transformat într-un cantonament pentru apărători. De la cantină până la soldatul în vârstă de cincisprezece ani, s-a amestecat o populație întreagă. Cu cizmele, haina de călătorie, antrenorii şi puşca pe umăr, nimeni nu mi-a pus nicio întrebare. Mi-au făcut un loc în jurul unui foc, mi-au dat o supă limpede şi o bucată de pâine, fără să le ceară măcar.

— Mestecați încet, tovarăş, profitați de el, a recomandat firul care mi-a fost furnizat. În două zile, toate rezervele noastre vor fi epuizate. Atunci foametea va începe cu adevărat...

A doua zi, m-am lăsat târât spre baricadele Goblinilor. Am tras peste el toată ziua, culcat pe acoperişuri. Lungimea şi precizia armei mele mi-au adus atenția apărătorilor.

— Cine eşti tu? m-a întrebat un tânăr când ne-am întors seara să ne încălzim sub galeria Valois. Nu te-am mai văzut până acum.

„M-am întors din America", am spus ridicând din umeri. Am plecat din Franța cu ani în urmă...

— Atunci eşti un adevărat patriot, şuieră admirativ tipul. Eşti un republican exilat după lovitura de stat a lui Bonaparte, nu?

— Da, am spus să scap de intrus.

— Ne vei ajuta să luăm puterea la rândul nostru de îndată ce vom termina cu *Pruscos*, nu-i aşa?

„Voi face ce pot", am spus, înfăşurându-mă în pătură.

„Numele meu este Galland", a continuat băiețelul, descurajat. Jérôme Galland. Ebanist în Faubourg Saint-Antoine.

— Mă bucur să te cunosc, Galland, am mormăit. Dar odihneşte-te. Aceasta poate fi ultima noapte pe care o petreceți pe pământ.

Galland nu m-a părăsit în următoarele zile. Nu ştiu exact de ce a fost ataşat la paşii mei, dar a făcut un punct de a mă sluji aşa cum ar fi făcut o ordonanță pentru un ofițer. Dimineața, a căutat în beciuri ceva de mâncare care să ne susțină, apoi mi-a luat cartuşele, a numărat prusacii pe care am reuşit să-i omor şi mi-a uns arma arma seara. Era o vorbărie, dar conversația lui,

întotdeauna veselă şi optimistă, chiar şi în cele mai rele momente, nu a fost neplăcută. De îndată ce luptele ne-au dat timp, mi-a vorbit despre Republica şi egalitatea dintre bărbaţi. Entuziasmul său era copilăresc şi trăda o ignoranţă atât de profundă a spiritului uman încât era aproape emoţionant.

— Candoritatea ta este grozavă, Galland, am terminat spunându-i tot la fel. Egalitatea în rândul bărbaţilor este o iluzie. Este ceva care nu va exista niciodată şi care rupe cu toate principiile naturii. Bărbaţii sunt diferiţi, toţi sunt. Este un adevăr în rândul oamenilor din aceeaşi specie şi vă rog să credeţi că este şi mai adevărat în rândul oamenilor din rase străine.

— Şi ce dacă? Natura este foarte urâtă pentru că ne face inegali. Raţiunea va triumfa asupra acestei nedreptăţi. În curând toţi oamenii vor fi fraţi. Negrii, albii şi galbenii se vor amesteca şi războaiele nu vor mai exista.

— În aşteptarea acestei zile minunate pe care nu-mi doresc apariţia, ia-ţi arma, prietene, avem încă o armată de împins înapoi...

În ciuda rezistenţei acerbe pe care parizienii i-au opus-o, prusacii nu s-au hotărât să ridice asediul. În fiecare zi situaţia se înrăutăţea. Sute de mii de oameni au rămas fără mâncare şi chiar şi apă curată s-a epuizat. Tiful şi-a făcut apariţia şi cadavrele s-au îngrămădit pe străzi. În disperare, animalele din Jardin des Plantes au fost sacrificate şi carnea lor tăiată pentru a fi distribuită locuitorilor din cartier. Galland a mâncat girafă, am mâncat zebră... Şi apoi, într-o seară, m-am întors singur la Palais-Royal. Un glonţ german îl prinsese pe micul francez plin în frunte, în timp ce aluneca spre mine pentru a arunca o mână de cartuşe asupra mea. I-am simţit cruda absenţa. Mi-a fost dor de vioiciunea lui şi alibiul pe care mi l-a dat pentru a evita Île Saint-Louis a dispărut odată cu moartea sa. A doua zi după acest eveniment trist, m-am întors la locul unde fusese împuşcat. Corpul ei era încă acolo, acoperit de rouă. Germanii au stagnat temporar poziţia lor de atac şi nu am putut RI sk recupera

rămăşiţele sale. Dorind să-i ofer o înmormântare decentă, am reuşit să-l transport într-o căruţă de mână la cimitirul Père-Lachaise unde erau săpate morminte în fiecare oră. L-am îngropat la doar o sută de metri de locul unde odată plângusem Sandrine şi fiul meu...

Coborând înapoi la râu, în cele din urmă m-am hotărât să trec podul Marie pentru a răsfoi Quai d'Orléans. Dar mi-a lipsit o uncie de curaj pentru a-mi îndeplini planul. Ca o fiinţă slabă care caută într-o înghiţitură de alcool vigoarea care îi lipseşte, am simţit că şi eu am nevoie de un fel de stimul. Nu departe, spre est, au apărut în acel moment primele lovituri ale unei bombardamente lungi: prusacii tocmai au vizat bazinele Arsenalului. Era o afacere serioasă care implica douăzeci sau douăzeci şi cinci de piese. Ştiam că cartierul avea să sufere pagube semnificative. Puşca mea în mâini, am fugit în zonă. Am intrat la întâmplare într-o ve în care să zdrobesc prima uşă cu o lovitură de umăr. O familie întreagă stătea acolo. Împreună, într-un colţ al camerei, un bărbat, o femeie, o femeie în vârstă şi doi copii mici au încercat să se ferească de bombă arzând recitând rugăciuni. Le-am dat toată harul să acţioneze rapid şi bine. L-am ucis pe tatăl cu un glonţ pe frunte, pe femeia cu mâna violentă care i-a spart maxilarul şi i-a rupt gâtul. Trebuia doar să o împing pe bunica de perete, astfel încât să se prăbuşească fără să se mişte. L-am ucis pe cel mai în vârstă dintre copii, cufundându-mi cuţitul în inimă, iar pentru cel mai mic, băiat sau fată, nu ştiu, dimpotrivă mi-am luat tot timpul pentru a-l omorî. A ţipat, a ţipat, s-a zbătut – nimic altceva decât foarte normal cu ororile pe care i le provocam. Sunetul tunurilor a înecat totul. După o oră, i-am pus capăt suferinţei. De nerecunoscut, el nu era altceva decât o minge de carne dezbrăcată, o inimă decojită şi crudă, pe care am aruncat-o în vatra unde se consumau jarul. Acest exerciţiu mă galvanizase. Dacă m-ar fi văzut, Nhuwwas ar fi fost mândru de mine. Supliciile aplicate băiatului îmi tonifiaseră nervii şi îmi întăriseră voinţa. Mai mult ca oricând am vrut să-l găsesc pe Laüme. Am părăsit

Arsenalul noaptea, când au izbucnit incendii în cartier şi am ajuns la Ile Saint-Louis. Acolo, postat într-un colţ, rostogolit într-o pătură veche ca o mantie pentru a-mi ascunde trăsăturile, am aşteptat, cu ochii aţintiţi la porte-cochere. Ce anume aveam în minte? Aş fi fost destul de incapabil să o spun cu precizie. Aşteptam o oportunitate, un semn...

Sus pe cer, a izbucnit o furtună. Ploaia a început să cadă în picături mari şi m-a îngheţat până la os. În acest moment, Laüme alege să-şi părăsească vizuina. I-am recunoscut imediat silueta înfăşurată într-o haină mare cu ulei peste care aluneca apa în pâraie. Mergând singură, nu mi-a dat atenţie când trecea pe lângă mine. Am urmat-o pe malul stâng când a coborât la marginea râului pentru a merge de-a lungul ei până la înălţimea podului Saint-Michel. O mulţime de cadavre erau aliniate pe stâlpi, nepăzite. Furtuna măturase giulgiile şi le aruncase la întâmplare odată cu curentul. Suprafaţa Senei era acoperită cu voaluri albe, ca nişte suflete care plutesc pe Styx... Laüme s-a apropiat de decedat şi şi-a trecut palma peste feţele zimţate ale câtorva. I-am găsit aceeaşi expresie extatică pe care o purtase când mă condusese pentru prima dată la morgă. Mi-am amintit de acea noapte de parcă aş fi trăit-o cu o zi înainte. Cu toate acestea, trecuseră vreo patruzeci de ani... Apoi, brusc, zâna se întoarse şi mă privi fix. Şi-a lăsat gluga, am scăpat de pătura îmbibată care mă înfăşura. Obrajii îmi erau plini de barbă şi ochii erau înconjuraţi de cearcăne adânci. Cu toate acestea, niciodată nu fusesem mai calmă, mai puternică. Nu mai eram în faţa ei tânărul, nehotărât, laş şi devios adolescent de odinioară. Viaţa mea de aventuri şi crime, de poftă şi sălbăticie, viaţa mea de vrăjitor în sfârşit, aproape că mă făcuseră egal...

— Dalibor, şopti ea, înaintând. Te întorci la mine când nu te mai aşteptam...

Mâinile lui se sprijineau pe obraji. M-a observat mult timp în tăcere. În cele din urmă, o întrebare i se ridică pe buze.

— Vârsta ta, Dalibor... Ar trebui să fii bătrân până acum. Ce

miracol s-a întâmplat să te țină tânăr fără ajutorul meu?

„Am găsit singuri căi pe care poate nu le cunoaşteți”, i-am răspuns. Am trecut prin greutăți despre care nu cunoaşteți natura. Şi dacă eram neîndemânatic, aveam şi mai multă voință decât ți-ai imaginat. Nu am vrut să-ți datorez ceea ce mi-ai oferit. Eu însumi am oprit mâinile timpului...

Pupilele lui Laüme s-au luminat apoi ca cele ale unui lup. În ochii lui citesc atât tandrețe şi admirație, respect şi dragoste, bucurie şi dorință. Poate că şi ea a mirosit mirosul sângelui crimelor mele asupra mea şi a exaltat-o. Buzele ei s-au aşezat pe gura mea şi ne-am sărutat ca doi iubiți pasionați despărțiți prea mult timp. I-am rupt rochia şi chiar şi ultimul voal. Goală, am aşezat-o pe o platformă pe care zăceau cadavrele. Aşadar, în ploaia torențială, chiar şi în mijlocul morților spălați de ploaie, i-am despărțit picioarele şi am făcut-o a mea...

Casa lui Argyle

Pentru prima dată în viața mea, am călătorit pe coridoarele hotelului de pe Quai d’Orléans, unde nu mi-a fost interzisă nicio cameră, nicio bibliotecă, niciun pat. Parisul era încă asediat, dar războiul nu mă mai preocupa. Numai corpul lui Laüme a contat pentru mine, mângâierile ei şi plăcerea trupească pe care ne-am dat-o reciproc. Noastre zile şi nopți noastre, ne – am petrecut – i uniți, amestecate, topit... Corpurile noastre magnetizate unul pe altul, suferind de o mie de decese atunci când acestea nu au fost raportat la unul pe altul. Început printre cadavrele din Quai Saint-Michel, îmbrățişarea noastră nu s-a oprit aici. Pentru zile, săptămâni, ne – am continuat şi amplificat – l. Nu mai dormim, abia mâncam, nu ştiam nimic despre evenimentele de afară...

În cele din urmă, am aflat că conflictul dintre Franța şi Prusia a încetat. Regimentele Pomerania şi Bavaria primiseră ordinul de retragere, escadrile din Württemberg şi Ruhr să se întoarcă în cantonamentele lor. Timp de câteva săptămâni, a dominat anarhia. S-a înființat un guvern popular atunci a existat o aparență CCCP e civilă, dar trupele au restabilit ordinea în

capitală cu arme mari şi au proclamat Republica III e franceză. Dintre toate aceste aventuri, nu am experimentat aproape nimic, interesându-ne exclusiv de ceea ce ne preocupa una sau alta.

Laüme m-a întrebat despre călătoriile mele. I-am povestit în detaliu despre anii petrecuți în America, dar mi-am păstrat pentru mine întâlnirea cu Nhuwwas, în valea Lalish, şi cea a Ta'qkyrin recluse, în spatele uşii sale de plumb. Toate acestea au constituit însăşi esența misterului meu şi miezul noii mele forțe... Pentru a spăla umilințele suferite pe Quai d'Orléans, am avut budoarul în care Laüme se prostituase odată în fața calamitosului Fabres-Dumaucourt şi ticăloşii lui s-au zidit. În aceeaşi seară, am legat la ochi zâna şi am condus-o în secret la cimitirul Montparnasse. Strecurând două monezi de aur în mâna portarului, am dezbrăcat-o lângă mormântul bancherului şi m-am împerecheat cu ea, făcând din marmură funerară patul nostru. Când eram beți de plăcere şi prea obosiți pentru a continua, am desfăcut legătura cu ochii lui Laüme şi l-am făcut să citească numele pe piatră. A izbucnit în râs. Aşa că am scos dintr-o pungă lungul khan*djar pe care* îl adusesem înapoi din Mesopotamia şi am tăiat rehoboamul cu o lovitură de lamă. Champagne s-a stropit pe corpul gol al lui Laüme, iar eu am băut spuma care îi înfigea sânii şi îi curgea pe burtă. Ne-am ospătat cu mâncăruri fine pregătite de bucătarii noştri şi am făcut tot comerț. În timp ce mă bucuram de Laüme care se agăța de cruce, am sperat că Dumaucourt în mormântul său ne contempla iubirile şi plângea de furie... Dacă îmi luam răzbunarea postumă pe ticălos, am aflat cu regret moartea deja îndelungată a şchiopului vizitiu. Acest lucru m-a enervat pentru că mi-aş fi dorit să-i lucrez amanta în berlina ei...

În timp ce îndepărtam astfel unele dintre cele mai proaste amintiri ale mele, în Franța, împotriva oricărui risc, Republica a durat. Cu sprijinul câtorva oameni buni, regimul a garantat ani de uşurință întregii țări. Laüme şi cu mine ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului făcând sex şi distrându-ne. Eram în plină

desfăşurare şi frecventam teatrul sau noua Opéra Garnier în fiecare seară, unde se prezentau gloriile artei lirice. Laü a fost cea mai frumoasă femeie pentru mine şi i-am simțit iubirea sinceră. După toți aceşti ani îngrozitori, mi s-a părut că în sfârşit gust din paradis...

— Vrei să avem un fiu? mi-a spus ea într-o zi.

— Un fiu? Chiar poți fi mamă, Laüme?

„Nu a trebuit să lucrez la asta", a răspuns ea în timp ce respirația i se accelerează brusc. Acum că te-ai întors la mine atât de diferit, atât de puternic, sunt gata să risc acest calvar.

— A risca? Deci este periculos?

— Orice metamorfoză este periculoasă. Corpul meu nu este făcut să nască, este o trădare pe care i-o impun. Dar am amânat acest moment doar prea mult timp.

Laüme m-a privit în ochi şi m-a apucat de mână.

— Eşti gata să mă urmăreşti pe această cale, Dalibor? Poate că moartea ne aşteaptă acolo, dar dacă vom avea succes, nu va exista nicio limită la ceea ce putem face...

— Ce ar trebuii să fac?

— Vom avea nevoie mai întâi de sânge, murmură Laüme, mult sânge...

Tonul lui era aproape inimă. Pentru prima dată, am simțit că frica îşi făcuse cuibul în ea. Am îmbrățişat-o şi am sărutat-o mângâind-o.

— Nu te teme, zic eu. Tot drumul, indiferent de ce, voi fi cu tine...

*

Am ales Londra pentru că aveam nevoie de un loc unde să trăim fără martori. Ne-am stabilit la Argyle Street, chiar în spatele Regent Square. Era o clădire grea, fără farmec, dar vastă şi retrasă la capătul unui parc mare care ne ascundea străzile din jur. Nu am angajat un servitor, niciun portar pentru Laüme, niciun valet pentru mine. Trebuia să fim singuri... Singurul contact pe care l-am făcut, întâmplător, a fost un francez pe nume Barbillon. El

era singurul care îmi ştia numele, singurul care ştia unde locuiam.

Era un om pufos, cu părul lung şi gras. Ofițer de securitate sub al doilea imperiu, a ajuns să conducă o rețea de informatori care erau toți devotați regimului şi deosebit de eficienți. Proclamarea Republicii îi fusese aproape fatală. Urmărit de cei pe care îi vânase cu atâta zel, el nu-şi datora mântuirea decât exilului său peste Canal. Acum ferit de duşmanii săi din capitala britanică, devenise un proxenet, proprietar al mai multor bordeluri. În schimbul unei remunerații bune, acceptase să-mi cedeze fructele nefericite ale comerțului cu fete. Ceea ce mi-a furnizat a fost materia primă necesară fertilizării zânei. Desigur, aceasta a fost doar baza pe care au fost compuse cele mai ciudate şi mai îngrozitoare ritualuri. Infracțiunile pe care Laüme le practicaseră în fața ochilor mei asupra corpurilor Lorettei şi ale bebeluşului ei nu erau nimic în comparație cu ceea ce a făcut cu nou-născuții cumpărați de la Barbillon. Multă vreme, ea s-a pregătit fără ca eu să o pot ajuta. Am lăsat copiii în fața uşii sale noaptea şi am găsit doar oasele, aruncate în hol, dimineața. Sângele virgin îi era un cordial, prin care spera să dilueze zgura încrustată adânc în interiorul ei de Yohav. Această lucrare inițială a fost lungă şi a necesitat o contribuție mare de materie primă. Barbillon se chinuia să ne aprovizioneze, aşa că uneori îi bântuiam pe Aldgate şi Stepney, cartiere noroioase din estul Londrei, în căutarea suplimentelor necesare. Am găsit acolo produse de o calitate destul de bună, deşi întotdeauna mai vechi decât copiii de prostituate... Laüme a trăit ca un reclusiv, cel mai adesea gol ca un animal, înfundat în sânge, extaziat într-o intoxicație impie care îl părăsise. Respins departe de teritoriul oamenilor. Această criză a durat luni întregi. Fiecare cameră din casa noastră era un mormânt care conținea trupurile copiilor sacrificați. Şobolani de la subsol roşeau micile cadavre şi roiurile de muşte verzi sforăiau pe holuri. Sângele este apă întunecată, o oglindă întunecată în care dorm cele mai ambigue vrăji. Laüme l-a folosit ca eter pentru a-şi dezvolta conştiința şi a controla cele mai mici schimbări din carnea sa. Nu eram mai mult

decât un Charon, un feribot, singura verigă care încă îl unea cu lumea celor vii. Ca un preot din vechea Cartagină în slujba zeului Moloch, i-am înmânat copiilor pe care i-a măcelărit cu ferocitatea unei hiene. M-am uitat la ea uneori, dar nu am luat parte la aceste crime. Nu că aş fi dezgustat de el, ritualul încă îl interzicea.

În cele din urmă a venit momentul în care zâna m-a făcut să intru în scenă... La rândul meu, aveam nevoie de o fiară. Când am rupt toate legăturile cu umanitatea, ne-am împerecheat hidos. Răspândind în Laüme o mențiune pe care trebuia să o țin gelos de luni de zile, am conceput doar o durere imensă, intolerabilă, care m-a aruncat imediat din ea şi m-a făcut să mă zvâcnesc pe pământ... Câteva zile, am crezut că lichiorul se pierduse afară şi nu-l fertilizase, dar Laüme, radiantă, mi-a spus că simte că viața germinează în ea! De atunci, am organizat un incendiu şi am plecat de pe strada Argyle, în timp ce casa ardea ca o torță... Ne-am întors pe continent, deoarece în Italia Laüme a vrut să nască copilul ei.

— Am o casă în Veneția, îi spun. Vei fi bine acolo...

A zâmbit şi s-a lăsat instalată la mine. Şi-a petrecut zilele acolo singură şi nu a vrut să vadă pe nimeni. Mi-am luat rău fumând în Quadri sau Florian sau mergând ore întregi în *calle* pustie. Când a căzut noaptea, Laüme mi s-a alăturat şi ne-am îmbrățişat înainte ca ea să dispară în zori, pentru a se închide restul zilei în camera ei, fără să-mi permită să o vizitez. A durat ceva timp în această dietă până când am observat trăsăturile sale palide, din ce în ce mai atrase, pupilele strălucind de parcă ar fi febrile. În fiecare zi părea un pic mai mult ca o fată şi, în ciuda negărilor ei, ma îngrijorat. Întrebările mele despre starea ei au rămas fără răspuns sau, mai rău, i-au declanşat furia până la punctul în care curând nu am îndrăznit să vorbesc despre starea ei din fața ei. Totuşi, respirația lui devenise mai aspră, pielea îi devenea mai aspră, iar părul îi se îngroşa în fire lungi şi fragile. Într-o după-amiază l-am auzit țipând în camera lui. Perdelele grele trase dădeau o atmosferă boltită camerei. Pe pat, Laüme tremura, cu ochii înapoi

şi cu spumă în gură. Mâinile i se agătară de stomac de parcă ar fi fost lins de flăcări. A pierdut copilul într-o durere imensă. Inconştientă, nu a văzut lucrul ieşind din intestinele ei şi a fost mai bine. Nu concepusem o fiinţă umană, ci un monstru, embrionul unui pitic infam, o aberaţie...

Am învelit creatura hidoasă într-o cârpă şi m-am dus să o arunc noaptea în fundul lagunei. După fiul lui Sandrine, ucis de Laüme, cel al lui Blanche de Sauves, ucis în pântec de seminole, a fost al treilea copil conceput de mine care a dispărut. Toate eforturile pe care le făcusem alături de Laüme nu avuseseră niciun scop, ci au dus doar la o falsă. Am fost întristat pentru mine, dar mai ales pentru partenerul meu. Zâna încă dormea când m-am întors. Îi liniştisem spasmele cu opiu şi ea se odihnea, membrele relaxate, respira constant. Buzele ei erau cenuşii, totuşi, şi faţa ei goală. Din acea zi, cred, trăsăturile sale au pierdut pentru totdeauna toate urmele copilăriei...

*

Starea de slăbiciune în care s-a trezit după avortul spontan nu i-a permis lui Laüme să părăsească Veneţia pentru a se întoarce la Quai d'Orléans, aşa cum şi-a dorit. Cu toate acestea, ea nu s-a plâns de această şedere forţată. Încetul cu încetul, a acceptat să mă însoţească afară. Nu cunoştea bine Veneţia, fiind doar acolo în trecut cu cavalerul Galjero, când acesta din urmă o dusese peste Marea Adriatică de la Ragusa. I-am arătat tot ce ştiam despre oraş şi părea fermecată. Încetul cu încetul, a ieşit din tăcerea în care se închisese şi a recăpătat în fiecare zi puţină frumuseţe şi putere. Pe străzile din Dorsoduro, într-o zi am trecut pe lângă un bătrân care m-a oprit, chemându-mă cu afecţiune. Era Agabio Caetano, aristocratul veneţian pe care îl cunoscuse cu ani în urmă. Văzându-mă neschimbat nu l-a surprins cu greu. El însuşi era aproape un bătrân acum.

„Am ştiut întotdeauna că eşti de altă natură decât oamenii obişnuiţi, *signor* Galjero", a spus el. S-ar putea să te surprind, dar nu sunt curios de secretul tău. Toată viaţa mea am căutat să

transmut plumbul în aur sau să găsesc elixirul tinereții. Am esuat. Cu toate acestea, asta nu mă frustrează, deoarece îmi dai dovada prin exemplul tău că aceste minuni nu sunt vise de pipă. Acest lucru îmi este suficient pentru a pleca în pace... Fii fericit cu această tânără splendoare pe care o văd pe brațul tău, domnule de Galjero, şi să ştii că mi-ai făcut o mare onoare acordându-mi prietenia ta... Poți, pe fiul meu. El este la fel de pasionat de misterele minții ca şi mine. Este un băiat deştept, dar nu-i spune nimic despre misterul tău. Dacă este suficient de învățat, va descoperi singur ceea ce îi este destinat...

Acestea au fost cuvinte demne de un înțelept adevărat şi am promis că nu voi veni niciodată să-l salut pe contele Caetano în timpul şederilor mele viitoare la Veneția, pentru a sărbători amintirea strămoşului său şi a face câteva ofrande coamelor sale.

— Cine este acest bătrân prost? a întrebat zâna când eram singuri.

— Un om căruia îi datorez câteva lecții de politică şi ură de doctrinele republicane şi liberale.

— Ai devenit foarte învățat, Dalibor, a râs Laüme. Mă bucur că te interesează şi aceste lucruri. Dar aveți grijă să nu vă faceți prea multe griji cu privire la schimbările care urmează. Această lume care te revoltă va muri în fața ochilor tăi şi va apărea o alta pe care o vei urî şi mai mult. Este un strigăt prin care trebuie să treacă întreaga rasă umană, o lungă catarsă care începe. Vor fi răsturnări de situație, tensiuni uriaşe, războaie şi catastrofe. Apoi va exista haos general, iar supraviețuitorii vor putea începe o nouă viață mai completă... Până data viitoare...

De unde şi-a luat Laüme profețiile? Din magia lui sau doar din intuiția sa? Nu stiu. Dar este adevărat că noul secol se apropia şi lumea se schimba cu mare viteză în fața ochilor noştri. În cele din urmă, ne-am întors la Paris. În 1888, am vizitat Expoziția Universală care a arătat priceperea tehnică promisă să ne facă în curând viața de zi cu zi. Am încercat telefonul domnului Edison acolo, am ascultat fonograful domnului Marconi, am mers sub

ghirlande de becuri electrice... Ştiința părea că trăieşte o epocă de aur şi am promis un viitor în care visele viselor noastre se vor împlini cu siguranță.. Într-un lift aglomerat de curioşi extatici, am urcat podelele turnului ridicat de domnul Eiffel. Restaurantul panoramic a dominat tot Parisul. Atmosfera era plină de bucurie colectivă. Uitându-şi înfrângerea înaintea Prusiei, Franța s-a înecat în şampanie şi s-a înfipt cu mâncare bună. Laüme a rămas însă insensibil la această atmosferă festivă.

— Ceea ce văd îmi concretizează temerile, mi-a explicat ea. Ştiința va deveni o nouă religie, iar oamenii de ştiință vor fi în curând mai puternici decât preoții. Cunoaşterea va servi mai degrabă pentru a măguli instinctele joase decât pentru a exalta nobilimea... Şi populația va deveni regină. Lumea va fi mai puțin periculoasă, dar şi mai puțin frumoasă. Mai uşor, dar infinit mai vulgar. Da, viitorul pe care îl simt mă umple de durere...

Zâna spunea adevărul. În al XIX – lea secol se încheie domnia gloatei a sosit. După ce au devenit ocupați, politicienii s-au gândit doar să măgulească masele, iar finanțele anonime erau mai importante decât interesul națiunii. Publicitatea a denaturat zidurile şi presa a spiritelor, atât de mult încât nu am mai văzut pe străzi că hoții care poartă certitudinile bunului Homais. Romanticii şi entuziastii au dispărut, la fel şi poeții şi vizionarii. Maeştrii artei literare erau nevoiaşi suferind de reticență şi, în saloanele de pictură, se intra în extazuri în fața ororilor cu culori plictisitoare, înțepenite, care încălcau cu descărcare regulile bunului gust.

Contaminat de atmosfera pozitivismului, am început să mă sufoc în Franța. Am visat zilele petrecute în pădurile din Georgia luptându-mă cu unioniştii... Cu baricadele şi cu ulani...

Laüme, părea indiferentă la toate. Chiar şi la sărbătoarea simțurilor. Nu făcusem dragoste de la şederea noastră în casa lui Argyle şi nu se mai punea problema încercării experienței unei noi impregnări sau chiar a reluării unei existențe frivole. Zilele noastre erau gri şi am mers pe holurile conacului nostru, neştiind cum

să-mi folosesc timpul. Toți prietenii mei erau morți: Alexandre Dumas, în același an în care l-am găsit pe Laüme; cu ani mai devreme, Nerval se spânzurasese pe strada de la Vieille-Lanterne, victima himerelor sale. Gautier și Delacroix nu mai erau.

Festivitățile care însoțesc noul secol mi-au oferit o scurtă distragere. La 31 decembrie 1899, eu și Laüme am băut șampanie la Maxim și apoi, pentru prima dată în atâta timp, ne-am îmbrățișat și am îmbrățișat corpul ei gol la al meu. Dar unirea noastră era lipsită de bucurie și ne-a lăsat și mai amari. Intrând în conflict cu acești domni din Transvaa, englezii mi-au dat în sfârșit un pretext să plec din Paris...

Noul secol

În prima lună a anului 1900, Laüme m-a însoțit la Marsilia, de unde m-am îmbarcat în Africa. Zâna nu încercase să mă rețină și adio-ul nostru – un sărut aproape rece – nu se revărsa de emoție. Cu toate acestea, nu a fost o separare finală. Știam că ni s-a promis că ne vom revedea, dar, de asemenea, a trebuit să stăm departe o vreme pentru a ne reaprinde dorința și a ne construi noi speranțe...

În Africa, britanicii luaseră în cap să se însușească de regiunile bogate în minele de aur și diamante ale boerilor, acei olandezi, francezi și germani care se uniseră în mici republici de oameni liberi. Echilibrul puterii a funcționat în detrimentul coloniștilor, dar englezii au suferit unele renumite eșecuri care i-au forțat să trimită întăriri și să folosească mijloace excelente pentru a supune rebelii. Au avut loc masacre de civili, iar ocupanții au deschis, fără să-l ascundă, lagăre de concentrare unde au lăsat cu bună știință pe bătrâni, femei și copii ai partizanilor să moară de foame. Din Europa și America, aventurierii au venit ca mine pe cont propriu pentru a le ajuta pe insurgenți. Unele pentru ideal, multe pentru speranța de a colecta puțin aur sau de a descoperi o filă de pietre prețioase. La rândul meu, a trebuit să fiu singurul care să merg acolo pur și simplu pentru distracție! În Cape Town, pentru a înlocui vechiul meu Remin Gton cu șase lovituri, am ales o armă

automată germană cu magazii cu nouă runde. Scofieldul meu a fost în continuare capabil să compare cu omologii săi contemporani. L-am îmbunătățit cu o lunetă pentru puşcă, cu care fără îndoială aş fi făcut minuni în timpul asediului de la Paris.

Boerii erau predominant protestanți, dar în aceste circumstanțe particulare mi s-au părut destul de simpatici. În vremuri de conflict, se înțelege că fanteziile şi rigiditatea religiei sunt o întrebare de prisos. În război, omul uită moralitatea şi redescoperă esențialul; el se deschide cu adevărat către lume şi aduce la viață cea mai bună parte din sine. Oricât de siguri sunt, în general, în principiile lor, p arpaillots nu fac excepție de la regulă. La două zile după sosirea mea, am fost încorporat într-o coloană comandată de un olandez pe nume Ghert. Venise din Utrecht cu zece ani mai devreme şi se plimba constant cu o Biblie neagră sub braț. În cele din urmă, nu şi-a dat drumul niciodată din carte, chiar şi atunci când trăgea cu o puşcă. Cu trei sute de băieți puternici, am urcat pe platoul Transvaal, unde urma să întărim unul dintre principalele corpuri de armată boere. Mergând în fața detaşamentului, m-am împrietenit cu un german din Berlin care se spunea Franck. Ştia bine zona şi m-a dus la patrulare cu el. Personajele noastre s-au potrivit şi am devenit rapid nedespărțiți. Am găsit în el puțin din această poezie naturală pe care am iubit-o la Nerval, din această dezinvoltură pe care o apreciasem atât de mult la Dumas, din această nobilime arogantă care m-a impresionat în Nhuwwas şi din această candoare care mă atinsese la micul dulgher Jérôme. Galland. Dar Franck a adăugat la toate aceste calități viziunea sa unică asupra lumii: era un fel de panteist, un iubitor descurcat al Creației.

— Bărbații sunt buni să omoare, a afirmat el, oricum sunt prea mulți. Dar animalele şi copacii trebuie respectați. Sunt mai frumoşi decât noi şi aparțin cu adevărat acestui Pământ, pe care nu trebuie să-l distrugă pentru a supraviețui acolo. Ele sunt adevăratele creaturi ale lui Dumnezeu.

Franck a avut un dar pentru a fi acceptat de animale. Cu el,

departe de tumultul rulotei, am trecut fără să deranjez turme de elefanți şi bivoli care păşeau liniştiți în savană. M-a făcut să observ jocul leilor şi al ghepardilor, vânătoarea crocodililor care apucă gnu-ul când se apleacă să bea la râu şi pasul maiestuos al şarpelui în iarba înaltă.

În timp ce eram ascunşi în crengile unui copac la zenit, am perceput o lovitură de copite care s-au ridicat brusc spre noi. Prin telescopul ld-ului meu Scofie, am văzut un cal negru înşelat în stilul englezesc care alerga drept înainte. Etrierii goi îi băteau părțile laterale şi spuma îi acoperea pieptul. Sărind la țărm, am mers cu prudență pe urmele fiarei înspăimântate până la malul unui iaz în care se ivea un c ivil în jurul trupului prăbuşit al unui soldat britanic. Ne-am plimbat în jurul iazului pentru a ne asigura că cei doi bărbați sunt singuri înainte de a ne apropia, îndreptând armele spre ei. De îndată ce ne-a văzut, tipul a scos un revolver din uz, dar eu am fost mai rapid şi glonțul meu, izbindu-se de țeava armei sale, l-a făcut să sară din mână. Franck a dat jos fundul pe gâtul tipului care voia să lupte şi l-a bătut. În timp ce am trecut o frânghie în jurul încheieturilor englezului, Franck şi-a examinat repede tovarăşul mincinos.

— Un şarpe l-a muşcat. El va muri. Nu este nimic de făcut în acest sens.

Aş fi înțeles reacția mea față de una a noastră, dar de ce m-am aplecat la rândul meu asupra englezului? Încă nu ştiu astăzi. La fel ca celălalt, era un tip tânăr, de douăzeci sau douăzeci şi cinci de ani. Capturat de o milă inexplicabilă, am vrut să-l salvez. Orice venin îi trecea prin vene, aveam puterea să-l vindec, Nhuwwas îmi arătase cum... Din buzunarele mele, am scos o pietricică albă asemănătoare cu cea pe care stăpânul meu o strecurase odată în gura micului nomad înroşit cu febră, apoi i-am făcut operații magice elementare. Rezultatul a fost imediat. Bărbatul reînviat a deschis ochii şi a scuipat curând piatra care devenise neagră.

— Cum ai făcut asta? M-a întrebat Franck, uimit. Nu am văzut niciodată pe cineva supraviețuind unei astfel de muşcături!

Am evitat întrebarea cu o mişcare a mâinii şi mi-am adus tărtăcuța pe buzele englezului.

— Cum te cheamă, băiete?

— Bentham, domnule. Şi el acolo este domnul Churchill. Winston Churchill...

*

Cu trei ore înainte să ne întâlnim, locotenentul Bentham şi corespondentul de război al *Daily Telegraph* Churchill beau împreună într-un tren blindat al armatei britanice. Atacat cu dinamită de către noi, convoiul a deraiat parțial şi boerii au lansat asaltul. În ciuda rezistenței lor, englezii aveau să fie copleşiți când, extrem de îngust, Bentham şi Churchill au reuşit să sară împreună pe acelaşi cal şi să părăsească nevătămat locul bătăliei. Galopând la întâmplare în savană, fugarii s-au oprit în primul punct de apă unde, spre nenorocirea lor, un şarpe a ieşit brusc din iarbă ca să-l muşte pe ofițer.

Fost student al lui Sandhurst, Bentham nu era întru totul neprietenos. Curtețean, sobru şi sincer, mi-a mulțumit că i-am salvat viața într-un mod care a dezvăluit temperamentul unui gentleman autentic. Churchill, în schimb, era o nora mică, plină de dispreț şi umflată de mândrie. Nu mi-au plăcut fața lui cățeluşă şi buzele umede. A scuipat scuipat cu nişte trabucuri proaste în fața mea când l-am întrebat, apoi a încercat să mă muşte şi, disperat, chiar şi-a scos limba spre mine, înjurând abominabil. Aproape că i-am pus un glonț în cap fără să mai spun, dar Franck a intervenit.

„Unul este locotenent, iar celălalt jurnalist”, mi-a amintit el. Ştiu cu siguranță lucruri importante despre strategia lui Kitchener. Trebuie să-i ducem într-un loc sigur pentru a-i chestiona. De asemenea, pot servi drept cip de negociere... Mai presus de toate, să nu ucidem pe niciunul dintre ei.

În acel moment, desigur, era vocea rațiunii. Dar ce ar fi spus Franck le Berlin, dacă ar fi ştiut că, patruzeci de ani mai târziu, acelaşi mic tânăr Churchill ar împiedica aproape singur marea

Germanie să cucerească Europa?

Prin urmare, după cum am convenit, am predat prizonierii noştri unui înalt ofițer de comandă care ne-a felicitat pentru captură. Când a trecut în mâinile noilor săi gardieni, Bentham s-a întors spre mine şi, foarte demn în uniforma sa stacojie, mi-a dat un misterios adio. Trei zile mai târziu, am aflat că cei doi băieți ai noştri luaseră pudra mituindu-şi temnicerul... Anecdota ne-a făcut să râdem mult timp, Franck şi cu mine, şi i-am spus tovarăşilor noştri la priveghi.

O lovitură de struguri engleză ajunge să-i coste viața prietenului meu. Nevătămat ca de obicei, am asistat neputincios la victoria finală a britanicilor asupra rebelilor şi am părăsit Africa puțin înainte de semnarea tratatului de pace. Zi tristă! Am pierdut o mulțime de tovarăşi noi în acest război şi m-am întrebat dacă voi alege în cele din urmă partea câştigătorului decât cea a învinsului. În timpul celor trei conflicte la care participasem, armata mea a cunoscut întotdeauna calea!

M-am întors în Europa prin Aden şi Marea Roşie, un drum periculos, deoarece triburile s-au purtat război unul împotriva celuilalt şi niciunui nu i-au plăcut străinii. Via Suez, m-am întors în Marea Mediterană şi am găsit Laüme la Paris la puțin peste doi ani după ce am părăsit-o. I-am dat un diamant imens pe care fetişul meu căutător de comori mă făcuse să-l descopăr în munții Transvaalului. Călătorise şi ea, dorise să descopere America la rândul ei. Văzuse New Orleans, pe care îl lăudam atât de mult, dar nu zăbovise acolo, preferând New York-ul, care o fascinase.

„Pe vremea aceea vedeam doar scânduri şi ferme joase", am comentat, uimit. Deci, oraşul s-a schimbat în acest moment?

— Fără îndoială. New York este acum cel mai modern oraş din lume. Am cumpărat teren acolo. Probabil voi avea acolo o nouă casă construită. Cunosc Parisul prea bine...

Ea a insistat să o însoțesc într-o nouă călătorie transatlantică. În ciuda lipsei mele de entuziasm pentru această destinație, ne-am stabilit amândoi la New York pentru o vreme. Dacă L aüme

s-a bucurat de compania acestor americani, pentru mine toţi aceşti oameni de pe Coasta de Est erau încă yankee pe care îi combătusem cu ardoare în rândurile confederaţilor. Ura mea pentru ei era intactă. Aşa că m-am întors singur în sud. Feuil citind un director, am găsit urme ale familiei lui Absalon Cassard, fostul guvernator al Ku Klux Klan. Prietenul meu era mort, desigur, dar avea un fiu, Nero şi chiar un nepot, Ephraim, care avea deja zece ani. M-am făcut cunoscut lor susţinând că sunt urmaşul unui fost însoţitor al ascendentului lor. Când m-au primit, am putut vedea că ura lor faţă de oamenii din nord şi disprețul faţă de negri erau complete.

„Klanul este încă în viaţă", mi-a spus Nero. El este gardianul celor mai sacre valori ale noastre. Într-o zi, datorită lui, vom răsturna Uniunea şi Sudul îşi va recăpăta măreţia...

— Sper că da, spun cu înverşunare. Din fundul inimii...

Am vrut să plec, am traversat continentul de la est la vest în maşinile de lux ale Căii Ferate Pa cific, în timp ce Laüme a rămas în casa mare pe care o construise lângă Central Park.

În California, am vorbit doar despre războiul civil care a distrus din apropierea Mexicului. Generalul Huerta s-a luptat acolo împotriva trupelor revoluţionare ale lui Pancho Villa, un sălbatic cu un discurs confuz, dar care se făcuse foarte popular printre *ţărani,* agăţându-se mereu de câţiva guvernatori provinciali. Am cumpărat un cal şi am traversat Rio Grande, angajând serviciile unui ghid Navaj sau oarecum *brujo*, un pic vrăjitor, care a încercat să mă impresioneze arătându-mi câteva trucuri care trebuiau să-i dea prestigiu în ochii mei. Dar când am creat brusc o ceaţă în jurul nostru sau un firicel de apă a izvorât între două stânci de deşert, el mi-a arătat un respect colorat de frică şi invidie. Cu el, am ajuns la Tijuana în siguranţă şi am continuat spre Chihuahua înainte de a decide cu cine să iau parte. Ţara era cufundată într-o anarhie, dar atmosfera care domnea acolo era foarte diferită de cele pe care le cunoscusem în circumstanţe similare. Aici, statul părea să fi abdicat orice autoritate asupra populaţiilor. Nicio regulă nu a

prevalat asupra forței brute. În orice moment, ai putea fi atacat de oricine şi ucis pentru cădere. Fie că soldații lor poartă uniforma sau sunt îmbrăcați în betelă, armatele erau doar trupe care se luptau fără un plan metodic. Nicio strategie sau tactică în rândul mexicanilor, ci un război făcut din oportunități, țări, asistențe şi raiduri de îndrăzneală nebună...

Obosit de indecizia mea, ghidul meu Navajo a ajuns să mă lase în Chihuahua. Încercase să-mi extragă câteva secrete din mine, dar fără rezultat. În dimineața în care a plecat, am aruncat o monedă de dolar în aer. Soarta s-a hotărât pentru Villa... Am urmărit, timp de câteva luni, bandele acestui jefuitor profesionist, un om mic şi rotund, cu mâinile enorme ale unui mire. Am atacat garnizoane izolate, am urcat o dată la nord pentru a ataca o interdicție într-un oraş de la granița Texasului, am aruncat în aer trenurile... Dar această agitație abia m-a amuzat. Vila nu a avut profunzime, o perspectivă pe termen lung, care a dezamăgit rapid lipsa de interes pe care am avut-o în această țară. În plus, cei mexicanii nu au fost pe placul meu. Nu mi-a plăcut felul în care îşi lăsau corpurile maronii să-şi acopere picioarele cu puful, sau felul aspru în care şi-au dat. M-au chemat alte orizonturi şi am părăsit această țară fără regret să mă întorc la San Francisco şi la prostituatele sale parfumate. O navă de lux m-a dus apoi în China şi apoi alta din Shanghai în India.

Am trăit o vreme singură în Calcutta, într-o frumoasă vilă de pe strada Shapûr, pe care-l ucisem pe proprietar, un idiot care a refuzat să mi-l vândă şi s-a ocupat cu privirea maimuțelor care se jucau în copaci şi copaci. Elefanții trâmbițând lângă râu.

Într-o noapte, umbrele au venit în visele mele. Erau spectri care îmi cereau dreptate: volumul de fani al puştiului ars în oază, cel al puştiului ucis la Paris, cei pe care îi livrasem la Laüme pe strada Argyle... M-am trezit cu un început, înotând şi am putut să nu mă întorc la somn. În noaptea următoare visul s-a repetat, la fel de intens, la fel de amenințător. Şi apoi a treia oară din nou. Nu mai îndrăzneam să adorm. M-am temut de sosirea nopții... Apoi aceste

imagini au ajuns să mă bântuie chiar şi în cele mai clare ore ale zilei şi am crezut că o iau razna. Au apărut în faţa ochilor mei deschişi, ca nişte miraje în deşert. Observându-mi reflexia într-o oglindă, am văzut că faţa mea era palidă şi scufundată. Arătând mai bine, am observat că un fir alb îmi intrase în păr. Descoperit în faţa psihicului, mi-am cercetat corpul ore în şir cu cea mai extremă atenţie. Figura mea, subtil, se schimbase: curbele mi-au fost invitate pe stomac. Impasto-ul mi-a stricat gâtul. Scabia apăruse pe dosul mâinilor mele. Am conceput o anxietate devoratoare, chiar mai intensă decât cea provocată de runda de spectri din jurul meu. Au râs şi au râs, promiţând că li se vor alătura în curând în şederea lor îngheţată. A trebuit să mă confrunt cu faptele: longevitatea ruptă dintr-o luptă grea din turnul zeului Peacock începea să se deterioreze... Poate că neglijasem avertismentul lui Nhuwwas: „Puterile vrăjitoare sunt ca un foc care necesită întotdeauna mai mult combustibil pentru a străluci. Grande fusese vina mea pentru că uitasem acest adevăr. Pierdusem ani în aventuri obişnuite, ignorând misterele mai profunde. Eu, care am ales calea licenţei şi a criminalităţii pentru a-l onora pe zeul Ta'us, fusesem doar un mercenar jalnic, un ban mediocru. De ani de zile, devenisem ascet şi nu atinsesem corpul unei femei. Era împotriva pactului şi acum plăteam preţul. Cum avea să aibă loc această îmbătrânire? Ar putea chiar să se conjure? Trebuia să ştiu.

În grădina noii mele case, am ridicat o stupă în mijlocul iazului ornamental. Am desenat eu însumi planurile pentru a face să pară turnurile Yezidi. Am petrecut zile acolo meditând, rugându-mă zeului Peacock să-mi arate calea de urmat, dar Malek Ta'us nu mi-a vorbit niciodată. Roşit de îngrijorare, am început să fac sacrificii. Seara am urcat pe Gange pentru a răpi copii din castele inferioare şi a-i imola arzându-i. Aceste holocausturi au alungat spectrele şi nopţile mele au devenit din nou calm. Numeroase fete mi-au trecut apoi prin braţe. Toate aceste eforturi păreau în cele din urmă să contracareze ravagiile timpului. Încet, mi-am simţit

silueta mai subțire şi părul mi se întunecă. Sfârşitul acestei teribile crize a fost ca o renaştere. Am vrut apoi să mă întorc la Laüme. Am găsit-o la Paris, în Quai d'Orléans. Era în 1914, cu doar câteva săptămâni înainte de începerea unui nou război în Europa. Zâna părea aproape supărată să mă revadă. Nu că răceala ei a fost declarată în mod expres, dar a rămas îndepărtată şi mi-a respins mângâierile când am început să mă întorc în patul ei. Desfrânarea mea recentă, care mi-a redat un gust imperios pentru carne, am vrut să o viol, dar puterea ei era mai mare şi nu am reuşit să o forțez.

— Mai vrei să încercăm să dăm naştere unui fiu? L-am rugat să-l convingă.

Aproape a izbucnit în plâns.

— Am văzut monstrul pe care l-ai plantat în stomacul meu, a scuipat ea atunci. Mi-a vorbit. El m-a avertizat că sămânța ta este bună numai pentru femelele umane şi că toți fiii pe care mi-i poți da vor fi gnomi. Mi-a spus că altul mă va impregna şi că fiul meu va fi mai frumos şi mai puternic decât am visat...

Aceste cuvinte erau ca o săgeată înfiptă în inima mea. Am apucat zâna de umeri şi am strâns-o dureros.

— Ai visat asta! Am tipat. Este un coşmar pe care îl consideri drept adevăr!

Totuşi, în adâncul am ştiut că Laüme spunea adevărul. Avea o putere de necromanță de care nu mă bucurau. Poate că şi-a amintit cu adevărat de chestia urâtă care i-a ieşit între coapse...

— Deci sa terminat? Am spus. Nu mai există speranță pentru noi?

„Niciunul", a decretat Laüme. Galjero nu va fi niciodată împărații unei noi Rome. Doar tu eşti vina. Nu ar fi trebuit să te îndepărtezi de mine, Dalibor, sau să-ți dai credința unui alt zeu şi să urmezi o cale pe care nimeni nu te putea călăuzi. Această neconcordanță vă costă urmaşii.

— Şi tu, ce vei face? O să te întorci de unde ai venit? Vei dispărea de pe acest pământ?

Laüme se îndreptă şi mă privi sfidător.

— Mă duc să trăiesc, Dalibor! Stomacul meu nu este un cimitir. Voi găsi un alt tată pentru fiul meu. În zece ani, peste o sută de ani, de mică importanță...

— Nu vei face asta! Am strigat. Îl voi ucide!

Dar Laüme a râs doar de amenințările mele. Nu aveam nicio putere asupra ei şi ea ştia asta.

Din nou, aleg să plec...

— Unde te duci? zâna s-a îngrijorat la fel când m-a văzut pregătindu-mi bagajele. Ai de gând să te angajezi în partea Franței?

— Nu. De data aceasta stau deoparte. Şi apoi, Parisul luptă pentru o cauză rea, Anglia este aliatul său. Dacă aş avea de ales, ar fi Germania, dar nu aş vrea. Acest război pune în fața plebei. Nu am nimic cu asta...

Am plecat la Constantinopol, unde m-am stabilit în palatul construit în timpul lui Attar Bagdadi. Am trăit acolo amestecând crime, orgii şi studiu, pentru că am simțit că tocmai a început o cursă contra timpului. Trupul meu s-a irosit imediat ce am încetat să urmez drumul negru pe care odinioară am avut nebunia să-l pun în aplicare pentru mine. Asceza criminalității nu putea să ştie despre răgaz, era prețul de plătit pentru a rămâne tânăr. Dar costul acestor excese a crescut cu timpul şi am înțeles necesitatea ca eu să găsesc un remediu pentru această pantă diabolică. În cărți am căutat frenetic o plumbă, o modalitate de a cuceri definitiv nemurirea... Şi apoi, într-o seară din 1916, un bărbat a forțat blocajul rutier al servitorilor mei. La jumătatea luminii, nu i-am recunoscut imediat silueta. Dar vocea ei, nu uitasem nici căldura, nici tonul.

— Am nevoie de tine, Dalibor, şopti Nhuwwas.

Stepele albe

Era o lume necunoscută, o planetă care nu era încă cercetată. Nu ştiam nimic despre Rusia. A fost, totuşi, cel mai fascinant loc imaginabil. Odată ce i-ai trecut granițele, i-ai putut simți

îmbrățișarea de parcă un corp uriaș ar cădea asupra ta pentru a te îmbrățișa și a te păstra pentru totdeauna. Dar era să te protejeze sau să te sufoce? Imposibil de decis...

Aliații francezilor și britanicilor, rușii lui Nicolae al II-lea luptaseră de doi ani împotriva Germaniei, Austro-Ungariei și Imperiului Otoman. Armata lor nu a avut prea mult succes, deoarece echipamentul lipsea atât de mult încât regimentele deseori atacau cu puști lipsite de cartușe și tunuri care proiectau scoici de lemn. Cele Pierderile au fost enorme, dar rezervorul uman părea inepuizabilă: din Siberia trenuri noi au fost în mod constant sosesc încărcate cu muzhiks.

De la Istanbul, Nhuwwas ne-a dus prin Caucaz, apoi am traversat deșerturile uzbece pentru a ajunge la Moscova din sud. Traseul nostru nu s-a încheiat acolo, destinația noastră a fost Sankt Petersburg, unde Romanovii și-au ținut curtea. Nu am călătorit ilegal sau ca spioni. Nhuwwas a prezentat lucrări oficiale imediat ce i s-a cerut identitatea, certificate care poartă ștampila Okhrana, poliția secretă imperială. A garantat pentru mine și, oriunde ne-am oprit, am avut toate facilitățile pentru a găsi hrană și adăpost.

Îmbrăcat într-o haină lungă de piele peste un costum occidental, tovarășul meu nu seamănă nimic cu vrăjitorul de munte pe care îl cunoscusem. Întotdeauna atât de negru, barba îi era pieptănată cu grijă și părul lung, ținut de brilină, nu-i mai cădea în fața ochilor. Avusese doar un cuvânt de spus și am plecat imediat cu el – fără să-l întreb cum mă găsește, fără să-l întreb despre ajutorul pe care îl aștepta de la mine. Cât a durat călătoria noastră, am schimbat doar un minim în ceea ce privește treburile zilnice. Mi-am amintit de circumstanțele destrămării noastre și eram pe moarte să știu dacă el încă mă supăra că am cedat progreselor lui Ta'qkyrin. Cu toate acestea, m-am abținut să formulez aceste gânduri pentru că știam că mai devreme sau mai târziu răspunsurile îmi vor fi date. A fost bine, cred, să nu-l împing pe vechiul meu stăpân: expresia lui s-a înmuiat în timp ce

înaintam spre nord. Când am ajuns în sfârşit la Sankt Petersburg, el m-a condus într-un apartament mare pe care l-a ocupat, singur, pe Neva. Tavanele erau înalte şi parchetul strălucea sub candelabrele de cristal.

— Fă-te confortabil, mi-a spus yezidi. Aici veți trăi în timp ce ne îndeplinim sarcina.

— Ce vrei să fac? Am întrebat în cele din urmă clar.

„Este vorba despre uciderea unui bărbat”, a răspuns Nhuwwas sobru, luând loc în fața mea.

— Doar asta? Nu o poți face singur?

— O, nu, prietene! Am mai încercat şi am eşuat, la fel ca alții înaintea mea. Nimeni nu a reuşit. Doar între noi doi o putem face... În ciuda celor întâmplate, am încredere în tine, Dalibor. Eşti unul dintre cei mai buni studenți ai mei. Esti bun. Odată ce darurile tale sunt combinate cu ale mele, victima noastră va fi neputincioasă.

— Cine este acest om extraordinar care rezistă ție?

— Este un secret care îți va fi dezvăluit chiar în această seară de către un prinț al acestui Imperiu. El îți va vorbi şi tu îl vei asculta fără să-ți pui întrebări. Vă voi spune apoi în privat tot ceea ce el însuşi nu ştie. Vei înțelege atunci de ce am apelat la tine, în ciuda a ceea ce mi-a costat mândria.

Pentru a afla mai multe, a trebuit să aştept până seara foarte târziu. După o cină pe care am luat-o singură şi o lungă aşteptare în camera de fumători, am auzit că oamenii se agită în apartament. Au apărut Nhuwwas, urmate de trei nou-veniți care arătau ca nişte conspiratori, conduşi de un al patrulea hoț în uniformă de ofițer complet, care arăta ca un bravache.

— Prințul Yusupov, acesta este Dalibor Galjero, a spus Nhuwwas, arătând spre mine.

Am sărit imediat în picioare şi am dat din cap la începutul salutului pe care mi l-a făcut prințul sângelui, în timp ce, în fundul camerei, unul dintre tovarăşii săi gâfâi surprins, descoperindu-mi fața.

— Tu! nu a putut să nu exclame.

Detaliind la rândul meu omul care tocmai mă sunase, am rămas uimit. Îl întâlnisem cu vreo douăzeci de ani mai devreme în savana africană. Apoi stătea întins pe marginea unui backwater şi veninul lui de curățat îi curgea prin vene. Puțin îngroşat, părul mai rar, era englezul Bentham!

— Vă cunoaşteți? A întrebat imediat prințul Iusupov cu suspiciune.

— Da, a răspuns celălalt. Ne-am cunoscut cu mult timp în urmă. A fost pe un alt continent, pentru o altă viață... Vă voi spune povestea, este plăcută. Dar aceasta este doar o anecdotă şi nu are legătură cu ceea ce ne aduce aici.

La rândul meu, Nhuwwas mi-a aruncat o privire întrebătoare. L-am liniştit cu un semn din cap pentru a însemna că am aprobat judecata lui Bentham.

— Din moment ce se pare că putem lucra împreună, a reluat prințul Iusupov, adresându-se direct mie, iată treaba noastră în două cuvinte. Cu ceva timp în urmă, un aventurier s-a îndreptat spre curte. Era un staret, un mistic rătăcitor pe nume Rasputin, un moujik nepoliticos care abia putea să citească şi să scrie. Cu toate acestea, el a avut un dar de vindecare miraculoasă şi, la rândul său, a reuşit să-l scutească pe fiul țarului nostru de atacurile de hemofilie de care suferea. Din acea zi, influența sa a crescut constant cu familia imperială. S-a implicat în politică şi țarina îl ascultă doar pe el. El spune că are viziuni şi prezice o revoluție în Rusia dacă nu vom pune capăt imediat războiului alături de aliații noştri francezi şi englezi. Iubitul nostru țar însuşi arată din ce în ce mai multă sensibilitate față de farmecul acestei vipere rele. Pentru binele Rusiei, pentru continuarea diplomației noastre şi pentru victoria finală împotriva Germaniei, trebuie să scăpăm de acest Rasputin cât mai repede posibil.

— De ce nu-l împuşti în cap? Am întrebat.

— Am încercat deja să o facem, a răspuns Yousso Upov. De mai multe ori am vrut să-l otrăvim sau să-l înțepăm. Dar aceste

încercări au eşuat întotdeauna. Încep să mă gândesc la acest om ca la Diavolul însuşi. Aceasta nu este chiar părerea prietenului tău Nhuwwas, singurul care a reuşit să-l rănească, dar el îmi spune că are nevoie de ajutorul tău pentru a termina treaba. Domnule, dacă ne ajutați să ucidem acest demon, asigurați-vă că averea voastră este făcută!

„Lichidele mele sunt destul de pline, prinț", am replicat eu. Nu am nevoie de bani. Vă voi da o mână de ajutor, totuşi, deoarece sunt înconjurat doar de prieteni aici...

*

— Trebuie să fi ghicit, Dalibor, prințul Yusupov nu ştie toată povestea acestui țăran care a părăsit taiga pentru a deveni cel mai puternic om din Rusia...

Eram din nou singuri când Nhuwwas a decis în cele din urmă să-mi dezvăluie bucățile lipsă din enigma Rasputin.

„Mi-a luat mult timp ca Ta'qkyrin să fie ascultat după ce ai plecat", a continuat el. De multe ori am folosit biciul pentru că cățea îşi recăpătase gustul de plăcere în brațele tale şi am putut vedea că pofta ei nu s-a stins. În cele din urmă, după aproape un an în care mi-am petrecut tot timpul stăpânind-o, am crezut că s-a înmuiat. Viața şi-a reluat cursul normal... Într-o noapte, zeul Ta'us mi-a adresat viziunea unui om într-un peisaj de zăpadă, o imagine care nu m-a părăsit niciodată. Am vrut să merg în căutarea lui, dar nu l-am găsit, nici în Mesopotamia, nici în Siria, nici în Fenicia... Niciunul dintre turnurile zeului nostru nu fusese vizitat de el. Visele s-au înmulțit, totuşi, din ce în ce mai insistente, mai puternice. S-ar putea să se repete în fiecare seară, dar eu nu le puteam înțelege. Când m-am întors în Valea Lalish, am fost îngrozit să descopăr că Ta'qkyrin fugise. Nu am zăbovit să caut cum reuşise să rupă barierele magice ridicate în jurul ei şi să pornească imediat în urmărire. Era deja acum cinci ani... Traseul său ducea spre nord, dincolo de Elbourz. La rândul meu am traversat munții şi am ajuns în Rusia la începutul iernii. Stepele erau nesfârşite şi în fiecare noapte visam omul misterios când a

căzut prima zăpadă. Când ne-am apropiat de Moscova, visele au încetat brusc şi clarvăzătorile care mi-au permis să-l urmez pe Ta'qkyr la rândul lor s-au uscat. Eram în disperarea de a-mi găsi vreodată frawarti-ul *când am văzu*t, fixată pe panourile unei magazii de z*iare, pr*ima pagină a unei cărţi populare ilustrate. O gravură îl înfăţişa pe omul misterios la patul unui copil frumos, cu legenda: „Rasputin îl vindecă pe prinţul moştenitor. Rasputin! Deci acesta era numele feţei care mă bântuia de luni de zile... M-am dus la Sankt Petersburg fără să ştiu la ce să mă aştept. Atmosfera era febrilă, anarhiştii au detonat bombe când trecea antrenorul imperial, iar comuniştii au cerut revolta. Poliţia politică era peste tot. Mi-a trebuit multă răbdare să văd în sfârşit acest Rasputin, pe o piaţă, la ieşirea dintr-o mizerie în care îl însoţise pe ţarină. Am stat în primul rând al mulţimii, căutând o modalitate de a atrage atenţia muzhikului.

— Tau! I-am strigat, sperând că numele zeului meu va acţiona ca un susan. Ta'us mă cheamă la tine!

„Dar am primit doar o privire surprinsă, am dispărut imediat. Lângă mine, un bărbat la care nu fusesem atent a scos un revolver din buzunar şi a îndreptat butoiul către stelete cu strigătul „Trăiască revoluţia!" ". Chiar înainte ca degetul lui să apese pe trăgaci, l-am trântit cu pumnul pe braţ şi l-am dezarmat. Poliţiştii l-au capturat şi am fost prezentat la moujikul care nu ratase nimic de la faţa locului.

"-mi-ai strigat ceva mai devreme pe care nu l-am înţeles, iar acum îmi salvezi viaţa... Cine eşti?

„Am plecat din ţara mea să te caut după ce te-am văzut în visele mele", am explicat. Dar nu ştiu încă care dintre noi este stăpânul, care este elevul. Oricum, nu mă mai îndoiesc că soarta vrea să ne aducă împreună.

„Circumstanţele întâlnirii noastre l-au intrigat pe Rasputin. M-a băgat în maşină şi m-a dus cu el la Tsarskoye Selo, la Palatul de Iarnă, unde îşi avea apartamentele. Mulţi ucenici au venit la mine în Valea Lalish. Toate au fost excepţionale şi tu, Dalibor, eşti mai

mult. Dar Rasputin este dincolo de voi toți când vine vorba de puteri ciudate. O strălucire emană de la el, o aură de o intensitate inegalabilă. Totuşi, nu ştia nimic despre Ta'us şi nimic despre yezidi. A ignorat tot ce i-am spus. Cu forța de a conversa cu el, mi-am dat seama repede că el era doar un țăran necultivat şi mizerabil, dar suficient de înzestrat pentru a beneficia de o extraordinară carismă şi de un dar de magnetizator care l-au făcut să creadă că este un vrăjitor sau pentru un sfânt, în funcție de l-ai urât sau ți-ai permis să te laşi luată de căile lui. Căci el era mai presus de toate un seducător, o capră mereu excitată, care nu se putea descurca fără femei. Atât cucerite, cât şi supărate de trupul său pe care nu l-a spălat niciodată, fragile contese ale curții ruse i s-au dăruit cu plăcere, iar zvonurile persistente susțineau că țarina în persoană îşi gustă viața mai des decât cea a soțului ei. La rândul său, şi – a dat seama că nu sunt un om obişnuit şi a căutat să-mi străpungă identitatea. Eram doi lupi adulmecați fără să ştim dacă să luptăm sau să înfrățim. Încă nehotărât, Rasputin m-a trimis acasă, promițându-mi un viitor public. Chiar în seara aceea, Okhrana mi-a înconjurat podul şi a năvălit. A trebuit să fug prin acoperişuri pentru a scăpa de brigada mobilizată. Probabil că mă judeca mai periculos decât prietenos, Rasputin dăduse ordinul ca să scape de mine. Dormind noaptea în grajduri sau pivnițe, ascunzându-mă de patrulele poliției care străbăteau oraşul şi fără să vorbesc cu nimeni, am folosit puțin din ceea ce v-am învățat să intrați în Palatul de Iarnă: Rasputin era acum duşmanul meu mortal şi voiam să-l ucid. Cu toate acestea, când, cu prețul multor trucuri, m-am apropiat în cele din urmă de ferestrele apartamentelor sale, am văzut moujikul în conversație profundă cu o creatură lungă cu un corp subțire, prins într-o rochie strânsă. Parcă mi se rupea inima pentru că, ai înțeles, fata asta era Ta'qkyrin! Mi s-a slăbit brațul şi mintea mişcă. M-am retras fără să încerc nimic în ziua aceea. Mi-a luat ceva timp să mă împac cu realitatea a ceea ce văzusem, dar în cele din urmă această ultimă scenă a dat un pic sens tuturor aventurilor prin care trecusem din

noaptea în care visasem pentru prima dată necunoscutul din zăpadă. Cu siguranță, Ta'qkyrin simțise ca mine chemarea misterioasă a moujikului... Dar ea o decodificase mai bine decât mine şi – nu îndrăzneam să-mi imaginez cum – devenise muza şi protectorul său. Darurile sale naturale asociate acum cu puterile fantastice ale zânei l-au făcut pe Rasputin un adversar redutabil. Dacă voiam ca Ta'qkyrin să se întoarcă la mine, trebuia să găsesc aliați pentru a doborî acest câine obraznic. Curtea rusă era plină de duşmani ai staretelor, am înțeles asta de multă vreme. În ciuda faptului că poliția încă mă urmărea, nu mi-a fost greu să mă apropii de cel mai înverşunat dintre ei, Yusupov. Prinț de sânge, deşi era, Marele Duce era mai puțin protejat decât făcătorul de minuni moujik. Mi-am dovedit valoarea cu câteva trucuri uşoare care l-au impresionat şi l-au convins că, dacă există un om capabil să lupte pe picior de egalitate cu Rasputin, eu sunt eu. El mi-a dat protecția şi împreună am planuit mai multe atacuri împotriva țintei noastre. Toate au eşuat şi a trebuit să mă confrunt cu faptele: protejat în umbră de zâna Ta'qkyrin, Rasputin era invincibil. Aveam nevoie de un aliat la fel de versat în artele magice ca şi mine. Aveam nevoie de Dalibor Galjero!

Povestea lui Nhuwwas a fost uimitoare şi terifiantă, dar perspectiva de a mă confrunta cu un vrăjitor puternic pentru prima dată în viața mea m-a înălțat. Cu toate acestea, am avut grijă să nu-mi arăt entuziasmul deoarece câteva întrebări mă chinuiau încă.

— Ce soartă îți rezervi pentru Ta'qkyrin? L-am întrebat pe yezidi. O vei duce înapoi în Lalish Valley? O vei pedepsi secole cu biciul tău?

Nhuwwas şi-a întins mâinile deasupra focului scârțâind din vatră. Când s-a întors, fața îi era tare.

— Nu, Dalibor. O să o omor. Atunci te voi ajuta să scapi de Laüme...

— Omoară pe Laüme? Am plans. Dar în ce scop aş face asta? De ce?

— Trebuie să. Acesta este preţul de plătit pentru donaţiile pe care ţi le-a dat Malek Ta'us. Este cerinţa lui de a te fi extras din râul timpului şi de nemurirea ta. Condiţia sa, de asemenea, să te elibereze de spectrii care aşteaptă momentul potrivit pentru a se răzbuna pe tine.

La aceste cuvinte, o sudoare urâtă mi-a curgut printre omoplaţi. Pentru o fracţiune de secundă, am crezut că retrăiesc săptămânile cumplite petrecute în India, evocând fantomele victimelor mele şi am început să tremur.

— De unde ştiţi? Am întrebat cu o voce frântă.

Ridicat la înălţimea maximă, Nhuwwas a găsit în faţa mea statura sa de fost stăpân. El zambeste.

— Nimic despre tine nu-mi este străin, Dal ibor. În ciuda trădării tale, soarta ta a contat întotdeauna pentru mine. Acum, a sosit timpul să îţi împlineşti destinul. O ştiţi adânc în inima voastră: pecetea viitorului vostru este moartea lui Laüme!

Moartea lui Laüme! Mintea mea a fost înecată în umbră la acest gând. Şi totuşi, ştiam că Nhuwwas declara doar adevărul: moartea lui Laüme era preţul nemuririi mele.

„Fii puternic, Dalibor", a pledat Nhuwwas. Laüme este pentru tine o rădăcină fără sânge din care nu mai poţi extrage nicio putere. Ea te respinge şi caută cu nerăbdare un alt bărbat care să o facă mamă.

Nici măcar nu m-a mai mirat cunoştinţele lui Nhuwwas. Ce rost avea să-l întreb de unde a luat-o? Singurul lucru care a contat a fost corectitudinea cuvintelor sale. Laüme îmi promisese nemurirea, dar nu mi-o dăduse niciodată. Şi acum mă gonea din pat şi nu mă mai dorea pentru tatăl copilului ei. Cu cine ar încerca ea experienţa maternităţii? De la ce nenorocit ar lua sămânţa? Şi ce fiinţă ar ieşi din intestinele ei dacă şi-ar atinge scopurile, dacă nu şi uzurpatorul liniei Galjero? Uzurpatorul propriei mele cărţi, al propriei mele vieţi! Hotărât, Nhuwwas spunea adevărul: era mai bine să ucizi zâna decât să se întâmple astfel de infamii!

Aceste gânduri au aprins în mine o furie imensă.

— Ştii cum să-i omori pe *Frawartis*? L-am întrebat pe Nhuwwas. Deci este posibil să-i ucizi?

— Da. Este complicat, dar este posibil. Cunosc calea.

— Ce este?

Nhuwwas deschise gura înainte de a se răzgândi. Părea să se legene pentru o clipă între revelaţie şi linişte.

„Sunt doi", a mărturisit el în cele din urmă. Primul este complex şi aleatoriu. Aproape nepractic, deoarece necesită împreunarea unor circumstanţe excepţionale. Nu îl putem folosi pentru Ta'qkyrin. Pe de altă parte, pentru Laüme...

— Ce împrejurări? L-am îndemnat.

— *Frawarti* trebuie să manifeste voinţa de a abdica parţial starea sa. La fel ca Laüme, trebuie să fi pornit calea metamorfozei sale. Dacă va reuşi să facă viaţa să înflorească în ea, atunci, în timpul sarcinii, îşi va pierde puţin din puterea ei în fiecare zi. Este la fel de inexorabil ca mişcarea refluxului. La naştere, va fi la fel de vulnerabilă ca un om. Atunci puterile lui îi vor reveni repede, dar va fi prea târziu...

— O ucide pe Laüme în timpul naşterii?!

— În chiar momentul în care copilul ei îşi va arunca capul. Deci, pentru un moment foarte scurt, ea nu va mai fi o zână.

Rătăcit în gânduri, am rămas tăcut. Stând într-un fotoliu, mi-am apăsat capul în mâini pentru a gândi mai bine.

— Nu mă întrebi cum să-l omor pe Ta'qkyrin? A întrebat Nhuwwas după ce m-a lăsat să meditez.

Absorbit de perspectiva asasinării lui Laüme, uitasem total Rasputin şi complotul ţesut în jurul lui. Cu o smucitură din bărbie, am indicat că sunt atent din nou.

— Întrucât propriul meu *frawarti* nu arată nicio dorinţă de maternitate, spre deosebire de a ta, va trebui să ne confruntăm ritualic. Ceea ce va necesita coordonare şi concentrare de la noi... Eşti gata să dedici multe ore antrenamentului?

— Ce ar trebui făcut?

— Pentru a străpunge în perfectă armonie două puncte vitale

ale Ta'qkyrin. Scopul tău va fi inima, cu excluderea tuturor celorlalți. Al meu, fontanelul, rinichii sau punctul în care ar fi trebuit să se afle ombilicul său. Circumstanțele vor decide...

— Ce se întâmplă dacă eşuăm?

Fără să-mi răspundă, Nhuwwas s-a apropiat de o masă, a apucat un decantor şi ne-a turnat două pahare cu alcool puternic.

— Aventurile noastre se vor termina acolo, Dalibor. Va fi regretabil pentru noi, dar vom fi trăit mai bine decât oricine altcineva pe această cățea de pământ!

*

După cum a vrut stăpânul meu, am practicat timp de cinci zile în timpul repetițiilor obositoare. Mai întâi ne-am antrenat pe manechinele de paie, apoi i-am cerut lui Yusupov permisiunea de a opera pe ținte vii pentru a ne lustrui tehnica. Acordându-ne dorinței, prințul ne-a livrat cinci fete, ucenici bolşevici sau anarhişti, care sângeraseră în închisorile sale de săptămâni întregi. Eliberându-i din lanțurile lor, le-am dat o lamă identică cu a noastră şi i-am eliberat în beciurile palatului. Am vrut ca ei să lupte şi să opună cea mai acerbă rezistență împotriva noastră, astfel încât să ne obişnuim cu lovituri simultane, chiar şi în situații dificile. Le-am lovit pe toate fără să ezite, într-o frumoasă armonie...

„Acum suntem cu toții pregătiți", a decretat Nhuwwas când am avut deținut ultimul prizonier. Acum trebuie să îl consultăm pe Bentham pentru a decide data operațiunii noastre. Cum v-ați cunoscut?

I-am povestit pe scurt despre incidentul Transvaal şi la rândul său l-am întrebat ce rol au jucat englezii la curtea țarilor.

— Este diplomat, fiul lui Lord şi în curând moştenitor al titlului. De asemenea, este un pic spion şi încearcă să se asigure că Rusia nu semnează armistițiul cu germanii. Dacă ar fi aşa, Anglia şi Franța ar trebui să suporte singură toată greutatea armatelor Kaiser. Războiul s-ar pierde cu siguranță pentru ei.

— Lupta pentru această pace separată face din Rasputin un

duşman direct al coroanei britanice.

— Asta e corect. Bentham este un om deştept. Văd potenţiale interesante în el. Cred că şi el îi strânge, dar nu ştie cum să-i facă să rodească. Tot ceea ce este ocult îl fascinează. Cu siguranţă ne va ajuta cât de bine poate...

*

„Nu sunt aici sub identitatea mea oficială", mi-a mărturisit Bentham. Lucrările mele sunt scrise în numele lui Oswald Reyner. Doar anturajul direct al prinţului Yusupov, Nhuwwas şi tu îmi cunoşti secretul, Dalibor. Sper că pot avea încredere în tine şi că nu mă vei trăda...

Aşezat vizavi de mine, Bentham mă cerceta într-un mod ciudat.

— Nu am niciun motiv să vă fac rău, am asigurat. Aici chiar mai puţin decât în Transvaal. Am avut motive întemeiate în Africa să te ucid şi ţi-am salvat viaţa, dimpotrivă. De ce eşti suspect de mine acum?

„Nu este neîncredere, ci o simplă măsură de precauţie, atât", a răspuns englezul. La urma urmei, Rasputin are puterea de a ne aresta şi tortura pe toţi. Mi se pare că te urmăreşte deja. Dacă ar fi trebuit vreodată să răspunzi oamenilor Poliţiei Secrete, ţi-ai face de ruşine gazda din Buckingham dacă numele meu adevărat îţi traversa din greşeală buzele.

„Îţi poţi linişti regele", am spus cu un indiciu de dispreţ. Nu-mi voi permite să comit o asemenea lipsă de gândire.

— Foarte bine. Cum vom face eliminarea omului nostru? Nu vreau mai multă dor de data asta. Acest ticălos trebuie să moară cât mai curând posibil. Fără amatorism, foloseşte mijloace excelente. Şi nu-mi ascunde nimic, vreau să ştiu totul despre metodele tale...

Nhuwwas mi-a dat discret un semn de neputinţă. Bentham a fost mai mult o povară pentru noi decât un ajutor, dar a fost necesar să parcurgem dezideratele sale pentru a ne asigura pachetul.

„Dacă Rasputin scapă de toate atacurile, este pentru că se

bucură fără îndoială de o formă de protecție pe care o cunosc bine", am spus. Odată scăpat de această umbrelă, el va deveni din nou la fel de vulnerabil ca un copil. Prin urmare, principala problemă cu care ne confruntăm este privarea de scuturile sale.

„Nu aud nimic din ce îmi spui, dar sună interesant", a exultat Bentham. Continuă, te rog!

— Nhuwwas ştie ca mine, care îi dă scutul. Această persoană trebuie făcută să vorbească.

— Cum? 'Sau' Ce? V ou înseamnă că Rasputin nu a fost singur? Primeşte ajutor?

— Un mare ajutor într-adevăr, a spus Nhuwwas, fără de care nu ar fi putut niciodată să devină omul care este astăzi.

— E o femeie, zic eu. Este imperativ să o ucidem înainte de Rasputin.

— Omoară o femeie simplă? Se întrebă Bentham. Chiar asta este tot ce trebuie să faci? Ei bine, domnilor, să ucidem cățeaua asta şi să avem totul!

„Această femeie este diferită", mârâi Nhuwwas rău. Din ea emană puteri pe care nu le poți concepe.

— Puteri? Ce vrei sa spui?

Am rămas tăcuți. Spionul a insistat. Deoarece nu am vrut să-i dezvăluim nimic, el ne-a amenințat:

— Aruncați pulbere în ochii mei, domnilor! Prințul Yusupov poate fi considerat de la sine înțeles, dar nu eu... Îmi vei spune în cele din urmă despre ce puteri reale vorbeşti?

Enervat de englez şi obosit de această conversație, am tras bagheta de chihlimbar care nu m-a lăsat niciodată din centură şi am arătat-o scurt spre el. Imediat, Bentham a început să urle ca un purcel care este jupuit. Pielea i s-a făcut stacojie şi limba i s-a umflat atât de mult încât a trebuit să deschidă gura pentru a o lăsa să iasă. Mi-am oprit imediat vraja. Prăbuşindu-se pe covor, agentul pseudosecret Oswald Re yner părea să fi fost victima insolării. Pielea ei părea bronzată de arsurile solare severe.

„Acestea sunt puterile *mele*", am spus, învelindu-mi arma. Cât

despre cele ale femeii, acestea sunt chiar mai mari...

— Cum... Cum faci asta? a gâfâit, ridicându-se. Este imposibil!

— Vrei să repetăm experimentul?

— Nu! Mai ales nu! Îți dau încrederea mea. Faceți cum doriți, *domnilor...*

*

De acord cu Yusupov, am ales seara de 16 decembrie să acționăm. Prințul, liderul partidului occidentaliştilor favorabil continuării războiului, îl invitase în mod oficial pe slavofilul şi pacifistul Rasputin la o cină de conciliere. Scopul a fost să separăm staretele de Ta'qkyrin pentru a evita o confruntare colectivă care ar putea deveni doar dezavantajul nostru. Prioritatea noastră a fost uciderea *frawarti*. Odată ce a căzut, Rasputin nu a avut nicio şansă să supravieţuiască atacurilor noastre. Ascuns într-un colț al palatului lui Tsarskoye Selo, am aşteptat cu Nhuwwas confirmarea prezenței muzhikului la Marele Duce.

Am lăsat să treacă câteva minute înainte de a ne îndrepta spre apartamentele unde, ştiam, s-a întâlnit Ta'qkyrin. După cum am prevăzut, acesta protejase accesul camerei sale de gardieni subtili. Când am intrat în câmpul lor de acțiune, am simțit efectele clasice – angoasă bruscă, greață violentă. Din fericire, am implementat mijloacele de a ne proteja de aceste atacuri şi am trecut aceste bariere cu aproape niciun inconvenient. Deschizând uşa, am izbucnit în camera *frawarti*, cu pumnalele în mână. Am surprins-o pe zână în timp ce se odihnea, fără teamă, pe o canapea. Nhuwwas, cu fața închisă şi cu ochii îngustați ca cei ai unui tigru, se repezi spre ea, care nu-l putea evita. Împletite, s-au rostogolit la pământ. Am încercat la rândul meu să lovesc fără să găsesc în acest vârtej de unghi de atac. În cele din urmă, zona inimii părea să se limpezească şi am dat o primă lovitură. Lama mea, am simțit-o clar, a alunecat sub coaste şi a pătruns într-o masă mai densă. Am lovit muşchiul inimii. Un curent de sânge mi-a curgut pe încheietura mâinii şi pe braț. Ta'qkyrin urla, dar vigoarea lui

era intactă. A apucat reverul sacoului meu şi m-a aruncat în timp ce strângea gâtul lui Nhuwwas cu cealaltă mână. Am lovit peretele şi, cu violența şocului, am dat drumul la arma mea.

Cu pumnalul înfipt în inimă, Ta'qkyrin s-a zbătut puternic. Stătea pe pieptul lui Nhuwwas şi lovea craniul stăpânului meu de pământ cu o forță de zece ori, în timp ce şoptea cuvinte necunoscute. Am auzit o scârțâitură de oase şi o băltoacă roşie a murdărit podeaua sub occipitul spulberat al lui Nhuwwas. Alb de furie şi ură, Ta'qkyrin şi-a lovit loviturile. Jocul a fost pierdut pentru noi. A durat doar câteva secunde pentru ca acesta să ne împiedice atacul jalnic şi să transforme situația în favoarea lui!

Frica a venit peste mine brusc. Teama de a muri. Teama de a pierde tot ce dobândisem. Mi-e teamă, mai presus de toate, să nu-mi împlinesc niciodată destinul. Am vrut să fug, dar în timp ce mă îndreptam, o flacără de mândrie şi ferocitate a mistuit brusc orice slăbiciune din mine. Cu o singură legătură, am smuls pumnalul din mâna yezidiului pe moarte şi, retrăgându-mi propriul punct din inima lui Ta'qkyrin, cu un singur gest am aruncat cele două arme în burtă şi în vârful craniului zânei. *Frawarti* nu *țipă*, ea sa prăbuşit pe ea. Trupul lui se ghemui ca o foaie de hârtie mototolită. Într-o secundă, carnea i s-a transformat în cenuşă, în timp ce părul său lung s-a sfărâmat ca un cristal... L-am scos pe Nhuwwas de sub cadavrul oribil. Era inconştient, dar încă în viață. Respirația îi era grea, pulsul ferm. L-am întins pe o canapea şi i-am făcut un bandaj improvizat în jurul capului pentru a opri sângerarea. Stăpânul meu a deschis ochii o clipă.

„Căutați gărzile făcute de Ta'qkyrin pentru a-l proteja pe Rasputin", mi-a poruncit el în şoaptă. Distrugeți-i şi ucideți acest câine. Grăbeşte-te, Yusupov te aşteaptă...

Cu reticență, promițând că mă voi întoarce, am căutat în cameră fetişurile protectoare. În cele din urmă le-am găsit într-o secretară ale cărei încuietori trebuiau să le rup cu o cizmă. Am zdrobit statuetele de pe pământ şi am părăsit Nhuwwas pentru a fugi imediat pentru a-mi îndeplini a doua misiune. Hainele mele

erau roşii de sânge şi nu puteam să pătrund în cina prințului fără să declanşez o reacție suspectă din partea lui Rasputin. A trebuit să mă opresc în apartamentele mele pentru a mă prezenta. La unsprezece seara, în cele din urmă, m-am anunțat în camera în care a avut loc cina. Bentham a fost primul care a aflat vestea. De îndată ce a intrat în anticameră unde aşteptam, fața lui a devenit palidă.

— Ei bine, Galjero? Ce se întâmplă? Unde este Nhuwwas?

— Sunt singur, am răspuns liniştit. Nhuwwas nu va veni. Lucrurile aproape au ieşit prost, dar mă pot confrunta cu Rasputin. Secțiile sale au fost suflate.

— Esti sigur? a întrebat din nou englezul.

— Absolut. Haide, trebuie să punem capăt!

În urma presupusului Oswald Reyner, am intrat în camera în care cina Rasputin. Mi s-a prezentat rapid, inventând o calitate de consilier. Personajul mi-a amintit de Forasco, antrenorul de câini care îmi marcase tinerețea. De asemenea, era murdar şi mirosea şi mai mult. Ai simțit imediat că acest om era o capră, o creatură chtonică ancorată adânc în pământ – un animal mai mult decât o ființă umană. Cu toate acestea, carisma sa a fost incontestabilă. A ieşit de la persoana sa un farmec hipnotic hipnotizant, sub care sufletele moi au trebuit să se topească fără rezistență. Chiar şi Yusupov, care avea construcția unui luptător de târg, s-a aplecat în prezența lui şi s-a bâlbâit când a vorbit cu el.

Am stat departe o clipă, ca observator, aşezat pe o canapea de colț lângă Ben Tham. În ciuda tăcerii mele, Rasputin îşi arunca adesea privirea spre mine şi mă scruta mai mult decât ar fi trebuit să facă dacă nu ar fi bănuit nimic. În sufragerie, atmosfera era saturată de mirosul de sudoare acru şi tutun. Bentham a aşteptat să iau măsuri, dar am rămas inexplicabil de inert. Toate gândurile mele erau îndreptate asupra Nhuwwas, mă temeam că va muri şi asta a zdrobit orice încercare de acțiune în mine. Englezul se zgâlțâia nerăbdător lângă mine, a încercat să mă scoată din toropeală cu ghionturi discrete în coaste. În cele din urmă,

exasperat de inerția mea, şi-a scos brusc revolverul din tocul său şi a tras în gol spre moujik. Atins, o pată roşie răspândindu-se peste piept, el a fost totuşi abia zguduit de şoc. Mârâi ca un urs şi se îndreptă la înălțimea maximă pentru a se pregăti pentru luptă. Apucând de gât un susținător al lui Yusupov, a zdrobit trapa bietului om cu o mână. Bentham a tras din nou şi a țintit spre piept, fără a opri furia lui Rasputin. Însuşi prințul a apucat un deschizător de scrisori de pe o consolă şi s-a aruncat asupra adversarului său, dar vârful armei sale a plesnit pe crucea de aur grea, care împodobea pieptul stelelor. Bentham a mai tras trei gloanțe şi încă unul care a ieşit. Vrăjitorul, inexplicabil, era încă în viață.

— Fă ceva, Galjero! A țipat Bentham. Dă-l jos!

Parcă ieşeam dintr-un vis. Apucându-mi bagheta de chihlimbar, am arătat-o spre Rasputin. De îndată ce am început să mă concentrez, călugărul m-a atacat direct. Mi-a înfăşurat mâinile în jurul taliei mele şi a încercat să-mi rupă spatele. Badina mea s-a rupt sub sarcină şi chihlimbarul s-a vărsat pe podea. Am încercat cu toate puterile să rezist rezistenței atacului moujikului şi am reuşit să-l dezechilibrez. Ne-am rostogolit la pământ, luptând până la moarte. Câştiga stăpânirea şi îmi strângea traheea când Bentham l-a lovit puternic în templu, ceea ce l-a uimit imediat. M-am ridicat cu o respirație, dar tipul deja îşi strângea muşchii pentru a reveni la luptă. Respirația lui era răguşită şi plămânii străpunşi şuieră îngrozitor. Yusupov s-a apropiat cu un topor pe care se dusese să-l desprindă dintr-o varietate de wall ale. Fără ezitare, a dus fierul pe inamic şi şi-a tăiat gâtul până la jumătate. Un gheizer de sânge a crescut. Corpul uriaşului s-a zvâcnit de câteva ori, apoi carcasa sa s-a oprit complet. Pentru o lungă perioadă de timp, ne – am uitat la Rasputi lui rămăşițele ca şi cum ar fi un leu monstruos învins într-o vânătoare epic. Eram epuizați, zdrențuiți, hainele îmbibate în sudoare şi lipicioase de sânge.

„Să mergem să aruncăm corpul cărnii în Neva", a ordonat

Yusupov.

Era încă necesar să transporti cadavrul în zăpadă până la malul râului, ale cărui ape au fost luate de îngheț şi să spargă stratul gros de gheață cu un târnăcop, ceea ce a durat timp. În cele din urmă, am reuşit să alunecăm mortul în mormântul său de gheață. Nimeni nu s-a rugat pentru odihna sufletului şi nici nu a zâmbit nimeni pentru a sărbători moartea sa, nici măcar Yusupov. De îndată ce trupul a dispărut, am fugit înapoi la Palatul de Iarnă, pentru a-mi găsi stăpânul unde îl lăsasem. Bandajul său improvizat era acum roşu de sânge şi ochii închişi. Respira urât. Încercam în zadar să-l scot din inconştiență când Bentham intră în cameră. Incredibil, el s-a oprit mai întâi pentru a observa grămada de material dezgustător, de formă vag feminină, pe care devenise Ta'qkyrin.

— Ce oroare i-ai provocat acestei fete? l-a întrebat englezul fără să-şi ascundă respingerea.

— A fost duşmanul tău, Bentham! Nu uita.

Mormăi şi-şi atinse vârful pantofului de grămada de praf. Silueta zânei s-a împrăştiat prin aer ca polenul păpădiei suflat de vânt. Bentham ridică din umeri şi începu să cerceteze metodic camera. Deja palatul răsuna cu o nouă agitație. Vestea morții lui Rasputin s-a răspândit... Trimis de Yusupov, ni s-au alăturat oameni Okhrana, apoi Marele Duce însuşi ne-a onorat cu prezența sa. El se schimbase şi îşi redise stilul. S-a uitat la Nhuwwas şi a promis că va fi tratat de medicul său personal în cele mai bune clinici imperiale.

„Mă voi ocupa de recuperarea acestui om", l-a asigurat el. El devine gazda mea până la recuperarea sa completă. Poți să rămâi şi tu, domnule Galjero. Triple Antantă ți se datorează un serviciu imens. Războiul împotriva Germaniei va continua pe două fronturi, iar aceasta este în mare parte munca ta...

Dar abia am ascultat mulțumirile rusului. Evenimentele serii mă striviseră. O omorâsem pe Ta'qkyri n, prima femeie pe care o avusesem în toată conştiința, dar şi – şi mai presus de toate – un

frawarti, *geamănul lui Laüme*... Mi-au trebuit câteva zile să ies din depresia care m-a copleşit, o oboseală pe care orele lungi de somn abia o ameliorară.

În după-amiaza solstiţiului de iarnă, l-am găsit pe Bentham pe malul Neva şi am fost în vizită la Nhuwwas în spital. Yusupov nu minţise: o asistentă medicală era permanent ataşată de îngrijirea sa şi cei mai pricepuţi chirurgi îi operaseră capul. Unul dintre ei m-a asigurat că nicio consecinţă mentală sau fizică nu va fi deplorată.

— Masa cerebrală a prietenului tău este intactă sau aproape intactă, a spus doctorul. Osul se va reconstrui singur. Acum are nevoie de odihnă. În câteva luni, cu puţin noroc, el va fi bine.

Liniştit de starea stăpânului meu, am părăsit Rusia în compania englezului.

„Oswald Reyner şi-a terminat lucrarea", a glumit Bentham. Nu mai are un motiv să existe. Acum mă întorc în patria mamă. Şi tu, Galjero, ce vei face?

— Nu ştiu încă.

— De ce nu vii cu mine? Aş putea găsi un meci frumos. Femeilor engleze nu le lipseşte farmecul, iar multe sunt bogate...

Evident, am refuzat invitaţia, preferând să o găsesc pe Laüme, pe care o cunoşteam, la New York. Instinctul meu mă împingea spre ea. A trebuit să o revăd cu orice preţ. Aveam să încerc să o conving să mă accepte din nou sau să lucrez spre distrugerea ei aşa cum voia zeul meu Ta'us? Eram încă nehotărât...

În această lume în război, a fost o călătorie lungă şi dureroasă. Când am ajuns în sfârşit lângă zână, ea mi-a deschis uşa la fel de simplu ca şi cum ne-am fi părăsit reciproc cu o zi înainte. Am fost separaţi de aproape patru ani. Lumina ciudată care strălucea în ochii lui m-a îngheţat şi am înţeles că între Hudson şi East River începuse deja o nouă eră pentru noi...

Al zecelea mormânt al himerelor

Regina şi nebunul

În marele său birou din Piaţa Lubyanka, Wolf Messin îl urmărea

cu atenție pe Luigi Monti. Trecuse o noapte întreagă de când agentul sovietic apăsa butonul magnetofonului pentru a arunca mulineta care conținea mărturisirea lui Dalibor Galjero. Vocea românului se stinsese şi coada trupei se învârtea în gol, făcând clic. Pe tot parcursul difuzării, Monti a rămas tăcut, iar Messing nu a oferit nicio clarificare.

Dimineața începea; proaspeți şi revigorați, agenții administrativi ai centrului spion sovietic s-au întors la postul lor după calmul nopții. Nici Monti şi nici Messing nu au fost atât de furioşi. Un voal de barbă le acoperea obrajii, hainele lor miroseau a transpirație. Lupului, care îşi schimba cămaşa de două ori pe zi, nu-i plăcea.

„Eu „ne vom primi nişte cafea“, a spus el. Atunci voi fi plecat o oră. Atunci îmi vei da impresiile tale despre ceea ce ai auzit.

Strâns în scaun, Monti se îndreptă.

— De ce nu acum? De ce nu-mi spuneți imediat ce aşteptați de la mine şi de ce m-ați făcut să ascult această casetă?

Messing ridică din umeri şi îşi aprinse primul Benson & Hedges al dimineții. Îşi puse bricheta grea placată cu aur pe masă şi scoase un puf.

— Fii t. Să trecem la subiect... Dalibor Galjero s-a predat pentru că el caută un bărbat pe care îl avem.

— El caută acest Nhuwwas, nu-i aşa? Ghici Monti. În cele din urmă s-a hotărât să-şi elimine Laüme-ul şi cere ajutor fostului său stăpân, nu-i aşa?

— Este foarte probabil, a fost de acord Messing. Dar intențiile reale ale lui Galjero sunt extrem de dificil de precizat. De fapt, este imposibil să le pătrund, chiar şi pentru mediul în care sunt. Vă rog să credeți că am încercat. Dar nimic nu a ajutat... De la tine la mine, Monti, tipul ăsta îmi dă o groază de groază. Oricât l-aş nega în fața superiorilor mei, Galjero este extrem de periculos. Dacă concluziile investigației noastre despre el sunt corecte, el va fi prezentat lui Stalin şi îl va seduce cu o privire. Bătrânul barbon îi va acorda orice vrea...

— Şi el îți va lua locul, de asta te temi?

Wolf Messing şi-a zdrobit nervos ţigara pentru a aprinde alta pe loc.

— Da, aşa se va întâmpla, într-adevăr. Nu am citit douăzeci de ani. Sunt prea bătrân pentru a o lua de la capăt şi nu mă văd exclus până la sfârşitul vieţii mele. Este uman, nu-i aşa?

„Foarte uman şi foarte uşor de înţeles", a recunoscut Monti în timp ce un zâmbet îi lumina faţa. Dacă înţeleg corect ceea ce nu ai formulat încă, dar care îţi ocupă mintea, ai vrea să scap de Galjero?

— Este un pericol pentru mine şi tu îl urmăreşti. Suntem obligaţi să ne înţelegem.

— Ce plan ai în vedere, Messing? Ştiind că nu vreau să-l asasinez pe omul nostru, deoarece el este cheia care duce la Laüme.

— Chiar dacă ai vrea, nu l-ai putea ucide, sunt conştient de asta, a corectat Wolf. Planul pe care îl am în minte nu este despre eliminarea sa fizică, ci... Să spunem... Ştergerea sa teritorială, cel mult.

— Ştergerea sa teritorială? Nu înţeleg.

— Motivul prezenţei lui Galjero în URSS are un singur nume şi un singur: Nhuwwas. Că acesta din urmă părăseşte teritoriul şi Galjero îl urmează a. Nu-l interesăm politic pe Dalibor. Repet, nu se află în birourile noastre prin convingere.

Monti se ridică, îşi întinse corpul înţepenit de liniştea lungă a nopţii şi făcu câţiva paşi. Fruntea i se încreţi cu o reflexie intensă.

— O să mă scoţi din ţară cu Nhuwwas? Este foarte riscant pentru tine, Messing.

— Mai puţin riscant decât să-l laşi pe Stalin să se îndrăgostească de Galjero. Şi atunci, este un compromis bun pentru patriot că eşti. Sovieticii au deschis de mult un departament de cercetare în parapsihologie – un termen umbrelă pentru toate fenomenele dincolo de explicaţia ştiinţifică logică. Şi aceste fenomene sunt numeroase, nu eşti conştient de asta. Imaginaţi-vă ce ar putea lua acest departament dacă Galjero ar

colabora cu noi. Echivalentul său american – cred că există şi unul, nu? – ar fi literalmente zdrobit... Viitorul planetei ar avea o singură culoare: roşu!

Mormăi Monti. Mizeria avea dreptate. Răzbunarea sa personală a fost un lucru, dar a existat un motiv mai mare pentru interesul țării sale de care trebuia să țină cont.

„Argumentele tale nu sunt lipsite de greutate", a recunoscut el. Să presupunem că aş putea să mă las convins. Unde este acest Nhuwwas?

Wolf Messing a răsuflat uşurat. Spionul risca foarte mult să joace acest lucru împotriva propriei sale tabere şi să-l facă pe Monti să-şi împărtăşească opiniile nu a fost cel mai mic dintre paşii care trebuie urmați pentru a-şi atinge scopul. Americanul era încălțat. Cea mai mare provocare a rămas să fie aruncată asupra lui. Respirând adânc, Messing a continuat:

— Ştiu unde este Nhuwwas. Dar rămâne faptul că...

— Acea...?

— Că îmi va fi foarte greu să-l scot fără să mă compromit. Va trebui să te ocupi singur de asta.

— Si cum? Monti a râs. Împăturindu-l în bagaj?

— Nu. Prietenii tăi îl vor trage de unde este. Tu, vei pleca din țară când ai intrat-o: în compania delegației americane din CPUSA şi, mai presus de toate, fără a face furori...

Luigi Monti s-a zgâriat la ceafă şi a pufnit ca un taur.

— Unde păstrezi acest Nhuwwas?

— De fapt, el nu a părăsit Rusia de la asasinarea lui Rasputin. Din ceea ce am putut reconstitui din istoria sa, el s-a lăsat târât spre partea greşită în timpul revoluției şi a făcut un pact cu oamenii albi. Dacă îi place, îi vei cere detaliile aventurilor sale. Oricum, el se află în prezent într-un lagăr de prizonieri.

— De treizeci de ani? a exclamat Monti. Un om ca el? Nu este posibil!

— Cum? 'Sau' Ce? Tu nu ai inteles? Nhuwwas a redevenit ca mine şi tu... Adică şi-a sacrificat nemurirea. Nu mai are nicio

putere, doar amintiri...

Monti se scufundă într-un fotoliu, care gemu sub greutatea sa.

— Unde o pastrezi? În Siberia?

— Nu. În prezent se află pe malul sudic al Mării Aral. Zeci de mii de deportați sapă canale acolo pentru a merge pe câmpuri noi de bumbac lângă deşert. Face parte din lot.

— Eşti nebun, încurcat! Cum te aştepți să îl recuperăm pe acest tip dintr-o închisoare din mijlocul teritoriului sovietic? Pur şi simplu nu este posibil.

— Un imposibil pe care îl vei face posibil, Monti, zâmbeşte Messing în linişte. Acum este singura ta şansă de a-l recupera pe Galjero. Evadează Nhuwwas sau altfel abandonează revendicările tale de răzbunare pentru totdeauna şi America se pregăteşte să cânte *The International e*...

*

Vstavay, proklyat 'yem zaklyeymyennyy,

Vyes' mir golodnykh i rabov!

Kipit nash razum vozmushchyennyy

I v smyertnyy boy vyesti gotov.

Vyes 'mir nasil' ya my razrushim Do osnovan 'ya, a zatyem...

Interpus cu scurte treziri, pe cât de bruste şi îngrijorate, visele lui Bubble Lemona erau pline de cântece ciudate şi muzică marțială. De trei zile de când a fost separat de Luigi Monti, ținut într-o cameră fără ferestre, italo-americanul a încercat să treacă timpul şi să-şi înăbuşe anxietatea dormind. Linişt it în primele ore, somnul său se umpluse treptat cu cele mai improbabile imagini şi cele mai surprinzătoare perspective. Văzuse din nou chipul mamei sale, îşi imaginase că al tatălui său, pe care nu-l cunoscuse niciodată, enumera felurile de mâncare care alcătuiau meniurile sale preferate şi că se temea să nu mai guste niciodată, apoi pijamaua de mătase defilase.. Îşi numărase mental cămăşile şi costumele, îşi făcuse un inventar al pălăriilor şi cravatelor aranjate cu grijă în funcție de culoare pe tijele lor de alamă, îşi examina patruzeci şi una de perechi de pantofi personalizați... În

visele sale stătea şi patul. În mahon pe care luase lecţii memorabile de rusă cu Na tacha. Ah! Natacha! Gândi Bubble într-un somn pe jumătate. Chiar dacă nu avea să-şi mai bată talpa niciodată pe trotuarele din New York, da, chiar dacă viaţa lui de bătrân cal pe revenire s-ar fi sfârşit în griul Moscovei în 1947, cel puţin l-ar fi întâlnit pe Natasha.! Bubble nu cunoscuse niciodată o femeie ca această tigroasă. Nimeni nu ştia cum să-l amuze sau să-i ofere atât de multă plăcere între cearşafuri. Dacă ar ieşi din el – a făcut astăzi o promisiune solemnă – s-ar căsători cu această fată şi i-ar da o aşternut de micul Vladimir şi micuţa Olga...

Gâtul strâns, adulmecând şi strângând din dinţi, bătrânul *soldato della famiglia s-a* întors pe patul care îi servea drept pat, şi-a ridicat mantia, care era întinsă peste umeri, şi şi-a strecurat mâinile între coapse pentru a păstra puţină căldură. Camera avea un încălzitor din fontă prea mic pentru a încălzi pereţii îngheţaţi. Bubble încă mai visa când uşa celulei sale s-a deschis în cele din urmă. Surprins, deschise ochii larg încântaţi.

— *Don* Monti? a exclamat el când a văzut silueta sicilianului ieşind în evidenţă în prag. Ce se întâmplă, *porca miseria*? Ivanii ne ţin aici definitiv, nu?

— Cam asta s-a întâmplat aproape cu noi, viaţa mea ux, a răspuns senatorul cu o voce trădându-i oboseala. Dar am făcut o înţelegere cu una dintre perucile lor mari. Este destul de special, îţi spun. Între timp, grăbeşte-te. Mergem de aici cu un galop triplu!

Bubble şi-a pus dureros mărimea de 45 de picioare, şi-a legat şireturile şi şi-a nasturat haina. Trei minute mai târziu, a părăsit clădirea Lubyanka împreună cu Monti. O maşină nemarcată îi aştepta în faţa treptelor din faţă. Messing era acolo, aşezat lângă şofer.

„Lucrurile tale personale sunt în seif”, le-a spus acesta. Nimic nu a fost uitat. Vizita delegaţiei Partidului Comunist American a fost scurtată. Vă trimitem pe toţi înapoi în Occident imediat. Următoarea oprire: Bonn. Veţi rezolva lucrurile între voi în avion, nu asta este problema mea. Este de la sine înţeles că acum sunteţi

cu toții *personae non gratae* în URSS. Dar cred că nu ai intenționat să te întorci...

— Ah, pentru asta nu! Răspunse Bubble. Calitatea recepției este deplorabilă aici. Sincer, mă aşteptam la altceva de la ruşi. Ştiu pe unii care mi-au oferit o imagine complet diferită a ospitalității slave...

— Taci, *testa di cazzo*! Nu este momentul! Mormăi Monti, băgându-şi cotul în coaste.

„Amintiți-vă la ce am fost de acord, senator Monti", i-a reamintit Messing, ignorând Lemona. Nu uita nimic, pentru că...

Wolf îşi suspendase brusc sentința, de parcă tocmai s-ar fi gândit la un nou parametru care să fie încorporat în planul său. Aruncând o privire în oglinda retrovizoare a maşinii, americanul a văzut o licărire de îngrijorare în privirea hipnotizatorului.

— Pentru că ce? a întrebat Monti.

— Pentru că interesele noastre sunt comune, am terminat Messing cu o voce prea blândă.

Inima americanului a început să bată mai repede. Ceva tocmai nu funcționase în maşina excesiv unsă pe care Wolf Messing o pusese laolaltă. S-a uitat pe fereastra vehiculului care se deplasa rapid către aeroport şi a observat un peisaj sumbru. Se gândi o clipă să se grăbească afară la prima încetinire, dar respinse imediat gândul. Singur în acest imens oraş străin străbătut de tot felul de informatori, cu serviciile secrete pe coadă, fără prieteni, fără sprijin, nu ar supraviețui douăsprezece ore. Oftă şi îşi reajustă pălăria. Era în mâna sorții şi nu mai putea face nimic – un sentiment de ură. Ar fi dat mult să simtă un încărcător de tambur Thomson în braț, ca atunci când lupta împotriva irlandezilor de pe White Main din portul New York sau împotriva Ku Klux Klan-ului lui Ephraim Cassard în baia Louisianei.

Au părăsit oraşul şi au traversat suburbiile. În cele din urmă, după o interminabilă întindere de drum care se întindea între câmpuri, porțile aeroportului au fost traversate. *Constellation a* fost deja aştepta la capătul pistei, motoarele de mers în gol.

— Toți americanii sunt deja la bord. Nu lipsește niciunul. Te duci acasă și așa va fi mai bine. La urma urmei, suntem oficial aliați, nu-i așa? Putem uita micile trădări reciproce în numele interesului general.

Ușurat, Monti deschise ușa și îi făcu semn lui Lemona să-l urmeze.

„Un ultim lucru, senator Monti", a șoptit Wolf Messing. Domnul Lemona este singurul dintre voi pe care îl voi păstra cu mine.

Cei doi americani au devenit palizi. Inima lui Monti tresări, Bubble izbucni.

— Nu se pune problema, rebeli la Monti. Lemona pleacă imediat cu mine sau acordul nostru este încălcat.

— Dimpotrivă, Monti. Acordul nostru este întărit. Vedeți, nu am încredere deplină în voi. Odată ajunși acasă, nimic nu te va forța să răpească pe Nhuwwas. Ținerea ostatică cu mine elimină această ipotecă. Să mergem! Nu face fața asta! Practica era obișnuită în Lumea Veche. Istoria antică și medievală abundă în exemple de acest tip. În plus, domnul Lemona este încântat să rămână cu noi un pic. El își va putea îmbunătăți limba rusă. Nu-i așa, domnule Bubble?

Lemona simți că ochii întunecați ai lui Messing se așează asupra lui. Energia mediului i-a fracturat mintea și s-a auzit rostind cuvinte pe care nu le-a vrut să spună.

— Bineînțeles, *don* Monti, spuse el mecanic. Voi rămâne la Moscova. Aceasta este o sugestie extraordinară. Totul va fi bine. Da. Totul va fi bine.

„Problema este rezolvată", a confirmat Messing, arătând cu arma spre pieptul lui Monti. Scoate-l pe Nhuwwas din lagărul său de prizonieri și atrage-l pe Galjero departe de URSS cu el. Abia atunci te voi face prieten...

Monti îi simți gâtul și capul prins într-un menghină. Voia să se certe, dar nu avea rost și știa asta. A coborât din mașină cât de repede a putut, a mers cu pași la câțiva metri până la pasarelă și ușa lui Lockheed s-a închis asupra lui...

Messing a urmărit cum avionul a luat viteză şi a părăsit pista pentru a merge spre vest. Mufa de aer a indicat un vânt susținut care ar facilita călătoria. A simțit că este un bun augur, şi-a îmbrăcat mâinile ca să aprindă o țigară şi i-a întins-o Lemonei, care a luat-o fără invidie şi a aşezat-o nesimțit între buzele ei, fără să încerce măcar să o aprindă. Mintea americanului era calmă, liniştită. Nu s-au format imagini acolo.

La Lubyanka, Messing şi-a urmat pacientul până la celula sa. Bubble s-a întors în camera slab încălzită fără să arate nici cea mai mică mişcare a umorului şi s-a întins imediat pentru a se întoarce la somn. Wolf s-a întors la birou pentru a-şi schimba cămaşa. Deschise uşa dublă din piele căptuşită şi puse mâna pe perete pentru a găsi comutatorul de lumină de deasupra, dar becul nu se aprinse. În întunericul camerei, a văzut doar fulgerul albăstrui al pistolului tăcut care tocmai trasese la distanță şi simțea o durere intensă chiar deasupra genunchiului. S-a prăbuşit fără să țipe.

— C5 / D5, apoi a spus generalul Grusha Alantova. Asta m-ai învățat să joc bine la şah, nu-i aşa? Ei bine, în seara asta, prietene, regina că eu sunt ia prostul că eşti...

Granita

David Tewp se plictisea rigid sub aurul Palatului Pera. Pe o bucată de hârtie, stiloul său desenează automat un fel de lungă promenadă de ponton pe marginea unei mări agitate. Pescăruşii înconjurau deasupra apei şi două figuri mici, un bărbat şi o femeie, stăteau pe o bancă privind ochii. Desenul îi venise fără să se gândească la asta, după mai mult de o oră petrecută acoperind o pagină din caietul său cu diverse nume: nume de prieteni siguri sau duşmani declarați, cei de asemenea de personaje tulburate. Numele urmate de semne de întrebare sau subliniate de una sau două rânduri. Lista se întindea pe aproape toată înălțimea unei pagini.

— Aveți o trusă de creioane frumoasă, colonel, remarcă Garance de Réault, privind peste umărul englezului. Mi-ai ascuns talentele

tale artistice.

Tewp îşi întinse mâna peste cearşaf pentru a o ascunde, se înroşi brusc şi murmură câteva cuvinte pentru a-i micşora faţa.

— Acesta este doar un doodle rău. De obicei mă descurc mai bine... Ei bine, adică este doar un hobby, desenez fără să mă gândesc la asta... Nu reprezintă nimic anume...

Garance îşi dădu ochii peste cap înainte de a se aşeza, trăgându-şi fusta sub ea cu gestul aplicat al unui tânăr pensionar.

— Asa de? a întrebat ea, simțindu-se mai politicoasă să schimbe subiectul. Unde eşti cu gândurile tale singuratice? Dacă desenezi, cred că toate întrebările tale au primit răspuns. Îmi vei împărtăşi roadele gândurilor tale?

Roşul de pe obrajii lui Tewp s-a făcut roşu. Colțurile buzelor îi căzură în ciuda.

— Sincer să fiu, nu sunt mai departe decât atunci când am ajuns la Istanbul. S-a complicat chiar. Nu înțeleg dispariția lui Gärensen. L-am contactat pe Lord Bentham, care mă sfătuieşte să aştept aici până când vom auzi de Luigi Monti... Simt că mâinile mele sunt legate şi mă înfurie!

Garance Am aruncat o privire în jurul ei, apoi m-am ridicat, luându-l pe colonel de mână cu autoritate.

— Vino cu mine. Vom încerca un mic experiment.

Tewp se ridică şi o urmă pe bătrână fără să opună rezistență, sau chiar să încerce să iasă din strânsoare. Au traversat astfel saloanele Palatului Pera sub privirea vicleană a clienților trufaşi şi a personalului ferm. Garance se întoarse pe un hol către o cameră pe care părea să o cunoască bine, unde stătea întronată o masă de biliard engleză. La ora asta a dimineții, nimeni altul decât ei nu se aşezase acolo.

„Ia o coadă", a poruncit ea. Vom face un joc...

Tewp oftă. Obişnuit după capriciile franțuzoaice, mintea lui nu era, totuşi, pentru distracție.

„Nu am jucat niciodată biliard în viața mea", a protestat el. Asta nu mă ispiteşte...

„Nu este vorba de a juca de dragul de a juca”, a explicat ea, „este vorba de a-şi ocupa mintea, ceea ce este foarte diferit. Încep un fel de terapie. Haide băiete, ai încredere în mine şi apucă al naibii de cocoş!

Şi i-a aruncat tija de lemn pe care o luase din raft. Tewp a prins-o din mers.

— Bun. Acum aplică... Loveste mingea roşie cu bilele albe sau invers, nu contează. Dar pune-ți inima în ea!

Tewp oftă, lăsând să se vadă că cedează cu reticență la capriciul lui Garance, apoi se aplecă peste masă. Prima lovitură a fost ezitantă şi a eşuat. Al doilea ezitant, dar puțin mai bine plasat. Al treilea nu atât de rău...

— E bine, a judecat Garance. Continua...

Timp de câteva minute, Tewp nu şi-a relaxat eforturile şi a început să-şi găsească o plăcere relativă. El nu a mai lovit la întâmplare, ci a încercat să anticipeze cursul mingii, imaginându-şi ricoşările pentru a calibra extensia şi forța pe care a fost necesar să-i tipărească pentru a o face să meargă în funcție de dorința sa. Când a înțeles că a fost prins în joc, Garance a strigat:

— Vom merge mai sus şi ne vom distra făcând asociații de idei. Dar continuă să te joci şi mai presus de toate răspunde fără să te gândeşti. Dacă îți spun... MI6?

— Un serviciu care nu ar trebui să existe într-o țară civilizată. Bătăuşii care se fac să pară domni şi domni care se comportă ca bătăuşii.

— Răspuns interesant, dar prea lung, corectat imediat M me of Réault. Scuteşte-mă de comentariile tale. Rămâneți la propoziții scurte sau chiar la un singur cuvânt. Hai sa incercam din nou. Dacă îți spun Calcutta?

„Cei mai buni ani din viața mea”, a răspuns colonelul, lovind primul său hit pe două casete.

— Mai bine! aplaudă Garance. Acum, dacă îți spun Lord Bentham?

— O reflecție..., a răspuns colonelul spontan. Da ceva de genul...

— E suficient pentru Bentham! Acest răspuns mi se potriveşte. Atunci dacă îți spun Dalibor Galjero?

— Un monstru fără inimă. Una depravată. Un dusman...

— Nicio ambiguitate asupra aceleia. Joaca din nou.

Garance a lăsat să treacă trei sau patru lovituri înainte de a relua.

— Al doilea razboi mondial?

— Moartea Occidentului.

— Magie?

— Moartea rațiunii.

— Thörun Gä rensen?

— Omul care mi-a salvat viața. Un prieten în care am încredere.

Tewp a lovit prea tare mingea roşie, care a trecut peste bord şi s-a rostogolit pe podea. Garance s-a aplecat pentru a-l ridica şi a-l pune înapoi în centrul tăvii, fără să observe.

— Doctorul Ruben Hezner? continuă ea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Un om care a fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Pierdut de încrederea sa excesivă în sine.

— David Tewp? Garance termină fără să-şi schimbe tonul vocii.

— Un tip sărac. Nu se poate! Un idiot! s-a enervat englezul.

Mânia lui a fost atât de puternică încât coada pe care a mânuit-o, luând un unghi rău, a rupt covorul cu un picior lung.

— La naiba! Mormăi Tewp, încleştându-şi fălcile.

Garance s-a apropiat pentru a-i da o palmă magistrală, care a făcut un clic la fel de puternic ca un pistol.

— Dar în sfârşit! Jur că nu am făcut-o intenționat! spuse colonelul pentru a se justifica uitându-se la țesătura stricată.

— Nu l-ai furat, Tewp, dar asta nu este stângăcia ta. Opinia pe care o ai despre tine este de nesuportat, prost şi mulțumită. De fapt, eşti mândru. Mândria ta este de neimaginat. Teribil! Gargantuan! Falstaffien!

Enervat, englezul s-a dus să pună coada în raft înainte de a-şi încrucişa braţele şi de a sta liniştit într-un colţ. Pentru o secundă, el crezuse că furia francezei era simulată, dar nu, Garance de Réault a ieşit într-adevăr din balamale. O putea vedea prin respiraţia grea şi ochii îngustaţi.

— Dacă aveţi o astfel de părere despre mine, a spus el în cele din urmă, poate că ar fi mai bine să vă opriţi acolo şi să vă urmaţi propria cale...

— Categoric! În viaţa mea nu am întâlnit niciodată pe cineva căruia îi pasă atât de mult de mândria sa personală. Tewp, nu mai eşti tânăr! Îmi pare rău să vă spun, dar acest tip de cochetărie este *o găină veche*! Este timpul să devii adult şi să te accepţi aşa cum eşti. Vă răsfăţaţi cu o neputinţă imaginară. Pentru că lumea nu este ceea ce ai visat să fie şi tu şi tu ai slăbiciunile tale, îţi neglijezi punctele forte. Eşti un om bun, Tewp, asumă-ţi responsabilitatea pentru asta şi mergi mai departe, la naiba!

Colonelul mormăi ca să se formeze şi îşi frecă obrazul fierbinte.

— Ai propriile tale modalităţi de a te certa, spuse el pe un ton deja mai relaxat.

— Nu te micşora, Tewp. Este o facilitate pe care ţi-o permiţi prea des şi este singura greşeală că te învinovăţesc.

— Ce ai face în locul meu?

— Aş amesteca, micuţul meu! Chiar ai nevoie de ceilalţi să ia măsuri? Nu te aşteptai la nimeni când erai în India, te grăbeai înainte. A fost haotic şi dezorganizat, dar drăguţ şi, în cele din urmă, a dat roade, nu?

Faţa lui Tewp s-a întunecat şi inima lui Garance s-a scufundat brusc. Tocmai făcuse o greşeală care risca să saboteze toate manevrele de abordare învăţate. Tewp a dus imediat fierul la rană.

— Ai purtat fructe bune? se repezi el. Moarte peste tot. Copii pe care nu i-am putut salva. Habid Swamy, pe care l-am târât în zăpadă, astfel încât să găsească o moarte atroce. Propria mea faţă tăiată... Şi Galjeros încă în libertate, după zece ani şi mai mulţi au petrecut urmărindu-i. Iartă-mă, doamnă, dar mi se pare că acest

disc cu greu pledează în favoarea mea.

— Sunt puncte negre şi nu le contest. Dar ai salvat şi copii, Tewp. Acei Ostara Keller au condus la abator, ţi-au dator viaţa lor. Fără neîncetarea ta, fără curajul tău, ei ar fi fost sacrificaţi. Keller a fost scos din pericol datorită ţie! Imaginează-ţi că nu ai găsit-o? Pământul are astăzi încă o sferă criminală activă. Câte vieţi ai salvat găsindu-i urmele? Şi cine altcineva în afară de tine ar fi făcut ceea ce ai făcut în Ierusalim? Cine ar mai...

Tewp îi făcu semn să tacă bătrâna doamnă. Cuvintele sale erau adevărul, el ştia. Era atât de nerăbdătoare să-i identifice meritele, cât şi el însuşi se angajase să-şi numere eşecurile, dar trecerea armelor lor a fost un exerciţiu în zadar. Nimic nu putea izvora dintr-un astfel de schimb. Garance de Réault a scotocit în geantă şi a scos un suport pentru ţigări, pe care l-a strecurat în capătul unei brunete scurte. A făcut câteva pufuri înainte ca o criză violentă de tuse să o oblige să-şi zdrobească ţigana. Tewp a ajutat-o să se ridice. Era palidă, cu trăsături goale. Fondul de ten şi machiajul pe care îl folosise pentru a-şi oferi o strălucire sănătoasă nu mai dădeau o iluzie: boala prelua.

„Rămânerea în Turcia nu are rost", a spus Tewp. Pentru dvs., aceasta este o oboseală inutilă şi periculoasă. Pentru mine este o pierdere de timp. Nu aici vom prinde Galjero.

— Ce decizi atunci, colonele?

— Te voi întoarce la Paris cât mai curând posibil. Veţi primi îngrijirea de care aveţi nevoie acolo.

Garance înclină capul şi inima i se scufundă.

— Şi tu? întrebă ea cu o şoaptă de voce.

— Voi aştepta la Londra revenirea senatorului Monti. Vom avea mai multe articole când se va întoarce. Vom sfătui apoi împreună cu Lord Bentham.

— Ei bine, hai să facem ce spui, colonel. Este adevărat că nu mai sunt în stare să-mi impun punctul meu de vedere. Mă întorc în camera mea şi nu o voi părăsi până la plecarea noastră. Spune-mi doar termenii întoarcerii noastre în timp, nu?

Fără să scoată o vorbă, Davi d Tewp îl privi pe Garance ieşind din sufragerie şi dispărând încet pe coridoarele tăcute ale Palatului Pera. Apoi l-a rugat pe portarul din spatele tejghelei sale să contacteze anchetatorul privat Xander din Londra. La sfârşitul rândului, omul care se ocupa de afacerea Galjero nu avea nimic nou care să-l învețe. Lewis Monti ajunsese la Moscova, dar nu se mai prezentase de atunci.

— Şi Gärensen? a întrebat Tewp.

— Stins. Am difuzat raportul său contactelor noastre din întreaga lume, dar până acum nu a dat niciun rezultat. Acum este clar că domnul Gärensen a arătat că ne ajută cu singurul scop de a extrage bani de la Lord Bentham. Ar fi rezonabil să nu mai bazăm pe el...

Tewp a rezervat un pasaj dublu pentru Marsilia înainte de a merge să bată uşor la uşa Garance. A găsit-o în pat, febrilă. Energia reînnoită care o animase de când plecase din Franța s-a calmat brusc, iar boala, negată prea mult timp, îşi revendica acum drepturile. Franceza a acceptat fără reclamație specialistul pe care Tewp l-a trimis la patul ei. În anticameră, englezul a aşteptat nervos sfârşitul consultării.

„Doamna starea mamei dumneavoastră este foarte îngrijorătoare", a spus doctorul fără ca Tewp să-l ia înapoi. În prezent nu este transportabil. Are nevoie de multă odihnă. Plănuiai o călătorie lungă, mi-a spus ea?

— Da.

— Deci, schimbă-ți planurile. Şi fii pregătit ca mama ta să nu se poată întoarce niciodată în patria ei...

Tewp a devenit palid şi mâinile lui au devenit transpirate. Când a ajuns la patul lui Garance, noptiera a fost din nou aglomerată de pastile şi sticle cu miros de spital. Francezul avea ochii închişi. Nedorind să o trezească, a închis uşor uşa şi a mers pe jos pe cheiurile Galatei, fără îndoială, o secundă pe care o petrecuse lingouri de aur purtate de M me din Réault în geanta doctorului şi că, în patul ei, franceza era foarte fericită de teatrul pe care tocmai

îi dăduse.

*

„Rana ta este superficială”, a spus Grusha Alantova, aruncând o privire spre piciorul lui Messing. Deci, nu mai face grimase şi răspunde la întrebările mele.

Apăsându-şi batista îmbibată de sânge pe fundul coapsei, Messing nu împărtăşea acest optimism. Frica şi furia îi sporeau durerea şi o făceau să gemă la intervale regulate.

— De aceea m-ai împuşcat, nu-i aşa? Ca să nu mă feresc de interogatoriu hipnotizându-te?

Messing ghicise corect. Multă vreme, Alantova a ştiut că suferința a dezamorsat talentele magului şi i-a înnorât puterea psihică.

— Explică-mi în detaliu ce faci, Messing, şi convinge-mă de validitatea acțiunilor tale prin utilizarea unică a argumentelor raționale.

Wolf Messing se strâmbă. Cei patruzeci de ani în care îi manipulase pe alții pentru a-şi modela voințele ca un olar de lut îl făcuseră să neglijeze arta retoricii.

— Foarte bine. Cum doriți. Ce vrei să ştii, tovarăşă?

— Cine este acest american pe care l-ai trimis la Bonn azi dimineață, cu avionul, din voia ta?

— Un tip suspectat la un moment dat de colegii noştri că s-a infiltrat într-o celulă CPUSA în numele FBI. Au vrut să-l întreb. Ce am făcut cu conştiința. Nu era cine credeam că este. L-am adus înapoi la tovarăşii săi de călătorie. Asta e tot.

Messing se clarifica şi tonul lui sună suficient de corect pentru a păcăli pe oricine, dar Grusha Alantova o practică de prea mult timp pentru a fi prinsă atât de uşor.

— L-ai ținut în birou toată noaptea. Este mult timp pentru o întrebare, chiar şi conştiincioasă. De obicei, rupeți chiar şi cea mai acerbă rezistență în câteva minute. Acest american ți-a dat probleme fără precedent?

— Nu în mod special. Era un tip interesant, cu un fundal

original. Am discutat.

— Ai vorbit? Se întreba Alantova. Vorbesc ca nişte vechi cunoscuți, poate?

— Nu. Nu l-am mai întâlnit până acum...

— Despre ce naiba ai vorbit, atunci?

— Şansele şi sfârşiturile, repet, tovarăşe.

Alantova a observat cu atenție decorul biroului lui Messing. Era o cameră pe care o ştia, după ce petrecuse multe ore lucrând acolo cu mediumul. Ştia combinația seifului ascuns în spatele rafturilor de cărți. Ea ştia sertarul în care a fost depozitat rezerva de hârtie de scris, în care să caute dulap de cerneală sau panglică nouă maşină de scris, care uşa pentru a deschide pentru a găsi o sticlă de vodcă sau malț pur whisky i contrabandă. Ştia chiar ce nu ştia Messing despre acest loc: aranjarea exactă a două microfoane mici ascunse în perete sub un strat subțire de tencuială... Messing o văzu cu angoasă scrutând încet întregul cadru şi, cu şi mai multă teamă, îi opreşte privirea. Pe magnetofon, unde încă se afla o mulinetă.

— Poate că acesta a fost subiectul interviului tău, şopti Alantova atunci, arătând spre caseta cu vârful pistolului.

Şi înainte ca el să o poată opri, ea se ridică pentru a manipula dispozitivul. Răsucind caseta o clipă, a apăsat butonul de redare. Se auzi vocea profundă a lui Dalibor Galjero:

„De acord cu Yusupov, am decis să acționăm în seara de 16 decembrie. Prințul, liderul de partid al occidentaliştilor favorabili continuării războiului, la invitat în mod oficial pe slavofilul şi pacifistul Rasputin la o cină de reconciliere..."

— Ai jucat povestea lui Galjero americanului, nu-i aşa?

— Da, a izbucnit Messing, ştiind că este inutil să mai neg㠖m.

— Sper pentru tine că motivele tale sunt bune, Lup, pentru că altfel, frânghia te aşteaptă.

*

Lewis Monti a fost primul care a coborât podul *stelației Con* şi a oftat uşurat când a văzut drapelul american fluturând pe unul

dintre catargele aerodromului. Stătuse departe de ceilalți întreaga călătorie şi rămase tăcut când Sebastian Deinthel îl întrebă unde fusese Lemona. Pe asfalt aştepta o maşină trimisă de Dulles şi Donovan. În interior, un ofițer american de informații s-a pus la dispoziția lui Monti.

— Unde mergem, domnule?

— Unde găsesc o ceaşcă de cafea şi un telefon, răspunse sicilianul.

*

Grusha Alantova nu ştia cum să despartă adevărul de fals printre argumentele confuze pe care tocmai îi dăduse Wolf Messing. Se jucase corect cu ea sau povestea ei era doar o fabulă menită să economisească timp? Dar, în acest caz, timp pentru ce? Cu mâinile încă lipite de tamponul anti-hemoragic improvizat care îi acoperea rana, Messing îşi simți capul rotindu-se şi stomacul contractându-se la greață. În curând va dispărea dacă locuința lui nu era îmbrăcată corespunzător.

— Am fost sincer cu tine, tovarăş general, a asigurat el cât mai calm. Te-am mințit vreodată peste cincisprezece ani? Mereu am încercat să te susțin, dimpotrivă, chiar şi atunci când abia te cunoşteam. Am păstrat pentru mine secretul compromisurilor voastre în timpul tovarăşului Nikholai Yezhov. Poate că Stalin a şters imaginea iubitului tău din toate fotografiile oficiale, bătrânul grigou nu a uitat nimic despre fostul său duşman, ştii... Nu te duce după mine, Grusha. În schimb, să ne jucăm împreună, ca înainte...

„Galjero este o oportunitate unică pentru noi", a răspuns generalul. Imaginați-vă că americanii o vor prelua. Crezi că vor neglija mina de aur pe care o reprezintă acest monstru?

— Galjero refuză să colaboreze cu americanii şi tu ştii asta. El îi urăşte pe Washington Yankees de... Mult timp. Ceea ce vrea astăzi este să-şi împlinească destinul prin uciderea partenerului său. Acesta este singurul său obiectiv. Dacă o lăsăm să plece, va dispărea pentru totdeauna. Nu vom profita de cunoştințele sale,

este adevărat, dar nici americanii. A desena! Pentru binele tuturor...

„Americanii au bomba atomică", ne-a amintit Alantova. Dacă Galjero ne-ar da unele dintre puterile sale, am putea echilibra balanța.

— Dar oamenii de ştiință noştri lucrează la asta şi cercetările lor progresează rapid. Peste doi ani, cel mult trei, Moscova îşi va detona propria bombă. Este doar o chestiune de luni!

L are vocea Messing deraiată spre înalte. Pentru prima dată, micul emigrant evreu german şi-a pierdut cumpătul şi saliva amară i-a curgut în gură.

— Ce anume ați fost de acord cu Monti, Wolf? a întrebat Alantova. Care este planul tău?

— Monti trebuie să se asigure că alungă din URSS acest Nhuwwas, al cărui ajutor îl doreşte Galjero.

— Şi în schimb?

— L-am ținut prizonier pe unul dintre tovarăşii săi între zidurile noastre.

— Cum ar trebui americanul să pună mâna pe prizonierul Nhuwwas?

— Nu am nici cea mai vagă idee, şopti Messing în pragul colapsului. Părea competent şi l-am împins la limită. Oricât de îndrăzneț ar fi, mi-am spus că va găsi o soluție...

*

La fiecare două-trei ore, David Tewp mergea la uşa lui Garance de Réault pentru a verifica dacă are nevoie de ceva. De cele mai multe ori, bătrâna doamnă dormea şi ieşea din nou în vârfuri. Uneori, când franceza îi făcea semn să intre, el se aşeza la patul ei ca să o ia de mână şi să o distragă câteva minute cu o conversație frivolă. Dar Tewp nu fusese niciodată un maestru în a vorbi ca să nu spună nimic, frazele i-au căzut. Se întreba ce subiect să abordeze când un clopot a venit să-i spună că un anume domn Monti îl cere la recepție.

— Oh! Spuse Garance, aşezându-se pe perne mai energic decât

ar fi făcut-o un pacient autentic. Se pare că afacerile se ridică! Adu-ți prietenul aici. Nu vreau să ratez niciuna dintre cuvintele lui.

Când a intrat în cameră, Monti s-a buşonat din fumul medicamentelor care saturau camera. A crezut la început că Tewp este bolnav, apoi l-a văzut pe Garance de Réault în pat şi a rămas uimit. Jenat, Tewp a scurtat protocolul introductiv.

— M eu din Réault îl cunoaşte pe tot Galjero pe care l-a spus pentru a justifica prezența francezilor la Istanbul. Ne-am întâlnit în India când eram locotenent. Încrederea mea în ea este absolută.

— După cum vrei, admise Lewis cu jumătate de gură. Recunosc că nu am timp să mă cert. Iartă-mă că am ajuns la subiect fără preambul...

În câteva propoziții bine scrise, Lewis a povestit călătoria sa la Moscova, ceea ce aflase acolo de la Rodion, informatorul, şi cea a lui Messing, mijlocul NKVD. În fiecare etapă a acestei poveşti, Tewp îşi pierdea speranța de a atinge puțin mai mult obiectivul cruciadei sale împotriva Galjerilor.

„Cu siguranță, cădem din Charybdis în Scylla”, a spus el. Dar, de data aceasta, cred că aventura noastră se apropie de sfârşit.

„Nu mai este în discuție”, a protestat Monti. Messing a ținut un ostatic. Trebuie să facem totul pentru a o readuce pe Lemona. Nu ştiu ce decizi pentru tine, Tewp, dar voi respecta sfârşitul târgului.

— Adică să scoată acest numit Nhuwwas din lagărul său de prizonieri din mijlocul teritoriului sovietic?

— Da. Fără umbră de ezitare.

— Prietenii tăi de la OSS te ajută, cred?

Monti s-a îndreptat până la înălțimea maximă şi şi-a fixat privirea asupra lui Tewp.

— Nu. Este o operațiune pe care nu o pot organiza sau acoperi. Am vorbit lung cu Allen Dulles şi Bill Donovan la sosirea mea la Bonn. Turnul nefericit al călătoriei la Moscova i-a opărit. Ultimul lucru pe care l-au putut face pentru mine a fost să mă transfere la Istanbul prin Dakota. De acum înainte, ei sunt în afara jocului şi

nu vor să afle nimic despre activitățile noastre.

— Cum ai de gând să o faci, atunci, Monti?

— Nu ştiu încă, dar o voi găsi. Cu sau fara tine.

— Marea Aral, ai spus, senator? Întrebă Garance cu o voce mică.

— Da doamnă.

— Am locuit în aceste regiuni câteva luni după moartea soțului meu. Probabil că aveam douăzeci şi cinci de ani şi îmi păstrez o amintire excelentă. Dacă sunt încă în viață, unii bărbați de stepă păstrează, de asemenea, o anumită nostalgie. Ei bine, sper...

Atât în ochii lui Tewp, cât şi în cei ai lui Monti se auzea aceeaşi licărire de neîncredere.

— Doamnă, nu-i aşa...

— În procesul de a vă oferi serviciile mele ca ghid? Dar da, senator. Nu face fața asta!

*

— Deci, tovarăş general? Tu decizi: pe care o iei?

Aşezându-se peste o cutie de carton plină cu rumeguş, Grusha Alantova îi privi pe cei trei pisoi roşii care se zbăteau la concierge în clădirea de pe bulevardul Petrovsky.

— Ce vei face cu cei pe care nu îi voi alege?

— Nimeni nu o vrea. O să-i înec, desigur!

— Nu. Aşa că le iau pe toate trei.

— Foarte bine pentru tine, tovarăşe. Stai! Sunt ale tale. Acum eşti încărcat de familie!

Cutie sub braț, Alantova s-a întors la podeaua ei lângă scări, deoarece liftul, defalcat de o lună, încă nu fusese reparat. A eliberat animalele din bucătărie şi le-a turnat nişte lapte într-o farfurie. „Nu am avut niciodată o pisică şi aici adopt trei în acelaşi timp”, se gândi ea. Chiar sunt un prost bătrân! Întorcându-se în sufragerie, şi-a scos cizmele şi s-a aşezat cu fața la tablă de şah pentru a începe un joc singură. Alocându-şi alb pentru ea însăşi, îşi imagina că adversarul ei era Messing. A jucat mult timp în noaptea aceea, arătându-şi toată priceperea şi neutralitatea

perfectă. La mutarea 38, prostul negru a luat-o pe regina albă. La mişcarea 4 1, ultima turnură neagră şi cei doi cavaleri şmat pe regele alb. Cele trei pisici adormiseră de mult unul pe altul pe scaunul de lângă ea. Alantova se ridică fără să-i trezească şi se întinse. Noaptea era foarte avansată, dar nu simțea nicio oboseală. „Chiar şi atunci când nu eşti acolo, mă poți învinge, Messing", se gândi ea, privind trist tabla de şah. Aşadar, ridicând jacheta uniformă şi îmbrăcându-şi gluga, a ieşit în întuneric pentru a merge în ploaia de gheață până în Piața Lubyanka.

*

Patul Garance de Réault a dispărut sub hărțile întinse. Achiziționate chiar în dimineața aceea într-o librărie din Bazar, o jumătate de duzină de planuri fuseseră adnotate cu creioane colorate.

— Păcat că destinația noastră nu este la două mii de kilometri mai la est, oftă Garance. Am călătorit mai mult prin Mongolia lângă Lacul Baikal decât deşertul din Uzbekistan. În cele din urmă, vom face cu asta! Uită-te la asta, senator. Conform inițierii pe care vi-o propun, vom putea ajunge în URSS la două zile după sosirea noastră la Teheran.

— Si dupa aceea? Întrebă Monti.

— Linia de cale ferată se opreşte la Bender-Shah, la douăzeci de kilometri de graniță. În cel mai rău caz, vor exista sârmă ghimpată care să o traverseze. Apoi va trebui să ajungeți la munte cât mai repede posibil şi să vă strecurați spre nord. După aceea, va exista inevitabil o câmpie lungă de traversat. Vom evita toate oraşele: Khiva, Tachaouz...

„În zbor, asta reprezintă o călătorie de patru sute cincizeci de mile pe teritoriul sovietic", a comentat David Tewp. Fără ştafetă şi fără acoperire de niciun fel, prin deşerturi şi munți. Presupunând că nu suntem prinşi sau nu suntem prinşi în capcanele de pe câmp, atunci va trebui să intrăm într-o tabără bine păzită pentru a răpi un prizonier pe jumătate nebun pe care nu-l cunoaştem şi care ar putea nu vreau. Nici măcar să nu vin cu noi. Vă dați seama

de absurdul unei astfel de încercări? Şi nici nu menționez starea dumneavoastră de sănătate, doamnă.

— Mă duc cu tine la graniță. Voi negocia trecerea ta acolo cu triburi nomade. Este un pariu care nu este prea riscant. Atunci, este adevărat, voi fi o greutate mai mult decât un ajutor, aşa că voi aştepta întoarcerea ta la Bender-Shah...

Până în ultimul moment, David Tewp nu credea în realitatea planului inventat de Garance, nu putea accepta improbabilitatea acestuia. De-a lungul pregătirilor pentru călătoria la Teheran, colonelul a rămas pasiv, detaşat, aproape resemnat, consimțind toate deciziile cu simplă încuviințare a capului. Abia când Dornier a decolat de la escala Ankara şi s-a îndreptat spre nord spre ultimul oraş important dinaintea URSS, Tewp şi-a dat seama că nu este o nebunie, ci că cei doi tovarăşi ai săi intenționau serios să efectueze operațiunea. O ultima dată, a încercat să îi determine să renunțe la proiectul lor.

„Va dura săptămâni până să ajungem la Marea Aral", a țipat el, încercând să fie auzit în cabina zgomotos. Şi cum ne vom întoarce? Nici nu am vorbit despre asta!

— Vom improviza, Tewp, răspunse Monti. Întotdeauna avem...

— Vezi de unde ne-a ajuns! a glumit englezul.

— Nu mai ai timp să conversezi, Tewp! Decideți-vă acum. Renunță sau urmăreşte-mă, dar fără îndoială. Nu am de gând să te implor să vii cu mine.

Supărat, Tewp s-a scufundat în contemplarea masei de nori care se întindea la o mie de metri sub motorul cu trei motoare. În vechiul avion militar transformat în transport civil, sistemul de încălzire se lupta să mențină o temperatură acceptabilă. Tewp se întoarse spre Garance. Înfăşurat într-o pătură de lână pestriță, acesta din urmă îi făcu semn să se apropie.

„Simți că loveşti un perete, nu-i aşa, David? Oriunde te uiți, nu poți vedea un orizont...

Cu vocea înăbuşită de nodul din gât, Tewp a răspuns cu un simplu „da".

— Această căutare te mănâncă de prea mult timp. Din cauza ei, nu ai construit nimic...

— Ştiu, doamnă. Dar renunțarea este imposibilă.

— Chiar dacă moartea te-a aşteptat la capătul drumului?

— Viața mea nu contează pentru nimeni. În afară de tine, poate. Nu am nicio existență şi este în regulă. Doar o umbră poate urmări alte umbre...

*

Dacă ar fi fost mai tânăr, Wolf Messing ar fi putut să depăşească durerea rănii la picior şi să se concentreze suficient pentru a subjuga gardienii pe care generalul Alantova îi aşezase în fața uşii sale. Dar pe măsură ce se apropia de cincizeci de ani, a fost o ispravă dincolo de capacitățile ei. Timp de trei-patru ani, îl simțise, puterile i se slăbeau; A fost nevoie de mai mult timp şi efort pentru a hipnotiza un subiect pentru a-l face să-şi dezvăluie secretele. Messing încercase să lupte împotriva degradării facultăților sale forțându-se la diete speciale şi o viață sexuală mai puțin intensă, dar aceste lipsuri l-au costat mult, fără a încetini declinul darurilor sale. Îl speria, deşi era o realitate, el era totuşi singurul care ştia. Recursese la tot felul de trucuri pentru a-l acoperi şi până acum reuşise destul de mult să ascundă pierderea puterilor sale de la Stalin şi Alantova. Dar într-o zi acest adevăr va ieşi la iveală. Ce s-ar întâmpla cu el atunci? Toate privilegiile pe care le câştigase cu atâta drag îi vor fi luate. Nu ar fi existat nicio cină cu caviar în restaurantele rezervate celor mai înalți demnitari de partid, nici fete drăguțe din Odessa sau Minsk care să-i țină companie în patul său. Gata cu costumele sau pantofii personalizați. Încă o dată ca un om ca ceilalți, Messing va trebui să se întoarcă la fluxul din care venise. Perspectiva a fost de nesuportat pentru el. La gândul lui, o sudoare rece i-a mărgelit pe frunte. De aceea, eliminarea pericolului reprezentat de Dalibor Galjero a fost o prioritate absolută. Alantov, era sigur, nu trebuia încă să ia decizia asupra românului. Nimic nu s-a pierdut încă, a trebuit doar să ne luptăm. În ciuda durerii. În ciuda incertitudinii.

Da, luptă până la capăt...

*

O pistă de aterizare desenată pe o fâşie de iarbă la fel de verde ca gazonul unui câmp de rugby scoţian, două colibe de lemn, o magazie ruginită de tablă. O şosetă de vânt care plutea neagră deasupra unui stâlp de lemn negru. Aceasta a fost întreaga infrastructură a aerodromului Bender-Shah. Lewis Monti a fost primul care a luat podiumul, Garance de Réault l-a urmat câţiva metri, purtând o eşarfă, iar Tewp a adus partea din spate.

Multă vreme teatrul rivalităţilor mai mult sau mai puţin înăbuşite dintre Anglia şi Rusia ţarilor, apoi cel al liderilor sovietici, Iranul s-a emancipat cu mare dificultate de această dublă influenţă. În această ţară recent independentă, mândria naţională, mult timp subminată, a fost sporită.

— Persii sunt profund diferiţi de arabi, exp expoziţia lor Garance. Dacă majoritatea dintre ei profesează şiismul şi nu sunnismul, spre deosebire de majoritatea semenţilor musulmani, este mai mult să cultive o diferenţă aristocratică faţă de vecinii lor decât din convingere religioasă.

Monti ridică din umeri şi mârâi ca un urs. Observaţiile francezei nu au contat pentru el, el nu călătorise în aceste zone îndepărtate pentru a gusta culoarea locală şi voia să fie cunoscut.

În oraş, cei trei occidentali au găsit un hotel găzduit într-o clădire colonială veche datând din dominaţia rusă. Un portret gigantic al lui Nicolae al II-lea era încă tronat, intact, în sală – ceea ce evident nu-i deranja pe soldaţii Armatei Roşii care şi-au făcut casă acolo la începutul celui de-al doilea război mondial, deoarece nici măcar nu l-au avut. Tewp şi Monti au împărţit o cameră cu pardoseli deformate, acoperite cu praf şi pereţi de ipsos sfărâmiţi. Garance şi-a alocat o cameră mai mică, mai bine întreţinută, împodobită cu fresce naive reprezentând tribade absorbite de activităţi extrem de sugestive. Sub efectul unor reminiscenţe îndepărtate, franceza a adormit cu un zâmbet fericit care ar fi jignit violent modestia naturală a lui David Tewp, dacă ar fi

văzut-o.

A doua zi dimineață, Garance de Réault a simțit dureri violente în coaste. Fără suflare, tenul ei mai palid ca niciodată, a trebuit să facă un efort mare de voință pentru a cerceta orașul în căutarea unei mașini. Vorbind încă persan destul de bine, a fost condusă la un garaj unde câteva vehicule militare reformate dormeau sub prelate rupte. În schimbul a două rubine mici, ea a ales un vehicul all-terrain sovietic, în stare destul de bună, în ciuda găurilor de glonț care au emailat perimetrul corpului său. O stea roșie dispărută s-a întins peste capotă. Au cumpărat rechizite pentru câteva zile și cât de multă benzină au putut depozita în cutii de baie.

„Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru noi, doamnă de Réault", a spus David Tewp când pregătirile au fost finalizate. Vă vom însoți înapoi la aerodrom și vom aștepta cu dvs. Primul zbor către Teheran. Apoi vom pleca spre graniță și Dumnezeu cuva...

— Nu fi ridicol, colonel, răspunse Garance. Știi că nu poți scăpa de mine atât de ușor. Nu am venit aici doar pentru a-ți cumpăra o harpă veche și trei lăzi de curmale. Acum este momentul să devii cu adevărat util. Fără mine nu vei ajunge niciodată la Marea Aral...

Tewp oftă.

— Și ce vei face dacă refuz categoric să vii cu noi, doamnă?

— Prietenul tău, senatorul Monti, s-a adunat deja la cauza mea, tânăr, a declarat bătrâna, zâmbind încet. Dacă refuzi categoric venirea mea, Lewis te elimină. La fel de categoric...

— M eu din Réault știe ce vrea, omule, remarcă Monti bătând pe umărul englezilor. Și avem nevoie de ea. Hai, lasă-l să plece... Oricum, nu te-ai păcălit, știai de la început că se va termina așa.

— La doar o sută cincizeci de mile de aici până în nord-est, colonel, a văzut un om care ar putea fi capabil să dea o mână, a pledat din nou Garance. Dacă nu vin cu tine, el nu va fi niciodată de acord să te ajute. Senatorul are dreptate. Fă-ți un motiv. Haide, hai să intrăm acum și să urcăm la volan. Acest lucru vă va împiedica să vă gândiți excesiv!

Tewp nu a insistat. Monti şi franţuzoaica aveau dreptate. Nu întâmplător colonelul s-a oprit la Paris când s-a întors de la Londra pentru a se prezenta delegaţilor agenţiei Xander. A nega ar fi fost semnul unei ipocrizii confuze. Întorcând cheia, a încălzit motorul cu un minut înainte de a lansa vehiculul pe drumul nordic. Garance luase loc lângă el. Liniştit în spate şi strâns între provizii şi cutii de gaz, Mon ti se gândi la gânduri pe care nu voia să le împărtăşească.

*

În mica sticlă umflată, vodca poloneză colorată cu iarbă de bivol avea reflexe de pelin. Wolf Messing luă o înghiţitură şi îşi puse ceaşca la loc, trântind-o pe tavă.

— Cât timp mă vei ţine prizonier în biroul meu? l-a întrebat pe Alantova. Chiar credeţi că aceasta este o situaţie care va fi suportabilă pentru foarte mult timp, tovarăş general?

Fără să răspundă, Grusha Alantova deschise perdelele şi întoarse mânerul ferestrei pentru a lăsa aer rece în cameră.

— Am adoptat trei pisoi cu o zi înainte, noaptea trecută. Trei roşcate. Ti-am spus?

O venă albastră a crescut pe fruntea lui Messing şi fălcile i s-au strâns.

— Este a doua oară când mi-ai adus aceste animale, tovarăşe. Se pare că îţi ocupă gândurile mai mult decât mine sau Galjero...

— Sunt zbuciumate, ştii. Nu vă puteţi imagina ce pot provoca daune într-un apartament aceste creaturi care cântăresc doar câteva grame! La picioarele mobilei arată deja semne de zgârieturi şi unele dintre cărţile mele sunt rupte de dinţii lor mici.

„Crede că simpatizez cu necazurile tale interne, Grusha, dar acestea sunt probleme pe care ţi le-ai creat. Eşti o victimă dispusă pentru mine.

— Exact ca tine, dragul meu Lup! Şi tu eşti pe deplin responsabil pentru situaţia ta actuală. Necazurile tale se nasc din frica ta. Dacă te-ai fi confruntat cu problema pe care ţi-o pune Galjero, nu ai fi agăţat pe buzele mele pentru a-mi cunoaşte starea

de spirit.

Inima lui Messing a început să bată mai repede.

— Te-ai hotărât în sfârşit?

— Da, a recunoscut Alantova. Şi vă voi spune ce se va întâmpla de acum înainte cu voi, Galjero şi acei occidentali pe care i-aţi încurajat în mod inconfundabil să ne încalce teritoriul.

*

Era un rând dublu de fire ruginite, înşirate între mize metalice. Peste zeci de kilometri, graniţa a fost redusă la acest cablu subţire de metal. Fără turnuri de veghe, fără buncăruri, fără posturi de pază sau bariere de contrabalansare. Şi nu mai mult de o patrulă la fiecare trei săptămâni pentru a repara breşele practicate cu o forceps mare de către nomazii kazahi.

David Tewp îşi trecu mâna peste faţă. Briciul nu-i zgâria pielea de câteva zile şi obrajii îi mâncau. Oprise vehiculul lângă un decalaj de douăzeci de picioare, prima descoperire după ce înconjurase zadarnic linia la mai mult de o sută de mile nord-est de Bender-Shah.

— Trecând de acest punct, vom intra în Uniunea Sovietică. Eşti încă sigur că vrei?

— Sigur, a răspuns Monti.

— Cu siguranţă, a susţinut Garance.

Tewp închise ochii o clipă. Pentru a-şi da curaj, s-a gândit la Habid Swamy şi la copiii din Calcutta ucişi de Galjero. Folosind furia născută din acele amintiri ca stimul, a trântit nervos pedala de gaz şi a trecut linia, furia în stomac. A condus patru zile la rând fără să accepte că Monti ar putea prelua, în ciuda contracturilor din braţe şi picioare pe care scurtul oprire de la prânz nu le-a risipit. Garance a indicat direcţia – vagă, judecată după judecată. Compasul pe care îl obţinuseră de la Bender-Shah nu a fost de niciun folos: panicat de magnetismele naturale prea puternice, acul se întoarse în toate direcţiile fără să vrea să se fixeze singur. În zori, prin urmare, au luat soarele răsărit ca punct de reper, şi-au corectat direcţia plantând un băţ în pământ la ora zenit,

apoi, în seara bivo uac, Garance s-a întins pe o pătură pentru a studia seiful. Faceți bilanț observând stelele. Franceza ştia numele stelelor din exterior, le ştia în limba ei maternă şi în alte cincisprezece moduri.

— În acest sezon, triburile s-au mutat mai spre est. Trebuie să mergeți înainte pentru a le găsi, a spus ea.

— Cât mai?

— Mai puțin de o săptămână, senator Monti. Dacă norocul este de partea noastră...

— Si altfel?

Garance nu răspunse, dar cu vârful toiagului ei urmăreşte un semn de întrebare în nisip. Totuşi, norocul le zâmbeşte. După alte trei zile de traversare a unui peisaj pustiu, au văzut fum crescând în aerul uşor al soarelui. Era o tabără kazahă formată din patru yurturi joase şi douăzeci de cai închişi într-o incintă de frânghie. Mici şi robuste, fiarele erau excelente pentru stepele scurte şi marginile deşertului, dar incapabile să sară peste garduri vii, să alerge prin râuri umflate sau să alerge mult timp pe câmpuri îngrăşate.

Garance s-a ocupat singură de primul contact. Impresionați de această bătrână cu pielea albă, apărută de nicăieri, care vorbea limba lor cu un accent necunoscut, nomazii au fost convinşi să împartă focul lor cu străini. Monti şi Tewp au băut şi au mâncat din toată inima ceea ce li s-a oferit, neştiind în ce muşcă. La sfârşitul mesei, o femeie a zdrobit boabele de cafea într-un cilindru lung din lemn care a fost folosit şi pentru măcinarea grâului sălbatic. Abia udă cu puțină apă clocotită, preparatul era puternic, negru ca cerneala şi gros ca argila fină. Într-o mare ceremonie, căpetenia a condimentat amestecul cu un vârf de pulbere pe care l-a scos dintr-o cutie. Englezul şi americanul au mulțumit fără să înțeleagă. Garance i-a mulțumit, apoi, sorbind lichidul care ardea în înghițituri mici şi respectuoase, s-a amuzat privindu-l pe engleză şi americanul înghițind fără să vrea cenuşa ultimei înfrângeri a familiei, împrăştiată în băutură pentru a

atrage norocul călătorilor.

În timpul acestei întâlniri, Garance a adunat informații care i-au permis să ghideze mai bine expediția. Franceza şi însoțitorii ei nu mai erau singuri în deşert. În fiecare zi, au preluat conducerea unui trib sau clan a cărui poziție exactă i s-a spus şi, aproape în fiecare seară, au găsit refugiu printre aceste noi gazde care i-au trimis înapoi în zori, la vecinii lor. Deşertul este un gol, o singurătate, o absență doar pentru orăşeni. Dimpotrivă, pentru nomazi este un loc viu, cu riturile şi legile sale, obiceiurile şi necesitățile sale. Şansa nu-şi are locul acolo. Garance o ştia pentru că a călătorit mult timp prin stepe, tundre, erg-uri şi mauri. Oricât de bătrână era, nu-şi pierduse nimic din intimitatea cu natura şi nici din dragostea ei pentru frumusețea lumii care se simte mai puternic în zone îndepărtate decât în alte părți. Uneori îi cerea lui Tewp să oprească maşina pentru o clipă pentru a contempla, timp de câteva minute, reflexia norilor de pe imensa oglindă a câmpiei de nisip sau ploaia suspendată deasupra unui pârâu. Docil, Tewp s-a conformat întotdeauna şi adesea chiar a stat liniştit lângă ea. Aceste opriri au fost bune şi pentru el. Monti, la rândul său, a rămas deoparte, neînțelegând de ce ceilalți doi pierdeau timp prețios în acest fel.

— Crezi în Dumnezeu, senator Monti? O întrebă Garance într-o zi când simți o privire mai severă asupra ei decât de obicei.

— Nu, doamnă, răspunse aproape sfidător italo-americanul.

— Tu faci bine. Este un concept de imbecilitate profundă. Nu trebuie să crezi în Dumnezeu, trebuie să crezi în mult mai mult decât atât. Trebuie să credem în divin... Această țară emană divinul prin toate stâncile sale, toate cerurile sale. Apa divină şi ne hrăneşte, senator Monti. El ne dă puterea de a continua căutarea noastră. Duşmanii noştri au uitat multă vreme să o contemple. Această capacitate de deschidere către lume ne diferențiază de ele. Crede-mă, este o distincție să fii cultivat cu pasiune, cu riscul de a te comporta şi ca monştri...

Dar orgoliul nu afectase indiferența lui Monti. În ciuda a tot ce a

trecut prin viață şi, în ciuda, chiar, a paralelei uimitoare pe care nu a încetat niciodată să o facă între Garance de Réault, mama sa Leonora şi bunica sa Giuseppina, refuzul ştie să dea cea mai mică valoare misticismului franțuzoaica. De luni de zile, mintea lui Monti a fost acoperită de o angoasă care l-a cuprins şi că această lungă derivă în deşert s-a exacerbat. În fiecare noapte era ultimul care adormea şi în zori primul care se trezea. La fel ca un copil, el continua să întrebe când se va încheia această călătorie şi când se va întoarce timpul concret pentru acțiune. Réault îi spunea în permanență să aibă răbdare şi îi reaminti că este mai bine să se apropie de Aral cu prudență pe cărările deviate ale nomazilor, decât să se grăbească pe o linie dreaptă pe o pistă cu riscul de a fi prins prostesc de o patrulă sovietică.. Desigur, asta ştia Monti şi nu a fost suficient de prost pentru a-l contesta. Cu toate acestea, cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai mult îi creştea disconfortul.

A venit un moment în care a început să se teamă să-şi închidă pleoapele. Niciunul dintre gândurile sale nu era suficient de puternic pentru a-l distrage de la amintirea nopții petrecute la Cabaret Flandra când, redus la starea de păpuşă, fusese obligat să se unească cu Laüme Galjero şi să se răspândească în burta creaturii pe care o jurase să piardă... Dar trăise cu adevărat acea noapte de groază sau visase la asta? Nu putea să spună. Cu siguranță, toate simțurile lui fuseseră marcate cu un fier fierbinte la această întâlnire, şi-a amintit luminile şi formele care evoluează în bar. Auzul său păstrase amprenta vocilor şi sunetelor. Pielea ei încă tremura de contactul corpului lui Laüme. Şi-a amintit, ca şi când l-ar fi inspirat, parfumul intim al lui Galjero şi a gustat încă dulceața băuturii roşii pe care o băuse la tejghea cu Preston Ware şi Maddox Green, înainte de împerecherea forțată cu asta. Pe care l-au numit Isis cel Negru, Marea Zeiță în acelaşi timp maternă şi distructivă, virgină şi întinată, dintre care susțineau că Laüme era întruparea. Amintirea lui a fost un burete care a dezlegat acele indicii care au fost luptate de prea mult timp. Cu fiecare minut,

bariera mentală ridicată dureros pentru a cuprinde atacul acestui coşmar se prăbuşea un pic mai mult.

Atunci când au trecut graniţa în Republica Uzbekistan, Monti nu a mai putut ascunde starea sa. Deja, Garance observase în fiecare zi manifestarea lui rea şi a dorinţei sale de izolare. Tewp, a crezut că senatorul este îngrijorat de soarta prietenului său ţinut ostatic de roşii sau că este îngrijorat de Thörun Gärensen, a dispărut săptămâni întregi lăsând în urma sa indicii care sugerează cel mai bine un abandon., În cel mai rău caz o trădare. În realitate, Monti era incapabil să aibă grijă de oricine altcineva decât el, deoarece disperarea lui era mare şi sufletul îi era spulberat.

Într-o dimineaţă, Réault şi Tewp au descoperit când s-au trezit că senatorul a părăsit bivacul. Paşii lui, totuşi, nu erau greu de urmat, nici măcar nu încercase să-i ascundă. L-au găsit la câţiva kilometri depărtare, acoperit de praf şi nisip, prosternat într-o crăpătură goală dintre două stânci, arzând de febră şi pe jumătate delirant. L-au dezbrăcat, i-au spălat corpul şi au scos din trusa de prim ajutor pentru a-l trata cât de bine au putut. Ziua a trecut astfel. Seara, sicilianul şi-a deschis pleoapele şi a putut să se ridice. Mintea lui se liniştise şi inima luase un ritm lent. Cuvintele i-au venit în mod natural. De parcă s-ar fi curăţat de vrajă, a dezvăluit apoi secretul nopţii sale la Cabaret Flandra, fără să ascundă nimic, fără să denatureze nimic. Povestea lui s-a terminat, Garance l-a privit cu mare compasiune, dar Tewp a tăcut mult timp. Cu ani mai devreme, în timp ce era încă în India, i se părea că Laüme se strecurase în pat într-o noapte şi îl forţase să se unească cu ea. Cuvintele pe care le folosise Monti, ar fi putut să le rostească. Emoţiile pe care le simţise *darul*, le ştia şi pe ele. Dar trecuseră ani de atunci şi, oricât de puternică ar fi fost viziunea, aproape că o uitase. Cu toate acestea, mărturia americanului a adus această amintire îngropată la suprafaţă, iar pe faţa colonelului a fost pictată o mare frământare. Garance a observat-o şi a ghicit adevărul.

„A venit şi la tine, nu-i aşa, David? spuse ea cu o voce goală.

— Da. Am vrut să cred multă vreme că a fost doar un delir nocturn, un vis ruşinos. Dar nu mai sunt sigur. Poate că Laüme Galjero s-a întins cu adevărat lângă mine...

Niciunul dintre cei trei călători nu a putut să doarmă în acea noapte. Prea multe întrebări au rămas fără răspuns. Dimineața, Tewp a repornit motorul în ciuda oboselii şi a descurajării care coborâse din nou asupra lui. Nu au făcut douăzeci de mile în acea zi, pământul era atât de rupt. Au fost de două ori blocați în jgheaburi şi au petrecut ore întregi lucrând la curățarea roților de un nisip atât de fin încât curgea ca un lichid între degete, dar, seara, au găsit în cele din urmă pe bărbatul pe care îl căutau. Garance de Réault în aceste întinderi imense.

Prizonierul mării goale

Se întâmplase cu vreo treizeci de ani mai devreme. Aproape unsprezece mii de zile. Peste două sute şaizeci de mii de ore... Şi totuşi niciun detaliu nu fusese şters din memoria lui Ga rance de Réault. Franceza nu mai era atunci o tânără, stătea exact în mijlocul vieții sale. Chiar înainte să lovim „cealaltă parte a dealului", aşa cum spun anglo-saxonii – sau poate a fost imediat. Garance îşi amintea că trecuse de punctul de neîntoarcere, nu simțise nici frică, nici teroare sau descurajare, ci o gravitate, chiar o eliberare bruscă. Acum se face cel mai mare, fiica mea, îşi spuse ea. Viața nu mai poate lua nimic de la mine, din moment ce cobor direct la mormânt. Şi nu a fost o recunoaştere a eşecului sau expresia amărăciunii, ci sentimentul unei noi libertăți, a unei a doua copilării în care totul – da, totul – a fost posibil din nou.

La sfârşitul primului război mondial, Garance a fost adăpostit de frământările lumii. O retrasă voluntară într-o lamazerie din munții tibetani, nu ştia nimic despre soarta armatelor franceze sau engleze care luptau în tranşee împotriva Germaniei Kaiser Wilhelm şi nici despre scufundarea Rusiei la Moscova sau la Ekaterinburg. Ochii lui nu vedeau decât lanțul muntos şi, dedesubt, văile luxuriante unde râdeau bubuind. Mintea ei era

plină de frumusețe şi înțelepciune. O umbră, totuşi, i-a pătat gândurile, o umbră intimă şi secretă, pe care un om nu o putea cunoaşte. Din ce în ce mai des, uneori fără să-şi dea seama, îşi trecea mâna peste stomac şi îi părea rău că nu rodise. „Am trăit bine, s-a gândit ea, şi vreau să trăiesc din nou. Dar, ca să ştiu totul, trebuie să fiu mamă...” Adunându-şi micul bagaj, şi-a îmbrăcat jacheta mare de piele, şi-a legat mânecile de vițel în jurul picioarelor şi a plecat spre bărbați. „Ce fiu aş vrea? Se întreba în timp ce mergea, singură, o pistolă îi alunecă prin centură, de-a lungul cărărilor pietroase. „Da, ce fiu aş vrea? Pentru că era sigură că va naşte un bărbat. O llama o prezisese într-o zi şi o văzuse de multe ori în vis... „Vreau un fiu înalt şi frumos”. Un fiu liber, mai presus de toate...”

Garance nu s-a întors în Occident pentru a căuta un tovarăş de rasă. S-a îndreptat spre deşerturi şi stepă, unde ştia că copilul ei ar putea creşte fără să cunoască granițe şi să meargă fără să descalece vreodată... A mers mult timp. A întâlnit bărbați puternici şi sănătoşi, care i-au plăcut şi pe care i-ar fi putut seduce cu uşurință, dar, de fiecare dată, a renunțat şi a preferat să-şi continue drumul. Într-o zi extrem de rece, a ajuns la un erg imens, a cărui podea netedă sclipea ca o oglindă la soare. Un trib stătea acolo, parcă din zilele Hoardei de Aur, alcătuit din călăreți cu cizme de piele uzate, tunici de mătase rupte şi mănuşi căptuşite pe care se odihneau şoimii. Au fost aceştia ultimii supraviețuitori ai Imperiului Khazar? Descendenții prinților păgâni măturați de armatele profetului? Sau un amestec al tuturor acestor popoare care, de la Samarkand până la întinderile din Tartary, dominaseră cândva lumea şi care nu erau acum decât păstori fără alte bogății decât amintirile şi mândria lor? „De la un astfel de bărbat îmi doresc un fiu”, şi-a spus Garance. Aşa că s-a apropiat fără teamă de ei şi le-a arătat că este frumoasă. Liderul nomazilor o lua în brațe şi o poseda cu tandrețe. În câteva îmbrățişări, el i-a dat fructele pe care le aştepta. A rămas nouă luni în trib, fără a fi pusă nicio întrebare, fără a fi maltratată. Stomacul

îi creştea şi era fericită. În cele din urmă, când a simţit că se apropie ora eliberării, a găsit un copac frumos ale cărui rădăcini se aruncă în plasa unui torent. Sprijinându-se de trunchiul aspru, se ghemui în valuri şi lăsă copilul să vină. Era un fiu. Ea l-a prezentat vântului şi pământului, apei şi focului soarelui şi l-a numit Pahlavon, care înseamnă „curajos" în vechea limbă a perşilor. În chiar seara naşterii sale, ea a pus copilul în braţele tatălui său Botirlik. Ea îi şopti la ureche numele pe care îl alesese pentru copil şi plecă fără să se uite în urmă. Făcuse o muncă de viaţă şi era cea mai împlinită dintre femei...

*

Botirlik nu mai avea dinte; părul ei gros se rărise în vântul de treizeci de primăvară, atât de mult încât îi puteai vedea craniul roz dedesubt. Dar Garance îl găsea totuşi plin de nobilime. Din moment ce laba unui urs i-a rupt coloana vertebrală în timpul unei urmăriri, el nu mai era chiar şeful tribului său, deşi memoria şi înţelepciunea lui au rămas vii. Picioarele paralizate, îşi petrecea zilele fumând tutun negru, instalat pe o pivniţă străpunsă, pusă deasupra frunzelor puturoase. Chiar şi în aer liber, mirosul care plutea în jurul bătrânului era greu de suportat. Colonelul David Tewp şi senatorul Lewis Monti l-au lăsat pe Garance să discute cu el, crezând că bătrânul este doar un alt far care îi va trimite a doua zi într-o nouă etapă, tot mai adâncă în adâncurile deşertului. Dar când i-au văzut pe toţi oamenii tribului adunându-se în jurul şchiopului şi şchiopului vorbind cu ei ca nişte copii, au simţit că, probabil, monotonia călătoriei lor era pe cale să se termine. După o pauză interminabilă pe care a ascultat-o fără să vorbească o singură dată, franceza s-a întors la ei, însoţită de un tip ciudat cu ochi albaştri şi cu nasul drept.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, începu Garance. Cu siguranţă mă veţi judeca greşit – mai ales dumneavoastră, *domnule* Tewp! V-aş fi minţit cu bucurie pe amândoi, dar menţinerea aparenţelor nu mai este o prioritate. Deci, iată-l pe Pahlavon, a spus ea, arătând spre bărbatul de lângă ea. Este singurul meu copil şi, gândeşte-te la

mine ce îți place, nu l-am mai văzut din ziua în care s-a născut!

Tewp se încruntă şi Monti îl ridică. Dorind să comenteze ştirile, au reuşit să bâlbâie doar câteva cuvinte rupte, fără urmărire. Garance s-a amuzat.

— Din moment ce unanimitatea pare să fie asupra inutilității acestor informații, vă pot spune acum veştile bune...

— Ce veşti bune, doamnă? a întrebat Tewp, clătinându-se între milă de bătrână sau milă de ea.

— Pahlavon este un fiu bun. El este de acord să ne ghideze cât mai aproape de obiectivul nostru.

— Ştie unde este tabăra? A intervenit Monti. Este încă departe?

— Cinci sau şase zile, potrivit lui. Dar de acum înainte trebuie să fim foarte atenți. Sovieticii patrulează această regiune mai mult decât în interiorul țării. Malurile Aralului au devenit o zonă strategică de la apariția omului lor de ştiință nebun...

Tewp şi Monti nu au observat mențiunea. Amândoi ştiau că în Kremlin, Stalin dăduse carte albă unui om de ştiință agronom luminat, pe nume Lysenko, pentru a efectua gigantice experimente agricole, destinate să producă cartofi din grâu, roşii din lucernă şi să cultive culturi în mijlocul deşertului pietros. Aceste proiecte faraonice şi nebuneşti au necesitat multă apă, motiv pentru care zeci de mii de prizonieri sapaseră de ani buni canale pe malul mării interioare pentru a iriga pustii uneori la câteva sute de kilometri distanță.

— Şi când vom fi lângă tabără? a întrebat Tewp. Fiul tău are o soluție care să ne ajute să scăpăm de Nhuwwas?

— Totul la timp, colonele. Plecăm mâine dimineață în linie dreaptă şi este deja un mare pas înainte!

*

În vehiculul militar, călătoria a durat efectiv cinci zile. Tăcut, bărbatul nu îndrăznea adesea să-şi întoarcă ochii spre mama sa, nu din teamă sau supărare, ci mai degrabă din respect. Când, foarte tânăr, şi-a întrebat tatăl despre identitatea celui care îi dăduse viață, Botirlik i-a spus că într-o zi a apărut la orizont o

femeie mică cu ochi uşori şi piele foarte albă sub pete. Iarbă care îi pătase obrajii. Şi frunte. Se dăruise lui, îi făcuse un fiu înainte de plecare, să nu se mai întoarcă niciodată. „Cred că a fost un fel de *pariu*", îi spusese el. O zana. Şi tu, Pa hlavon, eşti un copil de zână..." Apoi Botirlik l-a aruncat pe băieţel în faţa lui pe calul său şi amândoi au galopat râzând până când cerul a izbucnit cu un milion de stele.

Pahlavon nu mai era copil de multă vreme, dar credea totuşi că mama lui nu era o femeie ca ceilalţi. Chiar dacă a găsit-o îmbătrânită şi bolnavă, corpul ei s-a mototolit şi i s-a decolorat părul, s-a gândit că este mândru că a ieşit din ea. La bivacul de seară, nu au aprins un foc de teamă să nu fie văzuţi. Cu cât căldura zilei era puternică, frigul îngheţat al nopţii era aspru. Deşi dormea învelită în trei pături, Garance tremura necontenit. Pahlavon se întindea apoi împotriva ei şi o apăsa în groapa stomacului pentru a-i împărtăşi căldura.

Într-o zori, în timp ce ceilalţi încărcau maşina, franceza şi-a luat rulmenţii şi a săpat o gaură la câteva zeci de metri de pistă, în care şi-a depus geanta plină cu aur şi pietre preţioase. Din răutate, a dormit acolo şi ultimele două sticle de Nuits-Saint-Georges pe care le cumpărase la Paris de la un negustor de la Pavillon Baltard, în noaptea în care venise Tewp să o ia. La capătul unui platou lung de pământ crăpat, a început o pistă, o cicatrice subţire a drumului formată din două benzi mai uşoare lăsate de trecerea regulată a autovehiculelor.

„Sovieticii patrulează aici de două ori pe zi", a explicat Pahlavon. O dată într-o direcţie dimineaţa, o dată în cealaltă seara. La sfârşitul acestui drum, la cinci ore de mers cu maşina, se află tabăra pe care o căutaţi.

— Foarte bine, spuse Tewp în timp ce Garance traduce cuvintele tânărului. Si acum? Cine îmi poate spune ce ar trebui să facem? Monti? Tu eşti cel care te-ai repezit în această poveste. Sper că v-aţi gândit la o soluţie...

„Să terminăm mai întâi această ultimă secţiune", a spus

americanul. Atunci îți voi spune.

Tewp a oftat şi a repornit maşina. După două ore petrecute în frâu pe pietre, Monti a văzut brusc un nor de praf crescând în spatele lor.

„Vom avea companie”, a spus el, trăgându-şi automatul de sub subsuoară şi împingând un cartuş în spate. Du-te, Tewp!

Aruncând o privire îngrijorată în oglinda retrovizoare, colonelul a trecut la treapta mare, dar vehiculul lor nu a fost suficient de rapid pentru a-i depăşi pe cei care i-au urmărit. Mai repede, în ciuda armurii lor grele, două mitraliere i-au înconjurat curând şi i-au forțat să se oprească. Rezistența ar fi fost o prostie: cu armele lor duble montate pe o turelă, maşinile ar fi rupt maşina şi ocupanții ei în câteva secunde.

Trei soldați, conduşi de un subofițer, au ieşit din cabină şi i-au amenințat cu armele lor. Réault vorbea excelent rusă. A început negocieri la care Monti nu înțelegea prea multe. După ce a lucrat alături de sovietici în 1944 şi 45 pentru a recupera soldații hinduşi înrolați cu forța în trupele germane, el a avut doar o vagă amintire a expresiilor irelevante. Din conversație, el surprinde doar interjecții.

— Aceşti domni vor căuta maşina, îi avertizează Garance. Lasă-le la ei şi totul va fi bine. Cred că sunt pe drumul cel bun.

Aşezate pe tabla unuia dintre tancuri, Tewp, Monti şi Pahlavon, cu mâinile pe ceafă, aşteptau ca soldații să pradă maşina. Pături, rechizite, ustensile, sovieticii au împărțit toate echipamentele călătorilor şi le-au confiscat armele. Cu o mişcare de inimă, colonelul Tewp şi-a văzut credincioasa lui Webley cabană în centura unui sergent murdar, în timp ce Monti a fost eliberat de automatul său şi Réaultul celor doi colți ai săi marini americani, oricum mult prea greoi pentru ea. Pahlavon avea doar un pumnal lung şi curbat, dar oricum a fost furat.

— Aşa numiți „a fi pe drumul cel bun”, doamnă? Monti a şoptit în şoaptă. Mă întreb ce se întâmplă când nu eşti optimist!

Dar Garance a zâmbit doar înainte de a arunca o propoziție în

rusă. O propoziție al cărei ton era acela al unui ordin, nu al unei pledoarii. De parcă l-ar fi ascultat de fapt, soldații au început să scoată bancheta din spate a maşinii. Au descoperit, înfăşurate într-un strat triplu de ziar, două mici bare de aur lustruite care poartă ştampila Băncii Franței şi un diamant suficient de mare pentru a trezi dorința de a deține mai mult. Cu exclamații vesele şi râsete, lingourile treceau din mână în mână, dar piatra rămânea în buzunarul rangului. Acesta din urmă, un bărbat de înălțime medie, cu obraji umflați şi buza tăiată, s-a apropiat de Garance pentru a începe o nouă conversație în confidențialitate. După trei-patru minute de pală în care, de mai multe ori, şi-a pus teatral capul în mâini, a părut în cele din urmă să se predea argumentelor francezei.

— Mă înşel sau bătrâna femeie bună le înconjoară în lățimi mari? Lewis Monti mormăi către colonelul englez.

— Totul este posibil cu ea, senator.

— Aş prefera să o cunosc la vârsta aceea decât la douăzeci de ani, a replicat Monti. Trebuie să fie un copil dracului!

În ciuda tensiunii, Tewp nu s-a putut abține să nu chicotească. Sentinelele care le vegheau latrau pentru a le face să tacă. Au trecut câteva minute înainte ca Garance să se întoarcă la ei, sprijinindu-se acum pe brațul lui Red de parcă ar fi fost bunica lui.

— Puteți renunța, domnilor, a spus ea cu o voce uşor tremurândă. Tranzacția este încheiată. De acum nu mai suntem prizonieri şi gardieni, ci asociați!

*

Strânşi în cabina îngustă a autorității sovietice batjocoritoare, Réault, Tewp, Monti şi Pahlavon au făcut tot posibilul pentru a nu suferi prea mult de mirosul dezgustător de sudoare şi grăsime care domnea acolo. Stând vizavi de ei, doi soldați arătau bine asupra lor, dar degetul arătător alungit nu se mişca departe de declanşatorul armei care stătea peste genunchi. După o oră bună de mers cu maşina, maşina s-a oprit şi au fost eliberați. Noaptea cădea. Foarte aproape, dincolo de o stâncă de pământ galben,

pluteau lumini ciudate cu reflecţii dansând ca valurile.

„Tabăra este la aproximativ o milă în spatele acestei dune”, i-a spus sergentul lui Garance. Te las aici cu un singur om. Pe jos, ştiu că nu vei putea fugi. Nu există încotro şi apoi eşti bătrân. Chiar dacă tovarăşii tăi te-ar purta, nu ai ajunge departe. În zori, mă voi întoarce cu prizonierul şi ne vei conduce până acolo unde spui că ţi-ai ascuns restul de aur. Dacă aţi mințit, vă vom împuşca pe toţi cinci. Parcă am spus...

— Aşa este, sergent, a fost de acord Garance cu atâta detaşare ca şi cum ar fi vorbit cu un buton la hotelul Crillon.

Cele două vehicule blindate cu stele roşii au urlat motoarele şi au dispărut în umbrele deşertului. Pahlavon şi-a acoperit mama cu haina lungă de piele şi a îmbrăţişat-o. Garance părea în cer.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus, în acea noapte celebră când ai bătut acasă la mine pariziană, colonel Tewp?

— Ce mi-ai spus, doamnă?

— Ţi-am spus că ai venit la mine pentru că te-am sunat. Am avut nevoie de tine, colonele, mai mult decât ai avut nevoie de mine. Vă daţi seama astăzi?

Colonelul Tewp i se strânse gâtul. Ochii s-au năpustit intens asupra elevilor lui Garance, el a înţeles acum de ce bătrâna insistase atât de mult să facă parte din călătorie.

„Pentru oameni ca noi, nu este un accident, Tewp. Niciodată!

„Ivan este de acord să ne lase să aruncăm o privire din vârful movilei”, a anunţat Monti, bătându-l pe colonel Tewp pe spate. Opreşte-te să mai visezi, bătrâne, şi la fugă! Nu ai vrea să ratezi asta...

Tewp a urmat exemplul cu americanul. Într-un singur dosar, în spatele rusului, au pătruns până la vârful dunei, apoi au privit în jos peisajul care se întindea în faţa lor pentru o lungă perioadă de timp. La două-trei sute de metri distanţă, perfect vizibile sub proiectoare gigantice care luminau locul mai bine decât în plină zi, mii de bărbaţi în capace gri, târnăcopi şi lopeţi în mână, erau ocupaţi să sapă canale largi şi adânci. Stând pe podiumurile de

fier, turnurile de veghe şi protejaţi de mile de sârmă ghimpată, gardienii înarmaţi îi priveau pe prizonieri. Monti dădu din cap în fundul şanţului principal către o uşă colosală de oţel, montată ca o încuietoare.

— Marea trebuie să fie chiar în spate, şopti el. După ce vor termina canalele şi vor deschide acest canal, Aral se va goli ca o cadă comună...

Tewp rămase tăcut. Închizând ochii, el i-a mulţumit Raiului că l-a scutit de a căuta singur prizonierul Nhuwwas în acest furnicar uman, în acest labirint de cazarmă, cazarmă, halde, gunoi şi halde unde nu erau prizonierii. Nu au fost trataţi mai bine decât sclavii antichităţii. Revenind la Garance şi Pahlavon, Monti şi Tewp au povestit ceea ce văzuseră. La sfârşitul poveştii lor, Pahlavon a lansat o tiradă pe care numai mama sa o putea înţelege.

„Sovietelor nu le plac nomazii", a tradus ea. Îi obligă să renunţe la modul lor de viaţă şi să se mute în oraşele pe care le construiesc pentru ei. Când refuză, îi recrutează cu forţa aici sau în alte părţi ale şantierului, sau îi deportează în Siberia ca duşmani ai statului.

— De ce tribul fiului tău nu părăseşte aceste teritorii? Întrebă Tewp. Graniţele sunt îndepărtate, dar nu sunt inaccesibile.

— Ai absolut dreptate. Cred că le lipseşte doar impulsul dat de o femeie cu caracter...

Nimeni din grupul lor nu a dormit în noaptea aceea. În zori, Garance l-a văzut pe Tewp închizând ochii şi începând să adoarmă.

— Care este peisajul pe care îl preferaţi? întrebă ea la urechea lui.

— Zona rurală engleză în aprilie.

— Aveţi amintiri bune despre masa pe care am luat-o împreună la Les Halles?

„Excelent", a răspuns el, schiţând involuntar un zâmbet.

— Şi ce părere ai despre Davi d Tewp?

— David Tewp este cineva care face tot posibilul, *doamnă*.

Oftă de plăcere.

— In cele din urma! Iată-vă, *domnule* Tewp.

*

Tovarăşii săi lăsaseră soldatul de serviciu alături de străini o cutie de cafea rece, trei lămâi şi o sticlă de vodcă. Dacă păstra alcoolul pentru el însuşi, Ivan a abandonat alte alimente în vest şi în nomadă. Monti îşi termina ceaşca de cafea cu o grimasă, când sunetul unui motor a răsunat. După cum a promis, patrula a revenit să-i caute. Odată ce maşina blindată mare s-a oprit, sergentul a sărit la pământ şi a doborât un bărbat. Îmbrăcat în gri ca prizonierii, acesta era înalt, dar bătrân. Părul lung şi cenuşiu i-a încadrat faţa slăbită. Barba lui de câteva luni, zburlită, încâlcită în noduri, îi dădea aspectul unui cerşetor sau al unui nebun. În ochii lui era doar o scânteie slabă.

— Îți aduc omul pe care îl cauți, îi spuse sergentul lui Garance. Acum conduceți-ne la comoară.

— Cine eşti tu? a întrebat-o pe franceză prizonierul în engleză.

Însă bărbatul a rămas fără răspuns. Ea şi-a formulat întrebarea în farsi şi apoi în rusă.

— Numele meu este Nhuwwas, apoi a răspuns bărbatul cu o voce nesigură.

— Îl cunoşti pe un anume Gàbor Galjero? a întrebat bătrâna, făcând intenționat lucrurile ciudate.

— Gàbor? Nu. Dar am cunoscut un Dalibor Galjero. Bine cunoscut, chiar... El este cel care v-a trimis?

— Oarecum, răspunse Garance. Cred că el este într-adevăr bărbatul nostru, domnilor, le-a spus ea lui Tewp şi Monti. Să procedăm acum la remunerarea soldaților...

— Cum poți fi sigur că nu ne vor doborî de îndată ce vor pune mâna pe aurul tău, doamna mea? Monti i-a şoptit lui Garance de îndată ce s-au aşezat din nou în tanc.

— Dacă vor deveni amenințătoare, va depinde de dvs. Să vă ocupați de ele, senator. Eşti un om de acțiune, la urma urmei!

Călătoria către locul unde Garance îşi ascunsese lingourile şi pietrele a fost cea mai grea. Sperând cu nerăbdare pentru averea

care le fusese promisă, gardienii erau extrem de nervoşi. Tewp se uita mereu la Nhuwwas. Ghemuit pe podea, bărbatul părea epuizat. Din vremea co mbienului era prizonierul sovieticilor? Zece, cincisprezece? Mai mult, poate... Englezului i-ar fi plăcut să-i pună o mie de întrebări. Chiar era el cine pretindea că este? Se luptase cu legiunile romane? Oare traversase toate aceste secole dominând Fraw*arti ataş*at de paşii săi? În cele din urmă, chiar a fost profesor pentru Dalibor Galjero? În ciuda a tot ceea ce văzuse cu ochii lui, raţiunea lui Tewp nu putea să aducă în sine recunoaşterea autenticităţii acestei poveşti. Braţele încrucişate, pleoapele închise, îşi lăsă mintea să alunece spre alte orizonturi. O faţă întipărită în gândurile sale, cea a unei femei, Perry Maresfield. S-a văzut cu ea pe debarcaderul Brighton, ascultând sunetul valurilor. I-a făcut bine... Garance l-a împins puternic în coaste pentru a-l scoate din jumătate de somn.

— Haide, băiete, am ajuns. Ia-o mai uşor, s-ar putea să fie greşit!

Când Tewp a coborât din vehicul, ea le arăta soldaţilor locul exact în care îşi îngropase aurul. Sergentul s-a grăbit atât de mult să dezgroape prada, încât el însuşi a luat o lopată pentru a săpa cu oamenii săi, până când au descoperit prada mult sperată.

— Acesta este momentul adevărului, a spus Monti. Ori ne aduc înapoi la harpa maxilarului şi ne lasă să plecăm, ori ne împuşcă pe loc, şi nu văd cum să-i oprim.

Strigând triumfător, ruşii săreau de bucurie ca nişte copii. Trăgând în aer pentru a-şi arăta bucuria, au rupt gâtul celor două sticle de visiniu, pe care le-au golit în câteva înghiţituri, indiferent de gustul îngrozitor de oţet pe care vinul îl arunca fără precauţie săptămâni la rând luase. Inima acestui deşert din Asia Centrală.

— Ivanii au stomac, mormăi Monti.

— Exact ceea ce vom vedea, senator, răspunse misterios Garance. Toţi, fiţi în gardă.

Sergentul s-a întors la ei râzând din nou de norocul care-l făcuse să se întâlnească cu aceşti nebuni occidentali. Era pe cale

să-şi înarmeze automatul pentru a-i elimina, pe ghidul lor şi pe nenorocitul lor prizonier, când o lacrimă violentă în stomac l-a dublat. Vărsând, s-a prăbuşit, tremurând. Nemulţumiţi, oamenii săi au vrut să-l transporte în vehicul, dar epidemia s-a răspândit peste ei într-un mod devastator. Dându-şi seama că vinul a fost otrăvit şi că şi-au semnat mandatul de moarte cu prima înghiţitură, unul dintre ei a avut suficientă energie pentru a ţinti spre Garance, dar Pahlavon a sărit ca un lup, l-a dezarmat şi l-a rupt. Cheia învăţată. Monti şi-a luat arma şi a dat metodic lovitura de graţie tuturor tovarăşilor săi care mureau într-o durere chinuitoare.

— Aici am scăpat de o mare problemă, a spus Garance, evident foarte mulţumit de micul său truc. Trebuie doar să mergem acasă acum.

— Doamnă!... A spus Tewp, neîncrezător. Ai injectat otravă în sticle, nu?

— Da, colonele. Un amestec detonant şi foarte personal de cianură şi curare. Ştiu natura umană, ştii, şi făcusem asta deja în 1915 în Manciuria. Dar a fost cu o sticlă de Saint-Estèphe, cred. Încă! Totul funcţionase deja foarte bine.

Monti a dat ochii peste cap şi a râs.

— Franceza! el a spus.

Cu toate acestea, în timp ce recuperaseră aurul şi pietrele, un nou zgomot al motorului zbârni peste pistă. Judecând după zgomot, era un convoi de mai multe vehicule rapide. Sub măştile lor de praf, toate au devenit palide brusc.

— Mai ai curare, doamnă? A spus Monti în glumă.

— Nicio picătură, senator.

— Deci, trebuie să ne pregătim să ne încheiem viaţa săpând un canal pentru a goli Marea Aral...

Tewp a luat o armă şi a luat poziţia în spatele mitralierei.

„Este o nebunie pură, colonel”, a spus americanul. Având în vedere ceea ce se apropie de noi, nu vom rezista trei minute. S-ar putea să ne dea înapoi. Vom găsi întotdeauna o modalitate de a

negocia.

În ciuda insistențelor lui Monti, Tewp nu a cedat din funcția sa. Cu răbdare, a lăsat linia celor cinci vehicule să se apropie, îndreptându-se direct spre ele. Primul a fost un Mercedes civil negru, acoperit de praf; un fanion al Uniunii Sovietice plutea pe grila radiatorului. Uşa din spate s-a deschis şi, sprijinindu-se pe un baston, a ieşit un bărbat elegant în costum uşor.

— Tewp! Mai presus de toate, nu trage, la naiba! strigă Monti, care tocmai îl recunoscuse pe Wolf Messing.

*

La umbra unui copertin kaki ridicat în grabă de soldați legați impecabil de uniforme, Wolf Messing a început să se relaxeze. Reclusiv timp de unsprezece zile în camera unui ofițer din lagărul de prizonieri, aşteptase nerăbdător ca Monti să apară în cele din urmă.

— Aşadar, iată echipa frumoasă pe care ați reuşit să o strângeți, senator, i-a spus americanului, întorcând între degete bastonul cu cap de argint pe care şi l-a oferit pentru a da un lac de dandism la şchiopătatul său. Prezintă-mi tovarăşilor tăi, nu-i aşa?

Lewis a spus câteva cuvinte despre fiecare, omițând, desigur, apartenența lui David Tewp la serviciile de informații britanice.

„Companie mică, dar internațională", a remarcat Messing după ce a salutat cu amabilitate pe toată lumea. Trebuie să vă mărturisesc, Monti, că lucrurile nu au mers aşa cum mă aşteptam; cu toate acestea, situația a revenit în cele din urmă. Ofițerul superior care se ocupă de afacerea Galjero este de acord să valideze contractul pe care l-am convenit în mod privat la Moscou. M-a costat destul de mulți bani, dar se spune ceea ce se spune. Deoarece aveți Nhuwwas, domnul Lemona vă poate fi returnat imediat.

Messing pocni din degete către locotenentul înghețat în spatele lui. S-a întors câteva minute mai târziu în compania unei Lemona Bubble uşor slăbită, dar sănătoasă.

— Oamenii mei te vor însoți până la graniță. Cu cât părăsiți mai

repede teritoriul Uniunii Sovietice, cu atât mai bine pentru toată lumea. La rândul meu, mă întorc la Mo scou. Sper că ar trebui să fiu acolo mâine. Dalibor Galjero va fi informat că nu mai suntem în posesia omului pe care îl caută. Îl vom conduce înapoi la orice graniță cu o țară din Occident. Cred că îl veți urmări destul de curând, dar nu vreau să ştiu nimic mai mult despre ce se va întâmpla între voi. Sper că veți găsi în continuare o modalitate de a-mi elimina concurentul...

„Eşti sincer, Messing", a recunoscut Monti. Această poveste urâtă s-ar fi putut dovedi mai rea. Mult mai rau.

„Sunt sincer până la un punct", a subliniat hipnotizatorul. Oamenii mei au observat nişte bare de aur şi câteva pietre prețioase care sunt în posesia ta. Poate ai putea să mi-l dai? Pentru a marca contribuția dvs. La cauza revoluționară, desigur...

„Ar fi cel mai mic lucru, într-adevăr", a recunoscut Monti cu un zâmbet lateral.

*

În apartamentul ei de pe bulevardul Petrovsky, Grusha Alantova i-a lăsat antebrațele să ciugulească pe cei trei pisoi jucăuşi.

— Abțineți-vă de la fumatul țigărilor blonde urâte, Messing. Îmi irită ochii pisicilor!

La Moscova de-abia două ore, Wolf Messing venise imediat să se prezinte tovarăşului general. Fără tragere de inimă, şi-a pus Benson & Hedges în scrumieră, reținând observația usturătoare care i-a venit în minte. Relațiile relaxate cu Alantova nu mai erau într-adevăr în ordine, deoarece ea îl împuşcase în genunchi şi aproape că îl denunțase ca un trădător.

— Deci, nu arăta aşa, Messing. Încă mă învinovățeşti pentru acea rană ridicolă, nu? Tu nu ar trebui să. Şchiopăteşti perfect. Luați exemplul lui Talleyrand şi Byron! Asta nu i-a împiedicat să fie mari seducători... Dimpotrivă. Spune-mi în schimb cum a mers micul nostru aranjament. Au mers lucrurile bine cu străinii?

— Aceste zece zile de punere a lui Nhuwwas sub supraveghere

în această tabără au fost un iad pentru mine. Dar în afară de asta, da... Totul a mers bine. Vom putea elibera fiara... Galjero se va înfuria când va afla că nu mai avem dragii lui Nhuwwas. Pacat... Nu regreti ca ai ales sa scapi de el?

Alan tova şi-a părăsit scaunul pentru a pune puii unul câte unul în coşul lor şi s-a dus să se spele pe mâini în chiuveta de tablă.

— Mi-am petrecut viața rezolvând probleme ciudate, tovarăşe. La urma urmei, poate aceasta este adevărata mea slujbă. Galjero este o aberație a naturii, iar Laüme este un monstru şi mai rău. Dacă pot întâlni oameni suficient de hotărâți pentru a-i suprima, cred că întreaga omenire va beneficia...

Messing zâmbi în timp ce îşi aducea o țigară pe buze pe care nu o aprindea.

— Pe scurt, tu şi cu mine am fi doar Sancho Pança al acestor Don Quijote occidentale? Îi ajutăm, fără să ajungem noi înşine pe prima linie...

— Nu ştiu dacă imaginea este relevantă, Messing, dar îmi place suficient. Sancho Pança este destul de cool la urma urmei, nu-i aşa?

Şi în timp ce Messing s-a aplecat o clipă pe balcon pentru a-şi aprinde țigara, visând la ce va face diamante. Generalul Alanceva a deschis uşa tigaiei sale mari din fontă pentru a o verifica una după alta şi fără nicio remuşcare, cele trei benzi magnetice. Pe care a fost consemnată mărturia lui Dalibor Galjero.

Cartea a treia a lui Dalibor Galjero

Vânătorul

New York Times din 11 noiembrie 1918 a fost cald în mâinile mele. Prima pagină m-a îngrozit. Chiar dacă mă pregătisem de luni de zile pentru victoria aliaților, vestea predării germane m-a umplut de o tristețe similară cu cea pe care o simțisem în timpul capturilor din Richmond şi Johannesburg. Allo ngée lângă mine, neglija ei de mătase s-a deschis în mod satisfăcător ca o perdea teatrală pe somptuoasa goliciune a pieptului, Laüme părea greu

afectată de situație. Fumând o țigară subțire înfiptă pe o muştiucă cu țestoasă, ea şi-a exprimat plictiseala cu suspine lungi şi priviri grele de reproş.

— Mă ignori, Dalibor, spuse ea. Nu vă lăsați distraşi de proasta propagandă a câştigătorilor de astăzi. Mâine este o altă zi, iar roata se va întoarce. Vino şi arată-mi cum îți umflă bărbia drăguță...

Dar nu aveam o dispoziție uşoară. Nepăsarea pe care mi-am opus-o mângâierilor sale a stârnit în ea un val de furie.

— Dacă nu mă vrei azi, am şi alți iubiți, ştii...

— Ştiu, am răspuns rece. Sună-i dacă vrei. Vor fi încântați să-şi sărbătorească victoria udându-ți patul. Sau vrei să mă duc să-ți aduc şi eu carne mai picantă?

De la întoarcerea mea de la Tsarskoye Selo, Laüme şi cu mine am dus o viață foarte liberă. Dacă am fi redevenit îndrăgostiți, nu era exclusiv. Dimpotriva. Am trăit cot la cot, uneori cu duioşie, alteori cu invidie, dar nu mai avem dragoste. Ea avea secretele ei, eu le aveam pe ale mele. Am ghicit, totuşi, că lucrează mereu pentru a face burta unei femei şi că maternitatea a rămas un scop pentru ea. Am ştiut că iubitorii ei nu reprezentau plăceri venerice simple pe care şi le permitea să se distragă. Printre aceştia, ea căuta un taur capabil să-şi fertilizeze fiziologia ciudată, iar consumul de bărbați sa dovedit a fi substanțial. La rândul meu, nu mai eram gelos de mult timp. M-a amuzat chiar. Eram curios să văd cât de departe pot ajunge bărbații puternici pentru a-şi merita favorurile. Cum frumusețea ei, farmecul ei, misterul ei s-au transformat în *rachete magnate* inflexibile*,* totuşi conducând cu un *pumn de* fier fabrici uneori mai mari decât oraşele, bănci mai bogate decât națiunile antice, companii mai influente decât bisericile. M-am bucurat de spectacolul aşteptărilor lor mereu reînnoite, de suferința şi căderea lor, ca o moarte lentă. Am gustat felul în care Laüme i-a umilit fără nimic în schimb, nici cel mai mic sărut, nici cea mai mică bucată de piele oferită privirii ochilor lor lacomi, nerăbdării degetelor lor. Dar mi-a plăcut, de asemenea, să văd cum ar putea alege să se prostitueze în schimbul unei

jumătăți de dolar pentru oamenii care stau în gol în docuri sau în districtul abatorului. Cum i-a adus pe aceşti oameni zdrențuiți în gloanțe de sticlă infame şi i-a lăsat să se ospăteze isteriei splendorilor corpului ei. Aşa cum o contemplasem odată pe Flora Ieloni situată sub Forasc o, aşa cum o văzusem pe Laüme abandonându-se la Fabres-Dumaucourt, mi-a plăcut să asist la aceste scene. Mi-a dat o plăcere tulbure, nesănătoasă, o plăcere voyeuristică pură, dar totuşi o plăcere. Am fost acolo, ghemuit în umbră, privind-o cum este prinsă în cel mai brutal mod de grupuri de trei sau patru băieți pe care i-a lăsat înnebunită, uimită, uimită de plăcere... Aşadar, am venit la ei şi cu lama mea am tăiat-o gâtul lor. Nu prin cruzime patologică sau din cauza unei mândri mai mici, nu. Gestul meu, cred, a fost pură caritate şi, în fulgerul agoniei lor, mi se pare că mulți dintre ei l-au înțeles. Pentru că cum să trăieşti după ce te-ai bucurat de Laüme, dacă cineva nu ar putea aspira la iubirea lui eternă? Cum poți suporta să fi experimentat cea mai intensă emoție erotică existentă, ştiind că nu o vei mai putea cunoaşte niciodată? Pentru oamenii de rând, exista doar mângâierea morții pentru a compensa această nostalgie infinită...

Aruncate în râu, cu buzunarele cântărite cu pietre, cadavrele pluteau o clipă înainte de a se scufunda abrupt. La fel ca şi copiii, Laüme şi cu mine am râs de ei pentru a arunca pietricele, astfel încât să se scufunde mai repede. Ne-am întors apoi acasă, lângă Central Park. În timp ce conduceam, Laüme se întindea pe bancheta din spate şi se freca în rachiu sau gin pentru a-i spăla mirosurile şi petele de pe piele. Uneori, de asemenea, când ea nu voia să se mişte, eu eram cea care juca rolul de tout şi mergeam să-i găsesc parteneri. Plătit ca artist al Renaşterii, un fotograf a făcut mai multe serii de fotografii cu Laüme gol! Un set de clişee o arătau voluptuoasă şi răutăcioasă, aşezată într-un fotoliu mare lângă o fereastră deschisă. O secundă a prezentat-o mai provocator, aşteptând pe canapeaua ei. Au fost altele, chiar mai explicite. Vânător al unui joc ciudat, am ieşit la stradă la

întâmplare seara pentru a le arăta aceste imagini celor care mi s-au părut că corespund gusturilor zânei. Ademenindu-i cu uşurinţă datorită acestei prime priviri, am adus în camera lui uneori marinari în concediu, alteori onorabili părinţi, alteori tineri cocoşi italieni din Brooklyn sau Hell's Kitchen. La fel ca iubitorii lui Dahut, presesa lui Ys, toţi au ajuns să fie ucişi de arma mea dimineaţa.

Cu toate acestea, cei cărora Laüme îi dorea să-şi permită nu ştiau cu toţii un final atât de tragic. Tovarăşii cu care s-a răsfăţat cu tribadismul erau, acolo, de cele mai multe ori, fete tinere ale înaltei societăţi de pe Coasta de Est. Laüme le-a consumat, apoi mi le-a oferit şi, la rândul său, a urmărit cum le-am făcut pe aceste fete yankee cum. Aceste crime şi orgii au fost buştenii pe care am hrănit flacăra vieţii mele. Uciderea armăsarilor lui Laüme şi transformarea în tovarăşii săi ai mei mi-au dat puterea să împing înapoi umbrele care se ascundeau în jurul meu. De asemenea, mi-a păstrat părul de la înălbire şi pielea de la ofilire. Laüme nu ştia. A fost secretul meu. Dar nevoile creşteau şi ştiam că această spirală era imposibil de controlat. În curând, peste câţiva ani, această soluţie îşi va pierde eficacitatea şi mă va obliga să acţionez. Dar nu venise încă timpul.

Umorul prost în care mă cufundase vestea înfrângerii germane a durat câteva zile. Laüme s-a hotărât distrându-se cu câţiva îndrăgostiţi trecători pe care ea însăşi a mers să-i aleagă din turma ei de curteni bogaţi. Prea bine cunoscut pentru mine pentru ai ucide la sfârşitul sesiunilor lor, niciunul dintre aceşti clovni nu avea în mod evident statura de a impregna zâna. Oraşul era jubilant. Peste tot, am sărbătorit câştigătorii. Steaguri înstelate atârnau de pe toate balcoanele şi paradele necontenite de alamă şi tobe răsunau până la pereţii camerei mele. A sosit 1919, apoi 1920. Am trăit încă în New York. Laüme era bine acolo, dar m-am simţit din nou lipsit de Europa. Şi soarta lui Nhuwwas m-a îngrijorat... Îl lăsasem la Sankt Petersburg în grija lui Iusupov cu doar câteva luni înainte de izbucnirea revoluţiei bolşevice. Ce se

întâmplase cu el? Ar fi putut să părăsească țara înainte de insurecție sau ar fi fost aruncat în inima frământărilor fără să poată scăpa? Nu ştiam. Degeaba, am încercat să-mi dezvolt puterile de văzător, dar, nu mai mult decât capacitatea de necromanță atât de bine posedată de Laüme, acest potențial nu s-a trezit niciodată în mine... Aşadar, am plecat într-un transatlantic şi am petrecut câteva săptămâni de vară la Paris, unde atmosfera mi s-a părut vulgară, fără nimic în comun cu cea care a înflorit acolo în trecut şi pe care o iubisem atât de mult. Oraşul se schimbase. Pe bulevarde am trecut acum pe negri în număr mare. Cap de dreapta, un reg ape acide arogant plantat în viața ta, ei au fost de mers pe jos, ca şi cum rătăceau savanei. Lucrul ma nemulțumit: chiar şi în New York, negrii locuiau în cartierele lor şi nu erau atât de vizibili, amestecați ignominios cu restul populației.

M-am refugiat o vreme pe malul lacului Geneva, apoi am coborât să petrec luni lungi la Veneția. Într-o seară l-am găsit pe moştenitorul Caetano acolo, care aproape că a leşinat când m-a recunoscut. Acum era un bărbat de vârstă mijlocie, dar şi-a amintit clar prima noastră întâlnire, când era doar un copil care mergea pe urmele tatălui său.

— Nu te-ai schimbat, a spus el cu o voce tremurândă. Niciun rid nu ți-a stricat fața, iar silueta ta nu s-a îngreunat. Cum este posibil acest lucru?

Am sugerat câteva dintre minunile pe care le descoperisem de-a lungul călătoriilor mele. Acest lucru l-a pus în transă. Mirarea lui copilărească mi-a stârnit atât amuzamentul, cât şi mila mea. Am rămas alături de el două-trei săptămâni pentru a discuta în profunzime subiectele ezoterismului care nu încetase niciodată să-l fascineze. Dar Caetano nu a fost doar un înțelept care s-a cultivat pentru propriul profit. Scriind sub pseudonim în câteva broşuri specializate, el era un fel de soare întunecat în jurul căruia gravitau câțiva discipoli şi intelectuali interesați de ştiințele oculte. Timpul era mai mult favorabil acolo. Disproporția Marelui Război,

invalidând parțial moştenirea iluminismului şi a pozitivismului, oriunde oamenii căutau noi referințe, noi orizonturi. Bolşevismul a purtat speranțele multora. Adesea nuanțat de orientalism uşor, ocultul a fascinat mulți intelectuali entuziaşti. Caetano şi Areopagul său, la rândul lor, au sprijinit considerații politice din ce în ce mai puternice.

— Perioada noastră este propice schimbării, a afirmat contele. Europa trebuie să-şi redescopere propria spiritualitate şi cultele sale datând dinaintea decăderii creştine. Avem nevoie de o revoluție necomunistă şi, în primul rând, una religioasă, care singură ne va permite să reconstruim Imperiul...

Pentru că Caetano, la fel ca o mână de alții din Italia, Germania sau chiar Franța, a visat la o revoltă culturală de mare amploare.

— Lucrul este posibil, a asigurat venețianul. Însă depinde de noi, bărbați cu vederi largi şi cunoştințe profunde, să ne pregătim pentru apariția acestei noi ere. Nimic nu se va întâmpla dacă nu am adunat artişti şi gânditori, profesori şi oameni de acțiune. Trebuie să convingi. Trebuie să ne întărim, să ne pătrundem, mai presus de toate, importanța vitală a misiunii noastre pentru viitorul civilizației noastre, altfel va fi dusă de mistica roşilor sau de pragmatismul negustorilor de pe Wall Street... Spiritualitate magică! Acesta este programul nostru! Tu, Galjero, ai fi un minunat purtător de standarde pentru proiectul nostru!

Cu toate acestea, poate insista Caetano, am refuzat să-i îndeplinesc aşteptările. Nu era în discuție să iau conducerea în orice mişcare. Cu toate acestea, intenția mi-a trezit suficient interesul, încât am fost de acord să întâlnesc anumiți prieteni ai contelui şi să zăbovesc în citirea textelor de care au fost autori. Având în vedere experiențele mele din trecut, am găsit acolo o serie de naivități, dar şi câteva perspective care mi s-au părut relevante, precum şi declarația de valori pe care am împărtăşit-o instinctiv.

În 1921, Laüme a venit să mi se alăture la marginea lagunei. Când a văzut-o, Caetano s-a abținut să comenteze, dar am simțit că simte esența supranaturală a creaturii de lângă mine. Bietul

om, însă, a trebuit să accepte ignoranța pentru că, evident, nu am renunțat la nimic din adevărata mea poveste. Laüme, pe de altă parte, a arătat un interes real pentru subiectele abordate de conte.

— Să ştii că împărtăşesc în totalitate părerile tale, i-a declarat ea aristocratului. Războiul pe care tocmai l-am trecut trebuie să servească drept preludiu pentru o schimbare radicală, o revoluție, intrarea într-o nouă civilizație. Mai puternica. Dominatrix. Am prețuit mult timp speranța. Vremurile pot fi aproape, în sfârşit...

*

Eram în Italia când Mussolini a venit la putere. Am ştiut imediat că aceasta a fost prima manifestare a schimbării la care tânjeam. Caetano şi intelectualii din jurul său, ca şi noi, au arătat o mare simpatie pentru petrecerea Cămaşei Negre. Unii chiar s-au alăturat mişcării, în speranța de a inspira direct politica Ducelui. Caetano, la rândul său, s-a abținut să facă acest pas. Era nerăbdător să-şi mențină independența, chiar dacă convingerile sale erau în perfectă concordanță cu liniile generale ale programului fascist. După aderarea la noua guvernare a puterii, câteva luni au fost suficiente pentru a vedea că țara îşi schimbă într-adevăr fața. Economia se descurca mai bine. Drumurile au fost delimitate, locuințele construite, mlaştinile drenate, sălbăticia devenită cultivabilă. Italia părea să recâştige încrederea în sine, după secole de războaie interne, dominație străină şi unitate dificilă. Laüme şi cu mine ne-am mutat la Roma, unde am achiziționat o nouă casă în cartierele burgheze. Frecventând organele de conducere datorită intermediarului unui membru al cercului Caetano, nu am întârziat să fim prezentați lui Mussolini însuşi. Omul m-a impresionat mai puțin decât mă aşteptasem. Laüme, pe de altă parte, părea să aibă suficientă admirație pentru el pentru ca eu să concep o adevărată gelozie față de el.

— Îți place tipul ăsta, nu-i aşa? L-am întrebat pe zână în noaptea acestui prim interviu.

— În mai grosier, în mai mulți „oameni”, acest om îmi aminteşte de Cesare Borgia, recunosc. Este umplut cu aceeaşi forță vitală.

Ceea ce îți lipseşte uneori, ştii foarte bine.

Am rămas tăcut, dar remarca m-a rănit până la punctul de a provoca un resentiment plictisitor pe care l-am gândit într-o altă călătorie solo. În timp ce Laüme a rămas la Roma cu postul său, m-am îndreptat spre Europa centrală. La Trieste, am ajuns mai întâi la Ljubljana, apoi la Maribor şi la Budapesta, înainte de a trece graniţa ţării mele natale, pentru prima dată într-un secol. La Bucureşti, am avut ideea prostească de a-mi duce paşii spre locurile în care îmi petrecuse copilăria. Incinta casei noastre nu era altceva decât un câmp de pietre şi dărâmături la pământ. Intenţionat sau accidental, un incendiu a distrus totul cu mult timp în urmă. În ciuda anilor nefericiţi pe care i-am petrecut acolo şi a dramei care jucase acolo, nu m-am putut abţine să nu simt o durere profundă. Un potop de amintiri m-a spălat şi am vrut să plâng. Seara, pentru a alunga această tristeţe, m-am îmbătat cu alcool puternic la Café Capsa cu cinci sau şase fete atrase de aerurile mele de prinţ şi celebrul revăzător. Apoi am avut două paturi mari instalate unul lângă altul în cea mai bună suită a palatului în care stătusem, astfel încât toate amantele mele să poată dormi împreună.

În România, la fel ca în multe ţări din regiune, fascismul italian a servit drept exemplu pentru multe partide mici care au nevoie de putere. Vestea prezenţei mele s-a răspândit în curând prin oraş, nu ştiu cum. Se ştia că am venit de la Roma. Au cerut să mă vadă. Am acceptat aceste invitaţii fără să ştiu de la cine vin cu adevărat. Portarul hotelului a fost cel mai bun informator al meu: în câteva propoziţii bine rotunjite, mi-a dat un portret al fiecărui interlocutor care a venit să-mi vorbească despre viitorul ţării. Am întâlnit astfel socialişti şi liberali, monarhişti şi democraţi, reacţionari şi revoluţionari. Unii oameni erau mai drăguţi cu mine decât alţii, dar toţi, în cele din urmă, erau interesaţi doar de banii mei. Am refuzat să susţin în mod explicit orice cauză. Trecuse mult timp de când toate sentimentele patriotice se şterseseră în mine. Nu ar fi avut sens pentru mine să mă implic în politică

deschis, pentru Laüme am lăsat visele de putere şi comploturi. La rândul meu, am preferat să-mi reiau existența fără griji ca călător, contemplativ şi plăcut. Mi-am reocupat palatul din Istanbul o vreme înainte de a petrece un an întreg în India, în casa de pe strada Shapûr, fără să deschid un ziar, fără să mă îngrijorez de felul în care mergea lumea, doar citind, visând, rătăcind din oraş în oraş., conducând maşini de lux cu mare viteză şi mângâind nativi frumoşi...

Din când în când, ridicam o victimă pe care o torturam multă vreme în stupa parcului meu, pentru a conține avansul bătrâneții mele... Şi atunci – trebuie să fi fost în primăvara anului 1925, Cred – Laüme a manifestat brusc dorința de a mă alătura în Calcutta. Am petrecut câteva zile în îmbrățişări frenetice. Îmi era dor de zână mai mult decât îmi dădusem seama şi corpul meu nu s-a săturat niciodată de ea. Comparativ cu frumusețea ei, toate femelele exotice pe care le ținusem în brațe în Shrinagar sau Goa erau doar caricaturi ale feminității, statui goale, incapabile să trezească emoții autentice în mine.

De la sfârşitul războiului, moda femeilor s-a schimbat foarte mult. Laüme purta acum rochii fluide fără corsete, ciorapi atârnați pe coapse cu bretele de mătase şi pantofi cu riduri. Umiditatea permanentă i-a lipit aceste țesături subțiri de carnea lui şi a creat în orice moment folii transparente care au accelerat bătăile inimii mele. În dormitoare, pe terase sau sub arborele din grădină, în bibliotecă sau în camera în care ne luam mesele, indiferent dacă eram singuri sau înconjurați de servitori ocupați, nu m-am putut abține să nu rup aceste țesături pentru a-mi pune buzele pe pielea ei proaspătă, netedă ca zăpada. Laüme iubea casa Shapûr Street, dar dorea să exploreze alte locuri. Am coborât de-a lungul coastei până la Ceylon, înainte de a ne întoarce pe continent pentru a vizita Delhi şi Bombay. La întoarcere am vorbit cu ea despre un proiect care se maturizase de mult timp...

Saloanele lui D anieli

Să renunțe la durere şi durere. Ştiind cum să suporti

nenorocirea fără să te plângi. Să ştiu – mai presus de toate – să fii indiferent faţă de răul pe care îl cauzezi, să găseşti acolo bucurie, putere şi chiar pace... În valea Lalish, Nhuwwas mi-l învăţase în trecut. Urmând exemplul său, am tăiat gâtul câtorva copii izolaţi, murdari, inculţi, întâlniţi întâmplător în timpul rătăcirilor mele. Făcusem crime similare în oază, când îl omorâsem pe micul nomad, în Franţa, în casa din bazinul Arsenalului şi din nou în Florida sau în munţii Transvaalului. Pentru a realiza acest lucru, a trebuit să-mi depăşesc dezgustul, reticenţa iniţială, care eliberase energii în mine. Sângele copiilor, strigătele lor sub lama mea, mirosul pielii lor crapându-se sub efectul baghetei mele de chihlimbar când le-am ridicat temperatura corpului acţionaseră ca nişte balsamuri alchimice care îmi transformă mintea şi perpetuează tinereţea din corpul meu. De asemenea, extrasem suficientă forţă din aceste torturi pentru a rezista influenţei teribile a lui Laüme, pentru a-mi construi propria identitate şi a-mi întări voinţa. În ciuda preţului exorbitant pe care trebuia să-l plătesc pentru asta, nu am regretat. Dar viitorul avea să fie altul. Starea viitorului meu, N huwwas mă avertizase cu vreo cincisprezece ani în urmă, era moartea lui Laüme... Capcana mea era gata. I-am predat prima primăvară Indiei.

— Vreau să vă ajut să vă realizaţi proiectul, i-am anunţat astfel lui Laüme pe drumul de ţară pe care conduceam amândoi. Încă vrei să fii mamă, nu-i aşa?

Zâna mă privise cu uimire şi un fel de jenă. Ea şi cu mine nu abordasem acest subiect încă din ziua în care îmi reproşase că i-am murdărit pântecele cu germenii unui monstru.

„Se va întâmpla într-o zi”, a spus ea. Dar trebuie să găsesc un tată. Este o sarcină dificilă.

— Te voi ajuta să-ţi găseşti armăsarul. Ţi-o datorez. Şi, de asemenea, copiii necesari ritualurilor tale.

— De ce ai face asta, Dalibor?

„Nu am uitat niciodată datoria pe care ţi-am dat-o”, i-am explicat. Îţi datorez o a doua viaţă. Chiar dacă nu ne-am înţeles

bine şi uneori ne-am urât, tu tot eşti cel care m-a scos din umbră. Şi apoi...

— Da?

— De fiecare dată când m-ai alungat sau mi-ai scuipat dispreţul în faţă, nu m-am putut abţine să nu mă întorc la tine. Şi de fiecare dată, mi-ai deschis braţele... Fie că îţi place sau nu, Laüme, suntem legaţi.

A zâmbit fără să răspundă, aşezându-şi furiş mâna pe a mea. Pentru La üme, de secole, fusesem singurul tovarăş adevărat, singura faţă pe care nu o văzuse îmbătrânind. Singurul prieten, poate, pe care l-a avut în întreaga ei viaţă. În mod viclean, am jucat pe această slăbiciune.

— Când ai un fiu, vreau să fiu lângă tine. Oricine ar fi el, omul care te însămânţează nu te va cunoaşte niciodată aşa cum te cunosc eu. Pe cât de feroce, oricât de barbar este, nu va putea să se potrivească cu mine în crimă... Ai nevoie de mine, Laüme. Recunoaşte-l.

— Îţi accept ajutorul, a spus ea după o astfel de lence. Ce propui?

— M-am gândit la un stratagem care să ne ofere copii în număr mare fără a trezi suspiciuni. Vremurile sunt mai puţin favorabile decât în trecut. Trebuie să procedăm cu prudenţă şi, mai presus de toate, să găsim o modalitate de a nu bea viermele de sânge învechit sau prea slab. Ai nevoie de sacrificii excepţionale. Nu copii de stradă, ci copii a căror inteligenţă şi sensibilitate vă vor trece prin vene. Vreau să fiu asigurat de calităţile şi puterea lor. Aceasta este, sunt convins, condiţia absolută pentru succesul proiectului dvs.... Vom deschide centre de educaţie sau de îngrijire a copiilor din colonii. Vom profita de cei mai strălucitori şi mai viguroşi subiecţi şi îi vom aduce în Europa sau în America sub pretextul oferirii lor de studii. Acolo le vom sacrifica pentru nevoile tale...

Am vorbit ca un vizionar inspirat, care a stârnit interesul lui Laüme şi i-a trezit impulsurile bestiei. Cu pupilele îngustate, se uită la un peisaj interior al cărui orizont îmi era inaccesibil. M-a

speriat. Dar m-a atras şi pe mine. Ea m-a apucat de mână şi şi-a pus gura pe a mea. Am schimbat un sărut foarte lent, voluptos...

*

Primul dintre unităţile pe care le-am deschis a fost o clinică pentru copii bolnavi din Ceylon. Sub masca patronajului, era vorba de a obţine copii ieftin, având posibilitatea de a-i alege şi de a-i studia în prealabil. O firmă de avocatură din Elveţia s-a ocupat de toate formalităţile administrative necesare înfiinţării unei fundaţii, din care am asigurat pe deplin finanţarea. Timp de câteva luni, ne-am aplicat pentru a ne juca rolul de binefăcător la perfecţiune, mergând atât de departe încât să vizităm oamenii săraci care au fost primiţi şi îngrijiţi în clădirea unde au oficiat medici competenţi şi călugăriţe devotate. Câteva luni mai târziu, am deschis o replică a acestui spital din Buenos Aires şi alta în Dakar. Când reputaţia noastră de generozitate a fost bine stabilită, am iniţiat a doua fază a acţiunii noastre prin crearea de şcoli. Laüme a dat instrucţiuni stricte profesorilor să ne arate copiilor care s-au remarcat prin abilităţile lor intelectuale sau artistice. Găsirea unor astfel de perle s-a dovedit însă mai dificilă decât ne aşteptam. Obosiţi să aşteptăm, ne-am întors la New York.

— Structura este la locul lui, a spus Laüme pentru a se consola. Să-i mai acordăm puţin timp. Subiecte interesante vor apărea în cele din urmă.

În lunile următoare, ne-am completat reţeaua cu deschiderea de şcoli în Siria şi în alte părţi. Ca o consecinţă neprevăzută a acţiunii noastre, numele nostru s-a răspândit prin anumite straturi ale înaltei societăţi internaţionale mai repede decât înainte. Generalizarea comunicaţiilor telefonice, poşta poştală, creşterea companiilor maritime şi extinderea constantă a drumurilor şi căilor ferate au contribuit la naşterea unei adevărate comunităţi de privilegiaţi pentru care graniţele erau un concept învechit, dedicat să dispară într-o zi.

Prin acelaşi fenomen care a avut loc în timpul trecerii mele în România, au vrut să ne cunoască. Aspectul şi manierele noastre

„exotice” au intrigat şi edificat. Laüme s-a amuzat de această curte de admiratori dornici. A avut noi iubiți, aşa cum am avut noi amante. În mai multe rânduri, longevitatea noastră ne-a permis să ne deschidem stratul descendenților unor parteneri cunoscuți cu câteva decenii mai devreme, pe o parte sau pe alta a Atlanticului. Sărbătoream sosirea anului 1930 în sufrageriile noului Chrysler Building, când un bărbat pe care nu-l mai văzusem de aproape cincisprezece ani s-a apropiat de mine. Odată cu înaintarea în vârstă, Bentham se îngrăşase, silueta lui era rotunjită vizibil, dar fața lui rămânea animată de acea flacără anume pe care o observasem când ne-am întâlnit prima dată cu treizeci de ani înainte. Spre deosebire de fiul lui Caetano, el nu a fost surprins să mă găsească la fel de tânăr ca în ziua în care eu şi prietenul meu Franck l-am luat prizonier pe marginea unei râuri africane.

— Bună seara, domnule Galjero, a spus de parcă ne-am fi despărțit cu o zi înainte. Clima din New York astăzi este mai puțin neplăcută decât cea a dragului nostru Sankt Petersburg din ajunul Revoluției din octombrie, nu-i aşa?

— Leningrad, am spus, zâmbind. Acesta este modul în care bolşevicii au redenumit oraşul acum.

— Cursul timpului poate schimba numele oraşelor, draga mea, nu schimbă nimic în ceea ce vă priveşte. Spune-mi, unde îți ascunzi portretul?

Nu primesc indiciu.

— Portretul meu?

— Ei bine, da. Nu eşti ca Dorian Gray al lui Oscar Wilde? Nu aveți un portret care să aibă grijă de îmbătrânire pentru dvs.?

„Secretul meu este mai puțin romantic, dragul meu Oswald Reyner”, i-am răspuns, amintindu-i englezului că nu uitasem nimic din fosta lui identitate de conspirator la curtea rusă.

— Oswald R eyner! a reluat el, încântat. Iată un om de mult mort. Nu s-a întors niciodată în Marea Britanie, ştiați asta? Se spune că este îngropat lângă Kursk sau Odessa. Visez că o frumoasă babushka îi pune uneori o narcisă pe mormânt,

regretând orele fericite petrecute în brațele ei...

— Ai devenit poet, prietene. Şi foarte imaginativ. Nu ştiam că ai cultivat această facultate.

— Imaginația este o virtute cardinală pentru a merge cu demnitate în această lume. Îți aminteşti corespondentul de război *Daily Telegraph cu* care m-ai capturat în Transvaal?

— Se numea Churchill, nu-i aşa?

— Winston. Winston Churchill. Este un politician care urmează acum o carieră atractivă. A slujit ca Lord al Amiralității şi chiar ca Secretar de Război. Un băiat strălucit, un vorbitor bun şi un mincinos diavolesc. Când s-a întors din Africa de Sud, a povestit experiența sa de prizonier în patru cărți extrem de reuşite. Luni întregi a ținut prelegeri în județele din toată țara, povestind despre cum am fost surprinşi de boeri şi apoi despre cum am scăpat. Ştiți adevărata versiune a capturii, desigur, dar el a transformat acest episod banal în cântec al *Iliadei*... Imaginația lui, tocmai pe afurisita lui imaginație s-a aplecat pentru a-şi construi succesul.

— Din câte îmi amintesc, Churchill mi-a fost greu de simpatic. Impostura lui nu mă surprinde deloc. Dar tu, care îi cunoşti micuța sa meschinătate, de ce nu-l demascezi?

— Şi în ce scop, te întreb? Churchill m-a ajutat foarte mult. Să presupunem că ne susținem reciproc. Situația mea actuală se datorează în mare măsură lui.

Bentham a devenit moştenitor al titlului şi acum era oficial Lord. Mare funcționar al Regatului, a ocupat o funcție de rang înalt în cadrul biroului de externe şi a călătorit în cele patru colțuri ale lumii din motive oficiale, precum şi din motive neoficiale. Pentru a-l întâlni în acest loc şi în acest moment, m-am gândit că, alături de contele Caetano, englezul a fost singurul om căruia i-am lăsat să văd fără teamă adevărata mea natură. Trăgându-o deoparte pentru a-i vorbi discret, i-am pus întrebarea care îmi tot arsese buzele de la începutul conversației noastre.

„Nhuwwas", am şoptit, de parcă mi-ar fi fost greu să pronunț numele vechiului meu stăpân. Ştii ce s-a întâmplat cu el?

Bentham şi-a scufundat buzele în paharul de şampanie înainte de a-mi răspunde.

— I-am pus aceeaşi întrebare acelui ticălos Iusupov acum doi-trei ani la Paris, închipuiți-vă! Prințul a fugit imediat ce bolşevicii au atacat Palatul de Iarnă. El a presupus că roşii v-au ucis Nhuwwas-ul, deoarece clinica unde era tratat în acel moment a fost jefuită şi arsă de revoluționari.

Meditam la această imagine când muzica de fundal a încetat brusc şi vocile oaspeților s-au unit pentru a cânta în ultimele secunde ale anului 1929.

— Zece, nouă, opt...

Lordul Bentham a ridicat paharul spre mine.

— Şapte, şase, cinci...

I-am întors favoarea. I-am văzut ochii mari.

— Patru, trei, doi...

Fălcile i se zvâcniră.

— Unu, zero!

„Bine ați venit în anii 1930, domnilor”, a spus Laüme, care tocmai apăruse în spatele meu pentru a-şi arunca flautul de cristal împotriva noastră.

*

„Prietenul tău Bentham este foarte convențional”, a declarat Laüme, rupând cu dezinvoltură cartea care însoțea un gerbe magnific de trandafiri.

„Fii îngăduitor cu el”, am pledat. Omul acesta nu este un prost. Devine peste ani şi îi plac femeile drăguțe. Ştiu că te place. El îşi încearcă norocul cu tine, nimic mai mult.

— Vrei să cedez în fața lui? m-a întrebat de parcă m-ar invoca. Ți-ar plăcea?

— Esti serios?

— De ce nu? Ar putea fi distractiv pentru noi toți. La urma urmei, Bentham nu este mai urât decât oricare altul şi este un Domn, nu-i aşa? Mi se pare că nu m-am dat niciodată unui lord. Aceasta este o mare oportunitate de a umple acest gol. Deci,

invitați-l cât mai curând posibil!

În ciuda programului său încărcat, Bentham nu a ezitat să ne viziteze în acea seară. L-a luat bine, pentru că Laüme i-a dat o primire extraordinară. Ch Eveux ascundea de la sultana sub turban de mătase strâns raportat din India, corpul împletit într-un manşon cu fante care se alungea şi îşi arăta picioarele în formă în cleme argintii de fund negru, era Lilith otrăvitor şi se nsuelle, un idol viu pe care nimeni nu l-ar fi dorit au avut puterea de a rezista, dacă el era cel mai hotărât dintre asceți. Am fost martor, felul în care ea s-a dăruit englezului în acea noapte a fost extrem de pervers. Rar văzusem zâna atât de lascivă, atât de vorace în compania unui singur iubit. Roluri alternative, ea a fost uneori sclava scrupuloasă şi dornică, alteori amanta severă şi solicitantă. Dintr-o dată modestă, şi-a ascuns nuditatea după mâini, ca o adolescentă timidă, apoi, în clipa următoare, sub efectul doar al capriciului ei, a redevenit obscură, întinzându-şi coapsele pentru a arăta fabuloasa geografie a sexului ei., burta, vulva de un Bentham nebun, aproape la fel de roşu şi transpirat ca atunci când suferise sub bagheta mea de chihlimbar în saloanele prințului Yusupov.

Când a plecat dimineața, Domnul nu mai putea vorbi. Avea ochii fixi şi tremura peste tot. După ce l-am înfăşurat într-o pătură, l-am încredințat îngrijirii bune a şoferului, care părea scandalizat de starea stăpânului său, de obicei demn şi calm.

„Deşi aristocratic este, nu este un bun iubit”, a concluzionat Laüme, totuşi, în timp ce mă întorceam la ea. Materialul seminal este rânced ca untul vechi şi limba lui nu ştie nimic. Degetele lui sunt timide şi penisul foarte obişnuit. Prietenul tău, nu-l mai vreau...

„Dar nu ți-am impus forța”, i-am răspuns, râzând. Este o nebunie pentru care eşti singurul responsabil.

— Fă dragoste cu mine, Dalibor, şopti zâna, îmbrățişându-mă. Tu, ştii cum să mă satisfaci un pic mai bine...

*

Noaptea petrecută bucurându-se de Laüme a lăsat o amprentă profundă pe Lord Bentham. De câteva ori în timpul şederii sale în America, el a încercat să repete aventura, dar ea şi-a spulberat speranţele cu cea mai rece indiferenţă. Situaţia s-a deteriorat până la punctul în care un scandal ar fi ajuns cu siguranţă să izbucnească dacă nu aş fi împiedicat incidentul, berându-l grav pe prietenul meu.

— Laüme s-a distrat cu tine, Lord Bentham, i-am spus englezului. A făcut-o cu mulţi alţii şi o va face din nou. Atitudinea lui nu trebuie să te surprindă şi nici să te deznădăjduiască. Păstrează amintirea mângâierilor sale ca un cadou preţios, un dar sublim şi unic, dar nu mai spera la nimic de la ea, cu riscul de a te pierde fără întoarcere.

Bentham a oftat şi a dat din cap că a înţeles.

— Da... Îmi voi corecta comportamentul şi voi înceta să mă uit la acest soare negru care nu poate duce decât la umilinţă şi la moarte, ştiu asta. Un lucru, totuşi...

— Da?

— Spune-mi cine este cu adevărat. Tu, care m-ai împins în braţele lui, îmi datorezi asta, Galjero.

— Nu am puterea să-l constrâng pe Laüme. Nimeni nu poate. Abia reuşesc să trăiesc în umbra ei. Şi din nou, sunt obligat să plătesc un preţ ridicat pentru a nu fi zdrobit, aşa cum tu însuţi nu ai reuşit să fii. Cât despre a-ţi spune cine este cu adevărat... În ciuda deceniilor petrecute alături de ea şi chiar dacă ştiu puţin despre istoria ei, rămâne un mister pentru mine... Ştii doar că este sora acestei creaturi cu aspect de femeie odată confruntat în Rusia...

Bentham îşi strânse nodul cravatei, se uită cu inima frântă la vârful cizmelor şi îşi îndreptă umerii încovoiaţi.

„Sunt un domn”, a şoptit el, parcă pentru a se convinge, fost ofiţer în Armata Regală, acum membru al Ministerului de Externe. Nu voi pierde faţa. Viaţa trebuie să-şi reia acum cursul. Apreciez cuvintele tale. Au ajuns în timp util, mi se pare...

I-am aprobat declarația de intenție cu un zâmbet şi o încurajare finală, dar în adâncul meu am fost convins că intervenția mea prea târzie nu va contrabalansa otravă violentă care îi curge prin vene. Am avut în curând să dau seama că am greşit. Bentham mi-a prezentat în față un program pe care a reuşit să îl ducă la îndeplinire. În câteva zile, el a redevenit omul care a fost dintotdeauna şi că nu ar fi trebuit să înceteze niciodată să fie: exemplar, munca lor, dedicată Coroanei la fel de mult ca şi familiei sale. L-am văzut de câteva ori înainte să plece temporar din New York pentru o şedere în colonia britanică din Hong Kong. Lui calmă, integritatea lui, nou-a găsit demnitatea lui ma impresionat, la punctul în care m – am aventurat să facă aluzie la Laüme, în scopul de a – l pune la încercare. Parcă aş fi vorbit despre o cunoştință obişnuită, fără tulburări în trăsăturile ei şi nici în vocea ei. Cu siguranță liniştit, i-am luat rămas bun şi i-am promis că îl voi informa despre mişcările mele, astfel încât să nu pierdem nicio ocazie să ne întâlnim din nou.

Îmi amintesc încă momentul în care marea navă pe care s-a îmbarcat pentru a se alătura soției şi copiilor săi, deja în China, s-a mutat în larg în umbra amurgului. Era în iunie 1930 şi în acea seară, poate intoxicat de mirosul sprayului, am decis să plec din nou din America. Timp de trei ani, l-am lăsat pe Laüme singur la New York. M-am întors câteva săptămâni la Paris şi Bucureşti, am zăbovit puțin la Veneția, apoi am decis să vizitez țări pe care nu le cunoşteam. De cealaltă parte a lumii, am izbucnit în locuri improbabile numite Adelaide, Canberra sau Wellington... În afară de plictiseală, nu mai era nimic de făcut acolo. Femeile erau atât de urâte acolo încât m-au făcut să vreau să gust şi bărbații s-au dovedit a fi atât de săraci, încât nu a fost posibilă o conversație bună. Curând m-am întors în nord în etape mici, timp în care nu am învățat şi nici nu am făcut nimic demn de evidențiat.

Pe măsură ce am petrecut aceşti ani într-un fel de letargie, lumea din jurul meu se schimbă. Criza economică din 1929 a avut grave repercusiuni în Europa şi a precipitat în Germania apariția

unui regim autoritar, sub conducerea cancelarului Adolf Hitler, în ianuarie 1933. Mi-am ocupat apoi casa de pe strada Shapûr, în Calcutta, şi am făcut turnee regulate. Clinicile şi şcolile pe care le deschisesem în toată țara. Am distras doar trei sau patru copii pentru nevoile mele personale, dar Laüme nu atinsese încă turmele. Mă întorceam din Ceylon când a apărut vestea acestei schimbări de guvern în Germania. Acest lucru nu i-a îngrijorat imediat pe anglo-saxoni, dar, în decembrie a aceluiaşi an, la întoarcerea mea la New York, situația internațională devenise deosebit de tensionată, iar yankii cultivau cele mai diverse reflecții asupra noilor maeştri instalați la Berlin.

„Național-socialiştii domnului Hitler nu sunt mai periculoşi decât fasciştii domnului Mussolini", au spus unii. Iar Tratatul de la Versailles pune prea multe limitări germanilor pentru ca aceştia să fie amenințați. Republica Weimar a reunit politicieni incompetenți. Stabilirea unei stări ceva mai nervoase oferă un tampon excelent între Paris, Londra şi Uniunea Sovietică. "

„Hitler l-a semnat pe *Mein Kampf*", le-a reamintit celorlalți. Dacă aplică programul pe care îl propune acolo, trebuie să ne aşteptăm la un nou război în Europa în următorii zece ani..."

— Şi tu, Dalibor, ce crezi despre această nouă situație? Laüme m-a întrebat la câteva zile după reuniune.

— De ce să ne arătăm ostili, în principiu, unui om şi unui regim pe care nu-l cunoaştem? Vă sugerez să mergeți să vedeți singuri. Ce zici?

— Acesta mi se pare cel mai bun răspuns.

*

Aşa cum se bucurase cu zece ani mai devreme în Italia fascistă, Laüme aprecia foarte mult Germania nazistă timpurie. Capitala Germaniei avea atunci mai mult un teatru decât un oraş. Fiecare bulevard, fiecare stradă a fost împodobită în culorile NSDAP şi paradele militare au urmat paradele. Era vremea cămăşilor brune şi puterea lui Ernst Rö hm, vremea zorilor strălucitoare pentru lupii din Berlin. După ani de mizerie şi haos, după măcelul

războiului şi umilinţele ocupaţiei, totul părea din nou posibil. Oraşul a fost un imens şantier în care clădirile, foarte asemănătoare cu cele din New York, au crescut cu o rată de două etaje pe săptămână. În ciuda unei modernităţi care a triumfat cu lovituri de autoturisme, maşini domestice care funcţionau cu electricitate, produse industriale fabricate în serie, atmosfera Berlinului a rămas unică. Aerul pe care l-am respirat acolo ne-a dat impresia că suntem mai cristalini, mai vioi decât în altă parte. Laüme era încântat şi am simţit şi eu o energie, o vibraţie, pe care nu o puteam defini, dar care mă energiza şi mă seducea mai mult decât raţiunea.

„Suntem acolo", mi-a spus Laüme într-o zi, ciupindu-mă de braţ. Iată-ne, Dalibor!

— Ce vrei sa spui?

— Acest loc, acest moment... Am avut o prezenţă a apariţiei lor de mult timp. Astăzi sunt realitate. Am crezut că în Italia va avea loc miracolul, dar a fost o greşeală. Aici, în Germania, se împlineşte!

— Ce miracol?

— Marea uşă a miturilor se deschide din nou asupra Europei. Nu o simţi? Încet, se mişcă pe balamale. Zeii se vor întoarce. Vor trece triumf de poarta Tannhäuser pentru a reîncânta lumea. Trebuie să ajutăm să-i trezim şi să fim pregătiţi să-i servim...

— Ce vezi, Laüme? Ce vezi?

— Slavă care mă orbeste! O reînnoire pentru tine şi pentru mine! O cale care se deschide spre o lume purificată. Un univers mai frumos, mai tânăr, mai puternic! Şi tatăl copilului meu! Da, o simt! Aici îmi va apărea!

O mână de gheaţă mi-a cuprins inima şi a început să o strivească ca un viciu. Ce semnificaţie exactă aveau aceste cuvinte în gura partenerului meu? Inventa imaginile pe care le descria de la zero sau le vedea mental? Nu stiu. Galvanizat de atmosfera care a domnit la Berlin, Laüme a dorit să cunoască aceşti oameni care, plecând de la nimic, disprețuiți şi marginalizaţi, fără sprijinul

băncilor sau al cercurilor obişnuite ale politicii interlope, reuşiseră să se ridice la puterea de a face opera de transformare radicală asupra unui întreg popor. Cu toate acestea, chiar şi pentru noi, abordarea stăpânilor noii Germanii s-a dovedit a fi destul de incertă. Hitler nu era Mussolini. Spre deosebire de Duce, cancelarul nu a cultivat gustul pentru contacte şi a fost aproape nesănătos de îngrijorat faţă de străini. Maşina administrativă şi de poliţie cu care se înconjurase îl făcea un fel de scut compact, foarte greu de pătruns şi imposibil de influenţat datorită fetişurilor sau altor farmece. Prin urmare, am presupus că el se afla sub protecţia forţelor supranaturale.

Dacă acest lucru ne-a intrigat, nu am mai urmărit ancheta, deoarece am reuşit, fără a folosi niciun artificiu, să ne apropiem de Ernst Röhm, şeful SA. L-am întâlnit în martie 1934, cu ocazia unei adunări de cămăşi brune la care fusesem invitaţi datorită unui releu de la ambasada italiană. Totul despre Röhm era umflat – silueta lui de măcelar, dar şi mai ales gândirea, cuvintele, manierele sale. Acest bărbat era un mozaic al unora dintre cei mai răi ticăloşi pe care îi întâlnisem în viaţa mea: la fel de înşelător ca dresorul de câini Forasco, la fel de beat ca tatăl meu Isztvan, la fel de obraznic în faţa lui Laüme, în ciuda homosexualităţii sale afişate, pe care bancherul francez Fabres-Dumaucourt. M-a respins chiar mai mult decât Mussolini. Instinctul meu ţipa la mine să mă îndepărtez de acest tip şi de clica sa ambiguă cât mai repede posibil. Laüme, desigur, a găsit în ea calităţi, iar avertismentele mele repetate nu au avut niciun efect asupra ei. Exaltată de vulgaritatea din jur, lupul sigur că îşi va găsi masculul în uniforma SA, era din nou gata să încerce experienţa fertilizării ca în zilele de pe strada Argyle.

— Acesta este cel pe care l-ai ales să rămâi însărcinată? Am întrebat pe un ton neutru.

— Poate da. Dar încă nu sunt sigur. Este încă prea devreme să ne gândim la acest lucru. Cu toate acestea, am nevoie de el pentru pregătirile mele.

Zâna a dorit să obțină permisiunea de la Röhm pentru a deschide o şcoală cadet la Berlin, primind cei mai interesanți recruți de la internatele noastre din Africa şi Est.

Fundația noastră va sărbători în curând al zecelea an de existență. Ea ne-a oferit un aspect remarcabil de respectabilitate. Cu toate acestea, nu profitasem încă de fondul de copii astfel creat şi Laüme dorea să pună capăt unei astfel de risipi. Sub pretextul perfecționării educației lor în unități mai bine dotate, ea a planificat să aducă cei mai promițători copii în Europa pentru a-i ține la îndemâna noastră. Aveam nevoie de sprijin pentru acest lucru şi Laüme credea că Röhm este unul dintre cei mai siguri piloni ai regimului. Cred că a fost fascinată de brutalitatea de pe suprafața personajului, o brutalitate care, spre deosebire de a mea, nu avea nevoie de niciun artificiu pentru a se naşte şi a înflori.

Laüme a doborât cărțile necesare pentru a-l manipula pe Rhöm. Şeful SA a acordat toate facilitățile pe care le-a solicitat şi o mică academie şi-a deschis porțile la Berlin pentru a-i întâmpina pe „protejații" noştri. Mulțumită de acest prim pas, apoi şi-a organizat serios „vânătoarea de bărbați". Convinsă, nu ştiu de ce, că tatăl copilului ei se afla printre ofițerii SA, ma forțat să mă asociez cu aceşti oameni pentru care am simțit doar o profundă aversiune. Martoră a exceselor pe care le-a îngăduit, a trebuit să-mi dau cu părerea despre fiecare dintre noii ei iubiți. Timp de săptămâni, chiar luni, serile şi nopțile noastre au fost ocupate de această abominabilă succesiune de desfrânare.

— Chiar trebuie să te prostituezi, ca Messalin, cu toți bieții ăştia? Am întrebat. Nu simți că niciunul nu este demn de tine?

„Stomacul meu va decide cine vrea", a spus ea. Deocamdată, mintea mea lasă toată puterea...

— Anunță-mă când a sosit în sfârşit această zi fericită. M-am săturat să-ți urmez tulburările bolnave în fiecare seară. Eu, trebuie să plec din Berlin. Voi fi în casa mea din Veneția. De îndată ce eşti pregătit pentru ritualurile tale, anunță-mă şi voi veni

imediat...

Trecând Austria, am ajuns din nou la Veneția. Dar, refuzând să stau în casa în care, în trecut, se născuse runtul meu al treilea fiu, am decis să caut un loc sigur pentru a mă pregăti să mă confrunt cu Laüme. Mecanica infernală a fost lansată. Ştiam că mai devreme sau mai târziu un bărbat va ajunge să o impregneze. Încă ar trebui să aştept nouă luni, apoi, în momentul eliberării, chiar dacă ființa intimă a lui Laüme coborâse cât mai aproape de orizontul uman, aş ucide-o aşa cum am ucis-o pe Ta'qkyrin...

În loc să accept ospitalitatea mereu restrictivă a contelui Caetano, mi-am lăsat bagajele la Danieli. Într-o seară din iunie, când stăteam degeaba şi fumam singur în sufragerie, am auzit un cuplu lângă mine vorbind despre evenimente dramatice care se petreceau în Germania. Condusă de SS, rivali misterioşi ai SA, a fost lansată o purjare pe scară largă împotriva lui Ernst Röhm şi a susținătorilor săi. Au avut loc execuții sumare, mişcarea cămaşă maro tocmai fusese dizolvată şi nu mai auzisem de Röhm însuşi de patruzeci şi opt de ore. Am încercat să ajung la Laüme la telefon, dar degeaba. Eram pe punctul să iau direct direcția Berlinului când Laüme s-a prezentat la Danieli. Într-o dispoziție urâtă, şi-a petrecut noaptea reproşându-se amar de orbire. Nu o mai văzusem niciodată atât de descurajată şi atât de furioasă cu ea însăşi. Ipocrit, am încercat să o îmbrățişez pentru a o linişti, dar era atât de tensionată încât mi-a alungat mângâierile.

— Mi-a fost dor de ceva esențial, am păcătuit de nerăbdare. Ar fi trebuit să aştept ca regimul să se stabilizeze pentru a alege mai bine pe cine să abordeze. M-am alăturat celor învinşi. Sunt pe liste acum, sunt câteva fotografii foarte compromitatoare. Poate că circulă deja. Va fi dificil să ştergi toate aceste urme.

— Ce-ți pasă? Germania nu este lumea. De ce să nu cauți în altă parte un teren de reproducere mai bogat pentru experiențele tale?

Trăsăturile zânei s-au răsucit într-o bufnită impenetrabilă. A ridicat din umeri, a strâns pumnii, dar nu a răspuns, s-a prăbuşit

într-un fotoliu, cu picioarele încovoiate sub ea şi cu braţele încrucişate.

Laüme a rămas astfel prosternat câteva zile. A refuzat să-şi părăsească camera şi a evitat toate plăcerile – mâncarea, sărutările mele, chiar şi lumina soarelui... Deprimarea ei m-a făcut să mă descurc. Am văzut momentul în care am putut scăpa în cele din urmă de fraw*arti înde*părtându-mă de mine. Eram ocupat să-mi imaginez o nouă stratagemă pentru a-i reînvia dorinţa de naştere, când un ofiţer fascist s-a apropiat de mine în sala mare a palatului. În cel mai politicos mod din lume, m-a implorat să-l însoţesc într-unul din saloanele hotelului. În cameră, păzit de două santinele înarmate, mă aştepta un bărbat cu care simpatizasem cu zece ani mai devreme, când Laüme şi cu mine frecventam asiduu anturajul lui Benito Mussolini.

„Mă bucur să te revăd, *signor* Galjero”, mi-a spus bărbatul cu un zâmbet larg. De multe ori m-am gândit la tine de când ne-am întâlnit prima dată...

Cu puţin peste treizeci de ani, Galeazzo Ciano era un tip subţire, bine decuplat, de eleganţă naturală. Strângerea de mână era sinceră şi privirea directă. În timp ce mă invita să iau loc lângă el, am observat că un inel strălucea pe degetul său inelar.

— Felicitări pentru căsătoria ta. Am aflat de unirea ta cu fiica Ducelui.

Ciano zâmbeşte stingherit.

— Sper că asta nu mă va face un vulgar schemer în ochii tăi, *signore*. Au trecut patru ani de când m-am căsătorit cu Edda şi este o căsătorie fericită. Dar văd că te-ai căsătorit. Este cu această tânără frumoasă care nu te-a părăsit niciodată?

A trebuit să fac un efort pentru a înţelege aluzia contelui. Deşi nu ne formalizasem niciodată uniunea, Laüme şi cu mine purtăm într-adevăr legăminte de când am fondat lucrarea noastră caritabilă. Bineînţeles, simplă problemă de comoditate Mecanic, am întins mâna şi am rotit inelul în jurul degetului.

— Laüme este soţia mea, da, zic.

— Amândoi aţi locuit adesea în New York, dacă nu mă înşel?

— Asta e corect. Mai avem o reşedinţă acolo şi câţiva prieteni... De ce această întrebare?

Căutându-şi cuvintele, Ciano se opri.

— Pentru că eram destul de tânăr când ne-am întâlnit, dar am fost imediat conştient de farmecul excepţional exudat de cuplul tău. Şi pentru inteligenţa şi marea sa cultură... Cum să nu observăm toate acestea? Ar fi fost necesar să fii nebun...

— Habar nu am în ce te bagi, contează, am glumit, dar asta mi se pare foarte periculos...

Ciano râse puţin forţat. El a continuat, totuşi:

— Este aproape o şansă care ne face să ne întâlnim aici, la Veneţia, Galjero. Nu te căutam. Coincidenţa este perfectă şi tocmai această circumstanţă anume mă determină să vă povestesc despre un proiect pe care l-am avut în vedere de ceva timp.

— Un proiect? Dar care? Şi cine este acest „noi" despre care vorbiţi?

— În prezent sunt consul italian la Shanghai. Această misiune este pe cale să se încheie. Nu este încă oficial, dar postul de ministru al culturii populare îmi va reveni peste câteva luni. Va fi ultimul pas înainte de un portofoliu mult mai mare, pentru care deja mă pregătesc... În sfârşit, această introducere este cam lungă, îmi pot imagina. Pentru a ajunge la subiect, guvernul nostru încearcă să-şi cunoască prietenii pe pământul american. O mare comunitate italiană este stabilită acolo. Poate avea o greutate decisivă în favoarea noastră, dacă o ţinem corect sub control. Imaginea începe să iasă clar pentru tine?

— Nu putea fi mai clar, dragul meu Ciano, răspunse Laüme, care tocmai intrase în cameră.

Serviciu secret

Acceptând să lucreze pentru italieni, Laüme a avut în vedere doar răscumpărarea sa în ochii germanilor. Multă vreme m-am întrebat despre motivele care au determinat-o să câştige cu orice preţ harurile bune ale lui Hitler şi ale bandei sale. Poate că a

trebuit să se întoarcă mai departe în timp, să solicite amintirea lui Mose Tzadek şi Yohav sau chiar să-şi amintească jurământul pe care l-a făcut rabinului renegat, înainte ca el să ardă viu în închisoarea sa împuţită? „Să ştiţi că linia Galjero nu este dispărută", spusese ea. În curând se va naşte un nou moştenitor şi altul după el. Într-o zi, un împărat va ieşi din acest buturug şi eu voi fi acolo, lângă el, când va trece jugul înapoi pe umerii semenilor tăi... "

Era promisiunea pe care o făcuse, jurământul stacojiu făcut chiar înainte de executarea celui mai rău duşman pe care îl luptase vreodată. Patru secole nu reuşiseră să rupă această dorinţă. Astăzi, o ştiam, nu se mai punea problema naşterii unui împărat care poartă numele de Galjero. S-a ridicat o altă miză, un alt vis. Deşi nu-i cunoşteam natura exactă, ştiam totuşi că zâna se îndrepta cu încăpăţânare spre el, mişcată de forţa care lansa valurile pentru a ataca ţărmul.

Galvanizat de propunerea lui Ciano, Laüme a fost de acord să se întoarcă la New York pentru a complota un fel de coaliţie între familiile mafiote, care în mod firesc simpatizează cauza italiană şi anumite mişcări locale potenţial profasciste. La rândul meu, nu am vrut să mă împrumut direct la acest joc, care l-a dezamăgit profund pe Laüme. Pentru a-l ajuta, însă, am scos câteva nume din agenda mea de adrese. S-a întâlnit în acest fel cu Ephraïm Cassard, nepotul lui Absalon, guvernatorul Ku Klux Klan pentru Louisiana la sfârşitul războiului civil. Am avut doar ecouri vagi ale celor întâmplate în această perioadă în Statele Unite. Laüme a evoluat pentru o clipă în anturajul naşilor mafiote ale căror activităţi a încercat – fără prea mult succes – să se orienteze către mai multe obiective politice. Planurile sale au fost scurtate. Deşi întreprinderea era departe de a-şi îndeplini toate speranţele, contele Ciano îi era recunoscător pentru eforturile sale, până la punctul în care a promis că o va aduce înapoi în favoarea liderilor Reich-ului. Când mi-a spus vestea, Laüme radia ca un copil în dimineaţa de Crăciun. Entuziasmul lui a fost atât de sincer, atât

de sincer, încât m-a emoționat şi a dat naştere unei explozii bruşte de tandrețe în mine.

Era primăvara anului 1935 şi, în această perioadă, evenimentele au început să se desfăşoare cu o viteză înnebunitoare. După cum mă sugerase în saloanele Danieli cu un an mai devreme, Ciano a participat la guvernul socrului său, dar în calitate de ministru al afacerilor externe. Mai mult decât oricând conştient de problemele politicii înalte, italianul a fost sedus de perspectiva de a avea un Laüme gravitând în jurul Führerului. Poate că spera să o facă stăpâna micii mustăți; poate că a vrut doar să strecoare un pion în tabăra germană, aşteptând o oportunitate mai bine definită. Toate aceste ipoteze sunt plauzibile şi nu pot confirma niciuna dintre ele. Laüme era, de asemenea, conştientă de jocul dublu al lui Ciano, dar nu-i păsa. Dispretuind meschinătatea măruntă a contelui, a vrut să găsească drumul spre Berlin în deplină siguranță, doar pentru ea a contat. După ce şi-a luat informațiile şi a aruncat cu îndemânare o primă plasă de intrigi asupra unor ofițeri influenți ai SD, serviciul de informații german, ginerele Duce a obținut destul de uşor permisiunea pentru a locui la Berlin. În iunie 1935, am închiriat o suită mare la hotelul Eden pe tot parcursul anului. Bogat într-o lungă tradiție de artişti, dramaturgi, filosofi, oraşul era un centru cultural şi artistic care rivaliza cu Londra sau Paris. Cea mai bună societate din Berlin a defilat prin saloanele noastre – vedete de film, vedete de muzică, scriitori, pictori, sculptori...

Aceşti artişti, adesea frivoli, nu aveau niciun interes în ei înşişi, dar au creat în jurul nostru o atmosferă veselă şi lumească, care în curând a atras către noi figuri mai importante din punct de vedere strategic. Mai întâi ofițerii Wehrmacht, apoi înalți oficiali şi, în sfârşit, demnitari naziştii autentici, precum ministrul propagandei Goebbels, cu care simpatizez, pentru că omul era inteligent, amuzant şi vorbea bine. Îi plăcea să stea cu străinii care locuiau în Berlin şi era curios de noi. Prin intermediul ei, am cunoscut-o pe tânăra pasionară engleză Unity Mitford, care a devenit rapid

amantul lui Laüme. Fata era exaltată şi radicală în poziţiile sale politice. Diana, sora lui mai mare, a avut, de asemenea, puternice simpatii pentru naţional-socialism. Ea a fost un patron obişnuit al lordului Mosley, preşedintele Uniunii Britanice a Fascistilor, o mişcare politică marginală, pe care autorităţile britanice, cu toate acestea, au urmărit-o foarte atent. Unitatea în sine era urmărită de spionii MI6 trimişi adânc în inima Germaniei naziste.

„Este un moment minunat pentru conspiraţii, răsturnări şi trădări de tot felul, *Herr* Galjero", mi-a spus odată Goebbels. Timpurile noastre sunt incitante, atât de mult încât ar trebui să fim recunoscători Cerului pentru că le-au făcut contemporane pentru noi.

Am zâmbit şi am dat din cap după formular. Adânc în interior, nu am putut decide dacă are dreptate sau nu. În timpul unei nopţi foarte vesele petrecute în cabarete, Unity a condus la masa noastră un aventurier american pe care ziarele din întreaga lume l-au prezentat ca fiind stăpânii exclusivi ai tânărului moştenitor al Coroanei Angliei. Personal, am găsit niciun farmec M – mi Wallis Simpson. Gustul meu m-a condus întotdeauna spre frumuseţi tinere, prospeţimea tenului, perfecţiunea curbelor, candoarea trăsăturilor. Uscat, slab, deja încreţit, Simpson nu avea nimic care să mă facă pe plac. Din păcate, ea a fost unul dintre cei mai întreprinzători consumatori de bărbaţi. Ea şi-a pus ochii pe mine şi a trebuit să cedez în faţa ei, astfel încât înnebunitorul ei cărucior înnebunitor să înceteze.

— Ai făcut bine să te forţezi, a felicitat Laüme. Această femeie este remarcabilă pentru inteligenţă şi forţă de voinţă, dar are nevoie de confort. Prinţul de Wales este sub o presiune enormă pentru a pune capăt acestei afaceri. Ea mi-a mărturisit că este slab şi că în cele din urmă va ceda...

— Poate că l-am putea ajuta să întărească sentimentele prinţului faţă de el? Am sugerat. De ce să nu o facem debitoare? Asigurarea poziţiei ei cu iubitul ei ne poate oferi mari oportunităţi.

Mă bucur să mă văd că iau în sfârşit o iniţiativă, Laüme a fost

entuziasmat de propunerea mea. Totuşi, nu a fost uşor să-l convingi pe Simpson să aibă încredere în noi. Multă vreme, neîncrezător, americanul a cerut o demonstraţie a puterilor noastre şi a fost necesar să-i acordăm dovada că cerea.

„Adu-ne un păr de la una din cameristele tale", a spus Laüme, „şi o vom ucide pe fată într-o săptămână fără ca vreun medic din lume să poată face nimic în acest sens"

Izbucnind în râs, Simpson ne-a provocat să realizăm o astfel de ispravă. La trei zile după lansarea blestemului, descompusă, ea a venit să ne implore să încheiem experimentul. Consimţind, în ciuda riscurilor, să întrerupem vraja fatală, am procedat la inversarea răului. Americanul, supărat, dar convins, ne-a autorizat apoi să operăm prinţul de Ţara Galilor o vrajă de dragoste.

Pentru a desfăşura această întreprindere în cele mai bune condiţii, am decis să ne mutăm în Marea Britanie. Wallis ne-a invitat la o petrecere de vânătoare organizată de prinţ în Highlands. Din întâmplare sau prin voinţă, din partea lui, sa întâmplat ca Lord Bentham şi soţia sa să fie printre oaspeţi. La prima vedere pe care a pozat-o pe Laüme, l-am simţit din nou pe englez înnebunit de dorinţa pentru zână şi, atâta timp cât a durat şederea noastră, nu a încetat niciodată să o devoreze cu ochii şi să-i caute compania, fără să-şi facă griji cu privire la comodităţi. Nici privirile scandalizate ale soţiei sale. Laüme a fost amuzat de acest flashback şi nu a scutit nicio provocare acestui om acum ridat şi gros, al cărui cap era acoperit cu o coroană subţire de păr gri. Jucându-se cu bietul bătrân ca o pisică cu şoarecele, ea l-a neliniştit până la punctul în care Bentham s-a întors spre mine pentru ajutor. Era atât de jalnic, atât de vulnerabil încât am fost luat cu o milă sinceră.

— Din păcate, sunt neputincios să mă cert în numele tău, prietene. Laüme nu este o fiinţă care este constrânsă şi eu însumi am puţină influenţă asupra ei. Să ţi-l dai a fost doar un prost şi nu se va mai întâmpla. Acum trebuie să o înţelegeţi.

— Dar sunt gata să-i dau totul, gemu el. Toate! Totul, îți spun!

Un dependent de droguri îngenuncheat pentru doza sa de opiu nu s-ar fi umilit în continuare. Când i-am raportat scena, Laüme a zâmbit.

— Acest Bentham este cu siguranță o risipă. Cât de departe crezi că s-ar apleca pentru a-şi satisface dorințele?

— El susține că vrea să-ți sacrifice totul, dar acestea au fost doar cuvinte rostite în inima crizei. Revenind la rațiune, mă îndoiesc că se va ruina pentru tine.

„Ce se întâmplă dacă Bentham ar avea ceva cu adevărat prețios pe care chiar îl vreau?”

— Vrei un bun material? Nu m-ai obişnuit cu o asemenea slăbiciune.

— Ei spun că copiii ei sunt foarte frumoşi şi foarte sănătoşi. Cred că 18 şi nouăsprezece băieți şi fete. Doar încă destul de tânăr. Crezi că mi le-ar da ca tribut?

Întrebarea a fost atât de monstruoasă încât am râs nervos. Fără să fiu pe deplin conştient de semnificația cuvintelor mele, am răspuns că aceasta este o ticăloşie prea mare pentru a nu fi încercată.

— Aleargă să-i spui veştile bune, a spus Laüme şi a pus afacerea în mână. Îmi voi oferi lui o săptămână întreagă şi exclusiv, cu condiția să ne încredințeze copiii.

Când i-am explicat condițiile înțelegerii, Lord Bentham nu a ezitat o clipă. Perspectiva de a-l poseda pe Laüme până la setea lui a dărâmat toate barierele morale din el.

— Patrick şi Sybil sunt ai tăi, a spus el fără să se gândească. Dar îl vreau pe Laüme în această seară şi fără ca tu să rămâi în cameră!

— Acest avans vă va costa cinci mii de lire în plus, draga mea. Dar, dacă sunteți de acord, atunci afacerea este gata! I-am spus, dându-i mâna de parcă am fi doi negustori de cai care fac schimb de iepe pe un târg.

Lordul Bentham a alunecat din camera conjugală noaptea

pentru a face din nou o lucrare de poftă cu Laüme. La rândul meu, am profitat de capriciile lor pentru a realiza vrăjirea prințului de Wales. O vrăjeală de dragoste este un lucru destul de simplu de făcut, dar operatorul nu poate acționa singur. Prezența şi participarea activă a sponsorului sunt esențiale pentru succesul procesului. Trebuie să recunosc că M me Simpson a dat mare parte din ea în acea noapte. Energia pe care a pus-o pentru a asculta poruncile mele a contribuit foarte mult la eficiența vrăjii şi ne-a scutit de nevoia de a repeta procesul, aşa cum se întâmplă din păcate atunci când un vrăjitor acționează în numele unui vrăjitor. Experiența a plăcut-o atât de mult, încât am îndrăznit să-i sugerez să arunce o a doua vrăjie pentru a atrage la ea toate gigolo-urile pe care şi-ar dori să le aibă, fără ca acest lucru să afecteze calitatea primei vrăji.

— Deci voi avea dragostea prințului şi plăcerea de a-i vedea pe toți ceilalți bărbați la picioarele mele?

— Asta e corect. Te-ar amuza asta, dragă Wallis?

În zorii acestei nopți ciudate, un englez fericit şi o femeie americană de două ori satisfăcute s-au trecut pe coridoarele reşedinței domneşti, salutându-se reciproc printr-un gest discret din cap. Încrezător şi încântat, Simpson se bucurase cu puțin mai puțin sub mâna mea decât Bentham în burta Laüme.

La trei zile după această sesiune dublă, am reluat drumul spre Berlin. Chiar înainte de a ne lua rămas bun, l-am văzut pe prinț intrând în cea mai adâncă furie în apărarea lui M me Simpson, în timp ce unul dintre invitați a scăpat un indiciu neplăcut cu privire la relația lor.

„Niciodată nu ar fi făcut aşa ceva”, se încrede Wallis în mirare. Dacă se căsătoreşte cu mine, cu siguranță ți-o voi datora şi asta nu o voi uita niciodată!

Pe tot parcursul călătoriei de întoarcere, am continuat să ne felicităm pentru călătoria noastră scoțiană. M – mi Simpson a trebuit încă să acționeze de la sine pentru a asigura în permanență poziția sa, dar am fost prevăzut cu un suport, fără de care ea nu a

putut rezista mare ameninţare pe care ea a fost ţinta. S-a întâmplat să nu faci săptămâna gratuită, am primit o scrisoare de la ea comentând evoluţia pozitivă a relaţiei sale cu moştenitorul coroanei. „În fiecare zi, prinţul pare mai îndrăgostit de mine", a scris ea. El rezistă miniştrilor, precum şi furiei tatălui său, bătrânul George. Greutatea pe care mi-ai luat-o de pe umeri este imensă..."

Dacă şi noi am fost încântaţi de rezultatul acestei vraji, alte proiecte ne-au ocupat acum toate gândurile. Laüme nu renunţase la speranţa de a-l întâlni personal pe Führer şi acest lucru i-a polarizat toată energia. De prietenul nostru Goebbels, am fost invitaţi la marea petrecere de vară pe care marşalul pământesc Göring a dat-o în mod tradiţional la proprietatea sa din Karin Hall.

„Această recepţie va avea loc peste şase săptămâni", mi-a explicat Laüme. Cu această ocazie trebuie să îi arătăm lui Führer de ce suntem capabili şi cum ar putea să-i servească talentele!

Ideea lui Laüme era să-i ofere lui Hitler secretul fetişurilor de protecţie. De când a intrat în politică, cancelarul a supravieţuit miraculos mai multor încercări de asasinat, dar a fost pur noroc. Odată cu ostilitatea politicilor sale suscitate în străinătate, nu exista nicio îndoială că vor apărea noi comploturi. Laüme a vrut să mânuiască un scut în faţa lui, la fel cum o protejase cândva pe Galjero, Dragoncino sau pe mine.

„Omul acesta este prea preţios", a spus ea. Nu trebuie să moară prost. Dispariţia lui ar fi un dezastru pentru întregul Occident...

Pentru a ne galvaniza energiile, ea a decis să onoreze condiţiile contractului încheiat în Scoţia cu Lord Bentham. Aşa că am plecat amândoi în Anglia. Instalat în casa familiei Benthams din Cornwall, l – am găsit pe Domnul care ţesuse nu ştiu ce pretext fumuriu să fiu singur acolo o săptămână. Soţia şi copiii săi rămaseseră la Londra şi toţi servitorii fuseseră eliberaţi. Pentru a avea grijă de administrare, Bentham angajase, sub un nume fals, trei fete scoţiene pe care le adusese în secret de la Edinburgh. Mai entuziasmat decât un şcolar, a făcut o încruntare când m-a văzut

coborând din maşină cu Laüme.

„Pentru că aş fi apreciat să fiu singur cu soția ta, Galjero”, a mormăit el, cu un temperament foarte rău.

„Casa este suficient de mare, mi se pare”, am replicat. Instalează-mă în aripa unde nu vei evolua, îți promit că nu mă vei traversa toată şederea.

Bătrânul dădu puțin din cap după formular, înainte să mă lase să fac ce voiam. Am profitat de această perioadă pentru a citi mult şi a lene mai mult decât de obicei. La celălalt capăt al imensei clădiri, Bentham urla în extaz. Am fost uimit că acest bărbat de la sfârşitul cursei putea suporta la fel de uşor maratonul de dragoste impus de Laüme. Răsunând în orice moment al zilei sau al nopții, strigătele lor în cele din urmă mi-au incendiat simțurile. Am luat-o pe rând la cele trei femei scoțiene, dar toate erau hotărâte prea urâte pentru a mă face să vreau cu adevărat să le ating. Aşa că am petrecut o săptămână întreagă făcând Postul Mare. În cele din urmă, perioada convenită cu lordul Bentham a luat sfârşit. Când l-am văzut din nou pe englez, era într-o stare de rău, nebărbierit, în haine neglijent, slăbit şi obosit, dar părea cel mai fericit dintre bărbați. La fel de goală ca Eva în Paradis, Laüme stătea pe genunchi şi îşi lăsa fericită sânii să fie atinşi de purcelul bătrân care ciripea, care nu-l putea lua.

— S-au terminat cele şapte zile de desfrânare, Bentham, am spus cu fermitate. Amintiți-vă piața noastră. Acum ne cerem omologului nostru.

Scoase un scârțâit vag în timp ce Laüme, ridicându-se, eliberă pieptul din palme:

— Petrecerea s-a terminat, *domnule*! Aşa că adu-i pe Sybil şi Patrick la castel...

Bentham nu s-a sfiit. Îi plăcuse toată beția şi îşi imaginase că ne abandonează virginitatea descendenților săi. Evident, am jucat pe această ambiguitate de la început şi am avut grijă să nu rezolvăm ambiguitatea până în ultimul moment.

Sybil şi Patrick erau adolescenți frumoşi şi inteligenți. Am

petrecut a doua zi o seară foarte plăcută în compania lor. Laüme i-a întrebat despre studiile lor şi despre citirea lor; Mă interesau ambiţiile şi speranţele lor. În timp ce luam cafea şi alcool cu tatăl lor, Sybil a cântat o piesă din opera *Lakmé*, de Léo Delibes, iar fratele său l-a însoţit la pian. După ce au terminat, Laüme s-a apropiat încet de tânăr şi l-a sărutat înfometat sub privirea uimită a surorii sale. Bentham a trecut într-un salon alăturat imediat ce am început să-i dezbrăcăm copiii. Aşa a început orgia. Când Laüme i-a consumat pe Patrick şi pe mine Sybil, mi-am scos un pumnal din haine şi am tăiat venele iubitorilor noştri fragili. Luat prin surprindere, Patrick nu s-a apărat, dar drăguţa Sybil a scos un strigăt de teamă care nu putea fi confundat cu un geamăt de plăcere. Imediat Bentham a apărut în cameră.

— Ce ai făcut? el a ţipat. Ce aţi făcut, monştri?!

Apucând o lampă cu un picior greu de bronz, am scos-o pentru a-i permite lui Laüme să se bucure de sângele cald al trupurilor tinere întinse fără să sufere plânsul progenitorului lor. Nu sacrificasem copiii de ani de zile. Nu mă sacrificasem prea mult timp lui Ta'us şi asta m-a revigorat într-un mod extraordinar. Pentru zână, sângele era un fluid dinamic care i-a schimbat chimia corpului. În ceea ce mă priveşte, actul omicid în sine a constituit un adjuvant puternic şi nu absorbţia materiei. Fie că am tăiat gâtul unei persoane întârziate sau a unui geniu nu a făcut nicio diferenţă pentru mine. Laüme, pe de altă parte, s-a dovedit a fi excesiv de sensibilă la calitatea subtilă a ceea ce a absorbit. Cu cât mintea copilului a fost dezvoltată, cu atât mai multă vitalitate ar extrage zâna din fluid. Ceea ce a tras de la copiii Bentham a transportat-o la extaz.

Munca noastră s-a încheiat, am pornit să-i gonesc pe cei trei servitori care dormeau fericiţi în camerele lor şi îi ucideau fără să-i trezească. Înapoi în sufragerie, am crezut că îl voi găsi pe Bentham încă uimit şi am vrut să-i dau ultima lovitură pentru a-i cruţa groaza şi vinovăţia. Dar bătrânul lord se târâse afară din cameră şi nu l-am putut găsi, în ciuda unei căutări frenetice. Ziua trecuse.

Am auzit un cocoş cântând. Cerul era gri şi o ploaie fină a picurat din norii joşi. A rămâne în castel era periculos. M-am întors la Laüme, am scufundat-o într-o cadă de smalţ, i-am spălat corpul de toată zgura care o acoperea, apoi am îmbrăcat-o şi am pus-o în spatele maşinii, sub o pătură caldă. Lăncioasă, cufundată într-o toropeală adâncă, zâna nu ieşise încă din extazul ei. Văzând-o atât de vulnerabilă şi încrezătoare, am simţit brusc nevoia de a o ucide pe loc. M-a apucat o furie şi am fugit la bucătării să iau două cuţite lungi de sculptură. Cu braţele în mână, m-am întors la maşină şi m-am aplecat peste ea. Încă întinsă, nemişcată, părea o pradă uşoară. A trebuit doar să-mi plantez simultan cele două lame în inimă şi ombilic sau în vârful capului său pentru a-i pune capăt existenţei şi a-l satisface pe zeul meu Ta'us... Abia mă aflam la o secundă de ea. Nemurire. Inima mea a început să bată ca niciodată. Am ridicat braţele deasupra zânei. Imediat gardienii săi subtili m-au atacat. O teroare s-a înălţat în mine, pe măsură ce mă ameţea o formidabilă ameţeală. Dar acum eram suficient de experimentat pentru a lupta împotriva acestor farmece de vrăjitoare. Fără a ceda panicii, mintea mea şi-a păstrat voinţa pentru această crimă, deşi muşchii mei erau prea strânşi pentru a-mi permite să lansez o grevă simultană. Cu toate acestea, nu am avut loc pentru erori. În ciuda furiei mele, am preferat, aşadar, să renunţ. Aruncând cuţitele pe pietriş, m-am urcat la volan şi am pornit maşina cu o bubuitură, trecând cu viteză pe drumurile de ţară aspre spre Dover.

Seara, am luat-o pe Laüme la un feribot. Se clătina şi oamenii credeau că e beată. A durat încă patruzeci şi opt de ore până când acest alcoolism a dispărut, dar când, la două zile după întoarcerea la Berlin, ne-am dus la Göring, zâna a atins apogeul frumuseţii şi farmecului ei.

Aproape a trebuit să aşteptăm zorii înainte de a fi admişi la prezenţa Führerului. Petrecusem ore întregi discutând cu nişte cunoscuţi pe platforma unui copac gigantic unde îi găsisem pe Ciano, Simpson şi Mitford în compania unor bărbaţi SS de rang

înalt. În plus, unuia dintre ei, un mare ofițer de origine norvegiană, ne-a încredințat sarcina de a ne ajuta într-o demonstrație spectaculoasă menită să demonstreze cancelarului eficacitatea puterilor noastre de protecție. A fost prima dată când l-am văzut pe Thörun Gärensen şi imediat mi s-a părut simpatic. Foarte diferit de toți ceilalți ofițeri ai Ordinului Negru pe care-i cunoscusem până acum, purta uniforma de parcă nu l-ar fi crezut el însuşi. Cu toate acestea, a fost unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Heydrich şi a jucat un rol proeminent în SD. Manierele sale erau politicoase şi conversația sa alimentată de referințe la fel de variate pe cât erau învățate. Avea reputația de a fi bărbat de doamne, dar – şi probabil asta l-a făcut să iasă în evidență – el nu a pus niciodată ochii concupiscenți asupra lui Laüme şi, chiar şi atunci când ea atârna de brațul lui până traversa un gazon, se comporta ca un bărbat adevărat a lumii. Strălucită în teaca ei neagră, ea totuşi i-a hipnotizat pe toți bărbații prezenți la Karin Hall. Chiar şi teribilul Reinhard Heydrich, de obicei atât de rece şi detaşat, nu se putea abține să nu-i arunce o privire umedă. Şi când l – am implorat pe Gärensen să părăsească camera pentru a servi drept subiect al manifestărilor noastre de vrăjire, el s-a retras într-o manieră foarte demnă, în ciuda slujbei nemiloase pe care i-am făcut-o să o țină în fața Führerului.

După cum ne aşteptam, Hitler a fost foarte interesat de experiența noastră. Era un om cu o spiritualitate foarte dezvoltată. Poate că el a fost un pic medium. Fără a respinge nimic supranatural fără a se arăta fascinat de ocultism, el l-a instruit pe ministrul său Himmler să ne ofere tot ce ne-ar trebui pentru realizarea unei serii de fetişuri de protecție dedicate marilor personalități ale țării sale. Spre deosebire de stăpânul său, Himmler era cu adevărat pasionat de ocult şi magie. Cu câteva săptămâni înainte de primirea dată de Göring, el ordonase crearea unui institut de cercetare numit Ahnenerbe, a cărui ramură era dedicată oficial studiului fenomenelor oculte. Gärensen a fost

numit de către consiliul de administrație al acestui organism.

La câteva zile după întâlnirea noastră la Karin Hall, am primit o invitație să galop cu ea în parcul Tiergarten. La fel ca mine, norvegianul era un fan al cailor. Mergea pe un animal superb pe care i-l dăduse Heydrich. Am reînnoit aceste plimbări de mai multe ori. Thörun vorbea puțin, dar îmi plăcea compania lui. L-am simțit atât naiv, cât şi perspicace, slab şi voit – paradoxuri care erau cam ale mele. Am descoperit câteva interese comune şi s-a născut o anumită încredere între noi, până la punctul în care i-am cerut să viziteze acest Ahnenerbe care m-a intrigat foarte mult. Institutul a fost interesant şi cu siguranță plin de oameni de bunăvoință, dar mi-am dat seama repede că vorbitorii şi presupuşii specialişti care l-au animat erau universitari vulgari şi nu practicanți autentici ai ocultismului, aşa cum am spus. I-am remarcat acest lucru, nu fără pretenții, lui Gärensen şi, când i-am spus că sunt un pic vrăjitor, m-a luat ca un nebun.

Îmi plecam de la gazdă când, pe holul care ducea la biroul lui, am trecut pe lângă o tânără fată a cărei față şi comportament mi-au atras atenția. Înaltă, blondă, atletică, poseda un farmec ciudat, în ciuda durității trăsăturilor şi a privirii sale înghețate. Ne-am uitat unul la celălalt o secundă, apoi am părăsit Gärensen pentru a mă întoarce în Eden. Pe tot parcursul drumului, m-am tot gândit la această fată despre care nu ştiam nimic. De când micuța pariziană pe nume San Drine, nu mă mai îndrăgostisem. Dorisem femei, desigur, şi deseori o iubisem cu pasiune şi pe Laüme, dar cu o dragoste extraordinară, inumană, violentă, urâtă, comparabilă cu nimeni alta. Dar ştiam că m-am schimbat profund de pe vremea romanticilor şi că nu mă voi putea îndrăgosti aşa cum am făcut-o. Şi totuşi, fusesem atins de chipul acestui necunoscut.

Extrem de sensibil la starea mea de spirit, Laüme a perceput imediat că o imagine mi-a parazitat mintea. Când am făcut dragoste cu ea în noaptea aceea, era silfa pe care o țineam în brațe. În loc să se enerveze, zâna s-a distrat.

„Te gândeşti la altul, Dalibor, o simt”, a spus ea pentru a mă tachina. De ce nu alergi să o găseşti?

— Nu ştiu cine este. Şi nu vreau să mă fac de râs căutând tot Berlinul pentru a-l găsi.

— După cum doriți, bunul meu Dalibor...

*

Deschişi decât goi, îmbrăcați în singurele lor bijuterii şi tocuri înalte, stăteau amândoi în fața mea. Laüme şi Ostara Keller. În suita noastră din Eden, cele două fete îşi dădeau plăcere reciproc timp de o oră, fără ca eu să mai am dreptul să mă amestec cu ele. Era regula jocului. Nu ştiam exact cum, dar Laüme reuşise să-mi găsească fata pe care mi-o plăcuse atât de mult pe coridoarele Ahnenerbe. De când s-a lăsat dezbrăcată, Ostara nu a încetat niciodată să mă surprindă. Sub exteriorul ei înghețat, era o furie, o expertă şi lacomă în căutarea plăcerii, acceptând toate fanteziile cu doc ilitate. Ştiam că Laüme nu practicase nicio vrajă asupra ei, care să-şi piardă simțurile somnoroase sau să deschidă cu forța o minte modestă spre desfrânare. Nu. Ostara era în mod natural sufocant şi pervers. Când, la rândul meu, l-am posedat, mi-a dat satisfacții rare şi lungi pe care Laüme le-a contemplat fără să le întrerupă. Din acea zi, Keller s-a familiarizat cu jocurile noastre erotice. De multe ori petreceam nopți întregi mângâindu-ne pe noi trei.

Ocupând nu ştiu ce post la Ahnenerbe, Keller a fost un patriot exemplar. La fel ca Laüme, era convinsă de superioritatea regimului național-socialist şi ura democrațiile la fel de mult ca bolşevismul. Convingerile ei au fost atât de puternice, încât după ore petrecute în brațele noastre, ea a fost în continuare capabilă să susțină o discuție politică cu Laüme. Când s-a întâmplat acest lucru, am ieşit din cameră şi m-am închis în sufragerie pentru a citi, a fuma sau a asculta un concert pe TSF...

Într-o duminică însorită de octombrie, Gärensen a vrut să ne ducă pe noi, Laüme şi cu mine, la coastă. Ajuns în Germania în 1931, norvegianul frecventa în mod regulat stațiunea de pe litoral

Heringsdorf. Anecdota nu ar merita să fie citată dacă, la întoarcerea noastră la Berlin, Laüme nu m-ar fi lovit brusc ca un visător.

— La ce te gandesti? Am întrebat.

— Pentru toate acele şantiere care înfloresc în Berlin.

— Cred că sunt pregătirile pentru Jocurile Olimpice. De ce te interesează acest lucru?

— Pentru că va fi grozav. Va fi o mulțime vibrantă de pasiuni sporite. Este o energie pe care am putea-o valorifica în beneficiul nostru... Şi care ar putea fi folosită pentru a alimenta un pala*diu, de* exemplu. Această piatră ar proteja întregul oraş şi ar acționa, ca nişte fetişuri, în beneficiul unei anumite persoane.

M-am întins pe pat şi mi-am încrucişat mâinile sub gât să mă gândesc o clipă.

— Crezi că este posibil? Ştiți modul de operare al unui astfel de talisman?

Laüme şi-a lăsat rochia la picioare, şi-a dezvăluit sânii şi şi-a ascuțit vârfurile roz între degete înainte de a mă călări. Pula mea s-a scufundat de încântare în a lui. Pielea ei mirosea a sare şi nisip.

— Nu cunosc un ritual precis, a recunoscut ea, începând o mişcare uşoară a şoldurilor. Dar am putea culege referințe. Jocurile vor avea loc peste nouă luni. Asta ne oferă puțin timp...

Deşi nu mi s-a părut extrem de relevant, m-am prefăcut că mă interesează ideea lui Laüme. Am văzut această cercetare ca un pretext excelent pentru a părăsi temporar Berlinul, a cărui atmosferă de cazarmă începea să mă piardă.

„Vittorio Caetano are cu siguranță câteva informații interesante în biblioteca sa”, am sugerat. Poate că ar fi bine să mergi să vezi.

Nu ştiu exact ce fantezie m-a luat, l-am invitat pe Thörun Gärensen să mă însoțească în această călătorie. Din păcate, mi-a fost imposibil să iau legătura cu Caetano rapid. Bătrânul prost a fost acasă, dar desfăşura o lucrare de reînnoire corporală care a necesitat o izolare totală pentru încă câteva zile. În timp ce

aşteptam să fiu admis la *palat*, am rămas în compania lui Gärensen. Cu cât îl frecventam mai mult, cu atât norvegianul mi se părea un băiat demn. Prins într-un complot complicat, el fusese obligat să adere la SS cu câțiva ani mai devreme pentru a servi interesele lui Reinhard Heydrich. Povestea lui m-a atins. Arăta ca al meu în multe privințe. El şi cu mine nu mai eram stăpâni pe soartele noastre şi asta ne-a întărit simpatia pe care am simțit-o unul pentru celălalt. Fără a-i dezvălui tot trecutul meu, am ajuns să-i mărturisesc deschis motivele prezenței noastre la Berlin. La ce bun ar fi fost să refuzăm adevărul unui om pe care l-am luat pentru a ajuta la demonstrarea puterilor noastre la Karin Hall? Oricât de neîncrezător fusese Wallis Simpson, m-am distrat, încercând să-l conving, să fac două fetişuri pentru uz personal. Primul a fost un tutore, al doilea un talisman seducător care l-a transformat într-un adevărat magnet pentru femei. Gärensen nu putea face un pas pe străzile Serenissimei fără a fi obiectul unei mici priviri discrete sau a unei invitații explicite. Oraşul era pentru el un târg de târg unde toate femeile erau atracții gratuite, satisfăcătoare, disponibile imediat.

În timp ce îşi petrecea zilele satisfăcându-şi amantele, m-am dus la casa lui Caetano pentru a consulta nenumăratele volume din biblioteca sa. Aproape la sfârşitul exercițiului său de asceză, contele mă autorizase să merg pe coridoarele palatului său cât mi-a plăcut. Cincisprezece sau douăzeci de zile la rând, am scotocit colecțiile sale fără să găsesc nimic care să-mi satisfacă curiozitatea, apoi, la rândul său, un text aparent inofensiv, am descoperit în cele din urmă elemente de ritual care ar putea fi utilizate pentru elaborarea unei pietre mari de protecție. Descoperirea *Pretiosa Margarita Novella a* marcat sfârşitul şederii mele la Veneția. Gärensen nu a venit acasă cu mine. Cred că s-a îndrăgostit de o fată pe care a cunoscut-o la o recepție dată pe Canalul Mare. În trenul de întoarcere spre Berlin, am recitit toate notele pe care le luasem cu C aetano. Descoperirile mele au depăşit în mare măsură cadrul strict pe care l-am definit pentru

mine. *Fusesem*, fără să vreau, din venețian două texte unice care evocă pe *Frawartis pe* jumătate. Unul era un scurt manuscris scris în greaca veche pe un sul îngust de papirus; cealaltă, o foaie dublă în franceză a alunecat, fără niciun motiv aparent, într-o ediție milaneză a *Tiers Livre* a lui Rabelais. Anonim, aceste scrieri au luat forma epilionelor; epopei foarte scurte care amestecă narațiunea exploatărilor războinice, pasaje erotice, ode versificate şi imprecații neregulate. Pentru oricine nu a fost introdus în secretul *Frawartis*, acestea au fost doar piese literare mediocre. Fără îndoială pentru mine, pe de altă parte, că acestea constituiau mărturii autentice scrise de oameni care ştiau favoarea zânelor.

Ambele relatări m-au îngrozit. Au continuat să avertizeze despre pericolul unor demoni cu burtă netedă. „Dacă se întâmplă ca un înger negru să-şi întoarcă fața sublimă spre tine, refuză-i avansurile pentru că fața ei este doar o mască sub care se ascund cele mai hidoase grimase. El se va agăța de destinul tău şi îşi va aroga dreptul de a-l modela după bunul plac. Vei deveni sclavul lui. Plăcerile pe care ți le va da vor fi trecătoare şi în zadar. Nopțile tale vor fi amare şi zilele tale ca râuri de întristare. Soldat, nu fi prea aprins în luptă. Preot, nu fi prea fierbinte în rugăciunile tale. Bărbați, rămâneți mediocri cu riscul de a simți gheara femeilor zâne aterizând pe voi...” Povestea franceză a fost şi mai rea şi avertismentele ei mai clare. Cel care a scris-o a spus că a trăit trei secole alături de venerata sa anofală – trei secole de groază, chin, nebunie... „Tu, care pentru nenorocirea ta cunoşti o soartă asemănătoare cu a mea, pierzi aici orice speranță pentru că nimic nu este în neregulă. Te va salva. Poate că vei rezista o sută de ani la puterile zânei tale, poate încă puțin... Dar când crezi că nu ai de ce să te temi de ea, atunci, ca o mantie luată de pe umerii ei, ea îți va arăta adevărata natură. Ea te va face să plăteşti un preț mai mare pentru plăcerile pe care ți le-a dat, decât dacă ți-ai fi vândut sufletul lui Satana însuşi. Legat de nisipul de la fundul apei, greutatea oceanului nu ar putea fi mai mare pe pieptul tău decât atunci când se aşează pe tine şi spune că te iubesc *din nou. Atunci*

vei dori să nu fi existat niciodată şi te vei ruga pentru o moarte pe care ea nu ţi-o va acorda. Veţi căuta ajutor, dar nimeni nu va fi acolo pentru a vă ajuta. Viaţa şi mâncarea îţi vor fi, de asemenea, refuzate şi limbul ţipător va deveni domeniul tău etern...”

Du**ş**mani, victime **ş**i discipoli

De când au fost descoperiţi pe rafturile prăfuite ale bibliotecii Caetano, epilonii m-au bântuit. Din recitirea lor, i-am cunoscut pe de rost şi, de fiecare dată când mintea mea se relaxa, propoziţiile lor se învârteau în creierul meu într-o litanie infernală. Avertismentele pe care le-au refuzat în toate tonurile m-au convins în cele din urmă să recâştig o poziţie mai suspectă faţă de Laüme. De prea mult timp îmi lăsasem garda jos. Armele pe care le-am forjat în Lalish Valley erau în pericol să se dovedească a fi contondente dacă Laüme se întorcea brusc asupra mea. Dar cum îmi restabilesc liniile de apărare? M-am gândit, desigur, la stăpânul meu Nhuwwas, dar, neştiind unde se află şi chiar dacă era încă în viaţă, era o cale imposibil de urmat. Mi-a venit atunci ideea să-l întreb pe Thörun Gärensen. Ahnenerbe-ul său a fost un stup care reuneşte cercetători cu o mare varietate de specialităţi. Era puţină speranţă să găsesc acolo un bărbat care să mă poată ajuta, dar încercarea a meritat să o fac. Solicitarea mea l-a surprins pe norvegian şi a trebuit să insist insistent înainte să cedeze. Dus peste noapte la birourile din Pücklerstrasse, am scanat conştiincios fişele de serviciu ale membrilor institutului, până când ochii mei au căzut pe dosarul unui anume doctor Hezner.

— Hezner? Spuse Gärensen, foarte surprins. Doriţi să-l cunoaşteţi pe doctorul Ruben Hezner?

— Gata, prietene...

Ignorând totul despre povestea lui Mose Tzadek şi a lui Yohav, Gärensen, evident, nu a putut înţelege de ce mă interesează acest ciudat rabin. De îndată ce am fost în prezenţa bărbatului, am ştiut că am un subiect foarte interesant acolo. Evident, Hezner a fost mai mult decât un simplu savant. Personalitatea lui era magnetică

şi simțeam că are daruri psihice. Pe parcursul conversațiilor noastre, am devenit sigur că era de acelaşi calibru ca acest Mose Tzadek care nu reuşise să provoace moartea lui Laüme. Eram convins că Hezner împărtăşea aceeaşi fibră, aceeaşi putere. Cu toate acestea, el nu a practicat artele negre. A studiat simbolismul, angelologia, Cabala, Gematria la un nivel strict intelectual şi nu aruncase niciodată vrajă. Am vrut să-i arunc o privire asupra posibilităților la care natura lui îl predispunea, dar s-a ridicat şi a refuzat să coopereze, în ciuda amenințărilor şi a promisiunilor..." s-a dovedit a fi extraordinar de concludent.

— Este doar o chestiune de a observa discret pe cineva printr-o mică gaură dintr-o partiție. Nimic mai mult. Va dura doar câteva secunde, dar vreau să ştiu părerea ta despre persoana pe care o vei vedea...

Hezner a fost de acord şi a venit la mine acasă. Îl pregătisem astfel încât să-l poată scruta pe Laüme, care se afla în propriul dormitor. Rezultatul mi-a depăşit speranțele: zâna nu a întârziat să simtă un disconfort atât de ascuțit, încât s-a rostogolit pe podea, salivând ca un epileptic. Când Hezner a ieşit, Laüme şi-a revenit încet, dar trăsăturile ei înfrânte şi ochii tulburi au spus că tocmai trecuse printr-un atac de panică de care nici măcar nu înțelegea originea. Din păcate pentru mine, toate încercările mele de a obține ajutorul rabinului au eşuat. Îşi dăduse o misiune care îl ocupa în totalitate şi nimic nu-l putea distrage de la misteriosul său proiect.

*

În timp ce mi-am dublat eforturile de a-l aduna pe Hezner în cauza mea, Laüme a terminat de pregătit fetişul protector pentru Adolf Hitler. Când statueta era funcțională, ea a adus-o personal la Berchtes gaden, în reşedința privată a Führer-ului. Încântat de munca îndeplinită, acesta din urmă şi-a exprimat recunoştința față de el şi l-a autorizat să continue cu dezvoltarea altor gardieni subtili pentru utilizarea celor mai apropiați colaboratori ai săi. Câteva săptămâni mai târziu, Himmler, Goebbels, Heydrich şi

Göring au primit acelaşi tip de protecţie.

În timpul şederii mele la Veneţia cu Gärensen, Laüme considerase potrivit să-l introducă pe micul Keller în unele dintre practicile noastre. O studentă înzestrată şi foarte curioasă cu privire la artele oculte, Ostara şi-a învăţat lecţiile cu pasiune şi mare aplicaţie. Când Laüme i-a refuzat o învăţătură, s-a îndreptat imediat spre mine pentru a extrage informaţiile pe care le aştepta. Fără să mă las de capriciile ei, am fost suficient de generos să îi învăţ mecanica vraji elementare şi să o fac o vrăjitoare redutabilă. Cătea era înşelătoare şi nu se temea de nimic. Tupeul său l-a făcut să râdă pe Laüme, care i-a povestit puţin despre viaţa noastră şi l-a asociat cu proiectul de *paladiu*.

— Lucrează pentru acest Ahnenerbe care te interesează atât de mult, Dalibor. Te asigur că putem avea încredere în el...

Pregătirea unui talisman pentru un oraş întreg s-a dovedit a fi o sarcină istovitoare. Cu toate acestea, cu această ocazie, grupul de copii constituit de instituţiile noastre de învăţământ şi-a dovedit utilitatea. Ostara Keller ne-a găsit, aşa cum am solicitat, o piatră neagră lungă pe care am livrată-o la subsolurile unui vast conac modern, rechiziţionat pentru noi de prietenul nostru Heinrich Himmler. Au fost necesare multe ore de meditaţie şi pregătire înainte de a practica o serie de sacrificii menite să facă piatra total poroasă la influenţele pe care mulţimile le-ar revărsa în valuri pe tot parcursul Jocurilor. Copiii pe care i-am adus din India şi Africa au fost opriţi înainte de ceremoniile sângeroase programate pentru aprilie şi mai.

Energia pe care trebuia să o cheltuim pentru aceste ritualuri pregătitoare era colosală şi mă epuiza literalmente. Laüme, a găsit încă puterea de a se amuza cu gitonii. Keller îi prezentase unul dintre colegii săi de la Ahnenerbe, un tânăr francez pretenţios pe nume Dandeville. Laüme l-a făcut partener la culcare pentru câteva nopţi, apoi s-a amuzat făcându-l să moară încet. Prieten apropiat al lui Gärensen, Dandeville era pe punctul de a muri, când Thörun a venit să-l roage pe Laüme să-şi cruţeze tovarăşul.

S-a stabilit o piață între ei, din care am ghicit prea bine natura termenilor. Thörun a răscumpărat astfel viața prietenului său cu prețul unor mari renunțări. Vopsit, rănit în adâncul său, norvegianul s-a îndepărtat şi de mine imediat ce Laüme şi-a eliberat strânsoarea. Din păcate, acest episod a avut o consecință nefericită asupra cuplului nostru. Îmi încredințasem mult lui Gärensen. Zâna l-a forțat să-i dezvăluie detaliile călătoriei noastre la Veneția şi secretul întâlnirii mele cu doctorul Ruben Hezner. Lor squ'elle şi-a dat seama că complotez împotriva ei, Laume a intrat în aceeaşi furie care o cuprinsese când încercasem în zadar să o sacrific pe Lorette şi pe copilul ei în loc de Sandrine şi de fiul meu. O clipă am crezut că văd silueta vagonului şchiop revenind din morți pentru a mă arunca sub podurile Parisului. Dar, repede, Laüme şi-a diminuat furia. Poate că se gândea că momentul pentru o pauză finală a fost prost ales. Ritualurile de activare *paladiul* nu fl au pruncie şi ea nevoie de mine pentru a le transporta la finalizare. Ea s-a prefăcut că revine la sentimente mai bune față de mine, dar am simțit că încrederea ei a fost profund deteriorată. Cu toate acestea, am jucat comedia reconcilierii şi ne-am continuat munca de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, cioplind simboluri în piatră.

În cele din urmă a venit timpul pentru o alegere. Pentru a activa *paladiu*, a fost necesar să sacrificați un adult care depăşeşte copiii.

„Vom folosi micul tău protejat, Gärensen", a decis Laüme. Ce crezi?

Nu am obiectat. Deşi nu era pe deplin responsabil pentru asta, Thörun mă trădase şi voiam să-l pedepsesc pentru slăbiciunea lui. Din păcate, victima pretinsă de ritual trebuia să fi trecut anterior printr-un calvar, un test de calificare, pe care nu l-am putut ignora. Multiplicând abordările, l-am asigurat pe norvegian că nimic nu s-a schimbat între noi, în ciuda faptului că a dormit cu soția mea. Nu era suspect.

La acea vreme, Ahnenerbe organizează reparații la ruinele medievale ale Wewelsberg. Acest loc era o grație din cer: total izolat

în mijlocul pădurii, un labirint imens de turnuri prăbuşite, coridoare întunecate, ziduri şi camere gigantice, castelul era un teatru potrivit pentru operaţiunile care se desfăşurau în jurul *paladiului*. Cerând permisiunea lui Himmler, am instalat piatra în pasajele subterane şi apoi am efectuat primele ritualuri ucigaşe. Piatra reacţionează perfect la lustrurile sângelui. Încurajaţi, am înmulţit darurile care vizează întărirea puterii fetişului. Sarcina pe care i-am încredinţat-o nu era mică: piatra era – nu mai puţin de atât – să facă imposibilă capturarea oraşului de către armatele terestre, să devieze atacurile aeriene şi chiar să alunge toţi spionii de pe străzile sale....

Ostara Keller ne detaşa oficial acum. Ea a fost cea care ne-a adus copiii înainte de sacrificii, s-a ocupat de detaliile organizaţionale şi de articularea muncii noastre cu serviciile speciale ale lui Himmler. Ea a fost complet dedicată sarcinii sale şi nu a arătat nicio aversiune pentru a ne vedea ucigând copii. I-am admirat detaşarea, răceala. Dacă aş fi împărtăşit această natură nemiloasă, viaţa mea cu Laüme ar fi căpătat un sens diferit faţă de prima zi; în schimb, a trebuit să depăşesc o mulţime de obstacole pentru a ajunge la punctul de la care începea Keller...

În seara ultimei zile din aprilie 1936, m-am dus pe neaşteptate la Gärensen să-l duc la criptele din Wewelsberg, pentru a-i oferi iniţierea necesară. Din fericire, norvegianul a rezistat destul de bine ceea ce l-am făcut, altfel ar fi trebuit să găsim urgent o altă victimă şi, probabil, să-l sacrificăm pe Keller. În cele din urmă, a sosit perioada Jocurilor Olimpice. Am pus piatra într-un cache sub galeria oficială, chiar deasupra poziţiei lui Adolf Hitler, exact acolo unde atenţia publicului era concentrată. Pe parcursul celor două săptămâni care au durat festivităţile, *paladiul a* preluat isteria revărsată de mulţimea berlineză, apoi, odată cu stingerea cazanului în flăcări care stăpânea stadionul, am fost repatriat la Wewelsberg. Ora sacrificiului suprem ajunsese în sfârşit...

Nimic nu a mers aşa cum era planificat în seara aceea. Încă nu ştiu cum Gärensen şi-a anticipat sacrificiul până în prezent, dar

tocmai când eram pe punctul de a-i înjunghia inima, a reuşit să injecteze o substanţă dizolvantă chiar în interiorul *paladiului*. Într-o clipă, toată munca noastră s-a prăbuşit. Energiile din piatră au fiert şi talismanul a început să-şi difuzeze influenţa în mod neregulat. Când o operaţiune de încărcare merge prost, fluidele se întorc în mod necesar împotriva celor care le-au iniţiat. Acest şoc a fost suficient de puternic încât să ne omoare pe noi, pe Laüme şi pe mine în câteva săptămâni. Aşadar, după ce am scăpat de Gärensen aruncându-l în temniţele din Wewelsberg, am părăsit castelul într-o stare de panică de nedescris. Conducând fără scop prin noaptea întunecată, abia dimineaţa ne-am recăpătat calmul şi am putut începe să gândim calm.

„Trebuie să dezamorsăm piatra", mi-a anunţat Laüme. Şi trebuie să o facem repede.

— Deci, să începem diseară, am spus. Dar nu ştiu cum să o fac.

— Ştiu, a certificat zâna. Dar vom avea nevoie de mult sânge, de sânge de calitate. Şi apoi, va fi, de asemenea, necesar să procedăm departe de aici. Pe cât posibil de la sursa energiilor conţinute în *paladiu*. Foarte departe de nazişti...

— De ce nu în casa din Calcutta? Avem un internat mare în acest oraş, iar casa de pe strada Shapûr este extrem de mare. Nimeni nu va veni să ne deranjeze acolo...

Lui Laüme i-a plăcut ideea şi ne-am pregătit să transferăm *paladiul* în India. Sub acoperirea unei misiuni de spionaj în beneficiul SD, Ostara Keller a fost trimisă să ne pregătească sosirea şi să ne ajute în operaţiunile noastre, dar am avut ghinion pe tot parcursul acestei şederi şi supărările acumulate. Şansa ar vrea ca, în acelaşi timp, regele Edward al VIII-lea să se angajeze într-un tur al provinciilor hinduse. Dacă Wallis Simpson a fost mai mult ca oricând pe urmele sale, ea nu s-ar putea arăta oficial alături de el. De aceea, în timp ce îl aştepta să-şi finalizeze turneul oficial, ea ne-a cerut permisiunea de a locui cu noi în Bengal. A insistat atât de mult încât ne-a fost imposibil să scăpăm.

— Nu-ţi face griji, a spus Laüme, trecându-şi degetele prin părul

meu. Suntem suficient de puternici pentru a neutraliza piatra oferindu-i în acelaşi timp lui Wallis o faţă bună. Ea este acolo pentru a ne cere ceva care este în interesul nostru şi pe care nu îl putem refuza.

— Care este noul lui moft? Poziția regelui ca singură amantă nu îi este suficientă?

— Nu, Dalibor. Acum vrea să fie regină!

*

Poate că ar fi trebuit să alegem un alt oraş decât Cal cutta şi să mergem mai degrabă în Africa decât în India. De îndată ce au ştiut că Wallis Simpson urma să fie oaspetele nostru, Serviciul Secret al Coroanei ne-a luat proprietatea sub pază şi a trimis-o pe a lor pentru a-l supraveghea pe Wallis ca un şofer. Tipul în cauză era un ofițer MI6 foarte tânăr, cu un nume de familie galez, la fel de ridicol pe cât de nepronunțabil, incomod cronic, inimaginabil de candid. Împrumutat pe cât posibil, cu siguranță fecioară, s-a înroşit ca un vulcan în erupție de îndată ce i-a văzut pe Wallis sau pe Laüme plimbându-se îmbrăcați puțin în fața lui. Râzând ca nişte liceene, cei doi prieteni au înmulțit provocările şi tachinările pentru a-l excita. M-am gândit pentru o clipă că va arunca demnitatea şi marile sale principii şi se va transforma într-un câine ascultător dornic să se rostogolească la picioarele lui Laüme, dar nu, asta nu s-a întâmplat. Totuşi, dacă Tewp era nesigur, nu era nici slab, nici prost, aşa cum aş fi putut crede. Dimpotrivă, s-a dovedit a fi destul de şiret ca să suspecteze că sub acoperişul nostru se petreceau evenimente ciudate. De mai multe ori l-am surprins rătăcind în jurul stupei fără niciun motiv în subsolul căruia i se pusese *paladiu*. Nu eram prea îngrijorat, deoarece făcusem turnul construit după clădirile Yezidi din Valea Lalish. Încărcat de paznici, a stârnit vărsături, disconfort, angoasă şi teroare la cei care s-au apropiat necorespunzător de el.

Cele câteva zile în care Wallis a locuit la noi au fost remarcabil de încercate. Ziua trebuia să jucăm socialiți fără griji, în timp ce noaptea trebuia să neutralizăm energiile mortale emanate din

paladiu. Pentru a contracara munca pe care am realizat-o în criptele din Wewelsberg a fost nevoie de o muncă şi mai mare. Nici Laüme şi eu nu am participat vreodată la o lucrare atât de periculoasă şi nu am ştiut dacă practicile noastre vor avea succes sau se vor termina într-un eşec ireversibil. Încet, am practicat extragerea lichidului de condensare conținut în piatra neagră – o operație care privea mecanica mai mult decât liturghia. Rugăciunile şi cântecele noastre erau doar pretexte pentru concentrare, goliciunea noastră ritualică, un mod de a ne semnifica smerenia. Ştiam că, de îndată ce *paladiul va* fi gol, materialul care i-a format sufletul va încerca să mănânce creatorii săi. Prin urmare, a trebuit să interpunem victimele între acest acid subtil şi noi. Aici am apelat din nou la copiii fundației noastre din Calcutta. Elveții care conduceau unitatea ne-au lăsat să eliminăm copiii fără să punem nicio întrebare la început. Dar, întrucât munca noastră a fost încetinită din cauza prezenței în zidurile noastre din Tewp şi Wallis, au ajuns să se îngrijoreze de soarta micilor lor pensionari. Le-am făcut să dispară sub diverse pretexte cât am putut.

În fiecare zori, Laüme şi cu mine ne întorceam epuizați de la subsolurile turnului. Sub acțiunea a ceea ce i-am făcut să treacă, copiii imolați s-au transformat în cadavre uscate şi fragile, în mumii cenuşii şi ofilite ai căror unici ochi au rămas curioşi intacti. Ca măsură de precauție, am turnat aur topit în orificiile lor pentru a sigila definitiv rămăşițele lor şi a preveni astfel scurgerea fluidului absorbit prin orificii. Cu toate acestea, munca noastră a dat roade. Laüme şi cu mine am simțit amândoi că *paladiu* îşi pierde încet puterea. Când Regele Edward al VIII-lea a trecut prin porțile proprietății noastre de pe strada Shapûr, aproape că am ajuns la sfârşitul dispariției sale. Sosirea regelui a fost însă intempestivă. Noi parcuri de soldați şi agenți au fost împărțiți în parcul nostru, în timp ce tânărul Tewp a devenit mai suspicios şi a început să se comporte în moduri foarte ciudate. Bănuielile mele au fost confirmate când Ostara a venit să ne spună că fusese pe

tocuri de la sosirea sa în India. Ea practicase practicile de vrăjire asupra lui pentru a-l neutraliza, dar fără rezultat.

„Magia nu este totul, Ostara", i-am spus să o țin. Când pericolul este iminent, un glonț în cap este mai rapid şi costă mai puțin efort. Nu faci vrajă când cineva te țintește!

„Este timpul să plecăm", a decis Laüme. *Paladiul* nu mai este un pericol pentru noi, dar aerul devine irespirabil Calcuta cu toate aceste engleză. Regele merge la vânătoare mâine dimineață. Să profităm de această ocazie pentru a ne eclipsa.

*

Chiar şi frecat cu o cârpă uscată, petele de sânge de pe mâna mea nu s-au desprins. La volanul lungii sale Bugatti, Laüme conducea repede chiar în fața propriei maşini. Am sunat la faruri pentru a-l ruga să se oprească. Scufundându-mi batista în jgheabul unui şanț, am scăpat de urmele purpurii incrustate în jurul unghiilor şi pe încheieturi. Ultimul nostru gest, înainte de a părăsi Calcutta, a fost să-i îndepărtăm pe cei care se ocupau de orfelinatul nostru, care erau martori prea supărați. Afacerea, din păcate, s-a transformat prost şi am fost forțați să comitem un carnaj expeditiv al tuturor locuitorilor.

— Şi jacheta ta este murdară, a remarcat Laüme.

Mi-am rostogolit jacheta într-o minge şi am aruncat-o în tufişurile de bambus.

„Nu mă gândesc să mă întorc la Berlin", am spus. Cazul de *paladiu* eşuat nu ne pune într-o poziție favorabilă față de cancelarie.

— Ştiu, a spus Laüme cu un oftat, strângând nodul eşarfei în păr. Ce sugerezi?

— America de Sud, poate... Sau Asia...

Prin urmare, pentru prima dată în viața noastră, am plecat în China, unde am rămas multe luni într-o stare de plictiseală şi o întuneric copleşitor. Laüme tânjea după Europa, dar lăsasem acolo prea multe urme sângeroase pentru a ne risca din nou mult timp.

„Totul era mai uşor pe vremuri”, a spus Laüme. Lumea era mai mare, iar cuceririle mai exaltante. Astăzi, nu mai ştiu unde să mă întorc...

— Deci nu mai vrei să concepi? Am întrebat.

Zâna ridică din umeri.

— Într-o zi se va întâmpla. Dar nu de ceva timp. Şi tu, ce vei face?

„Nu ştiu”, i-am răspuns fără să mint.

Am mers împreună la Istanbul, unde am locuit împreună pe malul Bosforului. Şi apoi, într-o dimineaţă, Laüme a vrut să plece. A fost la scurt timp după declaraţia de război făcută Germaniei de Anglia şi Franţa. Nu voiam să mă întorc în Europa, iar America îmi era urâtă. Am decis să rămân. Zâna m-a părăsit fără să-mi dezvăluie destinaţia.

În acest timp, pe măsură ce întreaga lume cădea în război, mi-a venit ideea de a-mi scrie povestea. Urmând exemplul celor două epilii găsite în biblioteca Caetano, am notat, aşadar, pe doar cinci sau şase frunze, ce copil eram în România, cum fusesem condamnat la moarte prin spânzurare, cât de înger teribil şi magnific mă readusese la viaţă şi cum trebuia să devin un asasin şi un torţionar moral pentru a supravieţui alături de el. Când am terminat de scris, mi – am ascuns povestea într-un cache din biblioteca mare, dorind să fie descoperită într-o zi de un om mult mai înţelept decât voi fi vreodată...

Acedia

Războiul începuse departe de mine. Un teritoriu neutru, Turcia era un refugiu care primea apatrizi, laşi, fugari, epave de tot felul. Întrucât aparţineam tuturor acestor categorii, Istanbulul era un loc perfect pentru mine. În timp ce citeam ziarele în fiecare dimineaţă, în timp ce îmi beau cafeaua pe cheiurile din Galata, am aflat detaliile înfrângerii franceze, cele ale bătăliei din Marea Britanie, apoi mişcările trupelor Axei către Uniunea Sovietică şi ascensiunea din Statele Unite... Apoi, într-o zi din 1942, am citit în The Times *că* Reinhard Heydrich era mort. Fetişurile pe care le-am

făcut pentru a proteja demnitarii de regimul nazist nu au mai funcționat. Ce s-a intamplat? Cineva trebuie să-i fi distrus... Dar cine? Si cum? Cu toate acestea, întrebarea nu m-a obsedat mult timp, pentru că am acordat puțină atenție nebunilor acestei lumi.

Am visat la Laüme. Eram senin departe de ea, dar mi-era dor de ea. Am suferit de această stare de *acedie* descrisă uneori de autori antici, care se caracterizează printr-o limbă, o tristețe copleşitoare care m-a lăsat amorf, fără dorință, lipsit de listă. Începuse din momentul în care Laüme s-a aplecat asupra mea, în timp ce stăteam întinsă pe masa morga din Bucureşti, astfel încât descendența Galjero să nu se stingă – încă nu. Şi asta a crescut doar de-a lungul anilor. O dezgustare lentă pentru viață pe care nu o simțisem niciodată când eram copil, chiar şi funcționar la Forasco, chiar şi când l-am susținut pe tatăl meu beat, mort şi l-am spălat de petele sale. Aveam atunci mai mult poftă de viață decât astăzi. Cu fiecare dintre evadările mele, am crezut că m-am scăpat de această toropeală, de această neputință şi m-am întors la zână, crezând că sunt îmbibată în oțel. Dar m-am înşelat. Mereu. Chiar şi atunci când traversasem singuri ororile văii Lalish, alături de Nhuwwas, sau când credeam că am găsit în executarea unor infracțiuni gratuite o dovadă a puterii mele.

Toate acestea nu erau decât o nălucă, un teatru... Adevărul meu îşi avea sursa în Laüme şi de aceea, la primul semn, m-am întors la ea. Îl ascultasem. Pur şi simplu îi ascultasem voința, ca un câine bine dresat, un dependent de droguri care se întoarce la seringă după o tentativă inutilă de abstinență.

La începutul anului 1944, Laüme a ocupat din nou casa noastră din Berlin. „Nu avem de ce să ne temem aici. Vino alături de mine”, mi-a scris ea fără alte explicații. Părăsisem malurile Bosforului şi plecasem spre nord. Germania pierduse deja războiul, ştiam amândoi asta. Numai proştii, proştii sau fanaticii mai pot crede în victorie. Berlinul trăia în ritmul bombardamentelor şi cartiere întregi ardeau în fiecare noapte. Laüme m-a informat că a continuat pentru o vreme să-l antreneze pe micuța Ostara Keller şi

că chiar i-a încredințat îngrijirea fetişurilor.

— Keller promitea. Pofta ei de cunoaştere era imensă şi niciun fel de îngrijorare nu îi împovăra capul drăguț. Este o virtute rară şi am vrut să ştiu cât de departe o poate duce. Dar această idioată ambițioasă nu ştia cum să-şi îndeplinească sarcina în mod corespunzător. Fetişurile au ajuns să fie sparte. Tot ce am realizat în ultimii ani a fost în zadar...

Deşi nu mai era nimic de făcut acolo, am rămas o vreme în capitală. Laüme îi plăcea atmosfera sfârşitului lumii care domnea acolo. Eu însumi nu am fost insensibil la asta. Ruinele păreau să-mi reflecte sufletul. Noaptea, în timpul alertelor, mergeam uneori să dansăm în stațiile de metrou transformate în cabarete. Un pahar de alcool în mână, am încercat să râdem mai tare decât bătaia înăbuşită a bombelor, la treizeci de metri deasupra. Într-o seară, când Laü şi cu mine, sărutam pe rând o fată pe care o întâlnisem întâmplător, am văzut silueta lui Thörun Gärensen în mulțimea care conținea adăpostul. Ar fi trebuit să trăiesc o mare surpriză, doar că m-a făcut să zâmbesc.

— Uite cine este acolo, îi spun lui L aüme. Prietenul nostru Gärensen a găsit o cale de ieşire din groapa Wewelsberg. Cu toate acestea, credeam că relatarea lui s-a rezolvat de mult timp.

Dar Laüme, fără să-mi răspundă, s-a mulțumit să coboare umerii şi să-şi fixeze gura pe cea a străinului de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Apăsat de mulțime, nu am putut merge mai departe pentru a vorbi cu Thörun şi dintr-o dată o explozie mai violentă decât cele anterioare de deasupra noastră a făcut să pâlpâie lumina. Când s-a aprins din nou iluminatul, Thörun mi-a ieşit din vedere.

La acea vreme, această întâlnire m-a amuzat fără să mă deranjeze, dar cu cât au trecut mai multe ore, cu atât incidentul mă plictisea. Indiferent cât de mult l-am întrebat din nou pe Laüme, zâna a rămas încăpățânată tăcută pe această temă. La fel de tâmpită poate fi o femeie când are ceva de ascuns. Pe măsură ce ziua a progresat, iritarea mea a crescut, a devenit suspiciune, apoi

furie sinceră. Am avut o scenă după-amiaza şi alta, mai violentă, seara. Obosit de insistențele mele, Laüme a fost de acord că a ştiut de multă vreme că Gärensen nu pierise în adâncul Wewelsbergului.

„Am fost chiar eu care l-am trimis pe Keller să-l scoată din fund", a mărturisit ea.

Revelația m-a uimit până la punctul că a trebuit să mă aşez.

— De ce ai făcut asta, Laü mă?

— Ar fi fost păcat să-l pierzi din moft. Fiziologia sa a fost modificată de inițierea pe care l-am făcut să fie supus. Poate fi folosit în continuare...

— Dar la ce? Am tipat. Din cauza lui nu am reuşit să facem *paladiul de* care Berlinul avea atât de mult nevoie astăzi. Din cauza lui! El! Auzi?!

— Ştii că am la inimă proiecte mai importante decât acest *paladiu*, a replicat Laüme fără să-şi piardă calmul statuar.

— Despre ce proiecte vorbeşti? Din această maternitate după care alergi şi la care nu vei ajunge niciodată? Vorbeşti despre această dorință jalnică de copil?

Laüme a râs disprețuitor. Îşi strecură picioarele dezinvolt peste cotiera scaunului în care se aşezase, îşi desfăcu curelele de pantofi şi le dăduse pantofii pe podea, scuturându-şi picioarele roz.

— Şi tu, Dalibor, ce ai complotat împotriva mea de atât de mult timp? De ce ai făcut compromisuri în trecut cu acel doctor Hezner pe care ai avut îndrăzneala să-l aduci aici, în această casă, să mă spioneze? La ce sperai? Că uitasem această poveste veche? Că urma să mă întorc la propoziția pe care am anunțat-o pentru cuplul nostru? Nu! Războiul nu a schimbat nimic. Nu am mai avut încredere în tine de mult timp. M-ai dezamăgit întotdeauna, din vremea când am trăit la Paris... Aş fi putut fi totul pentru tine, ți-aş fi dat dragoste nelimitată. Dar nu ai meritat niciodată ceea ce ți-am dat. Niciodată!

— Cu toate acestea, am vrut să devin ca tine, am pledat. Nu mi-a fost frică să omor. A da suferință a devenit chiar o bucurie

pentru mine şi m-a făcut mai puternic. Mai vrednic... Asta ar trebui să mă facă chiar stăpânul tău, Laüme.

— Dacă o crezi...

M-am supărat din nou, dar discuţia s-a încheiat. Ştiam de multă vreme că într-o zi vom ajunge în acest punct în care nimic nu ne poate aduce împreună. A fost sfârşitul poveştii noastre. Cu toate acestea, am petrecut ultima noapte împreună, unul împotriva celuilalt, dar fără căldură şi fără dragoste. În secretul inimii ei, am simţit-o, Laüme rupse pactul pe care îl făcuse într-o zi pe Insula Şerpilor cu cavalerul fără nume.

Dimineaţa, în timp ce ea încă dormea, am alunecat fără zgomot din pat, am luat câteva lucruri şi am lăsat Berlinul în maşina mea. Regimentele sovietice se aflau la doar câteva zile de mers din capitală... Din nou, m-am refugiat la Istanbul. Lipsit de orice dorinţă de a trăi, am intrat în palatul meu, am închis toate uşile şi ferestrele. În întuneric, am vrut să mă las să mor, fără să mănânc, fără să mă mişc. Nu mă sacrificasem lui Ta'us de foarte mult timp – nici orgii, nici victime. Zeul meu va dezlănţui curând câinii săi de foc asupra mea. Timp de câteva săptămâni, am simţit-o, corpul mi se rigidizase, pielea îmi pierduse supletea şi ochii de ascuţeala lor. Timpul era pe cale să mă facă să-mi plătesc datoria, iar Ta'us, dezamăgit de inerţia şi înclinaţiile mele, nu se va mai opune. În curând nu aş fi mai mult decât un bătrân, apoi un muribund...

Încrezător, am aşteptat. În cele din urmă, au apărut umbrele. Aceştia erau spectrele care mă torturaseră odată şi care se întorceau să profite de slăbiciunea mea. Nopţi, ore, au stat lângă mine ca să mă îndemne. Nu m-au speriat. Eram hotărât să-i urmez... Şi dintr-o dată, străpungând întunericul sepulcral în care mă aruncasem din propria mea voinţă, o făclie a alungat umbrele... Ca o mască funerară, mi s-a arătat în faţă un chip, al unui bărbat. E că nu mai văzusem de zece ani. Ruben Hezner!

„Bărbaţii şi-au unit forţele pentru a te vâna", mi-a spus. Te caută pe tine şi pe Laüme-ul tău... Două dintre ele sunt chiar aici, la Istanbul. Eşti prea slab acum pentru a-ţi rezista setea de

răzbunare. Am un singur cuvânt de spus şi ei te vor executa...

— De ce i-aş priva de această plăcere, Hezner? I-am răspuns, epuizat. Viaţa nu este nimic pentru mine. A muri nu mai contează.

— Chiar dacă îţi spun nişte veşti grozave?

— Care?

— Stăpânul tău Nhuwwas este în viaţă şi ştiu unde să-l găsesc. Putem fi parteneri, Galjero. Dacă accepţi afacerea pe care ţi-o ofer...

Desigur, l-am ascultat pe Hezner. Cum se face altfel? Putem refuza apa când murim de sete?

„Nhuwwas este în mâinile sovietice", mi-a spus doctorul. Ei ignoră cine este cu adevărat şi îl ţin într-un lagăr de prizonieri undeva în imperiu. Am fost în contact cu NKVD de mult timp, le-am spus deja despre tine. Sunt interesaţi de puterile tale de vrăjitor şi de cunoştinţele tale despre magie, Galjero. Unul dintre departamentele lor este preocupat în mod special de aceste lucruri. Generalul Alantova este gata să vă întâmpine acolo. În schimbul colaborării tale, ea îţi poate oferi libertatea Nhuwwas... Ce crezi?

— Nu ne-am iubit niciodată, tu şi cu mine, Hezner. De ce îmi dai mâna asta?

Micul doctor şi-a scos ochelarii şi i-a şters cu tivul cămăşii.

— Evident, ajutorul meu nu este gratuit, Galjero. Vă voi cere un serviciu grozav în schimb... Vreau ca poziţia pe care o veţi dobândi în mod inevitabil în URSS să vă servească pentru a negocia cu Stalin plecarea evreilor în viitorul stat Eretz Israel, pe care îl pregătesc al meu apariţia în Palestina. Iată ce câştig prin salvarea ta din mâinile chinuitorilor tăi. Şi îţi voi oferi mijloacele de a scăpa odată pentru totdeauna de fiica lui Lilith, Laüme-ul tău... Deci.

— Întoarce-te mâine, am spus în şoaptă. Voi fi luat decizia mea...

Hezner plecat, am aşteptat să simt răcoarea serii ridicându-se de pe malul Bosforului. Aşa că am adunat ce mi-a rămas din puteri şi am pornit la o vânătoare pentru a sacrifica o victimă lui

Ta'us. Abia aveam suficientă vigoare ca să răpesc un adolescent care zăbovise pe mal. Nimeni nu m-a văzut tăindu-i gâtul şi apucându-l de energia vieţii. Această crimă simplă este suficientă pentru a-mi reda verdeaţa corpului şi fermitatea sufletului meu.

A doua zi, când Hezner s-a întors după răspunsul meu, îl aşteptam, drept şi nerăbdător.

— Merg cu tine, doctor Hezner...

Al unsprezecelea mormânt de himere

Un Jefferson şi doi Washington

Thörun Gärensen se cutremură şi îşi ridică gulerul hainei. Pălăria sa moale era îmbibată de ploaie şi mănuşile sale ude de piele lipite de piele. Din adâncul buzunarelor a scos doi dolari şi jumătate: o bancnotă mototolită cu bustul lui Thomas Jefferson pe el şi doi douăzeci şi cinci de cenţi bătute cu profilul lui George Washington. Tot ce-i mai rămăsese, pentru că călătoria care-l dusese de la Istanbul la New York îi costase puţinul pe care îl avea. La vedere, un zâmbet rău i-a întins buzele. Un zâmbet de dispreţ şi invidie, în acelaşi timp, zâmbetul unui bărbat subţire şi singuratic, angajat într-un joc mortal şi pe punctul de a-şi doborî ultima carte...

Un neon fulgeră şuierând pe trotuarul din faţă, un semn de bar, galben însorit în întuneric. Gärensen a mers încet peste stradă, ignorând maşinile care treceau cu viteză de-a lungul drumului, pulverizând stropi de apă în jurul lor. Norvegianul împinse uşa snack barului. În interior, lumina era la fel de strălucitoare ca cea a unui spital. Contorul Formica, lung şi verde pal, strălucea la fel de strălucitor ca cromul de pe barele de prindere şi cuprul de pe pompele de bere. Thörun s-a echilibrat pe un scaun înalt şi a comandat o masă caldă şi o cafea pentru doi dolari. Încet, ca şi cum ar fi luat ultima sa cină în această lume, şi-a tăiat carnea şi a mestecat fiecare muşcătură, respirând calm, înainte de a pleca pentru a merge la autogară. Biletul i-a costat cincizeci de cenţi. Nu mergea departe...

În ciuda întunericului, a recunoscut locul când autobuzul s-a

apropiat. Era o zonă rezidențială, populată de acționari și chiriași, unde un proscris ca el nu avea loc. A urmat o alee până la o piață dominată de silueta întunecată a unei case protejate de un zid. De-a lungul peretelui, a căutat o zonă umbroasă pentru a-l urca fără să atragă atenția. Cursa a fost puternică și flexibilă, condusă de o hotărâre neclintită. S-a ridicat deasupra peretelui, s-a lăsat să cadă în tăcere pe iarba parcului și a intrat în casa tăcută după ce a zdrobit o fereastră în dependințe cu un ghiont. Zgomotul nu a alertat pe nimeni. Cu toate acestea, casa găzduia un cuplu deservit de câțiva servitori. Thörun știa acest lucru din faptul că a rămas acolo pentru scurt timp ca gazdă. A fost retragerea Lordului și Lady Bentham, locul în care au ales să trăiască după moartea copiilor lor, Sybil și Patrick, asasinați de Dalibor și Laüme Galjero cu cincisprezece ani mai devreme.

Ascuns într-o spălătorie, Gärensen a așteptat cu răbdare să se termine cina. Știa, Lord Bentham, apoi se întorcea la afaceri în intimitatea biroului său până la orele liniștite ale nopții. Mergând liniștit pe covoarele groase ale coridoarelor, vizitatorul se deschise fără să tremure ușa din mahon din vasta sală de studiu. Ca de obicei, Bentham era acolo, singur, adnotând pașnic paginile unui dosar în care diagramele de acțiuni concurau cu analizele tratatului monetar de la Bretton Woods. Cu trăsături desenate, ochii roșii de oboseală și boala care îl roșea, englezul nu părea surprins să vadă apărând silueta austeră a norvegianului. Liniștit, a înșurubat capacul pe vârful suportului pentru stilou, a strecurat ușor obiectul într-o oală de tablă și a bătut frunzele împrăștiate până le-a adunat într-un bloc perfect. Cu un gest, l-a invitat pe Gärensen să se așeze.

— Nu am venit aici să gust plăcerea conversației tale, Lord Bentham, mormăi Thörun între dinți.

— Iartă-mă, răspunse englezul pe un ton aproape amuzat. Gestul mi-a venit în mod firesc, dar ar trebui să știu că oamenii care apar în mijlocul nopții fără a fi anunțați preferă pragmatismul și eficiența în locul manierelor politicoase. Rămâi treaz dacă îți

vine, până la urmă nu-mi pasă. Dacă ai venit să-mi spui că ți-ai întors jacheta, întârzii puțin. Colonelul Tewp m-a avertizat deja de plecarea grăbită de la Istanbul. De asemenea, a descoperit cadavrul acestui Ruben Hezner. Tu l-ai ucis, nu-i aşa?

— Da. Sunt eu. Ca şi eu, te voi ucide în seara asta. Dar nu din aceleaşi motive...

— Eşti un fost SS, Gärensen, zâmbeşte Bentham. Un bătăuş din fire. Nu voi opune nicio rezistență, nu am nici puterea, nici voința. Am pierdut jocul cu mult timp în urmă şi ştiu că zilele mele sunt numărate. Gestul tău îmi va salva o moarte nevrednică într-un spital sumbru. Practic, îmi faci o favoare. Aş vrea să ştiu un lucru, totuşi – un fel de ultimă voință. Nu-mi poți nega asta...

— Foarte bine, a recunoscut Gärensen obosit. Spune intrebarea ta.

— Ea te trimite, nu-i aşa? Este Laüme Galjero?

Norvegianul a oftat şi a întins mâna spre oala de cositor cu un deschizător de scrisori conic, cu un mâner de bronz strălucitor. Mergând în jurul biroului, trecu în linişte în spatele lordului Bentham şi îşi lăsă vârful lamei pe gâtul său încreţit.

— Niciodată nu ai însemnat nimic pentru Laüme Galjero, Lord Bentham. Nimic. Ai fost doar un vierme, ca şi ceilalți. Carriage so ez acest gând cu tine!

— Nu, Lord Bentham, nu Galjero ma trimis. Vin pe cont propriu. Am descoperit un text scris de Dalibor Galjero. Un text care spune totul despre relația pe care ai avut-o cu Laüme. Un text care dezvăluie, de asemenea, că ai dat copiilor tăi de mâncare acestor monştri pentru a-ți satisface obraznicia. Un text care afirmă că meritați moartea de o sută de ori. Oriunde te duci, Sybil şi Patrick să aibă milă de tine...

Şi a băgat arma în gâtul englezului. A murit aşa cum promisese, fără să se zbată, fără să țipe, aproape fără sângerare. Abia dacă un firicel de sânge i-a pătat gulerul cămăşii. Când l-a simțit că se înmoaie în brațe, Gärensen a lăsat craniul să cadă înapoi şi a privit o clipă ipostaza dramatică pe care o luase. Ştergându-şi

fruntea transpirată cu manşeta mânecii, a lăsat deschizătorul de scrisori să cadă pe podea şi a deschis fereastra pentru a scăpa prin grădinile întunecate.

Mergea încet, cu pumnii în buzunare, la întâmplare, fără să simtă frigul sau picăturile de gheaţă care îi traversau hainele şi îi curgeau pe piele. Nu s-a mai gândit. El *nu a fost* chiar mai... Conştiinţa lui a fost confundat pentru prea mult timp, el a fost doar un corp gol, un mecanism cu un suflet distrus de imensa dezgustul de sine.

Instinctiv, fără să-şi dea seama, se îndreptase spre nord. Poate a crezut că se apropie de vechea sa ţară... Sau chiar de copilăria sa... A văzut plajele cu nisip alb ale insulelor pe care le-a explorat odată cu bunicul său? Balenele suflă prin găurile lor un gheizer înalt deasupra apelor slabe ale fiordurilor? Şi-a periat vârful degetelor peste vechile rune sculptate pe pietrele în picioare? N-ar fi putut să spună el însuşi. Mintea i s-a stins, şi conştiinţa şi vorbirea... Când a venit zorii, nici măcar nu şi-a dat seama. Norii s-au despărţit, soarele a răsărit şi el nu a observat asta.

În jurul prânzului, a traversat un depozit de cale ferată şi şi-a găsit refugiul într-o veche staţie de marfă. Corpul lui epuizat îl durea. Trăgând piciorul în spatele lui, se prăbuşi într-un colţ şi adormi. Când s-a trezit, vagonul fusese închis pe un convoi şi trenul zgâlţâia încet. Uitându-se între ecranele neunite de pe pereţi, a observat că noaptea cădea. Îşi scoase grosolan firele de paie de pe haine şi deschise uşa pentru a vedea unde se află. În lumina slabă a unui crepuscul cu ton de ardezie, el privea un peisaj uniform al pustiei, morocănos şi plat, în armonie cu goliciunea care o locuia. Zgomotul roţilor de pe şine s-a comportat ca un narcotic şi aproape că a adormit din nou, dar brusc luminile împrăştiate au anunţat apropierea unei zone construite. Trenul a încetinit şi s-a oprit într-o mică staţie de ţară, lângă un depozit şi un siloz de cereale. Gärensen a văzut un camion de transport şi o motocicletă ataşate de o palisadă. Condus de un impuls brusc, a sărit pe balast şi s-a urcat pe cheiul de ciment. Rafale de vânt îi

suflară foile vechi de ziar între picioare.

Doi străini stăteau acolo. Unul, mai înalt chiar decât norvegianul, a purtat o jachetă de piele zdrențuită şi a zâmbit, arătându-şi toți dinții. Celălalt, mai rotund, bine îmbrăcat, cu un ten aproape galben, arăta ca un avocat. Deşi foarte diferite, aceste două siluete păreau totuşi să comunice într-o rudenie ciudată. Fără îndoială, cei doi bărbați aparțineau aceleiaşi lumi... Cu cât Thörun se apropia mai mult de ei, cu atât mai precis şi evident devenea acest sentiment. El încetineşte. Inima ei a început să bată mai repede. Străinii îl priveau acum şi ochii lor cântăreau ca o amenințare. Cel mai mic mergea încet. Chipul lui a încercat să fie prietenos. Zâmbi şi întinse mâna. Gärensen a îmbrățişat-o mecanic. Pielea tipului era rece ca marmura unui mormânt.

— Eu şi prietenul meu vă aşteptăm, a spus bărbatul. Haide! Drumul nostru este lung şi evenimentele se panică. Trebuie să ne grăbim acum.

— Cine eşti tu? Întrebă Thörun, urmându-i urmele.

— Eu, eu sunt Maddox Green! lătră omul din jacheta de piele. Iar cealaltă este Ware. P reston Ware. Bună ziua, prietene!

Nhuwwas

Mintea lui era o ceață. Amintirea ei, o pictură cu culori estompate şi forme înceţoşate în care pluteau câteva resturi de amintiri, câteva nume şi chipuri disparate. A trăi în el nu a fost altceva decât un reflex şi l-a lăsat total indiferent.

După douăzeci de ani de a fi sclav, Nhuwwas nu mai împărtăşea nimic din ceea ce este obişnuit cu bărbații. Condiționat de servitute şi efort, corpului său îi era greu să suporte inacțiunea. Moscul lui îl răni. Arăta nervos şi ochii îi ardeau. Picioarele sale înfăşurate în zdrențe, coastele ieşind sub lacrimile tunicii sale, a încercat să afle cine erau străinii, bărbații şi o femeie bătrână, căreia îi fusese încredințat misterios chiar în dimineața aceea. Toată ziua rămăsese tăcut, strâns în scaunul auto, refuzând mâncarea şi chiar apa care i se ofereau. La bivacul de seară, lângă focul care fusese aprins pentru a lupta împotriva frigului înghețat

al nopții, el a simțit că oboseala imensă cade asupra lui. A bâlbâit câteva cuvinte, amestecând ruseşte şi farsi, paştun şi grec.

— Ce a spus el? a întrebat Tewp.

Garance de Réault ridică din umeri.

— Nu stiu. Mintea lui pare confuză.

Câteva ore, franceza a încercat să vorbească cu Nhuwwas, dar cuvintele prizonierului au fost doar inconsecvente. În cele din urmă, obosită, a aruncat prosopul.

— El reacționează la anumite nume, dar este incapabil să elaboreze un gând construit. Omul acesta este nebun, domnilor. El nu ne poate ajuta mai mult decât îl poate susține pe Dalibor Galjero. Mi-e teamă că este încă o speranță care dispare.

— Deci drumul nostru se termină! Monti zâmbeşte. Încă trebuie să ne confruntăm cu Galjero, drept în cizme şi să fim ucişi de el. Unele probleme sunt nerezolvate. La urma urmei, nu există o moarte mai onorabilă decât să dispari în timp ce te confrunți cu un inamic mai puternic decât tine, nu?

„Nu suntem încă reduşi la acea extremitate, senator", a spus Garance. Ne putem ridica şi lovi cu piciorul în brancarde pentru ultima oară.

— Şi cum, doamnă?

— Începuturile unei idei îmi trec prin cap, dar lasă-mă să o maturizez puțin mai mult, nu-i aşa?

*

Era a treia noapte de când Nhuwwas şi Lemona fuseseră predate lor de Wolf Messing. Vehiculele cu roți mari care alcătuiau convoiul traversaseră rapid kilometri de deşert care despărțeau Aral de tabăra Pahlavon şi de tatăl său. Garance o dorise aşa, opunându-se căpitanului sovietic însărcinat cu repatrierea lor. Omul nu înțelegea de ce trebuia să prelungească călătoria până la graniță pentru a se opri sub iurta împuțită a unei mâne de nomazi kazahi. Dar Garance nu renunțase: ea voia să-şi aducă fiul înapoi la tribul său. De asemenea, a vrut să rămână cu el. Totuşi, ea nu încredințase încă nimănui această ultimă voință...

În timp ce stelele se ridicau la orizont, îl văzu pe David Tewp îndepărtându-se de câțiva paşi pentru a profita de liniştea particulară a amurgului şi i se alătură.

— Îți place locul ăsta, colonele?

— Îmi place dimensiunea sa. Îmi place deschiderea sa, a răspuns Tewp, care, cu pumnii pe şolduri, a privit peisajul devenind colorat cu lumini roz. Simt puțin intoxicația pe care trebuie să o simți pe mare, cred. Dar nu mi-a plăcut niciodată oceanul. Aici, pe de altă parte, mă bucur din plin de amețeli şi mă simt bine.

— Şi eu, adaugă franțuzoaica. Atât de mult încât tocmai aici am decis să trag ultima răsuflare. Nu merg cu tine mâine dimineață, David.

Tewp luă mâinile lui Garance în ale lui şi le strânse cu putere. Era pentru prima dată când îşi permitea un gest care îi era foarte familiar. Ochii lui străluceau de dragoste şi respect. El zambeste.

— Te înțeleg. Fii sigur, nu voi încerca să te descurajez să faci asta pentru a te aduce înapoi la Paris.

— Oricum nu ai reuşi. Voi muri aici. Peste puțin timp acum. Suma mea de pervitină s-a epuizat şi simt că inima îmi curge. Când va veni vremea, fiul meu mă va purta prin iarbă. Mă voi întinde şi voi muri privind cerul. Ultima mea privire va fi pentru vânt şi nori, soarele şi vulturii care se înalță în curenți... Voi fi fericit...

Tewp simți că i se strânge gâtul. La gândul că bătrânul ei prieten va dispărea în curând, aproape că i-au crescut lacrimile în ochi. A trebuit să facă un efort real pentru a-şi suprima emoția.

— Moartea ta va fi senină şi liberă, doamnă. Va fi demnă de tine.

— Mai bine decât dacă aş fi rămas în patul meu, îngrijită de Simone, nu-i aşa?

Tewp zâmbi când se gândea la figura severă a asistentei pe care o văzuse în apartamentul lui Garance din Paris.

— Mult mai bine, într-adevăr.

— Singurul meu regret va fi că nu ştiu rezultatul căutării tale,

continuă bătrâna. Sincer, băiete, ştiu că vorbele mele îți vor ofensa sentimentul de bunătate, dar aş vrea să vă împărtăşesc sentimentele mele profunde. De fapt, este vorba mai mult despre exprimarea unei dorințe despre tine. Îmi dai voie?

— Desigur...

— Abandonați această cruciadă cât mai este timp. Nu mai urmăriți Dalibor şi Laüme Galjero. Ele aparțin trecutului şi vă împiedică să vă construiți mâine. Uită-i, David. Ura care îi poartă îi va distruge în cele din urmă. Se scrie că se vor ucide reciproc. Mai degrabă, lăsați-vă inima să se deschidă către ceea ce vă poate hrăni în mod autentic. Eşti un om plin de speranță. Stiu. Îl simt. Nu-ți pierde şansele, David... Viața trebuie să fie cea mai puternică. Mereu...

Tewp nu răspunse, dar cuvintele lui Garance loviseră cuie în cap. A lăsat-o pe mâinile francezei să se strecoare între a lui, a privit-o îndreptându-se încet spre tabără şi a aşteptat ca întunericul să-l învelească înainte de a se întoarce să se întindă lângă focul mare. Nu a avut visuri în noaptea aceea şi a dormit mai profund decât în câteva luni. Când s-a trezit, în zori, nomazii dispăruseră... Englezul privi spre est, unde urmele kazahilor dispăreau în praf. S-a gândit la Pahlavon şi la mama sa. Se simțea orfan, aproape gelos pe tânărul nomad. Un sentiment care l-a nemulțumit şi pe care nu l-a găsit demn de el.

Cu o inimă grea, a ieşit de sub pătură şi s-a ghemuit lângă foc pentru a reaprinde jarul. Monti şi Lemona dormeau încă. Întins şi el, cu ochii închişi, bătrânul Nhuwwas pufăia ca un bou.

— Dacă îți mai rămâne nişte ceai, sunt al naibii de fraier, a declarat Garance de Réault.

Tewp sări şi se învârti neîncrezător. Era totuşi acolo, foarte fragilă în rochia ei mototolită, albă de praf.

— Deci nu ai plecat?

— Recunosc acolo spiritul tău de observație, colonel, a glumit franțuzoaica, apropiindu-se de vatră. În ultimul moment, mi-am spus că a fost laş din partea mea să te abandonez pentru a te

alătura cimitirului meu de elefanți. Mai ales că ştiu cum să ne readucem pe drumul cel bun...

*

Instinctiv, David Tewp se întinse după Webley pe şold. Sovieticii nu i-l returnaseră şi îi lipsea arma grea. Prin urmare, la aeroportul Bender-Shah a decis să scape de vechiul caz, acum gol, care atârna de partea lui, acelaşi lucru pe care îl primise ca dotare, cu unsprezece ani mai devreme, când era „un mic locotenent repartizat la Serviciul MI6 în Calcutta.

— Ce vom face acum? Urmăm cu adevărat planul bătrânei strâmbe?

— M eu din Réault, evident, nu mai este în mintea sa dreaptă, a răspuns Tewp ridicând din umeri. Cu toate acestea, acesta nu este un motiv pentru a o lipsi de respect sau a o denigra.

Monti mârâi, apoi, pentru a-şi ascunde stânjeneala, sugerând să adreseze raportul expediției lor către lordul Bentham.

„Bentham este întotdeauna un sfat bun", a spus el. La urma urmei, el este cel care semnează cecurile, nu?

Aerodromul avea un singur telefon. Chiar şi acesta a funcționat foarte prost. Le-a luat peste o oră să ajungă la biroul Xander din Londra. Corespondentul lor i-a informat despre moartea aristocratului, ucis cu două zile mai devreme de un necunoscut care îl măcelărise înainte de a fugi fără să fure nimic.

— Prin urmare, moartea sponsorului nostru pune capăt contractului care ne lega de el, anunță grefierul cu o voce de automat. În prezent închidem fişierul. Procura pe care o aveam în contul bancar alocat afacerii dvs. Nu mai este valabilă. Toate costurile pe care le suportați sunt, prin urmare, pe propria cheltuială. Mult succes, domnilor.

Când Tewp puse receptorul jos, era palid cu buzele decolorate.

— Cine crezi că a făcut-o? Gärensen? Întrebă Monti.

— Cine altcineva? Răspunse Tewp, supărat că a trebuit să recunoască trădarea norvegianului. Dar de ce?

— Toate acestea înseamnă că suntem singuri, tu şi cu mine,

colonel. Bentham se află la şase picioare sub pământ. Nhuwwas este un idiot care nu ne este de niciun folos. Gärensen a trecut probabil de partea inamicului şi prefer să nu comentez ideile germinate în creierul lui M me of Réault.

— Uiți ultima noastră problemă: Dalibor Galjero trebuie să fie deja pe urmele noastre. Înfruntarea unui vrăjitor ca el, un om cu o sută şi câțiva ani de experiență ca criminal şi torționar, nu ne lasă nicio şansă. Priveşte-mă în față, senator: vrei să renunți?

Monti zâmbeşte, ca un animal vânat care se întoarce brusc cu fața la haită.

— Cu siguranță nu, colonele. Acum mai puțin ca niciodată...

— De ce să nu încerci ideea doamnei Garance? Ce avem de pierdut?

Monti se uită, îşi frecă sprâncenele transpirate, îşi înfipse mâinile în buzunare, bătu o piatră cu vârful pantofului, apoi spuse:

— Vrăjeala naibii!

Tewp a înțeles, era modul lui de a fi de acord.

*

La umbra castanilor din Bosfor, David Tewp dormea. Aşezat în iarbă, a lăsat, fără a o urmări, o colonie de furnici să vină şi să plece pe pielea goală a antebrațelor. Frisoanele provocate de insecte nu i-au deranjat reveria. Dimpotrivă, el a găsit mângâiere în această senzație inofensivă, o plăcere casnică şi copilărească care l-a încântat în secret. Un zâmbet fericit îi plutea pe buze. Monti, care se apropiase, chicoti la vedere.

Tewp se îndreptă. Nedumerit, aproape roşind, se ridică în picioare, se îndepărtă de praf şi îşi coborî mânecile, rostogolindu-se cu uşurință până la coate.

„Îmi pare rău că te-am trezit”, şi-a cerut scuze Monti. M eu din Réault ne-ar vorbi. Cred că în cele din urmă a realizat ceva...

Tewp şi-a legat repede unul dintre şireturile dezlănțuite, l-a urmat pe Lewis şi a mers cu el în casă, a cărui față era împodobită cu un târâtor Virginia cu ramuri uscate.

Se întorseseră în Turcia în urmă cu trei zile. Trei zile petrecute aşteptând, pentru ei, în tranzacţii ciudate, Garance. Cei doi bărbaţi au scos scaunele şi s-au aşezat în faţa ei. Franceza părea la sfârşitul forţelor. Vocea lui era doar un firicel.

— Domnilor, ştiu acum: ceea ce v-am promis pe drumul către Bender-Shah, din păcate, nu pot să-mi dau seama...

Tewp se prăbuşi în scaun şi Monti oftă dezamăgit.

— Nu am crezut niciodată că poţi aduce sănătatea înapoi la Nhuwwas doar recitând mantre, a spus el. Doar pentru că ai petrecut trei nopţi în Tibet când aveai douăzeci de ani nu înseamnă că ai această putere!

„Am petrecut aproape un sfert de secol în Tibet, senator", a corectat calm Garance. Şi încă mulţi ani în locuri pe care nici nu ştii că există. Ceea ce am văzut acolo şi ceea ce am făcut acolo nu a putut intra în nenorocitul tău noggin fără să-l arunce în aer. Aşa că ai încredere în mine, Lewis, pentru că ceea ce nu pot face într-un fel pot face în altă condiţie...

— Explica-te.

— Timp de trei zile şi trei nopţi, m – am oferit să tratez Nhuwwas aşa cum văzusem de multe ori un şaman al zonelor înalte pentru a restabili raţiunea la nebuni şi isterici. A fost între 1921 şi 1924. Sau 25... Dar aceste detalii nu contează prea mult... Oricum, nu este o sarcină uşoară pentru cineva viu şi nu am nici resursele, nici timpul pentru a persista în acest fel...

— Aşadar...? Îl îndemnă Tewp.

— Domnilor, spiritul lui Nhuwwas este pierdut pentru corpul său viu. Totuşi, nu ar fi dacă corpul său ar fi fost mort!

— Vorbeşti despre spiritualism, doamnă?

— Da, domnule Monti, aţi ghicit bine. Spiritul unui mort este o forţă pură, eliberată de petele sau pângăririle care l-ar fi putut afecta în timpul întrupării. Este, de asemenea, un material extrem de maleabil şi mult mai cooperant decât s-ar putea crede.

„Totuşi, Nhuwwas este în viaţă", a replicat Tewp. Abia aşteptăm să treacă.

— Cu siguranță, a recunoscut Garance. Cu siguranță...

Aruncă o privire încărcată de insinuări către interlocutorii ei. Dintr-o dată atmosfera din cameră a devenit mai grea.

*

În imensa clădire dobândită de Dalibor Galjero pe vremea când tranzacționa în numele prietenului său 'Attar, au răsunat timidele crăpături ale unui incendiu care scădea în vatră. Cu toate acestea, patru figuri vegheau asupra inimii nopții. Patru oameni obosiți să fi petrecut ore întregi în palavre agitate, nervoşi şi supărați că s-au opus degeaba unul împotriva celuilalt. Netezindu-şi părul într-un gest mecanic repetat de o sută de ori, David Tewp a refuzat să cedeze. În fața lui, Monti fierbea de furie cuprinsă, fără să înțeleagă de ce englezul s-a forțat brusc în atâtea scrupule. Pentru ultima oară, a decis să revină la acuzație.

— Ce trebuie să pierdem, Tewp? Ce altă opțiune ne este disponibilă? Nhuwwas este un bătrân total inutil. Greutatea propriului corp îl prinde. Gândurile sale sunt mai confuze decât cele ale unui nou-născut. Şi apoi, gândeşte-te la monstrul care a fost! Este un torționar, un criminal care a instruit generații de vrăjitori şi degenerează la fel de vinovat ca el! Orice juriu l-ar condamna la moarte fără ezitare...

Englezul îşi încleştă fălcile şi închise ochii. Cu coatele sprijinite pe genunchi, îşi lăsă capul la pământ, ca şi cum ar fi sub greutatea unei sarcini zdrobitoare.

„Nu putem comite o crimă, Monti", a răspuns el. Chiar şi pentru a ne avansa cauza. Refuz să ne lăsăm să executăm Nhuwwas. Sunt sigur că există o altă soluție.

— Nu! Şi ştii asta. M me d e Réault în sine ai asigurat. Crezi că ar fi venit cu această soluție dacă ar fi avut de ales?

Tewp se uită la Réault de parcă ar fi rugat-o să-l ajute, dar franceza rămase tăcută. Aşadar, pentru prima dată, Tewp o privi cu ostilitate.

— Ne-am epuizat tot recursul la cei vii, David. Numai morții ne pot ajuta acum.

„Nu vom asasina Nhuwwas”, a replicat dur Tewp. Mă opun cu toată puterea mea.

— Atunci Galje ro vor fi călăii noştri. Dacă chiar vrei asta, colonele, nu pot decât să mă plec. Pentru mine, este adevărat, nu se schimbă prea mult, viaţa mea se apropie de sfârşit. Pentru dvs., pe de altă parte, refuzul dvs. Echivalează cu o predare în ţară deschisă. Deci, ngez înainte, totuşi: viețile noastre nu sunt singure în joc dacă renunți, viitoarele victime ale lui Galjero sigilează soarta..

Tewp ridică din umeri. S-a scufundat în scaun şi şi-a încrucişat braţele peste piept ca un şcolar încăpăţânat.

— Acesta este ultimul tău cuvânt, Tewp? Întrebă Monti cu o voce foarte blândă.

— Vom ucide pe Dalibor şi Laüme Galjero şi numai pe ei, a confirmat colonelul. Pentru mine, scopul nu a justificat niciodată mijloacele. Acțiunile noastre ne definesc, senator Monti. Nu vom ucide Nhuwwas cu sânge rece!

— Deci, se spune masă, oftă Monti, ridicându-se încet pentru a merge şi a agita jarul.

Mâna lui apucă pokerul şi corpul său gros se aplecă spre vatră. În tăcere absolută, agită cenuşa, ridică un butuc prăbuşit, apoi se întoarse brusc pentru a doborî bara de metal de pe fruntea lui David Tewp. Englezul s-a prăbuşit în scaun, inconştient, un firicel de sânge curgându-i pe față. Lemona scoase o exclamație de surpriză înăbuşită în timp ce M onti arunca deja pokerul la pământ pentru a verifica impactul loviturii. Înclinându-se asupra ofițerului britanic, a jurat. Mai violent şi mai puțin precis decât îşi dorise, greva lui tocmai rupse delicata proteză nazală a englezului care fusese dislocată în mici cioburi de fildeş şi corali. M me din Réault s – a sprijinit de prietenul său şi, cât a putut, a curățat şi îmbrăcat rana. Aşadar, Lemona şi Monti l-au aşezat pe canapeaua dintr-o altă cameră înainte de a-şi lega strâns încheieturile şi gleznele şi de a se întoarce la Garance. Copleşită de această scenă, bătrâna a încercat totuşi să păstreze o expresie impasibilă.

„Îmi pare rău că lucrurile au luat această întorsătură”, a recunoscut Monti. Dar lăsarea bunei educații şi a moralei corsetate a colonelului Tewp să ne împiedice obiectivele este un lux pe care nu mi-l pot permite.

— Am o mare afecțiune pentru David, senator. De-a lungul timpului a devenit ca un fiu pentru mine. Acest lucru nu mă împiedică să-ți aprob complet gestul. Englezii sunt oameni care uneori trebuie tratați cu gâturi groase de flori.

Fără să ştie dacă Garance vorbea serios sau îi servea bulion, Monti îşi strânse curios buzele ca răspuns. Se apropie de o fereastră pentru a observa exteriorul. Dar noaptea era încă prea adâncă pentru ca ochiul lui să nu vadă vreo formă sau lumină în ea.

— Când ar trebui să continuăm? întrebă el fără să se întoarcă.

— Acum, desigur. Şi fără să mă gândesc, te rog.

Lemona, un om de succes, ştia ce trebuie să facă. Fără să primească măcar ordinul de a *dona*, a apucat o lampă de pe o consolă, a scos firul electric, ale cărui capete le-a înfăşurat în jurul pumnilor. Ajungând la podeaua în care era închis Nhuwwas, s-a întors jos câteva clipe mai târziu, tâmplele i s-au înroşit şi obrajii îi picurau de sudoare.

„S-a terminat, *don*”, a anunțat el simplu.

Monti a intrat în cameră şi a lovit cu piciorul corpul slab al lui Nhuwwas.

— Ce facem acum? l-a întrebat pe Garance.

— Hai să-l îngropăm. Apoi ne vom ocupa de colonelul Tewp. O să mă odihnesc puțin. Trebuie să aştepți până seara să mă apuc de treabă.

La mult timp după prima lumină a dimineții, Monti şi Lemona au săpat pământul între doi copaci mari şi au îngropat neceremonial rămăşițele lui Nhuww as, înfăşurate într-o foaie. M me din Réault dormea deja, inima grea a trădării încrederii lui Tewp. În anticameră unde fusese abandonat, englezul îşi recăpătase cunoştința. Rana lui la cap încă sângera, în ciuda

rupturii bandajului. Monti se ghemui lângă el.

— Nhuwwas a murit. Sper că M me din Réault poate scoate ceva din spectrul său. Îmi pare rău că am folosit mijloace excelente împotriva ta. Nu schimbă nimic, dar îmi ofer sincere scuze.

Bara de fier redeschise rana din nasul lui Tewp, care, mai mult decât cea de pe frunte, avea o durere cumplită. Luptând împotriva durerii care îi radiază prin cap, a reuşit să articuleze câteva propoziţii.

— Nebun că eşti, Monti! Asasinarea Nhuwwas nu vă va face bine.

— Poate. Dar acum nu avem de ales decât să-l lăsăm pe M me of Réault să opereze. Rămâi cu noi, colonele, sau ai prefera să părăseşti?

— Rămân, bineînţeles...

Monti a deschis cuţitul de buzunar şi şi-a tăiat legăturile. Tewp s-a îndreptat şi a bătut din braţe pentru a-l alunga pe Lemona care voia să joace rolul de asistentă. O oglindă mare cu buze a atârnat pe perete. Tewp se îndreptă spre el şi se uită lung la reflexia ei în lumina dimineţii. Proteza rafinate realizate de meşterul Ierusalim Zimeon Sternberg nu mai ascuns nasul amputat. În schimb, ca şi înainte, va trebui să poarte o capsulă de piele oribilă pentru a-şi ascunde urâţenia. O clipă se gândi la Perry Maresfield şi la micul Dennis. Gândul i-a frânt inima. Singur, a terminat de curăţat rănile şi s-a întins pentru a încerca să doarmă. Dar şi-a ţinut fălcile strânse şi fruntea încreţită...

Uciderea unui bărbat îi înfometase lui Bubble Lemona. Găsind beciurile lipsite de alimente proaspete, el a decis să asigure un minim de provizii. De pe piaţă, a cumpărat provizii de legume, tutun, cafea şi analgezice. De îndată ce s-a întors, a plecat din nou fără să-i spună lui Monti unde se îndreaptă şi, două ore mai târziu, a pus în faţa *donului* patru maşini automate în stare bună şi şase cutii de cartuşe. Monti şi-a dezasamblat arma şi a uns-o înainte de a o strecura în centură. Bubble l-a imitat şi a procedat la curăţarea pistolelor destinate colonelului Tewp şi Garance. În

cele din urmă şi-a acordat timp pentru un scurt pui de somn înainte de a se izola în adâncul bucătăriei pentru a tăia roşii şi ceapă.

O țigară pe buze, Monti a bătut la uşa englezului, dar englezul nu a răspuns. Intrând cu blândețe în camera întunecată, Monti a văzut o figură ghemuită pe pat. Ofițerul părea că doarme. Americanul a pus arma proeminent pe o comodă şi s-a îndepărtat. Cu mâinile în buzunare, prăjind țigară după țigară, a rătăcit mult timp prin clădire. La etaj, dormitorul lui Laüme era încă în starea în care îl pusese Gärensen, rochii întinse pe pat, sertare deschise, articole de toaletă împrăştiate pe podea. La poalele unui dulap, perechi de pantofi erau aliniați ca nişte soldați mici la revistă. Pe partea de sus a unei toalete, o sticlă de parfum distila încă vapori amețitori. Monti i-a adus-o la față, dar nu a recunoscut mirosul ciudat respirat pe pielea duşmanului său în adâncurile – reale sau visate – ale Cabaretului Flandra. A lăsat sticla la pământ, unde s-a spart cu o clipă. S-a întins pe pat şi l-a visat ore întregi, gândindu-se la fiul său la fel de mult ca la soția sa şi amintindu-şi copilăria petrecută în tufărişul Siciliei. În aşteptarea unui duşman care nu a venit şi care, poate, nu ar mai veni niciodată, ce altceva ar putea face? Amintirile erau aproape un drog pentru el. S-a cufundat în el cu tot atât de multă încântare cât de reținere. Era locul, unic şi teribil, unde putea discuta cu morții săi...

Tewp, la rândul său, a rămas un izolat. Singur cu el însuşi, el a evitat totuşi capcanele puse de memorie. Trecutul său nu l-a interesat, nu a găsit nici consolare, nici motive de speranță. El îşi dedica toată energia încercării de a-şi imagina un viitor, dar era o sarcină care i se părea la fel de dificilă, la fel de nesigură ca şi traversarea unui ocean singur fără busolă sau busolă.

Lăsată pe cont propriu, Lemona încă nu a lăsat-o să păzească. Ştia doar despre Galjero ceea ce îi spusese Monti. Femeia responsabilă de moartea lui Gian şi Carla Monti şi a cuplului au fost mult mai periculoase decât o persoană obişnuită. Asta nu TEE nu nnait. Chiar dacă îşi petrecuse cea mai mare parte a vieții pe

străzile din Brooklyn, Lemona văzuse destule lucruri ciudate pentru a şti că existenţa nu se desfăşura doar pe planul vizibil şi tangibil al materiei. Misterele existau, Bubble era convins de asta. Faptul că Galjeros erau o parte integrantă a acestor mistere nu l-a deranjat prea mult. Cu un pistol cu ulei la îndemână, se simţea gata să-i ia pe nenorocitii vrăjitori şi fricoteri ai ocultului care îi vor sta în cale, oricât de puternici erau. Un om înţelept mai presus de toate, ştia că reflectarea – şi chiar uneori absenţa completă a gândirii – este cel mai înţelept curs de acţiune atunci când lucrurile se complică dincolo de un anumit prag. De aceea, în loc să se complace în remuşcări sau venerări, ca Tewp şi *don* Monti, Lemona a preferat să folosească aceste ore de singurătate forţată pentru a pregăti terenul pe care avea să se întâmple în curând confruntarea cu Dalibor Galjero. Cu apă în mână, cu cuiele ciupite între buze, a început mai întâi să blocheze majoritatea uşilor interioare şi să bariceleze ferestrele, lăsând liberă doar intrarea principală. A înghesuit o mulţime de mobilă într-o magazie, lăsând camerele goale, astfel încât nimeni să nu se poată ascunde în ele. A ascuns rezervele de muniţie sub lamele de podea şi pe marginile subţiri. Cu şansa că a pregătit şi sticle de benzină dopate cu bucăţi de pânză şi şi-a legat două cuţite de bucătărie de viţei. Aceste pregătiri s-au încheiat, s-a simţit pregătit să-l provoace pe Diavol însuşi şi s-a scufundat într-un fotoliu de la parter. A deschis o sticlă de whisky cumpărată într-un magazin alimentar din Bazaar şi, euforic, a băut jumătate din el în mici înghiţituri înainte de a cădea într-un somn greu, nebulos, înconjurat de umbre, unde uneori putea distinge faţa revoltătoare şi suavul. Curbe ale exuberantei Natacha.

Garance l-a trezit. Acum era întuneric şi franceza avea nevoie de el pentru sesiunea de spiritualism pe care intenţiona să o ţină. Lemona s-a dus la bucătărie să prăjească două *crostate* pentru *mâncare*, înainte de a reveni proaspătă şi disponibilă. Monti îl aştepta. Tewp, refuzând să susţină sesiunea, rămase în camera lui, durerea intensă cuprinzându-i tâmplele. La trei, aşadar, s-au

aşezat în jurul unei mici mese de piedestal şi şi-au unit mâinile.

— Închide ochii, le ordonă Réault. Nu te gândi la nimic. Mai presus de toate, indiferent de ce, nu interfera.

Monti şi Lemon au dat din cap. Réault a inspirat adânc şi şi-a permis un ultim răgaz. Nu era o spiritualistă cu experienţă şi evitase întotdeauna comerţul cu sufletele rătăcitoare care locuiesc în Limbo. Această respingere îi venise când, când era o fetiţă, traversase în secret uşa sufrageriei în care mama ei întorcea mesele în compania lui Camille Flammarion. Un discipol fervent al lui Allan Kardec, ilustrul astronom era într-o transă, cu ochii înapoi şi cu fălcile atârnate ca ale unui bătrân senil, în timp ce o umbră albă planea în faţa lui. Această privelişte îl impresionase profund pe copilul care era Garance. Din acea zi, respingerea ei faţă de aceste ecouri ale fiinţelor decedate pe care oamenii de *rând* le numesc *fantome* nu o părăsiseră.

În cele din urmă, după ce şi-a strâns curajul, bătrâna a început să se concentreze în mod corespunzător pentru a convoca reziduurile psihice legate de rămăşiţele Nhuwwas. Mediul a fost puternic, iar spectrul a implorat să fie chemat. Era acolo, nu departe de rămăşiţele yezidilor, simţind că i se cerea prezenţa, şi a intrat în casă. Sosirea lui a făcut ca temperatura din cameră să scadă brusc, parcă iarna a intrat brusc. În cele din urmă, el însuşi a apărut...

Garance îl strigă în persoană.

— Eşti ceea ce rămâne din Nhuwwas? întrebă ea cu un fior.

— Sunt, a asigurat ectoplasma.

— Îţi vezi trecutul?

— Îmi văd trecutul la fel de clar ca şi când l-aş fi trăit încă. Îmi simt calul de război între coapse. Simt că lanţul meu lung îmi cântăreşte umerii adolescenţi şi sulița de cenuşă în pumn. Văd armatele lui Traian înaintând şi vulturul roman întinzându-şi aripile peste vechea mea ţară între râuri. Simt că mâna unei zâne îmi trece în jurul taliei şi pătrund în turnurile înguste semănate de yezidi pe marginea văii Lalish... Văd feţele celor care au venit la

mine ca studenți docili către un foarte maestru.. Îmi amintesc numele fiecăruia dintre ei...

— Dalibor Galjero este printre ei?

— Da. El ocupă primul rând.

— Îl vezi azi? Poți să-mi spui unde se află acum când vorbim?

— Îl văd. Ştiu totul despre el. Mai presus de toate, ştiu ceea ce el nu ştie...

— Unde este el?

— Vei afla destul de curând.

Garance nu a insistat.

— Ce ştii că nu ştie?

Fantoma lui Nhuwwas a tăcut o clipă înainte de a relua:

— Burtica lui Laüme Galjero este acum mare. Pe tot parcursul sarcinii, puterile ei se vor slăbi. O vor părăsi destul de mult în momentul livrării. Ea o ştie. Se teme de el. Protecțiile ei şi alianțele pe care le-a făcut cu nişte creaturi ticăloase se destramă. Ea caută alte suporturi care să o ajute în această perioadă vulnerabilă. Aduce unul la ea chiar acum. Acest bărbat îi va cere un preț pentru ajutorul său, un preț pe care ea nu îl poate refuza... În locul în care va fi plătită această datorie, Galjero îşi va putea ucide fraw*arti – ul*.

— Cine este acest om despre care vorbeşti, Nhuwwas? Dă-mi numele lui.

— Thörun Gärensen...

Fără să înțeleagă nimic din natura acestui dialog, Monti a deschis instinctiv ochii.

— Ce Gärensen? el a intrebat.

Spectrul lui Nhuwwas s-a apropiat încet de el pentru a-i spune în limbă:

— Femeia zână te-a făcut odată să pierzi un fiu, Luigi Monti. Dar fii fericit pentru că şederea ta între coapsele ei îți va oferi încă una...

Parcă camera se golea de tot aerul şi o cupolă de gheață părea să cântărească o clipă pe umerii celor trei spiritualisti. Bubble

Lemona a persistat să închidă ochii. În acest moment, ar fi dat totul pentru a-şi putea sigila ermetic şi urechile...

Garance şi Monti au văzut forma vaporoasă a lui Nhuwwas extinzându-se şi dispărând. Densă decât cea a unei bolți, tăcerea a căzut. Nimeni nu îndrăznea să vorbească sau să se mişte. Apoi, brusc, s-a aprins o lumină.

„Sper că apariția fa ntomului tău nu este doar despre asta", a spus Tewp când a intrat.

Aspectul colonelului englez a fost aproape dublu cu cel al spectrului şi, când Lemona şi-a permis să se uite, el a crezut că un spirit nou se întruchipase. Palid, cu fața umflată de lovitura pe care o primise, ochii lui Tewp străluceau de febră.

— Ei bine, doamnă, a şoptit ofițerul cu o voce amară, şedința dvs. S-a dovedit a fi fructuoasă?

— Îți spun după încălzirea unui ceai, colonele. Sunt transfixat.

Lemona a fost acuzată să satisfacă cererea francezei. Când s-a întors din bucătării cu o tavă încărcată cu o gustare frumoasă şi cupe aburitoare pentru toți, Réault se scufundase într-un fotoliu. De la prima înghițitură, bătrâna le-a informat despre informațiile livrate în persană de Nhuwwas. Cu toate acestea, a evitat să repete revelația finală despre Monti.

„Până la urmă, nu este atât de rău", a riscat Tewp după un minut bun de tăcere totală. Pentru prima dată de la urmărirea lor, mi se pare că suntem cu un pas înaintea Galjeros.

— O concluzie excesiv de optimistă, David, temperat pe Réault. În realitate, cu greu ştim nimic.

— Gresit! reluă Tewp, ale cărui abilități de raționament erau în toi. Avem doar câteva elemente concrete, aşa este, dar ele ne oferă un rezervor din care să deducem şi să deducem...

— Vă rugăm să vă faceți presupunerile.

— Nhuwwas susține că în acest moment se formează o alianță între Gärensen şi Laüme Galjero. E xact?

— Exact.

— Ştim ce cere Galjero: protecție.

— Din nou, corect. Dar împotriva cui, tocmai?

— Impotriva noastra? Este posibil, dar mă îndoiesc. Împotriva lui Dalibor? Da, asta e, evident. Simte că puterile ei se diminuează şi moartea ei va fi cheia pentru încurcarea nemuririi lui Dalibor.

— Crede că Gärensen este suficient de bun pentru a lupta cu Galjero?

— Nicio dimensiune pentru a suporta o confruntare directă, dar suficient de inteligentă şi intenționată pentru a împiedica Galjero să o elimine. Cel puțin până când puterea lui s-a întors. Şi apoi, cred că îi este frică de mecanismul pe care l-a declanşat. Laüme Galjero este supusă unor sentimente obişnuite: frică, ură, dragoste, mândrie, regret... În acest sens, ea nu este diferită de noi. În aceste momente de fragilitate, un bărbat alături de ea o linişteşte.

Garance îi aruncă o privire lui Monti. Italo-americanul a ascultat în tăcere de la începutul conversației. El nu reacționează la privirea lui Réault.

— Nhuwwas a vorbit despre un preț pe care Gärensen vrea să îl perceapă lui Laüme în schimbul ajutorului său. Ce crezi că vrea?

Tewp îşi drese glasul şi, stingherit, continuă:

— Este prea târziu pentru el să ceară să fie tatăl copilului său... Deci, este vorba despre altceva.

— Dar ce?

„Nu ştiu", a mărturisit Tewp, descurajat. Dar trebuie să ghicim cu orice preț. Nu ai putea suna înapoi fantoma şi să-l obligi să vorbească din nou?

— Nu este nevoie, spuse Lewis Monti. Cred că ştiu ce poate cere Thörun Gärensen de la Laüme Galj ero...

Cea mai frumoasă faţă din lume

Era o casă neagră, o casă pe care Thörun Gärensen nu o văzuse niciodată. Era diferit de oricare dintre casele prin care trecuse înainte. Unde a fost el? El a ignorat-o.

Condusă de Maddox Green, maşina fusese pe drum de ore întregi. Aşezat lângă Preston Ware pe bancheta din spate,

norvegianul văzuse câmpii gri, mohorâtă, măturată de vânt, dealuri întunecate, câmpuri de grâu cu urechi tinere sau mature strălucind într-o lumină clară. Trecuseră prin peisaje de stânci şi altele care semănau cu suburbiile marilor oraşe, cu secțiuni drepte de autostradă pe câțiva kilometri între rânduri de clădiri. În spatele ferestrelor luminate ale clădirilor opace, văzuse figuri în umbra chineză. Erau atât de clare, atât de precise încât el reuşise să spună de fiecare dată cu ce erau ocupați aceşti oameni – copiii care se jucau în camerele lor, femeile care pregăteau masa de seară şi bărbații care citeau ziarul sau ascultau radioul. Văzuse iubiți îmbrățişați şi bătrâni numărându-şi picăturile de medicamente. Apoi toate luminile se stinseseră, iar peisajul nu era altceva decât un ocean de întuneric, un tunel nesfârşit marcat doar de legănarea maşinii în coturi şi zumzetul constant al motorului. Se opriseră o singură dată, într-un garaj. Maddox Green oprise contactul şi coborâse la scări pentru a lua benzină la o stație îndepărtată care oferea şi gustări.

— Nu suntem foarte departe. Să mergem să bem o cafea, ne va încălzi.

Fără să se certe, Thörun îl urmărise pe omulețul care părea un funcționar public. Membrele îi erau rigide şi îngheța. Afară domnea un miros de sare şi iod. La lumina lampionului, văzuse nisip pe pământ şi auzise zăpada oceanului. Rămăsese în picioare respirând aerul clar când Ware intră în magazin.

— Bea liniştit, domnule Gärensen, spuse Ware întinzându-i o cafea. Bea, apoi vom merge.

Thörun îşi îmbibase buzele în lichidul fierbinte înainte de a se întoarce la locul său. Mâinile i se strecură printre coapse pentru a păstra puțină căldură, închise ochii. Când au plecat, căzuse într-un somn adânc, un somn care-l scufundase cu ani în urmă. Atunci era pasagerul unei alte maşini, oaspetele unui alt contrabandist: Dalibor Galjero îl conducea la Wew elsberg pentru a-l pregăti pentru marea lucrare, spusese românul, şi pentru a-l califica pentru mistere profunde. În cripta cetății, Gärensen

experimentase moartea iniţiatică. Grăbit între viaţă şi moarte, între luciditate şi inconştienţă, urmase calea bătrânului Kloge, zeiţa încercărilor şi misterelor. El supravieţuise încercării pe care i-o impusese, dar fusese doar o înălţare falsă, o promisiune falsă, pentru că traversase marea gard viu de foc nu pentru a-şi înălţa sufletul şi a-i întări spiritul, ci pentru a deveni un miel demn de a fi sacrificat într-un ritual de sânge.

— Trezeşte-te, Gärensen. Am ajuns acum.

Thörun îşi deschisese pleoapele. Afară, era zori, o zori cenuşie şi palidă, lângă mare, pe dune. Maşina era parcată chiar în faţa unei plaje presărate cu bălţi strălucitoare la reflux.

— Ieşi, băiete, spusese Preston Ware. Nu te putem duce mai departe, maşina se va bloca...

Thörun părăsi locul şi trânti uşa cu voce tare. Ware arătase spre orizont.

— Este acolo, pe această insulă. Dacă te grăbeşti, o poţi atinge fără să-ţi umezi picioarele. Marea nu ar trebui să se ridice din nou până nu aţi urcat pe terasament. Dar nu te agăţa. Dacă apele te prind, te vor spăla în sifoane şi te vei îneca. Mergi acum! Fugi să te alături ei. Mori de asta, ştiu...

Thörun făcuse câţiva paşi spre mare înainte de a se opri. În spatele lui, Maddox Green ridicase capota brichetei pentru a aprinde flacăra. Aprinzându-şi ţigara, i-a spus lui Thörun:

— Du-te, copilule! Du-te la Zeiţă! Nu-ţi lăsa şansa să treacă. Nu mai putem face nimic pentru ea...

Green păşise înainte şi-l împinsese în direcţia casei pe care o vedea văzându-se în lumina puternică de la capătul îndepărtat al plajei. Cu capul în jos, Gärensen mersese, încet la început, apoi din ce în ce mai repede. În jurul lui se ridica un miros de noroi şi alge marine. Bătaia paşilor lui a făcut să stropească stropi de apă din zăcăminte şi iazuri. A văzut valurile din depărtare devenind brusc vii şi mişcându-se spre el şi a trebuit să-şi mărească ritmul cursei. Chiar în faţă se afla o grămadă de stânci şi nisip, o reductă neagră învinsă de o clădire austeră, cu o faţadă mâncată de sare,

fără farmec şi fără eleganţă, dar subţire şi solidă ca un castel antic. Thörun a ajuns la periferia sa, în timp ce apa era pregătită să înconjoare aflorimentul stâncos şi să-i redea natura insulară. Zgâriindu-şi mâinile, s-a urcat la fundaţia clădirii şi s-a uitat în jur, cu inima bătând puternic. Ţărmul abia acum se distinge. Două pete galbene s-au aruncat în semi-întunericul ţărmului. Erau farurile maşinii lui Ware şi Green. Venind din larg, a început să sufle un vânt puternic, purtând spray, purtând mirosuri ciudate, cele ale naufragiilor şi focurilor, fierului răsucit şi corpurilor în descompunere...

Gärensen înfruntă casa. S-a urcat pe ultimii picioare spre ea, apoi a stat în prag. Încuietoarea nu era pornită. A intrat. Înăuntru, era încă întuneric, lumina zorilor abia străpunsă prin obloanele întredeschise. Thörun mergea ezitant, temându-se să lovească o piesă de mobilier sau să se împiedice din cauza unei picături neaşteptate. Încetul cu încetul, ochii lui s-au obişnuit cu jumătatea luminii. Ca nişte fantome într-un cimitir, toate mobilierele erau acoperite cu o cearşaf. A traversat o primă cameră şi a intrat pe un coridor care ducea la o scară. Pas după pas, a urcat la primul etaj. Era o linişte totală, dar afară auzeai vântul şi navele de mare care se prăbuşeau pe coastă. Cu fiecare surf, casa se cutremura. O singură uşă se deschise spre palier şi o lumină de noapte portocalie pâlpâia în cameră. Gärensen se opri în prag. Laüme Galjero, duşmanul său intim, cu atât mai formidabil cu cât o ura cât de mult o dorea, stătea în faţa lui. Îmbrăcată într-un şal negru lung care-şi ascundea formele, se uită drept înainte. Ochii lui deschişi sclipeau de febră, iar pielea de pe faţă avea un alb pal. Respira repede, ca un animal panicat. Frumuseţea ei, însă, a fost mai asertivă ca oricând. Fără să-i vorbească sau doar să-i facă semn, Thörun s-a apropiat de ea din proprie voinţă. Toată angoasa îl părăsise. De ce i-ar fi fost frică? În acel moment, Laüme nu şi-a dorit moartea, o ştia. De ce altceva l-ar fi adus în casa asta? De ce i-ar trimite ei slujitorii ei? S-a apropiat. Zâna a pus în cele din urmă ochii asupra lui şi respiraţia ei părea să se calmeze,

trăsăturile ei se relaxează. Mâinile i se sprijineau pe stomacul ei uşor bombat. Instinctiv, ştia ce înseamnă asta.

— Va fi un fiu, a anunţat Laüme. Stiu. Deja vorbeşte cu mine... Va fi mândru şi puternic. De asemenea, îţi va datora multe, pentru că tu, Thör un, am ales-o, nu să-l concep, ci să-l veghez pe tot parcursul gestaţiei sale. Sunteţi de acord să rămâneţi cu noi pentru a ne proteja?

Gärensen a mai făcut un pas spre Laüme. Siluetele lor erau aproape de atingere.

— Accept, spuse norvegianul, împotrivindu-se dorinţei de a-şi oferi buzele la gura pe jumătate deschisă a femeii.

*

În spatele unei cafenele prăfuite din Istanbul, Dalibor Galjero zâmbea ca un copil. Câteva ore ascultase un povestitor fără dinţi care improviza aventurile eunucului Ta'rwan, un erou burlesc pe vremea lui Suleiman. În timpul şederilor sale la Constantinopol, Dalibor nu a ratat niciodată gustul invenţiilor vechii aède. El începuse să urmeze epopeea Ta'rwan în 1915, cu un an înainte ca Nhuwwas să apară la poarta palatului său – un an, deci, înainte de moartea lui Ta'qkyrin, asasinarea lui Rasputin şi întoarcerea sa din Rusia. Lăsând ţara în pragul războiului civil, şi-a abandonat stăpânul, a cărui raţiune vacila într-o cameră privată a unui institut medical al Majestăţii Sale Ţarului... Trecuseră vreo treizeci de ani de atunci. Treizeci de ani în care el doar amânase ora judecăţii dorită de Ta'us, vechiul zeu de păun căruia îi datora longevitatea excepţională. Dar sosise momentul fatal. Zeul devenea nerăbdător şi nicio scăpare nu era posibilă. Ta'us a cerut ultima oblatie: moartea lui Laüme. Era preţul de plătit pentru a obţine nemurirea finală şi necondiţionată. Peste tot, Dalibor căutase o modalitate de a scăpa de acest decret; în biblioteci, colecţii private, arhive pe patru continente şi chiar în fişierele clasificate ale Ahnenerbe. Degeaba. Aşa că a trebuit să rezolvăm inevitabilul, pentru că a fost fie aşa, fie a muri, a dispărea ca alţi bărbaţi, a renunţa la plăcere şi bucurie, nu mai simte prospeţimea

zorilor trecând peste faţa ei, nu mai contemplă stelele de pe cer, nu întinzându-şi mai mult palmele până la cea mică a spatelui unei tinere fete...

Acum, după ce luase urmele lui Nhuwwas, nu se mai punea problema renunţării la aceste beneficii. Cu toate acestea, se temuse pentru o clipă să nu reuşească. Când generalul Grusha Alantova şi Wolf Messing i-au spus să anuleze afacerea pe care o încheiaseră, Dalibor a crezut că şi-a pierdut modul de a-şi găsi vechiul stăpân pentru totdeauna. Furia îl apucase. Dar, oricât de mult ar fi ameninţat, nimic nu a ajutat. Alantova şi Messing l-au expulzat fără să se deranjeze să-i ofere o explicaţie. În seara plecării sale forţate din URSS, când îşi deschise geanta de călătorie într-un hotel din sectorul american din Berlin, descoperise totuşi un mic plic ascuns în lenjeria sa. O cheie plată, o cheie de depozit, a fost strecurată în interior, ştampilată cu numărul 142 şi ştampilată cu una dintre staţiile secundare din fosta capitală a Reichului. În dulap, o singură foaie de hârtie dactilografiată. Scris în alfabetul roman, postarea conţinea doar două propoziţii: *pe 10 a acestei luni, Lewis Monti, David Tewp şi Garance de Réault au părăsit teritoriul Uniunii Sovietice lângă graniţa cu Iranul. Nhuwwas i-a însoţit.*

Numele lui Garance de Réault era perfect necunoscut lui Galjero, iar citirea acestui text a provocat doar o ridicare a umerilor. Pe de altă parte, numele lui Lewis Monti a evocat o vagă amintire. Laüme o spusese cu ani în urmă, când îi povestise despre aventurile sale în Statele Unite când era agent al contelui Ciano. În ceea ce-l priveşte pe David Tewp, Dalibor a fost destul de capabil să pună faţă acestui nume. David Tewp! Nu se gândise la acest om de cel puţin zece ani! Îl cunoscuse în India în 1936. T ewp era atunci un ofiţer englez pe care MI6 îl pusese în reşedinţa sa de pe strada Shapûr pentru a asigura protecţia lui Wallis Simpson. Tewp?! Un băiat fără cultură, împrumutat şi stângaci. Opusul unui om de acţiune, şi reprezentantul perfect pentru a bărbaţilor britanici. De ce îl luase în cap să-l vâneze? Dalibor nu a putut să

înțeleagă, dar nu a contat.

Singurul lucru care conta acum a fost să ajungem la Nhuwwas cât mai curând posibil. Aşa că Dalibor începuse să vâneze. Găsirea trezii grupului mic fusese uşoară. Fugarii lăsaseră în urma lor semne evidente, precise şi numeroase. De parcă ar fi vrut să fie atinşi. Indiciile au dus direct la Constantinopol... Urmărind firul călătoriei lor, Galjero ajunsese la propriul său palat, unde aceşti oameni avuseseră îndrăzneala să se stabilească. Pentru o clipă, vrăjitorul s-a reproşat că a neglijat ritualurile de întreținere ale spiritelor care păzesc localurile. Nu şi-a regenerat potențialul energetic de mult timp. Aceasta a fost o greşeală deoarece, în loc să se întărească în timp, fetişurile deveniseră complet ineficiente. Dar acesta a fost doar un detaliu. Important era că el, Dalibor, şi-a adunat forțele pentru a se prezenta împotriva duşmanilor săi. Acesta este motivul pentru care se retrăsese temporar, pentru a se pregăti în mod corespunzător pentru confruntarea care avea să vină. Şi tocmai de aceea stătea acolo, în această cafenea din Istanbul, la această oră, spălându-şi mintea în timp ce asculta poveştile rocam boleşti imaginate de vechiul povestitor...

În acea seară, Dalibor nu s-a ridicat din scaun până la miezul nopții. Jonglerul tocmai îşi încheiase capitolul cu râsete şi aplauze. Se culcase visând la noi aventuri pentru personajele sale. Când luminile s-au stins şi copiii însărcinați cu treburile casnice aruncaseră cu nisip pe dale pentru a şterge scuipatul şi bălțile de *rak*, Dalibor a aşteptat pe alee ca ultimul dintre ei să-şi dea jos bala i cameră. Cafea. Cu două ore înainte de zori, nimeni nu stătea pe străzi. Istanbulul tăcea. Niciun zgomot al motorului nu i-a tulburat liniştea sufletească. Dalibor l-a apucat pe copil de guler în timp ce învârtea colțul, l-a doborât de un contrafort de piatră şi l-a aşezat peste umerii săi largi. S-a îndreptat astfel spre un doc pustiu, la marginea apei, şi-a scos hainele şi a sacrificat copilul zeului Ta'us, rugându-l pe acesta din urmă să-i acorde un răgaz până când îl va găsi pe Laüme. Dalibor spera cu toată puterea că zeul Peacock va accesa rugăciunea sa pentru că, mai mult ca

oricând, a simțit că Timpul îşi recăpăta încet drepturile. În Rusia, descoperise noi păruri albe şi pe mâinile sale apăreau câteva din acele pete care marchează pielea bătrânilor. Dalibor a folosit cadavrul în timp ce alții consumă droguri pentru a-şi ascuți simțurile. Munca sa s-a încheiat, a aruncat trupul puştiului în râu, fără să se mai obosească măcar să-l balasteze. Nu a contat pentru ea că poliția a găsit-o câteva ore mai târziu. Câți adolescenți au dispărut în fiecare lună în acest oraş gigantic fără ca cineva să se îngrijoreze? Încă unul nu ar face nicio diferență.

Privit, Dalibor a preluat din nou conducerea palatului său. Fără o armă strecurată prin centură sau ascunsă în pliurile jachetei, traversează poarta parcului. Zorile nu au transformat încă cerul în roz, dar roua deja pătrundea pe iarbă. Primele păsări x au început să cânte în ramuri. Dalibor văzu o siluetă profilată pe scări. Recunoscând-o la prima vedere, şi-a prelungit ritmul pentru a se alătura ei.

— Te aşteptam, îi spuse calm David Tewp.

*

Englezul nu mai era acelaşi om. Se schimbase. Schimbări uriaşe. Dalibor îl lăsase în India când era doar un ticălos neexperimentat şi uşor de influențat, un mic locotenent forțat să joace un rol prea mare pentru el. Dar era evident că David Tewp fusese lovit puternic de efectele războiului. Câştigase o statură impresionantă ignifugă, încredere în sine şi se împiedicase să devină un duşman respectabil. Prin urmare, potențialul său de supărare a fost mult mai mare decât estimase inițial Galjero când i-a citit numele pe biletul lăsat în dulapul din gara din Berlin...

„A trecut mult timp de când nu ne mai vedem, David”, a spus Dalibor. Îmi pare rău pentru fața ta...

În mod involuntar, Tewp şi-a adus mâna la nivelul nasului tăiat. Ascunsese rana sub vechea sa mască de piele, cea pe care trebuie să o fi purtat până la şederea sa în Ierusalim. De ani de zile se obişnuise cu nimeni să nu-şi arate din nou deformarea. A fost dureros să aud din nou această antifonă.

— Îi datorez unuia dintre studenții tăi, Galjero, răspunse Tewp, conținând amărăciunea lui. Ostara Keller m-a desfigurat cu câteva ore înainte de a fi ucisă de copiii pe care intenționa să-i sacrifice.

„*Nemesis*", a decretat Dalibor jucăuş. Propria ei energie distructivă s-a întors împotriva ei. Acest lucru nu mă surprinde, Keller a fost devorat de ambiție. Prea bine şi tu. A fost prea uşor pentru ea. Nu a trebuit să se întărească ca tine şi eu... Pentru că ne asemănăm, nu-i aşa, David?

Tewp s-a abținut să răspundă.

— Ştiu de ce eşti aici, a continuat englezul. Te caut din India. Am petrecut doisprezece ani urmărindu-te degeaba. Dar am întâlnit şi alți vânători. Împreună, v-am reconstituit povestea. Şi cel al spiritului Laüme... Şi l-am găsit pe vechiul tău stăpân, Nhuwwas.

Dalibor zâmbeşte. Aşa că intuiția sa era corectă: micul ofițer împrumutat din Calcutta cedase locul unei ființe determinate şi periculoase.

— Nhuwwas este aşadar în această casă, sub grija prietenilor tăi, presupun...

— Nu. Sunt singur. Cât despre Nhuwwas, el a fost epuizat când sovieticii l-au predat nouă. Din păcate a murit aici acum câteva zile. L-am îngropat în parc...

Dalibor a devenit palid la ştiri.

— Nhuwwas a murit? a repetat de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

„Nhuwwas nu mai există", a confirmat Tewp. Dar nu fără să fi vorbit înainte de a muri. Acum sunt custodele ultimelor sale secrete.

— Deci, tu, David, mă vei ajuta să-mi împlinesc destinul?

— Sunt eu...

— Şi ce vrei în schimb?

— Puțin din puterea ta. Doar o parte din puterea ta...

Le Rou main părea surprins, dar mai degrabă decât să cerceteze motivele lui Tewp, el se îngrijora:

— Unde sunt prietenii tăi acum? Acest Lewis Monti, acest Garance de Réault cu care ai făcut o alianță?

— Nu au auzit nimic din mărturisirile lui Nhuwwas. Vorbesc puțin rus, spre deosebire de ei. I-am făcut să creadă că moartea lui Nhuwwas ne-a aruncat într-o fundătură şi m-am prefăcut că vreau să renunț. Au plecat să caute în altă parte un alt mod de a ajunge la tine. Nu ai de ce să te temi de ei...

— Acum suntem doar tu şi cu mine?

— Da.

— Ce dovadă îmi aduci de buna-credință?

— Laüme este însărcinată cu lucrările unui bărbat, Galjero. Ea aşteaptă un fiu. Puterea ei se dezintegrează pe măsură ce rămâne însărcinată. Cunosc momentul exact al concepției şi, prin urmare, momentul presupus al naşterii. În plus, ştiu unde va merge în curând pentru a interpreta un act pe care numai ea îl poate interpreta...

— Ce act?

— Plata pentru un serviciu. Thörun Gärensen îl însoțeşte acum. Acesta inlocuieste creaturile cu care a fost înconjurat zână, dar care – i dezerteze treptat în timpul metamorfozei ei.

— Laüme şi-a început căderea spre umanitate! Deci ştii asta, Tewp, exclamă Dalibor aproape admirativ. Şi cine este tatăl micului ticălos?

— Pe de altă parte, asta nu ştiu. Este cu adevărat important acest lucru pentru tine?

Dalibor se uită tăcut la copaci. Franjuri roz deasupra vârfurilor lor, zorii au spălat în mare măsură opacitatea nopții.

— Nu, a izbucnit în cele din urmă. Aceasta este doar informație secundară. Cât timp va trebui să aştept înainte de a lua măsuri?

— Împerecherea datează de douăzeci de săptămâni. Din păcate, va trebui să aşteptăm aproape până la final...

— Încă patru luni!

— Dacă vrei să dai cea mai sigură lovitură, da. Cu cât te vei risca mai repede, cu atât va fi mai puternic Laüme.

— Ştiu, tăiaţi brusc Galjero. Ei bine, dragul meu David, de ce să nu foloseşti acest timp pentru a te răsplăti pentru eforturile tale? De unde vrei să începi învăţarea?

*

Pentru Thörun Gärensen, testul se dovedea a fi mai dificil în fiecare zi. Fiecare oră care trecea făcea tensiunea necesară fermităţii sufletului său mai dureroasă. Laüme îi şopti cuvinte de dragoste, dar ştia că era doar trădare. Ea i-a oferit mângâierile ei şi chiar folosirea corpului ei, dar, ştia şi el, a fost o capcană, un mod de a-l lega de ea, de a-l domina, înainte de a-l sufoca şi devora ca o femeie. Mantis... Dacă Gärensen ar fi avut neascultând mărturisirile lui Dalibor Galjero înregistrate pentru generalul Alantova, citise confidenţele acestuia din urmă în epilionul palatului din Istanbul şi cunoştea perversităţile din Laüme. Ştia totul despre adevărata sa natură, istoria şi, mai presus de toate, despre puterea sa de a readuce la viaţă morţii...

De când Preston Ware şi Maddox Green l-au adus pe insulă, ca datorie finală faţă de o amantă pe care nu mai doreau să o servească, Thörun se îngrijise de Laüme aşa cum ar fi făcut o căprioară rănită găsită în Woods. O hrăni cu proviziile adunate în bucătării. El o supraveghea când nu putea să doarmă. El a ajutat-o la toaletă şi i-a parfumat corpul cu esenţe preţioase... În fiecare zi, zâna părea mai slabă. Această viaţă în creştere din ea o epuiza. Modificarea extraordinară a fiziologiei ei a operat-o ca pe o operă de distrugere. A simţit-o adânc în interiorul ei şi a îngrozit-o. Când s-a observat în psihicul ei, a văzut cu groază tenul ei stricându-se, ochii pierzându-şi strălucirea, silueta devenind grea.

— De ce nu mă vrei? l-a întrebat pe Thörun cu o voce îngrijorată. Ia-mă în timp ce frumuseţea mea nu a dispărut încă. Nu ştiu în combinaţie în timp, îmi va reveni după naştere...

Dar Thörun a rămas insensibil la aceste progrese. Amintirea de a-l fi ţinut odată pe Laüme în braţe, de a se fi bucurat de ea era totuşi intactă în el, el ar fi putut totuşi să ştie intoxicaţia de neegalat pe care i-o dăduse, dar el dorea altceva, chiar dacă încă

nu-şi formulase cererea dacă Laüme nu a ghicit-o.

— Ce vrei, Thörun? a întrebat ea constant. Ceea ce voiam să vă ofer, refuzați. Trupul meu, dragostea mea, tu le respingi. Nimeni nu avea puterea sau voința ta. Ce vrei dacă nu sunt eu?

— Când vei fi gata să dai naştere, a mărturisit în cele din urmă într-o zi, te voi face să pleci de pe această insulă. Vei veni cu mine şi vei căuta în umbră spiritul unui decedat pentru a-l reînvia. Aceasta este ceea ce cer pentru a vă supraveghea în continuare şi a nu vă preda Daliborului...

*

David Tewp era epuizat. Jucase teatrul supunerii față de Dalibor Galjero de prea mult timp şi, în ciuda bunăvoinței sale, nervii îi erau încordați. Mai întâi a trebuit să se prefacă interesat de problemele care îi respingeau cel mai mult – avea o amintire amară a vrăjii pe care a suferit-o el însuşi în India, apoi morțile îngrozitoare ale ordonanței sale, Habid Swamy, şi micuțul Khamurjee au întărit doar respingere pentru supranatural. Acum, ceea ce românul, familiarizat cu cele mai nobile sacramente vrăjitoare, l-a învățat acum a depăşit cu groază orice a citit despre ocultism în biblioteca Societății pentru Studii Asiatice din Calcutta, când se documenta. Pentru a găsi mai bine Galjero. Tewp, atât de predispus la moralitate, atât de natural în poziție verticală, a trebuit să accepte un acord total pentru tehnici şi principii care erau contrare concepției sale despre bine şi rău. Ura întunericul, aproximativul schimbător şi relativ şi că trebuia să se dezvolte în câmpuri în care niciun terminal nu delimita spițele care nu puteau fi nebune, în beneficiul criminalului, al condamnabilului decoros. Dacă acest lucru l-a enervat, a fost doar o uşoară supărare, pentru că pentru moment era doar o chestiune de teorii şi axiome generale. Practica nu fusese încă luată. Mai mult decât orice, Tewp s-a temut de momentul în care Galjero a considerat necesar să vină la aplicații concrete. Cât timp ar putea englezul să-şi împiedice mentorul să comită o infracțiune pentru a activa principiile pe care le-a ținut? Ce truc ar trebui să folosească

colonelul pentru al preveni? Încă nu ştia...

*

Afară, o nouă furtună bătea pe insula casei negre. Totuşi, Thörun nu a perceput nimic din valurile care se prăbuşeau şi vântul, cufundat în timp ce se afla într-un vis intens. Laüme a fost întronizat în centrul acestui vis. În sala ceremonială a hotelului Eden, luminată de ferestre cu modele uriaşe, zâna îi zâmbea. Departe de a semăna cu cea a unui parturient, silueta ei subțire şi aerisită purta un Fortuny ale cărui benzi înguste puneau accentul pe un decolteu profund şi abia îşi acopereau globul sânilor. Fante largi i-au dezvăluit picioarele lungi şi subțiri până la şolduri. O egretă neagră a fost plantată într-un panou pe un triunghi de sidef în partea de sus a gâtului. Buzele ei violet lucioase i-au dat un zâmbet otrăvitor. Îşi întinse mâinile spre el, chemându-l să i se alăture... Thörun voia să reziste, dar tentația era prea puternică, frumusețea lui Laüme îi coroda hotărârile cele mai ferme. Avea o singură dorință: să o țină în brațe, să o posede, să se îmbete de râsul ei şi de strigătele ei de plăcere. A făcut un pas înainte, dar cu fiecare pas îşi pierdea puterea şi vigoarea. Picioarele i s-au flectat, a căzut, a încercat să se ridice şi nu a putut să o facă. Aşa că s-a târât, zvârcolindu-se ca un vierme pentru a ajunge la zâna tachinatoare. Ea s-a aplecat spre el şi a făcut câțiva paşi înapoi imediat ce el a reuşit să câştige câțiva centimetri...

Acest chin a durat când Thörun s-a trezit cu un tresărit, cu trupul înmuiat în sudoare. Inima îi bătea atât de repede încât credea că eşuează. Inspirând aerul în înghițituri mari, s-a ridicat şi s-a repezit în camera în care stătea Laüme. Dormea liniştită. Respirația ei era calmă şi lentă ca cea a unui copil. În lumina fulgerului care străbătea cerul, el o privi îndelung. Chiar dacă nu era atât de strălucitoare, atât de tentantă ca în visul ei, totuşi îşi păstra intactă puterea de fascinație. Câți bărbați s-ar fi condamnat pe ei înşişi pentru doar unul dintre aspectele sale?... Thörun a simțit în el o dorință nebună care i-a făcut furie. Această dorință era marea slăbiciune a norvegianului, o slăbiciune pe care

nu mai voia să o îndure. Aşa că şi-a aruncat pumnul violent împotriva psihicului dormitorului, a luat o explozie ascuțită cu mâna plină şi, indiferent la strigătele zânei, a tăiat cu mari lovituri stacojii trăsăturile celui mai frumos chip din lume...

Povara lui Orfeu

Doar uitându-se la cele două statuete aliniate în fața lui, David Tewp aproape că simți că i se întoarce stomacul. În aparență, ei nu prezentau nicio particularitate. Dar erau efigii create pentru colonel de vrăjitorul Galjero.

— Am vrut să te surprind, Tewp, anunță Dalibor. Amândoi sunt pentru tine. Vă voi învăța cum să le faceți singuri, dar am luat libertatea de a vă oferi aceste două auxiliare cât mai repede posibil. Dacă era încă nevoie, îți va spori credința în artele magice.

— La ce sunt destinate? a întrebat englezul cu o voce lipsită de viață.

— Unul este un fetiş argintiu care te va face să găseşti comori. Am deținut unul singur de mult timp. Foarte eficient în a pune bazele viitoarei tale averi.

— Si celalalt?

— Al doilea..., ezită Dal ibor. Al doilea îți va fi foarte util... Mai ales cu fața ta... Ea...

— El...? zise englezul sfidător.

— Acest *testament* stârneşte simpatia imediată a sexului opus, dragul meu David. Şi abia mă înşel argumentând că este un dar subdezvoltat cu tine, nu-i aşa? Chiar si inainte...

Dalibor şi-a lăsat sentința neterminată.

— Chiar şi înainte ca elevul tău Keller să mă mutileze, nu-i aşa?

— Să spunem că aceasta este o modalitate pentru mine de a compensa pierderea pe care ați suferit-o. La urma urmei, îți datorez asta.

Galjero l-a învățat apoi pe Tewp cum să activeze fetişurile şi l-a trimis afară pentru a experimenta eficacitatea lor. Tewp, la început, refuzase să se supună, apoi umblase de-a lungul Cornului de Aur, mai mult pentru a respira un alt aer decât pentru

a se răsfăța cu exercițiile recomandate de vrăjitor. După ce a mers doar o sută de metri, ochii lui au căzut pe un portofel care căzuse pe podea. L-a ridicat. Înăuntru erau acte de identitate şi suma de aproximativ trei mii de lire sterline în bancnote. În loc să-şi păstreze descoperirea, a intrat în prima poştă, a cumpărat un plic mare şi a mâzgălit adresa proprietarului nepăsător. Lăsând pachetul în cutia poştală pentru poşta internațională, a ieşit cu un sentiment plăcut de datorie îndeplinită.

*

La fel ca un copil, Bubble Lemona a sărit pe salteaua patului gigantic care stătea întronat în camera ei de la Palazzo Gritti. Apoi a desfăcut cele opt pachete de cămăşi, cravate, butoni şi pantofi italieni pe care le dobândise chiar în dimineața aceea, foarte fericit că a găsit blândețea mătasei pe piele şi a văzut din nou luminile reflectate pe piele. A fost prima dată în viața lui când a pus piciorul pe pământul italian. Cu mai puțin de un secol mai devreme, mama sa se născuse la Treviso şi tatăl său la Ravenna, dar văzuse lumina zilei la New York şi nu părăsise mica Mică Italia decât pentru câteva scurte incursiuni în Florida sau Louisiana pentru a se stabili câteva. Apăsarea „familiei” contează. Încântat de a pune piciorul în sfârşit pe solul natal al părinților săi, s-a minunat de nimic şi a cumpărat fără să numere. Monti şi Garance, la rândul lor, nu şi-au împărtăşit entuziasmul. Febran, iritabil, Lewis se întreba în fiecare zi dacă intuiția lui îl înşelase. La rândul ei, Garance şi-a simțit forța abandonând-o fără a fi posibil să lupte împotriva ei şi şi-a spus că Veneția va fi ultimul loc pe acest pământ pe care l-ar vedea vreodată. Dar, mai puțin decât orice, nu a vrut să rateze marea ei finală...

*

Toate stratagemele pentru a-l împiedica pe Dalibor să facă un sacrificiu erau acum epuizate şi Galjero fierbea de vărsare de sânge. Era imperativ pentru el, deoarece zeul său, Ta'us, înmulțea semnele de nerăbdare şi furie. În fiecare zi, românul îşi vedea părul negru amestecat cu alb şi se simțea pierdându-şi

reactivitatea. Avea nevoie de un balsam pentru a contracara acest declin anunțat, o crimă pentru a-şi trăi carnea înainte de ultima încercare.

„Mâine vom lua doi copii de pe străzi”, a spus el pentru Tewp. Unul va fi pentru mine, celălalt pentru tine. Veți vedea cât de uşor trece energia vitală de la un corp la altul. Te va fascina, sunt sigur...

Tewp tremură de groază la perspectiva acestor crime. Dar nu i-a mai fost posibil să se întoarcă înapoi fără să se dezvăluie... Cum să o facă? Să-şi asume până la capăt rolul pe care şi l-a dat el însuşi şi însuşi aruncă o lamă în corpul unei persoane nevinovate sau altfel fugi? L’An glais a refuzat această alternativă. Câteva ore în şir, el se străduise să concepă un înşelător pentru a-l înşela pe român. Degeaba. Aşa cum mai încercase de mai multe ori, a încercat să-l doborâsc pe Dalibor cu arma lăsată de Monti. Imposibil: de îndată ce pistolul din mână şi-a simțit că mintea i se slăbeşte şi hotărârea dispare. Subtilii păzitori care vegheau asupra lui Dalibor Galjero au avut încă mare grijă de stăpânul lor. Prin urmare, fără tragere de inimă şi fără să creadă cu adevărat, David Tewp a decis să-şi joace ultima carte.

„Trebuie să plecăm”, i-a spus el lui Dalibor. Doar azi. Eliberarea lui Laüme este aproape. Vine mai devreme decât era de aşteptat...

— De unde ştiți? Întrebă Galjero suspicios.

— Rămâi dacă vrei, răspunse englezul cu voce fermă. Asumați-vă riscul dacă mă bănuiți că mint...

Galjero ridică din umeri. Îndrumat de Tewp, şi-a părăsit palatul din Istanbul fără protest şi a pornit spre Veneția.

— Deci, acolo este Laüme acum? De ce alege acest oraş peste altul?

— Fausta Pheretti, soția lui Thörun Gärensen, se odihneşte pe insula San Michele, a răspuns colonelul MI6. În cimitirul din Veneția norvegianul vrea să primească premiul pentru serviciile sale...

*

Plasa neagră care acoperă faţa lui Laüme Galjero ascundea răni hidoase. Fără cea mai mică milă, Thörun îşi tăiase pometii şi buzele, fruntea şi puntea nazală... Vrând să dezrădăcineze răul care îl roagea, reuşise acolo gol, dincolo de speranţele sale: distrusese pentru totdeauna frumuseţea unei femei. Făptură. Orice s-ar întâmpla acum, Laüme Galjero nu mai iubeşte dorinţa masculină. Ochii s-ar îndepărta de ea în timp ce cineva fuge de vederea unui schilod sau a unui monstru. Acum ar trebui să plătească pentru a experimenta plăcerile cărnii. Cu toate acestea, groaza trăsăturilor sale desfigurate a contat mai puţin pentru Laüme decât plânsul care i-a ieşit din pântece. Precipitate de şocul asaltului, convulsiile au avut loc înainte de termenul normal şi s-a născut copilul, un copil perfect format. Un bărbat. Vigoros şi dornic să vină pe lume. Gärensen se ocupase de el, în timp ce mama lui se vindeca încet de rănile ei. A legat copilul, l-a scăldat uşor, l-a supravegheat şi l-a încredinţat doar lui Laüme pentru alăptare. Treptat, Gärensen a observat că zâna şi-a recăpătat vigoarea.

— Simţi că-ţi revin puterile? a întrebat-o într-o dimineaţă.

— Se întorc la mine, fii sigur. Şi când vor fi din nou ai mei, te voi face să plăteşti pentru pierderea feţei mele. Frică acest moment...

— Nu vei încerca nimic împotriva mea, îl asigură Thörun. În caz contrar, îţi iau copilul ostatic şi jur să-l omor fără remuşcări dacă îţi încalci cuvântul.

— Vrei să-ţi aduc soţia, nu-i aşa? Deci ai iubit-o atât de mult, Fausta asta?

Gärensen privi în jos fără să răspundă. După o tăcere, a decretat:

— Mâine! Mâine plecăm la Veneţia...

*

În fiecare zi, la patru după-amiaza, Garance de Réault a gustat un ceai chinezesc la Café Florian. Sprijinându-se pe braţul lui Bubble Lemona, ea a venit încet şi s-a aşezat la aceeaşi masă, în colţul din dreapta al camerei, de-a lungul vitrinei care dădea sub

arcade şi perspectiva pieței San Marco. Chelnerii o cunoşteau. Ea a rezervat acest loc de la sosirea ei, plătind scump acest privilegiu. Uneori, Lemona stătea cu el să sorbă băutură de căpşuni şi să se umple de napolitane pe care degetele ei mari le sfărâmau paharul. De cele mai multe ori, însă, Bubble a abandonat-o pe franceză, preferând să fumeze nu departe, în timp ce visează, aşezându-se pe scările care duc la apele lagunei. Pe propriul ei, Garance aşteptat, ea a aşteptat o oră, aşa cum sa convenit la Istanbul cu David Tewp. Nici mai mult nici mai puțin. La ora cinci, se ridică şi părăsi unitatea, întâmpinată cu amabilitate de chelneri şi se alătură Bubblei afară.

Împreună, s-au întors apoi la Palatul Gritti, unde Monti păşea în jurul unui salon rococo, supraîncărcat cu muluri extravagante, plinute ca bezeaşele.

— Încă nimic, Lewis, spuse bătrâna doamnă atunci. Prietenul nostru David nu a sosit încă... Şi de partea ta?

— Încă nimic, doamnă Garance, răspunse trist fostul senator. Thörun Gärensen nu pare să vrea să apară la Veneția. Dacă ți-aş da greşeala?

„Deducerea ta a fost cea potrivită, sunt la fel", a spus bătrânul aventurier pentru a-l mângâia. Deci, să fim răbdători. Pacienți şi optimisti. Ce vei mânca la cină în seara asta?

*

O mie de ani de lupte şi îmbarcare. O mie de ani de cruciade şi răpiri, uciderі şi jafuri. Aşa a fost povestea Veneției şi a rivalei sale, Constantinopolul antic. Un mileniu uitat acum în favoarea unei paci care s-a extins în întregul Occident, cumpărat cu prețul ridicat al obliterării şi supunerii față de un imperiu îndepărtat, disprețuitor şi supe, a fost chemat într-o zi să-l prăbuşească şi pe el. Cu toate acestea, această pace a permis navelor levantine să acosteze fără teamă în portul Serenissima...

În urma lui David Tewp, Dalibor Galjero a coborât de pe chei şi a trecut prin formalități vamale, ca orice pasager. Cu toate acestea, poliția italiană nu i-a căutat bagajele decât a cerut să-i examineze

paşaportul. Galjero nu deținuse niciodată unul. Ce i-ar fi servit, el care păstra un familiar capabil să evite supărările? Pe de altă parte, Tewp nu a avut un astfel de recurs. La fel ca ultimul dintre oamenii obişnuiți, el trebuia să respecte formalitățile administrative obişnuite. Galjero l-a aşteptat cu răbdare şi l-a condus la Danieli, unde îşi trăise de multă vreme obiceiurile. Acolo şi-au despachetat rapid bagajele în camerele alăturate. Tewp a plecat apoi, susținând că trebuie să se întâlnească cu un informator.

— Întoarce-te repede, David, a avertizat Dalibor. Nu uitați că am un mijloc de presiune foarte eficient asupra voastră...

Tewp dădu din cap înainte să alunece. În realitate, amenințarea lui Galjero cu greu l-a intimidat. De multă vreme, ştia că Dalibor făcuse un *testament*, o efigie încărcată cu câteva fire de păr scoase din craniu şi intenționată să lanseze o vrăjeală rapidă de moarte dacă englezul îndrăznea să-şi trădeze aşa-numitul stăpân. Era aproape ora cinci după-amiaza şi Tewp nu avea în minte decât o singură idee: să meargă suficient de repede pentru a-l găsi pe M me de Réault la masă la Cafe Florian...

*

În cabina de primă clasă a transatlanticului italian *San Lucas*, Laüme Galjero îşi privea bebeluşul supt cu lăcomie. Micuțul nu avea încă un nume. Când s-a gândit la el, a spus pur şi simplu „fiul meu” şi, pentru prima dată în existența ei îndelungată, a jurat unei ființe o adevărată tandrețe, un adevărat val de iubire. Când Thörun a smuls copilul de la ea pentru a o duce la culcare în propria cabină, a rămas singură plângând ore întregi, până când a apăsat-o din nou pe sân. Aşadar, pentru o scurtă clipă, a fost din nou fericită.

Într-o noapte, când arcul navei trecea peste o groapă unde resturile unui galion spaniol cu cală umplute cu aur se odihniseră de secole, Laüm şi-a părăsit furiş patul. Pasajele erau iluminate doar de lumini de noapte. Nimeni nu mai cutreiera coridoarele punților superioare. Încet, cu fața ascunsă de un văl lung de

văduvie, a coborât la pasarelele de clasa a treia unde oamenii dormeau pe scânduri acoperite cu o saltea subțire sau în hamace. A făcut doar câțiva paşi printre ei, doar cât să-l apuce pe primul copil adormit pe care l-a putut găsi...

*

Paltonul de ploaie ud al lui David T ewp a picurat pe pietrele roşiatice ale fostului bârlog republican şi carbonari, făcând bălți. Afară, o ploaie torențială căzuse asupra Veneției. Aşezat pe bancă împotriva englezilor, Lemona a luat turnul de pază M m e al lui Réault eşuând brusc.

„Doamna Garance este epuizată", i-a spus mafiosul colonelului. Ea este la capătul forțelor sale. Au trecut două zile de când şi-a părăsit patul. *Don* Monti este foarte îngrijorat, şi eu...

„Vreau să o văd", a ordonat David Tewp.

În patul ei mare cu baldachin, Garance de Réault părea palid ca o femeie moartă. Tewp credea că redescoperise momentul în care intrase în apartamentul ei parizian în timp ce asistenta Simone se agita în jurul ei. Cu ochii pe jumătate închişi, franțuzoaica se străduia să se articuleze.

— David... În sfârşit, ai ajuns, băiete, a spus ea cu mare efort. Mi-era atât de frică să nu te mai văd niciodată...

Gât strâns de emoție, Tewp se aşează lângă ea şi o luă de mână.

— Galjero este cu mine la Veneția, a spus el. Am evitat cele mai grave până acum, dar nu ştiu cum să previn revenirea la infracțiuni. Vrea sânge să se pregătească pentru lupta lui împotriva lui Laüme.

Privirea bătrânei doamne părea pierdută în contemplarea unui peisaj interior. Tewp nu mai îndrăznea să vorbească. Monti şi Lemona au tăcut. Timp de un minut, parcă timpul a stat pe loc. Apoi Garance îşi întoarse din nou fața spre englez.

— Foloseşte-ți ultimele trucuri pentru a-l face pe Galjero să aştepte până mâine, David. Şi vino să mă vezi din nou. Vă explic ce să fac...

*

Copilul care dormea în braţe nu era al lui Laüme Galjero. Avea aproape aceeaşi vârstă, însă, doar câteva săptămâni de existenţă. De când ea îl scosese din pontoanele inferioare, el nu se trezise. Laüme îl simţi respira uşor împotriva ei. La fel ca propriul său fiu, puştiul era plin de viaţă şi sufletul său mic neatins de orice pată. Materialul ideal pentru zână, datorită căruia îşi putea recâştiga vechile puteri mai repede şi, poate chiar, să-şi recapete o parte din frumuseţea ei pierdută...

Alergând spre cabina ei cu captura, s-a închis de două ori şi a început operaţiunile sale de magie roşie. Şi-a pus prada pe pat şi a luat o foarfecă din portbagajul de călătorie, dar tocmai când era pe punctul de a-şi ucide victima, s-a oprit. Un sentiment pe care nu-l cunoscuse niciodată i-a întunecat mintea şi i-a dezarmat braţul. Ea a dat drumul foarfecelor, care au căzut pe podea cu o bubuitură rece. Puterea de a comite o crimă o lăsase... Omenirea! Deci asta a fost, gândi Laüme. Mai rău decât în toate coşmarurile sale. Chiar mai rău decât calvarul o făcuse să-l treacă pe Yohav pentru sângele piticului, pentru că era hidos, şi este un sânge de vrăjitor, puterea, secretul poartă o posibilă înviere – Laume ştia că a experimentat-o. Naşterea, contrar aşteptărilor sale, provocase o profundă denaturare a fiinţei sale intime. Braţele şi picioarele lui i se păreau grele ca plumbul, creierul său fiind un amestec de gânduri dezacordate, încurcate, contradictorii. Mai presus de toate, o imensă ură de sine o apucase, o ură care o dezarmează mai bine decât ar putea avea vreodată vreun duşman.

Fără să fie văzută, ea l-a dus pe copil înapoi acolo unde îl furase şi, disperată, a câştigat pupa de pe puntea principală. Era acolo singură. Multă vreme, ea privi apele întunecate agitate de paletele enorme ale turbinelor. Nu se mai gândi, abia mai respira. O adiere mai puternică îi ridică vălul şi îl aruncă peste valurile înalte. Laüme îşi trecu degetele peste faţă, simţi umflarea cicatricilor, râpele rănilor. În secretul inimii sale, ştia că nu va mai fi niciodată frumoasă. Şi totuşi, niciun duşman nu o bătuse, nicio armată nu o biruise. Doar ea îşi dărâmase apărarea, îşi sapase propriile forţe şi

forjase instrumentele distrugerii ei. Pentru o clipă, gândul că are un fiu nu mai era suficient pentru a o consola. Piciorul lui se sprijini de şină. Se apleca pentru a se oferi apelor reci când, în clipa în care s-a simțit căzând în neant, mâinile puternice ale lui Thörun Gärensen au prins-o de umeri, reținând căderea...

*

David Tewp a petrecut una dintre cele mai proaste zile din viața sa. Cu forța de a inventa multe pretexte pentru a amâna momentul în care Dalibor Galjero îl va introduce în crima de sânge, el abia acum era capabil să gândească. Până la sfârşitul după-amiezii, a trebuit să folosească trucuri pentru a se despărți de români şi a se alătura lui M me din Réault. Nerăbdător să afle ce noua trudă concepuse de mentorul său, el a pornit rapid la Gritti, unde Monti şi Lemona aşteptau, arătând serios.

— Iată-te, Tewp! a exclamat Lewis Monti. Garance doarme de la sfârşitul dimineții. Starea lui nu este grozavă. A cerut să nu o deranjăm înainte de sosirea ta. Noaptea a fost dificilă...

Urmat de cei doi italo-americani, Tewp întoarse uşor clanța uşii şi intră. Camera era întunecată de perdele grele de catifea trase în fața ferestrelor. Patul a fost făcut şi perna aşezată într-un unghi drept pe suportul mare pom-pom. Tewp gemu. Pe plapuma colorată, nu era niciun semn că un corp zăcuse acolo recent... Au sunat, s-au uitat în baie, în dressing şi în holurile vecine. Degeaba. Când au fost interogați, cameramanii şi butonii ataşați la podea nu au observat nimic anormal şi, cu siguranță, nu silueta unei domnişoare bine îmbrăcată, ghemuită de oboseală şi boală. Cei trei bărbați s-au întors să cerceteze camera în speranța că vor găsi un indiciu, dar nu au putut găsi un cuvânt de explicație.

— Unde îşi păstrează arma Garance? îl întrebă brusc pe Tewp.

„În sertarul noptierei ei, mi se pare”, a spus Lemona.

Tewp deschise dulapul. Acolo a găsit o cutie de cartuşe pe jumătate goală, dar nu automatul cumpărat de la piața de vechituri din Istanbul.

„M-a manevrat din nou ca o vânătăi”, mormăi el printre dinți.

Fără explicații, a părăsit suita pentru a urca pe scări.

— Unde naiba te duci? strigă Monti.

— Rămâi aici, mai ales! Strigă Tewp peste umăr. Orice s-ar întâmpla, nu te mişca de la Gritti...

Lăsându-şi aliații în urmă, colonelul a năvălit prin holul de la intrare al palatului şi a sărit afară. Împingându-l indiferent atât pe venețieni, cât şi pe străini, s-a lansat într-o cursă nebună către Danieli. Înotând, a ajuns în fața camerei ocupate de Dalibor. Uşa nu era închisă. A intrat, a trecut de anticameră şi a intrat în apartamentele lui Galjero. La fel de nemişcat ca o statuie de marmură, românul era aşezat într-un fotoliu adânc, fumând un trabuc lung, abia purtat.

— Unde ai fost? a întrebat vrăjitorul calm.

Tensiunea care se acumulase pe umerii lui Tewp dispăru brusc. Încercând să recâştige un aspect adecvat, a bâlbâit o explicație.

— Este regretabil că ați ales acest moment pentru a fi departe. Am o vizită, să ştii. O vizită prostească, dar foarte distractivă, care te-ar fi distras foarte mult, cred.

— Vizită? Spuse Tewp, cu inima bătând. Ce vizită?

Ca răspuns, Galjero des a ignorat un salon alăturat cu un gest vag.

Gâtul strâns, picioarele tremurate, Tewp deschise uşa pe jumătate deschisă. Garance de Réault zăcea acolo pe pământ. Pe trupul şi fața lui profanate erau urmele nenumăratelor torturi...

— Ai crede? Bătrâna aceea nebună a venit să mă provoace chiar aici, Tewp, a spus Galjero cu voce tare de pe scaun. Ați cunoscut-o, cred? Ea a fost una dintre acompaniații tăi de când încă mă doreai mort, nu-i aşa?

Ang Lais nu a răspuns. Devorat de durere şi furie, a întins mâna în buzunar pentru a apuca automatul, dar farmecele de protecție țesute în jurul românului erau prea puternice: degetele ofițerului nu au putut să se închidă pe fund. A încercat din nou şi cu toată voința, fără rezultat. El a trebuit să facă o alegere: fie să persiste în dorința sa de răzbunare şi astfel să-şi dezvăluie duplicitatea lui

către Dalibor, fie să continue jocul de supunere inițiat de el însuși. Englezul se uită la trupul lui Garance pentru ultima oară. Dacă M me din Réault s-ar fi sacrificat, era evident să-i acordăm ceva timp lui David și altora. A cădea acum pentru ea ar însemna să trădeze cauza pentru care își dăduse viața. Moarte în suflet, Tewp a părăsit camera fără să se uite în urmă.

„Va trebui să scăpăm de acea carne după lăsarea întunericului", a anunțat Dalibor, întinzându-se ca o pisică umplută cu carne.

— O să am eu grijă de asta, asigură Tewp cu o voce perfect neutră.

*

În fiecare zi, de când cerceta în Veneția, Lewis Monti mergea la gara Santa Lucia pentru a urmări trenul care sosea din Paris. Când o navă a acostat, era prezentă și pe chei, nu departe de pasarelă, pentru a verifica dacă Thörun Gärensen și Laüme Galjero debarcau din Londra sau New York. În cele din urmă, în fiecare seară, după ce a străbătut un labirint de alei pentru a vedea că obloanele vechii case a lui Fausta Pheretti erau încă trase, el a sărit pe puntea unuia dintre ultimii *vaporetti care* plecau spre Insula San Michele. Acolo, printre mormintele străvechi învăluite în lumina crepusculului, se va asigura că înmormântarea tinerei este intactă. În fiecare dintre călătoriile sale înapoi la Gritti, când s-a sprijinit de șina ruginită a vechii șlepuri omnibus, a regretat că și-a îndemnat tovarășii să urmeze o pistă stearpă. Intuiția lui, era convins acum, îl dusese în rătăcire. Era nevoie de tot entuziasmul lui Garance de Réault, de toată fermitatea sufletului ei pentru a-i reînvia încrederea și a-i da curajul să-și repete circuitul de supraveghere a doua zi... Dar unde era franțuzoaica acum? Tewp plecase de peste două ore și nu putea fi contactat la Danieli fără a risca să trezească suspiciunea lui Galjero.

— Ce facem, *don*? Întrebă Lemona stingherită.

Monti se uită la ceas. Știa, în mai puțin de o oră, *San Lucas* avea să intre în apele lagunei. Nu a fost prima navă de linie pe care

Monti ar putea să o acosteze. De fiecare dată, aşteptările sale fuseseră dezamăgite. De ce nu ar mai fi? Nu, cu siguranță, a fost mai bine să aştepți Tewp şi Garance decât să cercetezi siluetele anonime care coboară din linie...

*

Thörun Gärensen i-a oferit portarului la bord doi dolari, oferindu-i adresa unei case din oraş în care trebuia să fie lăsate trunchiurile. Apoi l-a înfăşurat el însuşi pe fiul lui Laüme în haine noi, a luat copilul în brațe şi a mers să caute zâna în cabina sa. Resemnată, a aşteptat, aşezată pe patul ei, un voal negru care deja îi ascundea trăsăturile.

„Tocmai am aterizat", a spus norvegianul sobru. Pregăteşte-te, debarcăm.

Ca şi în portul din New York, câteva sute de dolari distribuiți cu înțelepciune au servit drept paşaport.

— Unde mergem? Laüme a întrebat când a trecut vama.

— Unde a murit soția mea. Aici îl veți readuce la viață.

— Sunteți conştienți de ceea ce implică solicitarea dvs.?

— Orice mi-ai cere, ți-l voi da, a spus Thörun aspru.

*

Fără să plângă, fără să se gândească mai presus de toate, David Tewp a înfăşurat trupul lui Garance de Réault într-un cearşaf şi l-a vegheat mult timp în tăcere. Uimit de plăcerile pe care le obținuse din crima sa, Dalibor Galjero se întinsese pe patul său şi lăsase acolo ore în şir, ca un dependent de opiu care îşi digera drogurile. Tewp era nemişcat când o respirație bruscă şi rece i-a trecut pe față. Apoi o îmbrățişare îngrozitoare a căzut peste el şi l-a înghețat până la os. Se aşează la înălțimea maximă, privind în jurul sufrageriei. El experimentase deja acest sentiment, această pată de gheață care inunda instantaneu o cameră, aerul brusc de cristalizare, în palatul Dalibor din Istanbul, în noaptea în care M me din Réault convocase spectrul lui Nhuwwas...

— D-na? a întrebat Tewp, brusc, plin de speranță. D-na? Tu esti?

Dar nu i-a venit niciun răspuns. A crezut că a văzut o aparență de ceață formându-se pe suprafața unei oglinzi trumeau împodobind vârful şemineului, dar a fost doar o mişcare indistinctă şi trecătoare. Apoi frigul a dispărut şi frigul englezului a încetat. Hotărât, Tewp nu era un mediu. Descurajat, şi-a pus mâna pe ceafă şi şi-a pus ochii pe giulgiul lui Réault. Sângele trăgea acum linii ciudate acolo. El a îngenuncheat pentru a arăta mai bine. Descifrând semnele, a citit apoi mesajul final pe care tocmai i-l trimisese Garance...

*

Thörun Gärens a părăsit casa fără să închidă uşa în spatele lui. Ce rost avea, din moment ce ascundea sub manta prețiosul fiu al lui Laüme Galjero, ostaticul său? Zâna, era convins, nu va încerca nimic atât timp cât viața copilului ei ar fi în joc. Cu un pas rapid şi voluntar, norvegianul a mers spre lagună. Sarcina care îl aştepta în prima noapte din Veneția a fost grea şi lungă. Muncă blestemată, ştia. Cu toate acestea, a fost doar primul pas de urcat înainte de lucrări şi mai oribile...

*

Dalibor Galjero a visat că a călcat praful văii Lalish. Nu era singur, sute de bărbați țineau pasul cu el. Nu le ştia fețele şi nici numele, nu le văzuse niciodată, dar toate îi păreau familiare. Deşi nu arătau la fel şi nu purtau aceleaşi haine, păreau a fi frați. Da, o rudenie nedefinibilă i-a unit pe aceşti oameni, ca o apartenență subtilă la aceeaşi descendență spirituală. Dalibor a văzut încotro se îndrepta această trupă. A încercat să-l interogheze pe cel mai apropiat tovarăş al său, un asiatic cu chip de pirat, dar nici el nu ştia. Dalibor şi-a repetat cererile, dar niciunul dintre cei pe care i-a întrebat nu i-a putut oferi un răspuns. Toți mergeau fără să ştie.

Într-o faldă de pământ se întindea un câmp. Planta ciudată care a crescut acolo nu era nici grâu, nici orz, dădea arme. Cu încărcături pline, au adunat săbii şi sabii, topoare şi francezi. Dalibor, la rândul său, a reuşit doar să spargă coada unei sabii contondente, o lamă veche şi fragilă înroşită cu oxid de fier.

Disperat, a căutat o altă armă, dar deja nu mai era nimic. Câmpul fusese devastat de tovarăşii săi. Respectând o ordine misterioasă, s-au aliniat la luptă. O linie formată ca o sclipire a apărut în depărtare şi o bubuitură mică se ridică peste câmpie. Nu era tunet, era o armată de războinici îmbrăcaţi în armuri grele şi înarmaţi cu sulițe ascuțite. Apoi oamenii au ţipat după curaj şi s-au repezit la asalt. Înspăimântat, cu inima bătând, Dalibor a fost împins înainte şi a trebuit să încarce şi el. Fiecare şi-a găsit adversarul în luptă; una câte una, femeile au căzut sau au fost luate prizoniere. În câteva minute, toţi au fost învinşi, iar oamenii, care nu suferiseră victime, au fost victorioşi. Dar Dalibor nu-şi găsise încă adversarul. A rătăcit în mijlocul anilor de dueluri pe care niciun Amazon nu s-a hotărât să-l angajeze. Atunci o figură subțire şi amenințătoare, ultimul dintre luptători, s-a ridicat în faţa lui şi a căutat să-l străpungă. Dalibor a căzut fără să dea o lovitură. Femeia şi-a aşezat călcâiul pe gât şi vârful suliței pe frunte, înainte de a-şi arunca casca. Era Laüme. Ţinându-şi prizonierii în frâu, toţi oamenii formaseră un cerc în jurul lor. Şi toată lumea a râs de eşecul lui.

În camera sa de la Danieli, Dalibor Galjero s-a trezit cu un tresărit.

*

Lewis Monti s-a săturat să-i aştepte pe Tewp şi pe Réault. Lăsându-l pe Lemona ca santinelă, a părăsit Gritti cu o oră înainte de miezul nopţii pentru a ieşi la plimbare pentru a-şi calma nerăbdarea. Pumnii în buzunare, uitându-se mai degrabă la pământ decât la faţadele palatelor, a mers automat spre fosta casă a lui Fausta Pheretti şi a lui Thörun Gärensen. La cotul *străzii*, s-a oprit mort. La etaj, prin obloanele trase, strălucea o rază subțire de lumină.

*

— Nu ai scăpat încă de acea cară, Tewp? Spuse Dalibor Galjero cu răutate, arătând spre trupul lui Garance. Ce mai astepti?

— Avem o sarcină mai urgentă de făcut în seara asta, răspunse

calm englezul. Pregăteşte-te şi vino cu mine.

Uimit, Gal Jero îl privi fără să răspundă. Se chinuia să iasă din coşmarul său. Vederea era un semn urât rău, o simțea confuz şi îi tulbura gândurile.

— Unde vrei să mă duci? a întrebat în cele din urmă românul.

— În Insula Morților. Ceea ce cauți te aşteaptă acolo.

— Laüme?

Însă englezul părăsea deja camera, abia lăsându-i timp să-l urmeze.

*

Lewis Monti trase traseul automatei sale pentru a angrena primul glonț în butoi înainte de a înainta cu precauție spre casă. Aşezat lângă perete, foarte aproape de intrarea principală, a stat un moment lung să asculte zgomotele. În jurul lui, Veneția era calmă. Niciun bâlbâit, nicio explozie de voci care veneau de pe terasele din jur... Monti îşi încleştă pumnul pe fund şi întoarse foarte încet clanta uşii. Încuietoarea nu era pornită. A intrat. Imediat a recunoscut locul. Nimic nu s-a schimbat din ziua în care l-a ajutat pe norvegian să transporte resturile lui Fausta Pheretti pe insula San Michele. Gärensen încă nu se hotărâse, la acea vreme, să încheie un pact cu demonul pentru a-şi readuce Euridice din lumea de dincolo...

Întorcându-se cu piciorul în jur, Monti se uită repede la camerele de la parter înainte de a urca scările. În vechiul dormitor al lui Fausta, pe patul în care tânăra cedase unei lepre rele, o figură feminină superbă era întinsă. Deşi nu a putut vedea încă trăsăturile sale, americanul a recunoscut-o. De la moartea soției şi fiului, doisprezece sau mai curând, sau o oră a trecut înainte de a fi dorit să-l mort. Laüme Galjero! Ridică brațul pentru a ținti spre ea şi a apăsat pe trăgaci, dar degetul arătător a refuzat să se supună. Muşchii lui Monti s-au pietrificat şi chiar gândul lui a fost paralizat. Incapabil să tragă, şi-a coborât arma, presupunând că barierele invizibile rămân în continuare în jurul zânei, dar ceea ce a luat pentru un scut magic a fost în realitate doar un efect al

propriei sale frici față de o creatură dotată cu un mister fără egal. Puterea lui Laüme îi arsese cele mai intime fibre când, în ciuda urii şi resentimentelor sale, a cunoscut plăcerea din ea...

Tremurând, a făcut un pas înainte.

— Este adevărat că m-ai făcut fiu? el a intrebat.

— Este adevărul, a răspuns Laüme, întorcându-se pentru a-i arăta fața desfigurată în plină lumină.

*

Scaun al logicii şi raționalității, creierul stâng al lui David Tewp îi trimitea cu disperare semnale de alarmă: colonelul alerga până la marginea unei prăpăstii şi rațiunea sa, incapabilă să-l tolereze, făcea tot ce-l putea opri. Tărâmul instinctului, al intuițiilor şi al fulgerărilor, creierul drept, pe de altă parte, a continuat să-l încurajeze pe ofițer în goana lui nebună spre Insula San Michele; scrisorile de sânge pe care le citise pe giulgiul lui Garance îi dădeau ordinul suprem.

Pe tocuri, Dalibor Galjero a rămas tăcut. Cine ar fi putut spune la ce se gândea românul? Cu siguranță nu Tewp, a cărui singură certitudine era că stinul lui îl aştepta la sfârşitul acelei nopți venetiene. Oricare ar fi rezultatul, moartea sa sau cea a lui Galjero, sfârşitul lunii vânătoare care a început pe malul Gange, cu doisprezece ani mai devreme, avea să se încheie înainte de zori...

*

În vârful Turnului cu Ceas, maurii de bronz au lovit prima oră. Rareori inima lui Dalibor Galjero bătea la fel de tare ca acum. Chiar şi atunci când a intrat pentru prima dată în *Catedrala* Şobolanilor, la Forasco, când călăul din Bucureşti strânsese frânghia de cânepă de gât, sau când suferise atacul spectrilor în turnul zeului Peacock; şi chiar şi atunci când rupse hainele lui Laüme ca să o posede pe cavalerele funerare de pe Quai Saint-Michel... Niciuna dintre acestea nu era comparabilă cu cea pe care o experimenta Dalibor Galjero în timp ce naviga cu colonelul Tewp la San Island Michele. Acum, mai mult ca oricând, s-a simțit ca o cetate asediată de o mie de sentimente

contradictorii, o cetate cu fundații subminate de o parazită prea numeroasă pentru a fi cucerită. Era puternic? Era slab? Nu mai ştia. Cu siguranță, el a simțit în corpul său o vigoare, un impuls extraordinar, ca acela care aprinde nervii înainte de luptă. Dar şi slăbiciunea era acolo, deşi fusese momentan respinsă de moartea bătrânei, în camera Danieli. Totuşi, se dăduse voie să-i facă gâtul încet. Şi inteligent, aşa cum îl învățase Nhuwwas să facă în vremurile de demult în munții din Est. Dar ofranda nu fusese pe placul lui Ta'us, nu îi fusese suficientă. Zeul era nerăbdător. S-a săturat de victimele umane comune şi acum îşi dorea sângele fraw*arti. A* cerut darul lui Laüme...

Dalibor a continuat să alerge cât de mult a putut, dar o cusătură în lateral i-a tăiat respirația, împăturindu-l pe jumătate pe scaunul de piele al bărcii cu motor pe care Tewp îl angajase pentru a naviga în lagună. Pufnind puternic, Dalibor se aplecă peste şină şi scuipă deversarea de salivă în gură în mare. Pilotul le-a arătat insula din depărtare, al cărei contur abia ieşea în evidență pe orizontul întunecat. Galjero strânse involuntar degetele de mânerul lungului *khandjar pe* care îl luase ca singură armă. Această lamă cunoscuse multe utilizări. În noaptea aceea, i s-a promis că va ucide o zână şi că va tăia pentru stăpânul ei ultimul văl care protejează sanctuarul nemuririi... Dalibor şi-a ridicat fața spre cer şi a încercat să se îmbete la acest singur gând. Deasupra lui, singura stea vizibilă pe cerul negru, Venus strălucea ca un smarald diavol şi batjocoritor...

*

Thörun Gärensen nu a avut niciodată grijă să înflorească mormântul soției sale sau să se roage pentru odihna ei veşnică. Credința sa nu a fost exprimată în gesturi şi deprecieri. Era mai confortabilă cu liniştea şi acțiunea.

Scuipând în mâini, norvegianul a pătat lungimea toporului greu pe care l-a găsit într-o baracă din afara lor. La prima lovitură, a împărțit marmura mormântului lui Fausta în două. Marea sa lucrare tocmai începuse...

*

Lewis Monti a găsit ceea ce căuta la capătul unui ponton pustiu: era o canoe elegantă lăcuită, subțire şi sinuoasă, lăsată la ancorare fără protecție specială. El l-a ajutat pe Laüme să aibă loc acolo şi a sărit pe rând în barcă. Deschizând panoul de comandă cu vârful cuțitului de buzunar, a dezvăluit două fire pentru a porni maşina aşa cum ar fi făcut cu un automobil simplu. Odată pornit, motorul a urlat şi a muşcat apele lagunei în direcția nord-est. În spate, Laüme Galjero ştia că urma să ruineze, dar totul era acum indiferent pentru ea. Nici viitorul fiului ei nu a contat pentru ea. Totul se întorsese brusc împotriva ei şi nu se mai putea face nimic pentru a preveni rătăcirea. Singură, se distrusese pe sine... Condamnată. Prin maternitate, mai mult decât trupul ei, spiritul ei îl coborâse, degradându-l la starea umanității. Rapid în adâncuri, Laüme Galjero nu mai avea curajul să lupte pentru a reveni din nou la lumină.

*

Thörun Gärensen trase de ridicare pentru a ridica sicriul lui Fausta Pheretti, acoperit cu noroi şi mucegai, la suprafață. Avusese toate necazurile din lume să pună bretelele sub sicriu, iar extragerea ei din bolta înghesuită doar cu forța sa se dovedea dificilă. În cele din urmă, după lungi minute de efort în care s-a temut de mai multe ori să-i dea drumul, a reuşit să-l pună pe pământ. Respirând şi transpirând, Thörun şi-a permis o odihnă. Fruntea din mâini şi sângele care-i bătea tâmplele, nu a acordat atenție celor două figuri tăcute care se apropiau de el...

*

Lewi s Monti a avut o amintire vie despre locul în care se afla Fausta. Fără o umbră de ezitare, a luat drumul marcat de lumânările votive care aprindeau aproape fiecare mormânt şi conduceau zâna prin aleile cețoase ale cimitirului. La cotul unui golf, sub aripile întinse ale unui înger de piatră, amândoi au văzut silueta lui Thörun Gärensen...

*

Două bărci s-au aşezat de-a lungul debarcaderului de pe insula San Michele, mirosul de benzină plutind în jurul lor. Dalibor Galjer o sări la chei şi îşi trase lama.

— Arată-mi, îi spuse el lui Tewp. Arată-mi unde stă Laüme...

— Lângă mormântul lui Fausta Gärensen, răspunse englezul.

— Dacă este o capcană, te voi ucide mai întâi, Tewp, a avertizat Dalibor răguşit.

Celălalt nu a răspuns. Ghidat doar de instinctul său, s-a repezit către epicentrul tragediei anunțate...

*

Fărâmicios şi mâncat de viermi, capacul sicriului scârțâi cu un şuierat îngrozitor.

Thörun alungă în grabă lamelele din mijloc cu mâinile goale şi, apucând cea mai apropiată lumânare, se uită înăuntru. Nu putea să suprime o exclamație de dezgust. Ceea ce a rămas din Fausta Pheretti nu a fost altceva decât ciupercă, o masă bulgărească de oase decolorate şi carne lichefiată, de parcă vraja fatală pe care a suferit-o ar fi continuat să funcționeze mult timp după moartea ei.

„Pentru ea, este prea târziu”, a judecat Laüme, aplecându-se peste umărul lui Thörun pentru a examina corpul. Chiar dacă aş mai avea puterea, nu aş putea să-ți aduc soția înapoi din morți. Dacă există, sufletul nu este totul, şi trupul trebuie să se dovedească viabil...

Gärensen s-a întors brusc, surprins de intervenția prizonierului său.

— M-ai mintit! strigă el supărat. Nu ai intenționat niciodată să-ți ții promisiunea...

— Unde este copilul, Gärensen? Întrebă Laüme încet. Unde este fiul meu?

Dar nu a existat niciun răspuns. Capturat de o furie intensă, norvegianul a plesnit-o atât de violent pe Laüme încât a căzut, apoi, cu amărăciune, a lovit-o în stomac şi în față. Sub cizme, coastele subțiri s-au rupt şi rănile de pe față s-au redeschis. Când a simțit-o pe punctul de a leşina, a lăsat-o scurt, gâfâind şi

însângerată, să gemă pe pietriş, înainte de a se întoarce, ţinând un copil în braţe şi purtând un baros.

„Moartea ta este deocamdată", a anunţat el. Dar fiul tău pleacă înaintea ta...

Aruncând bebeluşul ca un sac la picioarele lui Laüme, Thörun Gärensen a ridicat instrumentul cu capul greu, dar o durere bruscă care îi sfâşia muşchii de pe umăr i-a oprit mişcarea. Butoiul pistolului încă fumegând, Lewis Monti a lăsat baldachinul copacilor.

„Copilul nu moare, Gärensen", a spus sicilianul. El este fiul meu... Cruţă-l.

În ciuda rănirii sale, norvegianul a început un gest de fierar pentru a zdrobi descendenţii lui Laüme Galjero. Un prim glonţ îi izbucni fruntea. O secundă îi trecu prin gât. Un al treilea a zdrobit pieptul până la nivelul inimii. Zguduit de impact, uriaşul blond s-a prăbuşit peste sicriul soţiei sale, rupând scândurile şi vărsând rămăşiţele lui Fausta pe pământ.

Laüme îşi întinse mâinile zgâiate spre copilul său, iar Monti se apropie cu tristeţe de cadavrul lui Gärensen, în timp ce se ridicau voci puternice. Se auzi un zgomot de luptă, un strigăt de durere, apoi se apropiau paşi rapizi. Ochii nebuni, buzele trase pe dinţii albi, Dalibor Galjero apare de nicăieri să se arunce pe Laüme, încă pe pământ. Monti a lovit cu pumnul automat şi a încercat să tragă, ceea ce îi era imposibil, deoarece muşchii nu-l ascultau. Aşadar, fără ca Laüme să încerce nimic, de parcă şi-ar fi acceptat soarta, lama *khandjarului s*-a *înroşit* cu sângele ei. Fără un indiciu de milă, Galjero şi-a *tăiat* gâtul *frawarti*, sperând doar că creatura şi-a păstrat o parte din puterea pe care Ta'us o pretindea în omagiu. Aceasta era singura lui dorinţă, singura lui dorinţă, voia să trăiască veşnic... Dar naşterea epuizase tot supranaturalul din Mélusine. Pentru zeul Păun, ofranda nu mai avea nicio valoare, iar discipolul său aşteptase prea mult... De pe tronul său de foc, pasărea divină a luat zborul şi, coborând din cerul ei purpuriu, s-a cufundat în întunericul lumii.. Pentru o clipă, aripile lui învăluiră

figura lui Dalibor, căzută peste corpul fără cap al stăpânei sale, până când a şters harul vieții îndelungate acordat călătorului care a venit să-şi caute ajutorul în turnul deşerturilor îndepărtate. Prăbuşind încet, Dalibor a îmbrățişat încă cadavrul decapitat al lui Laüme. S-au legănat împreună pe pământul moale, îmbrățişându-se ca primul dintre Galjero şi tânăra zână, pe plaja unde se uscau plasele pescarilor din Marea Neagră. Pentru totdeauna s-au strâns unul împotriva celuilalt.

Disperarea himerelor

A fost o vedere ciudată să-i văd, doi bărbați de vârstă mijlocie, în paltoane lungi şi pălării moi, mergând pe puntea căptuşelii cu un prunc în brațe. De câteva ori pe zi, pasagerii îl treceau pe promenadă. Multora le-ar fi plăcut să le pună întrebări, în special femeilor, dar nimeni nu a îndrăznit să se apropie de ele. Mereu unul lângă altul, păreau mereu în căutarea, de teamă că un inamic va apărea în spatele lor, de a crede că sunt urmăriți. Dar nimeni nu îi urmărea acum. Şi pentru ei timpul vânătorii se terminase. Ştiau asta şi poate că le-a cântărit mai mult decât au vrut să recunoască.

— Ce vei face când vei ajunge acasă, Lemona? l-au întrebat pe Anda Monti cu două zile înainte de sosirea lor programată în New York Harbour.

Lemona îşi umflase obrajii ca un hamster. Sprijinindu-se pe balustrada de cupru uitându-se la apusul soarelui în ocean, a spus:

— Devino un tată bun, cred. Afacerea mea este mică, dar merge bine. Nu trebuie să-mi fac griji pentru bani. Deci, voi avea o nuntă rusească. Îi voi suna pe copiii mei Olga şi Ivan. Mi-am promis şi îmi va aduce amintiri amuzante. Şi tu, *don*, cum îl vei numi, în cele din urmă, pe cel mic?

Înfăşurat într-o pătură, copilul era calm şi strălucitor de sănătate. Monti îl privi cu drag.

După o scurtă tăcere, bătrânul sicilian a murmurat un nume, dar silabele au fost luate de briza mării...

*

David Tewp însuşi a schimbat bandajul sub care a vindecat rana din stomac pe care o făcuse Dalibor Galjero cu *khandjar-ul* său, în cimitirul din Veneţia, apoi şi-a legat dantela de piele a măştii pe gât şi şi-a corectat poziţia.. S-a observat mult timp în oglindă. A fost cuprins de o descurajare imensă. Privat de protezele din sidef şi corali pe care meşterul Zimeon Sternberg le făcuse la Ierusalim, a devenit din nou o *gură spartă* ca zeci de mii de alţii după acest război, un monstru al târgului inspirând doar respingere şi batjocură. Cum ar fi putut, deci, să dea vina pe Perry Mar esfield pentru că l-a respins, cu o seară înainte, când apăruse pe veranda casei sale din Brighton? Desigur, îşi ascunsese dezgustul pentru că l-a găsit atât de desfigurat. O femeie din educaţia ei ştie să se comporte, dar atitudinea ei plină de nelinişte şi jenă o scutise de vorbire.

— Ce mai face Dennis? întrebase colonelul stingher în încercarea de a intra în contact.

„Din păcate, nu este aici în seara asta", a minţit Perry, când Tewp l-a auzit perfect pe băieţelul jucându-se la etaj.

Confruntat cu atâta răceală şi duritate, nu insistase. Colonelul plecase, amar şi trist, folosind pretextul unei întâlniri imaginare în oraş. Toată seara şi toată noaptea a rămas singur în camera lui de hotel, încercând să-şi imagineze în ce ar consta viaţa lui după atâţia ani dedicaţi unei răzbunări al cărei rezultat nu-i adusese nici odihnă, nici bucurie. Habid Swamy şi Khamurjee erau morţi de atâta timp, chiar le păsa de pedeapsa pe care o avuseseră ucigaşii lor? Tewp s-a îndoit de asta...

Dimineaţa, fără să fi închis ochii, s-a dus la plajă. Pe rambleul unde se aliniaseră barăcile, a comandat la prânz conserve de fasole şi roşii cu slănină, pâine prăjită şi cafea. Era valul scăzut, mirosul de noroi i se ridică. Dezgustat, şi-a lăsat farfuria aproape intactă şi a mers fără rost până la prânz. Cerul era plictisitor, incolor, trotuarele alunecoase cu o ploaie care golea străzile. Mâinile în buzunare, ochii nituiţi pe podea, apoi David Tewp a

formulat o întrebare la fantoma lui M me of Réault.

— Să o fac, doamnă?

— Nu sunt împotrivă, David, răspunse bătrâna pe un ton cunoscător. Cu o singură condiție, totuşi...

— Care?

— Fă-o fără să cultivi nicio remuşcare, băiete...

Aşa că David Tewp s-a întors la hotel şi a desfăcut fetişul de dragoste făcut de el în Istanbul de Dalibor Galjero. Ținând obiectul în mâini şi, în ciuda tuturor dezgustului său, a activat păpuşa conform riturilor recomandate de vrăjitor.

Când, în aceeaşi seară, colonelul a sunat din nou la soneria cabanei lui Perry Maresfield, tânăra l-a întâmpinat zâmbind; de parcă ar fi sperat multă vreme la venirea lui, l-a îmbrățişat şi l-a sărutat cu pasiune. Din vârful marii scări, Dennis sărea deja spre ei...

Nota autorului

Secolul Himerelor este o operă de divertisment pur, un set de colaje care se bazează pe mai multe surse. O serie de aventuri, o poveste întunecată şi barocă, prin urmare el îşi permite uneori să-şi ia mari libertăți cu materialele sale de bază. În timp ce unele dintre aceste libertăți par evidente, altele, pe de altă parte, merită comentarii. În ceea ce priveşte *La Dame de Toscane în special*, mi se pare important să clarificăm următoarele puncte.

Folosit pentru a se referi la tipul de creatură supranaturală întruchipată de Laüm e şi Ta'qkyrin, termenul *frawarti* provine din tradiția persană pre-islamică. Conceptul de înger feminin înarmat este totuşi cunoscut din multe alte mitologii. În lumea scandinavă şi germană, se numeşte *hamingja* şi îndeplineşte exact aceeaşi funcție ca echivalentul său persan: de a proteja războinicul curajos şi de a asigura prosperitate şi onoare tuturor descendenților săi. Unul dintre principalele motive pentru saga islandeze este relația – adesea furtunoasă – a unei familii cu *hamingja* sa. În Franța medievală, îl găsim în povestea lui Mélusine, zână care îi asigură avere şi înțelepciune lui Raymond

de Lusignan, cu condiția să respecte unele interdicții pe care, în mod evident, le va încălca până la cea mai mare nenorocire a sa şi a rudelor sale. Conform unei referințe mai literare, personajul lui Laüme ia şi Biondetta imaginată de Cazotte, acest diavol îndrăgostit sub forma unei femei care perturbă viața lui Alvare.

Povestea Caterinei Cornaro, venețiană care a devenit regină a Ciprului prin căsătoria cu un Lusignan, este autentică. Având în vedere legenda care înconjoară familia soțului ei, pare firesc să ghicească la prima vedere natura singulară a lui Laüme când o vede pe curtea bazilicii lateranului, în timpul ceremoniei. Nunta lui Dragoncino Galjero cu nepoata sa Alessia Cornaro (evident personaj fictiv).

La fel ca Caterina Cornaro, legatul Nicola da Modrussa este un personaj istoric. Prieten al Papei Pius al II-lea, el a fost într-adevăr trimis ca ambasador la lordul Vlad Tepes, opunându-se turcilor care devastează Carpații de atunci. La fel ca maestrul său, Modrussa a fost una dintre marile figuri ale Italiei Renaşterii. Literat, umanist, el aparține acelei generații cu adevărat învățate care, sub conducerea lui Cosimo de Medici şi datorită influenței câtorva bizantini, a redescoperit moştenirea filosofică, religioasă şi artistică greco-latină. Aproape uitat astăzi, episodul Conciliului de la Florența, desfăşurat în 1439, este emblematic pentru această mişcare. Dorit de Cosimo să pună capăt certurilor interne ale creştinismului contemporan prin demonstrarea superiorității gândirii antice, acesta a eşuat în mod evident la nivel politic şi religios, dar a fost adevăratul punct de plecare al mişcării renăscute în litere, arte şi filosofie. Dominând episodul cu toată statura sa intelectuală şi fizică, vechiul bizantin Gemistos Plêthôn, neoplatonist şi păgân confirmat, a câştigat prietenia lui Cosimo şi l-a inspirat cu ideea noii academii platonice din Florența, unde Pic de la Mirandole şi Marsile Ficino cărora le datorăm traducerile operei lui Platon, dar şi ale Porfirului, Jamblique, Plotin, Hermes Trismegist...

Prieten şi protector al primului dintre Ga ljero, prințul valah

Vlad IV Tepes este modelul istoric al lui Dracula. Faimos de la opera omonimă a lui Bram Stoker şi multiplele sale variaţii cinematografice, presupusul vampir a invadat toate expresiile culturii populare occidentale. Dezbrăcat de panoplia sa mitică, Vlad Tepes rămâne fascinant în mai multe moduri. Erou al unui război tragic împotriva otomanilor, el a fost victima comploturilor conspiratorilor îngrijoraţi de talentele sale de domn al războiului şi de sfârşitul plomatului. Germanilor din Rutenie le datorăm celebrele gravuri xilografiate care arată Tepes sărbătorind în centrul unei păduri de prieteni pe care mor inamicii săi. Reputaţia sa pentru cruzime decurge, în parte, din propagandă inteligent orchestrată de duşmani umbri. Pentru românii de astăzi, el rămâne un erou naţional şi un simbol al îndelungatei lor lupte pentru independenţă.

Condus la Paris de Laüme, tânărul Dalibor Galjero simpatizează cu romanticii. Provenind din aceeaşi generaţie ca el, Alexandre Dumas, Gérard de Nerval, Théophile Gautier, Victor Hugo şi Eugène Delacroix păreau candidaţi perfecţi pentru a-şi forma anturajul prietenos. Creatori, seducători, evident sensibili la problemele politice din vremea lor, romanticii au format mai mult decât o simplă mişcare artistică. Puţin mai în vârstă decât ei, scriitorul Charles Nodier a adus la operele lor influenţa engleză a lui Walter Scott sau Byron. Curator şef al bibliotecii Arsenal, Nodier a înzestrat-o cu unele dintre cele mai interesante manuscrise referitoare la istoria ezoterismului din Occident. Astăzi, cu mult în faţa bibliotecilor municipale din Dijon şi Orleans, Arsenal găzduieşte cea mai mare gamă de texte referitoare la acest domeniu în Franţa, cu excepţia colecţiilor private.

Personajul lui Wolf Messing este autentic. Elementele de biografie pe care le dau despre el sunt, de asemenea, adevărate. Anecdota provocării lui Stalin şi furtul celor o sută de mii de ruble sub supravegherea serviciilor secrete este atestat în special de numeroase documente făcute publice mult timp. De îndată ce au

ajuns la putere după Revoluția din octombrie, autoritățile sovietice şi-au dedicat o parte din eforturi psihologiei, fie în ceea ce priveşte cercetarea de bază, fie informația. Messing a participat astfel mult timp la studii aprofundate asupra hipnozei şi mecanismelor de sugestie aplicate în domeniul manipulării mentale. Între timp, personajul ofițerului superior Grusha Alantova este; total fictiv, chiar dacă iubitul pe care i-l împrumut, Nikholai Yezhov, unul dintre liderii atestați ai NKVD, a fost într-adevăr o victimă a purjărilor staliniste de la mijlocul anilor 1930.

În ceea ce priveşte asasinarea lui Rasputin, este cunoscută astăzi prezența unui agent englez pe nume Oswald Reyner în anturajul direct al prințului Yusupov. Deschiderea foarte recentă a arhivelor MI6 în ceea ce priveşte această perioadă a ajutat să arunce o nouă lumină asupra acestui faimos episod. Dacă Rasputin nu ar fi fost asasinat, este foarte probabil ca, sub influența crescândă a partidului său slavofil, Rusia să fi negociat o pace separată cu Germania. Prin urmare, victoria aliaților ar fi fost puternic compromisă, iar Revoluția bolşevică de la sfârşitul anului 1917, poate evitată în favoarea unei reforme profunde a sistemului imperial. În Germania Wilhelmiană, absența unei amenințări sovietice către est, combinată cu o pace albă sau chiar o victorie asupra alianței franco-britanice, ar fi făcut imediat nule revendicările şi politicile viitoare ale naziştilor.

Etnografi, istorici de religie sau ezoterice, unii autori secolului al XIX – lea şi XX – lea secole s-au concentrat pe studiul triburilor Yezidi sunt Turcia deserturile din Siria şi Irak. Particularismul acestor triburi izolate, puține la număr, dificil de accesat, a țesut în jurul lor un fel de „legendă neagră”. Unii comentatori, care nu doresc să-şi verifice sursele sau să efectueze o investigație serioasă, i-au chemat pe închinători diavolului yezidis. Evident, nu este. Dacă zeul Peacock Ta'us există în panteonul lor, el nu este în niciun caz idolul unui popor sângeros, priceput la o anumită înălțare spirituală prin credință. Acest aspect este valabil doar în dimensiunea fictivă a *secolului chimerelor* şi nu reflectă în niciun

caz adevărul sociologic, istoric, cultural şi religios al yezidilor autentici. La începutul 21 st secol, un imigrant yezidi din Turcia în Germania este membru al Parlamentului European.

MULŢUMIRI

Cartea lui Dalibor Galjero tocmai a fost închisă, cele ale lui David Tewp, Thörun Gärensen şi Lewis Monti, de asemenea. Cu toate acestea, nu pot întoarce ultima pagină a aventurilor lor înainte de a-mi exprima din nou toată recunoştinţa faţă de Anne, Stephen şi Alain Carrière, a căror prietenie, sprijin şi – mai presus de toate – răbdare arhanghelică nu au fost niciodată luate în considerare. Devotat *Secolului*. Din păcate, fără a putea cita pe toţi cei care au contribuit la dezvoltarea textelor şi la distribuirea lor către public, vreau să-mi exprim profunda recunoştinţă pentru Sophie Bagur, Anne-Sophie Naudin, Yasmina Urien, Julia Gallet, Alain Ledru, toţi. Colaboratori ai Editions Anne Carrière. Încă mă gândesc la Élisabeth Bouton, corectoră nemiloasă, dar cu umor binevoitor, Marc Taraskoff, ilustrator, Bénédicte, Karyne şi Thomas, librari la Paris, Alberic, librari la Bordeaux, Virginie şi Muriel, librari la Bruxelles, Anne, librari la Lyon, Véronique şi Fanny, librari la Grand-Plaisir, Raphaële Hofmann, Bernadette Gyldemin, Pierre-André François, Philippe Lamotte, Jean-Louis Besse şi echipele de reprezentanţi ai grupului Hachette. Fie ca toţi să fie întâmpinaţi cu căldură aici pentru munca lor esenţială şi dificilă şi pentru primirea amabilă pe care au dat-o acestui proiect încă de la începuturile sale. Mulţumesc întotdeauna lui Susanna Lea, precum şi tuturor asistenţilor ei.

Mulţumim din nou lui Alain Zilberstein pentru curtoazie extremă şi influenţa sa întotdeauna benefică.

În cele din urmă, mulţumesc lui Moytza pentru răbdare, veselie strălucitoare şi inimă generoasă.

The Century of Chimeras,
Ljubljana, Bruges, Bruxelles,
Sant'Anna in Camprena, Paris, Parma,
2004-2007

Epilog

În camera mare a începătorului, Wangchuk tremura de frig. Venind de pe cele mai înalte vârfuri din lume, aerul înghețat a căzut în coloane din vale şi a ricoşat peste râu înainte de a se întoarce pentru a bate în față zidurile severe ale mănăstirii. Tremurând, tânărul şi-a tras pătura subțire în jurul său şi şi-a încrucişat picioarele deasupra pieptului pentru a păstra ceva căldură. Era doar începutul nopții şi va fi nevoit să mai aştepte multe ore înainte ca rugăciunile de dimineață să-i facă un mic exercițiu... Abia a adormit din nou când supraveghetorul Jampa a intrat în cameră.

— Chinezii! Ne atacă! Salvați-vă, fiii mei! Repede!

Incredibil, Wangchuk a sărit în picioare şi a vrut să-l interogheze pe bătrânul călugăr, dar deja adepții lui se împingeau reciproc fără să încerce să înțeleagă. În panică generală, Wangchuk a fost alungat de o maree umană pe care nu a putut să o împiedice. În curte, era deja bătălia. Rachetele cu fosfor au luminat cerul întunecat, iar soldații au tras cu fața în gol către clericii neînarmați. Wangchuk a încercat să-şi rețină tovarăşii strigând ordine să se retragă în sala de mese, dar fiecare s-a gândit doar să-şi salveze propria viață şi a reacționat instinctiv, fără să se gândească, fără strategie. Invazia a fost atât de bruscă, atât de brutală, atât de incredibilă încât nu a existat nicio armă în schit, nicio poziție de acoperire sau o cale de evacuare organizată. Wangchuk a văzut puşcaşii armatei populare deschizând focul asupra camarazilor săi. Gloanțe fluierau în jurul său, răzuind coloanele de piatră ale mănăstirii, spulberând dărâmăturile, cioplind statuile multicolore din lemn. Figurile s-au prăbuşit în fața lui şi sângele i s-a scurs pe bure. S-a aplecat şi a fugit pe un golf în direcția grădinii de legume. Acolo, cu inima bătând puternic, a încercat să urce în incinta exterioară, dar doi agresori s-au repezit la el şi l-au aruncat la pământ. O durere aprinsă îi răsuci piciorul: o baionetă chineză tocmai îi străpunsese coapsa.

Wangchuk s-a luptat ca un drac frumos împotriva trupelor. Mâna lui se întâlni cu mânerul unui târnăcop uitat de perete. Furia şi frica i-au dat puterea să se ridice. Măsurând instrumentul ca o hatchetă, a plantat fierul în pieptul primului atacator şi, cu o mână fină, în burta celui de-al doilea. Apoi a străpuns zidul şi a şchiopătat în noapte...

Când s-a întors dimineața, toți erau morți. Clădirea bonzelor şi templul nu erau altceva decât o grămadă de ruine fumegante. Camerele de studiu şi încăperile încă ardeau. Peste tot, am văzut cadavre părăsite, la mila gunoierilor... Trei zile şi trei nopți, fără să mănânce sau să bea, Wangchuk a pregătit pieri funerari pentru tovarăşii şi stăpânii săi. Apoi, când aprinsese ultima flăcări, a jurat să-şi răzbune frații. Cu toate acestea, în secretul inimii sale, confruntat cu dificultatea sarcinii, s-a îndoit că va putea vreodată să-şi îndeplinească promisiunea.

— Le-ai răzbunat, totuşi, fii sigur de asta, apoi spuse o voce foarte blândă.

Wangchuk se întoarse. Aproape de el la atingere stătea un străin palid de o frumusețe fără egal. Zâmbetul ei era strălucitor şi ochii ei mari şi negri ardeau cu o flacără intensă.

— Numele meu este Sonam, a spus tânăra fată. Şi dacă mă iubeşti aşa cum te iubesc deja, fiii noştri vor fi regi...